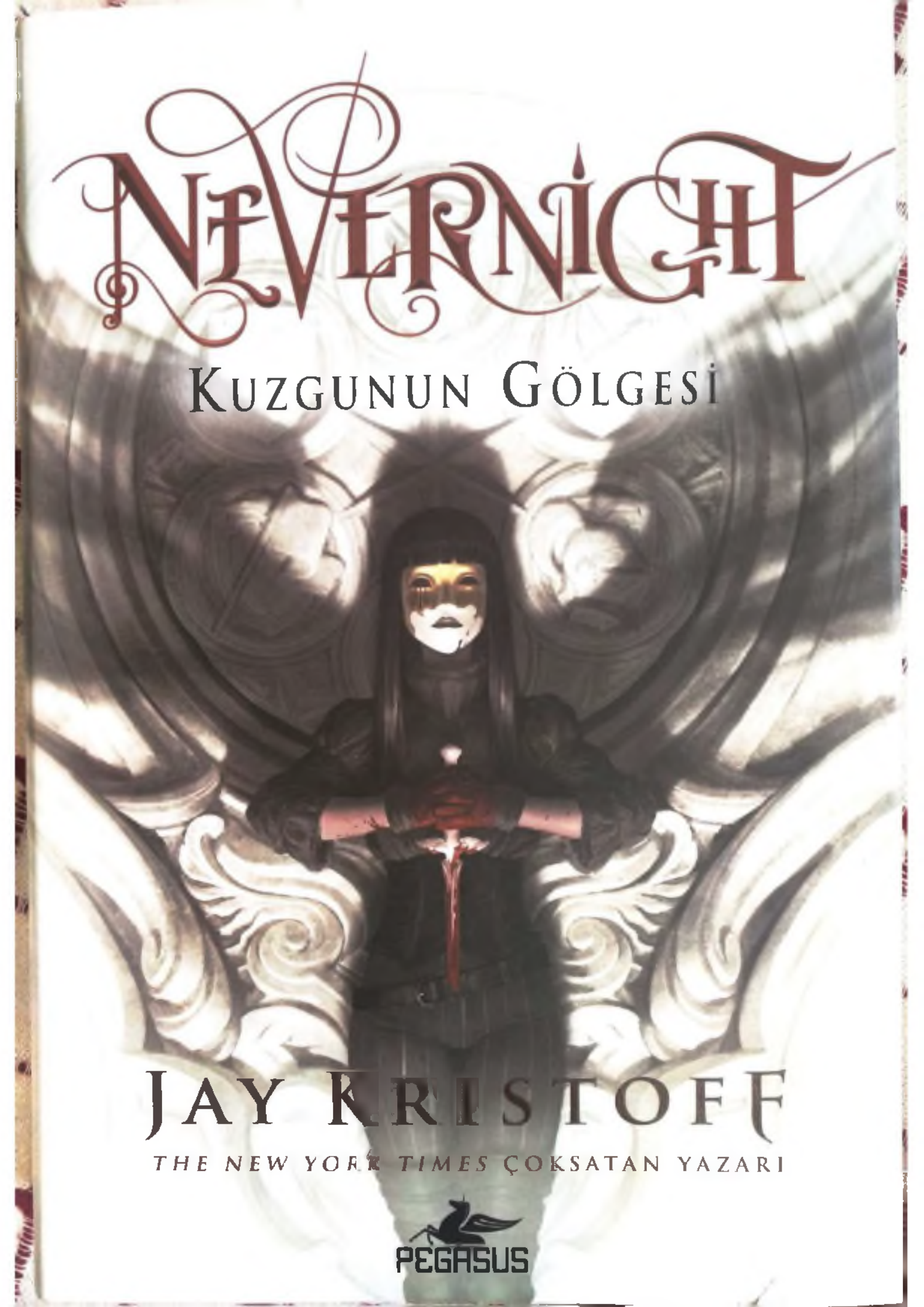
NEVERNIGHT

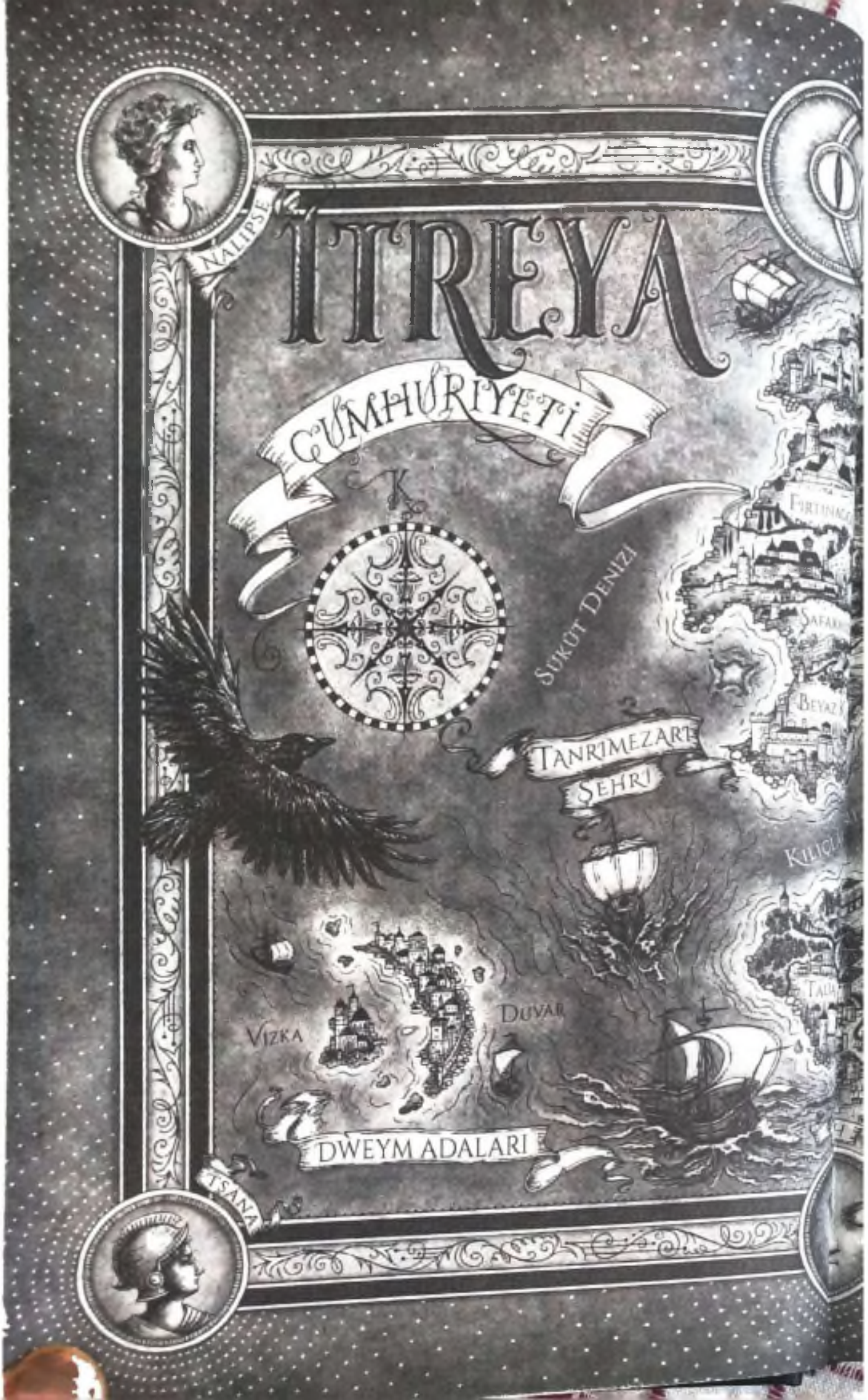
KUZGUNUN GÖLGESİ

JAY KRISTOFF

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

PEGASUS

NALIPSE
İTREYA
CUMHURİYETİ
SUKOT DENİZİ
FIRTINAGÖ
SAFARİ
BEYAZ
TANRIMEZARI
ŞEHRİ
KILIÇLA
TALİ
VIZKA
DUVAR
DWEYM ADALARI
TSANA

TRELENE
UL'STAAD
VAAN
LES DENIZI
INSANAĞAÇ
YILDIZLAR DENIZI
KARA KÖPRÜ
ITREYA
KUZOUN YUVASI
SÜKÛT DAĞI
MATEM DENIZI
SON UMUT
AŞKAH
SARAY
AMAI
IIS
ELAI
TA'NISE
KEPH

Pegasus Yayınları: 1907
Bestseller Roman: 795

Nevernight: Kuzgunun Gölgesi
Jay Kristoff
Özgün Adı: Nevernight

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2018 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-411-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Neverafter PTY LTD, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

JAY KRISTOFF

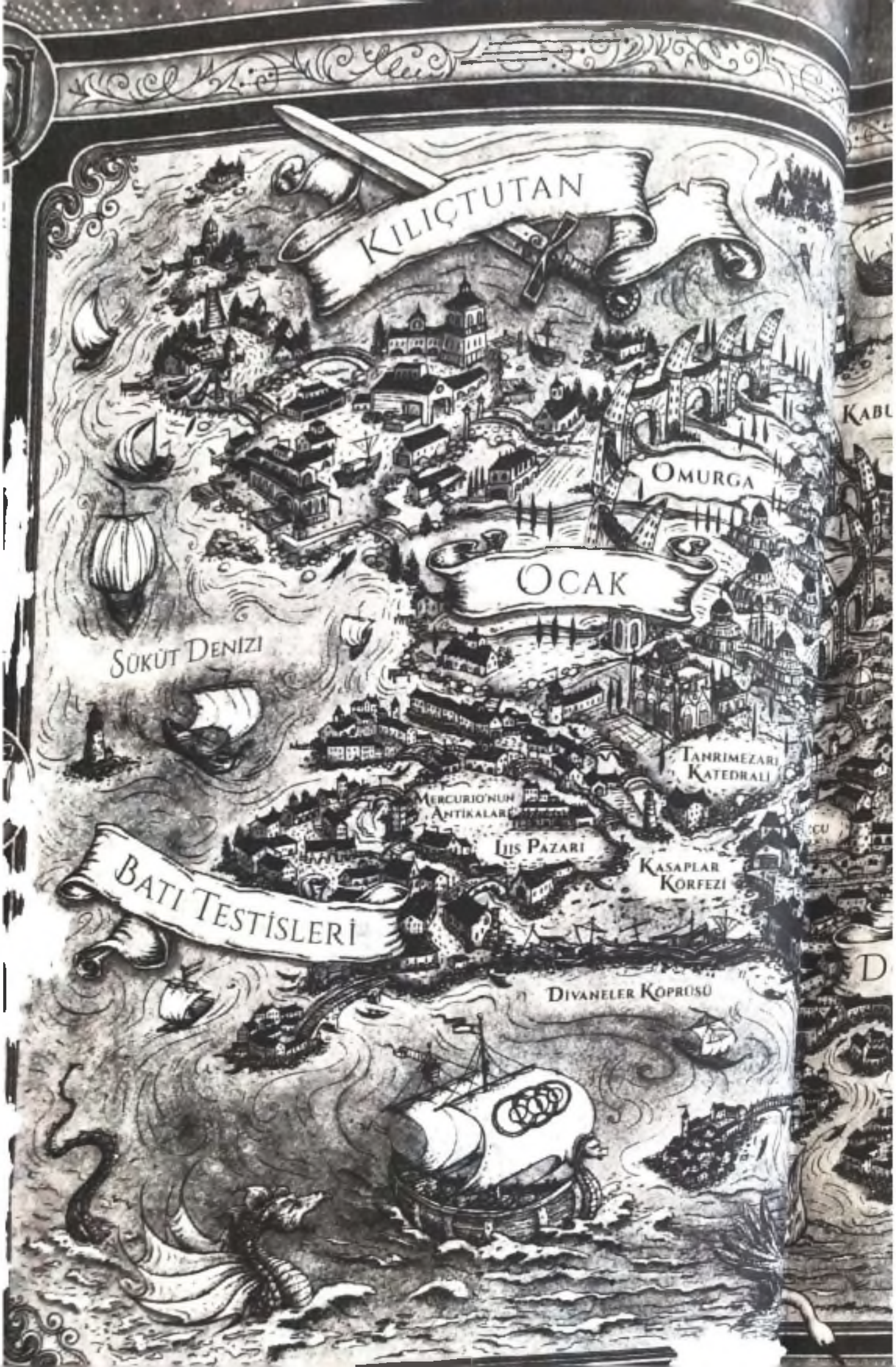
NEVERNIGHT

KUZGUNUN GÖLGESİ

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Aydınlık ve karanlık kız kardeşlerime
ve ikisinin arasındaki güzelliğe

KILIÇTUTAN
OMURGA
OCAK
SÜKÛT DENIZI
TANRIMEZARI KATEDRALI
MERCURIO'NUN ANTİKALAR
LIIS PAZARI
KASAPLAR KÖRFEZI
BATI TESTİSLERİ
DIVANELER KÖPRÜSÜ

KALKAN KOLU
KABURGALAR
SÜKEMERİ
BEYAZ KONAK
FELSEFE TAŞI
DOĞU TESTİSLERİ
ÜNRİMEZARİ
KÖPRÜLER VE KEMİKLER ŞEHRİ

OKURUN DİKKATİNE

İnsanlar ölürken genelde altlarına sıçarlar.

Kasları gevşer, ruhları özgürlüğe kanat çırpar ve diğer her şey dışarı süzülüverir. Seyircilerin ölüme duyduğu aşk nedeniyle oyun yazarları bundan nadiren bahseder. Erkek kahramanımız dişi kahramanın kollarında son nefesini verirken, yazarlar kahramanın taytından sızan lekeye ya da pis kokuya, veda öpücüğünü almak için erkeğin üstüne eğilen kadın kahramanın gözlerini nasıl sulandırdığına hiç dikkat çekmezler.

Sizi şimdiden uyarıyorum, nazik dostlarım, anlatıcınızın bu tür çekinceleri yok. Ve eğer kan dökülmesinin nahoş gerçekliği içinizi kaldırıyorsa, ellerinizin arasındaki bu sayfaların, müzik yapan bir maestro edasıyla insan katleden bir kızı anlattığı konusunda sizi uyarmak isterim. Mutlu sonlara, bir testerenin insan tenine yaptığını yapan biri.

Kızın kendisi de artık bir ölü; hem kötülerin hem de adaletten yana olanların duymak için canını verebileceği sözcükler. Arkasında küle dönmüş bir cumhuriyet bıraktı. Denizin dibinde, kendi elleriyle suya gömdüğü bir köprüler ve kemikler şehri yatmakta. Yine de bu sözcükleri kâğıda döktüğümü bilse ne yapar eder, muhakkak beni öldürmenin bir yolunu bulurdu. İçimi deşip beni aç karanlığa yem ederdi. Ama bence biri çıkıp en azından, hakkında anlatılanların yalan olduğunu ortaya çıkarmalı. Üstüne atılan iftiraları. Bizzat onun yalanlarını.

Onun hakikatini bilen biri.

Kimilerinin Solgun Kız dediği. Ya da Kralyaratan. Ya da Kuzgun. Ama insanların çoğunlukla bir ad yakıştırmadığı. Hayatına son verdiklerinin çetelesini yalnızca Tanrıça ile benim gerçekten bildiğimiz bir katiller katili. Peki, sonunda vezir mi oldu yoksa rezil mi? Bütün o ölümler yüzünden? İtiraf ediyorum, ben arada hiç fark görmedim. Ama ben zaten hiçbir şeyi sizin gördüğünüz gibi görmem.

Ben sizin dünyanızda gerçekten yaşamadım.

O da yaşamadı aslında.

Galiba onu da bu yüzden sevdim.

J. Kitap

Bir Kere Kana Bulaninca

1. BÖLÜM

İLKLER

Delikanlı güzeldi.

Karamel renginde pürüzsüz bir ten, tatlı mı tatlı bir gülümseme. Ele avuca sığmazlık çizgisinin doğru tarafına düşen siyah bukleler. Güçlü eller, sert kaslar ve gözler. Ah, kızlar, o gözler. Beş yüz kulaç derinliğinde. İnsanı boğarken bile bir kahkahanın içine çeken gözler.

Dudakları dudaklarına sürtünürken sıcak ve yumuşacıktı. Arkalarında göğün kıvrımlarını zorlayan morumsu bir kızıllıkla, Fısıltılar Köprüsü'nde sarmaş dolaştılar. Delikanlının elleri kızın sırtında dolaşırken tenini karıncalandırıyordu. Dilinin diline kuştüyü hafifliğindeki sürtünüşü içini titretiyor, nabzını hızlandırıyor, içinin arzuyla sızlamasına neden oluyordu.

Müzik susmadan birbirlerinden uzaklaşan iki dansçı gibi ayrıldıklarında sinir uçları hâlâ titreşiyordu. Kız gözlerini açtığında, oğlanın puslu ışıkta ona baktığını gördü. Aşağıda miskin suları okyanusa karışan kanalın mırıltısı duyuluyordu. Kızın da yapmak istediği gibi. Yapmak zorunda olduğu gibi. Boğulmamak için dua ederek.

Bu şehirdeki son yokgecesiydi. Bir yanı veda etmek istemiyordu. Ama gitmeden önce bilmek istiyordu. En azından, bunu kendine borçluydu.

"Emin misin?" diye sordu delikanlı.

O zaman kız, delikanlının gözlerinin içine baktı.

Elini tuttu.

"Eminim," diye fısıldadı.

Adam çirkindi.

Dokusu sertleşmiş bir ten, kirli sakalla kaplı bir yağ tabakasının altında kaybolmuş basık bir çene. Salyalı ağzı, içki yüzünden al al olmuş yanaklar ve burun, ve

gözleri. ah, kızlar, o gözler. Güneşlerde yanmış gökyüzü gibi masmavi. Zifirgecenin kıpırtısızlığındaki yıldızlar gibi ışıl ışıl.

Müzik ve kahkaha sesleri onu sarıp sarmalarken, dudakları dibinde kalan son tortuları kafasına diktiği maşrapasındaydı. Tavernanın ortasında bir süre daha saltlandıktan sonra demirağacı bara bir metelik atıp sendeleyerek güneşlere çıktı. İçkiden bulanıklaşan gözleri, önünde uzanan parke yolda dolaştı. Sokaklar kalabalıklaşıyordu. Bir an önce eve gidip rüyasız bir uyku çekme isteğiyle kalabalığı yara yara ilerledi. Yukarı bakmadı. Karşıdaki çatıda, taş yaratık heykeline tüneyen, alçı beyazı ve harç grisi giysiler içindeki karaltıyı fark etmedi.

Kız, Kardeşler Köprüsü'nde topallaya topallaya uzaklaşmasını izledi. Ucundan karanfil kokulu bir dumanın süzüldüğü sigarasından bir nefes çekmek için soytarı maskesini kaldırdı. Adamın leşçil tebessümünü ve halatlardan soyulmuş ellerini görmek içini titretiyor, nabzını hızlandırıyor, içinin arzuyla sızlamasına neden oluyordu.

Bu şehirdeki son yokgecesiydi. Bir yanı hâlâ veda etmek istemiyordu. Ama gitmeden önce bilsin istiyordu. En azından, bunu ona borçluydu.

Çatıda, yanında kedi kılığında bir gölge oturuyordu. Kâğıt gibi yassı, yarı saydam ve ölüm gibi kapkaraydı. Kuyruğu neredeyse sahiplenir gibi kızın ayak bileğine dolandı. Serin sular şehrin damarlarından süzülüp okyanusa akıyordu. Kızın da yapmak istediği gibi. Yapmak zorunda olduğu gibi. Yine boğulmamak için dua ederek.

"*... emin misin...?*" diye sordu gölgeler kedisi.

Kız, adamın yatağında bıraktığı ize baktı.

Başını usulca salladı.

"Eminim," diye fısıldadı.

Oda küçücük ve neredeyse boştu; parası bu kadarına yetmişti. Ancak köşeleri davetkâr bir şekilde aşağı kıvrılmış temiz beyaz çarşafların üstüne gülneşesi mumlar ile bir nilüfer buketi yerleştirmişti ve oğlan hepsinin pamuk şeker tatlılığı karşısında gülümsemişti.

Kız pencereye gidip görkemli kadim Tanrımezarı şehrine bakmıştı. Beyaz mermerlere, koyu sarı tuğlalara ve güneşlerle yanan gökyüzünü öpen zarif çan kulelerine. Kuzey yönünde, Kaburgalar onlarca metrelik heybetiyle kızıla çalan göğe doğru yükseliyor, kadim kemiğin içine oyulmuş evlerin minik pencereleri seçiliyordu. Sığ Omurga'dan ayrılan kanallar, şehrin teninde çılgın örümcek ağlarına benzeyen zikzaklı desenler çiziyordu. İkinci güneş parlaklığını kaybederken –birinci güneş çoktan batmıştı– kalabalık kaldırımlarda gölgeler uzuyordu; yokgecenin tehlikelerine bekçilik etmek, güneşlerin üçüncüsü olan asık suratlı kızıl kardeşlerine düşüyordu.

Ah, zifirgece bir çökseydi.

Çökseydi, oğlan onu görmezdi.

Bu sırada oğlanın görmesini istediğinden emin değildi.

Delikanlı taze ter ve tütün kokuları saçarak arkadan yaklaştı. Ellerini kızın belinin hemen üstüne yerleştirirken, parmakları kalçasındaki tüylerin üstünden buz ve alev misali aktı. Çok derinlerde kalmış eski bir yeri sızlarken, kız derin derin soludu. Oğlanın elleri göbeğinin çıkıntısını takip edip kaburgalarının üstünde bir süre dans ettikten sonra göğüslerini avuçlamak için daha yukarı kayarken, kızın kirpikleri yanaklarının üstünde kelebek kanatları gibi çırpınıyordu. Oğlan saçlarının arasında solurken, kızın tüyleri diken diken oldu. Sırtını yay gibi gerip kendini delikanlının kasığındaki sertliğe bastırırken bir eli asi buklelerinin arasına uzandı. Nefes alamıyor, konuşamıyordu. Ne başlasın ne de bitsin istiyordu.

Döndü ve dudakları yeniden buluşurken, iç geçirerek, terli ve titrek parmakları birbirine dolaşarak oğlanın gömleğinin fırfırlı kollarının düğmeleriyle uğraşmaya başladı. İkisinin de gömleklerini çıkarıp atarken dudaklarını dudaklarına bastırarak delikanlıyı yatağa çekti. O an, yalnızca ikisi vardı. Ten tene. İniltilerini birbirinden ayırt edemez olmuştu.

İçini kaplayan sızı dayanılmazdı, titreyen elleri balmumu misali pürüzsüz göğsündeki tümseklerin üstünde ve pantolonun içine doğru uzanan V biçimindeki sert teninde dolaştı. Parmaklarını oğlanın pantolonun içine sokup demir ağırlığında, nabız gibi atan sıcaklığına dokundu. Dehşet verici. Baş döndürücü. Oğlanın dilinin etrafında inleyip onu okşadıkça, delikanlı da yeni doğmuş bir tay misali titriyordu. .

Kız hiç bu kadar korkmamıştı.

On altı yıllık ömrü boyunca bir kez bile.

"Becer beni..." diye soludu.

Oda, yalnızca en zenginlerin gücünün yeteceği ölçüde lükstü. Ancak çalışma masasında boş şişeler, komodinin üstünde sefaletin bayat kokusunda solmuş ölü çiçekler vardı. Kız nefret ettiği bu adamı bu kadar varlıklı ama böyle yapayalnız görmekte teselli buldu. Pencereden, adamın redingotunu asmasını ve haşatı çıkmış üç köşeli şapkasını boş bir sürahinin üstüne yerleştirmesini izledi. Kendini bunu yapabileceğine ikna etmeye çalışıyordu. Çelik gibi sert ve keskin olduğuna.

Karşıdaki çatıda tünediği yerden aşağıdaki Tanrımezarı şehrine baktı; kan lekeli parke yollar, gizli tüneller ve ışıldayan kemiklerden yapılan heybetli katedrallerden oluşan kente. Kaburgalar, başının üstündeki göğe doğru uzanıyor, eğri büğrü Omurga'dan kıvrımlı kanallar ayrılıyordu. İkinci güneş parlaklığını kaybederken –birinci güneş

çoktan batmıştı– kalabalık kaldırımlarda gölgeler uzuyordu; yokgecenin tehlikelerine bekçilik etmek, güneşlerin üçüncüsü olan asık suratlı kızıl kardeşlerine düşüyordu.

Ah, zifirgece bir çökseydi.

Çökseydi, onu görmezdi.

Bu sırada onu görmesini istediğinden emin değildi.

Becerikli parmaklarıyla uzanıp gölgeleri kendine çekti. Siyah, tül gibi incecik iplikleri bir araya topladı ve bir pelerin gibi omuzlarını saracak hale getirene kadar dokuyup büktü. Dünyanın görüş alanından silindi ve kentin ufuk çizgisini gösteren bir tablodaki leke gibi neredeyse tamamen şeffaflaştı. Boşluğun üstünden penceresinin pervazına sıçradı ve çıkıntının üstünde doğruldu. Camın kilidini hızlı hareketlerle açtı ve peşindeki gölgeler kedisi kadar sessizce içeri süzüldü. Kemerinden hançer çekerken nefesi sıklaştı, çok derinlerde kalmış eski bir yeri sızladı. Görünmeyecek şekilde bir köşeye sindi, kirpikleri yanaklarının üstünde kelebek kanatları gibi çırpınırken, adamın titreyen ellerle kadehini doldurmasını izledi.

Fazla sesli soluyordu; aldığı dersler kafasında karman çorman olmuştu. Ancak adam bunu fark edemeyecek kadar uyuşmuş durumdaydı; uzatılmış bin boynun, ilmikçinin ezgisine uyarak dans eden bin çift ayağın hatırlanan gıcırtısında bir yerde kaybolmuştu. Kız karanlığın içinden onu izlerken, hançerin kabzasını saran parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. Nefes alamıyordu. Ne başlasın ne de bitsin istiyordu.

Adam iç geçirerek kadehinden bir yudum aldı, terli ve titrek parmakları birbirine dolaşarak fırfırlı kollarındaki düğmeleri kurcalamaya başladı. Gömleğini çıkardı ve ahşap döşemede topallayarak yürüyüp yatağın üstüne çöktü. Artık yalnızca ikisi vardı, nefes nefese. Ya onun sonu olacaktı ya adamın, kız artık ayırt edemiyordu.

Beklemek dayanılmazdı, karanlık titreşirken ter içinde kalmıştı. Kim olduğunu, bu adamın ondan neyi aldığını, başarısız olursa yaşanacakları hatırladı. Cesaretini toplayarak gölgepelerinini üstünden attı ve karşısına dikilmek için öne çıktı.

Kız yüzünde kendininki yerine bir soytarı gülümsemesiyle kızıl güneş ışığına çıkarken, adam yeni doğmuş bir tay gibi irkildi.

Kız hiç bu kadar korkan birini görmemişti.

On altı yıllık ömründe bir kez bile.

Adam, "Ha siktir..." diye soludu.

Kızın üstüne tırmanmıştı; pantolonu ayak bileklerine inmişti. Öpüşleri boynunda, kızın yüreği ağzındaydı. Aradan bir asır geçti sanki, istemekle korkmak, sevmekle nefret etmek arasında bir yerde, sonra onu hissetti, sıcaklığını ve bacaklarının arasındaki

yumuşaklığa bastırılan şaşırtıcı sertliğini. Kız belki de konuşmak için soluklandı (ama ne diyecekti?) ve sonra acı geldi, acı, ah, kızlar, canı öyle acıdı ki. İçindeydi işte –erkekliği içindeydi– ; o kadar sert ve gerçekti ki kız elinde olmadan çığlık attı ve feryadını bastırmak için dudağını ısırdı.

Pervasızdı, özensizdi, kendini tekrar tekrar içine iterken bütün ağırlığı kızın üstüne binmişti. Kızın bu anı doldurduğu o tatlı hayallerle hiç ilgisi yoktu. Bacakları iki yana açık, midesi düğüm düğümdü ve ayaklarıyla döşeği tekmelerken durmasını istiyordu. Beklemesini.

Böyle mi hissettirmeliydi?

Böyle mi olmalıydı?

Sonrasında bir şeyler ters gitseydi, kızın bu dünyadaki son yokgecesi olurdu. Kız ilk seferin genelde en kötüsü olduğunu biliyordu. Kendini hazır sanmıştı; yeterince yumuşadığını, yeterince ıslandığını, yeterince arzuladığını. Diğer sokak kızlarının kıkırtılar ve bilmiş bakışlar arasında anlattığı şeyler onun için geçerli olmayabilirdi.

"Gözlerini kapa," diye tembihlemişlerdi onu. "O zaman daha çabuk biter."

Ama o kadar ağırdı ki. Kız ağlamamaya çalışıyor ve böyle olduğu için pişmanlık duyuyordu. Bu anın hayalini kurmuş, özel bir an olacağını ummuştu. Ama şimdi buradaydı, bunun günahkârca ve hoyratça bir iş olduğunu düşündü. Avuç dolusu büyü, havai fişekler ya da mutluluktan eser yoktu. Sadece oğlanın, göğsünün üstüne binen ağırlığı, kendini içine itmesinin acısı vardı. Kız yüzünü buruşturup inlerken gözlerini yumdu ve delikanlının işini bitirmesini bekledi.

Oğlan dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı ve parmaklarıyla çenesini kavradı. Ve o anda küçük bir kıpırtı oldu; durumun tüm sakilliğine, nefes kesiciliğine ve can yakıcılığına rağmen, kızın içini yeniden karıncalandıran bir tatlılık. Kız öpüşüne karşılık verdi ve oğlanın bütün kasları gerilirken kızın içi gürül gürül akan bir sıcaklıkla doldu. Oğlan yüzünü kızın saçlarına gömdü ve küçük ölümünü sırasında sarsıldıktan sonra üstüne yığılıverdi; yumuşak, ıslak ve kemiksiz bir et yığını gibi.

Kız yattığı yerde derin derin soludu. Oğlanın, dudağında bıraktığı terini yaladı. İç geçirdi.

Oğlan yuvarlanıp döndü ve kızın yanındaki çarşafların üstüne büzüldü. Kız elini bacaklarının arasına uzatınca orada bir ıslaklık ve sızlama buldu. Parmaklarına ve uyluğuna bulaşan bir ıslaklık. Delikanlıyı davet edercesine kenarları aşağı sarkmış temiz beyaz çarşafların üstüne.

Kan.

"Neden bana ilk seferin olduğunu söylemedin?" diye sordu delikanlı.

Kız tek kelime etmedi. Parmak uçlarındaki kırmızı parlaklığa bakıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı oğlan.

O zaman kız ona baktı.
Ve aynı hızla gözlerini kaçırdı.
"Özür dileyecek bir şey yok."

Kız üstündeydi, dizleriyle onu yere çivilemişti. Adamın eli bileğinde, kızın küçük hançeri adamın gırtlağındaydı. Aradan bir asır geçti sanki, mücadele ve tıslama, ısırma ve yalvarma arasında bir yerde ve sonunda bıçak yerine saplandı, keskinliği ve şaşırtıcı sertliğiyle adamın boynuna gömülüp omurgasını sıyırdı. Adam belki de konuşmak için soluklandı (ama ne diyebilirdi ki) ve kız onun gözlerinde acıyı gördü, acı, ah, kızlar, canı öyle acıdı ki. İçindeydi işte –*hançer* içindeydi–; adam çığlık atmaya çalışırken kız onu var gücüyle bıçaklıyor ve feryadını bastırmak için eliyle adamın ağzına kapatıyordu.

Kız bıçağı döndürürken, adam paniğe ve umutsuzluğa kapılmış bir halde kızın maskesini tırmalıyordu. Kızın bu anı doldurduğu korkunç hayallerle hiçbir ilgisi yoktu. Adamın bacakları iki yana açıktı, boğazından kanlar akıyordu ve ayaklarıyla döşeği tekmelerken kızın durmasını istiyordu. Beklemesini.

Böyle mi hissettirmeliydi?

Böyle mi olmalıydı?

Sonrasında bir şeyler ters gitseydi, kızın bu dünyadaki son yokgecesi olurdu. Kız ilk seferin genelde en kötüsü olduğunu biliyordu. Hazır olmadığını sanıyordu, yeterince güçlü, yeterince soğuk olmadığını, Yaşlı Mercurio'nun verdiği güvencelerin onun için doğru olmayacağını.

"Nefes almayı unutma," diye tembihlemişti Mercurio. "O zaman daha çabuk biter."

Adam kıvranıyor, kız kıpırdamasın diye onu sımsıkı tutuyordu ve her şeyiyle her zaman böyle mi olacak diye merak ediyordu. Bu anın ona korkunç geleceğini hayal etmişti. Tadı çıkarılacak bir an değil, ödenecek bir bedel gibi. Fakat şimdi buradaydı ve bunun güzel, bale kadar zarif bir iş olduğunu düşündü. Altında omurgasının yay gibi gerilmesi. Kızın maskesini kenara çekerken adamın gözlerine yansıyan korku. Tam yerine isabet ettirdiği bıçağın parıltısı, eliyle adamın ağzını kapayıp işinin bitmesini beklerken, başını ağır ağır sallayıp bir anne şefkatiyle, "Şişşt" deyişi.

Adam kızın yanağına bir pençe savururken odayı berbat nefesinin iğrenç kokusu ve bok kokusu doldurdu. Ve o anda küçük bir kıpırtı oldu; adam bu ölümün yüz katını hak ettiği halde şiddet merhameti doğurdu. Kız bıçağını çekip çıkardı ve bu kez adamın göğsüne sapladı; adamın bütün kasları gerilirken fışkıran kanı kızın

ellerini ısıtıyordu. Adam kızın ellerine yapıştı ve derin bir iç çekerek son nefesini verdi; kızın altında iyice büzüldü, yumuşak, ıslak ve kemiksiz bir et yığını gibi.

Kız adamın üstünde otururken derin derin soludu. Tuzun ve kırmızının tadını aldı. İç geçirdi.

Kız yuvarlandı ve etrafındaki çarşafları buruşturarak döndü. Yüzüne dokununca oradaki ıslaklığı ve sıcaklığı hissetti. Ellerine ve dudaklarına da bulaşmıştı.

Kan.

"*Duy beni, Niah,*" diye fısıldadı. "*Duy beni, Ana. Bu et senin ziyafetin. Bu kan senin şarabın. Bu can, bu son, benden sana armağan. Onu bağrına bas.*"

Gölgeler kedisi yatağın başucunda tünediği yerden seyrediyordu. Yalnızca gözsüzlerin görebileceği gibi görüyordu kızı. Tek kelime etmedi.

Gerek yoktu.

Teninde suskun gün ışığı. Terden ıslanmış kuzguni saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Deri pantolonunu ayağına geçirmiş, üstüne harç grisi bir kazak çekip kurt derisi botlarını giymişti. Sızılı. Lekelenmiş. Ama bir şekilde memnundu. Neredeyse hoşnut.

"Odanın yokgece parası ödendi," demişti. "Kalmak istersen."

Tatlı çocuk başını dirseğine yaslamış, yatağın diğer tarafından onu izliyordu.

"Ya benim param?"

Kız aynanın yanındaki keseyi işaret etmişti.

"Her zamankilerden daha gençsin," demişti delikanlı. "İlklere çok sık denk gelmem."

Kız o zaman aynada kendine bakmıştı. Solgun bir ten, kara gözler. Yaşından küçük gösteriyordu. Aksini gösteren kanıt teninde kuruyor olsa da bir an için, bir genç kızdan daha fazlası olduğuna inanmakta zorlanmıştı. Zayıf ve titrek bir şey, bu şehirde geçen on altı senenin ıslah etmeyi başaramadığı bir şey.

Gömleğini pantolonunun içine sokmuştu. Pelerinin içindeki soytarı maskesinin yerinde olup olmadığını kontrol etmişti. Kemerindeki hançeri. Keskin ve ışıl ışıldı.

Cellat birazdan tavernadan çıkardı.

"Gitmeliyim," demişti kız.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Mi Dona?"

"... Sor bakalım."

"Neden ben? Neden şimdi?"

"Neden olmasın?"

"Bu bir cevap sayılmaz."

"Sence kendimi saklamı mıydım, mesele bu mu? Sunulacak bir armağan olduğumu? Şimdi ebediyen kirlendiğimi?"

Delikanlı hiçbir şey söylemeden bilmem kaç kulaç derinliğindeki bakışlarıyla onu izledi. Bir tablo kadar güzeldi. Kız gümüş bir tabakadan ince bir sigara çıkarıp mumlardan biriyle yaktı. Derin bir nefes çekti.

"Sadece nasıl olduğunu bilmek istedim," dedi sonunda. "Ölürsem diye."

Gri bir duman üfleyerek omzunu silkti.

"Artık biliyorum."

Ve yürüyüp gölgelere karıştı.

Teninde suskun gün ışığı. Harç grisi pelerini omuzlarından aşağı dökülüyor, loş ışıkta onu bir gölgeye dönüştürüyordu. Dilenci Kral Meydanı'nda, mermer bir kemerin altında durduğunda yüzsüz üçüncü güneş gökyüzünde asılıydı. Celladın sonuna dair anılar ellerindeki kan lekelerinde kuruyordu. Tatlı çocuğun dudaklarına dair anılar pantolonundaki lekelerle birlikte kuruyordu. Bitaptı. İç geçirdi. Ama bir şekilde memnundu. Neredeyse hoşnut.

"Bakıyorum ölmemişsin."

Yaşlı Mercurio kemerin diğer tarafında, üç köşeli şapkası öne eğik, dudaklarında ince bir sigarayla ona bakıyordu. Nedense ufalmış gibi görünüyordu. İncelmiş. Yaşlanmış.

"Denemediğim söylenemez," diye yanıtladı kız.

Sonra adama baktı. Lekeli eller, feri sönmüş gözler. Yaşından büyük gösteriyordu. Aksinin kanıtı teninde kabuk bağlıyor olsa da, kız bir an için, bir genç kızdan daha fazlası olduğuna inanmakta zorlandı. Güçsüz ve titrek bir şey, Mercurio'nun himayesinde geçen altı yılın ıslah etmeyi başaramadığı bir şey.

"Seni uzun süre görmeyeceğim, değil mi?" diye sordu. "Seni bir daha hiç göremeyebilirim."

"Bunu biliyordun," dedi Mercurio. "Bunu sen seçtin."

"Seçme şansım olduğunu bile bilmiyordum," dedi kız.

Yumruğunu açtı, avcunun içinde koyun postundan bir kese vardı. Yaşlı adam sunulanı aldı ve içindekileri mürekkep lekeli parmağıyla saydı. Tıngırdayan. Kan lekeli. Yirmi yedi diş.

"Belli ki cellat ben onu ele geçirmeden önce birkaçını zaten kaybetmiş," diye açıkladı kız.

"Anlayacaklardır." Mercurio dişleri kıza geri attı. "Çan altıyı vurduğunda on yedinci iskelede ol. *Trelene'nin Âşığı* adında bir Dweymari guleti. Serbest bir gemi, Itreya sancağı taşımıyor. Seni buradan götürecek."

"Peşimden gelemeyeceğin bir yere."

"Seni çok iyi eğittim. Bu sadece senin için. Septimus*'un ilk döngüsünden önce Kızıl Kilise'nin eşiğinden geç, yoksa asla geçemezsin."

"... Anlıyorum."

Çapaklı gözleri şefkatle parladı. "Sen Ana'nın hizmetine gönderdiğim en iyi öğrencisin. Orada kanatlarını açıp uçacaksın. Ve beni yeniden *göreceksin*."

Kız hançerini kemerinden çıkardı. Başını öne eğip hançeri önkolunun üstüne koyarak ona sundu. Mezarkemiğinden yapılma hançer, çelik sertliğinde bembeyaz parlıyordu; kabzası uçan bir kuzgun biçiminde oyulmuştu. Kehribar kızılı gözleri kızıl güneşte parlıyordu.

"Sende kalsın," dedi yaşlı adam burnunu çekerek. "Senindir. Onu hak ettin. Sonunda."

Kız bıçağı bir o yana bir bu yana çevirip baktı.

"Ona bir ad vermeli miyim?"

"Verebilirsin herhalde. Sivrilmeye ne gerek var?"

"Bunun sivrilmesi iyidir." Kız hançerin ucuna dokundu. "Onlara bu kısmı batırıyorsun."

"Ah, bravo. Bu kadar keskin bir zekâyla dikkat et de kendini kesmeyesin."

"Ünlü kılıçların bir adı var. Bu işler böyledir."

"Saçmalık." Mercurio hançeri alıp aralarında tuttu. "Kılıcına ad vermek yalnızca kahramanlara özgü bir beyhudeliktir, kızım. Haklarında şarkılar söylenen, hikâyeleri dilden dile dolaşan, adları çocuklara verilen kahramanlara. Bizim gibiler içinse gölgeli bir yoldur. Ve oyunu doğru oynarsan, hiç kimse, bırak kemerindeki hançerin, *senin* adını bile öğrenmez.

"Bir söylenti olacaksın. Bir fısıltı. Bu dünyanın piçlerini yokgecede uykularından kan ter içinde uyandıran bir düşünce. Bu dünyada olabileceğin son şey, evlat, birinin kahramanı olmak."

Mercurio hançeri ona geri verdi.

"Ama kahramanların korktuğu bir kız *olacaksın*."

Kız gülümsedi. Fena halde hüzünlenmişti. Bir an duraksadı. İhtiyara yanaştı. Zımpara kâğıdına dönmüş yanaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

"Seni özleyeceğim," dedi.

Ve yürüyüp gölgelere karıştı.

---

* (Lat.) Yedinci. (ed.n.)

2. BÖLÜM

MÜZİK

Gökyüzü ağlıyordu.

Ya da ona öyle gelmişti. Küçük kız tepedeki kömür rengi bulanıklıktan dökülen suya yağmur dendiğini biliyordu; daha on yaşındaydı ama bunu öğrenecek kadar büyümüştü. Yine de o gri pamuk şeker surattan gözyaşlarının döküldüğünü hayal ediyordu. Onunkilerden çok daha soğuk yaşlar. İçinde tuz ya da yakıcılık olmayan. Ama evet, gökyüzü kesinlikle ağlıyordu.

Böyle bir anda başka ne yapabilirdi ki?

Kız forumdaki Omurga'da duruyordu; ayaklarının altındaki mezarkemiği ışıldıyor, saçlarının arasından soğuk bir rüzgâr esiyordu. Aşağıdaki meydanda ağızları açık, yumrukları sıkılı insanlar toplanmıştı. Forum meydanındaki darağacının önünde öfkeyle kaynıyorlardı. Kız acaba iskeleyi devirseler, üstünde duran mahkûmlar tekrar evlerine dönebilir mi diye merak etti.

Ah, harika olmaz mıydı?

Hiç bu kadar insanı bir arada görmemişti. Farklı boy ve biçimlerde erkekler ve kadınlar, ondan çok da büyük olmayan çocuklar. Çirkin giysiler içindeydiler ve uğultuları onu korkutmuştu, uzanıp annesinin elini yakalamış ve sımsıkı tutmuştu.

Annesi fark etmemiş gibiydi. Diğerleri gibi onun da bakışları iskeleye sabitlenmişti. Ancak annesi ilmiklerin önünde duran adamlara tükürmüyor, çürük yiyecekler atmıyor ya da dişlerini sıkarak "hain" diye tıslamıyordu. Dona Corvere gökyüzünün gözyaşlarıyla iyice ıslanan siyah cüppesinin içinde, henüz doldurulmamış bir mezarın başındaki bir heykel gibi dimdik duruyordu.

Henüz doldurulmamış. Ama yakında dolacak bir mezar.

Kız, annesine neden ağlamadığını sormak istemişti. "Hain" ne demek bilmiyordu ve bunu da sormak istiyordu. Ancak nasılsa, burada sözcüklere yer olmadığını biliyordu. Bu yüzden hiç ses çıkarmadan durup izlemişti.

Aşağıdaki darağacı iskelesinde altı adam vardı. Birinin üstünde zifirgece kadar siyah bir cellat pelerini vardı. Bir diğerinde bir güvercinin tüyleri kadar beyaz bir rahip cüppesi. Diğer dördünün bileklerinde ipler, gözlerinde isyan vardı. Ancak pelerinli adam

her boyna bir ilmek geçirdikçe, kız adamların meydan okuyan tavırlarının yanaklarındaki kanla birlikte çekildiğini gördü. Sonraki yıllarda ona defalarca babasının ne kadar cesur olduğu söylenecekti. Ama o zaman ona yukarıdan bakarken, dört kişilik sıranın en sonunda duran babasının korktuğunu anlamıştı.

Daha on yaşında bir çocuktu ve korkunun rengini biliyordu.

Rahip asasını tahtalara vurarak bir adım önce çıkmıştı. Çalı gibi bir sakalı ve bir öküzü andıran omuzları vardı; kutsal bir adamdan çok, kutsal bir adamı öldürüp giysilerini çalan bir hayduta benziyordu. Boynundaki zincirde asılı duran üç güneş ışımaya çalışıyor ama ağlayan gökyüzündeki bulutlar onlara hayır diyordu.

Rahibin sesi bir şekerleme gibi yoğun, tatlı ve koyu kıvamlıydı. Ancak Itreya Cumhuriyeti'ne karşı işlenmiş suçlardan bahsediyordu. İhanet ve vatan hainliğinden. Kutsal haydut, adamların adlarını tek tek sayarak Işığı şahitlik etmeye çağırdı (kız acaba Işığın bir seçme şansı var mıdır diye merak etti).

"Senatör Claudius Valente."

"Senatör Marconius Albari."

"General Gaius Maxinius Antonius."

"Justikus Darius Corvere."

Babasının adı, duyduğu en hüzünlü şarkının son notasını andırıyordu. Gözlerinde beliren yaşlar, dünyayı bulanıklaştırıp biçimsizleştirdi. Babası o uğuldayan denizin ortasında ne kadar küçük ve solgun görünüyordu. Ne kadar yalnız. Eski halini hatırladı, çok değil, kısa zaman öncesine kadar ne kadar uzun boylu, gururlu ve ah, ne kadar güçlüydü. Mezarkemiği zırhı kışın en karlı günleri kadar beyazken, pelerini omuzlarından kızıl nehirler gibi akarken. Gülümsediği zaman mavi ve ışıl ışıl gözlerinin kenarları kırışırdı.

Zırh ve pelerin, yerini kirli çuval bezine bırakmıştı ve bütün suratı morarmaya yüz tutmuş şişkin meyvelere benzeyen ezikler içindeydi. Sağ gözü şişip kapanmıştı, diğer gözünü yere dikmişti. Babasının ona bakmasını nasıl da istemişti. Eve dönmesini.

"Hain!" diye haykırdı kalabalık. "Onu dans ettirin!"

*Kız ne demek istediklerini anlamamıştı. Müzik falan duymuyordu ki.**

Kutsal haydut mazgallı siperlere, yukarıda toplanmış ilik mensuplarına ve politikolara baktı.

Senato'nun tamamı gösteriyi izlemek için ortaya çıkmış gibiydi; kuşandıkları mor biyeli cüppelerinin içinde merhametsiz gözlerle darağacına bakıyorlardı.

Senato'nun sağ tarafında beyaz zırhlara bürünmüş bir grup adam vardı. Kan kırmızı pelerinler içinde. Kınlarından çekilmiş kılıçları ellerinde alev alev dalgalanıyordu.

---

* Henüz nasıl dinleyeceğini bilmiyordu. Siz insanlar nadiren bilirsiniz.

Onlara Luminatii denirdi; kız bunu iyi biliyordu. İhanet etmeden önce -hainlerin yaptığı şey bu olsa gerekti–, babasının silah arkadaşlarıydılar.

Çok gürültü vardı.

Senatörlerin arasında, siyah bakışları insanı delip geçen, koyu renk saçlı güzel bir adam vardı. Morun en koyu tonuna boyanmış şık bir cüppe giymişti; konsül kostümü. Ve ah, çok az şey bilen kız, en azından bu adamın mevki sahibi olduğunu bilirdi. Rahiplerin ve askerlerin veya ortada bir ezgi yokken dans için tempo tutan kalabalığın çok üstünde bir mevki. O söylese, kalabalık babasını bırakırdı. O söylese Omurga paramparça olur, Kaburgalar toza döner ve Aa, Işık Tanrısı'nın ta kendisi, üç gözünü birden kapayıp bu korkunç gösteriyi kutlu bir karanlığa gömerdi.

Konsül öne çıktı. Aşağıdaki kalabalık sustu. Ve güzel adam konuşurken, kız sadece çocukların bildiği bir umutla annesinin elini sıktı.

"Burada, Tanrımezarı şehrinde, Her Şeyi Gören Tanrı Aa'nın Işığı'nda ve Itreya Senatosu'nun oybirliğiyle, ben, Konsül Scaeva, bu sanıkları muhteşem Cumhuriyetimize başkaldırmaktan suçlu ilan ediyorum. Itreya halkına ihanet edenler için tek bir hüküm verilebilir. Bu büyük ulusu yeniden kralların prangasına vurmak isteyenler için tek bir hüküm."

Kızın nefesi kesildi.

Kalbi kıpır kıpırdı.

"Ölüm."

Bir uğultu. Kızın üstüne yağmur gibi inen bir uğultu. Fal taşı gibi açılan gözlerini konsülden kutsal hayduta, ondan da annesine çevirmişti. Canım annem, durdur onları. Ama annesinin gözleri aşağıdaki adama sabitlenmişti. Acısını sadece altdudağının titremesi ele veriyordu. Küçük kız daha fazla dayanamadı. Çığlığı içini parçalarcasına büyüyüp dudaklarından dökülüverdi

hayırhayırhayır

ve forumu dolduran gölgeler, kızın öfkesi karşısında ürperdi. Bütün erkeklerin, kadınların ve çocukların ayağının dibindeki karaltı, gizlenen güneşlerin olmayan ışığından vuran solgun ve cılız karanlık, ah, sakın yanılmayın, nazik dostum. O gölgeler titredi.

Ancak tek bir insan fark etmedi. Tek bir insanın umurunda olmadı.

Dona Corvere küçük kıza sarılıp onu kendine çekerken gözlerini kocasından bir an ayırmadı. Bir eli kızın göğsünün üstündeydi. Bir eliyse boynunda. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki kız kıpırdayamadı. Dönemedi. Nefes alamadı.

Gözünüzde canlandırın: Kızının yüzünü eteğine bastırmış bir anne. Prangalara vurulmuş bir dişi kurt, yavrusunu aşağıda gözler önüne serilen cinayetten koruma

* Tek bir şeyi fark etmişti. Tek bir şey umurundaydı.

için yattığı yerden doğruluyor. Bunu gözünüzde canlandırdığınız için suçlanamazsınız. Suçlanamazsınız ama yanılmış olursunuz. Çünkü kadın onu kendine bastırırken kızın yüzü dışarı dönüktü. Tadını alabilsin diye yüzü dışarıya dönüktü. Bu acı yemeğin her lokmasının. Her kırıntısının tadını alabilsin diye.

Kız celladın ilmiklerin her birini tek tek kontrol edişini izledi. Cellat darağacının yanındaki bir manivelaya doğru topalladı ve tükürmek için başlığını kaldırdı. Kız celladın yüzünü bir an görebildi. Sarı dişler, kirli bir sakal, tavşan dudaklar. Kızın içinde bir şey, Sakın bakma, sakın bakma, *diye haykırdı ve kız gözlerini kapadı. Annesi onu daha sıkı tutarken, fısıltısı jilet kadar keskindi.*

"Sakın sinme," diye soludu annesi. "Sakın korkma."

Kız sözcükleri göğsünde hissetti. Çocukların soluduğu, yetişkinlerin yasını tuttuğu umudun solup gittiği ve kül gibi rüzgâra savrulduğu en derin, en karanlık yerde.

Ve gözlerini açtı.

Adam aynı anda yukarı baktı. Babası. Yağmurun arasından küçük bir bakış. Kız sonraki yokgecelerde babasının o anda ne düşündüğünü hep merak edecekti. Ancak o tıslayan duvarı aşacak sözcük yoktu. Sadece gözyaşları. Sadece ağlayan gökyüzü vardı. Ve cellat kolu çekti, yer yarıldı. Ve kız dehşet içinde, sonunda anladı. Sonunda duydu.

Müzik.

Yuhalayan kalabalığın ağıdı. Gergin halatın kamçı misali şaklaması. Kutsal haydut ile güzel konsülün boğulan adamların iniltilerini bastıran alkışları ve dünyanın bir anda çürüyüp bozulması. Ve o dehşet verici ezgi şiddetini artırdıkça ayaklarını sağa sola savuran, yüzü moraran babası dans etmeye başlamıştı.

Babacığım...

"Sakın sinme." Kulağında soğuk bir fısıltı. "Sakın korkma. Ve asla, asla unutma."

Kız başını ağır ağır salladı.

İçindeki umudu nefesiyle birlikte bıraktı.

Ve babasının ölümünü izledi.

Trelene'nin Aşığı'nın güvertesinde durmuş, Tanrımezarı kentinin gittikçe küçülüşünü izliyordu. Başkentin köprüleri ve katedralleri tek tek solarken geride yüzlerce metre yükseğe tırmanan on altı kemik kemerden oluşan Kaburgalar kaldı yalnızca. Ancak dakikalar saatlere karışırken, kızın şahitliğinde o devasa çan kuleleri de ufuk çizgisinin altına gömülüp pusun içinde gözden kayboldular*.

---

* Kaburgalar, Köprüler ve Kemikler Şehri'nin kalbinde ışıldayan kemikleşmiş on altı büyük kulesiyle, muhtemelen Itreya başkentinin en görülmeye değer yeridir. Kaburgalar'ın daha önce, Itreya şehri egemenliği için verilen son savaşta Işık Tanrısı Aa tarafından alt edilen son titana ait olduğu söylenir. Aa sadık

Kız tırnaklarının altında kurumuş kanın kabuk tuttuğu ellerini tuzdan rengi atmış korkuluğa yaslamıştı. Kemerinde mezarkemiğinden bir hançer, kesesinde bir cellatın dişleri vardı. Koyu renk gözleri, batı göğünde titreşmeye devam eden ve maviye çalan kardeşinin bir yansıması olan, hâlâ gökte asılı duran o kasvetli kızıl güneşi yansıtıyordu.

Gölgeler kedisi yanı başındaydı. Hiç gereği yokken kızın ayağının dibindeki karanlığa sinmişti. Orası daha serindi, anlarsınız ya. Akıllı bir insan kızın gölgesinin diğerlerinden bir ton daha koyu olduğunu fark edebilirdi. Akıllı bir insan kızın gölgesinin iki kişiye yetecek kadar koyu olduğunu fark edebilirdi.

Neyse ki *Âşık*'ta pek az akıllı insan vardı.

Kız öyle güzel bir şey değildi. Itreya Cumhuriyeti'ni yok eden katille ilgili duyduğunuz bütün o hikâyeler hiç şüphesiz kızın güzelliğini doğaüstü bir şey olarak tarif etmiştir. Süt gibi bembeyaz bir ten, narin kıvrımlar ve yay biçiminde dudaklar. Doğru, onda bu özellikler vardı var olmasına ama kompozisyon biraz eksikti. Sonuçta "süt beyazı", "solgun"un süslenmiş halidir. "Narin" ise bir şairin "açlıktan bir deri bir kemik kalmış" deme biçimidir.

Teninin solgun, avurtlarının çökük olması ona aç ve bitkin bir hava veriyordu. Kuzguni saçları, kendi elleriyle kestiği eğri büğrü kâkülü saymazsak, kaburgalarına kadar iniyordu. Dudakları ve gözlerinin altı her zaman morarmış gibi görünürdü ve burnu en az bir kez kırılmıştı.

Yüzü bir yapboz olsaydı, pek çokları tamamlamadan kutusuna geri koyardı.

Dahası kısa boyluydu. Sopa gibi incecikti. Pantolonunun güç bela saracağı kadar bir kıçı ya vardı ya yoktu. Onunkisi âşıkların uğrunda can vereceği, orduların sefere çıkacağı, kahramanların bir tanrıyı ya da iblisi katledeceği bir güzellik değildi. Şairlerinizin size tasvir ettiği güzelliğin tam tersi olduğundan eminim. Ama cazibeden de tamamen yoksun değildi, nazik dostlarım. Hem zaten sizin şairleriniz sadece saçmalamayı bilir.

Trelene'nin Âşığı iki direkli bir guletti ve mürettebatı Dweym adacıklarından gelen, boyunları tanrıçaları Trelene'ye* bağlılıklarını gösteren ejderha dişinden kolyelerle süslü denizcilerden oluşuyordu. Bir asır önce Itreya Cumhuriyeti tarafından toprakları fethedilen Dweymliler koyu tenli ve çoğu, ortalama bir Itreyalıdan bir kafa ve omuz daha uzundu. Efsaneye göre devlerin, gümüş dilli erkeklerle yatan kızlarının

---

kullarına zaferinin anısına titanın yere serildiği yerde bir tapınak inşa etmelerini emretmiştir. Bu nedenle, büyük şehrin tohumları Işığın son düşmanının mezarına ekilmiştir.

İşin tuhaf yanı, nazik dostum, hiçbir kutsal yazıtta ya da kitapta bu titanın bahsinin geçtiğini göremezsin...

* Okyanusların Efendisi, Işık ve Çene'nin üçüncü çocuğu, Dünyayı İçecek Olan.

soyundan geliyorlardı ancak bu efsanenin biçimsel ögeleri dikkatle incelendiğinde çuvallıyordu*. Basit bir ifadeyle, halk olarak boğalar kadar iri ve tabut çivisi kadar serttiler ve yüzlerini leviathan† mürekkebinden dövmeleriyle süsleme eğilimleri bile bıraktıkları ilk izlenimi yumuşatmıyordu.

Korku salan dış görünüşleri bir yana Dweymeriler yolcularına misafirden çok kutsal yük muamelesi yapardı. İşte bu yüzden, tek başına ve yanında silah olarak sadece mezarkemiğinden yontulmuş keskin bıçağıyla seyahat eden on altı yaşındaki bir kızın gemideki varlığına rağmen, onun yüzünden sorun çıkarmak pek çok gemicinin aklından ancak bu kadar uzak olabilirdi. Ne yazık ki Âşık'ta Dweym'den gelmeyen başka çalışanlar da vardı. Ve bu yalnız kız, içlerinden yalnızca birine eğlenmeye değer görünüyordu.

Yalnızlık dışında her durumda –ve bazı üzücü vakalarda, bu durumda bile– aptalların varlığına her zaman güvenebileceğinizi söylemek yanlış olmaz.

Denizci biraz hovardaydı. Ona birkaç karyola direği çentiği kazandırmaya yetecek yakışıklılıkta bir gülümsemesi olan, keçe şapkası bir tavus kuşu tüyüyle süslü, göğsü tüysüz, Itreyalı bir delikanlıydı. *Âşık*'ın Aşkah'ta karaya yanaşması yedi hafta sürerdi ve bazıları için yedi hafta sadece bir elin yârenliğiyle geçirmek için fazla uzun bir zamandı. Bu yüzden kızın yanındaki korkuluğa yaslandı ve şaşkın bir gülümsemeyle ona baktı.

"Sen ne güzel şeysin öyle," dedi‡.

Kız dikkatle onu süzecek kadar baktıktan sonra kömür karası gözlerini yeniden denize çevirdi.

"Sizinle hiç işim yok, bayım."

"Ah, haydi ama, yapma böyle, güzellik. Sadece arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Benim yeterince arkadaşım var, efendim. Lütfen beni rahat bırakın."

"Bana pek arkadaşın yokmuş gibi geldi, küçük hanım."

Denizci fazla nazik bir tavırla uzattığı eliyle kızın yanağındaki saç telini çekti. Kız döndü ve yüzünde, aslında sahip olduğu en hoş şey olan gülümsemesiyle denizciye bir adım yaklaştı. Ve konuşurken hançerini çıkarıp pek çok erkeğin eleminin başlıca kaynağı olan yere bastırdı. Kızın gülümsemesi denizcinin gözleriyle aynı anda büyüdü.

---

* Örneğin, bir erkeğin dişi bir devle aşk yaşamayı makul bir seçenek olarak değerlendirmesi için ne kadar sarhoş olması gerekirdi? Dahası, böyle bir sarhoşluk halinde bir adamın bir merdivene ihtiyaç duyması bir yana, kendi aletini güvenli bir şekilde kullanması nasıl beklenebilirdi?

† En büyük deniz canavarı. (ed.n.)

‡ Şair hesbelli, hiç şüphe yok.

"Bana bir daha el sürerseniz, bayım, takım taklavatınızı lanet olası ejderhalara yem ederim."

Kız bıçağı denizcinin sorunlarının bir an öncesine göre hiç şüphesiz hayli küçülmüş olan merkezine iyice bastırınca züppe ciyakladı. Beti benzi atan denizci, arkadaşları bu aptalca davranışına şahit olmadan geri çekildi. Ve en nazik selamıyla eğildikten sonra, elinin ona daha iyi yarenlik edeceğine kanaat getirmek için sıvışıp gitti.

Kız yüzünü tekrar denize çevirdi. Hançeri kemerindeki yerine soktu.

Dediğim gibi, tamamen cazibeden yoksun da değildi.

Daha fazla dikkat çekmek istemediği için vaktinin büyük kısmını tek başına geçirdi ve sadece yemek saatlerinde ya da yokgecenin sessizliğinde biraz hava almak için ortaya çıktı. Kamarasındaki hamağına çekilip Yaşlı Mercurio'nun verdiği koca koca ciltli kitaplara çalışırken halinden pek memnundu. Aşkahi yazıları gözlerini zorluyordu ama saçlarının arasına kıvrılan gölgeler kedisi en zor kısımlarda ona yardım ediyor, Hypaciah'nın *Simyanın Gerçekleri*'ni ve Plienes'in *Çene Teorileri*'nin neredeyse tamamen kurumuş bir kopyasını okurken omzunun üstünden ona bakıyordu*.

Kız şimdi de pürüzsüz alnı çatılmış bir halde, *Teoriler*'in üstüne eğilmişti.

"... *bir daha dene...*" diye fısıldadı kedi.

Kız yüzünü buruşturarak şakaklarını sıvazladı. "Başımı ağrıtıyor."

"... *ah, zavallı kız, öpeyim de, geçsin...*"

"Çocuk oyuncağı aslında. Bacak kadar veletler bile bunları öğrenir."

"... *ıtreyalı okurlar düşünülerek yazılmamış...*"

Kız yeninden örümcek ağlarını andıran metne döndü. Gırtlağını temizledi ve yüksek sesle okudu:

"Itreya Cumhuriyeti'nin üstündeki gökleri yaygın olarak Işık Tanrısı Aa'nın gözleri olduğuna inanılan üç güneş aydınlatır. Pis avamların Aa'yı sıklıkla *her şeyi gören* olarak anması tesadüf değildir."

Kız tek kaşını kaldırarak gölgekediye baktı. "Ben sık sık yıkanırım."

"... *plienes seçkinciydi...*"

---

* Varlığını koruyan altı kopyadan biri. Plienes ve eserinin bilinen bütün kopyaları CÖ (Cumhuriyetten Önce) 27'de, "En Parlak Işık" olarak bilinen büyük ateşte yakılmıştı.

Yüce Kardinal Crassus Alvaro tarafından organize edilen ateş, dört binden fazla "kışkırtıcı" eseri yok etmiş ve Itreya ruhban sınıfı tarafından büyük yankı getiren bir başarı olarak kabul edilmişti. Ta ki Crassus'un *oğlu*, Kardinal Leo Alvaro bütün yaratılışta Işık Tanrısı'nın ışığından daha büyüğünün olmadığına ve insan yapımı bir ateşi daha büyük ilan etmenin hiç şüphesiz sapkınlık olduğuna dikkat çekene kadar. Yüce kardinalin çarmıha gerilmesinin ardından Yüce Kardinal II. Alvaro o günden sonra kaleme alınacak metinlerde ateşten "Parlak Işık" olarak bahsedilmesine hükmetti.

"Mankafa yani."

"*... devam et...*"

Bir iç çekiş. "Üç güneşin en büyüğü Saan adı verilen hiddetli bir kızıl küredir. *Gören*. Göklerde yapacak daha iyi bir işi olmayan bir haydut misali dolaşan Saan gökyüzünde bir defada yaklaşık yüz hafta asılı kalır. İkinci güneşin adı Saai'dir. *Bilen*. Ufak tefek, mavimtırak suratlı biri olan Saai, ağabeyinden daha hızlı doğup daha hızlı batar..."

"*... kardeş...*" diye düzeltti kedi. "*eski aşkabi isimlere cinsiyet vermez...*"

"... kardeşinden daha hızlı batar ve ziyareti aralıksız yaklaşık on dört hafta sürer, ufkun ötesinde harcadığının yaklaşık iki katı. Üçüncü güneş Shiih'tir. *Izleyen*. Sönük bir sarı dev olan Shiih'in gökyüzünü kat etmesi neredeyse Saan'ınki kadar sürer."

"... çok iyi..."

"Itreya halkı üç güneşin ağır seyahatleri arasında *zifirgece* diye adlandırdıkları gerçek geceyi iki buçuk yılda bir, çok kısa süreli yaşar. Diğer bütün akşamlarda, Itreya halkı yoldaşlarıyla içip sevgilileriyle sevişebilmek için anlık bir karanlığın özlemini çekerler..."

Kız duraksadı.

"*Oshk* ne demek? Mercurio bu kelimeyi hiç öğretmedi."

"*... şaşırmadım...*"

"O zaman seksle ilgili olmalı."

Kedi, kızın tek bir tutam saçını bile yerinden oynatmadan diğer omzuna geçti. "*... 'aşk olmadan sevişmek' anlamına gelir...*"

"Tamam." Kız başını onaylar gibi salladı. "... sevgilileriyle sevişebilmek, fahişelerini becerebilmek ya da bunların herhangi başka bir kombinasyonu için yokgece denen gecenin Aa'nın göklerdeki gözlerinden birinden gelen aralıksız ışığına veya ışıklarına katlanmak zorundadırlar."

"Bazen tek bir damla gerçek karanlık bile olmadan geçen kesintisiz üç yıl boyunca."

Kız kitabı gürültüyle kapadı.

"*... harika...*"

"Başım çatlıyor."

"*... aşkabi yazısı zayıf zihinler için değildi...*"

"Vay, sağ ol be."

"*... kastettiğim o değildi...*"

"Hiç şüphem yok." Kız ayağa kalkıp gözlerini ovuşturarak gerindi. "Haydi, biraz hava alalım."

"*... benim nefes almadığımı biliyorsun...*"

"Ben alırım. Sen de bakarsın."

"... *nasıl istersen...*"

İkili güverteye çıktı. Kızın ayak sesleri fısıltıdan bile alçaktı, kedi zaten hiç ses çıkarmıyordu. Uğuldayan rüzgârlar yukarıda beklenen yokgeceye dönüşü işaret ediyor, Saai'nin mavi anısı geriye sadece Saan'ın asık yüzlü kızıl ışıltısını bırakarak ufukta yavaş yavaş kayboluyordu.

Âşık'ın güvertesi neredeyse boştu. Dümenin başında yamuk suratlı, iri yarı bir dümenci, gözetleme yerinde iki nöbetçi vardı ve kızdan neredeyse otuz santim uzun bir miço, paspasının sapına yaslanmış horlarken rüyasında kendini karısının kollarında görüyordu. Gemi, Kılıçlar Denizi'nde on beş döngüyü geride bırakmıştı ve güneyde Liis'in girintili kıyı şeridi seçiliyordu. Itreya donanmasının üç güneşli bayrağını taşıyan ağır bir zırhlı gemi, dalgaları mezarkemiğinden bir hançerin yaşlı bir celladın gırtlağını kesişi gibi yararak ilerliyordu.

Kız göğsünde cellada bahşettiği kanlı sonun ağırlığını taşıyordu. Tatlı çocuğun pürüzsüz sertliğinden, teninde kuruyan terinden daha ağırdı. Gerçi bu körpe, bir gün diğer katillerin haklı olarak korkacakları bir katile dönüşecek olsa da şu anda çiçeği yeni koparılmış bir bakireydi ve celladın gırtlağını keserken yüzüne yayılan ifadenin anısı onu çelişkiye düşürüyordu. Bir insanın hayatın potansiyelinden ölümün nihailiğine kayışını izlemek bir şeydi. Onu *iten* kişi olmaksa bambaşka bir şeydi. Ve Mercurio'nun bütün öğrettiklerine rağmen o hâlâ ilk cinayetini yeni işlemiş on altı yaşında bir kızdı.

Her halükârda planlı ilk cinayetini.

"Merhaba, güzellik."

Ses onu daldığı düşüncelerden uyandırırken, acemiliğine küfretti. Mercurio ona ne öğretmişti? *Asla odaya arkanı dönme.* Ve her ne kadar içinden yakın zamanda döktüğü kanların dikkatini hatırı sayılır bir şekilde dağıttığını ya da gemi güvertesinin *odadan* sayılmayacağını söyleyerek itiraz etmek geçse de yaşlı katilin cevaben havaya kaldıracağı söğüt dalının sesini duyar gibiydi.

"*Merdiveni iki kez inip çıkacaksın!*" diye gürlerdi Mercurio. "*İnecek ve tekrar çıkacaksın!*"

Kız arkasına döndü ve tavus kuşu tüyüyle süslü şapkası ve yatağının başucuna bir çentik daha atmış tebessümüyle genç denizciyi gördü. Yanında kasları gömleğinin kollarını uyduruk dikişli çuvallara doldurulmuş cevizler gibi geren, irikıyım bir adam daha vardı. Yanık tenine, mavi gözlerine ve bakışlarına kazınmış donuk Tanrımezarı sokakları ışıltısına bakılırsa, o da Itreyalıydı.

"Seni yeniden görmeyi umuyordum," dedi Tavus Kuşu.

"Gemi aksini umabileceğim kadar büyük değil, bayım."

"Bayım mı? Son konuşmamızda beni en değerli yerlerimi kesip balıklara yem etmekle tehdit etmiştin."

Kız delikanlıya baktı. O da kızın ceviz doldurulmuş gibi görünen göz altlarına bakıyordu.

"Tehdit yok, bayım."

"Yani sadece hava atıyordun, öyle mi? Bahse girerim, özür borçlu olduğun altı boş sözlerdi."

"Özrü kabul eder miydiniz, bayım?"

"Güvertenin altında, şüphesiz ederdim."

Kızın gölgesi, yağmurun durgun bir su birikintisine değişi gibi dalgalandı. Ancak tavus kuşu ahlaksızlığında, ceviz haydutu da ona kızla camsız bir kamarada birkaç dakika verilse, bahşedebileceği hoş acıda kararlıydı.

"Tek yapmam gereken çığlık atmak, farkındaysanız," dedi kız.

"Biz o sıska götünü gemiden atmadan," diye gülümsedi Tavus Kuşu, "ne kadar çığlık atabilirsin ki?"

Kız kaptan köşküne baktı. Gözetleme yerlerine. *Âşık* geri dönse bile, okyanusa atılmak ölüm cezası olurdu; kız ancak bir gemi çapası kadar yüzebiliyordu ve Kılıçlar Denizi üstü başı yengeçlerle kaplı bir tersane kibarcığı gibi ejderha kaynıyordu.

"Çok fazla değil," diye onayladı.

"... affınıza sığınıyorum, nazik dostlarım..."

Haydutlar sesle irkildi; kimsenin yaklaştığını duymamışlardı. İkisi de döndü, Tavus Kuşu korktuğunu gizlemek için şişinip kaşlarını çatmıştı. Ve orada, arkalarındaki güvertede bir gölgeler kedisinin patisini yaladığını gördüler.

Eski bir parşömen gibi incecikti. Bir karanlık şeridinden kesilme, arkasındaki güverteyi görebilecekleri kadar şeffaf bir şekil. Sesi soğuk tende saten çarşafların mırıltısı gibiydi.

"... korkarım dans etmek için yanlış kızı seçtiniz..." dedi.

Fısıltı hafifliğinde ürpertici bir serinlik iki denizcinin üstüne doğru geldi. Bir kıpırtı Tavus Kuşu'nun bakışlarını güverteye çekti ve delikanlı gittikçe artan bir dehşetle, kızın gölgesinin olması gerekenden ve hatta olabileceğinden çok daha büyük olduğunu fark etti. Daha da kötüsü, gölge *hareket ediyordu*.

Kız çizmesini arkadaşının kasığına doğru savurup doğmamış çocuğunu sakatlayacak kadar sert bir tekme indirirken Tavus Kuşu'nun ağzı açıldı. Sonra kız iki büklüm haldeki ceviz haydutunu kolundan çekip korkuluğun üstünden denize savurdu. Kız arkasına geçerken Tavus Kuşu bir küfür savurdu ama ona karşılık vermek için dönemediğini fark etti; ayakları kızın güverteye vuran gölgesine mıhlanmış gibiydi. Kızın arkadan indirdiği sert tekmeyle yüz üstü korkuluğa yapışınca burnu

kan meyvesi reçeli misali suratına dağılıverdi. Kız onu hızla çevirip bıçağını gırtlağına dayadı ve oğlanı, beli acımasızca arkaya bükülecek şekilde korkuluğa yasladı.

"Çok özür dilerim, hanımefendi," dedi Tavus Kuşu, inler gibi. "Aa aşkına, kötü bir niyetim yoktu."

"Adınız ne, bayım?"

"Maxinius," diye fısıldadı. "Maxinius, sizin için bir sakıncası yoksa."

"Benim ne olduğumu biliyor musun, Maxinius-Sizin-İçin-Bir-Sakıncası-Yoksa?"

"... D-da..."

Tavus Kuşunun sesi titriyordu. Bakışları kızın ayaklarının dibinde kıpırdayan gölgelere kaydı.

"Darkin."

Tavus Kuşu bir sonraki nefesinde, küçük hayatının gözlerinin önünden akıp gittiğini gördü. Bütün doğruları ve yanlışlarıyla. Bütün başarısızlıkları, zaferleri ve ikisi arasında kalan her şeyle. Kız tanıdık bir şeklin omzuna konduğunu hissetti; bir hüzün kıpırtısı. Aslında kedi olmayan kedi, şimdi köprücükkemiğinin üstüne tünemişti; tıpkı onu Çene'ye gönderirken celladın karyolasının başucuna tünediği gibi. Ve gözleri olmamasına rağmen, bir kukla gösterisinin karşısında mest olmuş bir çocuk gibi, Tavus Kuşu'nun göz bebeklerinde akan hayatını izlediğini hissedebiliyordu.

Şimdi, şunu bilin, kız oğlanı bağışlayabilirdi. Ve anlatıcınız bu dönemeçte size kolaylıkla yalan söyleyebilir, kızımızı sempatik göstermek için bir şarlatan kurnazlığıyla dolap çevirebilirdi*. Fakat gerçek şu ki nazik dostlarım, kız onu bağışlamadı. Ama en azından duraksamış olmasında teselli bulabilirsiniz. Böbürlenmek için değil. Tadını çıkarmak için değil.

Dua etmek için.

"Duy beni, Niah," diye fısıldadı kız. "Duy beni, Ana. Bu et senin ziyafetin. Bu kan senin şarabın. Bu can, bu son, benden sana armağan. Onu bağrına bas."

Yumuşak bir itişle onu aşağıda dişlerini gıcırdatan denize fırlattı. Tavus kuşunun tüyü suyun altına gömülürken, kız kükreyen rüzgârların üstünde Çene'deki iblisler gibi gürültüyle haykırmaya başladı. *Denize adam düştü!* diye çığlık attı, *adam denize düştü!* ve çok geçmeden çanlar çalmaya başladı. Ancak *Âşık* geri döndüğünde ne Tavus Kuşu'ndan ne de ceviz çuvalından bir iz vardı dalgalarda.

Ve bir anda, kızımızın aldığı canların sayısı üçe katlanmış oldu.

Çakıltaşından çığlara.

---

* Kız, Itreya'nın en korkulan katili, tabutların dişi katili, Kılıçların Efendisi, Cumhuriyet'in yok edicisi olabilir ama *bakın*, içinde *iyi* bir şeyler de vardı. Tecavüzcüler ve zalimler için bile merhamet. Ah, işte burası, keman seslerinin kreşendo yapacağı yer!

Âşık'ın kaptanı koyu renk saçları tuzdan düğüm düğüm rasta olmuş, iki metre on santim boyunda, Kurtyiyen adında bir Dweymeri'ydi. Anlaşılacağı gibi, müretebatının gemiyi erken terk etmesi kaptanın keyfini kaçırmıştı ve nasılını, niçinini öğrenmek istiyordu. Ancak alarmı veren küçük, solgun kız kaptanın kamarasında sorgulanırken sadece Itreyalı iki erkek arasında yaşanan ve her ikisini de denizcilerin mezarına yollayan bir boğuşma ve küfürlerle son bulan bir kavgadan bahsetti. İki deniz kurdunun –Itreyalı aptallar bile olsalar– birbirlerini denize atmış olma ihtimali çok düşüktü. Ancak bu kız çocuğunun, hele tek başına ikisini birden Trelene'ye armağan etmiş olma ihtimali daha da düşüktü.

Kaptan, yanık karanfil kokusuyla kaplanmış, griler ve beyazlar içindeki gariban çocuğun tepesine dikildi. Ne kim olduğunu ne de Aşkah'a neden gittiğini biliyordu. Ancak ejderha kemiğinden piposunu ağzına götürüp katranı tutuşturmak için kibrit kutusunu çıkarırken bakışları bir an güverteye kaydı. O tuhaf kızın ayaklarının dibindeki gölge yumağına.

"En iyisi, bu yolculuk bitene kadar kendinle baş başa kalman, genç hanım," dedi. Dumanı aralarındaki kasvetli loşluğa doğru üfledi. "Yemeklerini odana göndertirim."

Kız, Çene koyuluğundaki gözleriyle süzdü adamı. Yere, iki kişiye yetecek kadar koyu renkli gölgesine baktı. Ve hanımeli kadar tatlı bir gülümsemeyle, Kurtyiyen'in kararını onadı.

Ne de olsa kaptanlar genelde zeki kişiler olurdu.

3. BÖLÜM

UMUTSUZ

Bir şey onu buraya kadar takip etmişti. Babasının öldüğü yerdeki müziğin ötesinden. Aç bir şey. Şeffaf kanatlarla taçlanmış omuzların hayalini kuran, kurt gibi aç bir bilinç.

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanan küçük kız, annesinin dairesindeki görkemli yatağa yığılmıştı. Kundağa sarılı kardeşi yanında yatıyor ve iri siyah gözlerini kırpıştırıyordu. Bebek, etrafında olup bitenlerin hiçbirini anlamıyordu. Babasının bütün dünyayı da yanına alıp götürerek yok olduğunu anlamayacak kadar küçüktü.

Küçük kız ona imreniyordu.

Süslemeleri kadim mezarkemiğinin duvarlarına oyulmuş daireleri ikinci Kaburga'nın girintisinde, tepede kalıyordu. Kız vitraylı pencereden bakınca karşıda, alttaki Omurga'dan onlarca metre yukarıda kalan üçüncü ve beşinci Kaburgaları görebiliyordu. Fosilleşmiş kulelerin etrafından ulurcasına esen yokgece rüzgârları, körfezin sularından serinlik taşıyordu.

Her şeyden ihtişam akıyordu: ezilmiş kırmızı kadifeler ve Itreya Cumhuriyeti'nin dört bir yanından gelen sanat eserleri her yerdeydi. Demir Loncası'ndan gelen hareketli büyü işi heykeller. Vaanlı kör kâhinlerin dokuduğu milyonlarca ilmikten oluşan halılar. Saf Dweymeri kristalinden bir avize. Hizmetkârlar bir yumuşak elbiseler ve kurumaya yüz tutmuş gözyaşları fırtınası içinde oradan oraya koşturuyordu ve onlara kıpırdamalarını, kıpırdamalarını, Aa aşkına kıpırdamalarını söyleyip duran Dona Corvere tam ortada dikiliyordu.

Küçük kız yatağa, kardeşinin yanına oturmuştu. Göğsüne bastırdığı erkek kara kedi usul usul mırlıyordu. Ancak perdenin dibinde daha koyu renkte bir gölge görünce kabarıp tısladı. Pençeleri ellerine batınca küçük kız kediyi yaklaşan bir hizmetçinin yoluna bırakıverdi. Hizmetçi bir ciyaklama eşliğinde yere kapaklandı. Dona Corvere öfkeyle kızına döndü.

"Mia Corvere! O pis hayvanı ayak altından kaldır yoksa burada bırakırız!"

Ve işte böyle bir çırpıda kızın adını öğreniverdik.

Mia.

*"Kaptan Sidikli pis değil," dedi Mia neredeyse kendi kendine söylenerek.**

Onlu yaşlarının ortasındaki bir oğlan merdivenleri koşarak çıkmasından kalma kıpkırmızı bir suratla odaya daldı. Bele oturan ceketine Corvere Ailesi'nin kızıl gökyüzünde uçan siyah bir kuzgunun altına bir çift kılıcın çatıldığı arması işlenmişti.

"Mi Dona, affınıza sığınıyorum. Konsül Scaeva'nın buyruğu..."

Ağır ayak sesleri oğlanın sesini kesti. Kapılar iki yana açıldı ve miğferleri kırmızı tüylerle süslü kar beyazı zırhlar içindeki adamlar içeri doluştu. Belki hatırlarsınız, onlara Luminatii deniyordu. Küçük Mia'ya babasını hatırlattılar. Başlarında Mia'nın o güne dek gördüğü en iri adam vardı; bir kurdu andıran yüz hatları bakımlı bir sakalla çevrelenmişti ve gözleri hayvani bir kurnazlıkla parlıyordu.

Luminatii'nin arasında siyah gözlü, mor cüppeli güzel konsül de vardı. "... Ölüm..." kelimesini telaffuz eden ve yer Mia'nın babasının ayağının altından çekilirken gülümseyen konsül. Hizmetkârlar bir anda kenarlara çekilerek Mia'nın annesini bu kar ve kan denizinin ortasında tek başına bıraktılar. Uzun boylu, güzel ve fena halde yalnız.

---

* Erkek kedi adını, tahmin edebileceğiniz gibi, kendisine ayrılan alanların dışına işemeyi sevmesinden almıştı. İsim Mia'nın annesi tarafından hoşgörüyle karşılanmış, yitirdiği biricik babasının bol şamatalı onayını almıştı.

Mia yataktan indi, annesine sokulup elini tuttu.

"Dona Corvere." Konsül yüzüklerle bezeli parmaklarını kalbinin üstüne götürdü. "Bu yargılama süreci için üzüntülerimi sunmak isterim. Dilerim, Herşeyigören sizi her zaman Işığıyla aydınlatsın."

"Cömertliğiniz beni derinden etkiledi, Konsül Scaeva. Nezaketinizi için Aa sizi kutsasın."

"Gerçekten çok üzgünüm, Mi Dona. Darius itibarını yitirmeden önce Cumhuriyet'e övgüye layık hizmetler sundu. Halka açık bir infaz her zaman nahoş bir iştir. Ancak kendi başkentinin üstüne yürüyen bir generale başka ne yapılabilirdi ki? Ya da o generalin başına bir taç konduran yargıca?"

Konsül etrafına bakınarak hizmetkârları, valizleri ve dağınıklığı süzdü.

"Bizi bırakıp gidiyor musunuz?"

"Eşimin cenazesini ailesinin mezarına, Kuzgun Yuvası'na gömmeye gidiyorum."

"Jüstikus Remus'tan izin aldınız mı?"

"Yeni jüstikusumuzu terfisi için kutluyorum." Kurt suratlı adama bir bakış attı. "Eşimin pelerini ona pek yaraşmış. Ama neden kendisinden geçiş izni almaya ihtiyacım olsun?"

"Şehirden ayrılmak için değil, Mi Dona. Darius'unuzu gömmek için izin. Jüstikus Remus'un bir hainin cesedinin, bodrumunda çürümesini arzu edeceğinden emin değilim."

Dona'nın gözleri büyüdü. "Buna cüret edebileceğinizi..."

"Benim mi?" Konsül, biçimli kaşını kaldırdı. "Bu Senato'nun arzusu, Dona Corvere. Jüstikus Remus, Cumhuriyet aleyhine hain planlarını açığa çıkarmasına karşılık müteveffa eşinizin mülküyle ödüllendirildi. Her sadık vatandaş bunu yerinde bir ödül olarak değerlendirecektir."

Dona'nın gözleri ölümcül bir ışıkla parladı. Odanın kıyısına köşesine sinen hizmetkârlara baktı.

"Bizi yalnız bırakın."

Kızlar apar topar odadan çıktılar. Dona Corvere, Luminatii'ye şöyle bir baktıktan sonra keskin bakışlarını konsüle dikti. Mia'ya adam bir an için bocalamış gibi geldiyse de konsül hemen ardından yırtıcı bakışlı adama başıyla işaret verdi.

"Beni dışarıda bekleyin, Jüstikus."

İri yapılı Luminatii önce annesine baktı. Sonra küçük kıza. Kızın kafasını içine alacak irilikteki eli seğirdi. Kız da ona bakıyordu.

Sakın sinme. Sakın korkma.

"Luminus Invicta, Konsül." Remus adamlarına başıyla işaret verdi ve oda, ağır çizmelerin uyumlu gümbürtüsüyle, geride sadece üç kişi kalacak şekilde boşaldı.[*]

---

[*] Kaptan Sidikli yatağın altında tozlu patilerini yalamakla meşguldü. Daha önce bahsi geçen *şey* ise perdelerin altında pusuda bekliyordu.

Konsül hâlâ yatağın üstünde, kundağında yatan küçük Jonnen'a baktı.

"Bebek henüz sütten kesilmedi. Annesiyle birlikte Taş'a gidebilir."

"Ya kız?"

"Söz verdin, Julius!" Dona Corvere, Luminatii'nin ellerinde debeleniyordu. "Söz verdin!"

Scaeva kadın hiç konuşmamış gibi davrandı. Yatağın ayakucunda Kaptan Sidikli'yi göğsüne bastırarak hıçkıran Mia'ya baktı.

"Annen sana yüzmeyi öğretti mi, ufaklık?"

Trelene'nin Âşığı Mia'yı Son Umut olarak bilinen harap limandan denize uzanan sefil rıhtıma attı. Binalar okyanus kıyısına bir dövüşçünün dişleri gibi eğri büğrü sıralanmıştı; yağlıboya tabloyu taş bir garnizon kulesi ve çevredeki çiftlikler tamamlıyordu. Nüfus balıkçılardan, çiftçilerden ve hayatlarını eski Aşkah harabelerini yağmalayarak kazanan son derece aptal bir servet avcısı türünden ve geçimlerini meslektaşlarının cesetlerini yağmalayarak sağlayan birazcık daha zeki bir alttürden oluşuyordu.

Mia iskeleye inerken bir değnek ile bir şişe yeşil zencefil şarabını gizlice elden ele dolaştıran üç sarhoş balıkçı gördü. Adamlar ona kurtların çürümüş ete bakığı gibi bakıyordu. Kız içlerinden dans teklif eden çıkacak mı diye* hepsine tek tek ve dik dik baktı.

Kurtyiyen peşinde mürettebatından birkaç kişiyle iskeleye indi. Kıza –on altı yaşında, yalnız ve kendini korumak için sadece bir bıçağı olan kıza– dikilen aç bakışları fark etti. İri yarı Dweymeri bir ayağını iskeledeki ahşap bir çıkıntıya koyarak piposunu yaktı ve dövmeli yanaklarındaki teri sildi.

Balıkçıları, "En zehirli örümcekler, en küçükleridir, beyler," diye uyardı.

Kurtyiyen'in sözlerinin heriflerin üstünde bir ağırlığı olsa gerekti; tekrar suya, iskelenin ayağına karşı ağızlarını şapırdata şapırdata içmeye döndüler.

Az da olsa hayal kırıklığına uğrayan kız, kaptana elini uzattı.

"Misafirperverliğiniz için çok teşekkürler, efendim."

Kurtyiyen, kızın uzattığı parmaklara bakarak ciğer dolusu gri bir duman üfledi.

"İnsanların eski Aşkah'a gelmesi için çok neden yoktur, küçük hanım. Senin gibi bir kızın bu kadar kasvetli bir yere gelme cesaretini göstermesi de nadiren görülür. Ve seni kırmak gibi bir niyetim yok. Ama eline dokunmayacağım."

"Peki o nedenmiş, efendim?"

---

* Artık müziği duymayı öğrenmişti.

"Çünkü benden önce dokunduklarının adını biliyorum." Boynundaki ejderha dişli kolyeyle oynayarak kızın gölgesine baktı. "O tür şeylerin adı varsa tabii. Hafızaları olduğundan ise en ufak bir şüphem yok ve benim adımı hatırlamalarına izin vermeyeceğim."

Kız usulca gülümsedi. Elini kemerine götürdü.

"O halde Trelene sizi korusun, Kaptan."

"Altın ve üstün her dem mavilerle donansın, kızım."

Kız dönüp rıhtım boyunca yürüdü ve gözleri tek güneşin ışığıyla kamaşarak Mercurio'nun söylediği binayı aradı. Yüreği ağzında, binayı bulması çok sürmedi. Suyun kıyısında küçük, harabe bir bina. Kapının üstünde gıcırdayan tabelada Kadim Krallık yazıyordu. Kir pas içindeki pencerelerden birinde asılı duran tabela ise "yardımcı arandığını" ilan ediyordu.

Burası hiç abartısız derme çatma bir bok çukuruydu. Âlemdeki en sefil bina değildi.* Ancak han bir erkek olsaydı ve ona bir barda rastlasaydınız –karısının gerdek yataklarına bir kadın daha katma talebini hevesle onayladıktan sonra– yeni gelininin ona misafir odasına ottan bir şilte hazırladığını geç fark ettiğini düşünmekle yanılmış olmazdınız.

Kız sırtını olabildiğince duvara vererek paytak adımlarla bara yürüdü. Bir düzine kadar adam gündönümü sıcağından kaçmak için içeri sığınmıştı: yerel halktan birkaç kişi ve bir avuç iyi silahlanmış mezar yağmacısı. O içeri girince odadaki herkes dönüp baktı; biri köşedeki eski klavseni çalıyor olsaydı çarpıcı bir etki yaratmak için yanlış notaya basardı ama heyhat, zımbırtı yıllardır tek bir gıcırtı bile çıkarmamıştı.†

Krallık'ın sahibi zararsız birine benziyordu; cehennemin dibindeki bu kasabaya neredeyse aykırı duruyordu. Gözleri birbirine fazla yakındı ve leş gibi çürümüş balık kokuyordu ama Aşkah Fısıltıharabeleri hakkında duyduğu hikâyeler düşünülürse, Mia adamın dokunaçları olmadığına şükredebilirdi. Leş gibi bir önlükle (kan lekesi miydi onlar?) yaslandığı barın arkasında, kirli bir fincanı daha kirli bir paçavrayla temizliyordu. Mia adamın bir gözünün diğerinden biraz önce hareket ettiğini fark etti; ağır kalan kuzenini elinden tutup yönlendiren bir çocuk gibi.

---

* O şaibeli onur, Tanrımezarı dok alanındaki, frengili kaçıkların ve yeni salınmış mahkûmların müdavimi olduğu ve kendi bodrum katlarından sevgiyle "Yetim Bırakan" diye bahsedecek kadar hastalıklı Vaanlı bir kadın tarafından işletilen Yalnız Gül adında bir geneleve aitti.

† Son Umut'ta klavsen çalmayı bilen tek adam – Mavi Paulo adında yerli bir mezar yağmacısı– iki yaz önce odasının tavan kirişlerine asılı halde bulunmuştu. Sonunun intihar mı yoksa klavsen müziğine özellikle karşı olan bir başka yerlinin protestosu mu olduğu spekülasyon konusu olmuş ve ölümünü/öldürülüşünü izleyen haftalarda çok az soruşturma yapılmıştı.

Mia sesinin sakin çıkmasına özen göstererek, "İyi döngüler, efendim," dedi. "Aa sizi korusun ve gözetsin."

"Kurtyiyen çetesiyle mi gelding?"

"Doğru tespit, efendim."

"Ücret haftalık dört geda emma üstüne yatacağan yerin de olacag.* Her müşteriden ne alırsan beşte biri benim. İşe başlamadan önüce bi lokma da bana vericeğin. Uyar mı?"

Mia'nın gülümsemesi barın arkasında duran adamınkini yakalayıp usulca boğdu.

Gülümseme çok az ses çıkararak öldü.

"Korkarım yanlış anladınız, efendim," dedi Mia. "Buraya sizin..." Etrafa bakındı. "Şüphesiz saygın kurumunuzda çalışmaya başvurmak için gelmedim."

Adam burnunu çekti. "Ne diye gelding, o zamman?"

Mia koyun postundan keseyi barın üstüne koydu. İçindeki hazine altına hiç benzemeyen bir ezgiyle şangırdadı. Dişçilik işinde olsaydınız çantanın içindeki küçük orkestranın tamamen insan dişinden oluştuğunu anlardınız.

Mia'nın konuşması birkaç saniye sürdü. Artık rüyasında görecek kıvama gelene dek tekrar ettiği sözcükleri bulması.

"Çene için aşarım."

Adam ona anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. Mia nefesinin ve ellerinin titrememesi için çaba harcıyordu. Bu noktaya gelmesi tam altı yılını almıştı. Çatılarda, sokak aralarında, uykusuz geçen yokgecelerde. Tozlu ciltler, kanayan parmaklar ve tekinsiz karanlıkla geçen yokgeceler. Ancak nihayet eşikteydi; yere göğe sığdırılamayan o koridorlara sadece küçük bir baş onayı kadar uzaktı.

"Ney, ne nenesi?" dedi bar sahibi gözlerini kırpıştırarak.

Mia organlarının korkudan neredeyse yer değiştirmesine rağmen yüzünün ifadesizliğini korudu. Etrafına baktı. Mezar yağmacıları haritalarının üstüne eğilmişti. Yerel halktan bir avuç insan küflü bir desteyle "şamar" oynuyordu. Çöl rengi bir elbise ve peçe içindeki bir kadın, kana benzeyen bir şeyle bir masanın üstüne helezonik desenler çiziyordu.

---

* Cumhuriyette paranın üç çeşidi vardı: En değersizi bakırdı, ortanca olan demir, en değerlisi altındı. Altın meteliklere sevilesi bir vergi tahsildarı kadar nadir rastlanırdı, ayaktakımının çoğunun ömrü altın metelik görmeye vefa etmezdi.

Itreya parasına orijinal olarak "hükümdarlar" denirdi ama Itreya Cumhuriyeti'nin kralların vahşice katletme eğilimi yüzünden, terim gözden düşeli on yıllar oluyordu. Bakır metelikler artık zaman zaman dilenci anlamına gelen "geda", demirler ise "keşiş" olarak anılıyordu çünkü genelde bu paralarla en çok muhatap olanlar onlardı. Altın liralar için yaygın bir tabir yoktu, altın liraya sahip olacak kadar zengin olanlar takma adlarla uğraşacak tipler değildi. Ya da kendi paralarını idare etmezlerdi.

Bu yüzden, onlara illa bir ad vereceksek altın ahmaklar demek çok yanlış olmaz.

"Çene," diye tekrarladı Mia. "Bu da aşarım."

"Nenem öldü," dedi barmen kaşlarını çatarak.

"Ne?"

"Öleli neredeyse dört zifirgece oldu."

"Çene," dedi Mia yüzünü buruşturarak. "Öldü. Siz delirdiniz mi?"

"Ölü neneme armağanlar getiren sensin, ufaklık."

İdrak bir yandan komik bir dans yaparak Mia'nın omzuna vurdu.

Ta-taaam.

"Ben senin ölü nenenden bahsetmiyorum seni lanet..."

Mia öfkesini yakasından yakalayıp iyice silkeledi. Gırtlağını temizledi ve eğri büğrü kâküllerini gözlerinin önünden çekti.

"Bahsettiğim neneniz değil, efendim. Ben Çene'den bahsediyorum. Niah'dan. Gece Tanrıçası. Kutlu Ölümün Anası. Aa'nın eşlerinden biri, hepimizin içindeki aç Karanlığın anası olan Çene."

"Ah, sen çeneyi diyon."

"Evet." Kelime bar sahibinin gözlerinin tam ortasına fırlatılan bir taş gibiydi. "Çeneyi diyom."

"Özür dilerim," dedi barın sahibi mahcup bir tavırla. "Aksang yözünden, anlarsın ya."

Mia adama dik dik baktı.

Barın sahibi boğazını temizledi. "Burlarda Çene'ye inanağn kilise yoğk, kızım. Ona tapınmak kanundışı ilan edildi diyebiliriz. Sınırlarda bile. Bu iş yerinde Gecenin Annesi ya da ona benzer şeylerle hiç işimiz olmaz. Çalışanlar için iyi olmaz."

"Sen Kadim Krallık'ın sahibi Şişman Daniio'sun, değil mi?"

"Ben şişman falan..."

Mia bara vurdu. Şamar oyuncularından birkaçı dönüp ona baktı.

"Ama adın Daniio, değil mi?" dedi Mia dişlerinin arasından.

Bir duraksama. Düşünür gibi çatılan kaşlar. Daniio'nun ağır kuzen gözü, dikkati güzel çiçeklere ya da bir gökkuşağına* kaymış gibi dalıp gitti.

"Öyle," dedi Daniio sonunda.

"Bana, Aşkah kıyısındaki Kadim Krallık'a gelmem ve Şişman Daniio'ya aşarımı vermem söylendi, inan bana özellikle böyle söylendi." Mia keseyi tezgâhın üstünden itti. "Bu yüzden al şunu."

"İçinde ne var?"

"Kısasa kısas öldürülmüş bir katilden trofe."

* O anda odada hiç gökkuşağı yoktu.

"Ha?"

"Itreya Senatosu'nun başinfazcısı Augustus Scipio'nun dişleri."

"Bunları almağa mı gelecek?"

Mia dudağını ısırdı. Gözlerini kapadı.

"Hayır."

"Dişlerini nooldu da kaybetti..."

"Onları kaybetmedi." Mia öne doğru eğildi, kokunun canı cehenneme. "Sefil boğazını kestikten sonra ağzından söküp aldım."

Şişman Daniio'nun sesi kesildi. Yüzünden neredeyse düşünceli bir ifade geçti. Etrafa çürümüş balık kokusu saçarak öne eğilip Mia'nın gözlerine davetsiz yaşların dolmasına neden oldu.

"O zaman affola, küçük hanığm. Lakin ölü bir mankafanın dişlerini ne yapayım?"

Kapı gıcırdayarak aralandı ve Kurtyiyen çerçeveye sığmak için başını eğerek, barda ortaklığı varmış gibi bir edayla* Kadim Krallık'a girdi. Onu bir düzine kadar denizci izledi ve kimi pis masalara doluştu, kimi de gıcırdayan bara yaslandı. Şişman Daniio özür diler gibi omuz silktikten sonra Dweymeri denizcilerine servis yapmak için harekete geçti. Masalara yönelirken Mia onu kolundan tuttu.

"Burada odanız var mı, bayım?"

"Evet, var. Haftalık bir geda. Kahvaltı ekstra."

Mia Şişman Daniio'nun avucuna bir demir metelik sıkıştırdı.

"Lütfen, bu bitince haber verin."

Tek bir işaret, tek bir kelime ya da harabelerden yükselen rüzgâr dışında tek bir fısıltı olmadan bir hafta geçti.

Trelene'nin Âşığı'nın mürettebatı, erzaklarını yenileyip sık sık kasabanın tesislerinden faydalanırken geceleri gemide kalıyorlardı. Sıradan bir yokgece Kadim Krallık'ta bir şeyler yemekle başlıyor, duruma çok yakışan adıyla Yedi Lezzet'te† Dona Amile ve "dansçılarına" bir taarruzun ardından, bir içki, şarkı ve zaman zaman dostane bir bıçak dövüşü için Kadim Krallık'a dönüşle devam ediyordu. Mürettebatın orada kaldığı süre boyunca sadece bir parmak koptu. Parmağın sahibi kaybını neşeyle karşıladı.

---

* Her ne kadar Şişman Daniio'nun kaptana, sarhoş kafayla domuzların aerodinamiği ve Kadim Krallık'ın yolun karşısındaki ahıra uzaklığı hakkında girdikleri bir tartışma yüzünden yüklü bir borcu olsa da Kurtyiyen'in barda ortaklığı yoktu. *Trelene'nin Âşığı*'nın mürettebatı için uzatmalı bir... oral haz seansı şeklini alan söz konusu borç (Danioo bu görevi kıçı maviye boyalı bir halde amuda kalkarak yerine getirecekti) henüz ödenmemişti ancak ne zaman *Âşık* ve mürettebatı limana yanaşsa, tehdidin ağırlığı havada hissediliyordu.

† Oğlan, Kız, Erkek, Kadın, Domuz, At ve yeterince önceden haber ve yeterli para verilirse Ceset.

Mia, önündeki ahşap masada cellat dişlerinin durduğu keseyle loş bir köşede oturuyordu. Kapının her gıcırtısında gözleri o tarafa çevriliyordu. Zaman zaman Şişman Daniio'nun *şaşırtıcı derecede* acı (ve itiraf etmeli ki bir o kadar lezzetli) *dulbırakan* güvecinden birkaç kâse yiyor ve *Âşık*'ın yola çıkma günü yaklaştıkça alnındaki kırışıklık daha da derinleşiyordu.

Mercurio yanılmış olabilir miydi? Yaşlı adam Kızıl Kilise'ye bir çırak göndermeyeli uzun yıllar olmuştu. Belki de kilise harabeler tarafından yutulmuştu. Belki de Jüstikus Remus'un Zifirgece Katliamı'ndan sonra yemin ettiği üzere, Luminatii sonunda kilisenin işini bitirmişti.

Belki de bunların hepsi sadece bir testti. Korkak bir çocuk gibi kaçıp kaçmayacağını görmek için...

Mia her yokgece dönümünde gölgepelerinin altında neredeyse görünmez bir şekilde kasabada etrafı dolaşıyor, kapıları dinliyordu. Son Umut'un sakinlerini hayli iyi tanır olmuştu. Kâhin, Aşkah yazısıyla yazılmış hırpani bir ciltten aslında okuyamadığı şekilleri yorumlayarak kasabanın kadın ahalisine fal bakıyordu. Yedi Lezzet'in köle oğlanı, hanımefendisini öldürüp harabelere kaçma planı yapıyordu.

Garnizon kulesine konuşlanan Luminatii lejyonerleri Mia'nın karşılaştığı en sefil askerlerdi. Medeniyetin sonundaki iki düzine askerle Aşkahi Fısıltıharabeleri'nin dehşetleri arasında birkaç güneşçeliği kılıçtan başka bir şey yoktu. Eski imparatorluğun harabelerinden esen rüzgârların adamları delirttiği söyleniyordu ama Mia can sıkıntısının o işi fısıltırüzgârlarından çok önce hallettiğinden emindi. Durmadan evden, kadınlardan, Cumhuriyet'in bu ücra köşesinde* görevlendirilmek için hangi günahları işlemiş olabileceklerinden bahsediyorlardı. Bir haftanın sonunda Mia hepsinden bıkmıştı. Ve bir kişi bile Kızıl Kilise hakkında tek kelime etmiyordu.

Son Umut'a vardıktan yedi gündönümü sonra, Mia oturup *Âşık*'ın mürettebatının içkiden çatallanmış seslerle birbirlerine bağırarak gemi ambarını mühürlemelerini seyre koyuldu. Bir yanı mavilere yelken açarken gemiye gizlice binmeyi her şeyden çok istiyordu. Evine, Mercurio'nun yanına dönmeyi. Ancak gerçek şuydu ki artık pes edemeyecek kadar uzun bir yol kat etmişti. Kilise ilk engelde kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçmasını bekliyorsa onu hiç tanımamışlar demekti.

Dudaklarının arasında bir karanfilli sigarasıyla Kadim Krallık'ın çatısında oturup *Âşık*'ın yelken açıp uzaklaşmasını izledi. Fısıltırüzgârları arkasındaki rüya kadar biçimsiz harabelerden toz bulutları kaldırıyordu. Güneşlerin batışıyla uzayan

---

* İtaatsizlik, ayyaşlık ve başıbozukluk en yaygın olanlardı; gerçi Aşkah'a, üst üste 342 yokgece akşam yemeğinde sığır konservesi çıkması üstüne birliğin aşçısını öldürdüğü için gönderilen bir lejyoner de vardı. "Arada biraz [bıçak darbesi] salata çıkarsan [bıçak darbesi]," diye gürlemişti, "ölür müsün?"

gölgesinde oturan kedi olmayan kediye baktı. Sesi bebek tenindeki kadifemsi öpüş kadar yumuşaktı.

"... korkuyorsun..."

"Sevinmelisin."

"... Mercurio seni buraya boşuna göndermemiştir..."

"Luminatii senelerdir Kilise'yi yıkmaya çalışıyordu. Zifirgece Katliamı oyunun kurallarını değiştirdi."

"... Başlarına bir kötülük gelseydi, hâlâ izleri olurdu..."

"Yoksa Fısıltıharabelerine gidip bakmamızı mı öneriyorsun?"

"... bakmamızı, burada beklememizi ya da eve dönmemizi..."

"Bu seçeneklerin hiçbiri çok cazip gelmiyor."

"... şişman daniio'nun iş teklifi hâlâ geçerlidir, bence..."

Mia'nın tebessümü cılız ve solgundu. Tekrar denize döndü ve köpüren dalgalarda ışıldayan güneş ışıklarına baktı. Sigarasından derin bir nefes çekip gri dumanı üfledi.

"... mia...?"

"Evet?"

"... korkmaya hiç gerek yok..."

"Korkmuyorum."

Fısıldayan rüzgârın doldurduğu bir sessizlik.

"... yalan söylemeye de..."

Mia sonunda ihtiyaçlarının çoğunu çalmaya başladı.

Son Umut Genel Erzak ve Cenaze İşleri'nden deri su matarası, azık ve bir çadır. Kadim Krallık'tan battaniyeler, viski ve mumlar. At sırtında ancak bir rahibenin genelevde edebileceği kadar rahat etse de garnizon ahırındaki en iyi aygırı çoktan gözüne kestirmişti.

Kendi kendine hırsızlığın onu uyanık tutacağını söylüyordu ve soyduğu dükkânlara gizlice girip telafisini tezgâh üstlerine bırakmak ona iyi geliyordu.* Krallık'ın şöminesinin başında oturmuş acı biberli dulbırakan güvecinden son bir kâsenin tadını çıkararak yokgece rüzgârlarının başlayıp yakıcı bir sıcakla geçen günden sonra hoş bir serinlik getirmesini bekliyordu.

Ön kapı gıcırdayarak açılıp bir toz bulutu içeri doluşurken Mia başını kâsesinden kaldırdı.

---

* Ah, bakın, içinde iyilik varmış! Kemanlar kreşendo!

İçeri giren delikanlı leviathan mürekkebinden dövmesi (korkunç kalitede), tuzdan kuruyup rasta rasta olmuş mat saçlarıyla Dweymeri'ye benziyordu. Ancak teni kahverengiden çok esmere çalıyordu ve gerçeği söylemek gerekirse Mia'dan ancak bir kafa boyu uzun olan boyuyla adalı olmak için fazla kısaydı. Koyu renk deri giysiler içindeydi, eski püskü kınında bir pala taşıyor ve buram buram at ve uzun yol kokuyordu. Odaya girince elâ gözleriyle her köşeyi kontrol etti. Bakışları girintileri dolaşırken Mia gölgeleri üstüne çekti ve loş ışıkta bir su lekesi gibi siliniverdi.

Delikanlı, aynı leş gibi bezle aynı pis fincanı silmekte olan Şişman Daniio'ya döndü. Adamı tepeden tırnağa süzdükten sonra kadife kadar yumuşak bir sesle konuştu.

"Selam olsun, bayım."

Şişman Daniio'nun yanıtı, "Pekâlâ," oldu. "Ne alırdığız?"

"Bende bu var."

Delikanlı tezgâhın üstüne küçük, ahşap bir kutu bıraktı. Kutu tıngırdayınca Mia'nın gözleri kısıldı. Delikanlı tekrar etrafına baktı ve sonra gergin bir fısıltıyla konuştu.

"Aşarım. Çene için."*

---

* Ah, ne âlâ! müsaadenizle, tam bir öncü.

Bütün dinlerde bir hasım olmalı. İyiliğin karşısında kötülük. Beyazın karşısında siyah. Cumhuriyet'in halkı için bu rol, Gece Tanrıçası, Kutlu Ölümün Anası, Aa'nın eşlerinden biri ve (hiç şüphesiz tahmin ettiğiniz gibi) Çene olarak bahsedilen Niah'ya aittir.

Başlangıçta Niah ve Aa'nınki mutlu bir evlilikti. Şafak sökerken ve alacakaranlık çökerken sevişir, sonra kendilerine ait alanlara çekilir ve gökyüzünün hâkimiyetini eşit olarak paylaşırlardı. Bir rakibinin olmasından korkan Aa, Niah'ya erkek evlat doğurmamasını emretti ve Niah da görevini aşkla üstlenerek Işık'a dört kız evlat verdi: Ateş Leydisi Tsana, Yeryüzü Leydisi Keph ve son olarak sırasıyla Okyanusların ve Fırtınaların leydileri ikizler Trelene ve Nalipse. Ancak karanlığın uzun ve soğuk saatlerinde kocasını özleyen Niah, yalnızlığını hafifletmek için dünyaya bir erkek evlat getirmeyi seçti. Gece, oğluna Anais adını verdi.

Gelin görün ki Aa, karısının itaatsizliği karşısında küplere bindi. Niah ceza olarak gökyüzünden kovuldu. Kocasının ona ihanet ettiği duygusuna kapılan Niah, Aa'ya intikam yemini etti ve o günden sonra onunla hiç konuşmadı. Aa ise bu mesele yüzünden hâlâ tavır yapmakta.

Peki ya Anais'le ne oldu diye sorabilirsiniz? Hani Aa'nın şu çok korktuğu rakibi?

İşte bunu anlatmak, nazik dostum, her şeyi bozmak olur.

4. BÖLÜM

NEZAKET

Kaptan Sidikli, Mia'sını çok severdi.

Ne de olsa yavru olduğu günlerden beri tanıyordu onu. Daha kardeşlerinin etrafını saran sıcaklığını unutmadan, Mia onu kucağına alıp minik pembe burnundan öpmüştü ve kedi, kızın dünyasının merkezi olacağını o zaman anlamıştı.

İşte bu yüzden, Jüstikus Remus, konsülünün emriyle kızı bileğinden yakalamak için eğilince, Kaptan Sidikli sarı dişlerini göstererek ona tıslamış ve pençelerini çıkardığı patisini savurarak jüstikusun *suratını göz çukurundan dudağına kadar yırtmıştı. İriyarı adam kükreyerek bir eliyle cesur kaptanın kafasını diğeriyle de omuzlarını kavramış ve neredeyse alışkanlıkla* buruvermişti.

Çıkan ses ıslak çubukların kırılırken çıkardığı sese benziyordu ve Mia'nın çığlığının bastıramayacağı kadar yüksekti. Ve o korkunç ıslak çatırtıların sonunda, jüstikusun ellerinin arasında siyah, cansız bir et yığını kalmıştı. Mia'nın her yokgece yanı başında uykuya daldığı o yumuşacık mırıltı yumağı, artık mırlamaz olmuştu.

Mia işte o anda kendini kaybetti. Ulumaya, pençelerini savurarak adamı tırmalamaya başladı. Bir başka Luminatii tarafından yakalanıp omzuna atıldığını hayal meyal fark etti. Jüstikus kanayan suratını sımsıkı tutarak kılıcını çekti. Kılıç boydan boya alev alev yanıyor, çeliği acı verici, göz kamaştıran bir ışık saçıyordu.

"Burada olmaz, Remus," dedi Scaeva. "Ellerini kirletme."

Jüstikus adamlarına haykırırken, annesi çığlık çığlığa tekmeler savuruyordu. Mia annesine seslendi ama kafasına sert bir darbe indi ve Dona Corvere'nin çığlıkları hıçlığın içinde duyulmaz olurken, tek yapabildiği kendini ayaklarının altındaki karanlığa yığılmaktan alıkoymak oldu.

Hizmetkârların merdiveninden dönerek aşağı iniyorlardı. Etrafa ışıltı saçan cilalı beyaz mezartaşları, kristal avizeler ve ilik zarafetiyle donatılmış gösterişli koridorlardan değil, Omurga'nın içindeki bir geçitten. Arkasındaki araziye çıkan loş ve daracık, küçük

---

* Tanrımezarı'nda yaşarken, Cumhuriyet'in soyluları daha önce bahsi geçen Kaburgaların içine oyulmuş girintilerde yaşar ve işlerini Omurga'nın mağarayı andıran iç kısımlarından yürütürlerdi; "ilik" terimi buradan geliyordu. İnsanların Itreya Senatosunun ve onları yönetmek için seçilen konsüllerin yaşadığı birinci

bir tünelden. Adamlar onu boş bir fıçıya atıp kapağını çarparak kapatmadan ve varili atların çektiği bir arabaya yüklemeden hemen önce, Mia gözlerini kısarak yukarı baktı ve fırtınanın kapladığı gökyüzüne doğru yükselen Kaburgaları, büyük konsey binalarını, kütüphaneleri ve gözlemevlerini gördü.

Mia arabanın harekete geçtiğini, tekerleklerin parke taşlı zeminde döndüğünü hissetti. Adamlar onunla birlikte arkadaki yük tablasında yolculuk ediyordu ama yerde çarpık bir şekilde yatan Kaptan Sidikli'nin ve zincire vurulmuş annesinin görüntüleriyle sarsılan Mia ne dediklerini tam duyamıyordu. Hiçbir şey anlamıyordu. Fıçı tenine sürtünüyor, kıymıklar elbisesine takılıyordu. Peş peşe köprülerden geçtiklerini hissetti; yarı baygınlığı geçtikçe ağlamaya, hıçkırmaya ve iç çekmeye başladı. Fıçının kapağına sert bir yumruk indi.

"Kes sesini, küçük pislik, yoksa sana gerçekten sızlanmana neden olacak bir şey tattırırım."

Mia, Beni öldürecekler, *diye düşündü.*

İçi buz kesti. Yanlış anlamayın, ölme düşüncesiyle değil; işin aslı hiçbir çocuk kendini ölümlü olarak düşünmez. Buz kesmesi fıçının içindeki karanlıktan yayılan buzlu su misali ayaklarının dibine biriken fiziksel bir histi. Mia bir varlık, daha doğrusu o varlığın eksikliğini hissediyordu. Bir kucaklaşmanın sonunda hissedilen boşluk duygusu gibi. Ve o fıçının içinde, yanında bir şeyin olduğundan adı gibi emindi.

Onu gözeten bir şey.

Bekleyen.

"Merhaba?" diye fısıldadı.

Karanlığın içinde bir dalgalanma oldu. Sessiz, noktasal bir deprem. Ve daha bir an önce hiçbir şeyin olmadığı yerde, ayaklarının dibinde, fıçının kapağından içeri süzülen incecik ışık huzmelerinin vurduğu bir şey ışıldadı. Uzun ve sadece bir mezarkemiğinin olabileceği kadar acımasız bir keskinlikte, kabzası kanatları açık, uçan bir kuzgun şeklinde oyulmuş bir şey. En son Konsül Scaeva annesinin eline bir tokat indirip yalvarmaktan ve vaatlerden bahsederken, perdelerin altına doğru sektiği görülen bir şey.

Dona Corvere'nin mezarkemiği hançeri.

Mia hançere uzandı. Kısacık bir an, ayaklarında bir hiçlik okyanusundaki elmaslar gibi parlayan ışıklar gördüğüne yemin edebilirdi. O kadar büyük bir boşluk hissetti ki aç bir karanlığa yuvarlandığını sandı. Ve sonra parmakları tenini neredeyse yakacak kadar soğuk hançerin kabzasını kavrayıp onu sımsıkı tuttu.

Mia onu saran karanlıktaki şeyi *hissetti.*

Kanın bakırımsı tadını.

Kaburga'ya yakınlığı statü göstergesiydi. Birinci Kaburga'nın kuzeyinde kalan forum, normalde kafatasının olması gereken yere inşa edilmişti.

"Olması gereken" diyorum, nazik dostum çünkü Kafatası'nın kendisi kayıptı.

Öfkesinin gümbür gümbür kabarışını.

Araba sallana sallana ilerlerken Mia'nın midesi âdeta süt gibi kesildi ve nihayet durdular. Fıçının kaldırıldığını ve az kalsın dilini ısırarak koparmasına neden olan bir çarpmayla yere bırakıldığını hissetti. Sesler bu kez sözcükleri seçebileceği kadar yüksekti.

"Bu iş içimi bulandırıyor, Alberius."

"Emir emirdir. Luminus Invicta, öyle değil mi?"

"Kapa çeneni."

"Remus'la ters düşmek mi istiyorsun? Ya Scaeva'yla? Kahrolası Cumhuriyet'in kurtarıcılarıyla?"

"Kurtarıcılarmış, sen onu kıçıma anlat. Bunu nasıl yaptıklarını hiç merak etmedin mi? Corvere ile Antonius'u silahlı adamlarla dolu kampın ortasında nasıl ele geçirdiklerini?"

"Hayır, hiç etmiyorum. Haydi, bana yardım et."

"Sihirle olduğunu duydum. Kara simya. Dediklerine göre Scaeva..."

"Karı gibi dır dır etmeyi kes. Nasıl yaptıkları kimin umurunda? Corvere kahrolası bir haindi ve hainlerin sonu budur."

Fıçının kapağı hızla açıldı. Mia beyaz zırhların üstüne koyu renk pelerinler kuşanmış iki adama gözlerini kısarak baktı. İlki kolları ağaç gövdesi kalınlığında, elleri tabak genişliğinde bir adamdı. İkincisinin güzel mavi gözleri ve zevk için yavru köpek boğacak bir adamın gülümsemesi vardı.

"Çene aşkına," diye soludu ilki. "En fazla on yaşındadır."

"On bir yaşını asla göremeyecek." İkinci adam omuz silkti. "Kıpırdama, evlat. Canın çok yanmayacak."

Yavru köpek katili, Mia'nın gırtlağına yapışırken kemerinden uzun, keskin bir bıçak çekti. Ve küçük kız parlatılmış çeliğin yansımasında kendi ölümünü gördü. Gözlerini kapayıp beklemek en kolayı olurdu. Ne de olsa sadece on yaşındaydı. Yalnız, çaresiz ve korkmuş. Ama gerçek şu ki nazik dostlarım, göğünüzde kaç güneş olduğunun hiçbir önemi yoktur. İşin özü, bu dünyada ya da başkalarında iki tür insan yaşar. Kaçanlar ve savaşanlar. Sizin türünüzün ikinci tür için bir sürü terimi var. Vahşiler. Doğuştan katiller. Taşağı beyninden büyük olanlar.

Ve şu ana dek öğrendiklerinizle, bu haydutun ve bıçağının karşısında, babasının idamının anılarıyla

sakın sinme

sakın korkma

dolu küçük Mia'nın, on yaşındaki diğer çocukların yapacağı gibi ağlamak ve dağılmak yerine, karanlıktan aldığı hançeri kaptığı gibi yavru köpek katilinin gözüne saplaması sizi şaşırtmayacaktır.

---

* Luminarii Lejyon'unun mottosu, nazik dostum. "Işık kazanacak."

Adam bir çığlık atarak arkaya doğru düşerken parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Mia yuvarlana yuvarlana çıktı fıçıdan; içerideki karanlıktan sonra gün ışığı gözlerini kamaştırmıştı. O şeyin onunla geldiğini, gölgesine sindiğini, topuklarına abandığını hissetti. Onu kırık dökük bir köprüye getirmişlerdi; leş gibi küçük bir kanal ve her yerde tahtalarla kapatılmış pencereler vardı.

Arkadaşı çığlıklar atarak yere yığılırken, elleri tabak büyüklüğündeki adamın gözleri büyüdü. Güneşçeliği kılıcını çekti ve keskin kenarında alevlerin dans ettiği kılıçla kıza doğru bir adım attı.

Ancak ayaklarının dibindeki bir kıpırtı bakışlarını taşa yönlendirdi ve yere bakınca kızın gölgesinin hareket etmeye başladığını gördü. Canlıymış gibi pençelerini savurup ve bükülerek aç eller gibi ona doğru uzanıyordu.

"Işık beni korusun," diye fısıldadı adam.

Haydutun ellerinin arasındaki kılıç titremeye başladı. Mia titreyen yumruğunda sıktığı kanlı hançer ve topuklarının dibindeki şeyle köprünün üstünde geri geri uzaklaşmaya başladı. Ve yavru köpek katili yüzü kan içinde ayağa kalkarken küçük kız, onun yerinde kim olsa yapacağı şeyi yaptı, taşak / beyin orantısının canı cehenneme.

"... koş..!" *dedi cılız bir ses.*

Ve kız koştu.

Dweymeri delikanlı, Şişman Daniio'yla Mia'nınkiyle neredeyse aynı konuşmayı yapmıştı;* tek farkı, delikanlının sessiz ağırbaşlılığını korumasıydı.

Hancı onu bir kızın da aynı soruları sorduğu konusunda bilgilendirdi ve Mia'nın masasını –en azından az önce oturduğu masayı– işaret etti. Mia o noktada merdiveni tırmanmış, konuşmayı gözlerden ırak bir noktadan, Itreyalı bir Demirrahip† gibi sessizce izliyordu.

---

* "Ah, sen şu *Çene'yi* kastediyorsuuuuun."

† Itreya Demir Heyeti'nin rahipleri göreve ikinci zifirgecelerinden sonra başlarlardı ve Ars Machina için uygunlukları sınanırdı. Bu oğlanlara ne okuma ne yazma öğretilirdi. Beşinci zifirgecelerinin arifesinde görev almaya layık görülenler Akademi'nin ortasında iyi aydınlatılmış bir odaya alınırdı. Burada yanan katran kokuları ve akademya korosunun nefes kesen güzelliği arasında yemin eder ve ardından kor gibi sıcak bir demir makasla dilleri kesilirdi. Savaşa yürüyenler birliğini kurmanın ve devamlılığını sağlamanın sırları Cumhuriyet'te sıkı sıkıya korunurdu –konuşarak değil, *yapmak* öğrenilirdi– ve rahiplik makamı sessizlik yeminlerini çok ciddiye alırdı.

Rahiplerin bekâret yemini etmediğini duymak aranızdaki nazik kalplilere teselli olabilir. Rahipler tensel hazlardan paylarına düşeni yaşamakta özgürlerdi ancak dillerinin olmaması eş arayışlarında engel teşkil edebilir.

Gerçi bu sayede kusursuz birer akşam yemeği arkadaşı olduklarına *hiç şüphe yok.*

Dweymeri delikanlı teşekkür ettikten sonra boş oda olup olmadığını sordu ve eski püskü bir keseden çıkardığı metelikle ücreti ödedi. Üst kata çıkan merdivene yönelirken iskambil oyuncularından Scupps adında biri konuştu.

"Sen Kurtyiyen'in tayfasından mısın?"

Delikanlı boğuk ve yumuşak bir sesle, "Kurtyiyen diye birini tanımıyorum," dedi.

"*Âşık*'ın mürettebatından değil." İkinci sesin sahibi, Scupps'ın kardeşi Lem'di. "Boyuna baksana. Bu boyla ancak Kurtyiyen'in taşaklarına yetişebilir."

Kahkahalar.

"Belki de amaç budur."

Yine kahkahalar.

Dweymeri delikanlı daha fazla şaka yapılmayacağından emin olmak için bir süre bekledikten sonra basamakları çıkmaya devam etti. Mia odasına koşmuş, anahtar deliğinden oğlanın kendi odasına gidişini izliyordu. Ayaklarından neredeyse hiç ses çıkmıyordu, oysa Mia tahtaların katledilmiş fare ailesi gibi ciyakladığını iyi bilirdi. Delikanlı omzunun üstünden Mia'nın kapısına baktı ve burnunu bir kez çektikten sonra odasına süzüldü.

Kız odasında oturup delikanlıya yaklaşmalı mı yoksa planladığı gibi döngünün sonunda Umut'tan ayrılmalı mı diye düşünmeye başladı.* Besbelli delikanlı onunla aynı şeyi arıyordu ama soğukkanlı bir psikopat olması da mümkündü. Mia Kızıl Kilise'yi arayan diğer çaylaklar arasında kendisi kadar iyi niyetlilerin olduğundan şüpheliydi.

Yokgecede kasaba çanları çalmaya başlar başlamaz, oğlanın kadife kadar yumuşak adımlarla aşağı indiğini duydu. Gölgesinin kıpırdanıp gerindiğini, cisimsiz pençelerinin tahta döşemeyi kazıdığını hissetti.

"... *ahirdöngüye kadar dönmezsem, anneye onu sevdiğimi söyle...*"

Kedi olmayan kedi kapının altından süzülüp çıkarken kız kişner gibi bir ses çıkardı. Panjurlarını güneşe açmak yerine kitabını mum ışığında okuyarak saatlerce bekledi. Bu döngüde gidecekse bunu gözetleme kulesinin nöbet değiştirdiği on iki

---

* Karanlıktan yoksun olsalar da Cumhuriyet'in çoğu vatandaşı hâlâ uykuya gereksinim duyar ve mevsim ne olursa olsun, kalkma saati Itreya'nın havasının değişmesiyle belirlenir. Yokgece yaklaşırken batı yönündeki okyanuslardan esmeye başlayan rüzgâr, Cumhuriyet'in üstünde uluyarak arkasında hava sıcaklığında insaflı bir düşüş bırakır. Hava serinken uyumak daha kolaydır; bu döngü birçokları için yastıkla, saman yığınları ya da sarhoşluk durumlarına göre kaldırım taşlarıyla buluşma işareti olarak yorumlanır. Rüzgârlar yavaş yavaş diner ve yaklaşık yirmi dört saat sonra yeniden esmeye başlar. Rüzgârların, babasının neredeyse daimi ışığıyla dağlanan bir ülkeye ve halkına acıyan Fırtına Leydisi Nalipse'nin bir armağanı olduğu söylenir.

Bu yüzden, "döngü" Itreyalıların bir uyku-uyanıklık döngüsünü belirtmek için kullandıkları bir terimdir. Bir haftada yedi döngü, mevsimsel yılda üç yüz elli döngü vardır. Bir dil tuhaflığı olduğu kesin ama gerçek günlerin tam iki buçuk yıl sürdüğü ve doğum günü partilerinin sadece en zenginlerin altından kalkabildiği bir lüks olduğu bir ülkede gerekli de.

çan vurulurken yapmalıydı. O zaman aygırı daha kolay çalabilirdi. Yaşlı bir beygir de satın alabileceği bilgisi sınıfın arka tarafından el kaldırdıysa da Mia'nın harabelere kasabadaki en iyi atla gitmesinin daha iyi olacağı düşüncesi tarafından susturuldu.*

Kız tenînde bir ürperti, içinde bir kayıp duygusu hissetti, gölgeler kedisi yatağa, onun yanına zıpladı. Olmayan gözlerini kırpıştırdı. Mırlamaya çalıştıysa da başaramadı.

"Ee?"

"*... çok az yemek yedi, her lokmasında, ona hakaret edenleri seyretti ve evlerine gitmek için çıkarlarken peşlerine takıldı.*"

"Onları öldürdü mü?"

"*... onların su fıçılarına işedi...*"

"Demek kana çok fazla susamamış. Ya sonra?"

"*... ahırın çatısına tırmandı. o zamandan beri de pencereni izliyor.*"

Kız başını salladı. "İçeri girdiği anda beni fark ettiğini anlamıştım."

"*... akıllı biri...*"

"Bakalım ne kadar akıllıymış."

Mia eşyalarını topladı, kitaplarını yağlıderiden bir çantanın içine koyup çantayı sırtlandı. Fark edilmeden çıkmayı ummuştu ama bu Dweymeri delikanlı onu izlediğine göre, onunla muhatap olup olmama konusu artık soru olmaktan çıkmıştı. Şimdi mesele, nasıl muhatap olacağıydı.

Odasından çıktı, gıcırtılı yer döşemesini hiç gıcırtı çıkarmadan geçti. Karşıdaki boş bir odaya süzüldü, ince bir cüzdandan iki maymuncuk çıkarıp işe koyuldu ve bir iki dakika geçmeden küçük bir tıkırtı duydu. Parmak uçlarındaki adrenalin karıncalanmasıyla pencereden çıktı, rüzgârlı gökyüzünü yakan güneş ışıklarını hissederek çatıda seke seke ilerledi. Yeniden harekete geçmek iyi gelmişti. Yeniden sınanmak.

Çizmelerinin bir fısıltıyı geçmeyen sesi eşliğinde Krallık ile yandaki fırının arasındaki daracık aralığı hızla geçti. Kedi olmayan kedi, göz olmayan gözleriyle etrafı kolaçan ederek önden gidiyordu.

Mia, Augustus'un penceresinin önünde yaptığı gibi uzanıp etrafındaki gölgeleri topladı. Pelerin dokuyan bir dokumacı gibi –dikkatsiz gözlerin göremeyeceği bir pelerin– akıllı parmaklarıyla karanlığı iplik iplik kendine çekti.

Bir gölgepelerin.

Adını ne isterseniz koyun, nazik dostlarım. Keramet. Simya. Büyü. Sihir. Bütün güçler gibi onun da bir bedeli var. Mia gölgeleri üstüne çekerken gözlerindeki ışık iyice kısıldı. Her zamanki gibi nasıl *o karanlık peçenin* ötesini ne kadar zor görüyorsa, o

---

* Kızın hâlâ taşıdığı ilik gururu arada sırada ve hatta Mia'nın canını sıkacak bir sıklıkla, özenle bakıp büyüttüğü hiçbir şeye aldırmama maskesinin arasından süzülüveriyordu. Kızı baraklıktan çıkarabilirsin ama baraklığı kızın içinden çıkaramazsın. Ne yazık ki aynı şey aydınlık için de söylenebilir.

karanlık peçenin içinden görmesi de o kadar zorlaşıyordu. Peçenin ötesindeki dünya bulanıklaşmış, çamurlanmış, karanlıkla örtülmüştü. Düşmemek ya da tökezlememek için çok yavaş yürümeliydi. Yine de yokgecenin aydınlığında, gölgelerle sarılmış halde dünya tuvalindeki suluboya bir resim gibi yürümeye devam etti.

Ahırın yan tarafına ulaşınca, el yordamıyla yağmur borusuna tırmandı. Sürünerek çatıya çıktı, kendi karaltısının arasından gözlerini kısarak baktı ve Dweymeri delikanlının bacanın gölgesinde yatak odasının penceresine baktığını gördü. Yaşlı Mercurio'nun ambarında olduğunu –yere saçılmış ölü yapraklar, gırtlağında üç döngülük bir susuzluğun yakıcılığı ve kristal berraklığında bir su sürahisinin etrafında uyuyan dört yaban köpeği– hayal ederek kiremitlerin üstünde yürüdü.

Yaşlı adamın düsturu eyleme geçmekti; kesinlikle ve çok doğru.

Artık iyice yaklaşmıştı. Konuşsun mu eyleme mi geçsin, başlasın mı yoksa bitirsin mi emin değildi. Belki yirmi adım ötesinde olan delikanlının gerildiğini ve başını çevirdiğini gördü. Ve bir an sonra Mia, oğlanın fırlattığı, şu lanetli güneş ışığında parlayan peş peşe üç bıçağın altında yuvarlanıyordu. Zifirgece olsaydı Mia oğlanı haklardı. Zifirgece olsaydı...

Bakma.

Mia hançerini çekip ayağa fırladı, gölgesi kiremitlerin üstünde kıvranarak oğlana doğru ilerliyordu. Dweymeri delikanlı hançerini çekmişti, diğer elinde ise hazırda bekleyen iki fırlatma bıçağı daha vardı. Tuzdan matlaşmış rastaları gözlerine düşüyordu. Yüzündeki dövmeler Mia'nın gördüğü en çirkin dövmelerdi; nöbet geçiren kör bir adam tarafından karalanmış gibiydiler. Ancak altındaki yüz...

İki genç, uğuldayan rüzgârın altında taş kesilmiş gibi hiç kıpırdamadan birbirlerine bakarken dakikalar saatler gibi geçiyordu.

"Çok iyi kulaklarınız var, efendim," dedi Mia sonunda.

"Sizin daha iyi ayaklarınız var, Solgun Kız. Hiçbir şey duymadım."

"O halde nasıl?"

Delikanlı gamzesini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle, "Sigara dumanı kokuyorsun. Sanırım karanfil," dedi.

"İmkânsız. Ben rüzgârın estiği yöndeyim."

Oğlan ayaklarının dibinde yılan gibi kıvranan gölgelere baktı.

"Buralarda gökten âdeta imkânsızlıklar yağıyor."

Mia ona baktı. Sert, keskin, zayıf ve hızlı. Palalar diyarında uzun ve ince bir kılıç. Mercurio insanları okuma konusunda Mia'nın tanıdığı herkesten daha iyiydi ve kıza da bir bakışta insanları tartmayı öğretmişti. Bu delikanlı her kimse ve Kilise'yi arama nedeni her neyse, psikopat değildi. Öldürmek için öldürecek biri hiç değildi.

İlginç.

"Kızıl Kilise'yi arıyormuşsun," dedi.

"Şişman adam aşarımı almadı."

"Benimkini de. Sanırım sınanıyoruz."

"Ben de aynısını düşündüm."

"Artık burada olduklarını sanmıyorum. Bakmak için harabelere gidiyordum."

"Aradığın ölümse bulmanın daha kolay yolları var." Oğlan Son Umut'un surlarının ötesini işaret etti. "Nereden başlayacaksın ki?"

"Burnumu takip etmeyi planlıyordum." Mia gülümsedi. "Ama içimden bir ses, seninkini takip etmenin daha iyi olacağını söylüyor."

Oğlan ona uzun uzun, dik dik baktı. Kısık ela gözleri Mia'nın bedeninde dolaşıyordu. Elindeki hançerde. Kendi ayağının dibindeki gölgelerde. Arkasındaki fısıldayan harabelerde.

"Adım Tric," dedi palayı sırtındaki kınına koyarken.

"Tric* mi? Emin misin?"

"Kendi adımdan mı? Evet, eminim."

"Saygısızlık etmek istemem, efendim," dedi Mia. "Ama Fısıltıharebeleri'ne birlikte gideceksek en azından kendi adlarımızı kullanacak kadar dürüst olmalıyız. Ve adın Tric olamaz."

"Sen bana yalancı mı diyorsun, küçük hanım?"

"Sana hiçbir şey demiyorum, bayım. Ve bana bir daha çizmenin tabanına yapışan bir şeymişim gibi "küçük hanım" demezsen minnettar kalırım."

"Arkadaş edinme tarzın çok tuhaf, Solgun Kız."

Mia iç geçirdi. Öfkesini kulak memesinden tutup iflahını kesti.

"Dweymeri kabilelerinin ritüelleşmiş isim koyma ayinleri olduğunu okumuştum. Adlarınız belli bir kalıba uyuyor. Önce isim, ardından fiil. Dweymerilerin 'Omurgadağıtan' gibi isimleri var. 'Kurtyiyen.' 'Domuzdürten'."

"...Domuzdürten mi?"

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Domuzdürten gelmiş geçmiş en kötü şöhretli Dweymeri korsanlarından biriydi. Adını duymamış olamazsın, değil mi?"

"Hiçbir zaman tarihe ilgim olmadı. Bu kötü şöhreti neye borçluymuş?"

"Domuzları dürtmeye†. Neredeyse on yıl boyunca Fırtınagözü'nden Şafakmızrağı'na kadar bütün çiftçilere korku salmış. Sonunda başına üç yüz demir ödül konmuş. O varken hiçbir domuz güvende değilmiş."

---

* İngilizcede "dalavere" anlamına gelen "trick" sözcüğüne olan ses benzerliğinden kaynaklanan bir yanlış anlama. (ed.n.)

† Ah, kıkır kıkır gülmeyi kesin de biraz büyüyün artık.

"Sonra ne olmuş?"

"Luminatii. Onun domuzlara yaptığını kılıçlarıyla adamın suratına yapmışlar."

"Ah."

"Yani. Adın Tric olamaz."

Oğlan bulutlanmış bir ifadeyle Mia'yı tepeden tırnağa süzdü. Yeniden konuştuğunda sesinde demir sertliği vardı. Küçümseme. İyi bakılmış, bir ömürlük öfke.

"Adım," dedi. "Tric."

Kız koyu renk gözlerini kısarak delikanlıya baktı. Karşısında bir bulmaca duruyordu. Ve şundan hiç şüpheniz olmasın; kızımızın oldum olası bulmacaya zaafı vardır.

"Mia," dedi sonunda.

Delikanlı altındaki karaltıya hiç aldırmadan kiremitlerin üstünde ağır ve sağlam adımlarla ilerledi. Elini uzattı. Nasır tutmuş parmaklar, işaretparmağında gümüş bir yüzük; üç deniz ejderhasının birbirine dolanmış uzun, yılankavi biçimleri. Mia oğlana, yara izlerine, yüzündeki çirkin dövmelere, yanık tenine, ince ve geniş omuzlarına baktı. Dudaklarını yalayıp terin tadını aldı.

Ayağının dibindeki gölgeler dalgalandı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Dona Mia."

"Ben de, Don Tric."

Ve Mia gülümseyerek delikanlının elini sıktı.

5. BÖLÜM

İLTİFATLAR

Küçük kız, elinde kabuk tutmaya yüz tutan kırmızı lekeyle daracık sokaklardan, köprünün üstünden, merdivenin altından hızla koşmuştu. O şey, çatlak parke taşlarına vuran ayaklarının dibindeki karanlığa sinerek peşinden geliyordu. Mia'nın o şeyin ne olabileceği ya da ne istediği konusunda hiçbir fikri yoktu; tek bildiği ona yardım ettiğiydi ve o yardım olmasa şimdi o da babası gibi ölü olacaktı.

gözler açık

bacaklar savruluyor

boğuk iniltiler

Mia gözyaşlarına durmalarını emretti, yumruklarını sıkıp koştu. Yavru köpek katilinin ve arkadaşının bağırıp çağırarak, küfrede ede peşinden geldiklerini duyabiliyordu.

Ancak Mia çevik ve hızlıydı ve ödü kopsa da korkusu onu kanatlandırmıştı. Keskin virajlı daracık yollardan ve tıkalı kanallardan koştuktan sonra, sonunda elini yan tarafına saplanan ağrının üstüne bastırarak bir sokak arasında duvarın dibine çöktü.

Güvendeydi. Şimdilik.

Ayaklarını altına alıp duvarın dibine yığılırken, annesinin öğrettiği gibi gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Ama yaşların boyu onu çoktan aşmıştı ve Mia daha fazla tutamayana kadar direttiler. Küçük kız hıçkırıp titreyerek sümüklü yüzünü kırmızı, kıpkırmızı ellerine bastırdı.

Babası yüce kardinalin gözünün önünde hain olarak asılmıştı. Annesi zincire vurulmuştu. Corvere Hanesi'ne ait mülkler Kaptan Sidikli'nin boynunu kıran o korkunç Jüstikus Remus'a verilmişti. Ve Itreya Senatosu'nun konsülü Julius Scaeva, Mia'nın istenmeyen bir kedi yavrusu gibi kanallarda boğulmasını emretmişti.

Küçük kızın dünyası tek bir döngüde yıkılıvermişti.

"Kızlar beni korusun..." diye soludu.

Mia altındaki gölgenin kıpırdandığını gördü. Gölge suymuş da Mia da içine atılan bir taşmış gibi dalgalanmıştı. Küçük kız tuhaf bir şekilde korkmuyordu. İçindeki korku ayak tabanlarındaki deliklerden akıp gitmişti sanki. Tehdit hissetmiyordu, yatağın altına saklanan, ağza almaya bile çekineceği şeylerin yarattığı çocuksu korkudan eser kalmamıştı. Ama altındaki taşa vuran gölgesinin üstüne kıvrılan o varlığı –daha doğrusu, herhangi bir varlığın eksikliğini– yine hissediyordu.

"Tekrar merhaba," diye fısıldadı.

Hiçbir şey olmayan şeyi hissetti. Kafasının içinde. Göğsünde. Ona, olsa, gözlerine kadar ulaşabilecek dost canlısı gülümsemesiyle gülümsediğini biliyordu. Elini elbisesinin kolunun içine uzattı ve o şeyin verdiği kanlı hançeri buldu.

Hayatını kurtaran armağanı.

"Nesin sen?" diye fısıldadı ayağının dibindeki karaltıya.

Cevap gelmedi.

"Bir adın var mı?"

Şey titreşti.

Bekliyordu.

Bekli

yordu.

"Sen iyi birisin," dedi Mia ona. "Adın da iyi olmalı."

Bir gülümseme daha. Siyah ve neşeli.

Mia da gülümsedi.

Kararını verdi.

"Müşfik Kedi," dedi.

Ahırın üstündeki tabelaya bakılırsa, aygırın adı "Şövalye"ydi ama Mia ona kısaca "Piçkurusu" diyecekti.

Mia'nın atlardan hoşlanmadığını söylemek, kısırlaştırılmış atların bıçaklardan hoşlanmadığını söylemeye denkti. Tanrımezarı'nda büyüdüğü için bu hayvanlara pek işi düşmemişti ve dürüst olmak gerekirse, şairleriniz ne derse desin, atlar son derece nahoş seyahat araçlarıdır. Koku, zaten kırık olan bir burna sağlam bir sağ kroşe indirmeye benzer; binicinin hassas yerlerine maliyeti genellikle morluklardan çok içi su dolu kabarcıklarla ölçülür ve at sırtında seyahat etmek yaya seyahat etmekten pek hızlı değildir. Ve bir at kendi öneminin farkındaysa *bütün* bu sorunların hepsi bir araya toplanır. Ne yazık ki zavallı Şövalye de öneminin farkındaydı.

Aygır, Luminatii lejyonunun ilik doğumlu garnizon komutanı Vincenzo Garibaldi'ye aitti. Bir baca temizleyicisinin ciğerleri kadar siyah ve safkandı.* Garibaldi'nin çoğu adamından daha iyi muamele gören (ve beslenen) Şövalye'nin, efendisinin elinden başka ele tahammülü yoktu. Bu yüzden saat çalarken ahırında yabancı bir kızla karşı karşıya gelince hoşnutsuzlukla kişnedi ve mesanesini olabildiğince geniş bir alana boşaltmaya koyuldu.

Aygır sidiğinin pis kokusu, uzun yıllar boyunca Gül Nehri yakınında yaşamış olan Mia'da şok etkisi yaratmadı ve atın çenesini kapamak için aceleyle ağzına bir şey tıktı. Bu canavarlardan ne kadar nefret etse de Yaşlı Mercurio'nun "talebi" üzerine anakaradaki bir at çiftliğinde üç haftalık bir çalışma süresine katlanmıştı ve en azından fırçayı atın kıç tarafına yaklaştırmaması gerektiğini biliyordu.† Ancak Mia eyer örtüsünü kaldırınca, Şövalye bölmesinde kendini oradan oraya atmaya başladı ve kız hatırı sayılır bir şekilde pestil olmaktan bir çırpıda kapının çerçevesinin üstüne sıçrayarak kurtulabildi.

"Trelene'nin güğümleri aşkına, sustur şunu!" diye tısladı Tric ahırın kapısından.

"Sen az önce gerçekten bir tanrıçanın "güğümlerinden mi" söz ettin?"

---

* Komutan değil, at.

† Mia çiftlikte geçirdiği sürede üç farklı at tarafından ısırılmış, defalarca at sırtından fırlatılmış (ikisi gübrelerin arasına olmak üzere) ve bir kez çiğnenmişti. Ayrıca gezgin bir ozan tarafından şehirli kadınların "bu tür şeylerden hoşlandığı" konusunda yanlış bilgilendirilmiş Romero adında son derece cüretkâr bir ahır yamağı tarafından poposundan çimdiklenmişti (ne yazık ki bu olay bokun içine atıldığı döngüye denk gelmişti).

Oğlanın burnu hiçbir zaman tam iyileşmedi ama üç dişini kurtarmayı başardı. Son duyduğuma göre, gezgin bir ozana durduk yere vahşice saldırmaktan Felsefe Taşı'nda dört yıl hapse mahkûm edilmiş.

"Boşver onu, sen atı sustur!"

"Sana atların benden hoşlanmadığını söylemiştim. Ve Okyanusların Leydisi'nin memelerinden söz etmenin bize faydası olmaz. Hatta muhtemelen boğulmana neden olur, seni sapık."

"Günahlarımdan tövbe etmek için bu lağım çukurunda kodes yerine geçen leş gibi bir helada senelerce kilitli kalacağıma hiç şüphe yok."

"İç etekliğini sakın çıkarma," diye fısıldadı Mia. "Hela bir süre meşgul olacak."

Tric kızın neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Ancak Mia ikinci bir eyerleme girişimi için Şövalye'nin bölmesine inerken, Tric garnizon kulesinden bağırışlar, Her Şeyi Gören'e yakarışlar ve havaya atsanız adına gökkuşağı diyebileceğiniz kadar renkli bir küfür yağmuru duydu. Gözlerini sulandıracak kadar keskin bir koku karışmıştı rüzgâra. Bu yüzden Mia Şövalye'nin başından aşağı lanetler yağdırırken, oğlan yaygaranın neden koptuğuna bakmaya karar verdi.

Müşfik Kedi ahırın çatısında tünediği yerde, gerçek kedilerde rastlanan merakı taklit etmek için didinip duruyordu. Oğlanın hiç ses çıkarmadan kuleye doğru ilerleyip duvara tırmanmasını izledi. Kumlanmış pencereden içerideki odaya bakarken, Tric'in zevksiz dövmelerle kaplı yüzü bir anda yeşile döndü. Hiç ses çıkarmadan yere indi ve usulca ahıra döndüğünde, Mia'nın, çaldığı küp şeker yardımıyla atı eyerlemeyi başardığını gördü.

Oğlan, Mia'nın kişneyen aygırı ahırın kapısından çıkarmasına yardım etti. Kız kısa, safkan at ise yirmi karış yüksekte olduğundan, eyere ulaşması için koşarak zıplaması gerekti. Güçlükle tırmanırken, Tric'in yüzünün yeşile çalan rengini fark etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Tric fısıltıyla, "O kulede neler oluyor?" dedi.

"Ufak bir aksilik," dedi Mia.

"Ne?"

"Üç adet kurutulmuş Liis ahududu tomurcuğu, üçte bir fincan pekmez esansı ve bir tutam kuru odun kökü." Kız omuz silkti. "Aksilik işte. 'Muslukçu zehrini duymuşsundur."

Tric gözlerini kırpıştırdı. "Bütün garnizonu zehirledin mi?"

"Şey, teknik olarak onları Şişman Danilo zehirledi. Akşam yemeğini veren o. Ben sadece çeşnisini kattım." Mia gülümsedi. "Ölümcül değil. Sadece birazcık... bağırsak sıkıntısı yaşıyorlar."

"Birazcık mı?" Delikanlı kuleye ve oradan gelen dehşet verici inlemelere doğru ürkek ve şaşkın bir bakış attı. "Bak, oradayken yemekleri ben yaparsam lütfen alınma."

"Keyfin bilir."

Mia gözlerini Son Umut'un ötesindeki harabelere çevirdi ve gözerleme kulesine bir şapka selamı verdikten sonra iki ayağıyla Şövalye'nin karnına vurdu. Ne yazık ki ufka doğru dörtnala koşmak yerine kız kendini havada buldu ve kısa süreli uçuşu yola serilmesiyle son buldu. Kıçını sıvazlayarak tozun içinde yuvarlandı ve kişnemeye başlayan aygıra dik dik baktı.

"Piçkurusu..." diye tısladı.

Yolda, yanında oturan Müşfik Kedi'ye baktı.

"Tek. Kelime. Etmek. Yok."

"... *miyav...*" dedi Müşfik Kedi.

Gözetleme kulesinin kapısı keskin bir gümbürtüyle açıldı. Üstü başı kir pas içindeki Komutan Vincenzo Garibaldi yalpalayarak ve bir eliyle kemeri açık pantolonunu tutarak sokağa çıktı.

"Hırsızlar!" diye inledi.

Komutan her zamanki gösterişinden eser olmayan bir hareketle kılıcını çekti. Kılıcın namlu kısmı tepedeki güneşlerden daha parlaktı. Komutanın tek bir kelimesiyle bıçağın kenarından alevler fışkırdı ve adam, yüzü haklı bir öfkeyle çarpılmış olarak ileri doğru sendeledi.

"Işık namına durmanızı emrediyorum!"

"Trelene aşkına, haydi!"

Tric, Şövalye'nin eyerine sıçradı ve Mia'yı da küfreden bir patates çuvalı gibi yanına çekti. Aygırın karnına keskin bir çizme darbesi indirmesiyle, ikili kör talihlerine doğru dörtnala yola çıktılar...

---

* Aşkah İmparatorluğu bilinen dünyayı yaklaşık yedi yüzyıl boyunca yönetti; bu dönem âlimler tarafından bilim ve gizemli sanatlar alanlarında eşsiz bir çağ olarak kabul edilir. Aşkah bir büyücüler toplumuydu ve sihir âleminde –veya büyü ya da hangi terim hoşunuza gidiyorsa– cesur girişimleri sadece onlara inanan Liisli büyücü krallarının daha güçsüz büyü ritüellerini gölgede bırakmakla kalmadı, aynı zamanda gerçeğin biçimini de değiştirdi.

Ne yazık ki ölümlüler, tanrıların dokuduğu kumaşları kurcalamaya başlayınca, birinin ya da *bir şeyin* planlarına engel olarak onları hayal kırıklığına uğratması sık rastlanan bir durumdur. Hiçbir ölümlü âlim Aşkah'ın tam olarak neden yıkıldığından emin değildir. Çoğu, imparatorluğun dünyadan bizzat Az tarafından silindiğini söyler. Diğerleri Aşkah büyücülerinin büyülerinin tanrılardan daha eski varlıkların, kâinatın ve aklın ötesindeki isimsiz yaratıkların dikkatini çektiğini ve imparatorluğu mürekkepbağımlısı bir âlembükücü gibi silip süpürdüklerini iddia eder.

Ve tabii büyücülerden birinin fena çuvalladığını söyleyenler de yok değil.

Hem de çok, ÇOK fena.

İkili harabelere doğru kaçmadan önce, Tric'in kendi aygırını –fütursuzca "Çiçekler" adı verilmiş iriyarı bir doru at– alması için mola verdi. Diğer yandan Muslukçu Zehri iş görmüştü ve garnizonun iz sürmesi kısa süreli ve büyük ölçüde beceriksizce oldu. Görünürde takip eden kimse kalmayınca, Mia ile Tric çok geçmeden ağır bir tempoyla yola devam ettiler.

Fısıltıharabeleri, şanına yaraşır şekilde, Mia'nın gördüğü her şeyden daha kasvetli ve ürkütücüydü. İşitme duyusunun altında kalan seslerle yüklü rüzgârlarla ovulmuş ufuk, bir dilencinin dudakları gibi morarmıştı. Ufku öpen ikinci güneş genelde Itreya'nın zalim kışlarının başlangıcının habercisiydi ancak burada sıcaklık hâlâ kavurucuydu. Müşfik Kedi, Mia'nın gölgesinde en az onun kadar mutsuzdu. Mia başında üç köşeli bir şapkayla (çalıntı ama parası ödenmiş) ufka baktı.

"Keşişlerin yükseklere yuvalandığını tahmin ediyorum," dedi Tric. "Kuzeydeki dağlardan başlayıp doğuya yönelmemizi öneriyorum. Sonrasında muhtemelen ya tozhayaletleri kanımızı emmiş ya da kum canavarları tarafından yenmiş olacağımız için kemiklerimiz hangi cehenneme çıkacaklarına aldırmayacaktır."

Piçkurusu sıçrayınca Mia bir küfür savurdu. Eyerden uylukları acımıştı ve kıçı teslim bayrağını çekmeye hazırlanıyordu. On beş kilometre kadar uzakta tek başına duran kırık dökük bir taş yığınını işaret etti.

"Şurası."

"Saygısızlık etmek istemem, Solgun Kız ama bilinen dünyanın en büyük katillerinin ana yerleşkesini Son Umut'un domuz çiftliklerinin koku mesafesine kuracaklarından şüpheliyim."

"Katılıyorum. Ama bence orası kamp kurmamız gereken yer. Orada bir kaynak var gibi görünüyor. Hem bahse girerim, tepeden Son Umut'u ve etraftaki bütün harabeleri rahatça görebiliriz."

"Burnumu takip ettiğimizi sanıyordum."

"Onu sadece dinleyen birileri varsa diye söyledim."

"Dinleyen mi?"

"Bunun bir sınav olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi? Kızıl Kilise'nin bizi sınadığı konusunda?"

"Evet." Delikanlı başını ağır ağır salladı. "Ama bunda şaşılacak bir şey yok. Herhalde Şahit'in hazırlık döneminde seni karşılaşacağımız sınavlar konusunda sınamıştır, değil mi?"

Mia birkaç dakika içinde beşinci kez geri dönmeye yeltenen Piçkurusu'nun dizginlerini çekti.

"Yaşlı Mercurio sınamaya bayılırdı," diye onayladı. "Kılıfına uydurulmuş bir sınav olmadan bir anımız geçmezdi.* Doğrusunu istersen, beni başaramayacağım hiçbir sınavdan geçirmedi. Kilise'nin de farklı olacağını sanmıyorum. Bu yüzden, bize verilen ipucu neydi? Bu bulmacada ikimizin aynı anda sahip olduğu tek parçası ne?"

"Son Umut."

"Kesinlikle. Kilise'nin kendi kendine yetebildiğini sanmıyorum. Kendi yiyeceklerini yetiştiriyor olsalar bile diğer malzemelere mutlaka ihtiyaçları olacaktır. *Âşık*'ın ambarını kurcalarken Son Umut'taki soysuzların işine yaramayacak mallar gördüm. Kilise'nin orada bir havarisi olduğunu düşünüyorum. Belki çömezleri gözetlemek ya da daha önemlisi o malları kalelerine ulaştırmak için. Tek yapmamız gereken, harabelere doğru giden yüklü bir kervanın yolunu gözlemek. Sonra peşine düşeriz."

Tric cılız bir gülümsemeyle kızı tepeden tırnağa süzdü. "Akıllıca, Solgun Kız."

"Hiç merak etme, Don Tric. Bu işin peşini bırakmayacağımdan..."

Delikanlı elini havaya kaldırdı ve dizginlerini çekerek Çiçekler'i aniden durdurdu. Gözlerini kısarak etraflarındaki çorak araziyi süzerken bir yandan da burnunu kırıştırarak fısıldayan çöl havasını kokluyordu.

"Ne oldu?" Mia'nın eli mezarkemiği hançerine gitti.

Tric başını iki yana salladı ve gözlerini kapayıp havayı içine çekti.

"Hiç böyle bir koku duymamıştım. Bana şeyi hatırlatıyor... eski deri ve..."

Piçkurusu kişneyerek şaha kalktı. Mia can havliyle eyere tutundu ve etraflarındaki kızıl kumlar patlayıp yerin altından bir düzine dokunaç fırlarken bir küfür savurdu. Altı metre uzunluğunda, testere gibi dişleri olan aç kancalarla bezeli dokunaçlar bir mürekkepbağımlısının iğnesinin iç kısımları kadar kuru görünüyordu.

Kayışa benzer bir uzantı öndeki bacağına, diğeri bir celladın kavrayışı gibi boğazına sarılınca Piçkurusu dehşetle kişnedi. Aygır vahşi bir hayvan gibi tepinip tükürerek karşı koymaya çalışıyordu. Mia kendini bir kez daha havada buldu; Piçkurusu'nın başının üstünden, dokunaçların korkunç gagalı ağzı açık sahibine doğru uçuyordu. Havada şakımayı andıran boğuk bir tıslama yankılanıyordu.

---

* Mercurio Bu sınavlara "hazine avı" derdi ve zorluk ve can ve uzuvlara yönelik tehditleri açısından çeşitlilik gösterseler de genellikle Mia'nın tanımadığı bir ortamda hafif bir uykuotu baş ağrısıyla uyanmasıyla son bulurlardı. Bir keresinde manyetizma prensipleri konulu bir dersten sonra yolunu bulması için yanında demir bir saç tokası ve bir parça tebeşirden başka bir şey olmadan, Tanrımezarı'nın zifiri karanlık kanalizasyon dehlizlerinde uyanmıştı. Eski Aşkah dilinde altı aylık dersin sonunda yanında sadece yarım matara su ve Aşkah dilinde yazılmış bir çıkış tarifiyle Tanrımezarı'nın mezarlığında uyanmıştı.

Elbette Mercurio "hazine avı" dese de bu egzersizlerin sonunda bulunacak tek "hazine", "hâlâ hayatta olmaktı." Yine de bu denemelerin sonunda gerçekten de fevkalâde adanmış bir öğrenci çıkmıştı ortaya.

Tric biraz gereksizce, "Kum ahtapotu!" diye haykırdı.*

Mia mezarkemiği hançerini çekti ve kamçı misali üstüne savrulan bir dokunacı kesip attı. Yağımsı kan fışkırırken, Mia yeri sarsan bir kükreme eşliğinde iki korkunç kolun arasından yuvarlanıp bir üçüncünün altından geçti ve dört ayak üstünde nefes nefese durdu. Müşfik Kedi, Mia'nin gölgesinden doğruldu ve korkunç sahneye bakarak, küçük yumuşak bir iç geçiremedi.

"*...hoş...*"

Tric palasını çekti, aygırının sırtından atladı ve Piçkurusu'nun bacağını sımsıkı tutan dokunacı kesip attı. Tuzlu kordonunun gürültüyle kopmasıyla birlikte kol ayrıldı ve gözleri tabak gibi büyüyen, solungaçları şişen canavardan bir kükreme daha koptu. Kopan uzuv, leş gibi kokan cerahati Tric'in üstüne püskürterek sağa sola savruldu. Piçkurusu bir kez daha dehşetle kişnedi; dokunacın sarılıp sıktığı yerden kan akıyordu.

"Bırak onu!" diye bağırdı Mia bir dokunacı tekrar bıçaklarken.

"Geri çekil!"diye kükredi Tric ona.

"Geri mi çekileyim? Sen delirdin mi?"

"Sen delirdin mi?" Tric kızın hançerini işaret etti. "Bir kum canavarını o lanet olası kürdanla öldürmeyi mi planlıyorsun. Bırak aygırı alsın!"

"Canı cehenneme! O lanet olası atı daha yeni çaldım!"

Mia geri çekilir gibi bir hamle yaparak kancalı uzuvlardan birine daha saldırdı ve yeni bir yara açtı. Canavarın geri çekip savurduğu uzvu Tric'i tozlu zemine yapıştırdı ve oğlandan bir küfür yükseldi. Mia benzer bir darbeden kaçınabilmek için

---

* Onları inceleyecek kadar kaçık olan bazı âlimler tarafından "kum ahtapotu" olarak adlandırılsalar da Aşkah harabelerinin süper avcıları gerçekte kafadanbacaklı değildiler. Kumda, denizde yaşayan "akrabalarının" suda yüzdüğü rahatlıkla yüzer ve özel solungaçlarıyla topraktan oksijen süzebilirler. Ortalamanın üstünde koşma hızına sahip olmayan ne varsa yerler ve pek çoklarının "işbirliğinden hoşlanmaz" şeklinde tanımlayacağı mizaçlarıyla bilinirler.

Kum canavarlarıyla ilgili çalışmaların tartışmasız en uzman ismi Loresman Carlo Ribisi, Aşkah İmparatorluğu'nun harabelerinden sihirli kirletici maddelerde mutasyon geçirmiş bir tür çöl kurdu oldukları kuramını öne sürmüştü. Ribisi bu canavarların köpekgiller düzeyinde zekâya sahip olduğunu varsaydı ve kuramını ispatlamak için yavru bir kum canavarı yakalayıp Tanrımezarında'ki Büyük Lonca'ya getirdi ve basit komutlarla eğitme girişiminde bulundu.

Ribisi taş labirentler yaptı, içini toprakla doldurdu ve canavarı (ailesine ait çok sevilen bir evcil hayvandan esinlenerek "Alfi" adını vermişti) içine saldı. Alfi labirenti başarıyla geçince yiyecekle ödüllendiriliyordu. Alfi boyut olarak büyüdükçe (kaydedilen son ölçümüne göre bir metre seksen santimi bulmuştu) Ribisi, canavarın zekâsının geliştiğini ispatlamak için labirenti daha karmaşık hale getirdi, sürgü ve kapı gibi basit aygıtlar ekledi. Ne yazık ki Alfi bilgisini bir yolgecede labirentten kaçmak ve aralarında hayal kırıklığına uğramış bir Ribisi'nin de olduğu zooloji öğretim elemanlarının büyük kısmını katletmek için kullandıktan sonra, afallamış bir Luminatii kadrosu tarafından icabına bakıldı.

Bu olaydan sonra akademi sınırları içinde vahşi canlıların tutulmasıyla ilgili kurallar kayda değer ölçüde sıkılaştırıldı.

parmaklarını kıvırdı ve bir avuç gölgeyi hızla etrafına çekti. O iğneler bir Savaşa Yürüyen'in* bağırsaklarını deşecek kadar korkunç görünüyordu.

Bu küçük et torbaları ve ellerindeki keskin çubukları işini zorlaştırsa da dev safkan yemeğini –ki atın, çalınmasına artık o ana dek olmadığı kadar kinlendiğine hiç şüphe yoktu– kumun altına sürüklemekte kararlı görünüyordu. Ancak Mia karanlığı kendine çekince, canavar bir kükreme koyverdi ve uzuvları dört bir yana savrularak çekiliverdi. Mia'ya hiddetlenmiş gibiydi.

Tric bir ağız dolusu kırmızı kum tükürdü ve bir uzuv daha keserken Mia'yı uyarmak için seslendi. Gölgepelerinin Mia'ya bir faydası dokunmuyordu; pelerinin altından hiçbir şey göremiyordu ama canavar gölgelere rağmen onu görebiliyordu. Bu yüzden pelerini omzundan atıp tozun içinde yuvarlanarak kişneyen ata doğru atıldı. İğneler ve savrulan uzuvlar ormanında, yüzünü ve boğazını kıl payı ıskalayan olası darbelerin rüzgârını ve dokunaçların havada ıslık çalan tıslamalarını duyarak ilerledi. O fırtınanın içinde gerçek bir korku yoktu. Sadece sallanmak, çalımlar, kaymak ve yuvarlanmak vardı. Mercurio'nun ona öğrettiği dans. Babasının kısa ipinin ucunda uzun atlayışını yaptığı andan beri neredeyse her döngüde birlikte yaşadığı dans.

Tozlu bir takla, arkaya doğru bir perende, dokunaçların arasından bir düzine ipin arasından atlayan bir çocuk gibi seke seke ilerlemek. Yaratığın açılıp kapanan, Piçkurusu'nun çığlıklarını bastıracan bir hırıltı çıkaran gagasına, kendini kumdan çekerken iri cüssesinin yerde sürünmesine baktı. Islak ölümün kokusu, tuzlu deri ve toz, ciğerlerini yakıyordu. Aklına gelen düşünceyle yüzü güldü ve bir, iki, üç savrulan uzvun arasından sekip sıçrayarak Piçkurusu'nun sırtına atladı.

"Çene aşkına, bu kız deli," dedi Tric.

At onu sırtından atmak için şahlansa da Mia uylukları, tırnakları ve katıksız bir inatla tutundu. Eyer çantasına uzanıp içinden parlak kırmızı renkli bir tozla dolu bir kavanoz çıkardı. Derin bir iç çekerek kolunu arkaya kaldırıp kavanozu canavarın ağzına fırlattı.

---

* Tanrımezarı'nda on adet bulunmakla birlikte, Demir Loncası'nın sihirli devleri, sadece mutlak kriz anlarında kullanılmak üzere yakıtsız ve mürettebatsız bırakılırdı. Irreya ordusunun kudreti ve Tanrımezarı'na deniz yolu dışında saldırmanın zorlukları sayesinde, bu makinelerin şehirdeki varlığı sadece törenseldir. Son kırk zifirgecedir, Tanrımezarı'nın Savaşa Yürüyenleri tam olarak sadece iki kez aktive edilmiştir.

İlki, Kral XV. Francisco'nun devrilmesine rastlar. Ayaklanma haberleri patlayınca monarşiye sadık lejyonerler kralı saldırganlardan kurtarmak için saraya akın ettiler. Francisco ile bütün ailesinin öldüğünü anlayınca, krala bağlı kılavuzlar (ki monarşinin o aşamasında tamamen törensel bir konuma sahiptiler) derhal teslim oldu.

İkinci olay, üç şişe vasat altınşarabı ve bir metres bozuntusuna sarhoş kafayla böbürlenmeyle başladı ve altıncı Kaburga'ya bindirmeyle (Kaburga temelinden kırıldı ve denize çöktü) devam ederek, hızlı bir yargılama ve olaya dahil olan genç adamın daha hızlı bir şekilde çarmıha gerilmesiyle son buldu.

Üstelik kız ondan o kadar hoşlanmıyordu bile.

Kavanoz yaratığın gagasına çarpıp kırılınca cam kırıkları ve ince kırmızı toz, korkunç yaratığın ağzına püskürdü. Mia yeni bir darbeden kaçınmak için Piçkurusu'nun sırtından indi ve acı bir haykırış havayı yırtarken tozun içinde yuvarlandı. Canavar atı bırakmış, kendi ağzını pençeliyor, yoluyor, kazıyordu. Tric bir darbe daha indirdi ama canavar avını tamamen unutmuştu, kocaman gözleri yuvalarında dönerek yuvarlandı ve yorucu bir dönüşün ardından yuvasına dönüp bir başka tazıyı kulübesinde sigaralarını tüttürüp karısıyla oynaşırken bulan bir köpek gibi uluyarak iri cüssesini kumun altına sürükledi.

Mia, canavar yuvasına çekilirken kaynayan kumların üstünde güçlükle ayağa kalktı. Terden sırılsıklam olmuş kâküllerini gözlerinin önünden iterken deli kadın gibi sırıtıyordu. Tric elinde kanlı palası, yüzü tozla kaplı, ağzı bir karış açık, öylece dikiliyordu.

"Neydi o?" diye soludu.

"Şey, teknik olarak kafadanbacaklı değiller."

"Ağzına attığın şeyi kastettim."

Mia omuz silkti. "Şişman Daniio'un dulbırakanından bir kavanoz."

Tric gözlerini kırpıştırdı. Defalarca.

"... Yani bir Fısıltıharabeleri canavarını bir kavanoz acı biberle mi hakladın?"

Mia başıyla onayladı. "Çok yazık oldu aslında. Fena değildi. Sadece bir kavanoz çalmıştım."

Harabelere, tekinsiz rüzgârların akortsuz şarkısının bozduğu hayret yüklü kısa bir sessizlik çöktü. Sonra oğlan kirli suratında gamzesini ve beyaz dişlerini açığa çıkaran bir sırıtışla gülmeye başladı. Gözlerini sildi ve namludan koyu renkli kan lekesini silkeleyerek Çiçekler'in yanına yollandı. Mia kumun üstünde doğrulmaya çalışan, boynu ve önayakları kan içindeki çalıntı atına döndü. Toz tabakasıyla kaplı diline rağmen onu sakinleştirmeyi umarak yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu.

"Tek parça halinde misin, oğlum?"

Mia elini uzatarak yavaşça yaklaştı. Hayvan sarsılmıştı ama Mia, gözetleme noktalarında birkaç döngülük bir dinlenmenin ardından toparlanacağını ve hayatını kurtardığı için daha uysal olmasını umuyordu. Mia sakin hareketlerle hayvanın böğrünü okşayarak eyer çantasına uzandı...

"Of, hassiktir!"

Aygır kolunu kanlı bir diş izi bırakacak kadar sert ısırmıştı. At, başını arkaya attı ve fazlasıyla pis pis gülmeye benzeyen bir ses çıkardı.* Yelesini savurduktan sonra

* Aa'nın gözetiminde doğmuş, alaycı bir kahkaha atma becerisine sahip bir at varsa, o at kesinlikle Piçkurusu'ydu.

arkasında kanlı toynak izleri bırakıp topallayarak Son Umut'a rahvan bir yürüyüşe koyuldu.

"Dur!" diye haykırdı Mia. "Bekle!"

"Senden gerçekten hiç hoşlanmıyor," dedi Tric.

"Çok teşekkürler, Don Tric. Aşikâr Olana Övgü'yü şakıman bitince, sırtında bütün eşyamla kaçmakta olan atın peşine düşme onurunu bahşer misin rica etsem?"

Tric sırıtarak Çiçekler'in eyerine atladı ve dörtnala Piçkurusu'nun peşine düştü. Mia acıyan kolunu tutarken kedi olmayan kedinin rüzgârda yankılanan cılız kahkahasını duydu.

Gözleri kaçan aygırda, tozun içine tükürdü.

"Piçkurusu..." diye tısladı.

Tric yarım saat sonra peşinde topallayan Piçkurusu'yla geri döndü. Yeniden bir araya gelince, Mia'yla gözetleme noktası olarak kullanacakları ince kaya çıkıntısına doğru yola çıktılar. Kumun altından gelebilecek her tür harekete karşı sürekli tetikteydiler; Tric bir tazı gibi havayı kokluyordu ama dokunaçlarını (ya da başka uzantılarını) şahlandırarak ilerlemelerini engelleyecek ikinci bir canavarla karşılaşmadılar.

Piçkurusu ve Çiçekler tepede otlamaya salındı: Çiçekler mutlulukla otlanmaya koyulurken, Piçkurusu her gün taze yulafa alışık bir hayvanın insanın içini kavuran bakışlarını Mia'ya yönelterek bir şey yemeyi reddetti. Mia onu bağlamaya çalışırken iki kez daha ısırılınca, Çiçekler'i (ondan da çok hazzetmemesine rağmen) göstere göstere okşayarak eyer çantasından çıkardığı şeker küplerini ikram etti. Çalıntı aygırın tek hediyesi Mia'nın tahayyül edebildiği en kaba el hareketi oldu.*

---

* "Taşaksız" olarak bilinen hareket, işaret ve serçeparmak ilk boğuma kadar uzatılacak şekilde yumrugun havaya kaldırılmasından oluşur.

Hareketin kökeni "Büyük Birleştirici" olarak da bilinen Itreya Kralı I. Francisco'nun son Liisya Büyücü Kralı Kadir-i Mutlak Lucius'u yendiği Kızıl Kumlar Savaşı'na dayanır.

Bu yenilginin ardından, Liis'in Itreya hükümdarlığı karşısındaki direnişinin bocalamaya başladığı söylenir. Itreya'nın fethettiği yerleri işgali sinsice olduğu kadar ustalıklıydı; ilikdoğumlu bir grup devlet ricali hükümdar sınıfının yok edilmesiyle ortaya çıkan iktidar boşluğuna atanır, ikna ve rüşvet yoluyla Itreya'yla bağlantısı olan yeni bir yerel elit kurulurdu. Oranın halkından erkek çocuklar eğitilmek üzere Tanrımezarı'na gönderilir, Itreyalı kızlar yerel halktan erkeklerle evlendirilir ve zenginlik doğru ceplere akıtılırdı. Ve daha bir nesil içinde, fethedilmiş halk ilk başta neden direndiklerini sorgulamaya başlardı.

Ancak Liislilerde durum böyle olmadı, nazik dostlarım.

Lucius'un ölümünün ardından Liis'in başkenti Elai'ye "asimilasyonu" denetlemek amacıyla bir Luminatii garnizonu yerleştirildi. Elit birliklerden hâlâ Lucius'un anısına sadık olan çekirdek bir grup, eski Büyücü Kral'ın sarayında verilen bir ziyafete baskın yapana kadar her şey yolundaydı. Itreyalı elitler ve Luminatii garnizonu ele geçirildi, sadık askerler tarafından sıraya dizildi ve kızgın bir bıçakla tek tek hadım edildi.

Tric'le birlikte tırmanmaya hazırlanırken Mia, "Atına neden Çiçekler adını verdin?" diye sordu.

"Sakıncası mı var?"

"Şey, pek çok erkek atına biraz daha... erkeksi bir isim koyar, hepsi bu."

"Efsane, Prens ve onun gibi şeyler."

"Bir keresinde Fırtınatoynağı adında bir atla karşılaştım." Mia yemin eder gibi elini kaldırdı. "Doğru söylüyorum."

"Bana çok saçma geliyor." Oğlan burnunu çekti. "Böyle bir bilgiyi bedava sunmak yani."

"Ne demek istiyorsun?"

"Pekâlâ, atına Efsane adını verdiğin zaman insanların, kendini bir hikâye kitabı kahramanı gibi gördüğünü bilmelerine izin veriyorsun. Atına Fırtınatoynağı dediğin zaman... Kızlar aşkına, boynuna *Bamya kadar penisim var*, diyen bir tabela assan da olur."

Mia güldü. "Bu konuda haklılığına güvenmekten başka çarem yok."

"Kılıcına *Kafatasıafeti* ya da *Ruhiçici* gibi adlar koyan adamlar gibi. Tric tuzdan kaskatı kesilmiş rastalarını tepesinde topladı. "Hepsi mankafa."

"Ben kılıcıma bir ad verecek olsam," dedi Mia düşünceli bir tavırla, "*Tüy* derdim."

Tric kişner gibi güldü. "Tüy mü?"

Mia, "Aynen öyle," diyerek başını salladı. "Nasıl bir korku salacağını düşünsene. *Ruhiçici* adında kılıç taşıyan bir düşmana yenilmek... İnsan bununla baş edebilir. Peki ya Tüy isimli bir hançerle canına okunmasının utancına ne demeli?"

"İşte, benim söylemeye çalıştığım da buydu. İsimler, ismin verildiği şey kadar ismi veren kişi hakkında da bir şeyler anlatır. Belki insanların benim kim olduğumu bilmesini istemiyorumdur. Belki hafife alınmak hoşuma gidiyordur."

Delikanlı omuz silkti.

"Belki de sadece çiçekleri seviyorumdur."

İkili engebeli uçurum cephesinden yukarı tırmanırken, Mia gülümsediğini fark etti. İkisi de kazık ya da halat kullanmadan tırmanıyordu; gençler ve kendini ölümsüz sananlarda görülen yaygın bir aptallık türü. Nöbet yerleri otuz metre kadar yük-

---

Daha sonra esir alınan bu kişiler serbest bırakıldı ve elit kuvvetler kendilerini saraya kapatıp kaçınılmaz misillemeyi beklemeye koyuldu. Altı aydan uzun süre dayanan Elai Kalesi efsaneleşti. Sadık askerlerin sarayın burçlarında, saldırıya geçen Itreyalılara asilerin ... takım taklavatlarının hâlâ yerli yerinde olduğunu, oysa Itreyalıların kıymetli parçalarının isyancıların köpeklerine yedirildiğini hatırlatmak için, işaret ve serçeparmakları ilk boğuma kadar öne uzatılmış yumruklarını havaya kaldırarak dolaştıkları söylenirdi. Sadık askerler sonunda yenilse de "taşaksız", rakibe üstünlük taslamayı amaçlayan alaycı bir hareket olarak Cumhuriyet vatandaşlarının kullanımına girmişti: Korkak bir rakibe üstünlük taslamayı amaçlayan alaycı bir hareket olarak.

sekteydi ve tepeye ulaştıklarında ikisi de nefes nefese kalmıştı. Ancak tam Mia'nın tahmin ettiği gibi kaya çıkıntısı onlara muhteşem bir görüş alanı sağlıyordu: Harabelerin tamamı ayaklarının altına seriliydi. Saan'ın göz kamaştırıcı kızıl parlaklığı acımasızdı ve Mia üç güneşin aynı anda göğü beyaza boğduğu safışıkta sıcaklığın ne kadar haşin olacağını merak etti.

"Güzel manzara," dedi Tric başını onaylar gibi sallayarak. "Son Umut'ta biri tıksırsa haberimiz olur."

Mia ayağıyla ittiği küçük bir taşın boşluğa yuvarlanışını izledi. Çizmelerini Dona Corvere'nin görse titreyeceği bir pozla önündeki taşa uzatarak bir kaya parçasına oturdu. Kemerinden üstünde Corvere Hanesi'nin kuzgun ve çapraz kılıç armasının işlendiği hafif, gümüş bir kutu çıkardı. Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip kutuyu Tric'e uzattı. Oğlan karşısında oturduğu yerden kutuyu aldı, burnunu kırıştırıp gözlerini kısarak kutunun arkasındaki yazıya baktı.

"*Neh diis lus'a, lus diis'a*," diye mırıldandı. "Liisçem çok kötüdür. Kanla ilgili bir şey mi?"

"Her şey kana bulanınca, kan her yere bulaşır." Mia bir kibritle sigarasını yakıp hoşnut bir nefes çekti. "Hanemizin sözüdür."

"Hanen bu mu?" Tric parmağıyla armayı işaret etti. "Çaldığına bahse girebilirdim."

"Yoksa beni ilikdoğumlu birine benzetemedin mi?"

"Seni nasıl birine benzettiğimden emin değilim. Ama burnu bir karış havada bir omurga-düşkünü çocuğuna? Hiç sanmıyorum."

"İltifat konusunda biraz çalışmalısın, Don Tric."

Oğlan yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle, çizmesiyle Mia'nın gölgesini dürttü. Omzunun yakınında pusuda bekleyen kedi olmayan kediye baktı. Müşfik Kedi de hiç ses çıkarmadan ona baktı. Tric yeniden konuşmaya başladığında sesinde belirgin bir korku vardı.

"Senin gibilerden bahsedildiğini duymuştum. Ama daha önce hiç karşılaşmamıştım. Aklıma gelmezdi."

"Benim gibiler?"

"Darkin."

Mia gözlerini kısarak gri bir duman üfledi. Okşamak ister gibi Müşfik Kedi'ye uzandı; parmakları, kedi dumanın kendisiymiş gibi içinden geçti. Işin aslı, sihrini konuşturduğuna tanık olup sağ çıkan çok az insan olmuştu. Cumhuriyet halkı anlamadığı şeylerden korkar, korktuğu şeylerden nefret ederdi. Ancak bu delikanlı korkmaktan çok merak etmişe benziyordu. Mia ada dövmeleri ve anakara adı taşıyan bu yerden bitme Dweymeri'yi tepeden tırnağa süzerken onun da dışlanmış biri

olduğunu fark etti. Ve bir an bu tuhaf ve tozlu yolda ona arkadaşlık etmesinden ne kadar memnun olduğunu düşündü.

"Peki, Darkinler hakkında ne biliyorsun, Don Tric?"

"Halk hikâyeleri. Saçmalık. Bebekleri beşiklerinden çalar, gittiğiniz yerde bakirelerin kızlığını bozarmışsınız ve daha bir sürü zırvalık." Oğlan omuz silkti. "Birkaç yıl önce Darkinlerin Büyük Bazilika'ya saldırdığını duymuştum. Bir sürü Luminatii lejyonerini öldürmüşler."

"Ah." Mia dumanın arasından gülümsedi. "Zifirgece Katliamı."

"Muhtemelen vergileri falan artırmak için uydurdukları zırvalıklardır."

"Muhtemelen." Mia elini gölgesine doğru salladı. "Yine de bundan tedirgin olmuş gibi görünmüyorsun."

"Hayvan bağırsaklarını karıştırarak geleceği gören bir falcı tanıdım. Tozdan ateş yakabilen ve sadece üstüne üfleyerek adam öldüren bir simyacıyla karşılaştım. Karanlıkla uğraşmak da bana bir çeşit madrabazlık gibi geliyor." Bulutsuz göğe baktı. "Üstelik güneşin neredeyse hiç batmadığı bir yerde pek faydasını görmüyorum."

"*... ışık ne kadar parlaksa, gölge o kadar koyudur...*"

Tric konuşmasına besbelli şaşırdığı kedi olmayan kediye baktı. Bir an birkaç kafası daha çıkabilirmiş ya da siyah bir alev püskürtebilirmiş gibi dikkatle süzdü. Yeni kafaların çıkmadığından emin olunca gözlerini tekrar Mia'ya çevirdi.

"Bu yeteneğini kimden aldın?" diye sordu. "Annenden mi babandan mı?"

"Kimden aldığımı bilmiyorum. Ve bana benzeyen, sorabileceğim kimseyle de karşılaşmadım. Şahidim Ana'nın bana dokunduğunu söylemişti. Artık ne demekse. Kendi de bilmiyor gibi görünüyordu."

Oğlan başparmağını sigara kutusunun armasında dolaştırarak omuz silkti.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa Corvere Hanesi birkaç zifirgece önce bazı tatsızlıklara karışmış. İktidarı değiştirmekle ilgili şeylere."

"Sakın sinme. Sakın korkma." Mia iç geçirdi. "Ve asla, asla unutma."

"Demek öyle. Bulmaca anlam kazanmaya başladı. Gözden düşmüş bir hanenin son kızı. Bütün cumhuriyetin en iyi katiller okulunun yolunda. Mezuniyetten sonra intikam almayı falan mı planlıyorsun?"

"Beni intikamın gereksizliği üzerine birtakım bilge söylevlerle eğlendirecek değilsin ya, Don Tric? Çünkü tam da senden hoşlanmaya başlıyordum."

"Ah, hayır." Tric gülümsedi. "İntikamı anlarım. Ama düzeltmeyi kafaya koyduğun yanlışı düşününce, hedeflerini vurmanın biraz zor olacağını tahmin ediyorum."

"Tahtaya bir çentik attım bile." Mia diş kesesine vurdu. "Üç tane daha var."

"Bu yürüyen cesetlerin adları var mı?"

"İlki Francesco Duomo."

"Şu bildiğimiz Francesco Duomo mu? Işık Kilisesi'nin yüce kardinali."

"Ta kendisi."

"Cehennem ve kan aşkına..."

"İkincisi Marcus Remus. Luminatii Lejyonu'nun Yargıcı."

"Ya üçüncüsü?"

Mia'nın gözleri Saan'ın ışığıyla parladı ve uzun siyah saçlarından ince bir tutam ağzının kenarına takıldı. Etrafını saran gölgeler okyanus gibi çalkalanıyor, Tric'in ayak parmaklarının dibinde dalgalanıyorlardı. İki kat daha koyu renge bürünmüşlerdi. Neredeyse Mia'nın ruh hali kadar kararmışlardı.

"Konsül Julius Scaeva."

"Dört Kız aşkına," diye soludu Tric. "Bu yüzden Kilise'de eğitim almanın peşindesin."

Mia başını evet der gibi salladı. "Keskin bir bıçak, bolca şans yardımıyla Duomo ya da Remus'u parçalarına ayırabilir. Ancak Scaeva'nın sonunu eli bıçaklı bir sokak çocuğu getiremez. Katliam'dan sonra, hayır. Çarşaflarının arasını Luminatii bölüğüne kontrol ettirmeden yatağına bile girmiyor."

"Itreya Senatosu'nun üç kez seçilmiş konsülü." Tric derin bir iç çekti. "Simya ustası. Cumhuriyet'in en güçlü adamı." Başını olmaz der gibi salladı. "Kendine yüklenmeyi iyi biliyorsun, Solgun Kız."

"Ah, evet. Adam bir çuval dolusu kara lekeli engerek kadar tehlikeli," dedi Mia başını sallayarak. "Gerçek bir amcık."

Oğlan kaşlarını kaldırdı, ağzı açık kalmıştı.

Mia kaşlarını çatarak ona dik dik baktı. "Ne oldu?"

"Annem bunun kötü bir sözcük olduğunu söylerdi." Tric kaşlarını çattı. "Hem de en kötüsü. Asla kullanmamamı söylerdi. Hele bir donanın önünde."

"Ah, gerçekten mi?" Genç kız gözlerini kısarak sigarasından bir nefes daha çekti. "Nedenmiş o?"

"Bilmem." Tric kekelediğini fark etti. "Öyle derdi işte."

Mia başını iki yana sallayınca eğri büğrü kâkülleri gözlerinin önünde sallandı.

"Biliyor musun? Bunu hiçbir zaman anlamamışımdır. Bir kadının kadınlık organıyla anılmanın, başka bir hakaretten nasıl daha acı verici olduğunu. Bir erkeğin mahrem yeriyle anılmak bana daha kötü geliyor. Yani, bir erkeğe sik kafalı dendiğini duyunca gözünün önünde ne canlanıyor?"

Tric omuz silkti; sohbetin böyle tuhaf bir yola girmesi onu afallatmıştı.

"Bir hödük, değil mi?" diye devam etti Mia. "Aklı sikinde olduğundan başka bir şey düşünemeyen biri. Başkalarına nasıl göründüğünden bihaber, sürekli meni ve sidikle dolu olduğunu anlatıp böbürlenen, kafası az çalışan bir piç kurusu."

Aralarından karanfil kokulu gri bir duman yükseldi.

"Sik kafalı dediğin, 'aptal'ın eş anlamlısı. Ama birine amcık dediğin zaman..." Kız gülümsedi. "İşte orada bir kurnazlık iması var. Bir amaç. Kötü niyetli ve kendini bilen. Konsül Scaeva'ya hakaret olsun diye amcık dediğimi sanma. Amcıkların beyni vardır, Don Tric. Amcıkların dişleri vardır. Biri sana amcık dediğinde bunu iltifat olarak almalısın. O kişinin senin hafife alınacak biri olmadığına inandığının bir işaretidir." Mia omuz silkti. "Sanırım buna ironi diyorlar."

Mia aşağıda uzanan harabelere bakarak burnunu çekti.

"Gerçek şu ki senin ve benim mahrem yerlerimiz arasında bir fark yok. Aşikâr olanın dışında elbette. Ama birinin diğerinden fazla ağırlığı yok. Neden benim bacaklarımın arasındaki şey daha akıllı ya da daha aptal görülsün, daha kötü ya da daha iyi? Sadece bir et parçası, Don Tric. Sonunda hepsi kurtlara yem oluyor. Tıpkı Duomo, Remus ve Scaeva'nın da olacağı gibi."

Dumanında can bulur gibi uzun ve derin bir nefes daha.

"Ama her halükârda bana sik kafalı yerine amcık denmesini tercih ederim."

Kız gri dumanı üfledikten sonra sigarasını çizmesinin topuğuyla ezdi.

Rüzgâra doğru tükürdü.

Ve işte genç Tric, böyle âşık oldu.

6. BÖLÜM

TOZ

Mia beş yaşındayken, annesi ona bir yapboz kutusu vermişti; yüzlerin yer değiştirdiği ve doğru hizaya getirildiği zaman içindeki gerçek armağanı ortaya çıkan ahşap bir küp. Bu, Mia'nın aldığını hatırlayabildiği en güzel Büyük Aşar hediyesiydi.*

---

* Büyük Aşar iki zifirgece arasında geçen zamanın (neredeyse) ortasına denk gelirdi ve Aa'nın, insanların sevdiklerine hediyeler verdiği kutsal bayramlarından biriydi. İlk Büyük Aşar'ın Aa'nın kızlarına elementler üzerinde hâkimiyet armağan ettiği döngü olduğu söylenirdi. Aa ilk göz ağrısı Tsana'ya ateşin hâkimiyetini vermişti. Keph'e toprağın, Trelene'ye okyanusların, Nalipse'ye ise fırtınanın hâkimiyetini. Karşılığında kızları da babalarına sevgi ve itaatlerini vermişlerdi.

Çene'nin içinde verecek bir şey olmadığı için Niah'nın kızlarına hiçbir şey vermediği söylenir. Ancak bu dayanaksız hikâyeler Aa'nın kilisesinin rahiplerinin söylemleridir.

O zaman bu hediye Mia'ya zalimlik gibi gelmişti. İlkdoğumlu diğer bütün çocuklar, yeni bebekler ve tahta kılıçlarla oynarken, o açılmayı şiddetle reddeden bu rezil kutuya kalmıştı. Kutuyu duvara çarpmış ama bir sonuç alamamıştı. Babasına bunu haksızlık olduğundan yakınıp ağlayınca, Don Corvere gülümsemekle yetinmişti. Ve Mia ayaklarını yere vurarak annesinin karşısına dikilip ona bu rezil şey yerine neden saçı için şık bir kurdele ya da yeni bir elbise vermediğini sorunca, Dona Corvere kızının önünde diz çöküp gözlerinin içine bakmıştı.

"Aklın, güneşlerin altında her tür incik boncuktan daha fazla işine yarar," demişti. "O bir silah, Mia. Ve her silah gibi onu kullanmakta ustalaşmak için pratiğe ihtiyacın olacak."

"Ama anne..."

"Hayır, Mia Corvere. İnsan güzelliğiyle doğar ama zekâsını sonradan edinir."

Bu yüzden Mia kutuyu alıp başına oturmuştu. Asık bir suratla gözlerini dikip ona bakmıştı. Sonunda rüyalarına girecek kadar uzun uzun bakmıştı. Babasından duyduğu bütün küfürlerle çevirip bükmüştü. Ancak iki ay süren bir hüsranın sonunda son bir parçayı bükmüş ve harika bir ses duymuştu.

Klik.

Kapak açılınca içinde bir broş bulmuştu. Minik kehribar gözleri olan bir kuzgun. Hanesinin arması. Corvere kuzgunu. Ertesi döngüdeki sabah kahvaltısında takmıştı. Annesi gülümsemiş ama tek kelime etmemişti. Mia kutuyu saklamıştı, o günden sonra anne ve babasının her Büyük Aşar'da hediye ettiği onca yapboza rağmen o kutu hep en sevdiği olmuştu. Babası idam edilip annesi tutuklandıktan sonra kutuyu ve onu seven küçük kızdan bir parçayı geride bırakmıştı.

Ancak broşu yanına almıştı. Broşu ve yapboz çözme yeteneğini.

Tanrımezarı'nın arka sokaklarında bir yerde, boş bir sokak arasında bir atık yığının altında uyandı. Uykulu gözlerini ovuştururken midesi gurulduyordu. Konsül'ün adamlarının peşinde olabileceğini biliyordu; Konsül'ün, onu boğmayı başaramadıklarını öğrenirse peşine başkalarını takacağını da. Kalacak yeri yoktu. Dostu. Parası. Yiyeceği de.

Sızılar içindeydi, yalnızdı ve korkuyordu. Annesini özlemişti. Kardeşi küçük Jonnen'ı. Yumuşacık yatağını, sıcak tutan giysilerini ve kedisini. Kedisinin yerde cansız yatan görüntüsünün anısı gözlerini yaşlarla, onu öldüren adamın düşüncesi kalbini nefretle doldurdu.

Niah, Keph'e sonsuz uykusunda ona arkadaşlık etmesi için rüyalar vermiştir. Trelene'ye gizem yani gün ışığının ötesindeki suların derin karanlığını vermiştir. Nalipse'ye sükûnet yani fırtınanın tam ortasında huzur vermiştir. Peki ya Tsana? Niah ondan bu denli nefret eden ilk göz ağrısına ne verdi?

Niah, Ateş Tanrıçası Tsana'ya açlığı verdi.

Sonsuz bir açlık.

"Zavallı Kaptan Sidikli..."

"... miyav..." *dedi bir ses.*

Küçük kız sesi duyunca başını kaldırdı ve ıslak kirpiklerine değen koyu renk saçlarını kenara itti. Ve orada, parke taşlarının üstünde, ayrıkotlarının, çöplerin ve pisliğin arasında bir kedi gördü.

Elbette onun kedisi değildi. Ah, evet, tıpkı canı kaptanı gibi zifirgece kadar simsiyahtı. Fakat bu kedi, biri gölgeden kedi biçiminde bir parça kesmiş gibi kâğıt misali incecik ve yarı saydamdı. Ve artık şekilsizlikten çıkıp herhangi bir şekle bürünmesine rağmen Mia arkadaşını tanıdı. Dünyada başka hiç kimse yardım edemezken ona yardım eden arkadaşını.

"Müşfik Kedi?" diye sordu.

"... miyav..." *dedi kedi.*

Mia okşayacakmış gibi yaratığa doğru uzandı ama eli bir duman bulutunun arasından kayar gibi kedinin içinden geçti. Küçük kız kedinin karanlığına bakarken aynı hisse kapıldı. Korkusu bir yaradan çekilen zehir gibi onu terk ederek geriye sağlam ve korkusuz bir Mia bırakıyordu. Ve bir kardeşi, annesi, babası ya da ailesi olmasa da yapayalnız olmadığını anladı.

"Tamam," dedi başını sallayarak.

Önce yemek. Parası yoktu ama hançeri ve (giderek paçavraya dönen) elbisesine tutturulmuş broşu vardı. Mezarkemiğinden yapılmış bir bıçak bir servet ederdi ama Mia tek silahını elden çıkarmak istemiyordu. Ancak ona mücevhere karşılık para verebilecek insanlar olduğunu biliyordu. Para ona yiyecek ve gözlerden uzak kalabileceği ve bundan sonra ne yapacağını düşünebileceği bir oda satın alabilirdi. On yaşındaydı, annesi zincire vurulmuş, babası...

"... miyav..." *dedi Müşfik Kedi.*

"Doğru," diye onayladı Mia. "Yapbozları tek tek, sırayla halletmeliyiz."

Tanrımezarı'nın hangi kısmında olduğunu bile bilmiyordu. Bütün hayatını Omurga'da geçirmişti. Fakat babasının çalışma odasında, kılıçlar ve çelenklerle birlikte duvarlarda asılı duran şehir haritaları vardı ve Mia başkentin planını üç aşağı beş yukarı hatırlıyordu. İlikdoğumlular bölgesinden uzak durması ve Konsül'ün adamlarının kovalamacayı bıraktıklarından emin olana kadar dikkat çekmemesi en iyisi olurdu.

*O ayağa kalkınca Müşfik Kedi, gölgesi iyice koyularak küçük kızın ayağının dibindeki koyuluğa su misali aktı. Mia bu görüntüden muhtemelen korkması gerektiğini bilmesine rağmen derin bir nefes aldı, saçlarını parmaklarıyla düzelttikten sonra sokak arasından çıkıp çamur olduğunu umduğu cıvık bir birikintiye bastı.**

* Ama çamur değildi. Heyhat.

Son derece çirkin bir küfür savurarak ayakkabısının tabanını parke taşlara sürtüp temizlemeye uğraşırken, sıkışık caddede her türden insanın itişip kakışarak ilerlemeye çalıştığını gördü. Açık renk saçlı Vaanlılar, mavi gözlü Itreyalılar ve leviathan mürekkebinden yapılan dövmeleriyle uzun boylu Dweymeriler, yanaklarına simyevi satış işaretleri dağlanmış düzinelerce köle. Fakat çok geçmeden Mia bu insanların çoğunun yanık tenli, koyu renk saçlı Liisliler olduğunu fark etti. Dükkân vitrinleri Mia'nın Peder Crassus'un derslerinden ve büyük katedrallerin içinde yapılan zifirgece ayinlerinden hatırladığı bir armayla –iç içe geçmiş, yanan üç halka– süslüydü. Gökyüzünde dolaşan üç güneşin bir yansıması. Aa'nın gözleri.

*Teslis.**

Mia, Liis mahallesinde olması gerektiğini fark etti. Küçük Liis dendiğini duymuştu. Kirli ve aşırı kalabalık mahallede fakirlik âdeta kırık dökük duvarlara kazınmıştı. Burada kanal suları etraftaki binaların alt katlarını yutacak kadar yüksekti. Suyun kenarındaki süssüz tuğlalardan inşa edilmiş binalar pas tutarak koyu kahverengiye dönmüştü. Mia suyun pis kokusuyla birlikte çeşnili ekmeklerin ve karanfil dumanının kokusunu alabiliyor, tam olarak anlayamadığı ama neredeyse tanıdığı bir dilde şarkılar duyuyordu.

İnsan seline karışınca onlarla birlikte itilip kakılmaya başladı. Bu kalabalık bütün hayatını Omurga'nın güvenli kollarında geçirmiş bir kıza ürkütücü gelebilirdi ama Mia korkmadığını bir kez daha fark etti. Sokak iki tarafına tezgâhlar ve dükkânlar sıralanmış geniş bir meydana açılana kadar insanlarla birlikte sürüklendi. Boş kasa yığınının üstüne tırmanınca pazar yerinde olduğunu fark etti. Hava yüzlerce insanın koşuşturma sesleri ve mırıltılarıyla doluydu, her yer iki güneşin göz kamaştırıcı ışığıyla yanıyor ve Mia hayatı boyunca karşılaştığı en olağanüstü kokuyu alıyordu.

---

* Doğal olarak üç sayısının Itreya'da anlamı çok büyüktür ve Her Şeyi Gören'e tapmak Cumhuriyet'in resmi dini kabul edilir. Bununla birlikte, Aa'ya tapmanın yaygın olmadığı başka dinlerde bile üç sayısının kültürel önemini hâlâ koruyor olması da ilginçtir.

Örneğin Liis'i ele alalım. Itreya Demir Loncası'nın Savaşa Yürüyenlerini Liis'e salmasından ve bölgeyi Yüce Birleştirici Kral I. Francisco adına fethetmesinden önceki döngülerde, Liislilerin kendilerine ait bir tanrılar kültü –Baba, Anne ve Çocuk'tan oluşan bir teslis inancı– vardı. Ayın üçüncü döngüsünde doğan çocuklar kutsanmış kabul edilirdi. Üçüncü çocukların üçüncü çocuklarının üçüncü çocuğu istisnasız Liis ruhban sınıfına alınırdı. Ve son olarak Liisli kralların hepsinin, tanrısal yönetme haklarının bir işareti olarak üçer testisi olduğu söylenirdi.

Her ne kadar başlangıçta diğer kıskanç hükümdarlar tarafından reddedilse de bu iddia Kral I. Francisco tarafından ispatlandı. Kızıl Kumlar Savaşı sırasında son Liis kralı Kadir-i Mutlak Lucius'u ele geçiren Büyük Birleştirici, kralın testis torbasını kendi hançeriyle kesti ve kesenin içinde ona hüzünle bakan üç yumurta buldu.

Efsaneye minnetle doğruluk payı verildiyse de Kadir-i Mutlak Lucius'un Francisco'nun doğrulama metodundan hoşnut olduğu söylenemez.

Kısa bir süre için de olsa.

Kokuyu pis bir koku olarak tarif edemezdi; gerçi pis koku benzersiz bir parfüme sarılmış gibiydi. Küçük Liis Tanrımezarı'nın güneybatısında, Kalça'nın aşağısında, Kasaplar Körfezi civarındaydı ve Tanrımezarı mezbahaları ile çeşitli kanalizasyon çıkışlarıyla çevriliydi. Körfezin pis kokusu at boku ve yanık insan saçıyla kaplı, safişığın sıcağında üç döngü boyunca çürümüş bir işkembenin kokusuna benzetilirdi.

Ancak bu pis koku pazar yerinin kokusuyla maskelenmişti. Pişmiş taze ekmeğin, fırından yeni çıkmış tartların ve şekerli çöreklerin mis kokusu. Çatı bahçelerinin saçtığı canlı kokular. Mia kendini yarı ağzının suları akar, yarı midesi bulanır bir halde buldu. Bir yarısı gördüğü her şeyi yemek istiyor, diğer yarısı bir daha bir şeyler yiyebilecek mi diye merak ediyordu.

Parmağıyla göğsündeki broşa dokunarak etraftaki satıcılara bakındı. Çok sayıda incik boncuk tezgâhı vardı ama çoğu ucuzcuya benziyordu. Pazarın kıyısında, eğri büğrü iki sokağın köşesine çömelmiş bir dilenciye benzeyen eski bir bina gördü. Hüzünlü küçük kapısının üstünde gıcırtılı menteşelerde bir tabela asılıydı.

MERCURIO'NUN ANTİKALARI-ACAYİPLİKLER, NADİR BULUNAN MALLAR VE EN SEÇKİN ANTİKALAR

Kapıdaki küçük ilanda, "Vakit israfçıları, ayaktakımı ya da dindarlar giremez" yazıyordu.

Mia gözlerini kısarak yoluna karşısına baktıktan sonra bakışlarını ayaklarının dibindeki fazla koyu renkli gölgeye çevirdi.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"... miyav*..." dedi Müşfik Kedi.*

"Bence de."

Ve Mia kasaların üstünden atlayıp dükkâna yöneldi.

Yük arabasının zemininden akan kan Mia'nın ellerinde kabuk bağlamaya başlamıştı. Develerin toynaklarından yükselen toz fırtınası gözlerini acıtıyordu. Mia'nın develeri kamçılamasına hiç gerek yoktu; kendi başlarına gayet iyi koşuyorlardı. Mia bu yüzden alnını ortadan çatlatacak kadar şiddetli baş ağrısına ve artık iyice alıştığı, Tric'in suratını peş peşe bıçaklama isteğini bastırmaya odaklandı.

Oğlan arabanın arkasında ayakta duruyordu ve hiç ara vermeden ksilofona benzer bir şeye vurduğu söylenebilirdi; tabii ksilofon demir borulardan yapılsa ve azgın eşeklerin çan kulesinde çıkardığı gibi sesler çıkarsaydı. O da kan ve toz içinde kalmıştı; kirli kırmızı maske ve berbat dövmelerle kaplı suratında parlayan bembeyaz dişlerini sıkıyordu.

Mia, "Tric, kes şu gürültüyü!" diye kükredi.

"Canavarları kaçırıyor!"

"Canavarları kaçırıyor..." diye inledi Naev, kendi kanından oluşan bir birikintinin içinden.

"Hayır, alakası bile yok!" diye bağırdı Mia.

Her ihtimale karşı, bu berbat gürültü peşlerindeki korkunç canavarları gerçekten kaçırmış olabilir mi diye omzunun üstünden arkaya baktı ama heyhat, kabaran dört toprak oluğu hâlâ peşlerindeydi. Piçkurusu dizginlerinden bağlı olduğu arabanın yanında dörtnala koşuyordu. At, Mia'ya bakıyor ve arada bir ondan tarafa suçlayıcı bir kişneme gönderiyordu.

"Ah, kapa çeneni!" diye bağırdı Mia atına.

"*... senden gerçekten hiç hoşlanmıyor...*" diye fısıldadı Müşfik Kedi.

"Hiç yardımcı olmuyorsun!"

"*... neyin yardımı olurdu...?*"

"Bu duruma nasıl düştüğümüzü anlatsana!"

Gölgeler kedisi düşünür gibi başını yana yatırdı. Arkadaki dev yaratıklardan gelen ürpertici kükreme arabayı perçinlerinden sarstı ancak kum tepelerinin üstünden sekmeleri bile onu yerinden kıpırdatmıyordu. Ayaklarının altında uzanan Fısıltıharabelerine, gittikçe yaklaşan girintili çıkıntılı ufka ve tepesindeki sahibesine baktı. Ve çirkin ama gerekli bir gerçeği ortaya dökenlere özgü bir sesle konuştu.

"*... aslında senin hatan...*"

Nöbet yerlerinde iki hafta geçmişti ve hem Mia hem Tric genç kızın teorisine inançlarını kaybetmeye başlamışlardı. Septimus'un ilk döngüsü hızla yaklaşıyordu ve ondan önce Kilise'nin eşiğinden geçmeyi başaramazlarsa bu yılki gruba kabul edilme şansları olmayacaktı. Sırayla nöbet tutuyorlar, birinin hoşa çıkması için diğer çan kulesine tırmanırken iki nöbet arasında kısa sohbetler ediyorlardı.

Birbirlerine çıraklık günlerinden kalma hikâyeler ve işle ilgili hilelerini anlatmışlardı. Mia ailesinden nadiren bahsediyordu. Tric kendi ailesinden hiç bahsetmemişti. Ama yine de ondan pek uzaklaşmıyordu. Söyleyecek hiçbir şeyi yokken bile oturup Mia'nın dar vakitlere sığdırdığı kitap okumalarını izliyordu.

Piçkurusu zaman içinde çan kulesinin etrafındaki otlardan yemeye başladıysa da bunu belirgin bir memnuniyetsizlikle yapıyordu. Mia onu sık sık ot yerine bizzat onu yemek istermiş gibi kendisine bakarken yakalıyordu.

Yaklaşık on üçüncü döngünün yokgecesinin çökmesine yakın o ve Tric bir taşın üstünde oturmuş, harabeleri izliyorlardı. Mia'nın kırk iki sigarası kalmıştı ve daha şimdiden yanında daha fazlasını getirmediğine pişman olmuştu.

"Bırakmayı bir kez denedim," dedi iyi kalite, elde sarılmış sigaranın Kara Dorian* markasına bakarak. "On dört döngü sürdü."

"Çok mu yokluğunu çektin?"

"Yoksunluk yüzünden. Mercurio tekrar başlattı. Bana ayda bir üç döngü boyunca akşamdan kalma bir ayı gibi davranmamın zaten yeterince kötü olduğunu söyledi."

"Üç döngü derken... ah."

"Ya."

"O kadar kötü olamazsın, değil mi?"

"Bir iki döngü sonra kendin karar verirsin." Mia kıkırdadı.

"Benim kız kardeşim yoktu." Tric saçlarını toplamaya girişti. Mia, gerildiği zamanlarda delikanlının, saçıyla oynamak gibi bir huyu olduğunu fark etmişti. "Ben kadınların..." elini şöyle bir salladı. "... kadınların düzenleri konusunda biraz tecrübesizimdir."

"Öyleyse bayağı eğleneceksin demektir."

Tric saçını bağlarken durdu ve Mia'ya tuhaf tuhaf baktı. "Tanıdığım hiçbir kıza..."

Oğlan bir anda sustu ve kayasından inip çömelir pozisyona geçti. Yüzüğündeki üç deniz ejderhasının aynısının işlendiği eski bir kaptan teleskopu çıkarıp gözüne bastırdı.

Mia yanına çömelip Son Umut'a baktı. "Bir şey görüyor musun?"

"Bir kervan."

"Define avcıları mı?" †

"Sanmam." Tric teleskopun lensine tükürüp tozunu sildi. "Yükle dolu iki araba. Dört adam. Başı develer çektiğine göre, içerilere kadar yürümeye hazırlanıyorlar."

"Hiç deveye binmedim."

"Ben de. Pis kokarlarmış diye duydum. Ve tükürürlermiş."

---

* Birinci sınıf Itreya sigarası, iyi kalite brendi ve bütün Tanrımezarı'nın en kapsamlı edepsiz taş baskı koleksiyonunun satıcısı.

† Üç döngü kadar önce, bir grup, yanlarında yüksüz atlarla Fısıltıharabeleri'ne doğru yola çıkmıştı. Mia yanlarındaki silahlara bakarak mezar yağmacıları olduklarına karar vermişti, oysa aslında Kephiler olarak bilinen, sınırlarda yaşayan bir hizipten hacılardı. Grup liderleri tarafından –Emiliano Rostas adında bir adam– büyük Keph uyanışının yaklaştığına ve Yeryüzü Tanrıçasının yakında uykusundan uyanıp dünyayı sonlandıracağına ikna edilmişti. Sadece Tanrıça'nın Göbeğinde (Emiliano, Aşkahi çölünde olduğunu iddia ediyordu) toplanan inanç sahipleri kurtulacaktı.

Yolculuğun oturup Keph'in görünmesini beklemekten daha tehlikeli olabileceğine dikkat çekilince, Emiliano kendisi ve müritlerinin Yeryüzü Tanrıçasının kıymetlileri olduğunu ve onlara zarar gelmesine izin vermeyeceğini söyledi.

İnsanın aklına cesetlerinin tadını çıkaran tozhortlaklarının tanrıçanın mesajını almadığından başka bir şey gelmiyor.

"Yine de Piçkurusu'ndan bir nebze daha iyilermiş gibime geliyor."

Bir saat boyunca kervanın kan kırmızısı kumlarda ilerlemesini izlerken, grup gerçekten Kızıl Kilise'den olsaydı onları nelerin bekliyor olabileceğine kafa yordular. Ve kervan ufukta bir noktaya dönüşünce, ikili tahtlarından inip harabeler yönünde kervanın peşine takıldı.

Başlangıçta Çiçekler ile Piçkurusu'nu ağır tempoda sürerek aradaki mesafeyi korudular. Mia rüzgârda tuhaf bir ezgi duyduğundan emindi. Hâlâ alışamadığı o delirtici fısıltılar yerine, demir bir gürzle çalınan üst üste yığılmış akortsuz çanları anımsatan bir ezgi. Mia bunu neye yorması gerektiğini bilmiyordu.

Çölün derinliklerinde bir yürüyüşe hazırlıklı olmadıklarından, dinlenmek için durunca kervanı soymaya karar verdiler. Sinsice yaklaşma ihtimali yoktu; harabeleri oluşturan kaya öbekleri ve yıkılmış anıt kalıntıları onları gizlemeye yetmezdi ve Mia'nın gölgepelerinine sadece biri sığabilirdi. Ayrıca, bu insanlar Kutlu Ölümün Anası'nın hizmetkârlarıysa, işemek için durduklarında sinsice yaklaşılmasını hoş karşılamayabilirlerdi.

Ne yazık ki karavan ahalisi yolda, tabiri caizse, hallerinden çok hoşnut görünüyordu. İkili ilerleme kaydediyordu ama at sırtında geçirdikleri tam iki döngünün sonunda, Mia bacaklarını ısıran ve zaman zaman onu sırtından tozun içine atmaya çalışan Piçkurusu'na daha fazla dayanamadı. Aygırı harap haldeki bir heykel çemberinin yakınına çekti ve daha fazla öfkelenmemek için atını mahmuzlayıp kuma sürdü.

"Dur, dur," dedi öfkeyle. "Ha siktir. Ta dibine kadar."

Tric kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Kıçımda popodan çok morluk var. Bir molaya ihtiyacı var."

"Kelime oyunu oynuyoruz da benim haberim mi yok, yoksa..."

"Siktir git. Dinlenmeye ihtiyacım var."

Tric yüzünü buruşturarak ufka baktı. "Onları kaybedebiliriz."

"Başı bir düzine deve çekiyor, Tric. Burunsuz bir köpek bile zifirgecenin ortasında bok izini takip edebilir. Bir anda kucağı sarhoş fahişelerle dolu, bir gündöngüde kırk sigara içen bir tiryakiden daha hızlı ilerlemeye başlasalar bile onları buluruz."

"Sarhoş fahişelerin bu işle..."

"Ayak masajına ihtiyacım yok. Sırtımın sıvazlanmasını da istemiyorum. Ben sadece bir saatliğine hareket etmeyen bir şeyin üstünde oturmak istiyorum." Mia yüzünü buruşturarak eyerden aşağı kaydı ve hançerini Piçkurusu'na doğru salladı. "Ve sen beni bir daha ısırırsan, Çene'ye yemin ederim seni kısrağa çeviririm."

Piçkurusu kişnerken Mia iç geçirerek düz bir taşın üstüne çöktü. Bir elini kramp giren karnına bastırırken, diğeriyle sırtını ovdu.

"O konuda yardım edebilirim," dedi Tric. "İhtiyacın varsa."

Mia malum el hareketini yapınca oğlan sırıttı. Atları bağladıktan sonra kutusundan sigarasını çıkarıp yakan ve derin bir nefes çeken Mia'nın karşısına oturdu.

"Senin Şahit bilge bir adammış," dedi Tric.

"Neden böyle söyledin?"

"Ayda üç döngü bunu çekmek biraz çokmuş."

Kız gülerek bir tekmeyle ona toz savurunca, Tric kahkaha atarak kenara çekildi. Mia üç köşeli şapkasını gözlerinin üstüne indirdi ve sigarası dudaklarının arasından sarkarak başını kayaya yasladı. Tric, Müşfik Kedi'den bir iz arayarak dikkatle ona baktı. Ama yoktu.

Sonra etraftaki taşları incelemeye koyuldu. Bütün heykeller birbirine benziyordu; kedigil kafalı insanımsı figürler, rüzgâr ve zamanla aşınmıştı. Tric zeminden sivrilen taşların üstünde durup dürbününden deve kervanının uzaklaşmasını izledi. Mia haklıydı, çok ağır ilerliyorlardı; birkaç saat dinlenseler bile kaybettikleri zamanı telafi edebilirlerdi. Tric atlar konusunda Mia kadar rahatsız değildi ama at sırtında geçen iki döngünün sonunda onun da narin birkaç yeri sızlıyordu. Nöbet tutmak için gölgede otururken, uyuyan Mia'yı seyretmemek için elinden geleni yaptı.

Gözlerini yalnızca bir saniye yumdu.

"Naev sessiz olmasını öneriyor."

Kulağında, gırtlağına dayanan bıçak kadar keskin bir fısıltı. Tric gözlerini açtı, deri, çelik ve deveye ait olduğunu tahmin ettiği nahoş bir koku duydu. Tric'in çıkaramadığı bir aksanla konuşan, tükürükten kalınlaşmış bir kadın sesi. Tam arkasında.

Tric tek kelime etmedi.

"Naev'i neden takip ediyor?"

Tric etrafına baktı ve Piçkurusu ile Çiçekler'in hâlâ bağlı olduklarını gördü. Tozda ayak izleri vardı. Mia'dan hiç iz yoktu. Bıçak gırtlağına iyice bastırıldı.

"Konuş."

"Sessiz olmamı söyledin ya," diye fısıldadı.

"Akıllı çocuk." Sözcükleri arasından bir gülümseme süzülmüştü. "Fazla mı akıllı?"

Tric kemerine uzandı ve bıçak dönünce yüzünü buruşturdu. Yavaş, çok yavaş hareketlerle tahta bir kutu çıkardı, yavaşça sallayarak içindeki dişlerin tıngırdamasını sağladı.

"Aşarım," dedi. "Çene için."

Kutu elinden kapıldı. "Nene öldü."

"Ah, Tanrıça aşkına, yine başlamayalım..."

"Seninle oynuyor, Don Tric."

Tric, Mia'nın sesini duyunca gülümsedi ve bıçaklı kadının şaşkınlıkla tısladığını duyunca sırıttı.

"Ama ben daha iyi bir oyun biliyorum," dedi Mia neşeli bir sesle. "Adına bıçağını indir ve ben ellerini kesmeden onu bırak deniyor."

"Naev gırtlağını kesecek."

"O zaman başın da kumdaki parmaklarınla buluşur, Mi Dona."

Tric, Mia'nın blöf yapıp yapmadığını merak etti. Bıçağın bir kulağından diğerine kadar kayması nasıl bir his olurdu acaba? Daha başlayamadan ölmek. Boynundaki baskı hafifledi ve tenine küçük ve keskin bir şey batınca irkildi.

"Ay."

Gözünün önünde karanlık yıldızlar çarpışırken, dilinde tozlu çiçeklerin tadını hissetti. Gözlerini kırpıştırarak ve arkasındaki boğuşmayı hayal meyal fark ederek yana yuvarlandı. Bıçakların ıslık sesleri, kan kırmızı kumun üstünde hızla yer değiştiren ayakların hışırtısına karışıyordu. Tric bulanık gözlerle saldırganlarına baktı; çöl kumu renginde kumaşlara sarılı, yüzü peçeli, ufak tefek, sırım gibi bir kadın. Elinde çift kenarlı, kavisli iki bıçak vardı ve adımları iyi bilen biri gibi dans ediyordu.

Tric boynunda acıyan yere dokununca parmakları ıslandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı, eline boş boş bakarken aklı yerine geldi. Zihni onundu ama vücudu...

"Zehirlendim..." diye soludu.

Mia ve yabancı, bıçak dövüşçülerine yaraşır şekilde sımsıkı tuttukları bıçaklarıyla birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. İlk kez sevişen âşıklar gibi hareket ediyorlardı; başlangıçta biraz tereddütle yavaş yavaş birbirlerine yaklaştılar ve sonunda yumrukları, dirsekleri, dizleri, darbeleri, hamleleri ve savunma blokları birbirine karışarak birbirlerinin kollarına atıldılar. Çeliğin havayı yarışı duyuluyordu. Et ile kemiğin ıslak darbeleri. Mia'yı ilk kez bir insanla çarpışırken gören Tric, kızın bıçak konusunda hiç de beceriksiz olmadığını yavaş yavaş fark ediyordu. İyi bilenmiş ve görünüşe bakılırsa korkusuzdu. Sol eliyle dövüşüyordu, dövüşme tekniği sıradışıydı ve çok hızlı hareket ediyordu. Ancak Mia'nın yeteneği bir yana, karşısındaki cılız kadının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Mia'nın her darbesi engelleniyor, her hamlesi karşılık buluyordu.

Birkaç dakikalık bir seyirciliğin sonunda Tric ayaklarını yeniden hissetmeye başladı.

Mia nefes nefeseydi ve kuzgun karası saçları bir ayrıkotu gibi tenine yapışmıştı. Yabancı bastırmak yerine sessizce savunmaya geçiyordu. Mia kadının etrafında dönerek güneşi arkasına almaya çalışıyordu ama düşmanı, Saan'ın gözlerine girmesinden kaçınacak kadar akıllıydı. Ve böylece Mia en sonunda, yenilgiyi kabul eder gibi küçük bir iç çekişle, gölgesini, yabancı ayak bileklerine kadar içinde kalacak şekilde kaydırdı.

Kadın telaşla tıslayarak yana kaçmaya çalıştı ama gölgeler gümüş kadar hızlı hareket ediyordu. Tric kadının ayakları yere sabitlenmiş gibi taş kestiğini gördü. Mia öne doğru bir hamle yaparak kadının gırtlağına atılırken havada bıçağın ıslığı duyuldu. Ancak yabancı, ölmek yerine Mia'nın koluna yapışıp bıçağını düşürmesini sağladı ve kızı Ocak'a uçan bir ruhun* hızıyla yara bere içindeki kıçının üstüne fırlattı.

Mia'nın bıçağı Tric'in bacaklarının arasında, çok talihsiz bir kazaya sadece beş santim uzakta, kumun üstünde parlıyordu. Oğlan gözlerini kırpıştırıp odaklanmaya çalışarak mezarkemiği hançere baktı. Geri vermesi gerektiğini hissediyordu –önemli görünüyordu– ama boynundaki sıcaklık bir süre daha oturmasını emretti.

Mia öfkeden kıpkırmızı bir suratla yuvarlanarak ayağa kalktı. Kumdaki hançeri kaptığı gibi, dişlerini göstere göstere kadına döndü.

"Baştan başlamaya ne dersin?" diye tısladı.

"Darkin," derken yabancı kadının nefes alıp verişi sadece birazcık hızlanmıştı. "Aptal Darkin."

"Ne?"

"Karanlığı buraya mı çağırıyor? Harabelerin derinliklerine?"

"... Kimsin sen?"

"Naev," dedi kadın, dili dolaşarak. "Sadece Naev.

"Aşkah dilinde, 'hiç' demek."

"Desene eğitimli bir aptal."

Mia, Tric'i işaret etti. "Arkadaşıma ne yaptın?"

"Mürekkep." Kadın parmağındaki iğneli yüzüğü gösterdi. "Küçük bir doz."†

"Neden bize saldırdın?"

---

* Ocak, Tanrıça Tsana tarafından uykudaki Yeryüzü Tanrıçası Keph'in karnında ebediyen beslenen bir ateştir. Parlaklığı ölülerin dürüst ruhlarını kendine çeker ve sonraki hayata geçen her ruhla daha da parlayıp ısınır. Itreyalılar bir döngüde ölü sayısının Keph'i uyandıracak kadar artacağına ve dünyanın sonunun geleceğine inanırlar.

Kötü ruhlara Ocak'ta yer yoktur ve onlar soğukta Niah tarafından tüketilmeye terk edilirler. Bazen bu kötü ruhlar, dürüst ve adil olanları bozmaları için Tanrıça tarafından yaşayanların dünyasına geri gönderilirler. "Ocaksız" denen bu ruhlar halk hikâyelerinde sık rastlanan, ıssız mezarlarda ya da korkunç kötülüklerin gerçekleştiği mahallerde bulunan, bebek kaçıran, bakirelerin kızlığını bozan ve vergi tahsilatında haksız ve mantıksız artışların yaşanmasına neden olan figürlerdir.

† Derin deniz canavarlarının savunma mekanizmalarından damıtılan mürekkep halüsinasyona sebep olan bir yatıştırıcıdır. İlacın zerk edilmesi bir iyilik hissi ve kas kontrol kaybına neden olur (doğada deniz canavarları mürekkeplerini yırtıcı hayvanlardan kaçmak için kullanır; bu mürekkebin surata püskürtülmesi en aç beyazejderlerin bile sabah kahvaltısı kaygısını bir süreliğine unutmasını sağlar.) Uzun süreli kullanıcılar empati kaybı yaşar ve aşırı doz vakalarında, gerçeklikten tam bir kopuş yaşanır.

Itreya'nın son kralı XV. Francisco çok ünlü bir mürekkepbağımlısıydı. Bağımlılığının etkisiyle, onu tahtından eden ayaklanma sırasında özel muhafızı halka onun bir hain olduğunu ilan ederken bile çok

"Naev ona saldırsaydı, kum daha kırmızı olurdu. Naev onu neden takip ettiklerini sordu. Ve artık biliyor. Naev kızın becerilerini merak ediyor. Ve artık görüyor." Peçeli kadının bakışları ikisinin arasında gidip gelirken ağzından bir şapırtı yükseldi. "Bir çift aptal görüyor."

Tric titreyen ayaklarının üstünde doğrulup arkasındaki kayaya yaslandı. Zihni açılmaya, bulanıklığın yerini öfke almaya başlamıştı. Palasını çekti ve gözünün önünde birbirine karışan üç kadın karaltısına baktı. Gururu kanayacak kadar zarar görmüştü.

"Sen kime aptal diyorsun, bücür?"

Kadın ona baktı. "Naev'in, gırtlağını kesmesine ramak kalan oğlana."

"Ben uyurken sinsi sinsi sokuldun."

"Nöbet tutması gerekirken uyuyan oğlana."

"Şimdi ben senin..."

"Tric," dedi Mia. "Sakin ol."

"Mia, bu kemik torbası boğazıma bıçak dayadı."

"Seni deniyor. Bizi deniyor. Söylediği ve yaptığı her şeyle. Şuna bir baksana."

Naev kafatasının içinde yanan iki siyah lambayı anımsatan gözlerini Mia'nınkilere sabitledi. Mia daha önce de böyle bir bakış görmüştü; bu, kendi sonlarıyla defalarca burun buruna geldiği için ölümü dost kabul eden insanlara özgü bir bakıştı. Yaşlı Mercurio'nun gözlerinde de aynı bakış vardı. Ve sonunda, yabancının kim olduğunu anladı.

Sayısız kez ayna karşısında prova ettiği ana hiç benzemiyordu. Ancak belindeki diş kesesini çıkarıp zayıf kadına atan Mia büyük bir rahatlama hissetti. Altı yılın ağırlığı göğsünden kalkmış gibi.

"Aşarım," dedi. "Çene için."

Kadın keseyi havaya kaldırdı. "Naev'in buna ihtiyacı yok."

"Ama siz Kızıl Kilise'den..."

"Naev için Kutlu Ölümün Anası'na hizmet etmek onurdur. En azından önümüzdeki birkaç dakika için."

"Birkaç dakika mı? Ne demek..."

Altlarındaki yer titredi. Başlangıçta, Mia'nın bel girintisinde hissettiği cılız bir titremeden ibaretken her saniye biraz daha şiddetlendi.

"Bu tahmin ettiğim şey mi?" diye sordu Tric.

Naev, "Canavar," diye iç geçirdi. "Karanlığı çağırdığı zaman duyuyorlar. Dediğim gibi, aptal."

---

eğlendiği anlatılır. Kendisi de bağımlı olan kraliçesi Isabella'nın, Francisco taht odasında lime lime edilirken şen kahkahalar atmaya devam ettiği söylenir.

Muhtemelen, kahkaha nöbeti Cumhuriyetçiler bıçaklarını ona ve çocuklarına çevirince son bulmuştur.

Mia ile Tric birbirlerine bakıp aynı anda, "Hassiktir," dediler.

"Bunu bilmiyor muydun?" diye sordu Tric.

"Dört Kız aşkına, nereden bileyim? Aşkah'a hiç gelmedim ki!"

"Daha önce bize saldıran canavar sen şu pelerin şeysini yapınca kuyruğu kıstırdı."

"'Pelerin şeysi' mi? Kaç yaşındasın sen, beş mi?"

"Pekâlâ, adı her neyse, belki de yapmaya son vermelisin?" Tric, Naev'in ayağının dibindeki gölgeleri işaret etti. "Daha fazlasını başımıza üşüştürmeden."

Mia'nın gölgesi tozun üstünde geri çekilerek her zamanki biçimine döndü. Mia gözünü Naev'e dikti ama kadın başını yana yatırmış, bıçağını kınına kaldırıyordu.

"İki taneler," dedi. "Çok büyükler."

"Ne yapacağız?" dedi Mia.

"Kaçalım?" Naev omuz silkti. "Ölelim?"

"Kaçmak bana gayet mantıklı geldi. Tric?"

Tric çoktan Çiçekler'in sırtına atlamıştı bile; at harekete geçmeye hazırlanır gibi şaha kalktı. "Sizi bekliyorum, çabuk olun."

Mia eyere tırmanıp zayıf kadına elini uzattı. "Benimle gel."

Naev bir an duraksadı, başını yana yatırıp o siyah bakışlarını Mia'ya dikti.

"Bak, istersen burada kalabilirsin."

Naev ona doğru bir adım atarken yer sarsıldı. Piçkurusu arka ayaklarının üstünde doğrulup havaya tekmeler savurdu. Mia kumun altında devasa bir şey yüzüyormuş gibi kabararak onlara yaklaşan bir iz var mı diye arkasına baktı.

Dosdoğru üstlerine geliyordu.

Aygır toynaklarını yere indirir indirmez Mia gölgeleri geri çağırıp Naev'in arkasına oturmasına yetecek kadar bir süre olduğu atını yere sabitledi. Toprağın altından, sanki *o şeyler* de Mia'nın çağrısına cevap veriyormuş gibi, gittikçe şiddetlenen bir kükreme geliyordu. Naev kollarını Mia'nın beline sararken baharat ve duman kokusu aldı. Altında da çürük bir koku seziliyordu.

"Kız onları kızdırıyor," dedi kadın.

"Gidelim!" diye seslendi Tric.

Mia Piçkurusu'nun toynaklarını çözüp ayaklarını karnına vurunca aygır dörtnala koşmaya başladı. Arkalarında yer bir anda patladı ve kancalı kırbaçlar gibi şaklayan dokunaçlar toprağın üstüne fırladı. Mia insanın bağırsaklarını çözen bir böğürtü duydu ve aynı anda Piçkurusu'nu tek lokmada yutabilecek bir gaga gördü. Batı yönünden gümbürdeyerek üstlerine doğru gelen ikinci bir oluk vardı. Kulaklarını gümbürdeyen toynaklar ve kükremeler doldurdu.

"Dediğin gibi, iki taneler!" diye bağırdı Mia.

Peçeli kadın kuzeyi işaret etti. "Arabalara sür. Canavarları uzak tutacak demirşarkımız var."

"Demirşarkı nedir?"

"Sür!"

Ve öyle yaptılar. Kan kırmızı kum okyanusunda canhıraş bir dörtnala kaçış. Mia arkasına bakınca iki oluğun birleşerek hızla yaklaştığını gördü. Canavarlar izini nasıl sürüyordu acaba? Karanlığı çağıranın o olduğunu nereden biliyorlardı. Kararmış kemikten iğneleri olan iki kat yüksekliğinde bir dokunaç yüzeyi yırtıverdi. Dokunaç tekrar yere çarparken hava öfkeli kükremelerle doldu.

Toz Mia'nın gözlerini kamçılıyordu. Piçkurusu altında kişniyor, toynakların vuruşu Mia'nın göğsünde yankılanıyordu. Dizginleri sımsıkı tuttu ve aygırı, ondan zehir kadar nefret etmesine rağmen, yenme fikrinden daha fazla nefret eder görünmesine minnet duyarak daha hızlı sürdü.

"Dikkat!" diye haykırdı Tric.

Mia karşıya baktı ve kuzeyden başka bir oluğun yaklaştığını gördü. Daha büyük, daha hızlı, yeri sarsan bir oluk. Çiçekler korku dolu bir kişneme koyverdi.

"Üç taneler sanki," dedi Naev. "Özür..."

Dokunaçlar yerin altından ölümcül bir çiçeğin yaprakları gibi açılıyordu. Mia canavarın açılıp kapanan bir gaga ve iğneli bir kemikten ibaret ağzına baktı. Çiçekler dev yaratıktan kaçmak için doğuya yönelirken, Piçkurusu sonunda sırtında iki binici olmasa daha hızlı koşabileceğinin farkına vardı. Bu yüzden sırtındakileri atmak için debelenmeye başladı.

Mahmuz avantajı Mia'daydı. Dizginler. Eyer. Ama Naev Piçkurusu'nun kıç tarafındaydı ve Mia'nın belinden başka onu yerinde tutacak hiçbir şey yoktu. Piçkurusu bir kez daha silkinerek ikisini de bez bebekler gibi savurdu. Ve Naev tek bir fısıltı çıkarmadan atın sırtından havalanıverdi.

Mia, Tric'in peşinden doğuya saparken o kargaşada oğlana seslendi.

"Naev'i kaybettik!"

Dweymeri omzunun üstünden arkaya baktı. "Belki onu yemek için dururlar!"

"Geri dönmeliyiz!"

"Ne zaman bu kadar diğerkâm oldun? Geri dönmek intihar olur!"

"Bu diğerkâmlık değil, seni sik kafalı, aşarım onda!"

"Ah, kahretsin." Tric belini yokladı. "Benimkini de almış!"

"Sen Naev'i al," dedi Mia. "Ben onları oyalarım!"

"... *mia...*," dedi kızın gölgesindeki kedi. "... *bu aptallık...*"

"Onu kurtarmalıyız!"

"... *oğlanın atı onu oraya bir daha götürmez...*"

"Çünkü korkuyor! Ve sen bunu halledebilirsin!"

"... onu içersem, seni içemem..."

"Ben korkumla baş edebilirim! Sen Çiçekler'i halle!"

Boş bir iç çekiş.

"...nasıl istersen..."

Yırtılmış ve yara almış kızıl toprak altlarında sarsılıyordu. Mia'nın gözleri toz içindeydi. Yüreği ağzındaydı. Müşfik Kedi'nin kumun üstünde seke seke gidip Çiçekler'in gölgesinde kıvrıldığını ve atın korkusundan beslenmeye başladığını fark etti. Kendi korkusunun sel gibi arttığını fark etti; karnında buz gibi bir şişkinlikle; bu o kadar uzun zaman önce unuttuğu bir duyguydu ki Mia neredeyse altüst olmuştu. Korkusuyla yüzleşmek zorunda kalmayalı çok uzun yıllar olmuştu. Yanında, her zaman cesur olabilmesi için korkusunu son damlasına kadar içen Müşfik Kedi'yle geçen uzun yıllar.

Korku.

Mia dizginlere asılarak Piçkurusu'nu durdurdu. At kişnediyse de derin derin soluyup sümkürerek ağzındaki çeliğe itaat etti. Mia atı çevirince Naev'in ayağa kalktığını ve kaynayan kumun üstünde kaburgalarını tutarak koştuğunu gördü.

"Tric, haydi!" diye haykırdı Mia. "Sizinle arabada buluşurum!"

Tric hâlâ mürekkep yüzünden biraz sersem görünüyordu. Yine de başını tamam der gibi salladı, yerdeki kadına ve yaklaşan canavara doğru hızla harekete geçti. Gölgesine tutunan gözsüz kedi sayesinde korkusundan eser kalmayan Çiçekler kasırga hızıyla canavarın üstüne koşuyordu.

İlk canavar havayı yırtan sandal uzunluğunda dokunaçlarıyla Naev'in hemen arkasından fırladı. Zayıf kadın sendeleyip yuvarlanarak yarım düzine kadar darbesinden kaçındı. Ne yazık ki yedinci darbe onu yakaladı ve dokunaç onu sımsıkı sararken, iğneler göğsünü ve karnını deşti. Ve Naev o korkunç tutuşun arasında bile haykırmayı reddederek bıçağını çekti ve kolu kesti.

Mia'nın içi korkuyla dolmuştu. Gözleri büyümüştü, parmakları karıncalanıyordu. Bu his ona o kadar yabancıydı ki yapabildiği tek şey ona direnmeye çalışmaktı. Ancak başaramama korkusu bir canavarın kollarında ölme düşüncesinden daha güçlüydü; annesinin, babası asılırken sarf ettiği sözler iliklerine işlemişti. Bu yüzden kendi içine uzandı ve yapılması gerekeni yaptı.

Gölgesini etrafına sararak atın sırtında görünmez oldu. Naev'i tutan canavar boydan boya titreyerek duraksadı. Ve canavar, Mia'yı kemiklerine kadar titreten bir ulumayla avını kumun üstüne bırakıp arkasında hızla yaklaşan iki kuzeniyle Mia'ya döndü.

Kız dönüp atını can havliyle sürmeye başladı.

Dişlerini sıktı ve omzunun üstünden, ava çıkmış deniz ejderleri gibi toprağı bir yarıp bir geri dalan devasa cüsselere baktı. Bu dehşet verici sahnenin ötesinde, Tric'in dörtnala gelip Naev'i yakaladığını ve yaralı kadını eyerinin arka kısmına çektiğini gördü. Naev kan revan içindeydi ama Mia hâlâ hareket ettiğini görebiliyordu. Hâlâ hayattaydı.

Mia Piçkurusu'nu kuzeye çevirip kervana doğru dörtnala sürmeye başladı. Keşişler aptal değildi, deve kervanı hızla uzaklaşıyordu. Canavar Piçkurusu'na yetişiyordu; sadece on metre ötede kuma indirdiği darbe atın tökezlemesine neden oldu. Heybetli kükremeleri ve yeri delen bedenlerinin tıslaması Mia'nın kulaklarını doldurdu. Mia onu nasıl hissedebildiklerini merak ederek çorak bir kayalık alana yönelirken, zeminin sağlam olması için dua etti.

Çölün yüzeyinden yaklaşık kırk sivri kaya parçası yükseliyordu; sonsuz bir hiçliğin ortasında küçük bir kaya bahçesi. Mia gölgepelerinini üstünden atarak kayaların arasına dalarken arkasından hayal kırıklığıyla dolu kükremeler yükseldi. Canavarlar alanın etrafından dolaşırken, o dörtnala aradan geçerek biraz avantaj kazanmıştı. Terden sırılsıklamdı. Kalbi küt küt atıyordu. Deve kervanına her an biraz daha yaklaşıyordu. Tric kervana çoktan ulaşmıştı; arabacılardan biri Naev'in kanlı bedenine uzanırken, bir başkası dönen bir milin üstüne tutturulmuş süpürge sapı büyüklüğünde oklarla yüklü bir arbaletin başındaydı.

Mia rüzgârda yine aynı metalik şarkıyı duyabiliyordu; yayın yanındaki arabanın arkasına tuhaf bir mekanizmanın tutturulmuş olduğunu fark etti. Demir borulardan yapılmış kocaman bir ksilofona benziyordu. Arabacılardan biri annesine küfretmiş gibi mekanizmaya vurarak havayı gürültüye boğuyordu.

Mia içinden, *Demirşarkı,* diye geçirdi.

Ancak bu kakofoninin altında, canavarın arkasında olduğunu ve yerin ev büyüklüğünde dehşetle yırtıldığını duyabiliyordu. Uylukları acıyor, kasları inliyordu ama var gücüyle at sürmeye devam etti. Korku, içinde canlı bir varlık gibi şişiyor, pençeler atarak düşüncelerini ve görüşünü bulutlandırıyordu. Mia elleri ve dudakları titreyerek dua etti, *lütfen Ana, al şunu başımdan...*

En sonunda gürültü karşısında yüzünü buruşturarak kervanın en arkasındaki arabaya ulaştı. Tric elini uzatmış, bağırıyordu. Mia'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyor, dişleri birbirine vuruyordu. Ve elinde Piçkurusu'nun dizginleriyle titrek bacaklarının üstünde doğrulup Tric'e doğru atıldı.

Oğlan onu yakalayıp maun ağacı kadar sert ve kan revan içindeki göğsüne bastırdı. Mia kollarının arasında titreyerek kafasını kaldırınca, Tric'i ela gözleriyle ona bakarken yakaladı. Gözlerinde rahatlama, hayranlık ve bir şey daha vardı. Bir şey...

Mia, Müşfik Kedi'nin yeniden gölgesine süzüldüğünü ve damarlarındaki dehşet yüzünden bir an afalladığını hissetti. Ama sonra içti, iç geçirdi ve Mia'da korkunun girtikçe silinen anısından başka bir şey kalmadı. Yeniden kendisi olmuştu. Yeniden güçlenmişti. Kimseye ihtiyacı yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Bir teşekkür mırıldanarak Tric'in kollarından sıyrıldı ve Piçkurusu'nu arabanın yan tarafına bağlamak için eğildi. Tric, Naev'in kanlar içindeki bedeninin yanına çömelip hâlâ yaşıyor mu diye baktı. Sürücü koltuğundaki keşiş ksilofonu bastıran bir sesle kükredi:

"Kara Ana aşkına, siz böyle..."

Tam önlerinde, bir dokunaç topraktan ıslık çalarak fırladı. Sürücünün karnını parçalayıp onu ve arkadaşlarından birini, iç organlarını ve kanlarını etrafa saçarak ortadan ikiye ayırdı. Arabanın tavanı da kâğıt gibi yırtılmıştı. Mia sürücü bölümüne daldı; araba yan yatarken iğneler başının en çok birkaç santim üstünden geçti. Tric bağırıyor, Piçkurusu çığlık atıyor ve yeni gelen canavar öfkeyle böğürüyordu. Arbalet ve başındakiler arabanın kasasından tozun içine savrulmuştu. Develer paniğe kapılıp farklı yönlere kaçışırken araba dört tekerlek üstünde sürüklenmeye başladı. Mia boşta kalan dizginlere atılarak kervanı büyük bir sarsıntıyla durdurdu. Sürücü koltuğuna geçti ve peşlerinde artık dört canavar olduğunu görünce önce bir küfür savurdu, sonra gürültüde sesini duyurmak için Müşfik Kedi'ye bağırdı.

"Bir dahaki sefere çölde Karanlık'ı asla çağırmamam gerektiğini bana hatırlat!"

"... *bundan hiç korkun olmasın...*"

Canavarın son hamlesi, ksilofonun başındaki keşişin de arabadan düşmesine neden olmuştu ve şimdi canavarlardan biri onu ölümüne sürüklerken acıyla inliyordu. Tric adamın düşürdüğü sopayı aldı ve Mia, Naev'e dönerken ksilofonu çalmaya başladı.

"Kızıl Kilise ne tarafta?"

Kadın göğüs ve karnındaki berbat yaraları tutup inleyerek karşılık verdi. Mia en kötü yaralarından iç organlarını görebiliyordu ve Naev'in giysileri irin ve kandan sırılsıklam olmuştu.

"Naev, beni dinle! Ne tarafa gideceğiz?"

"Kuzey," diye mırıldandı Naev. "Dağlara."

"Hangi dağlar? Bir düzine dağ var!"

"En yüksek değil... en alçak da değil... Asık yüz, hüzünlü yaşlı adam ya da kırık duvar da değil." Naev'den hırıltılı, tükürüğün boğduğu bir inleme yükseldi. "En düz olan."

Kadın inleyerek iki büklüm oldu. Demirşarkı kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü ve Mia'nın baş ağrısı kafatasının içinde özgürlüğünü ilan etmiş, oradan oraya zıplıyordu.

Mia, "Tric, şu gürültüyü kes!" diye kükredi.

"Canavarları kaçırıyor!"

"Canavarları kaçırıyor..." diye inledi Naev, kendi kanından oluşan bir birikintinin içinden.

"Hayır, alakası bile yok!" diye bağırdı Mia.

Her ihtimale karşı, bu berbat gürültü, peşlerindeki korkunç canavarları gerçekten kaçırmış olabilir mi diye omzunun üstünden arkaya baktı ama heyhat, kabaran dört toprak oluğu hâlâ peşlerindeydi.

Piçkurusu dizginlerinden bağlı olduğu arabanın yanından dörtnala koşuyordu. At, Mia'ya bakıyor ve arada bir ondan tarafa suçlayıcı bir kişneme gönderiyordu.

"Ah, kapa çeneni!" diye bağırdı Mia atına.

"... *senden gerçekten hiç hoşlanmıyor...*" diye fısıldadı Müşfik Kedi.

"Hiç yardımcı olmuyorsun!"

"... *neyin yardımı olurdu...?*"

"Bu duruma nasıl düştüğümüzü anlat bana!"

Gölgelerkedisi düşünür gibi başını yana yatırdı. Ayaklarının altında uzanan Fısıltıharabelerine, gittikçe yaklaşan girintili çıkıntılı ufka ve tepesindeki sahibesine baktı. Ve çirkin ama gerekli bir gerçeği ortaya dökenlere özgü bir sesle konuştu.

"... *aslında senin hatan...*"

7. BÖLÜM

TANIŞMALAR

Mia Mercurio'nun Antikaları'nın kapısını itince, çerçevede asılı duran küçük çan geldiğini ilan edercesine çıngırdadı. Geniş dükkân karanlık ve tozluydu. Güneş ışığına karşı panjurlar inikti. Mia dışarıdaki tabelayı anımsadı: "Acayiplikler, Nadir Bulunan Mallar ve En Seçkin Antikalar". Raflara bakınca, ilkinden bolca gördü. Denklemin ikinci yarısı ise tartışmaya açıktı.

Gerçeği söylemek gerekirse dükkân ağzına kadar çer çöple doluydu. Mia dükkânın içinin dışından daha büyük olduğuna yemin edebilirdi ama bunu henüz kahvaltısı etmemesine yordu. Midesi, ihmalini hatırlatmak ister gibi, görmezden gelemeyeceği bir yakınmayla guruldadı.

Mia döküntülerin arasında ilerleyerek bir tezgâha ulaştı. Ve orada göz yoran bir sarmal deseninin oyulduğu maun masanın arkasında, Mercurio'nun Tuhaflıkları'nın en tuhaf parçasını; yani sahibini buldu.

Adamın, tepesinden açık gri renkli kısa bir saç tutamı fışkıran yüzü, somurtmak için yaratıldığı hissini veriyordu. Daha iyi döngüler görmüş tel çerçeveli gözlüğünün arkasındaki mavi gözleri kısıktı. Arkasındaki masada, yukarı doğru açtığı avcunda bir simya küresi tutan aslan başlı zarif bir kadın heykeli vardı. Yaşlı adam neredeyse Mia'yla aynı büyüklükte bir kitaptan bir şeyler okuyordu. Ağzından hafif bir karanfil kokusu saçan ince bir sigara sarkıyordu. Adam mırıldanmaya başlayınca dudaklarının arasındaki sigara sallandı.

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

"İyi döngüler, bayım. Kudretli Aa sizi korusun ve gözetsin..."

Yaşlı adam tezgâhın üstünde duran ve dışarıdaki uyarının bir hatırlatıcısı olan küçük pirinç plakaya vurdu. "Vakit israfçıları, ayaktakımı ya da dindarlar giremez."

"Beni affedin, bayım. Dört Kız'ın sizi..."

Yaşlı adam plakaya daha büyük bir ısrarla vurup aksi bakışlarını Mia'ya çevirdi.

Kız sustu. Yaşlı adam kitabına geri döndü.

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye tekrarladı adam bir kez daha.

Kız boğazını temizledi. "Size bir parça mücevher satmak istiyorum, efendim."

"Sadece istemek, bir şeyin olmasına yetmez, kızım."

Mia dudağını ısırıp ne yapacağını bilemeyerek durdu. Yaşlı adam tekrar plakaya vurmaya başlayınca, kız mesajı aldı ve broşu elbisesinden çıkarıp ahşabın üstüne koydu. Küçük kuzgun, kızıl kehribar gözleriyle onu huysuz yaşlı bir piçe satması düşüncesinden incinmiş gibi bakıyordu. Mia özür dilemek ister gibi omuz silkti.

"Bunu nereden yürüttün?" diye homurdandı yaşlı adam.

"Yürütmedim, efendim."

Mercurio sigarayı dudaklarının arasından alıp bütün dikkatini Mia'ya verdi.

"Bu Corvere Hanesi'nin arması."

"Çok doğru, efendim."

Kadın inleyerek iki büklüm oldu. Demirşarkı kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü ve Mia'nın baş ağrısı kafatasının içinde özgürlüğünü ilan etmiş, oradan oraya zıplıyordu.

Mia, "Tric, şu gürültüyü kes!" diye kükredi.

"Canavarları kaçırıyor!"

"Canavarları kaçırıyor..." diye inledi Naev, kendi kanından oluşan bir birikintinin içinden.

"Hayır, alakası bile yok!" diye bağırdı Mia.

Her ihtimale karşı, bu berbat gürültü, peşlerindeki korkunç canavarları gerçekten kaçırmış olabilir mi diye omzunun üstünden arkaya baktı ama heyhat, kabaran dört toprak oluğu hâlâ peşlerindeydi.

Piçkurusu dizginlerinden bağlı olduğu arabanın yanından dörtnala koşuyordu. At, Mia'ya bakıyor ve arada bir ondan tarafa suçlayıcı bir kişneme gönderiyordu.

"Ah, kapa çeneni!" diye bağırdı Mia atına.

"*... senden gerçekten hiç hoşlanmıyor...*" diye fısıldadı Müşfik Kedi.

"Hiç yardımcı olmuyorsun!"

"*... neyin yardımı olurdu...?*"

"Bu duruma nasıl düştüğümüzü anlat bana!"

Gölgelerkedisi düşünür gibi başını yana yatırdı. Ayaklarının altında uzanan Fısıltıharabelerine, gittikçe yaklaşan girintili çıkıntılı ufka ve tepesindeki sahibesine baktı. Ve çirkin ama gerekli bir gerçeği ortaya dökenlere özgü bir sesle konuştu.

"*... aslında senin hatan...*"

7. BÖLÜM

TANIŞMALAR

Mia Mercurio'nun Antikaları'nın kapısını itince, çerçevede asılı duran küçük çan geldiğini ilan edercesine çıngırdadı. Geniş dükkân karanlık ve tozluydu. Güneş ışığına karşı panjurlar inikti. Mia dışarıdaki tabelayı anımsadı: "Acayiplikler, Nadir Bulunan Mallar ve En Seçkin Antikalar". Raflara bakınca, ilkinden bolca gördü. Denklemin ikinci yarısı ise tartışmaya açıktı.

Gerçeği söylemek gerekirse dükkân ağzına kadar çer çöple doluydu. Mia dükkânın içinin dışından daha büyük olduğuna yemin edebilirdi ama bunu henüz kahvaltısı etmemesine yordu. Midesi, ihmalini hatırlatmak ister gibi, görmezden gelemeyeceği bir yakınmayla guruldadı.

Mia döküntülerin arasında ilerleyerek bir tezgâha ulaştı. Ve orada göz yoran bir sarmal deseninin oyulduğu maun masanın arkasında, Mercurio'nun Tuhaflıkları'nın en tuhaf parçasını; yani sahibini buldu.

Adamın, tepesinden açık gri renkli kısa bir saç tutamı fışkıran yüzü, somurtmak için yaratıldığı hissini veriyordu. Daha iyi döngüler görmüş tel çerçeveli gözlüğünün arkasındaki mavi gözleri kısıktı. Arkasındaki masada, yukarı doğru açtığı avcunda bir simya küresi tutan aslan başlı zarif bir kadın heykeli vardı. Yaşlı adam neredeyse Mia'yla aynı büyüklükte bir kitaptan bir şeyler okuyordu. Ağzından hafif bir karanfil kokusu saçan ince bir sigara sarkıyordu. Adam mırıldanmaya başlayınca dudaklarının arasındaki sigara sallandı.

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

"İyi döngüler, bayım. Kudretli Aa sizi korusun ve gözetsin..."

Yaşlı adam tezgâhın üstünde duran ve dışarıdaki uyarının bir hatırlatıcısı olan küçük pirinç plakaya vurdu. "Vakit israfçıları, ayaktakımı ya da dindarlar giremez."

"Beni affedin, bayım. Dört Kız'ın sizi..."

Yaşlı adam plakaya daha büyük bir ısrarla vurup aksi bakışlarını Mia'ya çevirdi.

Kız sustu. Yaşlı adam kitabına geri döndü.

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye tekrarladı adam bir kez daha.

Kız boğazını temizledi. "Size bir parça mücevher satmak istiyorum, efendim."

"Sadece istemek, bir şeyin olmasına yetmez, kızım."

Mia dudağını ısırıp ne yapacağını bilemeyerek durdu. Yaşlı adam tekrar plakaya vurmaya başlayınca, kız mesajı aldı ve broşu elbisesinden çıkarıp ahşabın üstüne koydu. Küçük kuzgun, kızıl kehribar gözleriyle onu huysuz yaşlı bir piçe satması düşüncesinden incinmiş gibi bakıyordu. Mia özür dilemek ister gibi omuz silkti.

"Bunu nereden yürüttün?" diye homurdandı yaşlı adam.

"Yürütmedim, efendim."

Mercurio sigarayı dudaklarının arasından alıp bütün dikkatini Mia'ya verdi.

"Bu Corvere Hanesi'nin arması."

"Çok doğru, efendim."

"Darius Corvere evveldöngü Itreya Senatosu'nun emriyle hain olarak öldü. Ve söylentilere bakılırsa bütün ev halkı Felsefe Taşı'na kapatılmış."

Küçük kız mendili olmadığı için burnunu koluna sildi ve sustu.

"Kaç yaşındasın, ufaklık?"

"... On, efendim."

"Bir adın var mı?"

Mia gözlerini kırpıştırdı. Bu adam kendini ne sanıyordu? O Mia Corvere'ydi, Luminatii Lejyonu'nun yargıcının kızı. Soylu bir haneden, Cumhuriyet'in en büyük on iki hanedanından birinden, ilikte dünyaya gelmişti. Basit bir dükkân sahibi tarafından sorguya çekilecek değildi ya. Hem de bu pis delikteki bütün döküntülerin toplamından daha değerli bir parça sunarken.

"Sizi hiç ilgilendirmez, efendim." Mia kollarını göğsünde kavuşturdu ve annesinin ele avuca sığmaz hizmetkârlarla muhatap olurkenki halini elinden geldiğince taklit etmeye çalıştı.

"Sizihiçilgilendirmez mi?" Adamın gri kaşı havaya kalktı. "Bir kız için tuhaf bir isim, değil mi?"

"Broşu istiyor musunuz istemiyor musunuz?"

Yaşlı adam sigarasını yeniden dudaklarının arasına yerleştirip kitabına döndü.

"Hayır," dedi.

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Kaliteli Itreya gümüşünden. Gözleri..."

"Yaylan," dedi adam, başını kaldırmadan. "Ve yaylanırken belanı da yanında götür, Sizihiçilgilendirmez Hanım."

Mia'nın yanakları öfkeden yanıyordu. Broşu kapıp elbisesine tutturdu, saçlarını arkaya atıp olduğu yerde döndü.

---

* Yaygın olarak bilinen adıyla "Felsefe Taşı" Tanrımezarı'nın kıyısının açıklarında etrafı mercan kayalıkları ve ejderha kaynayan derin sularla kaplı ince bir kayalıktı. Taşın en tepesinde, rivayete göre bizzat Niah tarafından kayanın içine oyulmuş cehennemi bir zindan vardı. Tanrımezarı'nda derhal idam edilmeyi hak etmeyen ne kadar suçlu varsa bu dehlize kapatılırdı. Hapishane haydut ve hırsız kaynıyordu ve zaten az maaş alan Admistratii, bu mahkûmları beslemek, tıbbi bakım ya da zamanında tahliye gibi konulara pek aldırmazdı. Hapishane memurları gerekli evrak işini halledene kadar bir yıllık bir mahkûmiyet kolayca üç ya da beş yıla uzayabilirdi. Hal böyleyken, pek çok mahkûm zamanlarının büyük kısmını adaletsizlik, suçun doğası ve çaldıkları bir çift çizmenin ödedikleri beş yıllık bedele değmediği gibi derin düşüncelerle geçirirdi. "Felsefe Taşı" lakabı buradan geliyordu.

Felsefe Taşı'nın aşırı kalabalıklaşması sonucu Itreya Senatosu "Sukut" olarak bilinen, üç yılda bir zifirgece karnavalında gerçekleşecek akıllıca ve eğlenceli bir nüfus azaltma yöntemi geliştirdi. Ancak en son "Sukut" sırasında yaşanan akıl almaz bir "hadise" sonucu –ki tam Zifirgece Katliamı'na denk gelir– Felsefe Taşı'nın büyük kısmı yok oldu ve kule kısmen çöktü. O zamandan beri terk edilmiş, içi boş bir kabuktan başka bir şey değildir ve söylentilere göre orada öldürülen yüzlerce insanın hayalerine ve ölümlerinin taşlara sonsuza dek gömülen dehşetlerine ev sahipliği yapmaktadır.

Böööö!

"Sana bir tavsiye," dedi adam yine başını kaldırmadan. "Corvere ve yandaşları asılarak ucuz kurtuldu. Yandaş birlikleri Koro Nehri'nin kıyılarında katledildi. Dedikodulara göre Senato Binası'nın yollarını kafataslarıyla döşeyeceklermiş. O askerlerin çoğunun aileleri bu çevrede yaşıyor. Bu yüzden senin yerinde olsam, etrafta göğsümde bir hainin armasıyla dolaşmazdım."

Sözcükler Mia'nın ensesine bir taş gibi indi. Dişlerini sıkıp yaşlı adama döndü.

"Benim babam hain değildi," dedi öfkeyle.

O kapıdan hışımla çıkarken, gölgesi de kapıyı arkasından çarparak kaldırıma süzüldü. Kız bunu fark etmeyecek kadar öfkeliydi.

Pazar yerine çıkınca öfkeden yumruklarını sıkarak bir evin sundurmasında durdu. O adam hangi cüretle babası hakkında böyle konuşurdu? İçinden hışımla geri dönüp özür dilemesini istemek geliyordu ama midesi gurulduyordu ve paraya ihtiyacı vardı.

Bir mücevher tezgâhı aramak için basamaktan inmeye hazırlanırken, ondan biraz daha büyük bir oğlan kalabalığı yararak üstüne doğru geldi. Kollarının arasında bir çörek sepeti tutuyordu ve Mia'nın kenara çekilmesine fırsat bırakmadan bir küfür ve küçük bir pudra şekeri patlaması eşliğinde ona çarptı.

Mia çığlık atarak yere düştü; elbisesi tozdan bembeyaz olmuştu. Oğlan da aynı şekilde sırtüstü yere serilmiş, çörekleri yere saçılmıştı.

"Neden önüne bakmıyorsun?" dedi Mia.

"Ah, Kızlar aşkına, binlerce kez özür dilerim, küçükhanım. Lütfen beni affedin..."

Oğlan ayağa kalktı, elini uzatıp Mia'nın kalkmasına yardım etti. Bir yandan özür dilemeye devam ederek kızın elbisesine bulaşan pudra şekerini elinden geldiğince silkeledi. Sonra eğilip etrafa saçılan çörekleri tekrar sepetine doldurdu. Özür diler gibi gülümseyerek çörek yığınından daha az kirlenmiş bir tanesini seçti ve kibarca eğilerek Mia'ya uzattı.

"Lütfen bunu bir özür olarak kabul edin, Mi Dona."

Karnı guruldarken Mia'nın öfkesi yatıştı ve dudaklarını sarkıtarak çöreği oğlanın pasaklı ellerinden aldı.

"Teşekkürler, Mi Don."

"Gitsem iyi olur. Sadaka dağıtımına geç kalırsam yüce peder korkutucu birine dönüşüyor." Hayali şapkasını çıkararak Mia'ya bir kez daha gülümsedi. "Tekrar özür dilerim, küçük hanım."

Mia yüzünü biraz daha az asarak hafifçe eğildi. "Aa seni korusun ve gözetsin."

Oğlan kalabalığın içinde gözden kayboldu. Mia öfkesi yavaş yavaş dağılarak oğlanın arkasından baktı. Sonra elindeki tatlı çöreğe baktı ve talihine gülümsedi. Bedava sabah kahvaltısı!

Kalabalıktan uzak bir sokak arası buldu, çöreği ağzına götürüp büyük bir ısırık aldı. Tebessümü dudaklarında donarken gözleri büyüdü. Bir küfür savurarak ağzındaki lokmayı yere tükürdü ve çörekten geriye kalanı yanına attı. Hamur sunta gibi sertti ve içi bildiğiniz ekşiydi. Yüzünü buruşturarak ağzını koluna sildi.

"Dört Kız aşkına," diye söylendi. "İnsan neden..."

Gözlerini kırpıştırdı. Şekerin tamamen çıkmadığı elbisesine baktı. Oğlanın elbisesini silkelemesini hatırladı ve aptallığına sövdü; dönen oyunu nihayet anlayabilmişti.

Broşu gitmişti.

Demirşarkısı canavarları *gerçekten* ürkütmüştü.

Ya da Tric öyle olduğunda ısrar ediyordu. Tam dört saat boyunca, ksilofon ona para borçluymuş gibi, durmadan vurmuştu. Mia onun bir tür intikam ihtiyacı duyduğunu düşünüyordu. Peşlerindeki canavarlar tek tek pes ederken Müşfik Kedi, kervan dağlara yaklaştıkça zeminin sertleştiğini öne sürdü. Mia ise akla yatkın bir şekilde canavarların sıkıldığını ve daha kolay birilerini yemek için çekip gittiklerini tahmin ediyordu. Naev ise hiç görüş bildirmeden pıhtılaşan bir kan gölünün ortasında yatıyor ve ölmemek için elinden geleni yapıyordu.

Dürüst olmak gerekirse Mia kızın başarabileceğinden hiç emin değildi.

Israrı sonucu, dizginleri Tric devraldı. Oğlanın perküsyon görevini terk etmesini izleyen insaflı sessizlikte, Mia baygın yatan kadının yanında çömeldi ve nereden başlaması gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Canavarın kancaları Naev'in iç organlarını parçalamıştı ve havada pis bir bağırsak ve kusmuk kokusu asılıydı; Tric'in bıçak keskinliğindeki burnuyla bu kokuya nasıl dayandığını ancak Dört Kız bilirdi. Bok ve ölüm kokusunu çok iyi tanıyan Mia kadını rahat ettirmeye karar verdi. Zaten yapabileceği çok fazla bir şey yoktu; kan kaybı değilse kan zehirlenmesi işini bitirirdi. Mia Naev'i bekleyen sonu bildiği için, eziyeti sonlandırmanın daha merhametli olacağının farkındaydı.

Naev'in harap haldeki karnının üstündeki kumaşı çekti ve yaraları bağlayacak bir şey ararken kadının yüzünü örten peçede karar kıldı. Peçeyi açarken, Müşfik Kedi'nin kabarıp iç geçirdiğini duydu, müdahale etmezse Mia'ya çığlık attıracak mide bulandırıcı korkuyu içmeye başlamıştı.

Ne var ki Mia'nın çığlık atması kaçınılmazdı.

"... Tanrılar aşkına..." diye soludu.

"Ne?" Tric omzunun üstünden arkaya bakınca az kalsın sürücü koltuğundan düşüyordu.

"Gecenin Kara Anası aşkına... Yüzü..."

Kızlar aşkına, böyle bir yüz...

Naev'in yüzünün bozulmuş olduğunu söylemek kalbe saplanmış bir bıçağı "biraz rahatsızlık verici" olarak nitelemekle eşti. Naev'in eti ve derisi burnunun olması gerektiği yerde toplanıp âdeta düğümlenmişti. Altdudağı dayak yemiş bir üvey evlat gibi sarkıyordu ve üstdudağı dişlerini açıkta bırakacak şekilde geri çekilmişti. Etinde, yüzü kilden yapılmış ve biri avuçlayıp var gücüyle sıkmış gibi beş derin oyuk açılmıştı. Ancak bu olanca korkunçluğu güzel mi güzel kızıl sarı bukleler çevreliyordu.

"Buna nasıl bir şey yapmış olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok."

Kadın harap haldeki dudaklarından tükürükler saçarak, "Aşk," diye fısıldadı. "Sadece aşk."

"Naev..." dedi Mia. "Yaraların..."

"Kötü."

"İyileşecek gibi değiller."

"Naev'i kiliseye ulaştırın. Kutlu Leydimizle buluşmadan önce yapacak çok işi var."

"Dağlara iki döngülük mesafedeyiz," dedi Tric. Belki de daha fazla. Oraya ulaşsak bile tırmanacak durumda değilsin."

Kadın bir şapırtı sesi çıkardıktan sonra ağzından kan gelerek öksürdü. Elini boynundaki deri ipe götürdü ve ucundaki küçük gümüş şişeyi ortaya çıkardı. Acıyla inleyerek doğrulmaya çalıştı. Mia onu yeniden yatırmaya çalıştı.

"Kalkmamalısın..."

"Ellerini üstünden çek!" diye hırladı Naev. "Kalkmasına yardım et. Onu çek." Eliyle arabanın arka tarafını işaret etti. "Kanın içinden çıkar, ahşabın temiz kısmına çek."

Mia kadının neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama sözünü dinleyerek onu giderek pıhtılaşan kan birikintisinin içinden arabanın arkasına doğru çekti. Orada Naev şişenin tıkacını ağzıyla açtı ve şişeyi baş aşağı çevirip içindekileri cilasız ahşabın üstüne boşalttı.

Şişede yine kan vardı.

Taze bir yaradan akar gibi parlak kırmızı bir kan. Müşfik Kedi omzuna çekilip olanları saçlarının arasından izlerken Mia kaşlarını çattı. Naev parmaklarını boşalttığı kanın içinde dolaştırırken, gölgelerkedisi mırlamak için elinden geleni yaparak Mia'nın içini ürpertti.

"... *ilginç*..."

Naev bir şey yazıyordu. Kan birikintisi bir tablet, parmağı fırçaydı sanki. Harfler Aşkah dilindeydi; Mia derslerinden tanıyordu ama ritüelin kendisi...

"Kan büyüsü..." dedi nefesi kesilerek. Ama bu imkânsızdı. Aşkahi büyüsü imparatorluk yıkılınca son bulmuştu. Gerçek kan büyüsünü kimse görmeyeli...

"Bunu yapmayı nereden biliyorsun? Bu sanatlar öleli yüz yıl oluyor."

"Bütün ölüler gerçekten ölmez," diye soludu Naev. "Ama yalnızca... ihtiyacı olanı tutar."

Kadın paramparça haldeki karnını tutarak sırtüstü döndü.

"Dağlara gitmek... en basiti." Mia kadının gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin edebilirdi. "Onu bitirme, kızım. Merhametini bir kenara bırak. Kutsal Ana onu alacaksa... varsın alsın. Ama Naev'e yolunda yardım etme. Kız anlıyor mu?"

"Anlıyorum."

Naev, Mia'nın eline yapıştı. Sıktı. Sonra tekrar karanlığına döndü.

Mia bileğine kadar kan ve irine batarak yaraları elinden geldiğince sardı, Piçkurusu'nun eyerinden aldığı pelerini (Piçkurusu onu ısırmaya çalışmaktan geri durmadı) katlayıp Naev'in başının altına yerleştirdi. Tric'in yanına, sürücü kısmına geçip karşıdaki dağlara baktı. Kuzeyden güneye uzanan, kiminin zirvesi karla kaplı olacak kadar yüksek, simsiyah bir dağ silsilesi gördü. Biri tıpkı Naev'in tarif ettiği gibi asık bir surata benziyordu. Diğer geniş sıradağ da bahsettiği yıkık duvar olsa gerekti. Ve Mia üzgün yaşlı bir adama benzeyen dağ kolunun hemen yanında tarife uyan zirveyi gördü.

Tarih öncesi çağdan kalma heybetli kulelerle karşılaştırıldığında tam anlamıyla vasat bir kuleydi. Karla kaplanacak kadar yüksek değildi ve bir yüz ya da figürle mukayese edilebilecek bir özelliği yoktu. Bu kan kırmızısı çölde kadim bir eski kaya kütlesiydi. İkinci bir kez dönüp bakmayacağınız bir kütle.

"İşte," dedi Tric aynı tepeyi işaret ederek.

"Evet."

"İnsan daha çarpıcı bir şey seçmiş olmalarını bekliyor."

"Bence amaç zaten bu. Bir katil yuvası arayan biri, işe en sıkıcı dağdan başlamaz."

Tric başıyla onayladı. Ve onu bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Bilgece, Solgun Kız."

"Korkma, Don Tric." Mia da gülümsedi. "Havaya girmem."

İki döngü boyunca, Tric sürücü koltuğunda, Mia Naev'in yanında yol aldılar. Mia ıslattığı bez parçasıyla kadının biçimini kaybetmiş dudaklarını nemlendiriyor ve yüzünü neyin böyle paramparça etmiş olabileceğini merak ediyordu. Naev yüksek ateşli bir hasta gibi sayıklıyor, bir hayaletle konuşuyor ve beklemesini söylüyordu. Bir keresinde okşamak ister gibi elini havaya kaldırdı. Ve bunu yaparken dudakları

çirkin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bütün bunlar olurken Müşfik Kedi yanlarından bir an bile ayrılmadı.

Mırlıyordu.

Çiçekler ile Piçkurusu bitkin düşmüştü ve Mia her an aralarından birinin sakatlanmasından korkuyordu. Arabanın yanında boş yere koşturulmaları Piçkurusu için bile acımasızlık gibi geliyordu. Tric ile Mia geri dönülmez çizgiyi aşmışlardı; artık ya Kızıl Kilise'ye ulaşacak ya da öleceklerdi. Mia tepelerin engebeli eteklerinde yabani atların koştuğunu görmüştü; yakınlarda bir yerde su olmalıydı. Bu yüzden istemeye istemeye atları salmalarını önerdi.

Tric üzülmüşe benziyordu ama o da kızın haklı olduğunu görebiliyordu. Arabayı durdurdular; oğlan Çiçekleri çözüp matarasından su içirdi. Usulca bir şeyler fısıldayarak elini atın boynunda dolaştırdı.

"Sadık bir dosttun. Kendine başka bir dost bulacağına inanıyorum. Canavarlara dikkat et."

Atın sağrısına bir şaplak indirince hayvan sıradağlar boyunca doğuya doğru dörtnala koşmaya başladı. Mia Piçkurusu'nu çözdü; hayvan matarasının tamamını ağzına boşaltırken bile ona dik dik bakıyordu. Eyer çantasına uzandı ve açık avcundaki son küp şekeri hayvana uzattı.

"Bunu hak ettin. Hâlâ istiyorsan Son Umut'a dönebilirsin."

Aygır başını eğdi ve şeker küpünü usul usul yedi. Yelelerini savurarak kişnedi, burnunu Mia'nın omzuna sürttü. Mia gülümseyerek çenesini sıvazlarken Piçkurusu ağzını açtı ve sol göğsünün üstünü sertçe ısırıverdi.

"Seni piçkurusu..."

Mia göğsünü tutarak ata Üç Güneş ve Dört Kız ve duyabilecek mesafedeki herkesi içine alan lanetler yağdırırken, aygır harabelerin arasından dörtnala uzaklaştı. Çiçekler'in peşinden doğuya koştu ve puslu toz bulutunun arasında gözden kayboldu.

"Istersen öpeyim geçsin," dedi Tric gülümseyerek.

Mia arabanın içinde yere çökerken, "Ah, siktir git!" diye hırladı. Atın ısırdığı yerden parmak uçlarına kan bulaştı ve gömleğinin altına bakınca teninin şimdiden morarmaya başladığını gördü. Hayatında ilk kez daha iri bir kız olmadığı için Kızlar'a teşekkür etti ve Müşfik Kedi gölgesinde kahkahalarla gülerken kendi kendine söylendi.

"*Piçkurusu işte...*"

Naev hızla tükeniyordu ve artık mola verme lüksleri kalmamıştı; Mia kadının bir döngü daha dayanamayacağından korkuyordu ve ertesi gündönümü Septimus'un biriydi. Kiliseyi hemen bulamazlarsa bulmanın hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Artık dağların eteklerine gelmişlerdi; dağlar onları bir âşığın kolları gibi sarıyordu. Bir yerde tozhortlaklarının rüzgârın en beter uluduğu yeri kendilerine mesken tuttuklarını okumuştu; fısıldayan esintinin arasında varlıklarını haber veren kahkahaları duymak için kulak kesildi.

Arabanın zemininde kuruyan kana sinekler üşüşmüştü. Mia artık ölü sayıldığını bilse de sinekleri Naev'in karnından uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Naev'in direnci kırılmıştı; baygınken durmadan inliyordu ve uyanık olduğu zamanlarda da tekrar bayılana kadar sadece çığlık atıyordu. Tric arabayı durdurduğunda, kadın bir inleme nöbetinin ortasındaydı. Günlerce süren yolculuğun ardından hareket kesilince Mia kafasını kaldırdı. Yorgunluktan boğuklaşmış bir sesle sordu:

"Neden durduk?"

"Bu tükürük makinelerine kanat takamayacaksak," dedi Tric hırlayan develeri işaret ederek, "gelebileceğimiz kadar geldik."

Deve kervanının önünde, engebeli ve dik yamaçlarıyla silsilenin en sade dağı yükseliyordu. Mia etrafa bakınca sıradışı bir şey ya da kimse göremedi. Eğilip Naev'in omzunu tuttu ve haykırışlarının arasında sesini duyurmak için bağırdı.

"Şimdi ne tarafa gideceğiz?"

Kadın bir şeyler sayıklayarak ve kokuşmuş karnını tutarak içe büküldü. Tric dizginlerin başından indi ve tatsız bir yüzle Mia'nın yanında durdu. İnsan atığının ve çürümüş kanın leş kokusu insanı sersemletiyordu. Gözlerinin önünde yaşanan acı tahammül edilemeyecek kadar ağırdı.

"Mia..."

"Biraz dumana ihtiyacım var," dedi kız.

Arabadan hızla indi, o sigarasını yakarken Tric de arabadan yanına atladı. Mia sigarasından derin bir nefes çekerken rüzgâr kâküllerini dans ettiriyordu. Parmaklarındaki kan kabuk tutmuştu. Naev gülüyor ve başının arkasını arabanın zeminine vuruyordu.

"Buna bir son vermeliyiz," dedi Tric. "Merhamet bunu gerektirir."

"Yapmamamızı söyledi."

"Eziyet çekiyor, Mia. Kara Ana aşkına, *dinlesene*."

"Biliyorum! Bana kalsa evveldöngüde yapardım ama yapmamı istemedi."

"Yani çığlıklar içinde ölmesine göz yummaktan mutlu mu olacaksın?"

"Sana mutlu gibi mi görünüyorum?"

"Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz? Görebildiğim kadarıyla tek basit dağ bu. Ben bir çan kulesi göremiyorum, ya sen? Susuzluktan bayılana kadar dört dönmeye devam mı edelim?"

"Ben de senden daha fazlasını bilmiyorum. Ama Naev bu istikamette gitmemizi istedi. O kan büyüsünü eğlenmek için yapmadı. Birileri burada olduğumuzu biliyor."

"Ah, lanet olası tozhortlakları! Çığlıklarını kilometrelerce uzaktan duyacaklar!"

"Seni yöneten merhamet mi yoksa korku mu, Don Tric?"

Oğlan, "Ben hiçbir şeyden korkmam," diye homurdandı.

"Müşfik Kedi üstünde korkunun kokusunu duyuyor. Ben de öyle."

"Çene seni götürsün," diye tısladı Tric bıçağını çekerek. "Bu işe hemen şimdi bir son vereceğim."

"Dur." Mia oğlanın koluna yapıştı. "Sakın."

"Bırak beni!" Tric bir silkinişle kızın parmaklarından kurtuldu.

Mia'nın eli hançerine, Tric'inki palasına gitti. Kızın etrafındaki gölgeler ayaklandı ve taşlardan çıkan uzun sürgünler sadece onların duyabildiği bir müziğe eşlik eder gibi salındılar.

Mia, "Kiliseyi bulmamızın tek yolu o," dedi. "Zaten o canavarın Naev'e saldırması benim suçum. Ve benden onu öldürmememi istedi."

"Bu haliyle işemek için kıçını bile bulamaz. Ve ben ona hiçbir söz vermedim."

"O kılıcı çekme, Don Tric. Sonu ikimiz için de kötü olur."

"Soğuk biri olduğunu düşünmüştüm, Mia Corvere." Tric başını salladı. "Ama bu kadarını tahmin etmiyordum. Göğsünün içinde olması gereken kalbini nerede saklıyorsun?"

"Böyle devam edersen seninkini sana yediririm, seni piç."

"Piç olabilirim," dedi Tric sertçe. "Ama hayatının her döngüsü amcık gibi davranmaya karar veren sensin."

Mia gülümseyerek bıçağını çekti.

"Bu senden duyduğum en tatlı sözdü."

Tric o güzel ela gözlerini Mia'dan bir an ayırmadan palasını çekti. Mia'nın bakışlarında şaşkınlık ve öfke kaynıyordu. Bu karışımın yoğun kıvamı, beyninin arka tarafından seslenen sağduyuyu bastırıyordu. Bu oğlanı öldürmek istiyordu. Karnından gırtlağına kadar deşip ellerini içinde yıkamak istiyordu. Dirseklerine kadar içine gömülüp dudaklarını ve göğsünü onun kanıyla boyamak istiyordu. Bu düşünce uyluklarını sızlattı. Bir elini bacaklarının arasına bastırırken, nefes alıp verişi hızlandı ve cinayet ile şehvet beyninde kördüğüm olurken, Müşfik Kedi gölgesinde sindiği yerden fısıldadı.

"... bu sen değilsin..."

"Git başımdan," diye tısladı Mia. " Çene'nin dibine kadar yolun var, iblis."

"... bunlar senin düşüncelerin değil..."

Tric gözleri iki bıçak kesiği gibi kısılmış, boynundaki damarlar şişe şişe ona yaklaşıyordu. Gözbebekleri büyümüş, nefesi hızlanmıştı. Mia oğlanın belden aşağısına bakınca, sertleşmiş olduğunu gördü, pantolonunun önü kabarmıştı. Bu düşünce nefesini iyice hızlandırdı. Akan terden kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı ve kendi bıçağının Tric'in göğsüne, Tric'in bıçağının onun göğsüne girip çıktığını ve dilinden bakır tadı aldığını hayal etti.

"Bu doğru değil," diye soludu.

Tric öne doğru bir hamle yaptı, Mia kenara kayınca pala darbesi başını sıyırıp geçti. Tric'in kasıklarını hedef alan bir tekme savurdu ama oğlan diziyle onu engelleyince bir an kendi dizlerinin üstüne inme isteğiyle doldu. Bunun yanlış olduğunu bilerek hançerini Tric'in açıkta kalan karnına savurdu, *bu yanlıştı*, bıçağı son anda çekip Tric yeniden kafasına hamle yaparken yana yuvarlandı. Oğlan çılgın gibi sırıtıyordu, düşünce Mia'ya da komik geldi. Gülmemeye ve onu öldürme, becerme ve ikisini aynı anda yapma, Tric içinde, birlikte yatarlarken, birbirlerini bıçaklayıp ısırarak kumun üstünde kan kaybından öldürme arzusunun ötesinde düşünmeye çalışıyordu.

"Tric, kes şunu," diye soludu.

"Buraya gel."

Yaklaşırken bile göğsü hızla inip kalkıyordu ve elini öne uzatmıştı. Soluk soluğaydı. İstekle dolu.

"Bir sorun var. Bu yanlış."

"Gel buraya," dedi Tric kılıcı havada, kumun üstünden ona usul usul yaklaşırken.

"... bu gerçek değil..."

Mia batmayı gidermek için gözlerini kırpıştırarak kafasını iki yana salladı.

"... sen mia corvere'sin..." dedi Müşfik Kedi. *"... hatırla..."*

Mia elini uzatınca gölgesi titreyerek ayaklarından öteye doğru uzanıp oğlanınkini içine aldı. Tric kumda öne doğru ani bir hamle yapınca Mia bir darbeyi savuşturmak ister gibi kollarını havaya kaldırarak geri çekildi. Elinde bıçağın onu geri çeken ağırlığını hissederken zihni Tric içine saplanırken bıçağını ona saplama düşüncesi doluyordu ama hayır, HAYIR, bu o değildi *(bu ben değilim)* ve çaresiz bir çığlıkla bıçağı elinden fırlattı.

Dizlerinin üstüne çöküp gözlerini sımsıkı yumarak yüzüstü uzandı. Şehveti ve ölümü bastırmak için başını iki yana sallarken dişlerinin arasındaki kumları hissedebiliyor, Müşfik Kedi'nin az önce sunduğu düşünceye odaklanıp denize düşen bir adamın can havliyle ona tutunmaya çalışıyordu.

"Ben Mia Corvere'yim," diye soludu. "Ben Mia Corvere'yim."

Ağır ağır el çırpma sesleri.

Mia kafasının içinde yankılanan bu kasvetli sesi duyunca başını kaldırdı. Etrafı çöl kırmızısı giysilere bürünmüş, yüzleri örtülü insanlarla çevrilmişti. Belinde kavisli bir kılıç taşıyan ufak tefek bir adamın etrafına toplanmış bir düzine kadar insan. Kılıcın kabzası kedigil başlı insan figürlerinin benzerleriyle süslenmişti; er, dişi, çıplak, birbirine dolanmış kedi başlı figürler. Bıçak kısmı Aşkah karaçeliğinden* yapılmaydı.

"Mia?" dedi Tric, sesi yeniden kendi sesiydi.

Mia tozun içinde büzüştüğü yerden el çırpan adama baktı. İri yapılı ve bir avuç iblis kadar yakışıklıydı. Kıvırcık ve koyu renkli saçları yer yer kırlaşmıştı. Otuzlarının başında bir erkeğin yüzüne sahipti ama kakao renkli derin gözleri çok daha uzun yılların izlerini taşıyordu. Dudakları gümüş çatal bıçakları çalmayı planlıyormuş gibi muzip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Bravo," dedi adam. "Lord Cassius'tan bu yana Nifak'a bu kadar iyi direnen kimseyi görmemiştim.

Adam öne doğru bir adım atınca etrafındakiler bu işareti bekliyormuş gibi dağılıverdiler. Kervanın yüklerini boşaltmaya, bitkin düşen develeri çözmeye koyuldular. İçlerinden dördü Naev'i bir sedyeye yükleyip uçuruma doğru taşımaya başladı. Mia ip göremiyordu. Hatta hiçbir...

"Adın ne?"

"Mia, efendim. Mia Corvere."

"Şahidin kim?"

"Tanrımezarı'ndan Mercurio."

"Ah, demek Mercurio sonunda Kıyım Kilisesi'ne bir kuzu daha gönderecek cesareti buldu, ha?" Adam elini uzattı. "İlginç."

Mia uzatılan eli tuttu ve adam onu çekip tozun içinden kaldırdı. Kızın dili damağı kurumuştu, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Damarlarında cinayet ve arzunun yankılarını hissediyordu.

"Sen Tric olmalısın." Adam gülümseyerek delikanlıya döndü. "Üçejderha kabilesinin kanını taşıyan ama adını taşımayan Tric. Adiira'nın öğrencisi."

---

* "Demirdüşman" olarak da bilinen karaçelik, imparatorluğun çöküşünden önce Aşkah büyücülerinin yarattığı harika bir metaldi. Zifirgece kadar siyah renkteki metal asla körelmiyor ya da paslanmıyordu ve inanılmaz bir keskinliğe bilenebiliyordu. Aşkahlı demir ustalarının, tamamlanmış bir karaçelik bıçağının ne kadar kıymetli olduğunu göstermek için örslerini ortadan ikiye kestikleri söylenir. Bu, Aşkah Örsçüler Loncası'nın içtenlikle desteklediği bir uygulamadır.

Ünlü bir hikâyede Aşkahlı bir prense ait bir karaçelik bıçağını çalan Tarık adında bir hırsızdan bahsedilir. Hırsız olay mahallinden kaçma telaşında bıçağı düşürür, bıçak zemini kesip toprağa saplanır. Dünyayarasından fışkıran ateş seli bütün şehri yakar. Bu olaydan sonra Aşkah'ta hırsızlığın cezası, çalınan ister küçücük bir somun ekmek, ister taht mücevherleri olsun, yakılarak öldürülme oldu; o günden sonra Aşkah'ta yakalanan bütün hırsızlar taş bir süruna bağlanıp ateşe verilecekti.

Sizce de bazı insanlar herkesin işini bozmuyor mu?

Tric başıyla onaylarken gözüne düşen saç tutamlarını kenara çekti. "Evet."

"Adım Avcı, Kızıl Kilise'deki Kutlu Ölümün Anası'nın hizmetkârı ve Cepler Şahidiyim." Adam hafifçe eğilerek onları selamladı. "Sanırım bize verecek bir şeyleriniz var."

Soru bir kılıç gibi Mia'nın başının üstünde asılı kaldı. Bin döngü. Uykusuz yokgeceler ve kanlı parmaklar ve ellerinden damlayan zehir. Kırık kemikler, yakıcı gözyaşları ve yalan üstüne yalan. Yaptığı her şey, kaybettiği her şey, hepsi bunun içindi.

Mia elini kemerindeki diş kesesine attı.

Karnının içi buz kesti.

"Hayır," diye inledi.

Belini, gömleğini yokladı ve ne olduğunu anlayınca gözleri panikle büyüdü.

"Aşarım! Gitmiş!"

"Ah, yok canım," dedi Avcı.

"Ama yanımdaydı!"

Mia keseyi Tric'le kavga ederken kaybettiğinden korkarak etrafındaki kumları aramaya başladı. Gözlerinde yaşlarla, tozların içinde dört dönüyordu. Müşfik Kedi kabararak kızın gölgesinin karanlığına süzüldü ama o bile Mia'nın dehşetini, her şeyin boşuna olduğu düşüncesini tamamen uzaklaştıramıyordu... Mia dağılmış kâkülleri gözlerinin üstüne düşerken dudağını ısırarak kumların içinde emekliyordu ve...

Tıngır tıngır...

Başını kaldırdı. Esnek parmakların ucunda sallanan kuzu derisi tanıdık keseyi gördü.

Avcı'nın gülümsemesini.

"Daha dikkatli olmalısın, küçük kuzu. Dediğim gibi, ben Cepler Şahidiyim."

Mia ayağa kalktı ve keseyi neredeyse hırlayarak kaptı. İçini açtı, dişleri saydıktan sonra yumruğunun içinde sıktı. Karşısındaki adama dik dik bakarken, bir an için öfkesi korkusuna galip geldi. Adamın dişlerini koleksiyonuna ekleme isteğine karşı koymaya mecburdu.

"Yaptığınız kalpsizlikti," dedi.

Adamın gülümsemesi daha da büyürken yaşlı gözlerine sinmiş hüzün yerli yerindeydi.

"Kızıl Kilise'ye hoş geldiniz," dedi.

8. BÖLÜM

KURTULUŞ

"İki demir ve on iki bakır," dedi oğlan. "Bu akşam krallar gibi yiyeceğiz. Ya da kraliçeler gibi. Hangisi uyarsa"

"Ne?" diye homurdandı yanındaki üstü başı kir pas içindeki kız. "Tiran'ın Taburu'nda çarmıha gerilmeyi mi kastediyorsun? Senin için sakıncası yoksa bir konsül gibi yemeyi tercih ederim."

"Kızlar konsül olamaz, kardeşim."

"Ama bu bir konsül gibi yemek yiyemeyeceğim anlamına gelmez."

Üç çocuk aralarında bir sepet dolusu bayat çörekle pazarın kalabalığına çok uzak sayılmayacak bir sokak arasında çömelmişlerdi. İlki pazar yerinde Mia'ya çarpan eli çabuk veletti. İkincisi kirli sarı saçlı, çıplak ayaklı bir kızdı. Üçüncüsü ise onlardan biraz daha büyük, sıska ve acımasız bir oğlandı. Üçünün de üstü başı dökülüyordu ama daha büyük oğlanın belinde iyi bir bıçak kemeri vardı. Sabahki mesailerinin kazançlarını önlerine sermişlerdi; bir avuç bozuk para ve kehribar gözlü bir kuzgun.

"O benim," dedi Mia arkalarından.

Üçlü hızla ayağa kalkıp onları suçlayan kişiye döndü. Mia yumruklarını kalçalarına dayamış, sokağın ağzında duruyordu. Büyük olan oğlan kemerinden bir bıçak çekti.

"Onu hemen şimdi bana geri vereceksiniz," dedi Mia.

"Yoksa?" dedi oğlan bıçağını kaldırarak.

"Yoksa çığlık atıp Luminatii'yi çağırırım. Şansınız varsa ellerinizi kesip sizi Koro'ya atarlar. Yoksa Felsefe Taşı'na."

Üçü Mia'yı alaycı gülüşlerle karşıladı.

Mia'nın ayaklarının dibindeki siyahlık dalgalandı. İçindeki korku hiçliğe dönüştü. Kız kollarını kavuşturup göğsünü şişirdi, gözlerini kıstı ve kendisinin bile tanıyamadığı bir sesle konuştu.

"Onu. Geri. Verin."

"Siktir git, küçük fahişe," dedi büyük oğlan.

Mia'nın kaşları çatıldı. "Fahişe mi?"

"Kes onu, Sustalı," dedi küçük oğlan, "sağlam bir delik aç."

Mia yanakları kızararak oğlana baktı.

"Adın Sustalı mı? Ah, bıçak taşıdığın için, değil mi?" Sonra daha küçük olana döndü. "O zaman sen de Pire olmalısın?" Kıza baktı. "Sen de Solucan mısın?" *

"Akıllıca," dedi sarışın kız. Ve Mia'nın yanına yaklaşıp gerildikten sonra yumruğunu kızın karnına gömdü.

Dizlerinin üstüne düşerken Mia'nın nefesi ıslak bir öksürük eşliğinde ciğerlerini terk etti. Mia kararan gözlerini kırpıştırıp öğürmemeye çalışarak karnını tuttu.

Daha önce kimse ona vurmamıştı.

Kimse buna cüret etmemişti.

Omurga'dayken annesinin insanlara laf soktuğuna çok kez şahit olmuştu. Dona Corvere'nin karşısında, kekeleyen ahmaklara dönüşen adamlar, gözyaşlarına boğulan kadınlar görmüştü. Ve Mia dersini iyi çalışmıştı. Ancak kurallar, incitilen kişinin kendine ait bir iğneleyici sözle cevabı yapıştırmasını gerektirirdi, bir sokak arasında üstüne atılıp ayaktakımından bir haydut gibi onu yumruklamasını değil.

"Ah," diye hırladı Mia. "Pekâlâ."

Sustalı, sokağın karşı tarafından gelip kaburgalarına bir tekme indirdi. Mia boş midesindekileri kusarken sarışın kız (Mia'nın zihninde sonsuza dek Solucan olarak yer edinecekti) keyifle gülümsüyordu. Sustalı, diğer oğlana dönüp ganimetlerini işaret etti.

"Şunları topla da gidelim. Ben daha..."

Sustalı kalçasına keskin ve ölümcül bir soğuğun saplandığını hissetti. Küçük yumruğunu sıkarak mahrem yerine saplanmış hançere baktı. Mia oğlanın bileğine yapışmış, annesinin hançerini kasığına bastırıyordu. Hançerin kabzasındaki kuzgun kehribar gözlerini oğlana dikmişti. Mia'nın fısıltısı alçak ve ölümcüldü.

"Fahişe mi demiştin?"

Şimdi, bu bir masal kitabı olsaydı, nazik dostum ve Mia da masalın kahramanı olsaydı, Sustalı onda dönüştüğü katilin gölgesini görüp titreyerek gerisin geri kaçardı. Ama işin aslı, oğlan Mia'dan yarım metre daha uzun ve otuz beş kilo daha ağırdı. Ve beline sarılan kıza bakarken, bütün Cumhuriyet'in en korkulan katilini değil, bıçağın nasıl tutulacağını bile bilmeyen bir velet gördü. Üstelik Mia'nın yüzü dirseğine o kadar yakındı ki tek bir hareketle onu yere serebilirdi.

İşte tam bu yüzden, dirseğini büktü. Ve Mia yere serilmek ne kelime, âdeta uçtu.

Düştüğü çamurun içinde gözyaşlarından hiçbir şeyi göremeyerek kırılan burnunu tuttu.

Daha küçük olan oğlan (sonsuza dek Pire olarak hatırlanacaktı) Dona Corvere'nin yere düşen hançerini aldı ve kocaman açılmış gözlerle baktı.

---

* Zeki değil, taşaklı olmak budur, nazik dostlarım. Zeki değil, taşaklı olmak.

"Kardeşler aşkına, şuna baksanıza!"

"Bu tarafa at."

Oğlan hançeri kabzası öne bakacak şekilde fırlattı. Sustalı, hançeri havada kaptı ve ince işçiliğini aç gözlerle ve hayranlıkla süzdü.

"Aa aşkına, gerçek mezarkemiğinden."

Pire, Mia'nın kaburgalarına bir tekme indirdi. "Senin gibi bir sürtük, bunu nereden..."

Oğlanın omzuna yapışan kırışık bir el onu tuttuğu gibi duvara yapıştırdı. Bir diz kasıklarına merhaba derken, budaklı bir baston çenesini dansa davet etti. Kafasının arka tarafından inen çift elli bir darbe onu kanlar içinde yere serdi.*

Yaşlı Mercurio eskimiş deriden uzun paltosu ve kemikli elinde tuttuğu bastonla oğlanın tepesine dikildi. Kısık, buz mavisi gözleriyle sahneyi ve yere serilmiş olan kızı süzdü. Dudakları dişlerini açığa çıkaracak şekilde geriye kıvrılmış olan Sustalı'ya baktı.

"Numaran bu mu? Beyinsiz?" Genç Pire'nin kaburgalarına indirdiği acımasız tekme insanın içini kaldıran bir çıtırtıyla sonuçlandı. "Katılmamda sakınca var mı?"

Sustalı önce yaşlı adama, sonra kan içinde kalan arkadaşına baktı. Ve sonra bir küfür eşliğinde Dona Corvere'nin hançerini havaya kaldırıp Mercurio'nun kafasına fırlattı.

İyi bir atıştı. Tam gözlerinin ortasına. Oysa yaşlı adam ölmek yerine, Gül kıyısındaki pis kokuyu† aratmayacak bir süratle bıçağı havada yakaladı. Hançeri paltosunun altına soktu, bastonunu eline aldı ve gevrek bir çınlama eşliğinde kının içinde saklı duran mezarkemiği kılıcını çekti. Kılıcı savurarak Sustalı ile Solucan'ın üstüne yürüdü.

"Ah, demek Liis kuralları ha? Eski usul? Tamam, o zaman."

Sustalı ile Solucan panik içinde birbirlerine baktılar. Ve tek kelime etmeden dönüp çamurun içinde baygın yatan Pire'yi kaderine terk ederek tabanları yağlayıp kaçtılar.

Mia dört ayak üstünde doğruldu. Yanakları gözyaşlarından ve kandan sırılsıklamdı. Şiş burnu acıyor ve zonkluyordu. Gözleri net görmüyordu. Düşünemiyordu.

Mercurio, "O boşun beladan başka bir şey getirmeyeceğini söylemiştim," diye homurdandı. "Beni dinlemeliydin, evlat."

Mia göğsünde bir sıcaklık hissetti. Gözleri yanmaya başladı. Başka bir çocuk olsa, annemi istiyorum diye ağlamaya başlardı. Dünyanın adil olmadığını haykırırdı. Oysa onca öfke ve ahlaksızlık, babasının ölümü, annesinin tutuklanması, maruz kaldığı acı-

---

* Çenesi teklifi reddetti ama ne yazık ki buna rağmen dans ettiler.

† Gül Nehri, Itreya Cumhuriyeti'nin, hatta belki de bütün yaratılışın en kendine yakışmayan isme sahip yeridir. Pis kokusu o kadar berbattır ki Niah'lı tanıtanımaz Don Anton Bosconi'nin Gül'de boğulmak, hadım edilmek ya da çarmıha gerilmek arasında bir tercih yapması istendiğinde, günah çıkartan papazlarına, "Size bıçak vermemi ister misiniz, nazik dostlarım?" dediği dilden dile dolaşır.

masızlık ve ölümden dönmesi ve üstüne gelen bu hırsızlık ve kazanmaktan çok uzak olduğu sokak kavgası, Mia'nın içinde bir ateşin üstüne atılmış çıra etkisi yarattı ve öfkeli alevlerin patlamasına neden oldu.

"Sakın bana 'evlat' deme," dedi gözlerindeki yaşları silerek. Duvara tutunarak yarıya kadar doğrulduysa da hemen geri yığıldı. "Ben bir jüstikus kızıyım. On iki soylu hanedandan birinin ilk çocuğuyum. Ben Mia Corvere'yim, lanet olası!"

"Ah, kim olduğunu biliyorum," dedi yaşlı adam. "Asıl sorun, başka kim biliyor?"

"Ne?"

"İktidarı değiştirmeye çalışan adamın kızı olduğunu başka kim biliyor, küçük hanım?"

"Kimse," diye hırladı Mia. "Kimseye söylemedim. Ve bana 'küçük hanım' da deme."

Mercurio burnunu çekti. "Demek sandığım kadar aptal değilmişsin."

Sokağın aşağısına baktı. Pazar yerine. Son olarak ayaklarının dibinde kanayan kıza baktı. Ve iç geçirmeye benzer bir ses çıkararak elini uzattı.

"Gel bakalım, küçük Karga. Şu gaganı düzeltelim."

Mia yumruğunu dudaklarının üstünden geçirip kana bulaşmış bir halde geri çekti.

"Sizi hiç tanımıyorum, bayım," dedi. "Ve size hiç güvenmiyorum."

"Pekâlâ, bunlar senden duyduğum ilk mantıklı sözler. Ama ölmeni isteseydim, seni kaderinle baş başa bırakırdım. Çünkü burada tek başına kalırsan, yokgece çökmeden nalları dikersin."

Mia olduğu yerde kaldı; güvensizliği bakışlarından okunuyordu.

"Çayım var," dedi Mercurio iç geçirerek. "Ve kekim."

Kız iki elini birden guruldayan karnına götürdü.

"Nasıl bir kek?"

"Bedava olandan."

Mia dudaklarını büzdü. Dilini yalayınca kan tadı aldı.

"En sevdiğim."

Ve yaşlı adamın elini tuttu.

Tric, "Ve ben de bunu takmayacağımı söyledim!" diye bağırdı.

"Özür dilerim," dedi Avcı. "Yoksa rica ettiğim izlenimini mi verdim?"

En sade görünüşlü dağın eteklerinde, Mia sakin kalmak için kendini zorluyordu. Her biri kucak dolusu erzak yüklenmiş ve bitkin bir deveyi peşine takmış keşişler, dağın kayalık cephesinin önünde toplanmışlardı. Avcı, Mia ile Tric'in, elinde tuttuğu göz bantlarını takmasında ısrar ediyordu. Nedense, Tric bu öneri karşısında küplere binmişti. Mia Dweymeri oğlanın sırtındaki tüylerin horoz misali kabardığını görür gibiydi.

Mia'da biraz önce içini kaplayan o tuhaf öfke ve şehvet kokteylinden eser kalmamış olsa da arkadaşının belki de hâlâ etki altında olabileceğini düşündü. Avcı'ya döndü.

"Şahit, geldiğimizde aklımız başımızdan gitti sanki."

"Nifak. Geçmiş asırlarda Sükût Dağında yapılan bir büyü."

"Sanırım hâlâ etkisi altında."

"Hayır. Nifak Kilise'ye davetsiz gelenlerin cesaretini kırar. Siz artık burada hoş karşılanıyorsunuz. Tabii gözlerinizi *bağlarsanız.*"

"Hayatını kurtardık," dedi Tric, Naev'i işaret ederek. "Ve bize hâlâ güvenmiyorsunuz, öyle mi?"

Avcı başparmaklarını kemerine geçirip gümüş çatal bıçak hırsızı gülümsemesini takındı. Sesi On İki Fıçı altınşarabı* kadar dolgundu.

"Hâlâ hayattasınız, değil mi?"

"Tric, ne fark eder ki?" dedi Mia. "Tak gitsin."

"Ben gözümü bağlatmam."

"Ama onca yol geldik..."

"Ve daha ileri gidemeyeceksiniz," dedi Avcı. "Gözleriniz görebildiği sürece."

Tric kollarını göğsünde kavuşturup dik dik bakarak, "Hayır," dedi.

Mia iç geçirerek elini kâküllerinin arasına soktu. "Şahit Avcı. Çok bilge yol arkadaşımla konuşmak için bir iki dakika rica edebilir miyim?"

"Çabuk olun," dedi Şahit. "Naev basamaklarda ölürse, Sözcü Adonai bundan hiç hoşnut olmaz. Yüce Anamız onu alırsa vebali boynunuza."

Mia Şahid'in ne demek istediğini merak etti; canavar yaraları ölümcüldü ve Naev zaten ölü bir kadındı. Yine de Tric'i elinden tutup engebeli dağ eteğinin biraz uzak bir köşesine çekti. Diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaşınca oğlana döndü, rezil öfkesi yavaş yavaş uyanmaya başlıyordu.

---

* Altınşarabı adını ülkenin iç kısımlarındaki uçsuz bucaksız mısır tarlalarından alan bir Itreya viskisidir. Başta Valente ve Albari olmak üzere pek çok hane kendilerine has yöntemleriyle ün yapmıştır.

İki aile arasındaki rekabet, sayısız hadisede husumetten kan dökülmesine kadar uzanmıştır ve dört zifirgece boyunca süren ve en az otuz iki cana mal olan On İki Fıçı Savaşı, bu hadiselerin en ünlüsüdür. Resmi bir intikamın –bir başka deyişle, Ao'nın Kursal Kilisesi tarafından yasaklanan bir kan davasının– ilanına neden olan olaya bu adın verilmesinin nedeni, bütün o katliam ve kundakçılık sırasında, sadece on iki fıçı Albari viskisinin kurtarılıp Cumhuriyet'e dağıtılabilmiş olmasıdır.

"On İki Fıçı" şişeleri bu nedenle son derece nadir bulunur ve inanılmaz pahalıdırlar; tek bir şişenin açık artırmadan kırk bin altın gedaya satıldığı bilinir. Senatör Ari Giancarli'nin yazlık villasında iki sakar hizmetkâr yüzünden yangın çıktığında, senatörün, karısını, oğlunu ve iki şişe On İki Fıçı'yı kurtarmak için alevler içindeki eve en az üç kez daldığı söylenir.

Senatörün ilk girişinde önce şişeleri kurtardığı yönündeki dedikodular elbette siyasi rakiplerinin tertiplediği iğrenç karalama girişimleridir ve hiçbir dayanağı yoktur.

(Senatör şişeleri ikinci girişinde kurtarmıştır.)

"Çene'nin dişleri aşkına, senin derdin ne?"

"Yapmayacağım. Kendi gırtlağımı keserim daha iyi."

"Böyle devam edersen onlar kesecek!"

"Hele bir denesinler."

"Usulleri böyle, bu iş böyle yapılıyor! Burada en fazla ne olduğumuzu anlıyor musun? Bildiğin çırağız. Grubun en alt kademesiyiz. Ya dediklerini yaparız ya da onlar zorla yapar."

"Gözümü bağlatmayacağım."

"O zaman kiliseye giremezsin."

"Kiliseyi Çene götürsün!"

Mia topuklarının üstünde sallandı; kaşları her an biraz daha fazla çatılıyordu.

Müşfik Kedi, kızın gölgesinden, "*... korkuyor...*" diye fısıldadı.

"Kapa çeneni seni kalbi karalar bağlamış pislik," diye çıkıştı Tric.

"Tric, seni korkutan ne?"

Müşfik Kedi burun olmayan burnunu çekti, göz olmayan gözlerini kırpıştırdı.

"*... karanlıktan...*"

Tric, "Kapa çeneni!" diye kükredi.

Mia gözlerini kırpıştırdı; kulaklarına inanamadığı yüzünden belliydi. "Ciddi olamazsın..."

"*... özür dilerim, bana komedyenlik rolüne indirildiğim söylenmemişti...*"

Mia Tric'le göz göze gelmeye çalıştı ama oğlan çatık kaşlarının altından ayaklarına bakıyordu.

"Tric, sen bana ciddi ciddi Cumhuriyet'in en korkulan katillerinin arasında eğitilmeye geldiğini ama *lanet olası karanlıktan korktuğunu mu* söylüyorsun?"

Tric yeniden bağırmaya hazırlanırken, kelimeler dilinde öldü. Dişlerini ve yumruklarını sıktı ve ucuz dövmeleri asık suratında daha da çarpıldı.

"Kahrolası karanlık değil." Sessiz bir iç çekiş. "Sadece... görememek. Ben..."

Kıçının üstüne çöktü ve yere bir tekme savurarak bir avuç toprağın yokuştan aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

"Ah, canı cehenneme."

Mia'nın göğsüne dolan suçluluk duygusu kızgınlığını boğdu. İç geçirerek Dweymer'nin yanına çöktü ve elini kolunun üstüne koydu.

"Özür dilerim, Tric. Ne oldu?"

"Kötü şeyler." Tric gözlerini ovuşturdu. "Kötü şeyler işte..."

Mia elini tutup sıkarken, bu yabancı oğlana içinin ısınmaya başladığının farkındaydı. Onu böyle çocuk gibi titrerken görmek...

"Ben halledebilirim," dedi.

"Neyi halledebilirsin?"

"Korkunu. Daha doğrusu Müşfik Kedi halledebilir. Bir süreliğine. Korkuyu içiyor. İçine çekiyor. Onu burada tutan da bu zaten. Ve büyüten."

Tric kaşlarını çatarak, tiksintiyle gölge yaratığa baktı.

"Korku mu?"

Mia başını evet der gibi salladı. "Benimkini yıllardır içiyor. Ama bana sağduyuyu unutturacak kadar değil, elbette. Sadece bıçaklı bir kavgada ya da kapkaç işinde dik durmama yetecek kadar. Bana güç veriyor."

"Ama hiç mantıklı değil." Tric yüzünü buruşturdu. "Korkunu yerse, baş etmeyi asla öğrenemezsin. Buna güç denmez, koltuk değneği denir."

"Pekâlâ, sana ödünç vermeye gönüllü olduğum bir koltuk değneği o zaman, Don Tric." Mia oğlana dik dik baktı. "Bu yüzden, bana hatalarım için vaaz vermek yerine, 'Teşekkürler, Solgun Kız,' demeni ve adamlar gırtlaklarımızı kesip bizi canavarlara terk etmeden önce sefil kıçını kiliseden içeri sokmanı yeğlerim."

Oğlan kenetlediği ellerine bakıyordu. Başını ağır ağır salladı.

"Teşekkürler, Solgun Kız."

Mia ayağa kalktı ve onu da yanına çekti. Müşfik Kedi söylenmesine gerek kalmadan gölgelerinin kesiştiği noktaya aktı. Kaygı Mia'nın içini kemirmeye, karnında soğuk solucanlar dolaşmaya başlamıştı bile. Ama Tric onunla kırık dökük zeminden Avcı'nın yanına giderken onları çizmeleriyle çiğnemek için elinde geleni yaptı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Şahit.

"Hazırız," dedi Tric.

Mia oğlanın sesinin neredeyse bir oktav derinleştiğini duyunca gülümsedi. Tric kızın parmaklarını sıktı ve gözlerini kapayıp Avcı'nın, göz bandını bağlamasına izin verdi. Şahit Mia'nın gözlerini de bağladıktan sonra onları ellerinden tutup engebeli zeminde yürütmeye başladı. Mia bir kelimenin söylendiğini duydu, kadim ve güç saçan bir kelime. Sonra taş sesleri duydu; büyük bir çatırtının ardından taşların yuvarlanırken çıkardığı gürültü. Yer ayaklarının altında sarsıldı ve boğucu bir toz bulutu yükseldi. Mia hızla esen rüzgârı hissetti ve havada keskin bir simya kokusu duydu.

Eller ellerini tuttu ve onu engebeli toprak zeminden pürüzsüz kayalara yönlendirdi. Hava sıcaklığı aniden düşmüştü; göz kapaklarının arkasındaki ışık yavaş yavaş kayboluyordu. Artık karanlık bir yerdeydiler; dağın içi olsa gerekti. Avcı'nın yönlendirmesiyle merdivene ulaştılar ve gittikçe genişleyen bir helezon çizerek tırmanmaya başladılar. Döne döne tırmanırken Mia'nın başı dönmeye başladı; ne taraftan geldiklerine, ne tarafa gittiklerine dair hissini tamamen kaybetmişti. Yukarı. Aşağı. Sola. Sağa. Anlamını yitirmiş kavramlar. Anısız. Mia Müşfik Kedi'yi çağırma ve

yokluğunda nasıl yaşanacağını artık bilmediği o tanıdık dokunuşu yeniden hissetme arzusuyla doldu.

Nihayet, ona saatler kadar uzun gelen bir sürenin sonunda, Avcı elini bıraktı. Mia bir an bocaladı. Ölüme düşüşüyle arasında hiçbir engel olmadan, bir dağın zirvesinde durduğunu hayal etti. Dengesini sağlamak için kollarını iki yana uzattı. Hızlı hızlı soluyordu.

"Geri dön," diye fısıldadı.

Kedi olmayan kedinin sel gibi içine aktığını, karnındaki kelebekleri tek tek yumruklayarak parçalara ayırdığını hissetti. Gözündeki bant çıkarılmıştı, bir süre gözlerini kırpıştırdıktan sonra devasa, en heybetli katedralin gövdesinden bile daha geniş bir salon gördü. Duvarlar ve zemin, nehir taşları gibi pürüzsüz, koyu renk granittendi. Vitraylı, güzel pencerelerden içeri dolan yumuşacık simyevi ışık, aslında artık dağın kilometrelerce derinliklerinde olmalarına rağmen, dışarıdaki güneş ışığını taklit ediyordu. Tric yanında durmuş, etrafa bakıyordu. Geniş kemerli geçitler ve devasa taş sütunlar bir çember oluşturacak şekilde dizilmişti ve tavanın taş duvarları dağın kendisinden oyulmuşa benziyordu.

"Trelene'nin büyük... yumuşak..."

Oğlan salonun ortasına bakınca, cümlesi yarıda kesildi. Mia onun baktığı yöne bakınca abanoz rengi elbisesinden yıldızlara benzer mücevherler sarkan kadın heykelini gördü. Işıltılı siyah bir taştan oyulmuş, onlara on küsur metre yüksekten bakan devasa bir figür. Yaklaşık baş hizasında taşın içine küçük demir halkalar gömülmüştü. Heykel ellerinde bir tartı ve ağaç gövdesi kalınlığında ve obsidiyen kadar keskin, acımasız görünen heybetli bir kılıç tutuyordu. Yüzü güzeldi. Korkunç ve soğuktu. Mia sırtından bir ürpertinin geçtiğini hissetti; yaklaşırken heykelin gözleri onu izler gibiydi.

"Methiyeler Salonu'na hoş geldiniz," dedi Avcı.

"Kim bu?"

"Ana." Avcı önce gözlerine, sonra dudaklarına, son olarak göğsüne dokundu. "Çene. Kutlu Ölümün Anası. Yüce Niah."

"Ama... çok güzel," diye soludu Mia. "Gördüğüm resimlerde çok çirkindi."

"Işık yalanlarla doludur, Çömez. Güneşler yalnızca bizi kör etmeye yarar."

Mia heybetli salonda ellerini taştaki sarmal desenlerin üzerinde dolaştırarak ilerledi. Duvarlarda büyük mozolelerdeki mezarlar gibi üst üste istiflenmiş, altmış santime altmış santim büyüklükte kapılar göze çarpıyordu. Mia'nın ayak sesleri geniş alanda çan sesi misali yankılanıyordu. Duyulan tek ses, havada cisimsiz asılı duran, kulağa bir kilise korosunu anımsatan melodiydi. Sözsüz ve sonsuz, güzel bir ilahi. Burada Mia'nın daha önce bulunduğu hiçbir yere benzemeyen bir his vardı.

Mihrap ya da altın süslemeler yoktu ama Mia hayatında ilk kez kutsal bir yerde olduğunu hissediyordu.

Müşfik Kedi kulağına fısıldadı.

"... *burayı sevdim...*"

"Bu isimler ne, Şahit?" diye sordu Tric.

Mia ayaklarının altındaki zemine kazınmış isimleri görünce gözlerini kırpıştırdı. Yüzlerce. Binlerce. Cilalanmış siyah taşa küçük harflerle kazınmış isimler.

"Bu Kilise tarafından Ana adına alınan bütün canların isimleri." Adam yukarıdaki heykelin önünde saygıyla eğildi. "Burada, alınan canları onurlandırıyoruz. Dediğim gibi, Methiyeler Salonu."

"Ya mezarlar?" dedi Mia duvarları işaret ederek.

"Ana'nın yanına gitmiş hizmetkârların bedenlerini barındırıyorlar. Burada, alınan canların yanı sıra, kaybedilenleri de onurlandırıyoruz."

"Ama bu mezarlarda isim yok, Şahit."

"Ana isimlerini biliyor," dedi Avcı. "Gerisinin önemi yok."

Mia kırpıştırdığı gözlerini ona tepeden bakan heykele çevirdi. Bu kilisenin ait olduğu tanrıça. Korkunç ve güzel. Bilinemez ve kudretli.

"Gelin," dedi Şahit Avcı. "Odalarınız sizi bekliyor."

Onları büyük salondan ve geniş bir kemerden geçirdi. Dönerek karanlığa doğru uzanan geniş basamakları görünce Mia Yaşlı Mercurio'nun söğüt dalını ve sayısını hatırlayamadığı kadar çok inip çıkmaya mecbur olduğu uğursuz kütüphane merdivenini anımsadı. Basamakları uzun ve rahat adımlarla tırmanırken, kendi kendine gülümseyerek bu egzersiz için yaşlı adama teşekkür etti.

Peşlerinde Cepler'in Şahit'iyle derin bir sessizlik içinde tırmandılar.

"Kara Ana aşkına," diye soludu Tric. "Kızıl Merdiven deseler de olurmuş."

"İyi misin?" diye fısıldadı Mia. "Müşfik Kedi'nin faydası dokundu mu?"

"Evet. Biraz..." Oğlan başını iki yana salladı. "İçine bakıp orada sadece çelik bulmak... Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Koltuk değneği halt etmiş. Darkin olmak önemli bir şey olmalı."

Merdivenden uzun bir koridora çıktılar. Her duvardan ışıksız bir karanlığa, sarmal desenlere açılan kemerler vardı. Şahit Avcı ahşap bir kapının önünde durup kapıyı itti. Mia koyu renkli güzel bir ahşapla döşenmiş geniş odaya ve bol tüylü gri bir kürkle kaplı kocaman yatağa baktı. Manzara bütün vücudunun sızlamasına neden oldu. Uyumayalı en az iki yokgece olmuştu.

"Odanız, Çömez Mia," dedi Avcı.

"Ben nerede kalacağım?" diye sordu Tric.

"Koridorun sonunda. Diğer çömezler çoktan yerleşti. İkiniz en sona kaldınız."

"Kaç kişi var?" diye sordu Mia.

"Otuz kadar. Kimlerin demirden, kimlerin camdan yapıldığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Tric, Mia'yı başıyla selamladıktan sonra Avcı'nın peşinden koridorda uzaklaştı. Mia içeri girdi ve çantasını kapının yanına bıraktı. Alışkanlık gereği her köşeyi, çekmeceyi, anahtar deliğini yokladı. Kendini yatağa atmadan önce, son olarak karyolanın altına baktı. Çizmelerini çıkarmayı düşündüyse de uğraşamayacak kadar yorgun olduğuna karar verdi. Ve yeniden yastıklara gömülüp hiç uyumadığı kadar derin bir uykuya daldı.

Gölgeler kedisi karyolanın başucuna tüneyip rüyalarını seyretti.

Müşfik Kedi'nin soğuk fısıltısına uyandı.

"*... biri geliyor...*"

Mia'nın gözleri hızla açıldı ve kapısı usulca vurulurken yataktan doğruldu. Hançerini çekti ve kumun kabuk tuttuğu gözlerine giren saçları geriye itti. Bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Mercurio'nun dükkânındaki eski odasına mı dönmüştü? Kaburgalar'da, bebek kardeşinin yanı başında, annesiyle babasının bitişikte uyuduğu odasında mıydı?

Hayır.

Bakma...

Tedirgin bir sesle, "Girin," dedi.

Kapı usulca açıldı ve siyahlara bürünmüş biri içeri girip karyolanın ayakucuna kadar geldi. Mia temkinli bir tavırla mezarkemiği bıçağını kaldırdı.

"Ya yanlış odayı ya da yanlış kızı seçmiş olmalısın..."

Misafir elini kaldırdı. Cüppesinin başlığını indirince Mia kızıl sarı bukleler ve siyah peçenin arasından bakan tanıdık gözler gördü.

"Naev?"

Ama bu imkânsızdı. Canavarın kancaları kadının karnını lime lime etmişti. Güneşte çürüyerek geçirdiği iki döngüden sonra kanı zehrin içinde akıyor olmalıydı. Çene aşkına, bırakın ortalıkta dolaşmayı hayatta olması bile imkânsızdı.

"Ölmüş olman gerekirdi..."

"Gerekirdi. Ama olmadı." Zayıf kadın Mia'nın önünde eğildi. "Onun sayesinde."

Mia başını salladı. "Bana teşekkür borcun yok."

"Teşekkürden daha fazlası. O, Naev'i kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı. Naev bunu asla unutmayacak."

Naev cüppesinin koluna sakladığı bıçağı çıkarınca Mia geriye doğru kaydı ve Müşfik Kedi derhal gölgesine süzüldü. Ancak Naev bıçağı kendi elinin ayasına sürttü ve kesikten çıkan kan yere damladı.

"Naev'in hayatını kurtardı," dedi kadın. "Ve şimdi Naev ona can borçlu. Kendi kanında, Gece Ana'nın huzurunda, Naev buna yemin ediyor."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yaptı bile."

Naev eğilip Mia'nın çizmelerinin bağcıklarını çözmeye koyuldu. Mia küçük bir çığlık atarak ayaklarını altına topladı. Kadın bu kez Mia'nın gömleğinin bağcıklarına uzandı ama Mia eline vurarak ona engel oldu ve iki elini önünde tutarak yatakta iyice geriye kaçtı.

"Şimdi, orada dur bakalım..."

"Soyunmalısın."

"Gerçekten yanlış kızı seçmişsin. Ve çoğu insan önce içecek ikram eder."

Naev ellerini kalçalarına koydu. "Papazla tanışmadan önce banyo yapmalı. Naev'in açık konuşması gerekirse, kız at ve dışkı kokuyor ve saçları Liis çöreğinden daha yağlı ve her yeri kurumuş kana boyalı. Kutlu Anamızın cemaatindeki vaftizine bir Dweymeri vahşisi kılığında katılmak istiyorsa, Naev kendini bu zahmetten kurtarıp Gökyüzü Mihrabından derhal inmesini öneriyor."

"Bir dakika..." Mia gözlerini kırpıştırdı. "Sen banyo mu dedin?"

"... Naev öyle dedi."

"Suyla mı?" Mia dizlerinin üstünde doğrulup ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ve sabun?"

Kadın başını evet der gibi salladı. "Beş çeşit."

"Çene aşkına," dedi Mia gömleğinin bağcıklarını çözmeye koyularak. "Demek doğru kızı seçmişsin."

Karaltılar renksiz bir ışıkla yıkanan taş tanrıçanın bakışlarının altında toplanmışlardı.

Mia Sük'ut Dağına geleli on iki saat olmuştu. Uyanalı dört. Banyodan suyun yüzeyinde olgunlaşmaları için birkaç döngü daha verilse kendiliklerinden yürüyüp gidebilecek bir kan ve kir tabakası bırakıp çıkalı ve Methiyeler Salonu'na geleli ise yirmi yedi dakika.

Teninde cüppenin yumuşaklığını hissediyordu; saçları ıslak bir örgüyle toplanmıştı. Etrafa buram buram sabun kokuları saçarak donuk gri bir renge bürünmüş toplam yirmi sekiz çömezi görmek için döndü. Yumrukları balyoza benzeyen hayvani

bir Itreyalı delikanlı. Gözleri bir kurdun kurnazlığıyla parlayan, kızıl, kısa saçlı, sıska bir kız. Detaylı yüz dövmeleri ve dünyayı taşıyacak genişlikte omuzları olan uzun boylu bir Dweymeri. Sarışın ve çilli iki Vaanlı; görünüşlerine bakılırsa ağabey-kardeş olmalıydılar. Sıranın diğer ucunda, Tric'in yanında, neredeyse gözden kaçacak kadar kıpırtısız duran buz mavisi gözlü zayıf bir oğlan. Hepsi Mia'nın yaşlarındaydı. Hepsi sert, aç ve sessizdi.

Naev Mia'nın yakınında, gölgelerin arasında duruyordu.

Kadınlı erkekli, siyah cüppeli sessiz bir grup, katedraldeki tövbekârlar gibi parmaklarını kenetlemiş, karanlığın kıyısında dikiliyordu.

"Eller," diye fısıldamıştı Naev. "Kız, Kızıl Kilise'de iki tür insan bulacak. Çağrı alan ve adak sunanlar; ayaktakımının katil dedikleri, değil mi? Biz onlara Kılıç deriz."

Mia başıyla onaylamıştı. "Mercurio bahsetmişti."

"İkinci gruba Eller deriz," diye devam etmişti Naev. "Her Kılıç'a yirmi El düşer. Ananın Evi'nin düzenini sağlarlar. İşleri yürütürler. Naev gibi erzak tedarik ederler. Her gruptan en çok dört çömez Kılıç olabilir. Senenin sonuna sağ çıkan, ancak sınavı veremeyenler El olurlar. Diğerleri buraya sadece Tanrıça'ya ellerinden geldiğince hizmet etmeye gelir. Herkes onun adına can almaya uygun değildir."

Yani. Sadece dördümüz elemeyi geçebileceğiz.

Mia siyah cüppeli karaltılara bakarak başını salladı. Karanlıkta gözlerini kıstığı zaman, yanakların birkaç tanesinde köleliğin simyevi izlerini seçebiliyordu. Çömezlerin heykelin önünde toplanması tamamlanınca Naev'in de aralarına olduğu Eller ezberden birkaç satır okudular.

"Her şey ve hiçbir şey olan,
İlk ve son ve ebedi olan,
Kusursuz bir siyah, Aç bir Karanlık,
Bakire, Ana ve Önder,
Şimdi ve ölüm anlarımızda,
Bizler için dua et."

Karanlığın içinde bir yerlerde yumuşak bir çan sesi duyuldu. Mia Müşfik Kedi'nin, ayaklarının dibine kıvrılıp uzun uzun içmeye başladığını hissetti. Ayak seslerinin ardından, gölgelerin arasından bir karaltının yaklaştığını gördü. Eller ağız birliğiyle seslerini yükselttiler.

"Avcı Kedi, Cepler Şahidi, bizim için dua et."

Heykel kaidesinin etrafındaki platformda tanıdık bir sima belirdi. Yakışıklı bir yüz ve yaşlı gözler; Mia ile Tric'in dağın dışında tanıştığı adam. Griler içindeydi ve tek süsü siyahçelikten kılıcıydı. Yerini aldı, yüzünü çömezlere döndü ve gümüş

çatal-bıçağın yanında şamdanları da alıp tüymeye hazırlandığını düşündüren bir gülümsemeyle, "Yirmi altı," dedi.

Mia yeni ayak sesleri duydu ve aynı anda Eller tekrar konuştu.

"Örümceköldüren, Doğruluğun Şahidi, bizim için dua et."

Karanlığın içinden, sırtı etraflarındaki sütunlar gibi dimdik, uzun boylu ve gösterişli bir Dweymeri kadın çıktı. Düzgün örgülerle toplanmış uzun saçları sırtından ip gibi aşağı sarkıyordu. Teni halkı gibi koyuydu ama yüzünde hiç dövme yoktu. Maundan oyulmuş ama hareket eden bir heykele benziyordu. Kavuşturduğu ellerinde mürekkebe benzeyen lekeler vardı. Dudakları siyaha boyanmıştı. Kemerinde üç kavisli hançerin yanında küçük cam şişelerden oluşan bir koleksiyon asılıydı.

Kürsüdeki yerini alınca güçlü ve gururlu bir sesle konuştu.

"Yirmi dokuz."

Mia dudağını ısırarak sessizce izliyordu. Mercurio onu incelikli sabır sanatı konusunda çok iyi eğitmiş olsa da sonunda merakına yenik düştü.*

Naev'e, "Ne yapıyorlar?" diye fısıldadı. "Bu sayılar ne anlama geliyor?"

"Tanrıçaya yoklama veriyorlar. Onun adına verdikleri kurbanların sayısı."

"Solis, Şarkılar Şahidi bizim için dua et."

Mia gölgelerin arasından, yine griler içinde bir adamın çıktığını gördü. Üst kolları Mia'nın uyluklarının kalınlığında, iriyarı bir şeydi. Kısacık tıraşlanmış saçları beyaz denecek kadar sarıydı ve kafa derisi yara izleriyle kaplıydı. Sakalı çenesinde ucu sivriltilmiş dört sivri parçaya ayrılmıştı. Belinde bir kılıç kemeri vardı ama kın boştu. Yerini alırken, Mia adamın gözlerinin içine baktı ve kör olduğunu anladı.

---

* Mia'nın çıraklığının ilk günlerinde yaşlı adamın favori testlerinden biri, "Demirrahip" dediği, bir kız ve bir oğlandan hangisinin konuşmadan en uzun süre dayanabileceği üstüne kurulu bir oyundu. Mia başlangıçta bunun bir sabır ve dayanıklılık sınavı olduğunu sansa da sonraki yıllarda Mercurio bunu dükkânda biraz huzur ve sükûnet sağlamak için uydurduğunu itiraf edecekti.

Ancak en acımasız sınavı Mia'nın on ikinci senesinde geldi. Özellikle dondurucu bir kış döngüsü, yaşlı adam kızdan Büyük Tsana Şapeli'nin karşısındaki çatıda oturup kırmızı eldivenli bir ulağın gelmesini beklemesini ve onu gittiği her yerde takip etmesini istedi. Çok "ciddi ve önemli" bir mevzu olduğunu da ekledi.

Elbette ulak, Mercurio'nun şehirdeki sayısız ajanından biriydi. Ciddi ya da önemli bir yere gittiği yoktu; tek amacı Mia'ya dondurucu soğukta neşeli bir kovalamaca yaşattıktan sonra antika dükkânına dönmekti. Ancak, Mercurio'nun haberi yoktu ama oğlan tapınak bölgesinden gelirken kontrolünü kaybetmiş bir at tarafından ezildiği için hiçbir zaman gelemeyecekti.

Mia korkunç soğuğa rağmen (Tanrımezarı kışlarında gökyüzünde sadece bir güneş kalır ve soğuk uzun ve keskindir) çatıdan ayrılmadı. Kar yağmaya başlayınca hedefini kaçırmamak için yerinden ayrılmayı reddetti. Mia ertesi sabah geri dönmeyince Mercurio endişelenmeye başladı ve ulak için belirlediği güzergâhı tersten takip ederek tapınak bölgesindeki çatıya ulaştı. Orada çırağını neredeyse soğuktan donmuş, kontrolsüz bir şekilde titrerken ve gözleri Tsana Şapeli'ne sabitlenmiş bir halde buldu. Mia'ya donarak ölme tehlikesiyle karşı karşıyayken ne demeye çatıda kaldığını sorduğu zaman, on iki yaşındaki kız sadece şu cevabı verdi: "Önemli olduğunu söylemiştin."

Dediğim gibi, cazibesi her zamanki gibi yerindeydi.

"Otuz altı," dedi.

Otuz altı cinayet mi? Hem de kör bir adamın elinden?

"Aalea, Maskeler Şahidi bizim için dua et."

Bir başka kadın, kıvrımlı bir vücut ve kaymaktaşı gibi bembeyaz bir tenle yumuşak ışığın altında salınarak ilerledi. Mia'nın ağzı açık kaldı; karşısındaki, tartışmasız o güne dek gördüğü en güzel kadındı. Siyah saçları beline kadar iniyordu; koyu renk gözleri sürmeli, dudakları kan kırmızısına boyalıydı. Silahsızdı. Besbelli.

"Otuz dokuz," dedi tatlı dumanı anımsatan bir sesle.

"Muhterem Rahibe Drusilla, bizim için dua et."

Bir kadın karanlığın içinden beşik ölümü kadar sessiz çıktı. Yaşı ilerlemişti ve kıvırcık gri saçları örgülerle toplanmıştı. Boynunda gümüş bir zincirin ucunda obsidiyen bir anahtar sallanıyordu. Işıldayan gözlerle gruba bakarken sevecen bir yaşlıyı anımsatıyordu. Mia böyle birini dizlerinde torunları ve dirseğinin dibinde bir fincan çayla, mutlu bir ateşin yanı başında sallanan bir koltukta görmeyi beklerdi. Karşısındakinin ölümcül bir çetenin başrahibesi olması...

Yaşlı kadın kürsüdeki yerini alırken, "Seksen üç," dedi.

Çene canımı alsın, seksen üç mü?

Muhterem Rahibe dudaklarında nazik bir gülümsemeyle gruba baktı.

"Kızıl Kilise'ye hoş geldiniz, çocuklar," dedi. "Burada olmak için kilometrelerce yol ve uzun yıllar kat ettiniz. Önünüzde kilometrelerce yol ve uzun yıllar var. Ancak yolculuğun sonunda, ayinlerin en kutsalında Tanrıça'nın şanı için kullanılan Kılıçlar olacaksınız.

"Hayatta kalanlar, elbette."

Yaşlı kadın etrafındaki dört kişiyi işaret etti.

"Şahitinizin sözlerini dikkate alın. Bu andan önce olduğunuz ne varsa öldü bilin. Çene'ye bağlılık yemini ettiğiniz andan itibaren sadece ve sadece ona ait olduğunuzu." Gümüş bir kâse taşıyan cüppeli bir karaltı Muhterem Rahibe'nin yanına geldi; Rahibe Mia'yı işaret etti. "Aşarını getir. Katil olmasının karşılığında öldürülen bir katilin bu vaftiz töreninde Kutlu Ölümün Anası'na sunulacak artıkları."

Mia elinde kesesiyle öne çıktı. Midesi taklalar atıyordu ama elleri taş gibi sabitti. Yaşlı kadının ve nazik gülümsemesinin karşısındaki yerini aldı ve açık mavi renkteki gözlerinin içine baktı. Tartıldığını hissetti. *Yetersiz mi bulundum* diye merak etti.

"Aşarım," demeyi başardı. "Çene için."

"Onun adına, dudaklarımda onun teşekkürüyle kabul ediyorum."

Mia cevabı duyunca iç geçirdi, Muhterem Rahibe onu kucaklayıp buz gibi soğuk dudaklarıyla yanaklarından öperken az kalsın dizlerinin bağı çözülecekti. Mia derin derin soluyarak sıcak gözyaşlarını tutmaya çalışırken Rahibe ona sımsıkı

sarıldı. Gümüş kâseye döndü ve sopa gibi incecik elini içine daldırıp geri çıkardı. Parmaklarından kırmızı bir sıvı damlıyordu.

Kan.

"Adını söyle."

"Mia Corvere."

"Gecenin Anası'na hizmet etmeye yemin ediyor musun? Ölümü bütün renkleriyle öğrenecek ve onu Gecenin Annesi adına hak eden ve etmeyenlere götürecek misin? Niah'nın Çırağı ve yıldızların arasındaki karanlığın dünyadaki aracı olacak mısın?"

Mia nefes almakta zorlandığını fark etti.

Suya dalmadan önce alınan o derin nefes.

"Olacağım."

Muhterem Rahibe avcunu Mia'nın yanağına bastırarak kanı tenine bulaştırdı. Kan hâlâ ılıktı ve tuz ve bakır kokusu Mia'nın ciğerlerine doldu. Yaşlı kadın önce bir yanağını, sonra diğerini işaretledikten sonra Mia'nın dudaklarına ve çenesine kanla uzun bir çizgi çizdi. Mia o anın karnını çizmelerine doğru çeken ağırlığını iliklerinde hissetti. Rahibe onu başıyla selamlayınca Mia yerine geri çekildi ve kollarıyla kendini sarıp ağlamak ve gülmek arası bir ruh haliyle dudaklarındaki kanı yaladı. Ailesinin intikamını almaya bir adım daha yaklaşmıştı. Scaeva'nın mezarının üstünde durmaya bir adım daha yakındı.

Orada olduğunu fark etti.

Buradayım.

Ritüel, bütün çömezlerin aşarlarını teker teker öne taşımasıyla tekrarlandı. Kimi diş getirmişti kimi göz; balyoz elli, uzun boylu oğlan ise siyah bir kadifeye sarılı, çürümeye yüz tutmuş bir yürek sundu. Mia aralarında katil olmayan tek bir kişinin bile olmadığını fark etti. Cumhuriyet'teki bütün odalarda muhtemelen, onun şu anda içinde olduğu salondan daha tehlikeli bir yer yoktu.*

"Çalışmalarınız ahirdöngü başlıyor," dedi Muhterem Rahibe. "Akşam yemeği yarım saat sonra Gök Mihrabı'nda servis edilecek." Cüppeli siluetlerin sırasını işaret etti. "Rehberliğe ihtiyaç duyarsanız, Eller yardıma hazır olacak ve etrafı tanıyana kadar faydalanmanızı tavsiye ederim. Dağda yolunuzu bulmak başlangıçta zor olabilir ve bu salonlarda kaybolmanın talihsiz sonuçları olabilir." Mavi gözleri karanlıkta parladı. "Yumuşak adımlarla yürüyün. İyi öğrenin. Kutsal Anamız sizi geç bulsun. Ve bunu yaptığında bir öpücükle selamlasın."

---

* Şaşırtıcı, kayda değer ve imkânsız derecede yanlış.

Yaşlı kadın önlerinde eğildikten sonra tekrar karanlığın içine döndü. Diğer vekil üyeler de teker teker gittiler. Tric, Mia'nın yanına gitti, yanaklarında kan ve bir gülümsemeyle selamladı onu. Oğlan da yıkanıp temizlenmişti; rastaları bile kendinden geçmiş görünüyordu.

"Tıraş olmuşsun," dedi Mia pis pis sırıtarak.

"Alışmasan iyi olur. Yılda iki defa oluyor." Tric gözlerini kısarak Naev'e baktı ve kim olduğunu anlayınca gözleri büyüdü. "Kızlar aşkına, nasıl olur..."

"Yine karşılaştık." Zayıf kadın iyice öne eğildi. "Naev çöldeki yardımına teşekkür ediyor. Borç asla unutulmayacak."

"Nasıl hâlâ ayaktasın ve konuşabiliyorsun?"

"Burada sır içinde sır var," dedi Mia.

Arkasından yumuşak bir ses, "Corvere?" diye seslendi.

Mia sesin sahibine döndü; kısa kızıl saçları ve avcı bakışları olan hoş kız. Başını yana yatırmış, dikkatle Mia'yı süzüyordu. Balyoz elli, uzun boylu Itreyalı oğlan öfkeli bir gölge gibi tepesine dikildi.

"Törende," dedi kız. "Adının Corvere olduğunu söyledin."

"Evet," dedi Mia.

"Darius Corvere'yle akraba olma ihtimalin var mı? Eski jüstikusla?"

Mia zihninde kızı tarttı. Formda. Hızlı. Tahta kadar sert. Ancak her kimse, Mia, Scaeva ile yardakçılarının bu duvarların arasında müttefikinin olmayacağından emindi. Ne de olsa Remus ve Luminatii Zifirgece Katliamı'ndan sonra Kızıl Kilise'yle hiçbir işlerinin olmayacağına yemin etmişlerdi. Yine de Mercurio, Mia'nın o eşikten adım atarken ismini geride bırakması için ısrar etmişti. Bu tartıştıkları birkaç konudan biriydi. Belki aptalcaydı. Ama babasının ölümü Mia'nın bu yola çıkmasının asıl nedeniydi. Corvere ismi Scaeva ve dalkavukları tarafından tarihin yapraklarından silinmişti; ona neye mal olursa olsun, Mia onu asla tozun içinde bırakmayacaktı.

"Ben Darius Corvere'nin kızıyım," dedi sonunda. "Ve sen de?"

"Jessamine. Marcinus Gratianus'un kızıyım."

"Özrümü kabul et. Duymuş olmam gereken biri mi?"

"Luminatii lejyonunun ilk bölük komutanı," dedi kız yüzünü buruşturarak. "İktidar Değiştirme Ayaklanması'ndan sonra Itreya Senatosu'nun emriyle idam edildi."

Mia'nın çatık kaşları gevşedi. Kara Ana aşkına, karşısında babasının komutanlarından birinin kızı duruyordu. Konsül Scaeva, Jüstikus Remus ve diğer piçler tarafından onun gibi yetim bırakılmış bir kız. Haksızlığın tadını onun kadar iyi tanıyan biri.

Mia elini tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum, kardeşim. Benim..."

Jessamine gözlerinden ateşler çıkarak Mia'nın elini itti. "Sen benim kardeşim falan değilsin, sürtük."

Mia, Tric'in yanında horoz gibi kabardığını, Müşfik Kedi'nin ayaklarının dibindeki gölgede sinirlendiğini hissetti. Mia kızın vurduğu elini ovaladı ve dikkatle konuştu.

"Kaybına çok üzüldüm. Gerçekten. Babam..."

"Baban lanet olası bir haindi," diye hırladı Jessamine. "Adamları aptal bir jüstikusa yeminlerine sadık kaldıkları için öldü ve şimdi kafatasları Senato Binası'nın basamaklarını süslüyor. Yüce Darius Corvere yüzünden."

"Babam General Antonious'a sadıktı," dedi Mia. "Onun da sadık kalacak yeminleri vardı."

"Baban lanet olası bir süs köpeğiydi," dedi Jessamine. "Antonius'a neden göz yumduğunu ve sebebinin onurla bir ilgisi olmadığını herkes biliyor. Babam ve ağabeyim onun yüzünden linç edildi. Annem Tanrımezarı Tımarhanesi'nde acı içinde öldü. Hepsinin kanı yerde kaldı." Kız gözlerini kısarak bir adım yaklaştı. "Ama çok sürmeyecek. Kafanın arkasında gözün olsa iyi olur, Corvere. Tilki uykusuna alışsan iyi edersin."

Mia gözünü kırpmadan kıza bakarken, Müşfik Kedi ayaklarının dibinde şiştikçe şişiyordu. Naev kızıl saçlı kıza sokuldu ve kulağına eğildi.

"Ya geri çekilecek. Ya da ezilecek."

Jessamine çenesi kasılmış bir halde kadına baktı. Uzun süren bir bakışma yarışının sonunda, kız olduğu yerde döndü ve peşinde iriyarı Itreyalı oğlanla birlikte hızla uzaklaştı.

"Nasıl arkadaş edinileceğini iyi biliyorsun, Solgun Kız."

Mia, Tric'e dönünce, elini cüppesinin kolunun içine sokmuş halde güldüğünü gördü. Biraz gevşedi ve o da kendine gülümseme izni verdi. Arkadaş edinme konusunda kötü olsa da, en azından bu duvarların arasında bir arkadaşı vardı.

"Haydi," dedi oğlan. "Akşam yemeğine gidiyor muyuz gitmiyor muyuz?"

Mia uzaklaşan Jessamine'in arkasından baktı. Sonra bakışları etrafındaki diğer çömezlerde dolaştı. Nerede olduğu gerçeği kafasına iyice dank etti. Bir katiller okulundaydı. Etrafı öldürme sanatının acemileri ve ustalarıyla çevriliydi. Buradaydı işte. Olmuştu.

İşe koyulma zamanı.

"Akşam yemeği kulağa hoş geliyor," dedi başıyla onaylayarak. "Keşfe başlamak için daha iyi bir yer düşünemiyorum."

"Keşif mi? Ne keşfi?"

"Bir erkeğin kalbine giden en kısa yolun midesinden geçtiği atasözünü duydun mu?"

"Beni hep düşündürmüştür." Tric'in kaşları çatıldı. "Göğüskafesi bana daha kısa gibi geliyor."

"Doğru. Ama yine de hayvanlar hakkında çok şey öğrenebilirsin. Yemek yiyişlerini izleyerek."

"Bazen biraz ürkütücü oluyorsun, Solgun Kız."

Mia ona kurnaz bir gülümsemeyle baktı. "Sadece biraz mı?"

"Şey, çoğu zaman bildiğin, düpedüz korkutucusun."

"Haydi," dedi Mia oğlanın koluna vurarak. "Sana bir içki ısmarlayayım."

9. BÖLÜM

KARANLIK

Yaşlı adam, kızın burnunu elinden geldiğince düzeltti, keskin ve metalik bir kokusu olan bir sıvıya batırdığı bir paçavrayla yüzündeki kanı temizledi. Ve onu dükkânın arka tarafındaki küçük masaya oturtup kıza biraz çay yaptı.

Oda mutfak ile kütüphane arası bir şeydi. Dışarıdaki güneşi engellemek için indirilen panjurlar yüzünden her şey karanlıktaydı. Kirli tabak çanak yığınlarını ve büyük, sallanıp duran kitap dağlarını tek bir simya lambası aydınlatıyordu. Mercurio'nun demlediği çayı içerken Mia'nın acısı silindi ve yüzünün ortasında zonklayan kütle, insaflı bir uyuşukluğa büründü. Mercurio ona bal polenli kek verdi üç dilimi bir çırpıda mideye indirmesini, bir örümceğin bir sineği izlemesi gibi izledi. Mia tabağını önünden itince, Mercurio nihayet konuştu.*

"Burnun nasıl?"

"Artık acımıyor."

"Çay çok güzel, değil mi?" Yaşlı adam gülümsedi. "Nasıl kırıldı."

"Büyük oğlan. Sustalı. Ben bıçağımı mahrem yerine dayadım, o da bana vurdu."

---

* Tahmin edeceğiniz gibi, nazik dostum, hergelelerin neredeyse hiç batmadığı bir ülkede güneşleri uzak tutma yöntemleri hiç hafife alınmaz. Cumhuriyet'te asıl yatak odaları genelde bodrum katlara yapılır ve iyi hanların misafirleri penceresiz odalar için fazladan para ödemeye hazırdır. Rüyahastalığı –derin uyku yoksunluğundan kaynaklanan bir hastalık– gittikçe artan, sıkıntı verici bir rahatsızlıktır ve Aa'nın rahipleri onu bir kafir olarak yakmış olsa da Demir Loncası'nın büyük fuayesinin Vizyonerler Sırasında üç katlı perdenin mucidi Don Augustine D'Antello'nun heykeli hâlâ görülebilmektedir.

"Bir kapışmada oğlanların apışarasına saldırmanı sana kim söyledi?"

"Babam. Bir oğlanı yenmenin en hızlı yolunun onu kız olmadığına lanet ettirmek olduğunu söylerdi."

Mercurio kıkırdadı. "Duum'a."

"Ne demek bu?" Mia gözlerini kırpıştırdı.

"Liisçe bilmiyor musun?"

"Neden bilecekmişim?"

"Annen öğretmiştir diye düşünmüştüm. Buralardandı."

Mia gözlerini bir kez daha kırpıştırdı. "Öyle mi?"

Yaşlı adam başını öyle der gibi salladı. "Uzun zaman oldu. Evlenip bir dona olmadan önce."

"Bundan hiç bahsetmemişti."

"Sanırım bahsetmesi için bir neden yoktu. Bu sokakları sonsuza dek geride bıraktığını düşünmüş olmalı." Mercurio omuz silkti. "Her neyse, 'duum'a'nın en yakın tercümesi 'akıllıca' olabilir. Hoş sözler duyduğun zaman söylersin. 'Bak sen' falan demek gibi."

" 'Neh diis...'" Mia telaffuz etmekte zorlandığı için kaşlarını çattı. "'Neh diis lus'a... lus diis'a'? Bu ne demek?"

Mercurio kaşını kaldırdı. "Bunu nereden duydun?"

"Konsül Scaeva, anneme söyledi. Canımı bağışlaması için yalvarmasını isterken."

Mercurio kirli sakalını sıvazladı. "Eski bir Liis sözü."

"Ne demek peki?"

"Her şey kana bulanınca, kan her yere bulaşır."

Mia muhtemelen anladığını düşünerek kafasını salladı. Bir süre konuşmadan oturdular, yaşlı adam karanfil kokulu sigaralarından birini yakıp derin bir nefes çekti. Sonunda Mia yeniden konuştu.

'Annemin buralı olduğunu söyledin. Küçük Liisli mi?"

"Evet. Çok uzun zaman önce."

"Burada bir ailesi var mıydı? Gidebileceğim..."

Mercurio başını hayır der gibi salladı. "Gittiler, evlat. Ya da öldüler. Çoğu için ikisi birden."

"Babam gibi."

Mercurio boğazını temizledi ve sigarasından derin bir nefes çekti.

"Çok yazık oldu. Ona yaptıkları."

"Hain olduğunu söylediler."

Yaşlı adam omuz silkti. "Hain dediğin, kaybeden taraftaki bir vatanseverdir."

Mia umut dolu bir bakışla gözlerine düşen saçları kenara itti. "Yani babam bir vatanseverdi, öyle mi?"

"Hayır, küçük Karga," dedi yaşlı adam. "Baban kaybetti."

"Ve onu öldürdüler." Mia'nın karnına dolan nefret, yumruklarını sıkmasına neden oldu. "Konsül. Şişman rahip. Yeni jüstikus. Babamı onlar öldürdü."

Mercurio onu dikkatle süzerek ince gri bir duman halkası üfledi. "O ve General Antonius, Senato'yu devirmek istediler, evlat. Kanlı bir ordu oluşturmuşlardı ve kendi başkentlerinin üstüne yürümek istediler. Savaş gerçek anlamda başlamadan ele geçirilmeselerdi ne kadar çok ölüm yaşanacağını bir düşün. Belki de babanı gerçekten asmalıydılar. Belki de hak etmişti."

Mia'nın gözleri büyüdü ve sandalyesini arkaya iterek orada olmayan bir bıçağa uzandı. Öfkesi tekrar su yüzüne çıkarken son yirmi dört saatin acı ve öfkesi içinde alev aldı; öfkesi kollarını ve bacaklarını titretecek bir hızla akmaya başladı.

Artık odadaki gölgeler de titriyordu.

Siyahlık kıvranıyordu. Ayaklarının dibinde. Gözlerinin arkasında. Yumruklarını sıktı. Dişlerini sıkarak, "Babam iyi bir adamdı," dedi. "Ve böyle ölmeyi hak etmedi."

Çaydanlık tezgâhın üstünden kayıp gürültüyle yere düştü. Dolap kapakları menteşelerinden gıcırdıyor, fincanlar tabaklarının üstünde dans ediyordu. Kitap kuleleri devrilip yerlere saçıldı. Mia'nın gölgesi kıymıklarla dolu ahşap zemini pençeleyerek ve yaklaştıkça çivilerini yerlerinden oynatarak yaşlı adamınkine doğru uzandı. Mercurio kupkuru dudaklarından sarkan sigarasıyla, ellerini yalvarırcasına havaya kaldırarak odanın içinde yaşlı bir adamdan beklenmeyecek bir hızla geri çekildi.

"Sakin ol, sakin ol, küçük Karga," dedi. "Sadece bir denemeydi; deneme. Kötü bir niyetim yoktu."

Tabak çanağın titremesi kesilip dolaplara sessizlik çökerken Mia, gözyaşları öfkesiyle yarışarak olduğu yerde çöktü. Her şey bir anda üstüne çullanmıştı sanki. Babasının darağacında sallanırkenki görüntüsü, annesinin çığlıkları, sokakarda uyuması, soyulması, dayak yemesi.. hepsi. Hepsi çok fazlaydı.

Çok.

Müşfik Kedi gerçek bir kedinin yapacağı gibi mırlayarak ayaklarının dibinde dolaşıyordu. Gölgesi geri çekilip her zamankinden bir ton daha koyu renkli şekline büründü. Mercurio gölgeyi işaret etti.

"Ne zamandır dinliyor?"

"Ne?"

"Karanlık. Ne zamandır çağrını dinliyor?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Mia içinde tutmaya çalışarak kalçalarının üstünde içe kıvrıldı. Onu iyice burup ayakkabılarının içine kadar itti. Omuzları titriyordu. Karnı sızlıyordu. Ve usulca hıçkırmaya başladı.

Ah, Kızlar aşkına, kendinden o kadar nefret ediyordu ki.

Yaşlı adam paltosunun içine uzandı. Ve neredeyse temiz sayılabilecek bir mendil çıkarıp kıza uzattı. Kızın mendili çekip almasını ve kırık burnunu ve kirpiklerindeki nefret dolu gözyaşlarını olabildiğince kurulamasını izledi. Ve sonunda kızın önündeki tahtaların üstüne diz çöküp keskin ve ham safirler kadar mavi gözleriyle ona baktı.

"Bunların hiçbirinin *ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi fısıldadı Mia.*

Gülümserken yaşlı adamın gözleri ışıldıyordu. Gölgelerkedisine bir bakış attıktan sonra, paltosunun içinden Mia'nın annesinin hançerini çıkarıp aralarındaki yer döşemesine sapladı. Cilalı mezarkemiği fenerin ışığında parlıyordu.

"Öğrenmek ister misin?" diye sordu.

Mia hançere bakarak başını ağır ağır salladı. "Evet, isterim, efendim."

"Burada efendim yok, küçük Karga. Donalar ya da donlar da yok. Sadece ikimiz varız."

Mia hançeri kaptığı gibi kaçma dürtüsüyle dudağını ısırdı.

Ama nereye gidecekti? Ne yapacaktı?

"O zaman sana ne demeliyim?" diye sordu sonunda.

"Duruma göre değişir."

"Hangi duruma?"

"Sana ait olanı elinden alanlardan geri almak isteyip istememene. Unutmayan ve affetmeyen biri olup olmamana. Ana'nın seni neden işaretlediğini anlamak isteyip istememene göre."

Mia ona dik dik baktı. Gözünü bile kırpmadan. Gölge, ayaklarının dibinde dalgalandı.

"Ya istiyorsam?"

"O zaman bana 'Şahit' diyeceksin. Döngüye kadar sana Mia diyeceğim."

"Şahit ne demek?"

"Eski bir Aşkah sözcüğü. 'Onurlu Usta' anlamına gelir.

"Bu arada sen bana ne diyeceksin?"

Konuşurken yaşlı adamın dudaklarından incecik bir duman halkası döküldü. "Tahmin et."

"Çırak mı?"

'Göründüğünden daha akıllısın, evlat. Sende hoşuma giden birkaç şeyden biri bu."

Mia ayaklarının altındaki gölgeye baktı. Panjurların ötesinde bekleyen parlak gün ışığına. Tanrımezarı. Yavaş yavaş sevdiklerinin kemikleriyle dolan Köprüler ve Kemikler Şehri. Dışarıda ona yardım edecek kimse olmadığını biliyordu. Annesi ile kardeşini Felsefe Taşı'ndan kurtaracaksa, onları babasınınkinin yanında bir mezara girmekten

korumak istiyorsa –tabii babasını gömdüklerini varsayarak– ailesini yok eden insanlara hesap soracaksa…

Pekâlâ. Yardıma ihtiyacı olacaktı, değil mi?

"Tamam o zaman, Şahit."

Mia hançerine uzandı. Mercurio hançeri hızlı bir hamleyle kapıp aralarında havaya tuttu. Küçük kehribar gözleri karanlıkta ışıldıyordu.

"Önce hak etmelisin," dedi.

Mia, "Ama zaten benim," diye itiraz etti.

"Her şeyi olan o kızı unut. O da babasıyla birlikte öldü."

"Ama ben…"

"Hiçlikten başlayacaksın. Hiçbir şeyin olmadığı. Hiçbir şey bilmediğin. Hiçbir şey olmadığın yerden."

"Bunu yapmayı neden isteyeyim?"

Yaşlı adam sigarasını ayağıyla aralarındaki boşlukta ezdi.

Gülümsemesi Mia'yı da gülümsetti.

"Çünkü o zaman her şeyi yapabilirsin."

Sonraki yıllarda Mia, Gökyüzü Mihrabı'nı gördüğü ilk ana dönüp baktığında tanrılara inanmaya başladığı anın o an olduğunu anlayacaktı. Ah, Mercurio ona Ana'nın dinini aşılamıştı. Ölümün bir sunu, hayatın bir sanat olduğunu. Ve her şeyden önce Mia, Aa'nın tanrıdan korkan iyi bir kızı olarak yetiştirilmişti. Ancak olasılığını benimsemesi ve nerede olduğunu gerçek anlamda anlamaya başlaması için o balkondan bakması gerekmişti.

O ve Tric, Naev ve cüppeli birkaç kişi tarafından Kilise'nin sonu gelmeyecek gibi görünen merdivenlerinden yukarı çıkarıldılar. Yirmi sekiz çömezin tamamı yemek yemeye karar vermişti, basamakları çıkarken aralarında usulca sohbet ediyorlardı ve farklı aksanları Mia'ya Küçük Liis pazarını anımsatmıştı. Ancak grup sahanlığa ulaşınca bütün konuşmalar son buldu. Mia nefesini tutarak elini göğsüne bastırdı. Naev kulağına fısıldadı.

"Gökyüzü Mihrabı'na hoş geldin."

Platform dağın yan tarafına oyulmuştu ve üstü açıktı. Masalar bir T düzeniyle kurulmuştu ve hava mis gibi kızarmış et ve taze ekmek kokusuyla dolmuştu. Yemeğin varlığı midesini guruldatsa da karşısındaki manzara Mia'nın aklını başından aldı.

Platform Dağ'ın yan tarafından dışarı uzanıyordu; demirahşap korkuluğun ötesinde üç yüz metrelik bir çukur bekliyordu. Mia aşağıda küçücük, kusursuz ve hareketsiz Fısıltıharabeleri'ni görebiliyordu. Ancak yukarıda, gökyüzünün inatçı gü-

neşlerin ışığıyla yanması gereken yerde sadece siyah, eksiksiz ve kusursuz karanlığı seçebiliyordu.

Minik yıldızlarla bezeli karanlığı.

"Işık aşkına, bu da ne böyle?" diye soludu.

"Işık değil," dedi Naev. "Karanlık."

"Ama bu nasıl olabilir. Zifirgece nereden baksan bir yıl daha çökmez."

"Burası hep zifirgecedir."

"Ama bu mümkün değil..."

"Yalnızca *burası* öyle olduğunu varsaydığı yerse." Kadın omuz silkti. "Ki değil."

Çömezler yukarıdaki karanlığa ağızları şaşkınlıktan bir karış açık bakarak yerlerini aldılar. Bu yükseklikte rüzgârın uluması gerekirken sahneyi bozacak en ufak bir esinti yoktu. Fısıltılar ve Mia'nin deli gibi atan nabzı dışında hiç ses yoktu.

Mia kendini sağ tarafında Tric, sol tarafında buz mavisi gözlü zayıf oğlanla masada otururken buldu. Mia'nın ağabey-kardeş olduğunu tahmin ettiği ikili karşısında oturuyordu. Kızın sımsıkı cenkörgüleriyle toplanmış, ensesi ve yanları kısacık tıraşlanmış sarı saçları vardı. Çille kaplı yüzü hoş ve gamzeliydi. Ağabeyi de aynı yuvarlak çehreye sahipti ama o gülümsemediği için gamzeleri görünmüyordu. Kafası birbirine dolanmış sivri saç tutamlarıyla kaplıydı. İkisinin de boş gökler kadar mavi gözleri vardı. Yanakları vaftiz töreninden kalma kurumuş kanla kaplıydı.

Mia geldiğinden beri bir ölüm tehdidi almıştı. Bu yılki grubun çömezlerin ona rakip mi yoksa düpedüz düşman mı olacağını merak ediyordu.

Sarışın kız bıçağıyla Mia'nın yanağını işaret etti. "Yüzünde bir şey var."

"Senin de," dedi Mia. "Gerçi renk sana yakışmış. Gözlerini ortaya çıkarıyor."

Kız çarpık bir gülüşle kişner gibi bir ses çıkardı.

"Pekâlâ," dedi Mia. "Tanışalım mı yoksa yemek boyunca birbirimize dik dik bakmayı sürdürelim mi?"

"Adım Ashlinn Järnhim," dedi kız. "Kısaca Ash. Ağabeyim, Osrik."

"Mia Corvere. Bu da Tric," dedi Mia, başıyla arkadaşını işaret ederek.

Tric ise masanın diğer ucundaki diğer Dweymeri'ye bakmakla meşguldü. Oğlanın Tric gibi köşeli bir çenesi, düz bir alnı vardı ama daha uzun boylu, daha iri yapılıydı ve Tric'in karman çorman ve zevksiz dövmelerine karşılık oğlanın yüzü usta elinden çıkma dövmelerle kaplıydı. Tric'i bir beyazejderhanın fok yavrusunu süzdüğü gibi süzüyordu.

"Selam, Tric," dedi Ashlinn elini uzatarak.

Oğlan kıza bakmadan elini sıktı. "Memnun oldum."

Ashlinn, Osrik ve Mia, hepsi heyecanla Mia'nın sol tarafındaki solgun oğlana baktılar. Oğlan ise gözlerini gece göğüne dikmişti. Dişlerini emer gibi, dudaklarını

büzmüştü. Mia delikanlının çıkık elmacıkkemikleri ve o güne dek gördüğü en içe işleyen mavi gözleriyle yakışıklı olduğunu fark etti. Pekâlâ, belki de 'güzel' daha doğru bir kelime olurdu. Ama çok zayıftı. Fazla zayıf.

"Ben Mia," dedi elini uzatarak.

Oğlan gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını Mia'ya çevirdi. Kucağından kaldırdığı küçük yazı tahtasına tebeşirle bir şeyler yazdı ve görmesi için Mia'ya çevirdi.

SUSKUN, yazıyordu.

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Adın bu mu?"

Güzel oğlan başını evet der gibi salladıktan sonra hiç ses çıkarmadan tekrar göğe döndü. Yemek boyunca onlardan tarafa bakmadı bile.

Ashlinn, Osrik ve Mia tavuk suyuna çorba, limon sosunda kuzu eti, fırınlanmış sebzeler ve enfes Itreya kırmızı şarabından oluşan yemek servisi yapılırken sohbet ettiler. Sohbet işini büyük ölçüde Ashlinn üstlenirken, Osrik etrafı izlemekte kararlı görünüyordu. Kardeşler on altı ve on yedi yaşlarındaydı (Osrik daha büyüktü) ve oraya beş döngü önce gelmişlerdi. Akıl hocaları (babaları) Kilise'nin nasıl bulunacağı konusunda Yaşlı Mercurio'dan çok daha açık davranmıştı ve kardeşler Sükût Dağı yolunda canavarlardan uzak kalmayı başarmışlardı. Ashlinn Mia'nın kum canavarı hikâyesinden etkilenmişe benziyordu. Osrik ise Jessamine'den etkilenmiş görünüyordu. Kurnaz bakışlı kızıl kız üç tabure ötede oturuyordu ve Osrik gözlerini ondan alamıyordu. Kız ise yanında oturan eşkıya görünümlü Itreya delikanlısıyla ilgileniyor, ona bir şeyler fısıldarken zaman zaman Mia'ya öldürücü bakışlar atıyordu.

Mia üstünde başka kaçamak bakışlar ve kaçırılmakta acele edilmeyen gözler de hissediyordu. Gerçi bazıları saklanmakta diğerlerinden daha iyiydi; çömezlerin hepsi diğerlerini süzüyordu. Suskun ise göğe bakmakla yetiniyor, tavuk suyu çorbasını görev gibi içerken diğer yemeklere dokunmuyordu.

Mia arada bir keşişleri süzüyor, birbirleriyle iletişimlerine dikkat ediyordu. Şarkılar Şahidi kör Solis sohbete hâkim görünüyordu ama zaman zaman neden olduğu kahkahalara bakılırsa, Cepler Şahidi Avcı Kedi en kıvrak zekâlı olandı. Gerçekler Şahidi Örümceköldüren ve Maskeler Şahidi Aalea birbirlerine değecek kadar yakın oturuyordu. Hepsi en fazla hürmeti Muhterem Rahibe Drusilla'ya gösteriyordu; yaşlı kadın konuşunca sohbet duruyordu.

Mia yemeğin ortalarına doğru karnında huzursuz bir kıpırtı hissetmeye başladı. Odada etrafına bakınırken Müşfik Kedi'nin, gölgesine kıvrıldığını hissetti. Muhterem Rahibe bir anda ayağa fırlayınca etrafındaki diğer kilise üyeleri de başları önde, ona ayak uydurdular.

Rahibe Drusilla gözlerini rahip adaylarına dikerek, "Herkes ayağa kalksın, lütfen," dedi.

Mia kaşlarını çatarak kalktı. Ashlinn hararetle bir şeyler fısıldayarak ağabeyine döndü.

"Kara Ana aşkına, o burada."

Mia Gökyüzü Mihrabı'nın balkonunda durmuş, aşağıdaki harabelere bakan koyu renk saçlı adamı fark etti. Gerçi içeri girdiğini görmediğine yemin edebilirdi. Gölgesinin titrediğini, küçüldüğünü ve Müşfik Kedi'nin, ayaklarının dibine kıvrıldığını hissetti.

"Lord Cassius," dedi Drusilla saygıyla eğilerek. "Bizi onurlandırdınız."

Adam yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle Muhterem Rahibe'ye döndü. Uzun boyu ve kaslı vücudu koyu renkli yumuşak deriden giysilere bürünmüştü. Delici bakışları ve insanın yumruğunu kıracak sertlikleki çenesini uzun siyah saçları çevreliyordu. Ağır, siyah bir pelerini ve belinde ikiz bıçakları vardı. Son derece sade. Son derece ölümcül. Mia'nın her yerini titreten bir sesle konuştu.

"Huzur sizinle olsun, Muhterem Rahibe." Koyu renk gözleri yeni rahip adaylarının üstünde dolaşırken, dikkati üstüne çekmek ister gibi ayakta durmaya devam ediyordu. "Sadece manzaranın tadını çıkarmak istedim. Size katılabilir miyim?"

"Elbette, Efendim."

Muhterem Rahibe, rahipler masasının başındaki yerini boşaltırken diğer Şahitler masanın yeni üyesini rahat ettirmek için harekete geçtiler. Adam gülümsemeye devam ederek Rahibe'nin yerini alırken güneşlerbatımı kadar sessizdi. Pelerinini savurarak Muhterem Rahibe'nin yerine otururken hareketleri pürüzsüz ve su gibi akıcıydı. Yabancı adam doğrudan ona bakınca, Mia'nın içindeki huzursuzluk yeniden hareketlendi. Ancak adamın şarap kupasını dudaklarına götürmesiyle birlikte, varlığıyla odayı etkisi altına alan sessizlik büyüsü usulca bozuldu. Eller masada bir yer daha hazırlamak için koştururken önce rahipler, sonra çömezler ağır hareketlerle yerlerini aldılar. Yeniden ve biraz temkinli başlayan sohbet yavaş yavaş gevşeyerek bütün odayı kapladı.

Mia yemek boyunca kendini bu gizemli misafire bakarken buldu; gözleri adamın çenesinde, boynunda dolaşıyordu. Bir ışık oyunu olduğundan emindi ama adamın uzun kuzguni saçları hareket ediyormuş, gözleri bir iç ışıkla ışıldıyormuş gibi geliyordu.

Mia'nın gözleri Naev'i aradı ama kadın diğer Eller'in yanında, hayli uzakta oturuyordu.

Sonunda "Ashlinn," diye fısıldadı. "*Kim bu?*"

Kız gözlerini kırpıştırarak Mia'ya baktı. Ağabeyi Osrik kaşını kaldırdı.

"Çene aşkına, Corvere, o Cassius. Kara Prens. Kılıçların Efendisi. Cemaatin lideri. Liis başkenti kadar can almıştır."

"Burada ne arıyor? Öğretmen mi?"

"Hayır." Osrik başını iki yana salladı. "Bu akşam geleceğinden haberimiz bile yoktu."

"Babam Cassius'un buradan uzak durduğunu söylerdi," dedi Ashlinn. "Geliş gidişlerini sır gibi sakladığını. Kilise havarilerinden hiç kimse nerede olacağını oraya gidene kadar bilmezmiş. Sadece kabul törenleri için Dağ'a geldiğini söylüyorlar."

Osrik başıyla onayladı ve etraflarındaki öğrencilere baktı. "Bazı çömezler onu hayatlarında yalnızca bir kez görür. Onları kanat açmaya hazır Kılıçlar olarak ilan ettiği gece. Bu akşam Muhterem Rahibe'nin vaftiz töreninde yaptığı gibi, seçilenleri o mesheder." Oğlan Mia'nın yanağındaki kurumuş kanı işaret etti. "Ama kendi kanıyla mesheder. Kılıçların Efendisi'nin kanıyla. Ana'nın Sağ Kolu'nun kanıyla."

Mia gözlerini adamdan ayırmakta güçlük çekiyordu.

Ashlinn ona gamzeli bir gülümsemeyle baktı.

"Toplu katliam tarikatı lideri olarak hiç fena değil, ha?"

Mia yüreği ağzında, kâküllerini kirpiklerinin önünden çekti. Ashlinn...

"Bana dik dik bakmayı kes, *koffi*," dedi derin bir ses. "Yoksa o güzel gözlerini oyarım."

Mia ani sessizlikte gözlerini kırpıştırarak masasına döndü. İriyarı Dweymeri delikanlısının gözlerinde aşağılayıcı bir bakışla Tric'le konuştuğunu fark etti.

Tric elinde sımsıkı tutuğu et bıçağıyla ayağa kalktı.

"Sen bana ne dedin, piç?"

"Sen bana mı piç diyorsun?" Dweymeri bir kahkaha attı. "Adım Selçağıran, Denizmızrağı kabilesinin Yağmurkoşucusu'nun üçüncü oğluyum. Senin kabilen hangisi, *koffi*? Baban aletinden pis kokusunu silerken annene adını söylemeye zahmet etmiş mi?"

Tric'in rengi attı, çenesi kasıldı.

"Sen artık ölü bir adamsın," diye tısladı.

Mia onu durdurmak için kolunu tuttu ama Tric çoktan Selçağıran'ın boynuna atılmak için ayağa fırlamıştı. İri oğlan da ayaklanmıştı ve Tric'e ulaşma telaşıyla tabak çanağı devirip Mia ile Suskun'u iterek masanın üstünde sekiyordu. Mia bir küfür ve tabak çanak şangırtısı arasında yere düştü ve omzuyla çarptığı soluk tenli oğlanın nefesiyle birlikte tükürüklerini de saçmasına neden oldu.

Tabak çanağı paramparça ederek birlikte yere savrulurken, Selçağıran Tric'i kollarıyla sımsıkı sarmıştı. Tric'ten kırk beş kilo daha ağırdı; salonun açık ara en güçlü insanıydı. Kör gözlerini arbedeye çevirip "GENÇLER, YETER!" diye kükreyen Şarkılar Şahidi'nden bile daha iriyarıydı.

Oğlanların umurunda bile değildi, çırpınıyor, birbirlerine yumruk savurup tükürükler saçıyorlardı. Tric, Selçağıran'ın suratına okkalı bir yumruk indirerek

dudaklarını dişlerine gömdü. Mia iriyarı Dwymeri'nin Tric'in kaburgalarına sonra çenesine peş peşe yumruklar indirip onu ne kadar çabuk yere yıktığına hayret etti. Çömezler kavganın etrafında toplanmışlardı ama kimse yardım etmeye yeltenmiyordu. Mia Suskun'un üstünden doğruldu ve tam araya girmeye hazırlanırken, Şahit Solis'in, sandalyesini geriye itip hızla kavgaya yaklaştığını gördü.

Adam tamamen kör görünmesine rağmen hızlı ve kendinden emin hareket ediyordu. Bir elini Selçağıran'ın omzuna koydu ve oğlanı çenesine örs misali indirdiği yumruğuyla yere serdi. Tric ayağa kalkmaya çalıştı ama Solis çizmesini oğlanın karnına indirerek hem nefesini hem mücadele kabiliyetini tek bir darbeyle kesti. Selçağıran'a döndü ve hayalarına indirdiği tekmeyle oğlanı ciyaklayan bir topa dönüştürdü.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti ama görmeyen gözleri göğe dönük, soluk tenli Şahid iki oğlanı da itaatsiz köpek yavruları gibi çırpmayı başarmıştı.

"Ayıp," diye homurdanarak, inleyen oğlanları yakalarından tuttu. "Köpekler gibi dövüşecekseniz yemeğinizi de onlarla birlikte dışarıda yiyebilirsiniz."

Şarkılar Şahidi, Tric ile Selçağıran'ı balkona sürükledi. İkisini de gırtlaklarından tutup parmaklıklara ve arkalarındaki yüzlerce metre derinliğindeki boşluğa doğru itti. Nefesleri kesilen oğlanlar Şahit'in elinden kurtulmak için debeleniyorlardı. Adamın kör gözlerinde merhametten eser yoktu; oğlanlar aşağıdaki kayalıklarda onları bekleyen ölüme sadece bir kalp atışı mesafedeydiler. Mia'nın eli hançerine uzanırken Muhterem Rahibe konuştu.

"Yeter, Solis."

Adam başını yana yatırdı ve süt beyazı gözlerini Ana'nın sesinin geldiği yöne çevirdi.

"Muhterem Rahibe," dedi.

Selçağıran ve Tric nefes alabilmek için debelenerek yere yığıldılar. Mia'nın da nefesi kesilmişti. Gözleri Lord Cassius'u aradı ama adam ortadan kaybolmuştu. Kılıçların Efendisi'nin sadece birkaç dakika önce oturduğu yeri işaret eden sandalye boştu. Mia adamın yerinden hareket ettiğini görmediğine yemin edebilirdi. Rahibe Drusilla masanın arkasından çıkıp oğlanların boğulurcasına öksürdükleri yere doğru süzüldü.

"Ah, genç olmak nasıldır, iyi hatırlıyorum. Her zaman ispatlanacak bir şey vardır. Ve erkekler hiç büyümez derler." Eğilip Tric'in kanlı yanağına dokundu. Selçağıranın rasta buklelerini düzeltti. "Ama siz artık çocuk değilsiniz. Ana'nın Kilisesi'ne bağlı hizmetkârlarsınız. Hepiniz katilsiniz. Ve sizden buna uygun şekilde davranmanızı bekliyorum." Toplanan çömezlere baktı. "Gerçi bu akşam kötü bir örnek sergilendi."

Kan içindeki Dweymerilerin ayağa kalkmasına yardım ederken Rahibe Drusilla'nın anaç ifadesi her an biraz daha kayboluyor, aldığı seksen üç can, sesinde daha fazla hissediliyordu.

"Pekâlâ. İkiniz bir daha sokak çocukları gibi kapışacak olursanız, hayatınızın sonuna dek oğlan çocuğu olarak kalmanızı kendi ellerimle sağlarım. Anlaşıldı mı?"

Mia uzun boylu oğlanların kadının karşısında âdeta küçülerek ayaklarına baktıklarını gördü. Ve ebeveynlerinden azar işiten iki küçük çocuk gibi bir ağızdan cevap verirken sesleri tizdi.

"Evet, Muhterem Rahibe," dediler.

"İyi." Anaç gülümsemesi hiç gitmemiş gibi geri gelen Drusilla, çıraklara sevecen gözlerle bakıyordu. "Sanırım bu akşamlık yemeğin sonuna geldik. Herkes odasına çekilsin. Dersler ahirsabah başlayacak."

Grup yavaş yavaş dağılıp merdivenleri indi. Mia, Tric'in yanına gidip kaşının üstündeki kanlı kesiğe bakarken Jessamine'i dudaklarında pis bir sırıtışla onu izlerken yakaladı. Selçağıran düşmanca bakışlar saçıp topallayarak uzaklaştı. Ashlinn merdivene yönelirken Mia'yı başıyla selamladı. Mia kendini bir kez daha Lord Cassius'un az önce oturduğu sandalyeye bakarken buldu.

Ana'nın Sağ Kolu...

Öfkesi her saniye biraz daha artarak yatak odalarına dönerken sessizliğini korudu. Tric neden o kadar kolay patlamıştı? Kadim Krallık'ın ortak salonundaki bütün o tahriklere katlanan o sessiz çocuk nereye gitmişti? Bütün topluluğun efendisinin gözleri önünde öfkesine yenilmişti. Hem de oradaki ilk akşamında. Çıkışı canına mal olabilirdi. Burası hataları affeden bir yer değildi.

Mia odasının kapısına varınca, sonunda kontrolünü kaybetti.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye tısladı cesaret edebildiği kadar yüksek bir sesle. "Neydi o?"

"Kaburgaların nasıl, Tric?" diye sordu Tric. "İstemeden de olsa canına okunmasını izlemek zorunda kaldım. Ah, ben iyiyim, Solgun Kız, çok teşekkür ederim..."

"Ne bekliyordun? Bu, duvarlar arasındaki ilk döngümüz ve sen Şahit Solis'i ve Itreya Cumhuriyeti'nin en korkulan katilini kızdırmayı başardın. Seni öldürmeyi kafasına koyan şu çömez arkadaşımızı da unutmayalım."

"Bana *koffi* dedi, Mia. Kafasını içine göçertmediğime şükretsin."

"*Koffi* ne ki?"

"Boş ver." Kolunu genç kızdan kurtardı. "Unut gitsin."

"Tric..."

"Çok yorgunum. Sabah görüşürüz."

Oğlan Mia'yı Naev'le baş başa bırakarak uzaklaştı. Kadın Mia'yı siyah bir alevin etrafında dört dönen bir pervane gibi karanlık ve dikkatli gözlerle süzüyordu. Mia karşısındaki yarım kalmış yapboza alnını kırıştırarak bakıyordu.

"Dweymerice biliyor olamazsın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Gerçi Naev büyük kütüphanede çeviri ciltleri olduğundan emin."

Mia dudağını ısırdı. Üstünde yastık dağları ve yumuşacık kürkle kaplı yatağını gözünde canlandırdı."

"Bu saatte açık mıdır?"

"Burada kütüphane her zaman açıktır. Ama davetsiz gitmek..."

"Beni oraya götürebilir misin? Lütfen?"

Kadının koyu renkli gözleri parladı. "Nasıl isterse."

Merdivenler ve kemerler. Kemerler ve merdivenler. Mia ve Naev sadece koyu renk taşların eşlik ettiği eziyet verici kilometreler boyunca yürüdüler. Kız yatağına gitmediğine pişman olmaya başlamıştı, Son Umut'tan başlayan yolculuğun yorgunluğu çıkmaya başlıyor, gücü hızla tükeniyordu. Yön duygusunu birkaç kez kaybetti, koridorlar ve merdivenler aynı görünmeye, kendini umutsuzca kaybolmuş hissetmeye başlamıştı.

"Burada nasıl kaybolmuyorsunuz?" diye sordu.

Kadın elini duvarlara oyulmuş sarmal desenlerin üstünde dolaştırdı. "Naev okur."

Mia soğuk taşa dokundu. "Bunlar kelime mi?"

"Daha fazlası. Bir şiir. Bir şarkı."

"Ne hakkında?"

"Karanlıkta yolu bulmak hakkında."

"Kütüphaneyi bulsak yeter. Göz kürelerim bensiz yatmaya gitmek üzere."

"İyi o zaman. Geldik."

Geçidin sonunda çift kanatlı bir kapı yükseliyordu. Koyu renkli ahşaba, duvarları süsleyen sarmal desenler kazınmıştı. Mia kapının kolu olmadığını ve kapıların her birinin bir ton ağırlığında olması gerektiğini düşündü. Ancak Naev'in yumuşacık bir dokunuşla ittiği kapı açılırken menteşelerden en ufak bir ses çıkmadı.

Mia içeri girdi ve o döngüde üçüncü kez ciğerlerinin nefesiyle vedalaştığını hissetti. Karanlık bir ormana, bir bahçe labirenti gibi düzenlenmiş bir oymalı raflar ormanına bakan bir asma katta duruyordu. Raflar kitaplarla doluydu. Kitap yığınları. Kitap dağları. Okyanuslarca kitap. Lekeli parşömenden, taze parşömenden kitaplar. Deriyle, ahşapla ve yapraklarla ciltlenmiş kitaplar, kilitli ve tozlu kitaplar, Mia'nın belinin kalınlığında ve yumruğu kadar küçük kitaplar. Mia'nın gözleri ışıldıyor, tırnakları ahşap korkulukta izler açıyordu.

"Naev, sakın beni oraya götürme," dedi nefesi kesilerek.

"Neden?"

"Beni bir daha asla göremezsin..."

"Duyduğum en doğru sözler," dedi hırıltılı bir ses. "Hangi yolu seçtiğine göre değişir."

Mia sesin sahibine dönünce uzaktaki bir korkuluğa yaslanmış, teni pörsümüş Liisli adamı gördü. Üstünde bir binici pantolonu ve hırpani bir yelek vardı. Kancalı burnunun üstünde akıl almayacak kalınlıkta bir gözlük duruyor, iki beyaz saç tutamı, en iyi kaçış yolu konusunda kararsız kalmış gibi kelleşmeye yüz tutan kafasından öne doğru uzanıyordu. Sırtı bir soru işareti gibi kamburlaşmıştı. Ağzından ince bir sigara sarkıyordu, bir tanesi de kulağının arkasına kıstırılmıştı. Yedi bin dört yüz elli iki yaşında görünüyordu.

Üstünde İADE yazan kitap yüklü ahşap bir el arabasının yanında duruyordu.

"Akıllıca mı?" diye sordu Mia.

"Ne?" Yaşlı adam gözlerini kırpıştırdı.

"Burası kütüphane. Kahrolası bir kütüphanede sigara içemezsiniz."

"Ah, kahretsiiiiin." Adam ağzındaki sigarayı çıkardı, kısa bir an düşündükten sonra, tekrar ağzına tıktı.

"Ya kitaplar alev alırsa?" dedi Mia.

Adam Mia'nın dilini gıdıklayan bir duman üfleyerek, "Ah, kahretsiiiin," dedi.

"Pekâlâ, o zaman ben de bir tane alabilir miyim?"

"Bir tane ne?"

"Sigara."

"Aptal mısın sen?" Adam akıl almaz kalınlıktaki gözlüğünün arkasından Mia'ya baktı. "Kahrolası bir kütüphanede sigara içemezsin. Ya kitaplar alev alırsa?"

Mia başparmaklarını kemerine takıp başını yana yatırdı. "Ah, kahretsiiiin?"

Yaşlı adam kulağının arkasındaki sigarayı çekti, kendisininkiyle yakıp kıza uzattı. Mia sırıtarak çilek rengine çalan bir duman üflerken şekerli kâğıdın verdiği mutlulukla dudaklarını yaladı. Naev yaşlı adamı işaret etti.

"Naev, kütüphaneci Vakanüvis Aielus'u takdim eder."

"Oldu mu?" dedi yaşlı adam.

"Oldu," dedi Mia başıyla onaylayarak.

"Harika."

Naev gittikçe yoğunlaşan duman yüzünden öksürdü. "Vakanüvis, çömez Dweymerice bir sözcüğün çevirisini istiyor. Konuyla ilgili bir kitap istiyor. Vakanüvisin elinin altında böyle bir kitap var mı?"

"Hiç şüphesiz, çok var. Ancak çömez sadece tek bir kelimenin peşindeyse muhtemelen arama zahmetine girmeden kendim cevap verebilirim."

"Siz Dweymerice biliyor musunuz?" diye sordu Mia.

"Güneşler altında benim bilmediğim bir dil konuşuluyorsa, gözlerimi oyup bilye yapabilirsin, küçükhanım.*"

"Pekâlâ, her ne kadar bir başka döngüde koridorlarda avare avare dolaşma fikri pek cazip gelse de şu anda güzel yatağım beni çağırıyor, sevgili Vakanüvis." Mia sigarasından derin bir nefes çekti. "Bu yüzden, bu hoş dumanın yanında bana bir de anlam verebilirseniz, size iki kez boçlanmış olurum."

"Kelimeyi söyle."

"*Koffi.*"

"Aahh." Yaşlı adam yüzünü buruşturdu. "Kim sana böyle hitap etti?"

"Kimse."

"İyi o zaman... Bir dakika, sen başkasına söylemedin ya?"

"Henüz değil."

"Söyleme. Bir Dweymeriye edebileceğin en kötü hakaret."

"Anlamı ne?"

"Kaba tercümeyle mi? *Tecavüzden olma çocuk.*" Yaşlı adam sigarasından bir nefes çekti. "Dweymeri korsanlarının en beterlerinin, ele geçirdikleri halka canlarının istediğini yapmak gibi bir alışkanlıkları vardır. Bir *koffi* bu tür bir şeytanlığın ürünüdür. Bir melez. İsteksiz bir annenin piç çocuğu."

"Çene aşkına," diye soludu Mia. "Tric boşuna onu öldürmek istememiş."

Aelius sigarasını duvara bastırarak söndürdü ve izmariti cebine attı.

"Bütün ihtiyacın bu muydu? Tek kelime?"

"Şimdilik."

"Pekâlâ, o zaman ben gidiyorum. Çok fazla kitap var. Çok fazla yüz yıl var."

"Çok teşekkürler, Vakanüvis Aelius."

"Ahirdöngüdeki şan dersinde bol şans."

---

* Aslında güneşlerin altında Vakanüvis Aelius'un bilmediği üç dil konuşulurdu.

İlki Doğu Bölgesi'nde yaşayan ve kendilerinden olmayanlarla sonu o kişileri şişe geçirmeden tek bir temas kurmayan bir dağ kabilesinin konuştuğu dil.

İkincisi, eski Liisçenin Elai'de yaşayan ve Bekleyenler olarak bilinen bir kıyamet mezhebi (cemaat içlerinden biri Rolf adında ama diğerlerinin "Sarı Prens" diye hitap ettiği bir köpek olan altı kişiden oluşuyor) tarafından konuşulan özel bir lehçesi.

Ve son olarak kedilerin dili. Ah, evet, kediler konuşur nazik dostum, bundan hiç şüphen olmasın. Birden fazla kedin varsa ve şu anda onları göremiyorsan, bir köşede sahiplerinin bütün vaktini onlara fazlasıyla hak ettikleri ilgiyi göstermek yerine, saçma sapan kitaplar okuyarak geçirdiğinden yakınıyor olmaları çok mümkün.

Mia kaşlarını çattı ve adam ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken bir süre kambur sırtına baktı. Kendi sigarasını söndürdükten sonra Naev'e döndü. "Yatma zamanı, yolu göstermeni rica edebilir miyim?"

"Elbette."

Kadın, Mia'yı dolambaçlı labirentten geri götürdü. Vitraylı camlardan içeri simyevi bir ışık süzülüyordu. Mia geldiklerinden farklı bir yoldan döndüklerine yemin edebilirdi ya da duvarlar hareket ediyordu. Zihni büyü çarkı gibi dönüyordu.

Selçağıran'ın söyledikleri doğru muydu? Tric'in anne ve babasının farklı ten renklerine rağmen birbirlerini sevmiş olmaları mümkün müydü? Mia, Tric'in gözlerindeki ölüm saçan bakışı hatırlamaktan kendini alamadı. Bu hakarette gerçeklik payı olmasa, Tric bu kadar alınır mıydı?

Tric'le bu konuyu konuşmalı mıydı? Yokgecelerini oğlanı karanlığın içinde bekleyen bıçak için endişelenerek geçirmek istemiyordu ama Tric bir araba dolusu katır kadar inatçıydı. Sürekli Jessamine'i kollamak zorunda kalmak yeterince kötü olacaktı. Tric'in Mia gibi kafasının arkasında olmayan gözleri yoktu ve Selçağıran onu paspas edebileceğini çoktan ispatlamıştı.

Tric dikkatli davranmazsa sonu buraya gömülmek olabilirdi.

Bu yüzden, ertesi sabah Selçağıran, Niah'ın heykelinin dibinde yatarken bulunca Mia'nın ne kadar şaşırdığını tahmin edersiniz. Etrafındaki taşlara kazınan isimler soğumaya yüz tutmuş bir kan gölüyle kaplanmıştı.

Boğazı boydan boya kesilmişti.

2. Kitap

Demir ya da Cam

10. BÖLÜM

ŞARKI

Yirmi yedi çırak Methiyeler Salonu'nda ayaktaydı.

Evveldöngüden bir kişi eksikti.

Mia merakla diğerlerine baktı. Kızıl saçlı ve avcı bakışlı Jessamine. Tek kulağı eksik, tırnakları yenmiş iri yapılı, yanık tenli bir oğlan. Kısa siyah saçlı, yanağına kölelik işareti damgalanmış, ayaklarının üstünde yılan gibi sallanan bir kız. Sürekli kendi kendine konuşur gibi görünen, elleri dövmelerle kaplı, Vaanlı çirkin mi çirkin bir oğlan. Mia isimlere yüzler yerleştiriyordu. Çoğu hâlâ yabancı olsa da etrafındaki bütün çömezler hakkında bildiği tek bir şey vardı.

Hepsi katildi.

Gece Ana'nın heykeli merhametsiz gözlerle onlara tepeden bakıyordu. Sabah kahvaltısından önce salona giderlerken, çömezlerin arasında söylentiler dolaşmıştı. İki El dizlerinin üstüne çökmüş, at kılından yapılma fırçalarla Tanrıça'nın ayaklarının dibindeki taşı ovuyorlardı. Kovalarındaki su kıvamsız, şeffaf bir kırmızıydı.

Selçağıran'ın cesedi ortalıkta yoktu.

Ashlinn, Mia'nın yanına sokuldu ve doğruca karşıya bakarak usulca konuştu.

"Dweymeri oğlanının olayını duydun mu?"

"Biraz."

"Boğazı boydan boya kesilmiş diyorlar."

"Ben de öyle duydum."

Mia'nın sağ tarafında duran Tric tek kelime etmedi. Mia bir suçluluk işareti bulmak için arkadaşının yüzüne baktı. Tric bir katildi, ona şüphe yoktu ama odadaki herkes öyleydi. O ve Selçağıran'ın kapışmış olmaları onu şüpheliler listesinin en başına koymak gerektiği anlamına gelmezdi. Muhterem Rahibe Drusilla oğlanın bu kadar bariz bir gerekçeyle öldürmesi için çok aptal olması gerektiğini düşünüyor olmalıydı.

"Sence Rahipler bu işi soruşturur mu?" diye sordu Mia.

"Muhterem Rahibe'yi duydun. *Sizler birer katilsiniz, hepiniz katilsiniz. Ve öyle davranmanızı bekliyorum.*" Ashlinn, Tric'e baktı. "Belki de biri sözlerini ciddiye almıştır."

"Çömezler."

Kızlar kafalarını kaldırınca gri saçları açık, elleri birbirine kenetlenmiş, öylece duran Muhterem Rahibe Drusilla'yı gördüler. Gölgelerden eriyip kopmuş gibi, çıt çıkarmadan gelmişti. Yaşlı kadının sesi loş salonda yankılandı.

"Dersler başlamadan önce bir duyurum olacak. Eminim hepiniz çömez arkadaşınızın dün akşam bu salonda öldürüldüğünü duymuşsunuzdur." Drusilla taşın halihazırda ovulmaya devam eden ıslak kısmına baktı. "Selçağıran'ın sonu derin bir üzüntüye neden oldu ve kilisemiz bu ölümü enine boyuna araştıracaktır. Herhangi bir bilgisi olan varsa, döngü bitmeden odama gelsin. Bulunduğumuz yer, Kutlu Ölümün Anası'nın Kilisesi'dir ve diğer çömezlerin canını almak size değil, ona düşer. Bu ölüm bir intikam, nefret ya da soğukkanlılıkla hesaplanmış basit bir eylemse, sorumlusu uygun şekilde cezalandırılacaktır.

Mia yaşlı kadının "intikam" derken Tric'e baktığından emindi. Arkadaşına baktı ama oğlanın yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

"Bununla birlikte," diye devam etti Drusilla, "soruşturma devam ederken çömezlerin dokuzuncu çan vurulduktan sonra odalarından çıkmaları yasaklanmıştır. Eğitim ve çalışma amaçlarıyla Şahidiniz tarafından özel izinler sağlanabilir ancak koridorlarda başıboş dolaşılmasına izin verilmeyecektir. Bu yasağı ihlal edenler ciddi şekilde cezalandırılacaktır."

Rahibe Drusilla'nın bakışları çömezlerin yüzlerini tek tek dolaştı. Mia kanlı bir hizip sürüsü için "ciddi cezanın" ne olabileceğini merak etti.

"Şimdi," dedi Drusilla. "Şarkılar Salonu'na ilerleyin ve ses çıkarmadan Şahit Solis'i bekleyin."

Kadın, siyah cüppesi dalgalanırken gölgelerin içinde gözden kayboldu.

Çömez sıralarından mırıltılar yükseldi. Köle mührü taşıyan kız dikkatle Tric'e bakıyordu. Yanık tenli oğlan, kulağından kalma deri parçasıyla oynarken kısık gözlerle Dweymeri'yi süzüyordu. Tric bakışları görmezden gelerek eşlik etmeye gelen Ellerin peşine takıldı. Dağ'ın zirvesi olduğunu tahmin ettikleri bir yere yorucu bir tırmanışın ardından Mia ile diğer çömezler kendilerini Şarkılar Salonu'nda buldular.

Bu salona neden bu adın verildiği konusunda hiçbir fikri olmasa da Mia konunun akustikle ilgili olduğundan şüpheliydi.* Tavandaki yuvarlak vitray pencereden salonun ortasına parlak altın rengi bir ışık vuruyordu. Devasa salonun kenar kısımları karanlıkta kalsa da Mia duvarlarda bir önceki gün gördüğü sarmal desenlerin ben-

* Gerçi, aslında salonun akustiği olağanüstüydü. *Falalalalalaaaaaa*

zerlerini yakalamıştı. Bayat kan, ter, yağ ve çelik kokusu duyuyordu. Cansız eğitim mankenleri, okçuluk hedefleri ve idman aletleri düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Zemin siyah granitti ve tam ortaya, kırk kişinin ayakta ve bitişik halde sığabileceği bir çember oyulmuştu. Çömezler talimat üzerine çemberin etrafındaki yerlerini aldılar ve sessizce ilk derslerini beklemeye başladılar.

Mia'nın sol tarafında duran Ashlinn on saniye geçmeden fısıldamaya başladı.

"Dokuz çanda yat borusu. İnanabiliyor musun?"

Mia bakışlarını salonda gezdirerek, "Işık gittikten sonra burada yapılacak pek bir şey yokmuş gibi görünüyor," dedi.

Kız sırıttı. "Ah, Corvere. Bir bilsen."

"O zaman neden..."

"Sizden sessizce beklemeniz istendi."

Şarkılar Salonu'nun görünmeyen duvarlarında boğuk bir ses yankılandı. Mia hiç ayak sesi duymamıştı ama Şahit Solis elleri arkasında bağlı, Mia'nın arkasından bir yerden çıkageldi. Yanından neredeyse ona sürtünerek geçerken, Mia adamın geniş omuzları ve hayalet beyazı gözleriyle yakından çok daha heybetli olduğunu düşündü. Yumuşak kumaştan siyah bir cüppe giymişti ve boş kılıç kını yine belindeydi. Sadece kendisinin duyabildiği bir ezgiye ayak uydurur gibi sessiz bir zarafetle hareket ediyordu.

"Ananın Kılıçları uyuyan bir bebeğin yanağına vuran yıldız ışığı kadar sessiz olmalıdır," dedi çemberin içine girerken. "Bir keresinde, Büyük Athenaeum'da* tam yedi döngü boyunca sunumun gelmesini bekledim ve kitaplar bile orada olduğumu fark etmedi."† Mia ve Ashlinn'e döndü. "Ve siz kızlar, birkaç saniye bile sessiz kalamıyorsunuz."

"Bağışlayın, Şahit," dedi Ashlinn eğilerek.

"Merdivende üç tur, evlat. Bir aşağı bir yukarı. Başla."

Ashlinn ne yapacağını bilemeyerek duraksadı. Şahit, görmeyen gözleriyle kızın kafatasını âdeta delip geçerek ona bakıyordu.

"Altı tur oldu. Her tekrarlayışımda sayı ikiye katlanacak."

Ashlinn tekrar özür dileyerek Şahit'e selam verip salondan çıktı. Solis bu kez Mia'ya döndü ve renksiz gözlerini kızın omzunun üstüne sabitledi. Mia adamın hiç göz kırpmadığını fark etti.

"Ya sen, evlat? Senin söyleyecek bir şeyin var mı?"

Mia sessiz kaldı.

---

* (Lat.) Kütüphane. (ed.n.)

† Bu tamamen doğru değil. Liis'in büyük kütüphanesindeki kitapların bazıları çok akıllıdır.

"Eee?" Şahit bir adım daha yaklaşıp ona tepeden bakarak, "Bana cevap ver!" dedi.

Mia bakışlarını yere indirdi ve dümdüz bir sesle, "Bağışlayın, Şahit, saygısızlık etmek istemem ama söyleyeceğim her şey talep ettiğiniz sessizliğin ihlali olarak yorumlanacak ve beni daha fazla cezalandıracaksınız," dedi.

İri cüsseli adamın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Akıllı bir ufaklık, ha?"

"Akıllı olsaydım konuşurken yakalanmazdım, Şahit."

"Çok yazık, o zaman. Sende akıl dışında kayda değer bir şey yok." Solis merdiveni işaret etti. "Üç tur. Aşağı, yukarı. Haydi."

Mia eğilerek adama selam verip tek kelime etmeden salondan çıktı.

Sahanlıkta bacaklarını esnettikten sonra basamakları içinden sayarak koşuya başladı.* Solis'in onda kayda değer bir şey olup olmadığını nereden bildiğini merak etmişti; adamın gözlerinin âşık bir delikanlı kadar kör olduğuna hayatının üstüne bahse girebilirdi ama Solis onun kadar görebiliyormuş gibi davranıyordu. İkinci turun ortasında, Şahit'le ilgili bütün düşüncelerini bir kenara atmış, kendini tamamen koşuya adamıştı. En tepeye vardığında bacakları jöleye dönmüştü ve eski ustasına ona ceza olarak koşturduğu Tanrımezarı merdivenleri için içinden bir kez daha teşekkür etti. Daha sık yaramazlık yapmadığına pişmandı.

Mia'nın son elli basamakta geçtiği Ashlinn, ter içinde en tepeye ulaştı ve nefeslenmek için duraksarken ona göz kırptı.

"Affedersin, Corvere," dedi nefesi kesilerek. "Babam beni Solis konusunda uyarmıştı. Daha akıllı davranmalıydım."

"Zarar yok." Mia gülümsedi.

"Bekle ve gör. Benim hâlâ üç turum var." Ashlinn sırıttı. "İçeride görüşürüz."

Mia elleri kalçalarında salona döndü. Aynı anda Jessamine'in yardakçısının –balyoz yumruklu Itreyalı çömez– Şahit Solis'in yanına, çemberin içine girdiğini gördü. Jessamine, adının Suskun olduğunu söyleyen solgun çocuk ve köle damgalı kızın da aralarında olduğu altı çırağın daha ter içinde ve nefes nefese çemberin etrafındaki yerlerinde yere çömelmiş olduklarını fark etti. Hepsinin yanaklarına küçük, kanayan çizikler açılmıştı.

Solis halkanın tam ortasında duruyordu. Mia adamın koyu renk cüppesini çıkardığını ve altın rengine çalan kahverengi yumuşak deriden bir içlikle kaldığını gördü. Heybetli önkolunda bir dizi yara izi vardı; toplamda otuz altı adet. Boş kın

---

* Mia Kızıl Kilise'de geçireceği süre boyunca bu basamaklarda yüzlerce tur atacaktı. Basamakları her defasında sayacaktı. Bundan hiç kimseye bahsetmese de ve buna tamamen şaşırmasa da basamak sayısı her defasında değişecekti.

hâlâ belindeydi ama şimdi elinde yakın dövüş için ideal bir silah olan çift kenarlı, kısa bir kılıç tutuyordu.

Karanlığın içinden, Mia'nın aklına gelebilecek her tür silahla yüklü düzinelerce raf ortaya çıkarılmıştı. Kılıçlar, bıçaklar, çekiçler, palalar, Çene aşkına, kanlı baltaların durduğu bir raf bile vardı. Hepsi sade, süssüz ve ölümcül bir güzellikteydiler.

Solid'in kör gözleri yere sabitlenmişti. "Adın ne, evlat?"

Haydut tipindeki Itreyalı oğlan hafifçe eğilerek cevap verdi. "Diamo, Şahit."

"Ve bıçağın şarkısında tecrübeli misin, küçük Diamo?"

"Birkaç ezgi bilirim."

"O zaman söyle bakalım."

Mia çemberdein arkasındaki yerini alırken, Diamo silah raflarını dikkatle inceledi. En az bir buçuk metre boyunda uzun bir kılıç çekti, deneme amacıyla savurunca çelik havada bir ıslık çaldı. Mia oğlanın doğru seçim yaptığını düşünürken başını salladı. Oğlan Solis'in kısa bıçağına iyi bir rakip seçmişti; demek en azından temel bilgilere vakıftı. Kılıcın uzunluğu ona oyun alanı bırakacaktı.

Diamo, Solis'in karşısında savunma pozisyonu aldı ve bir kez daha eğildi. Şahit, bıçağı yere dönük, başı yana yatık duruşuyla ilk bakışta savunmasız görünüyordu.

"Şarkı falan duymadım, evlat."

Diamo kılıcını kaldırıp öne atıldı. İyi bir darbeydi, karşılık verilmese Şahit'in boynuna inecek geniş bir kavis. Ancak Mia'nın şaşkın şaşkın bakarken Solis bir adım öne çıkıp kılıç darbesini savuşturdu. Diamo'ya hamle yapmasıyla oğlan savunma pozisyonuna geçince kafa, boğaz, göğüs ve mahrem yerleri darbe almaktan son anda kurtuldu. Çelik çeliğe değdikçe şakıyor, salon bu ezgiyle çınlıyor, bıçaklar öpüşürken havada minik kıvılcımlar uçuşuyordu. Solis'in yüzü rüya gören bir çocuğunki kadar dingin, görmeyen gözleri yerdeydi. Ancak yırtıcılığı ürkütücü, hızı hayranlık uyandırıcıydı. Dövüş, Solis'in oğlanın bir iki takdire şayan hamlesine daha izin verdiği ve hepsini tek tek geri püskürttüğü birkaç dakika daha devam etti. Sonunda Mia büyülenmiş gözlerle izlerken Diamo'nun kılıcı elinden düşürüldü ve Solis'in bıçağı oğlanın terden ıslanmış yanağına usulca dokundu.

Her şey o kadar hızlı oldu ki Mia adamın hareket ettiğini bile tam göremedi.

Sadece yenilgisini anımsatmayı amaçlayan küçük çizikten kan süzülürken Diamo yüzünü buruşturarak geri çekildi. Solis arkasını döndü ve kılıcını yeniden yere indirdi.

"Kötü bir gösteri oldu."

"Bağışlayın, Şahit."

Diamo çemberdeki yerini alırken Solis iç geçirdi. "Bu odada şarkıyı bilen kimse yok mu?"

"Ben bir ezgi tutturabilirim."

Mia, Tric'in sesini duyunca gülümsedi. Selçağıran'la dövüşünde gözü morarmıştı ama bir önceki akşam Solis'in onu Gökyüzü Mihrabı'ndan fırlatmasına ramak kalmasına rağmen dövüşme havasında görünüyordu. Cüppesini çıkarınca altındaki siyah deriden kısa kollu ceketi ortaya çıktı. Mia kendini oğlanın kollarındaki kaslara ve yanık teninin gerginliğine hayranlıkla bakarken buldu. Şehvet ve şiddet görüntüleri birbirine karışırken Dağ'a gelmeden önce verdikleri mücadeleyi hatırladı. Kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Ah, genç melezimiz." Solis onu başıyla selamladı. "Dün akşam formun hakkında çok bilgi sahibi oldum ama gel bakalım, yavru köpek." Tek eliyle oğlana işaret etti. "Gel de kükremeni duyalım."

Mia Tric'in hakareti hiç irkilmeden sessizce karşıladığını görünce yediği dayaktan ders aldığını anlayıp sevindi. Oğlan raflardan bir pala seçip altın ışık çemberinin içine adım attı. Tric yaklaşırken, Solis yine bıçağının ucu yeri gösterir şekilde hareketsiz bekledi. Ancak Dweymeri'nin cüssesi öldürücü, hamleleri çevik ve gerçek olsa da çarpışmaları Diamo'nunkinin bir tekrarı olmaktan öteye gidemedi. Tric kendini silahsız, nefessiz ve yanağında açılmış yeni bir kesikle buldu.

Solis başını sallayarak arkasını döndü.

"Acınası. Gördüğüm en kötü grup. Buraya gelmeden önce ustalarınız size ne öğretti? Örgü ve yemek mi?" Kör gözlerini grubun üstünde dolaştırdı. "En iyi kılışların çeliğe ihtiyacı bile olmaz. Ancak bu duvarların arasından çıkmadan önce her birinizden ışığı bir vuruşta altı dilime bölmeniz bekleniyor." İç geçirdi. "Ama ben hiçbirinizin kahrolası bir çavdar somununu bile dilimleyemeyeceğinize bahse girebilirim."

Silah raflarını işaret etti.

"Hepiniz birer bıçak alıp önümde toplanın. En baştan başlayacağız."

"Şahit," dedi Mia.

"Ah, gevezemiz geri döndü. Bende aromanı merak ediyordum."

"*...mia, sakın...*"

"Şahit, henüz benim şarkımı dinlemediniz."

"Kendini Şahit Aalea'nın hocalığına sakla, evlat. Hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Mia çemberin içine girdi. "Yine de denemek isterim."

Solis boynunu duyulur bir şekilde kütürdeyene kadar yana yatırdı. Havayı kokladı.

"O zaman elini çabuk tut."

Mia silah rafına gidip kendine Liis tarzında kavis verilmiş bir çift uzun hançer seçti. Hançerler sade görünmekle birlikte ağırlıkları, keskinlikleri kusursuzdu. Raf-

lardaki en hızlı silahlar onlardı; hafif ve pürüzsüz. Ancak Solis'in kılıcından daha kısaydılar ve ancak çok yakından iş görürlerdi. Mia çembere girerken Şahit kıkırdadı.

"Elinde gladyus[1] tutan bir rakibin karşısına hançerlerle dikiliyorsun. Şarkının sözlerini bildiğinden emin misin, evlat?"

Mia tek kelime etmeden bir ayağını öne uzattığı sol el duruşuna geçti ve parmak uçlarını hançerlerin kabzalarına vurmaya başladı. Yukarıdaki vitraylı camdan ayaklarının dibine koyu renk bir gölge vuruyordu. Müşfik Kedi'nin gölgenin içine kıvrıldığını ve korkusunu ağız dolusu içtiğini hissetti. Ve bir hakaret daha beklemeden Solis'in gölgesinin içine uzanıp onu *çekti*.

Karanlık'la sayısız kez uğraşmış olmasına rağmen böyle hissettirdiğini hiç hatırlamıyordu. Belki de nedeni buranın güneşsiz olmasındandı ama burada gücü daha büyük, karanlığı bükmek sanki daha kolaydı. Şahit'in ayaklarını gölgesiyle sarmaktansa onun gölgesini kullanarak adamın botlarının içine gömdü. Odadaki hiç kimse ne yaptığını anlayamazdı. Şahit'in ayaklarının dibindeki karanlıkta tek bir kıpırtı yoktu. Ancak adam duruşunu değiştirmeye yeltenince çizmelerinin zemine yapıştığını fark etti.

Mia darbesini indirip bıçak ıslık çalarak adamın gırtlağını nişan alırken Solis'in gözleri büyüdü. Mia'nın sağ eline vurup hançerini odanın diğer ucuna savurarak hamlesini geçiştirdi. Ancak kız bir ejderhagüvesinin gıpta edeceği bir hızla saçlarını savurarak parmak ucunda bir tam tur attı ve Şahit'in yanağına minik bir çizik attı.

Çömezler hep bir ağızdan bir şaşkınlık çığlığı attılar. Solis'in yüzünden bir damla kan damladı. Tric bir zafer çığlığı attı. Mia bir an, herkesi küçümseyen bu piç kurusunun kanını dökmeyi başarmanın kibriyle sırıttı.

Ama yalnızca bir an sürdü.

Solis kızın sol bileğini yakalayıp demir gibi sert bir kavrayışla arkaya büktü. Kılıcını çizmelerine doğru savurup iki bağcığa karanlıkta ıslık çaldırdı. Ve tabanları zemine yapışan botlarından kurtulup Mia'nın başının üstünden zıpladı. Arkasındaki taş zemine konarken kızın bileğini sımsıkı kilitlemişti.

Şahit kolunu büküp kılıç tutan elini sündürecek şekilde kızı iki büklüm ederken Mia acıyla inledi. Dirseği acı içindeydi, omzunun yuvasından çıkması an meselesiydi.

"Akıllı kız," dedi Solis kızın kolunu daha da bükerken. "Ama burası Gölgeler Salonu değil, Şarkılar Salonu, ufaklık."

Kıza kör ve merhametsiz gözleriyle tepeden bakıyordu.

"Ve gölgemin şarkısını duymak istediğimi söylemedim."

---

[1] (Lat.) Kısa ve düz namlulu bir kılıç. (ed.n.)

Solis kılıcını sıkmaktan bembeyaz kesilmiş elini havaya kaldırdı. Ve Mia'nın çığlığı eşliğinde, göklerden bir fırtına misali indirerek

bir kez

iki kez

üç kez vurdu

ve kızın kolunu dirseğinden kopardı.

11. BÖLÜM

İYİLEŞME

Kan. Acı. Karanlık.

Solis'in, kolunu koparmasını izleyen dakikalardan Mia'nın bütün hatırlayabildiği buydu. Midesinden kusmuk ve çığlıklarla birlikte köpüren acı, beyaz ve kör ediciydi. Tatlı, siyah ve fısıltılarla dolu bir karanlık çökmüştü ve Müşfik Kedi'nin uzaktan gelen sesi, tanımadığı başka seslere karışıyordu.

"... *dayan, mia*..."

"Ah, Solis, zavallı Solis. Keşke annen seni daha fazla sevseymiş..."

"Ne ziyan. Bu kızın zahmete değeceğinden emin misin?"

"Drusilla öyle düşünüyor. Ayrıca, yüzü hoşuma gidiyor."

"...mia, bana yaslan..."

Mia bir çığlıkla uyandı.

Gözlerine simyevi bir ışık doldu. Deri kemerlerle yattığı yere sabitlenmişti. Kurtulmak için çırpınınca nazik elleri üstünde hissetti ve *şişt, şişt, tatlı çocuk* diyen yumuşacık sese dönünce, uyanıkken gördüğü rüyalardan hiç çıkmayacak bir yüzle karşılaştı.

Bir adam. Uzun boylu, ince yapılı ve bütün kanı çekilmiş bir ceset kadar solgun bir adam. Gözleri pembeydi, mermeri anımsatan teninin altında yol yol mavi damarlar seçiliyordu. Kar misali bembeyaz saçları arkaya taranmıştı ve açık ipek cüppesinin arasından pürüzsüz ve sert göğsü görünüyordu. Bütün dünyayı yanında sönük bırakan bir güzelliği vardı. Ama soğuk. Kansız. Yepyeni çam bir tabutta yatan taze bir ölünün güzelliği gibi. Toprakta bir iki saatin sonunda bozulacağını bildiğiniz türden bir güzellik.

"Kıpırdama, tatlım," dedi. "Güvendesin ve iyileşiyor, yeniden bütünleniyorsun."

Mia, Solis'in bıçağını ve kolunun bedeninden ayrılışının acısını hatırladı. Ancak kolunun üst kısmını saran derilerin ve tokaların ötesindeki sol kolunu gördü: Siyah ve mor, acıyla zonklayan ama bir şekilde dirseğine tutturulmuş kolunu. Mide bulantısıyla yükselen safrasını bastırmak için yutkundu, nefes alamıyordu.

"Kolum..." diye inledi. "O..."

"Her şey yoluna girecek, tatlı çocuğum, her şey düzelecek." Adam morarmış dudaklarında bir gülümsemeyle Mia'nın kolunu tutan kemeri çözdü. "Tamamen iyileşmediyse de acıların azaldı. Geri kalanını zaman halleder."

Mia kusma isteğini bastırmaya çalışarak yumruğunu sıktı. Parmaklarında bir seğirme ve dirseğinde, Solis'in bıçağının kestiği yerde cılız bir sızı hissetti.

"Nasıl?" diye soludu.

"Kanamayı durdurmak bana düştü ama etini Marielle'im kurtardı. Teşekkürün aslan payı onun hakkı." Adam birine seslendi. "Gel, sevgili kardeşim. Yüzünü göster. Hem zaten hiçbir gölgenin seni bu kızın gözlerinden saklayabileceğini sanmıyorum."

Mia bir kıpırtı duyup başını çevirince çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Orada, yarı karanlığın içinde, kamburu çıkmış biçimsiz bir kadın duruyordu. Adam gibi o da albinoydu ve siyah bir cüppe giymişti ama teninin açıkta kalan yerleri korkunç ötesiydi. Çatlaklarla, şişliklerle kaplı, kan ve irin sızdıran, kemiklerine kadar çürümüş bir et yığını. Parfüm kokuyordu ama Mia parfüm kokusunun altında daha karanlık bir tatlılığın kokusunu duyabiliyordu. Bozulmuşluğun tatlılığı. Yıkılmış ve ıslak toprakta çürüyen imparatorlukların.

Mia, "Çene beni alsın," diye soludu.

Bozulmuş dudaklarda yarım bir gülümseme belirdi. "Zaten aldı, çocuk."

"Kimsiniz siz?"

"Ben Sözcü Adonai," dedi adam. "Canım kardeşim de Dokumacı Marielle."

"Sözcü mü?" dedi Mia. "Dokumacı mı?"

"... büyücüler..."

Marielle, Mia'nın yatağının ayakucunda cisimleşen Müşfik Kedi'ye döndü. Kedi olmayan kedi,başını yana yatırmış, kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallayarak kadına bakıyordu.

"Ah, sonunda kendini gösterdi. Sana da iyi döngüler küçük gezgin."

"... bunlar aşkahi büyü sanatının üstatları, mia..."

Kızın kaşları çatıldı. Fısıltıharabelerinde gördüğü, zamanla aşınıp bozulmuş kedi başlı heykelleri hatırladı. O heykeller yüzyıllar önce bu toprakları bir imparatorluğa

dönüştüren insanlardan artakalan tek şeydi. Geriye büyü artıkları ve korkunç çirkinlikler dışında başka bir şey kalmamıştı.

"Ama Aşkahi sanatları öldü..."

Marielle yatağının yanına gelince Mia kadının varlığıyla teninin karıncalandığını hissetti. Başlığının altından ince, beyaz saç telleri çıkıyordu. Gözleri kardeşininkiler gibi pembeydi. Mia etrafına bakınca sarmal süslemeler ve kemerli dört kapı gördü. Duvarlarda belli belirsiz yüzler vardı.

"Ölen her şey gerçekten ölmez," dedi Marielle.

"Ana yalnızca ona gerekenleri tutar," dedi Adonai.

"Naev de aynısını söyledi."

Marielle'in gözleri parladı. "Onunla arkadaş mısınız?"

"Sakin ol, sevgili, biricik kardeşim," diye homurdandı Adonai. "Bu kız Naev'i çölden getiren kız. Bu tatlı çocuk Naev'in hayatını kurtardı."

Marielle, Mia'nın dirseğindeki yaraları sıktı. "O halde neden hayatını kurtardım acaba?"

"Çünkü bunu senden ben istedim, iyi kalpli Marielle."

Mia kapılardan birine baktı ve cüppesinin kollarının içindeki ellerini kavuşturan Muhterem Rahibe'yi gördü. Yaşlı kadın, uzun gri saçları omuzlarından dökülerek odaya girdi. Mia'ya nazik bir tebessüm bahşetti.

"İkiniz de çok iyi iş çıkarmışsınız. Turp gibi olmuş."

"Biraz morluğu kaldı," dedi Adonai. "Kemik üç yerden kopmuş ve kız kardeşimin o âlemde uzmanlığı yok. Ama et konusunda Marielle'in eşi benzeri yoktur. Onu kirişleri dokurken, kasları birleştirirken görseydiniz, ah..."

"Kaçırdığıma üzüldüm." Muhterem Rahibe elini Mia'nın omzuna koydu. "Nasılsın bakalım, Çömez?"

"Aklımı yitirmiş gibiyim."

Marielle güldü; gülerken altdudağının eti açılmıştı. Koyu renkli kanı silmek için uzandı ama Adonai onu nazik bir hareketle durdurdu. Mia'nın tiksintiyle bakarken adam uzanıp kız kardeşinin çenesindeki kanı yaladı.

"En derin teşekkürlerimi kabul edin," dedi Rahibe Drusilla. "İkiniz de. Şimdi, söyleyecek bir şeyiniz yoksa çömezle yalnız konuşmak istiyorum."

"Hakkınızdır. Bizler sizin misafiriniz." Güzel adam biçimsiz kız kardeşine döndü. "Gel, sevgili kız kardeşim. Susadım. Eğer hoşuna gidecekse seyredebilirsin."

Erkek kardeşinin parmak boğumlarını biçimsiz dudaklarına bastıran Marielle'in pembe gözleri parlıyordu. Eğilip Muhterem Rahibe'yi selamlayan iki kardeş el ele odadan çıktılar. Onlar gidince Mia Drusilla'ya baktı ve karaya vurmuş bir balık gibi dudaklarını açıp kapadı.

Yaşlı kadın gülümseyerek, Mia'nın üstünde yattığı kaidenin yanına oturdu. Pembe yanaklarını ve yorgun bakışlarını gri bukleler çevreliyordu. Mia bir kez daha Drusilla'nın, dizinin dibinde torunlarıyla sıcacık bir ateşin başında oturuyor olması gerektiği duygusuna kapıldı. Kadının gülümsemesi ona güven veriyordu. İstendiğini hissediyordu. *Sevildiğini.* Ancak Mia aldığı can sayısından ve Kilise içindeki otoritesinden Drusilla'nın bu duvarlar arasındaki en tehlikeli insan olduğunu biliyordu.

"Adonai ve Marielle seni tedirgin ettilerse özür dilerim," dedi Rahibe. "Kendi türlerinden olmayanlarda genellikle bu etkiyi yaratırlar."

"Kendi türleri?"

"... büyücüler..."

Drusilla, Müşfik Kedi'ye döndü. "Ah, demek buradasın. Tahmin etmeliydim."

"... ben her zaman buradayım..."

"Çömezle yalnız konuşacağım."

"... o asla yalnız kalmayacak..."

"Sabrımı zorlama, ufaklık. Kollarımı açıp kalbimde büyük bir coşkuyla gün ışığından çekileli uzun zaman oluyor. Karanlığı kendim kadar iyi tanırım. Lord Cassius'un yokluğunda Niah'nın buradaki en yüksek yetkilisiyim. Ve bir kez daha gitmeni istediğimde, bu kadar nazik davranmam."

"... benden korkmana gerek yok..."

Drusilla tebessüm etti. "İnsan bütün hayatını gölgelerin arasında geçirince, o gölgeleri paylaştığı kişiler hakkında bir iki şey öğreniyor. Senin gücün burada bana işlemez."

"Sorun yok, Müşfik Kedi," dedi Mia. "Fazla uzaklaşma. "İhtiyacım olursa seslenirim."

Gölgekedi, uzun süren sessiz bir an boyunca gözlerini dikip baktı. Yaşlı kadın da ona bakıyordu. Ancak sonunda Mia kedisinin kendisine baktığını ve başını salladığını fark etti.

"... nasıl istersen..."

Ve hiç ses çıkarmadan gözden kayboldu.

Mia gölgekedinin yokluğunu derhal hissetti; karnına yavaş yavaş bir korku dalgası yayıldı. Bir katiller güruhunun müdiresiyle baş başa kalmıştı. Solis'in, kolunu kesip attığı andaki bakışı zihnine dağlanmıştı. Kolunu bir daha tam olarak kullanabilecek miydi? Ya...

"Ilginç arkadaşların var, Çömez," dedi Drusilla.

Mia, Marielle ile Adonai'nin çıktığı kapıya baktı.

"Sizin kadar değil, Muhterem Rahibe."

"Dediğim gibi, kardeşler seni huzursuz ettiyse özür dilerim. Marielle ve Adonai bir süredir Sükût Dağı'nda yaşıyorlar. Sundukları hizmete karşılık biz de onlara, büyücülük unvanını taşıyanlara pek sevecen davranmayan bir dünyada sığınak sağlıyoruz."

"Aşkahi sanatlarının ırklarıyla birlikte öldüğünü sanıyordum."

"Aşkahi ırkının yok olduğu doğru." Drusilla omuz silkti. "Ama ölüm açgözlülük nedir bilmez. Ana sadece ona gerekenleri tutar. Ve Aşkahi sanatları, beraberinde getirdikleri eziyeti kucaklayacak kadar cesur olanlarda yaşamaya devam eder."

"Naev'in çölde kan büyüsü yaptığını gördüm," dedi Mia. "Küçük şişe, yazı. Böyle mi yardım çağırdı? Adonai mi öğretti?"

"Adonai hiçbir şey öğretmez. Şişenin içindeki kan Adonai'nindi. Onu uzaktan da kontrol edebiliyor. Kendi kanını ve elindeki başka kanları. Sözcünün yeteneği bu. Aynı zamanda laneti."

"Ya kız kardeşi?"

"Et dokumacısı. Etten sınır tanımayan benzersiz bir güzellik ya da çirkinlik yaratabiliyor."

"Marielle eti kendi istediği şekilde biçimlendirebiliyorsa, o zaman onunki neden..."

"Aşkahi sanatlarında ustalaşmanın bir bedeli vardır. Dokumacılar eti bir çömlekçinin kili kullandığı gibi kullanırlar. Ancak sanatlarını her kullandıklarında, kendi etleri daha da çirkinleşir." Drusilla başını iki yana salladı. "Aşkahilerin hakkını vermeli. Kendin dışındaki her şeyin üstünde mutlak güç sahibi olmaktan daha büyük işkence düşünemiyorum."

"Ya Adonai?"

"Kan sözcüleri cazip buldukları şeyin susuzluğunu çekerler. Başkasının damarlarında bulunanın dışında bir besin tanımazlar."

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Kan içiyorlar..."

"Öyle."

"Ama kan, kusturucudur. Çok fazla içerseniz fıskiye misali püskürtürsünüz."

"Anlaşılan Mercurio'nun dersleri geniş kapsamlıymış."

"Mercurio'yu tanır mısınız?"

Yaşlı kadın gülümsedi. "Hem de hayli yakından, küçüğüm."

Mia omuz silkti. "Şey, bir keresinde bana at kanı içirdi. Susuz kalmam durumunda ne beklemem gerektiğini öğrenmem için."

Bunu duyan Drusilla'nın gülümsemesi büyüdü, başını salladı. "Bir ağız dolusu kandan fazlasını tatmanın, ikinci kez tatmak istemenin en kesin yolu olduğu doğrudur. Sözcüler de istisna değildir. Yine eziyet dolu bir hayat, anlıyor musun? Biraz içersen sonsuz açlıkla tanışırsın. Çok fazla içersen de sonsuz mide bulantısıyla."

"Bu... kulağa korkunç geliyor."

"Her gücün bir bedeli vardır. Hepimiz bedel öderiz. Sözcülerinki açlıklarıdır. Dokumacılarınki güçsüzlükleri. Ve Karanlık'ı çağıranlarınki..." Drusilla Mia'nın gölgesine baktı. "... eh, önünde sonunda Karanlık'ın da onları çağırması."

Mia'nın bakışları da ayaklarının dibindeki siyahlığa çevrildi. Korkusu artıyordu. "Benim ne olduğumu biliyor musunuz?"

"Mercurio senin yeteneklerinden bahsetmişti. Solis de Şarkılar Salonu'ndaki küçük gösterini anlattı. Nedenini değilse de Gece'nin seni bizzat işaretlediğini biliyorum."

"Gece tarafından işaretlenmek," dedi Mia. "Mercurio da öyle söylemişti."

"Bunun sana burada ayrıcalık kazandıracağını aklından bile geçirme. Ana tarafından işaretlenmiş olabilirsin ama henüz yerini hak etmedin. Ve bir daha, yeteneklerini Şahit'ini küçük düşürecek salon numaralarında kullanırsan bir uzuvdan daha fazlasını kaybedebilirsin."

Mia morarmış dirseğine baktı. Sesi neredeyse bir mırıltı gibi çıktı.

"Niyetim hakaret etmek değildi, Muhterem Rahibe," dedi.

"Yıllardır hiçbir çömez Solis'in kanını dökmemişti. Sadece kolunu kesmesine şaşırdım."

Mia kaşlarını çattı. "Yani bunu onaylıyor musunuz? Ustaların acemileri sakatlamasını?"

"Sen sakatlanmadın, Çömez. Yanılmıyorsam kolun hâlâ yerinde. Burası genç don ve donalar için görgü okulu değil. Buradaki Şahitler sizi Tanrıça'ya hizmete layık hale getirmekle görevli ölüm zanaatkârları. Bazılarınız bu duvarların arasından asla çıkamayacaksınız.

"Solis daha en başında sınıfına ibretlik bir örnek sunmak istiyor. Ancak vurdumduymaz tavrının arkasında, asıl görevi öğretmek ve Solis göreviyle gurur duyar. Canını yakması için bir neden daha sunarsan bunu en ufak bir vicdan azabı duymadan yapacaktır. Bir şeylerin canını yakmak Solis'in doğasının bir parçası ve tam da *bu özelliği* sayesinde size başkalarının canını yakmayı bu kadar iyi öğretebiliyor."

Durumun vahameti Mia'nın kafasına dank etmeye başlamıştı. Nerede olduğu gerçeği. Ne yaptığı. Burası Kılıçların bilendiği, ölümün yontulduğu bir demirci ocağıydı. Mercurio'nun ayaklarının dibinde geçirdiği onca seneden sonra hâlâ öğrenecek çok şeyi vardı ve yanlış bir adım canına mal olabilirdi. Gerçek şu ki Mia orada hava atmıştı. Ve Solis ukalanın önde gideni gibi davransa da Mia onu cemaatin önünde alt etmeye çalışmakla hata etmişti. Gelecekte gururunun öne çıkmasına asla izin vermemeyi kafasına koydu. Burada bulunmasının yalnızca tek bir nedeni vardı: Konsül Scaeva, Kardinal Duomo ve Jüstikus Remus ölmeliydi. Mia hepsini tek tek ortadan kaldıracak beceri, keskinlik ve sertliğe sahip olmalıydı ve kendini bu

çocuksu oyunlara kaptırırsa bu mümkün olmayacaktı. İhtiyatlı davranıp çenesini kapalı tutmalı, akıllıca davranmalıydı.

"Anlıyorum, Muhterem Rahibe."

"Yaraların iyileşene kadar Şarkılar Salonu'nda çalışamayacaksın," dedi Drusilla. "Şahit Aalea ile görüştüm, eğitimine erken başlamayı kabul etti."

"Aalea." Mia yutkundu. "Maskeler Şahidi."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Korkulacak bir şey yok, küçüğüm. Bir müddet sonra onun derslerini iple çekeceksin."

Drusilla ayağa kalkıp ellerini cüppesinin kollarının içinde birleştirdi.

"Şimdi, izin verirsen ilgilenmem gereken başka görevlerim var. Bir ihtiyacın ya da cevaplanacak soruların olursa beni bul. Hepimiz gibi, ben de hizmet etmek için buradayım."

Kadın hiç ses çıkarmadan karanlığın içine süzüldü. Mia arkasından bakarken, söylediklerini düşünüyordu. Ne demişti?

"Ve Karanlık'ı çağıranlarınki... eh, önünde sonunda Karanlık'ın da onları çağırması."

Mercurio açıkça dile getirmese de Müşfik Kedi konusunda hiçbir zaman tamamen rahat görünmemişti. Kendi payına, kedi olmayan kedi de Mia'nın ustasını yok saymaktan hoşnut görünüyor ve Mercurio etraftayken ortalığa çıkmıyordu. Büyüme döneminde Mia'nın, yeteneklerini konuşabileceği kimsesi olmamıştı. Mercurio'nun dükkânındaki kitaplardan hiçbiri bu konuya değinmiyordu ve darkinle ilgili söylenceler en iyi ihtimalle çelişkilerle, en kötü ihtimalle batıl zırvalıklarla doluydu.* Mia giderek geliştirdiği yeteneklerine elinden geldiğince ayak uydurmaya çalışmıştı. On bir yaşına girdiği yıl, zifirgece çökünce gölgelerle bağlantısının güçlendiğini fark etti. Ve on dört yaşına girdiği yılın zifirgecesinde...

Hayır.

Sakın bakma.

---

* Itreya'nın doğusunda Karaköprü'de geçen meşhur bir rivayete göre, Aa'nın kilisesinin günah çıkarma papazlarından Ernesto Giancarli, büyük kardinal tarafından kasabanın varlıklı ailelerinin çok sayıda kız evladının bir darkin tarafından baştan çıkarıldığı iddiasını soruşturmak üzere görevlendirilir. Bu birliktelliklerin her birinden, sözüm ona, babaları gibi siyah saçlı ve siyah gözlü, açık tenli çocuklar dünyaya gelir. Söz konusu genç kadınların hepsi de hikâyelerinde karardıdır: Ormanda dolaşırken yakışıklı bir yabancıya rastlamış ve bir bebek masumiyetiyle karanlık cazibesine kapılmışlardır. Giancarli'nin kapsamlı soruşturmasına rağmen bir darkin izine rastlanmaz ve bebeklerin, görünüş itibariyle aynı babadan geldiklerine şüphe olmasa da çocuklar son derece normal görünür. Papaz, kızların babalarını olaydan bir darkinin sorumlu olmasının mümkün olduğuna temin ederek rahatlatır ve kesin bir sonuca ulaşmayan bulgusunu kardinaline raporlamak üzere Tanrımezarı'na döner.

Bununla birlikte Giancarli, raporunda Karaköprü'nün genç asayiş memurunun –bu göreve on iki ay önce atanan, Delfini adında, açık tenli, koyu renk saçlı bir genç adam– soruşturmada kendisine çok yardımcı olduğunu belirtmeyi de ihmal etmez.

"... hoş birine... benziyor."

Müşfik Kedi, Mia'nın yattığı kaidenin ayakucunda belirerek onu gülümsetti. "Hoş da denebilir."

"... daha az övgü içeren başka kelimelerim de var ama bir döngü için yeterince kan döküldü..."

Mia kolunu kıpırdatınca omzuna hücum eden acıyla yüzünü buruşturdu. Müşfik Kedi yanına döndüğünde, kaygısı azalmış, yerini öfkeye bırakmıştı. Mia bu acı yüzünden haftalar boyunca Şarkılar Salonu'dan uzak kalacağını bildiği için birkaç küfür savurdu. Şahit sıkı bir köteği hak ettiği halde o kadar pervasız davrandığı için pişmanlık duyarak boynuna bir askı bağlamaya koyuldu.

"... uyumalısın. yarın gücüne ihtiyacın olabilir..."

Mia dudağını ısırdı. Başını salladı. Müşfik Kedi haklıydı. Mercurio Kilise'de onları nelerin beklediği konusunda ağzı sıkı davranmıştı. Mia'yı elinden geldiğince iyi hazırlamıştı ama Mia, ustasının cemaatin güvenini sarsmadan paylaşabilecekleri-nin sınırlı olduğu izlenimine kapılmıştı. Luminatii, elinden gelse Kilise'nin kökünü kurutmaya yeminli olduğu için bu duvarların arkasındaki düstur gizlilikti. Mia, Kilise müritlerinin bir şehirden bir şehre nasıl gittiklerini, yerel mabetlerin nasıl yönetildiğini, hatta iç hiyerarşinin nasıl işlediğini bile bilmiyordu. Solis Şarkıların Ustasıydı, yani kılıç kullanma sanatını öğretiyordu. Bu durumda Cepler Şahidi hırsızlığı mı öğretecekti? Üçkâğıdı? Hakikatler ve Maskeler Şahitlerine gelince, Mia onların derslerinden ne beklemesi gerektiği konusunda zerrece fikre sahip değildi.

Şakaklarını ovarak, "Yorgunum," diye iç geçirdi.

"... uyu o zaman..."

"Tamam. Geliyor musun?"

"... her zaman..."

Kız yaralı kolunu boynundaki askıya geçirdi, kedi olmayan kedi kızın gölgesine sokulunca ikisi birlikte odadan çıktılar.

Mia geldiğinde, Tric sırtını duvara verip yere çömelmiş, odasının önünde onu bekliyordu. Mia'nın yaklaştığını görünce gözler görülür bir rahatlamayla çabucak doğruldu.

"Anamıza şükürler olsun," diye soludu. "İyisin."

Mia yüzünü buruşturarak kolunu oynattı. "Biraz yaralıyım ama tek parçayım."

"Aşağılık Solis," diye tısladı Tric. "Bunun için karnını deşmek istedim. Denedim de ama beni kıçımın üstüne yatırıp kendimden geçene kadar patakladı."

Mia, Tric'in yüzündeki yeni morluklara bakıp başını salladı. "Benim cesur askerim. Zavallı hanımını kurtarmak için saldırganının üstüne mi atlıyor? Tutun beni, cesur bayım, korkarım bayılacağım."

"Kapa çeneni." Tric yüzünü buruşturdu. "Canını yaktı."

"Muhterem Rahibe bunu hep yaptığını söyledi. Sınıflarında kafasını kaldırma aptallığını gösteren ilk ukalanın ağzının payını verirmiş."

"Mia Corvere, burada sahneye çıkıyor," dedi Tric sırıtarak.

Mia eğildi. "Bence Solis, Dokumacı Marielle'in varlığı sayesinde gaddarlık edebiliyor."

"Yaralarını gerçekten çıplak ellerle mi iyileştirdi?"

Mia dirseğini askısından çıkarıp gömleğinin kolunu yavaşça sıyırdı. Tric o iri ve nasırlı ellerinden beklenmeyecek bir hafiflikle Mia'nın kolunu bir o yana, bir bu yana çevirdi. Mia tüylerinin diken diken olduğu belli olmasın diye gömleğinin kolunu indirdi.

"Gördün mü? Kolumun kesilmesinden geriye bir iki morluktan başka bir şey kalmadı."

Tric mahcup bir tavırla hacimli saçını karıştırdı. "Seni çok merak ettim."

Mia korkunç dövmeli, ela gözlü oğlana baktı. O gözlerin ardında neler olup bittiğini merak ediyordu.

"Beni merak etme, Tric. Burası ikimizi de öldürebilecek kadar tehlikeli. Benim için endişelenmeye başlarsan, *sana* doğrultulan bıçağı kaçırırsın."

"Ben endişelenmiyorum," dedi oğlan yüzünü buruşturarak. "Ben sadece...arkanı kolluyordum, hepsi bu."

Mia elinde olmadan güldü. İçinde minnettar bir sıcaklık hissetti. Söylediği doğruydu; bu dağ bir dertleşme ortamı değildi. Bu salonlardaki tehlike ikisinin de sonunu getirebilirdi. Yine de birinin onu kolladığını ve sırtını yaslayabileceği bir şey olduğunu bilmek iyi gelmişti. Ve hayatında ilk kez o şey gölgelerden oluşmuyordu.

"Şey... Çok teşekkür ederim, Don Tric." Gülümseyerek reverans yapınca, Tric'in kahkahası rahatsız edici sessizliği bozdu.

"Aç mısın?"

Ne kadar acıktığını fark ederek, "Midem kazınıyor," dedi.

"Belki Solgun Kız mutfağa kadar bana eşlik eder."

Tric dirseğinden büktüğü kolunu kıza uzattı. Mia oğlanın iç geçirmesine neden olacak sertlikle bir yumrukla karşılık verdi. Yiyecek bir şeyler bulmak için gülümseyerek koridorda ilerlemeye başladılar.

12. Bölüm

Sorular

"... *biri geliyor...*"

Mia karanlıkta gözlerini kırpıştırarak uyandı. Dirseğinin üstünde doğruldu ve sol koluna hücum eden acı yüzünden tısladı. Morlukları karanlıkta neredeyse parlıyordu.

Biri odasının kapısının kilidini kurcalıyordu. Naev olamazdı; o kapıyı tıklatırdı. Kimdi o zaman? Çömezlerden biri mi? Selçağıran'ı öldüren kişi mi? Mia hançerini çekip yataktan doğruldu ve taş zeminde sessizce ilerleyerek karanlık bir köşeye çekildi. Kapı açılıp sarı saç örgülerinin çevrelediği çilli bir yüz içeri uzanırken bıçaklı elini havaya kaldırdı.

Bir ses, "Corvere," diye tısladı. "Orada mısın?"

"Ashlinn?" Mia saklandığı yerden doğrulurken mezarkemiğinden hançerini giysisinin koluna sakladı. "Çene aşkına, insanlara böyle sinsi sinsi yaklaşmamalısın."

"Sana söylemiştim. Arkadaşlarım bana Ash der." Sarışın kız çillerin çevrelediği bir sırıtışla içeri girdi ve karanlıkta Mia'yı görmek için bir an durdu. "Hem sinsice hareket etsem bıçağım gırtlağına dayanmadan geldiğimi duyamazdın, Corvere."

"Ah, gerçekten mi?" Mia gülümseyerek kaşını kaldırdı.

"Hayatın üstüne bahse girebilirsin. Kanadın nasıl?" Ashlinn sevecen bir tavırla koluna vurunca, Mia dirseğini tutarak hararetli bir küfür savurdu.

"Kahretsin, özür dilerim," diye fısıldadı Ashlinn. "Solak olduğunu unuttum."

"Sorun değil." Mia yüzünü buruşturarak dirseğini ovuşturdu. "Yedekte bir tane daha var nasılsa. Hem kapımı neden kurcalıyordun? Tek başına pratik yapamıyor musun?"

"Pratikmiş, pöff. Burada tatlı dille ikna edemeyeceğim bir kilit varsa bile ben henüz tanışmadım. Sadece dışarı çıkacak kadar iyi misin diye sormaya gelmiştim."

"Dışarı mı?" Mia gözlerini kırpıştırdı. "Nereye? Ne için?"

"Öylesine, etrafı yoklamaya. Bela aramaya. Anla işte. Dışarı."

Mia kaşlarını çattı. "Muhterem Rahibe dokuzuncu çan sesinden sonra odamızdan çıkmanın yasak olduğunu söylemişti, unuttun mu?"

Kızın yüzü çilli bir sırıtışla aydınlandı. "Sen hep büyük sözü dinler misin?"

Mia karanlıkta bir hücre hatırladı. Gözlerini yakan çürümenin ve ölümün leş kokusunu. Titreyen elleri. Çelik kadar soğuk ve keskin fısıltıyı.

Sakın bakma.

"Hayır," dedi.

"Şey, iyi. Ağabeyim yaramazlıktan pek hoşlanmaz ve buradaki kızlar ya sert hatunu ya şımarığı ya da ikisini birden oynamak istiyor. Bu yüzden, görünüşe bakılırsa, sen ve ben birbirimize kaldık, Corvere."

"Drusilla'yı duydun. Bizi yakalarlarsa ağzımız burnumuz dağılana kadar hırpalarlar."

"O zaman yakalanmamak için iyi bir nedenimiz var demektir, ha?"

Kızın sırıtışı bulaşıcıydı. Mia'yı ayağa kaldırıp maceraya sürüklüyordu. Ve Müşfik Kedi az miktardaki korkusunu da yiyip yutunca, Mia kendini sırıtarak yaralı kanadını boynundaki askıya geçirirken buldu.

"Hanımlar önden," dedi Ash kapıyı işaret ederek.

"Buralarda hiç hanım göremiyorum, sen görüyor musun?"

"Ah, ikimiz çok iyi anlaşacağız."

Kız gülümsemeye devam ederek koridora süzülürken Mia da tam arkasındaydı.

Koridor boyunca ilerlediler ve karanlığın içinde kıvrılıp bükülen sayısız basamağı indiler. Mia bazı koridorları kütüphane ziyaretinden hatırlar gibiydi ama emin olamıyordu. Bazı duvarların... şey... *yer değiştirdiğine* yemin edebilirdi. Koridorlar, monotonluğu bozan vitraylı pencereler ve hayvan kemiklerinden heykeller dışında her tür süsten arınmıştı. Yine de Ashlinn bir an bile durmadan, bir ceset kadar sessiz ilerliyordu. Zaman zaman duraksayıp küçük, kırmızı bir tebeşirle duvarı işaretliyordu.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Mia.

"Pekkkk sayılmaz."

"Dönüş yolunu bulabilecek misin?"

"Birileri tebeşiri silmezse, evet."

"Ya silerlerse?"

"O zaman muhtemelen kaybolur ve Dağ'ın derinliklerinde açlıktan ölürüz."

"Haberin olsun, olay yamyamlığa varırsa önce sen yem olursun."

"Anlaştık."

Müşfik Kedi karanlıkta önden gidiyordu. Özellikle çirkin bir kemik heykelin önünden geçerken –yırtıcı kuş ile kıvrılmış yılan arası bir şey– Mia gölgesinde bir ürperti hissetti. Neredeyse tanıdık bir ürperti. Müşfik Kedi'nin tüylerinin diken diken olduğunu, kendi gölgesinin dalgalandığını hissediyordu. Bir an göğsüne so-

ğuk, keskin ve incecik bir korku saplandı. Mia, Ash'in kolunu tutup onu heykelin arkasına çekti ve parmağını dudağına bastırdı.

Bir şey geliyordu.

Koridorda alçak bir hırıltı duyuluyordu. Loş koridorun ilerisinde, camdan süzülen donuk ışıkta güçlükle seçilen simsiyah bir karaltı belirmişti. Mia gözlerini kısarak karanlığa bakarken, sorunun ne olduğunu Müşlfik Kedi'ye sormaya can atıyordu. Kızlar aşkına, inanılır gibi değildi ama Mia'nın hatırlayabildiği kadarıyla, kedi olmayan kedi ilk kez korkmuş görünüyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Ashlinn. "Bu Tutulma."

Mia'nın kaşları çatıldı. "Ne..."

Karaltı görüş alanlarına girince soru Mia'nın boğazında düğümlendi. Bir metreden uzun, pürüzsüz ve tamamen sessizdi. Uzun köpek dişleri ve sivri pençeleri vardı ve gözleri yoktu. Bir kurt.

Bir gölgekurt.

Yaratık, olduğu yerde durup kızların bulunduğu yöne baktı. İkisi de heykelin kaidesine yapışmış halde nefeslerini tutarken, Ashlinn'in alnında ter damlaları parlıyordu. Mia Müşfik Kedi'nin, ayağının dibinde artık iyiden iyiye titrediğini fark etti. Korkusu bulaşıcıydı, Mia'nın göğsünden yukarı tırmanarak ellerinin titremesine neden oldu. Kedi, birlikte oldukları süre boyunca Mia'nın korkularını yenmesini sağlamıştı. Onu daha sert, daha güçlü ve tek başınayken olabileceğinden daha cesur biri yapmıştı. Gördükleri şeyler. Gittikleri yerler. Ama şimdi o da Mia kadar korkmuş görünüyordu.

Kurt olmayan kurt zemini titreterek bir kez daha hırladı.

"Tutulma," dedi boğuk, ahenkli bir ses. "Sessiz ol."

Mia bakmak şöyle dursun, nefes almaya bile cesaret edemiyordu ama sesin sahibini derhal tanıdı: Lord Cassius. Kumaşın cılız fısıltısını, taşa sürtünen derinin yumuşak hışırtısını duydu. Kılıçların Efendisi buradaydı; Mia bundan hiç kuşkusu yoktu. Kızıl Kilise'nin başı. Koridordan onların bulunduğu yöne bakıyordu; yakalanmalarıyla aralarında sadece birkaç metre cilalı taş zemin vardı.

Uzun saniyeler geçti.

Kalbi Mia'nın göğsünü parçalayacak kadar hızlı çarpıyordu.

Gölgekedi uzun ve alçak bir uluma koyverince Müşfik Kedi titredi.

Dört Kız aşkına, Cassius darkinmiş.

"Tutulma," dedi Cassius. "Adonai bekliyor. Gidelim."

Cevap içi boş, çatallı bir sesten geldi. Biraz kadınsı bir tınısı vardı. Yerin altında bir yerden gelir gibiydi.

"... *SEN NASIL İSTERSEN...*"

Son bir uluma daha. Sonra ayak sesleri. Fısıltı yumuşaklığında. Gittikçe uzaklaşan. Mia yeniden nefes alabildiğini fark etti ve elini göğsüne bastırdığında kalbinin elinin altında küt küt attığını hissetti.

Müşfik Kedi'nin titremesi geçti ve korku yavaş yavaş azalmaya başladı. Ash sırıttı. Soluklanışına neredeyse manik bir kahkaha karıştı.

"Vay canına, çok heyecanlıydı."

"Ana aşkına, neydi o?"

"Tutulma. Lord Cassius'un yoldaşı." Ashlinn gölgesine ve oradaki biçimsiz karaltıya baktı. "Cassius bir darkin, ne olduklarını biliyorsun, değil mi?"

Mia başını evet der gibi salladı. "Biraz."

"Onu takip etmek ister misin?"

"Takip etmek mi? Sen *delirdin mi*?"

Ash'in sırıtışı büyüdü. "Biraz."

Kız, ayakları taşın üstünde hiç ses çıkarmadan karanlığın içinde ilerledi. Mia gölgesine dokunmak için uzandı ve o sıvı siyahlığın içindeki soğuğu hissetti.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadı.

"... *hileli soru mu...?*"

"Neydi o? Daha önce korktuğunu hiç hissetmemiştim."

"... *onu hissedebildim. zihnimde. o... açlık çekiyor...*"

"Ne açlığı..."

"Mia!" Ashlinn'in tıslaması karanlığı aşıp Mia'ya ulaştı. "Haydi ama!"

"... *burası güvenli değil, mia...*"

Mia iç geçirdi. Ayaklarının dibindeki karanlığa kaşlarını çatarak baktı.

"Sonra devam ederiz..."

Kızın peşinden giderken attığı her adımda odasından ayrılma kararına biraz daha pişman oluyordu. Ama Cassius *darkindi*. Onca yıl, onca yol kat eden Mia kendisi gibi biriyle hiç karşılaşmıştı. Tanrıça aşkına, kimbilir Cassius ona ne sırlar öğretirdi...

Ne yazık ki Kılıçların Efendisi'nin izini sürmek, karanlığın izini sürmek kadar zordu ve Dokumacı Marielle'in dairesinin yakınlarında bir yerde Cassius tamamen ortadan kayboldu. Labirenti andıran karanlığın bir dörtyol ağzında, Ashlinn dudağını ısırarak Vaanca bir küfür savurup sonunda omuz silkti.

"Bu adam yağlanmış bir tatlıoğlan kadar kaygan," diye fısıldadı.

"Şey, *o* usta bir katil," diye tısladı Mia.

Ash iç geçirdi. "Muhtemelen Kilise'den ayrılıyor. Babam hiçbir yerde uzun süre kalmadığını söylemişti."

"Bunu duyduğuma üzüldüğümü söyleyemem."

Ash sırıttı. "Yoksa ondan korkuyor musun?"

"Kara Ana aşkına, sen korkmuyor musun?"

"Ah, evet. Ama korkunu aşsan iyi olur. Mezun olmayı başarırsan, kabul töreninde seni o vaftiz edecek." Ashlinn etraflarına, karanlığa açılan geçit yollarına baktı. "Ah, pekâlâ. Nasılsa geri döner. Haydi gel, acıktım."

İkili, Kılıçların Efendisi'ni ve uğraşısını arkalarında bırakıp gölgelerin arasına daldılar. Şarkılar Salonu'nu buldular, havada hâlâ asılı kalmış kan kokusu vardı. Mia'nın dirseği o anı hatırlar gibi sızladı ve içi tanıdık bir öfkenin hücumuna uğradı. Solis'in kılıcını kaldırırkenki ifadesini hatırladı. Kolunun kesilmesinin verdiği acıyı. Bir küfür fısıldayarak dönen merdivenden indi. Dağ'ın karnının derinliklerinde, athenaeum'un kapılarını buldular. Gerçi ikisi de dokuz vuruştan sonra Vakanüvis Aelius'un onları böyle etrafta gezinirken görmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Ve bir asır gibi süren bir karanlığın sonunda basamaklardan süzülen enfes bir koku onlara mutfağın yolunu gösterdi.

Kömür ateşiyle yanan uzun fırınlarda ekmek pişiyordu. Soğuk odalar peynir ve taze meyveyle doluydu. Önceki akşam yemeğinden kalanlar uzun servis tabaklarında, açıkta duruyordu. Mia'nin görebildiği kadarıyla ortalıkta hiç El yoktu, bu yüzden Ashlinn'le kendilerine birer tabak çalıp o saatte boş olan Gök Mihrabı'na geçtiler. Platformun ötesinde uzanan muazzam siyahlık Mia'yı bir kez daha sarstı.

Aşağıdaki harabelerden ne kadar yüksekteydiler? Tric'le birlikte aştıkları çorak Aşkahi arazilerinin kusursuz bir yansıması olan, ebedi gecede varlığını bir şekilde sürdüren çöl.

Mia bir kez daha bu yerin kutsallığıyla altüst olmuştu. Başka bir dünyaya ait olduğu hissiyle. Methiyeler Salonu'ndaki heykelin siyah bakışlarını üzerinde hissetmişti. Bu Kilise'nin adandığı tanrıçanın.

Drusilla, *Ana tarafından işaretlenmişsin*, demişti.

Ama neden? Hangi amaçla?

... Belki Lord Cassius biliyordur.

Ash bağdaş kurmuş, uçuruma bakan korkuluğun üstünde oturmuştu. Gözüne düşen saçları bir kenara çekip büyük bir ıştahla ekmeğini ve peynirini ısırdı. Mia bir tavuk budunu dişlerken, Kilise'nin ekmek yapacak unu nereden bulduğunu ve hayvanları nerede sakladıklarını merak etti. Son Umut'tan gelen kervanda sadece simya tozları, alet edevat vardı. Bozulabilecek hiçbir şey yoktu. Ya da canlı.

"Bizi nasıl besliyorlar? Malzemeleri nereden alıyorlar?"

Ashlinn dolu ağzıyla konuştu. "Şahit'in sana burayı anlatmadı mı?"

"Biraz," dedi Mia omuz silkerek. "Ama işleyiş şeklini büyük ölçüde saklar gibiydi. Hak edilmeden, bedavadan vermemek için."

Ashlinn omuz silkerek bir ısırık daha aldı. "Ban bğnun ucun vağım."

"Ne?"

Kız ağzındakini tutup dudaklarını ısırdı. "Diyorum ki ben bunun için varım. Babam bana ve ağabeyime burasıyla ilgili her şeyi anlattı. En azından bildiği her şeyi."

"Baban da mı Kılıç?"

"Eskiden öyleydi. Yıllarca Vaan kralının muhafızlığını yaptı.* Ama sonra Liis'te bir kurban töreninde yakalandı. Üç hafta boyunca Elai'nin Diken Kulelerinde işkence gördü. Kaçtı ama kılıç tutan elini, gözlerini ve iki taşağını birden kaybetmişti. Bu yüzden Kilise onu emekliye ayırdı."

"Çene aşkına," diye soludu Mia. "Marielle yaralarını iyileştiremez miydi?"

Ash başını hayır der gibi salladı. "Cüzam Rahipleri kestikleri parçaları köpeklere yedirmişti. Yerine takılacak bir şey kalmamıştı. İşte bu yüzden babam beni ve Osrik'i onun yerini almamız için buraya gönderdi." Omuz silkti. "Tanrıça'ya kendi canını veremediği için evlatlarıyla yetinmeye karar verdi."

Mia başını salladı; nedense şaşırmamıştı. Daha zayıf bir adam onu böyle bir kadere gönderen efendisine intikam yemini edebilirdi. Ama mihrabın aşağısındaki karanlık harabelere bakarken, bu yerin nasıl fanatikler yetiştirebildiğini anlamak hiç zor değildi. Mia elinde olmadan Methiyeler Salonu'ndaki tanrıçanın bakışını hatırladı. İçinde sakladığı gücü. Görkemi.

Ayaklarının dibindeki gölgeye baktı.

Ne için işaretlendim?

"Baban sana Lord Cassius hakkında bir şey anlattı mı?" diye sordu.

Ash başını evet der gibi salladı. "Cumhuriyet'in en çok aranan adamı. Ve en tehlikelisi. Muhterem Rahibe'den daha fazla kutlu cinayeti var. Efsaneye göre, ilk canını on yaşındayken almış. Bütün ordusunun gözü önünde Üçüncü Lejyon'un praetorunu

---

* Sapkınlık olarak ilan edilse de Luminarii tarafından tamamen yok edilemeyen Kızıl Kilise, Itreya Cumhuriyeti'nin dört bir yanında çeşitli yetkililerle bir tür anlaşmaya varmıştı. Aa'nın Kilisesinin gücü ve yakın zamanda Zifirgece Katliamı sırasında Konsül Scaeva'nın canına kast edilmesi nedeniyle Tanrımezarı'nın soylu tabakasının çok az sayıdaki üyesinin Gece Ana'nın havarileriyle doğrudan alışverişi vardı. Ancak Cumhuriyet'in daha kozmopolit derebeyliklerinde –Vaan kralı Magnussun IV'ün tebaası gibi– Kızıl Kilise açıkça tanınırdı ve bir havari daimi muhafız olarak görev yapardı.

Bu düzenlemenin faydalarının iki boyutu vardı. Elbette iyi Kral Magnussun, ihtiyaç oluşması halinde, düşmanlarından sessizce kurtulabilirdi ancak daha önemlisi bir Kilise Kılıcı'ndan hizmet aldığı sürece bir rakibinin *onu* tahttan etmek için kiralık bir Kılıç göndereceği korkusunu taşımıyordu. Bu Kızıl Kilise pazarlıklarının altın bir kuralıydı ve Kılıçları diğer kiralık katillerden daha üstün kılıyordu. Bir insan, bir Kılıç'ı yanında çalıştırdığı sürece, Niah'nın diğer Kılıçları ona el süremezdi.

Elbette Cumhuriyet'in en iyi katillerinden birini kalıcı bir görevde tutmanın sadece bir kralın aklından kalkabileceği kadar fahiş bir ücreti vardı. Yine de bütün Itreya hükümdarları arasında en deliksiz uykuyu Magnussun IV'ün çektiği söylenebilir; uykusu sadece yılsonunda Kilise'nin fatura tarihinin yaklaşmasıyla ilgili kâbuslarla bölünürdü.

öldürüp kaçmış. Bir celsenin ortasında bütün konseyiyle birlikte, Şafakmızrağı'nın başmemurunu katletmiş ve salonun dışındaki kimse tek bir fısıltı dahi duymamış.

"Yıllardır Kızıl Kilise'nin başıdır ama dediğim gibi hiçbir yerde çok uzun süre kalmaz. Luminatii yıllardır bizi devirmeye çalışıyor. Zifirgece Katliamı'ndan bu yana iyice kötüleşti. Çobanı vururlarsa koyunların dağılacağını düşünüyorlar. Bu yüzden Lord Cassius icabına bakılacaklar listesinin en başında yer alıyor." Ash bir ısırık daha aldı ve "Burayı bulmak ikinci sırada," diye devam etti. "Belki de ustan bu yüzden çok fazla bahsetmemiştir."

"Ya gölgekurt?"

"Babam yalnızca Tutulma'dan uzak durmamı söyledi." Ashlinn omuz silkti. "Darkinlerin insanın ciğerindeki nefesi çalabildiğini duydum. Gölgene süzülüp seni rüyanda öldürebilirlermiş. Onlara hizmet eden iblislerin neler yapabildiğini sadece Çene bilir."

Mia ofladı. "İblisler."

"Ah, yoksa konunun uzmanı mıyız?"

"Uzman değilim, hayır. Ama bildiğim bir, iki şey var."

"Ah, gerçekten mi?"

"... *miyav...*"

Ashlinn oturduğu yerde dönüp belindeki bıçağa uzandı. Müşfik Kedi tünediği korkulukta, başını yana yatırmış ona bakıyordu.

"Merhaba de, Müşfik Kedi."

"... *merhaba, müşfik kedi...*"

"Çene aşkına..." Ashlinn'in soluğu kesilmiş gibiydi.

"Her şey yolunda. Müşfik Kedi iblis değil. Bir sineği bile incitemez. Ben de kimsenin ciğerindeki nefesi falan çalamam. Yani belki bir hafta banyo yapmazsam ya da üç..." *

Ashlinn Mia'ya tek kaşını kaldırarak baktı. Başını ağır ağır salladı.

"Demek gerçekten darkinsin."

"Biliyor muydun?"

"Solis'le olanlardan sonra bir tuhaflık olduğunu anlamıştım. Kıpırdayan bir gölge falan görmedim ama burnuma değişik bir koku geliyor." Ash Mia'nın kısık gözlerine gülümseyerek baktı. "Herhalde bu gece seni sadece iyi bir eşlikçiye benzediğin için davet ettiğimi düşünmemişsindir."

---

* İtreya haftası yedi döngüden oluşur. Aa'nın dört kızı için birer döngü, üç gözünün her biri için de birer döngü. Niahlı kâfirler henüz Çene gökten kovulmadan önce, Aa'nın kendine yalnızca bir döngü aldığı ve diğerini gelinine bağışladığı zamanlardan bahseder.

Kâfirler yedinci döngünün kime ait olabileceğinden hiç bahsetmezler.

Mia tek kelime etmeden budundan bir ısırık aldı. Ash yavaş hareketlerle ve dikkatle yerine oturdu. Gölgekediye baktı. Ne olduğu konusunda ufacık bir kuşkuya kapılan ortalama bir vatandaş, onu çarmıha germeye çalışırdı. Mia hurafe ya da korkunun Ash'in gözünü de kör edip etmeyeceğini merak ediyordu. Ashlinn'in dudaklarında yavaş yavaş beliren gülümseme bütün bu düşünceleri toplayıp karanlık bir sokak arasına götürdü ve orada hepsini usulca boğdu.

"Nasıl bir şey?" diye sordu sarışın kız. "Gölgelerin arasında yürüyebiliyor musun? Duyduğuma göre kanatlarınız çıkabiliyormuş ve karanlığı soluyabiliyormuşsunuz ve..."

Mia gölgesini zeminde taşların üstünde kıvırdı ve bükerek ürkütücü, güzel, soyut, sayısız şekle soktu. Ashlinn'in ayaklarına sarıp çizmelerini çekiştirdi.

"Kara Ana aşkına, inanılmaz," diye fısıldadı Ashlinn. "Başka ne yapabiliyorsun?"

"Hepsi bu kadar."

"Gerçekten mi?"

"Saklanabiliyorum. Gölgeyi bir pelerin gibi etrafıma sarabiliyorum. Fark edilmemi zorlaştırıyor. Ama bunu yaptığım zaman kendim de neredeyse kör oluyorum. Bir iki metreden uzağı göremiyorum." Mia omuz silkti. "Korkarım pek etkileyici değil."

"Yine de beni etkiledi." Ashlinn göz kırptı.

"Şahit Solis ile Muhterem Rahibe'nin bu heyecanı paylaştığı söylenemez."

Ashlinn yüzünü buruşturdu ve dilinin ucuna yapışan bir peynir kabuğunu tükürdü. "Solis puştun teki. Kötü niyetli, gaddar bir herif." Kız Mia'ya sokulup bir sır paylaşır gibi fısıldadı. "Adının anlamını biliyorsun, değil mi?"

Mia başını evet der gibi salladı. "Aşkahi dilinde. *Sonuncu* demek."

"Felsefe Taşı'nı da duymuşsundur, değil mi? Tanrımezarındaki hapishane?"

Mia yutkundu. Başını ağır ağır salladı.

Bakma.

"Ben Tanrımezarı'nda büyüdüm."

"O zaman Taş'ın içi boşaltılmadan önce ne kadar kalabalık olduğunu iyi biliyorsundur. Her sene sayıyı düşürürlerdi. Bu fikri Konsül Scaeva bulmuştu. Henüz Senato'da genç bir delikanlı olduğu zamanlarda. Adına da..."

"Sukut dendi."

Ashlinn başını evet der gibi salladı ve peynirle dolu ağzıyla, "Hapishanedeki bütün muhafızlar boşaltılıyordu. En yüksek kuleye bir merdiven dayanıyor ve merdivenin altına bir kayık yanaştırılıyor. Mahkûmlara, suçuna bakılmadan içlerinden birine kıyıya kürek çekip dünyaya dönme izni verileceği söyleniyor. An-

cak bu sadece diğer bütün mahkûmların ölmesiyle mümkün olabiliyor. Anlaşılan yaklaşık on iki sene önce bizim Şarkılar Şahidi de Felsefe Taşı'na kapatılmış kara talihli bir hırsızmış."

"Solis," diye mırıldandı Mia. "Sonuncu..."

"Ona bu adı vermişler. Daha sonra."

"Kaç kişiyi..."

"Çok fazla. Üstelik yeni doğmuş bir köpek yavrusu kadar körken."

Mia nefesi kesilerek, "Kızlar aşkına," dedi. Solis'in bıçağının kolunu kesip artığı anı yeniden yaşar gibiydi. Kasların parçalanışını. O yakıcı acıyı. "Ve ben bıçağımı yüzüne isabet ettirdim."

"Belki bunun için sana saygı duyar."

Mia yaralı kolunu saran askıya baktı. "Belki de duymaz."

"İşe iyi yanından bak. En azından seni kanadın iyileşene kadar Şarkılara katılmaya zorlamayacaklar. Belki o arada çiçekle falan kalbini kazanırsın."

"Drusilla iyileşene kadar bana Şahit Aalea'nın hocalık yapacağını söyledi."

"Aaah." Ashlinn sırıttı. "Çok şanslısın."

"Neden? Ne öğretiyor?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" Ashlinn güldü. "Çene aşkına, seni gerçek eğlenceli anlar bekliyor."

"Ağzındaki baklayı çıkaracak mısın yoksa bütün gece gaklamaya devam mı edeceksin?"

"Nazik sanatlar öğretiyor. İkna. Baştan çıkarma. Seks. O tür şeyler."

Mia az kalsın ağzındaki lokmayla tıkanıp kalıyordu. "Seks mi öğretiyor?"

"Şey, temel kısmını değil. Hepimizin o kadarını bildiğimizi var sayarak. Sanatını öğretiyor. Babam bu dünyada iki tür insan olduğunu söylerdi. Aalea'ya âşık olanlar ve henüz onunla tanışmayanlar." Ash kaşını kaldırdı. "Kara Ana aşkına, bakire değilsin, değil mi?"

"Hayır!" Mia yüzünü buruşturdu. "Ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

Mia kaşlarını çattı ve yanaklarına hücum eden sıcaklıkla baş etmeye çalışarak, "Sadece..." dedi, "çok tecrübem olmadı."

"Ya Tric?"

Mia, "Hayır!" diye kükredi. "Kızlar aşkına, hayır."

"Ama neden? Onun gibi güçlü kuvvetli bir delikanlı? Tamam, dövmeleri korkunç ama altındaki yüz hiç fena değil." Ashlinn Mia'nın dirseğini dürttü. "Ve karanlıkta hepsi birbirine benzer."

Mia, Müşfik Kedi'ye baktı. Ağzına biraz daha tavuk tıkıştırdı.

"Kaç kişiyle yaptın, Corvere?"

Mia lokmasını ağzında çevirerek, "Neden sordun?" dedi. "*Sen* kaç kişiyle yaptın?"

"Dört." Ashlinn düşünür gibi dudağına vurdu. "Şey, aslında dört buçuk. Teknik konuşursak. Ama aptalın teki olduğu için bence sayılmaz. Hepimiz bir saldırıya uğramışızdır."

"Bir," dedi Mia sonunda.

"Ah, onu seviyordun, değil mi?"

"Tanımıyordum bile."

"Nasıldı?"

Mia yüzünü buruşturdu. Omuz silkti.

"Ah, şunlardan yani. Ve şimdi bunca gürültünün nedenini ve insanın neden tekrar yapmak isteyeceğini anlamıyorsun, değil mi?"

Mia dudağını ısırdı. Başını salladı.

"Şahit Aalea sana öğretir. Gittikçe daha iyi oluyor, Corvere. Göreceksin."

"Pöff." Mia çenesini yumruklarına dayayıp masaya abandı.

Ash ayağa kalktı. Kucağındaki ekmek kırıntılarını silkeledi.

"Haydi, gitsek iyi olur. Yarın sabah Ceplerle ders var. Şansın varsa araya Aalea'yla biraz zaman sıkıştırabilirsin."

Ashlinn öpüşme sesleri çıkarmaya başladı.

Mia, "Kapa çeneni," diye homurdandı.

Öpüşme seslerinin arasına yumuşak, genizden gelen inlemeler karıştı.

"Kapa çeneni dedim."

Kızlar, peşlerinde onları sessizce takip eden kedi olmayan kediyle karanlığın içinde yürümeye başladılar.

Onlar gidince arkalarında bıraktıkları gölgelerin arasından bir oğlan çıktı. Açık renk tenli. Siyah deriler içinde. Muhtemelen güzel kelimesi daha uygun düşse de pek çok insan ona yakışıklı derdi. Çıkık elmacıkkemiklerine ve görebileceğiniz en delici mavi gözlere sahipti.

Suskun adında bir oğlan.

Elinde bir bıçak tutuyordu. Mia ve Ashlinn'in karanlığın içinde kaybolmasını izlerken ince parmağını bıçağın keskin kenarından kaydırdı.

Gülümsüyordu.

13. BÖLÜM

DERS

"Eski karımın dediği gibi," diye gülümsedi Şahit Avcı Kedi. "Her şey parmaklarda bitiyor."

Cepler Salonu'nda toplanan çömezler, Şahit'in etrafında yarım daire oluşturmuşlardı. Tepedeki vitraylı camdan az mavi ışık alan salon çok büyüktü. Oda boyunca üstü ilginç ıvır zıvırlarla, asma kilitlerle ve maymuncuklarla kaplı masalar sıralanmıştı. Duvarlarda her biri farklı bir kilit tarzına sahip düzinelerce kapı yan yanaydı. Ve ışık ile karanlığın arasında bir yerde Mia giysilerle dolu askıları görüyordu. Cumhuriyet'in dört bir yanından akla gelebilecek her kesim ve tarzda giysiler.

Avcı da deri pantolonu ve omzundan bollaşarak inen uzun kolları yırtmaçlı gömleğiyle, Itreya'ya has bir kılık içindeydi. İnsanı ürperten gri cüppesi ortalıkta yoktu. Siyahçelikten kılıcı yine belindeydi; kabzasında kolları birbirine dolanmış altın kedi başlı figürler göze çarpıyordu. Şahit'in gözleri Mia'yı bir kez daha sarstı. Adam ancak otuzlarında görünse de derin kahverengi bakışları çok daha yaşlı bir adamın bilgeliğini ele veriyordu.

"Elbette, ilk gelinim çok zeki biri değildi. Ne de olsa benimle evlendi."

Şahit keşiş adaylarının arasında, elleri arkasında bağlı, yürüyüşe çıkmış bir ilik züppesi gibi onları başıyla selamlayarak dolaşıyordu. Ashlinn'in ağabeyi Osrik'in önünde ansızın durdu. Elini uzattı ve "Merhaba, delikanlı. Adın ne?" dedi. Sarışın oğlan uzattığı eli sıkarken, Avcı küçük bir bıçağı kabzasından yakalayabileceği şekilde ona fırlattı. "Korkarım bunu düşürmüşsün."

Osrik bileğindeki boş kını yokladı. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Avcı diğer çömezlere dönüp göz kırptı.

"Marifet el çabukluğunda," dedi.

Şahit sıra boyunca ilerleyip Tric'in önünde durdu. Oğlanın Selçağıran'ın yumruklarından ve Solis'in çizmelerinden kalma morlukları hâlâ görünüyordu.

"Çenen nasıl dostum?"

"Gayet iyi, Şahit, teşekkürler."

"Kötü görünüyor." Avcı elini kaldırdı ve Tric'in yüzüne hafifçe dokundu. Oğlan irkildi ve Şahit'in elini itmek için elini kaldırdı. Daha ne olduğunu bile anlamadan, bir göz kırpmalık sürede, Avcı Mia'nın görür görmez tanıdığı, üç denizejderhasının birbirine dolandığı yüzüğü oğlana fırlattı.

"Sanırım, bunu düşürdün."

Tric önce çıplak kalan parmağına, sonra da avcundaki yüzüğe baktı.

Avcı yeniden çömezlere baktı.

"Marifet hissetmekte," dedi.

Şahit sıra boyunca ilerlemeyi sürdürdü ve nihayet Jessamine'in önünde durdu. Kızıl saçlı kıza en parlak gülümsemesiyle bakarak bir adım yaklaştı. Kız da onu gölge bırakmak için elinden geleni yaparak, ışıltılı avcı gözleri ve işveli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bakışmaları Avcı'nın altın bir bilekliği parmağının ucunda çevirmesiyle kesildi.

"Bunu düşürmüşsün, sanırım," dedi bilekliği kıza atarken.

Çömezlere dönüp göz kırptı.

"Marifet gözlerde."

Jessamine tek kelime etmeden öne çıkıp Avcı'yı dudaklarından öptü. Şahit'in gözleri büyürken çömezlerin arasından bir şaşkınlık ve eğlence dalgası geçti. Şahit, kızı uzaklaştırmak için iki elini havaya kaldırıp geri çekilirken, Jessamine adamın siyahçelik kılıcını kabzasından yakalayıp gösterişli bir hareketle çekti. Gülümsemesinden ödün vermeden, ucunu Şahit'in kalbine doğrulttu.

"Marifet dudaklarda," dedi.

Avcı duraksadı ve göğsüne bastırılan kılıcına baktı. Mia nefesini tutup adamın hoşnutsuzluğunun Solis'inkinin şeklini alıp almayacağını görmeyi bekledi. Ancak Şahit uzun ve gürültülü bir kahkaha atarak kızıl saçlı kızın önünde eğildi. "Bravo, Mi Dona, bravo."

Jessamine kılıcı geri verdi ve hayali eteğini tutarak adamın önünde eğildi.

Ashlinn Mia'ya baktı, Mia hasetle başını salladı.

Kız iyi...

Yine de bu haksızlık Mia'nın içine dert oldu. O bir Şahit'e ders vermeye kalkınca kolu koparılmıştı. Jessamine ise kahrolası bir alkış alıyordu...

Avcı gruba döndü. "Girişimci çömezimizin de gösterdiği gibi, Cepler oyunu bir manipülasyon oyunudur. Bir tiyatro. Hedefinizin her zaman adımını şaşırması ve sizin hep bir adım önde olmanız gereken bir dans. Cüzdan aşırma ya da görünmez kalma sanatı, birinin kafatasını ortadan bölüp ikiye açma ya da onu kendi şarap kadehiyle öldürme 'sanatının' yanında küçük görünebilir. Ancak bazen hedefinizle

aranızda sadece bir kapı ya da ustagözcünün cebindeki bir kâğıt parçasına yazılı bir parola vardır. Yol her zaman kanla döşenmez.

"Ne yazık ki hayatımın eski aşkı sözlerinde çok haksız değildi. Parmaklarınız bu oyundaki can damarınızdır. Ve ustalaşmalarının tek yolu pratik yapmaktır. Bizde burada bunu yapacağız."

Şahit masalardan birinin üstündeki ince kâğıt rulolarını işaret etti.

"Motivasyon amacıyla, her sezon her Şahit bir yarışma düzenler. Hepiniz o listelerden birini alacaksınız. Üstünde Sükût Dağı'nda bulunan bir dizi eşyanın adını ve yanlarında birer sayı bulacaksınız. Bu sayılar, bahsi geçen eşyayı başarıyla ele geçirip *sahibine yakalanmadan* bana getirmeniz halinde hanenize yazılacak puanı gösteriyor."

Avcı'nın bakışlarını salonda gezdirerek tüm çömezlerle tek tek göz göze geldi.

"Şunu aklınıza sokun; bu hazineleri çalarken yakalanırsanız, sonuçları için sorumluluk kabul etmiyorum. Ve koridorlarda Muhterem Rahibe'nin yat saatini ihlal ederken yakalanırsanız Kara Ana yardımcınız olsun. Bu bir oyun, çocuklar. Ama tehlikeli bir oyun." Avcı kaşlarını oynattı. "Oynamaya değer tek türden."

"Yıl sonunda en çok puan toplayan çömez bu dersi birincilikle tamamlayacak. Diğerleri, yani Şarkılar, Maskeler ve Hakikatler şahitleri de benzer yarışmalar düzenleyecekler. Diğer çalışma alanlarında kederli başarısızlıklar yaşamamaları durumunda, her dersi birinci tamamlayan öğrenciler Kızıl Kilise'den tam donanımlı Kılıçlar olarak mezun olmayı hemen hemen garantilemiş olacak."

Çömezler kendi aralarında fısıldaşmaya başladı. Mia odanın karşısındaki Tric'le göz göze geldi. Ashlinn, çok matah bir şey yapmış gibi sırıtıyordu. Kılıç olmayı hemen hemen garantilemek, ha? Babasının intikamını almayı. Scaeva'nın mezarını çiğnemeyi? Çene aşkına, bu birkaç ıvır zıvır araklamaya değecek bir ödüldü.

Bazı çömezler kâğıt rulolarını kapışmaya başlamıştı bile. Petrus adındaki tek kulaklı oğlan aynı ruloya uzandığı Diamo'yla çekişiyordu. Sırıtmaya devam eden Ash, Tric'in rulosunu elinden kaptı. Mia kendi rulosunu almak için grubu yararak ilerledi. Balmumu mührü koparıp elle yazılmış listeye baktı:

Mutfak bıçağı	*–1 puan*
Şarkılar Salonu'ndan bir balta	*–1 puan*
Başka bir çömeze ait özel bir eşya	*–2 puan*
Başka bir çömeze ait bir mücevher	*–3 puan*
Kütüphaneden bir kitap (ödünç değil, çalıntı, seni ukala)	*– 6 puan*
Maskeler Salonu'ndan bir ayna	*– 7 puan*

"Kötü görünüyor." Avcı elini kaldırdı ve Tric'in yüzüne hafifçe dokundu. Oğlan irkildi ve Şahit'in elini itmek için elini kaldırdı. Daha ne olduğunu bile anlamadan, bir göz kırpmalık sürede, Avcı Mia'nın görür görmez tanıdığı, üç denizejderhasının birbirine dolandığı yüzüğü oğlana fırlattı.

"Sanırım, bunu düşürdün."

Tric önce çıplak kalan parmağına, sonra da avcundaki yüzüğe baktı.

Avcı yeniden çömezlere baktı.

"Marifet hissetmekte," dedi.

Şahit sıra boyunca ilerlemeyi sürdürdü ve nihayet Jessamine'in önünde durdu. Kızıl saçlı kıza en parlak gülümsemesiyle bakarak bir adım yaklaştı. Kız da onu gölge bırakmak için elinden geleni yaparak, ışıltılı avcı gözleri ve işveli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bakışmaları Avcı'nın altın bir bilekliği parmağının ucunda çevirmesiyle kesildi.

"Bunu düşürmüşsün, sanırım," dedi bilekliği kıza atarken.

Çömezlere dönüp göz kırptı.

"Marifet gözlerde."

Jessamine tek kelime etmeden öne çıkıp Avcı'yı dudaklarından öptü. Şahit'in gözleri büyürken çömezlerin arasından bir şaşkınlık ve eğlence dalgası geçti. Şahit, kızı uzaklaştırmak için iki elini havaya kaldırıp geri çekilirken, Jessamine adamın siyahçelik kılıcını kabzasından yakalayıp gösterişli bir hareketle çekti. Gülümsemesinden ödün vermeden, ucunu Şahit'in kalbine doğrulttu.

"Marifet dudaklarda," dedi.

Avcı duraksadı ve göğsüne bastırılan kılıcına baktı. Mia nefesini tutup adamın hoşnutsuzluğunun Solis'inkinin şeklini alıp almayacağını görmeyi bekledi. Ancak Şahit uzun ve gürültülü bir kahkaha atarak kızıl saçlı kızın önünde eğildi. "Bravo, Mi Dona, bravo."

Jessamine kılıcı geri verdi ve hayali eteğini tutarak adamın önünde eğildi.

Ashlinn Mia'ya baktı, Mia hasetle başını salladı.

Kız iyi...

Yine de bu haksızlık Mia'nın içine dert oldu. O bir Şahit'e ders vermeye kalkınca kolu koparılmıştı. Jessamine ise kahrolası bir alkış alıyordu...

Avcı gruba döndü. "Girişimci çömezimizin de gösterdiği gibi, Cepler oyunu bir manipülasyon oyunudur. Bir tiyatro. Hedefinizin her zaman adımını şaşırması ve sizin hep bir adım önde olmanız gereken bir dans. Cüzdan aşırma ya da görünmez kalma sanatı, birinin kafatasını ortadan bölüp ikiye açma ya da onu kendi şarap kadehiyle öldürme 'sanatının' yanında küçük görünebilir. Ancak bazen hedefinizle

aranızda sadece bir kapı ya da ustagözcünün cebindeki bir kâğıt parçasına yazılı bir parola vardır. Yol her zaman kanla döşenmez.

"Ne yazık ki hayatımın eski aşkı sözlerinde çok haksız değildi. Parmaklarınız bu oyundaki can damarınızdır. Ve ustalaşmalarının tek yolu pratik yapmaktır. Bizde burada bunu yapacağız."

Şahit masalardan birinin üstündeki ince kâğıt rulolarını işaret etti.

"Motivasyon amacıyla, her sezon her Şahit bir yarışma düzenler. Hepiniz o listelerden birini alacaksınız. Üstünde Sükût Dağı'nda bulunan bir dizi eşyanın adını ve yanlarında birer sayı bulacaksınız. Bu sayılar, bahsi geçen eşyayı başarıyla ele geçirip *sahibine yakalanmadan* bana getirmeniz halinde hanenize yazılacak puanı gösteriyor."

Avcı'nın bakışlarını salonda gezdirerek tüm çömezlerle tek tek göz göze geldi.

"Şunu aklınıza sokun; bu hazineleri çalarken yakalanırsanız, sonuçları için sorumluluk kabul etmiyorum. Ve koridorlarda Muhterem Rahibe'nin yat saatini ihlal ederken yakalanırsanız Kara Ana yardımcınız olsun. Bu bir oyun, çocuklar. Ama tehlikeli bir oyun." Avcı kaşlarını oynattı. "Oynamaya değer tek türden."

"Yıl sonunda en çok puan toplayan çömez bu dersi birincilikle tamamlayacak. Diğerleri, yani Şarkılar, Maskeler ve Hakikatler şahitleri de benzer yarışmalar düzenleyecekler. Diğer çalışma alanlarında kederli başarısızlıklar yaşamamaları durumunda, her dersi birinci tamamlayan öğrenciler Kızıl Kilise'den tam donanımlı Kılıçlar olarak mezun olmayı hemen hemen garantilemiş olacak."

Çömezler kendi aralarında fısıldaşmaya başladı. Mia odanın karşısındaki Tric'le göz göze geldi. Ashlinn, çok matah bir şey yapmış gibi sırıtıyordu. Kılıç olmayı hemen hemen garantilemek, ha? Babasının intikamını almayı. Scaeva'nın mezarını çiğnemeyi? Çene aşkına, bu birkaç ıvır zıvır araklamaya değecek bir ödüldü.

Bazı çömezler kâğıt rulolarını kapışmaya başlamıştı bile. Petrus adındaki tek kulaklı oğlan aynı ruloya uzandığı Diamo'yla çekişiyordu. Sırıtmaya devam eden Ash, Tric'in rulosunu elinden kaptı. Mia kendi rulosunu almak için grubu yararak ilerledi. Balmumu mührü koparıp elle yazılmış listeye baktı:

Mutfak bıçağı	*–1 puan*
Şarkılar Salonu'ndan bir balta	*–1 puan*
Başka bir çömeze ait özel bir eşya	*–2 puan*
Başka bir çömeze ait bir mücevher	*–3 puan*
Kütüphaneden bir kitap (ödünç değil, çalıntı, seni ukala)	*– 6 puan*
Maskeler Salonu'ndan bir ayna	*– 7 puan*

Vakanüvis Aelius'un gözlüğü — *8 puan*
Dokumacı odasından bir yüz — *9 puan*
Şahit Örümceköldüren'in tören bıçakları — *20 puan*
Rahibe Drusilla'nın çalışma odasından bir yadigâr — *35 puan*
Şahit Solis'in boş kını — *50 puan*

Liste böyle devam ediyordu. Sayfa boyunca her biri bir öncekinden acayip düzinelerce eşya listelenmişti. Bu "yarışma" çömezler arasında herkesin dişini tırnağına taktığı bir hırsızlık savaşına dönüşeceğe benziyordu; muhtemelen Avcı'nın istediği de buydu. Artık sürekli tetikte olacaklardı. Her an fırsat kollayacaklardı. Gözleri sürekli açık olacaktı.

Sürekli pratik yapacaklardı.

Zekice.

Mia listenin en altında son eşyayı gördü. En zoru.

Muhterem Rahibe'nin obsidiyen anahtarı — *100 puan*

Mia yaşlı kadının boynundaki anahtarı hatırladı. Birinin onu çalmaya çalışması ne kadar çılgınca olurdu? Başını kaldırınca, Şahit Avcı'yı ışıltılı gülümsemesiyle kendisine bakarken buldu. Şahit el çırparak etrafına baktı.

"Şimdi. Pratik yapmaya başlayalım."

Şahit'in ilk dersi basit yankesicilik üzerineydi. Bir masadan şıngırdayan bir kese alıp kemerine bağladı. Sonra adaylara, parasını çalmanın, her birine birbirinden havalı isimler verilmiş çeşitli yollarını anlattı. Ölümcülaraklama. Züppe. Jülyet. Jigolo. Elinde bir bastonla rastgele seçtiği çömeze keseyi çalmayı denetiyordu. Yılan gibi kıvrılan köle damgalı kız, Carlotta, çok süratliydi. Koca Diamo'nun balyoz elleri göründüklerinden hızlı çıktılar. Çok yavaş kalan çömezler parmak eklemlerine bir baston darbesiyle ödüllendiriliyordu. Çok mu ağır ellisin? *Baston.* Kendini çok mu belli ediyorsun? *Baston.* Fazla mı hantalsın?

Baston, baston, baston.

Ashlinn bu işte bayağı usta görünüyordu; Jessamine ile Suskun'un da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Konuşmayı reddeden ve bir baş hareketiyle cevaplanamayacak her soru için tebeşir ve tahta kullanan açık tenli, mavi gözlü şu oğlan. Cesedin tepesine üşüşen kurtlar kadar hızlı ve ölüm kadar sessiz hareket ediyordu.

Avcı giysi askılarından seçtiği kostümlerle defalarca kılık değiştirdi ve her birinin nasıl alt edilebileceğini anlattı. Şık bir frak ve ceketinin içine sakladığı şişkin

cüzdanıyla İlikli bir beyefendi kılığına da girdi. Ardından parasını gizli bir cebe sakladığı mor biyeli cüppesini kuşanan bir senatör oldu.*

Avcı bir kez daha giysi raflarını karıştırırken, "Şimdi sırada," dedi, "bakırlarına köpeklerin kemiklerine yapıştığı gibi yapışan bir tür var." Şahit başından beyaz bir cüppe geçirip boynuna altın bir zincir taktı. "Tanrıdan korkan eski kafalı Aa rahibiniz var."

Avcı karşısındakileri kutsarcasına üç parmağını kaldırdı ve sesini bir oktav kalınlaştırdı.

"Her şeyi gören, sizi her zaman Işık'ta tutsun, Ah, evlatlarım."

Kıkırdaşmaları bastırmak için sesini yükseltti. "Şimdi, istediğiniz kadar gülün, çömezler. Ama bu gerçek bir kostüm. Gençlik yıllarımda, Tanrımezarı'nda tanıştığım bir rahibe aitti. Gerçi o görüşmemizden benim kadar keyif almamıştı." Gözleri çırakların üstünde dolaştı. "Şimdi, kim..."

Avcı'nın alnı kırıştı.

"Çömez, sen iyi misin?"

Bütün gözler Mia'ya çevrildi. Gözleri Avcı'nın boynundaki madalyona kilitlenhalden kız, olduğu yere çivilenmiş gibiydi. Güneşler farklı metallerden dövülmüştü; Saan için pembe altın, Saai için platin ve Shiih için sarı altın: Onları görmek Mia'nın midesini bulandırmıştı. Yüzü ter içindeydi. Vitraylı camlardan vuran ışık kıymetli metalden yapılma üç daireden yansıyor, gözlerini yakıyordu. Müşfik Kedi, Mia'nin gölgesine sinmiş, panik içinde titriyordu; kendi korkusundan Mia'nınkini emecek hali kalmamıştı. Ancak Teslis'i görmenin Mia üzerindeki tek etkisi saf korku değildi; gerçek fiziksel acı da vardı.

"Ben..."

"Gel, çocuğum, bu sadece bir rahip giysisi."

---

* Mor, Itreya'nın son kralı XV. Francisco'nun devrildiği devrim zamanından beri Cumhuriyet'te prestijin rengi olmuştu.

Mor boya sadece Itreya ile Vaan arasında dağlık sınırda yetişen bir çiçeğin yaprakları ezilerek elde edilirdi. Yetiştirilmesi neredeyse imkânsız olan bu çiçeğe eski Itreyacada "özgürlük" anlamına gelen Liberis adı verilmişti. Francisco'yu öldüren Cumhuriyetçiler, çiçeği amaçlarının simgesi olarak kabul ettiler, komployа bağlılıklarını göstermek için saraydaki toplantılarda göğüslerine birer çiçek takmayı âdet edindiler.

Romantik bir fantezi olup olmadığı tartışılabilir ancak artık sadece senatörlere halk içinde mor rengi taşıma izni verildiği sabit bir durumdur. Avam tabakadan olup mor renkle yakalananlar, XV. Francisco ile aynı kaderi yaşamak zorunda kalmış, bütün ailelerinin gözü önünde gaddarca öldürülme ihtimaliyle karşı karşıya gelmiştir.

Elbet tam olarak hangi renk tonlarının mordan sayıldığı konusu yoruma açık. Eğer yetkili praetor cömert bir ruh halindeyse leylak rengi affedilebilir. Menekşe renginin mordan ziyade mavi olduğu savunulabilir, aynı şekilde eflatunun da. Ama ametist kesinlikle dostluğun sınırını zorlamak olur.

Lila ise düpedüz ihtimaldışı.

Avcı bir adım önce çıktı. Mia geriye doğru sendeledi, dizlerinin üstüne düştü ve sabah kahvaltısının tamamını yere kustu. Diğer çömezler tiksintiyle geri çekildi. Üç güneş Mia'nın gözünü kör ediyordu ve Avcı ona bir adım daha yaklaşınca, kız dağlanmış gibi tıslayarak ve sadece kendisinin gördüğü anlaşılan kör edici ışığa elini siper ederek büyük bir telaşla masalardan birinin arkasına çekildi.

Gözleri telaştan fal taşı gibi açılan Tric yanına koştu. Jessamine pis pis sırıtıyordu, Ash afallamıştı ve diğer çömezlerin arasında şaşkın homurtular dalgalanıyordu.

"Hepiniz dışarı," dedi Avcı. "Bu döngülük ders bitti."

Ne yapacağını bilemeyen grup, dehşete kapılan kıza bakmayı sürdürdü.

Avcı, "Çıkın dedim!" diye kükredi. "Derhal!"

Çömezler tek sıra halinde koridora çıkarken, Tric endişeli bir dadı gibi Mia'nın başında dikilmeyi sürdürdü. Ta ki Avcı ona da çıkması için bağırana dek. Koridor boşalınca, Şahit giysileri çıkarıp bir kenara attı. Korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi elini uzatarak Mia'ya yaklaştı.

"İyi misin, çocuğum?"

Teslis göz önünden çekilince, Mia'nın biraz nefes alabildi. Kalbi göğsünün içinde yatışırken, acısı ve mide bulantısı çekilmeye başladı. Müşfik Kedi nihayet kendini toplayıp gölgesine sindiği kızın korkusunu içmeye başladı. Ancak Mia'nın elleri hâlâ titriyor, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Ben... Özür dilerim, Şahit."

Avcı, kızın yanına çömeldi. "Hayır, özür borçlu olan benim. Muhterem Rahibe Şarkılar Salonu'nda Solis'e çevirdiğin oyunu anlattı. Ve bu arada, bravo..."

Mia sevincine ortak olmayınca, Şahit'in gülümsemesi de soldu.

"Ama bana senin ne olduğunu da söylemişti. Dikkatsizlik ettim. Bağışla beni."

Mia başını salladı. "Anlamıyorum."

"Ben gırtlağını kesmeden önce, o Teslis'i taşıyan adam Aa kilisesinin başpiskoposlarındandı. O madalya bir yüce kardinal tarafından kutsanmıştı. Yani bizzat Aa'nın Sağ Kolu tarafından."

"... Duomo?"

Avcı başını hayır anlamında salladı. "Onun selefi. Ancak mesele adam değil, evlat. Ya da giysileri. Mesele onun Herşeyigören'e inancı. O güneşleri kutsayan kardinal, *iman sahibi* biriydi. Gece'yi göklerimizden kovan Tanrı'nın gerçek bir havarisiydi. Aa en sadık hizmetkârlarına kendi kudretini bağışlar: Luminarii ve onların güneşçeliği bıçakları, içlerinden en bilinenidir. Ancak rahiplerinin en dindar olanları o gücün bir kısmını dokundukları diğer şeylere aşılayabilir. Böyle bir şeyin senin için yıkıcı olacağını tahmin etmeliydim."

"Ama neden?"

Şahit omuz silkti. "Ana sana dokunmuş, Çömez. Hayır mı şer mi bilmiyorum ama işaretlenmişsin. Ama Işığın, gelininden nefret ettiğini biliyorum. Ve onun sevdiklerinden de bir o kadar nefret eder."

Midesi bulanan Mia gözlerini kırpıştırdı. O nefreti şimdi altındaki taşı hissettiği kadar net hissetmişti. Yanan o üç çembere bakarken, öfkeyi hissetmişti. Alev. Kötülük. Aynı şeyi daha önce de bir kez hissetmişti. Gözlerinde yanan ateşle. Ellerinde kanla. Kör edici.

Sakın bakma...

Avcı, kızın dizini sıvazladı.

"Önümüzdeki derslerde Teslis'i gözden uzak tutacağım. Tekrar özür dilerim."

Şahit, ayakta durabildiğinden emin olana dek kızın ayağa kalkmasına yardım etti. Mia'nın bacakları titriyor ve biraz başı dönüyordu. Ama derin derin solurken iyiyim dercesine başını salladı.

"Lord Cassius'un da Teslis'e böyle tepki verdiğini gördünüz mü?"

Avcı gülümseyerek, "Hiçbir zaman onun yanında takacak kadar aptal olmadım," dedi.

"Mümkünse, onunla konuşmak isterim. Bugüne kadar hiç..."

Avcı'nın, başını sallayışı sorunun dudaklarında donmasına neden oldu.

"Lord Cassius artık Dağ'da değil, Çömez," dedi Şahit. "Kabul töreniniz için dönecek ama ondan önce varlığıyla onurlandırılacağımızı sanmam. Aradığın cevap her neyse, kendi başına bulman gerekecek. Keşke sana daha fazlasını söyleyebilseydim ama Cassius tanıdığım tek darkin ve Kılıçların Efendisi fikirlerini kendine saklar."

Mia başıyla teşekkür etti ve Cepler Salonu'ndan çıktı. Adımları hâlâ güçsüzdü. Elleri hâlâ titriyordu. Çift kanatlı kapından çıkınca gözlerini kapadı ve karanlıkta şarkı söyleyen o hayali koroyu dinledi. Gözkapaklarının arkasındaki karanlıkta hâlâ yanan üç halka asılıydı ve zihni hâlâ bir şekilde bir tanrının nefretini kazandığı bilgisiyle doluydu. Nasıl olduğunu bilmiyordu. Ya da neden. Ancak sebebi ne olursa olsun, bu Kilise'deki hiç kimse gerçek cevapları biliyormuş gibi görünmüyordu.

Belki...

Hâlâ biraz titrek adımlarla, gözlerindeki yanan çemberler yavaş yavaş silinerek karanlığa yürüdü. Bu salonlarda, aradığı cevapları verebilecek birilerinin olabileceğini düşünerek. Ancak athenaeum'un heybetli kapılarına varınca, onları sımsıkı kapalı buldu. Kapıyı tıklatıp Vakanüvis'e seslendi. Aldığı tek yanıt sessizlik oldu.

İç geçirerek sırtını kapıya yasladı. Askısından ince bir gümüş kutu çıkarıp ince bir sigara yaktı. Gri dumanı içine çekti.

Gözlerinin gerisinde üç güneş yanıyordu.

Kafasında ebedi sorular.

Ama kendisiyle ilgili gerçekleri öğrenmek istiyorsa, belli ki cevabı tek başına bulması gerekecekti.

Ayaklarının dibindeki gölge kıpırdandı. Yumuşak bir ses karanlıkta fısıldadı.

"... *hiçbir zaman yalnız değilsin...*"

14. BÖLÜM

MASKELER

"Daha çok Aynalar Salonu'na benziyor," diye mırıldandı Mia.

Avcı'nın salonundaki olayın üstünden bir döngü geçmişti. Mia, Tric ile Ashlinn'in endişelerini sabah kahvaltısında yediği bir şeyin dokunduğu yönünde pek ikna edici olmayan bir hikâyeyle geçirmişti ve ikili şüpheli bakışlar atmalarına rağmen konuyu kapamışlardı. Ekibin geri kalanının Şarkılar Salonu'nda bir dersi daha vardı ancak kolu hâlâ mosmor olan Mia, Naev eşliğinde meşhur Maskeler salonundaki ilk dersine götürülmüştü.

Merdivenler ve salonlar. Mihraplar ve pencereler ve gölgeler.

Şimdi önünde belli belirsiz bir parfüm kokusunun hissedildiği bir salon uzanıyordu. Her şey lâl rengindeydi. Uzun kırmızı perdeler gizli bir rüzgârla dansçılar misali salınıyordu. Vitraylı pencere kıpkırmızı bir renkle ışıldıyordu. Nadir bulunan vişne çürüğü mermerden yontulmuş heykeller düzgün sıralar halinde yerleştirilmişti. Figürler çıplak ve güzeldi ancak tuhaf bir şekilde, hiçbirinin kafası yoktu. Daha da tuhafı, görünürde tek bir maske dahi yoktu. Mia maske yerine, baktığı her yerde aynalar görüyordu. Cam, perdahlı gümüş, yaldızlı, ahşap ve kristal çerçeveler. Yüzlerce yansıması Mia'ya bakıyordu. Eğri büğrü bir kâkül. Soluk bir ten. Altı çökmüş gözler.

Kaçış yoktu.

Naev odadan ayrıldı. Çift kanatlı kapı arkasından sessizce kapandı.

"Erkencisin, hayatım."

Mia yansımaların arasında sesin sahibini aradı. Buğulu bir sesti. Tatlı bir tını. Gözüne bir kıpırtı takıldı; şarap kırmızısı bir cüppenin örttüğü açık tenli, bol kıvrımlı bir kadın. Ve lâl renkli incecik ipek perdelerin arasından çıkan Aalea'yı, Maskeler Şahidi'ni gördü.

Kadını aydınlıkta görünce midesinin yandığını hissetti. Ona hoş demek, bir tayfuna yaz esintisi ya da üç güneşe mum alevi demekten farksızdı. Aalea'nın katıksız bir güzelliği vardı; insana acı verecek kadar, aptallık derecesinde güzeldi. Gece yarısı nehirlerinden gür bukleler beline kadar iniyordu. Sürmeyle gölgelenmiş gözlerinde esrarengiz bir ışıltı vardı ve dolgun dudakları kan kırmızıydı. Vücudu kum saati biçimindeydi. Efsanelerde okuduğunuz türde kadınlardandı, erkeklerin uğruna şehirleri kuşatıp okyanusları yardığı ya da akla hayale sığmayan aptalca şeyler yaptığı kadınlardan. Mia onun varlığında kendini böcek gibi hissetti.

"Özür dilerim, Şahit. İsterseniz daha sonra gelebilirim."

"Hayatım, hayır." Aalea'nın gülümsemesi güneşlerin bulutların arasından çıkması gibiydi. Odanın içinde süzülür gibi ilerledi ve Mia'yı yanaklarından öptü. "Kal, hoş geldin."

"Teşekkür ederim, Şahit."

"Gel, otur. Bir şey içer misin? Şekersuyum var. Yoksa daha sert bir şey mi istersin?"

"...Viski?"

Aalea'nın gülümsemesi sadece Mia için yaratılmış gibiydi. "Nasıl istersen."

Mia kendini elinde altınşarabı kadehiyle kadife divanlardan birinde otururken buldu. Şahit de sivriltilmiş tırnakları kırmızıya boyanmış parmaklarının arasında tuttuğu, koyu renkli bir sıvıyla dolu ince saplı bir kadehle karşısındaki divana uzandı. Bir portrenin canlanmış hali gibiydi. Cisim bulmuş ayaklarla dünyayı dolaşan ve nasılsa birkaç dakikasını Mia'ya ayırmayı uygun gören bir tanrıçaya benziyordu.

"Sen Mia'sın."

Kız, kadının parfümünün baş döndürücü etkisini hissederek gözlerini kırpıştırdı. "Evet, Şahit."

"Ne güzel bir isim. Liisçe mi?"

Mia başıyla onayladı. Kadehinden bir yudum aldı, sıvı boğazını yakınca yüzünü buruşturdu. Kızlar aşkına, bir sigara için neler vermezdi.

"Bana onu anlat," dedi Aaela.

"Kimi?"

"Seninkini. İlkini. Yanılmıyorsam sadece bir kişi oldu, değil mi?"

Mia şaşkınlıktan bir karış açılan ağzını kapamaya çalıştı. Aalea'nın yüzünde bir kez daha beliren göz alıcı ve ışıl ışıl gülümseme, kızın göğsünü altınşarabıyla hiç ilgisi olmayan bir sıcaklıkla doldurdu. O koyu renk gözlerde yakınlığı çağrıştıran bir şey vardı. Paylaşılan sırları. Hiç bir araya gelmemiş kız kardeşler gibi. Mia'nın kafasının içinde bir ses Şahit'in sanatını konuşturduğunu söylüyordu ama nedense Mia'ya önemli gelmedi.

İçinden, *hilesi bu olsa gerek*, diye geçirdi.

"Anlatılacak bir şey yok," dedi Mia.

"Adıyla başlayalım mı?"

"Hiç öğrenmedim ki?"

Aalea güzelce alınmış kaşını kaldırarak sorusunu sessizliğin sormasını sağladı.

"Şekeroğlanlardan biriydi," dedi Mia sonunda. "Ücretini ödedim."

"İlk seferin için bir delikanlıya para mı verdin?"

Mia kadının gözlerinin içine baktı. "Buraya gelmeden hemen önce."

"Nedeni konusunda bir tahminde bulunabilir miyim?"

Mia omuz silkti. "Nasıl isterseniz."

Aalea divana uzanıp kedi gibi gerindi.

"Annen," dedi. "Çok mu güzeldi?"

Mia gözlerini kırpıştırdı. Tek kelime etmedi.

"Oturduğundan beri bir kez bile aynaya bakmadığının farkında mısın? Bu salonda nereye dönsen kendi yansımanı görürsün. Oysa sen oturmuş sadece elindeki içkiye bakıyor, kendi yüzünden kaçınmak için her şeyi yapıyorsun? Neden?"

Mia Şahit'e baktı. Her zaman ona hayran olan erkekler olacaktı. Sıradan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Önemsiz olmanın. Herkes gibi olmanın. Mia'nın gözleri öfkeyle parladı, sesi sertleşti.

"Bazılarımız diğerleri kadar şanslı doğmuyor."

"Sandığından daha şanslısın. Sen pek çok insanın âşığına değer biçtiği şey *olmadan* doğmuşsun. O saçma sapan değerin adı güzellik. Göz ardı edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Bir oğlana seninle sevişmesi için para ödeyecek kadar iyi biliyorsun. O tatlılığı sadece bir an için tatmak için."

"İnanın bana, o kadar da tatlı değildi."

Aalea gülümsedi. "İstemenin ne olduğunu zaten anlıyorsun, aşkım. Ve başkalarında o isteği yaratmanın ne büyük bir güç kazandıracağını çok yakında anlayacaksın."

"Burada tam olarak ne öğretiyorsunuz?"

"Yumuşak dokunuşlar... Göz süzmek. Her anlama çekilebilen önemsiz sözler fısıldamak. Sana vereceğim silahlar bunlar olacak."

"Arada bir fark yoksa, ben çeliği tercih ederim." Mia kaşlarını çarttı. "Daha hızlı ve daha dürüst."

Aalea güldü. "Ya bir sunu için bilgiye ihtiyacın olursa? Ya hedefin sadece güvenilir bir hizmetkârın bildiği bir yerde saklanıyorsa? Ya da hedefinin katılacağı bir davete girebilmek için parolaya ihtiyaç duyarsan? Seni kurbanına götürecek bir kadının güvenine? O zaman çelik sana nasıl yardım edebilir?"

"Bu gibi durumlarda sıcak kömürün harikalar yaratabildiğini duydum."

"Yine de ılık tenler daha çok iş görür. Ve daha az yara izi bırakır."

Şahit ayağa kalktı ve Mia'nın divanına süzülüp yanına oturdu. Mia kadının baş döndürücü parfümünü duyabiliyordu. Gözlerinin karanlık derinliklerine baktı. Bu kadında bir çekim vardı. Mia'nın kendini sürüklenmekten alamadığı bir çekim gücü. Belki de sürdüğü kokuda simyevi bir şeyler vardı.

"Sana başkalarına kendini nasıl sevdireceğini öğreteceğim," dedi Aalea mırlar gibi. "Erkekler. Kadınlar. Tamamen ve eksiksiz. Bir yokgece için bile olsa. Kısacık bir an bile olsa." Nazik parmaklarını uzatıp Mia'nın yanağından aşağı kaydırdı. "Sana başkalarında *istek uyandırmayı* öğreteceğim. Şu anda hissettiğin gibi hissettirmeyi. Ama önce, aynada gördüğün yüze hükmetmelisin."

Aalea'nın büyüsü bir anda dağıldı ve Mia'nın karnındaki kelebekler tek tek düşüp öldüler. Mia en yakınındaki aynaya baktı. Oradaki yansımasına. Kırık burunlu, çöküк avurtlu, sıska ve solgun kız, odadaki heykellerden birinin canlanmış hali olabilecek bir kadının yanında oturuyordu. Bu delilikti. Parfümü ne kadar hoş olursa olsun, ne kadar mutluluk verici safsatalar fısıldarsa fısıldasın, Mia asla güzel olmayacaktı. Bu gerçeğe yıllar önce teslim olmuştu.

"İnanın bana, aynaya pek çok insandan daha dikkatli bakmışımdır," dedi. "Ve bu duyguyu takdir etsem de, Şahit, orada oturup bana başkalarının beni sevebilmesi için önce kendimi sevmem gerektiğini söylerseniz, korkarım bu kaliteli viskiyi cici kırmızı halınızın her yerine püskürtebilirim."

Kahkahalar. Üç güneş kadar parlak ve sıcacık. Aalea, Mia'nın elini tutup kan kırmızısı dudaklarına bastırdı. Kız elinde olmadan yanaklarının pembeleştiğini hissetti.

"Hayatım, hayır. Kendini pek çok insandan daha iyi tanıdığından hiç şüphem yok. Biz sıradan olanlar hep böyleyizdir. Ve sana şu anda aynada gördüğün yüzü sevmeyi öğrenmen gerektiğini söylemeyeceğim." Aalea, Mia'nın yanağına bir kez daha dokunarak baş döndürücü bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. "Benim söylemeye çalıştığım, yarın aynaya göreceğin yüze hükmetmen gerektiği."

"Neden?" Mia kaşlarını çattı. "Bu akşam ne olacak ki?"

Aalea gülümsedi. "Elbette, sana yeni bir yüz vereceğiz."

"... Yeni bir ne?"

"O burun, o gözler, hayır." Aalea cık cıkladı. "Fazla dikkat çekici. Kanca bir burun nasıl kırıldığının sorgulanmasına neden olabilir. Mor gözaltları, yokgecelerde Aa'nın sadık bir kızı gibi uyuman gerekirken, ne yaptığın hakkında soru işaretleri uyandırabilir. Hem seni yakında göndereceğimiz yerler..." Şahit gülümsedi. "Şimdilik hoş ama unutulabilir olmana ihtiyacımız var. Beğenilesi ama akılda kalmayacak bir kız olmana. İstediğin zaman insanları kendine baktıracak ya da ihtiyaç doğunca arka planda kaybolacak bir kız."

"Ben..."

"Güzel olmak hoşuna gitmez mi, hayatım?"

Mia omuz silkti. "Nasıl göründüğüm umurumda değil."

"Ama yine de bir oğlana seninle sevişmesi için para ödedin."

Şahit ona doğru eğildi. Mia kadının teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Ağzı bir anda kurudu. Nefesi hızlandı. Öfke? Küçük düşürülmenin kızgınlığı? Ya da başka bir şey?

"Doğru olmayabilir," dedi Aalea. "Adil olmayabilir. Ama burada senatörlerin, konsüllerin ve Luminatii'nin, tamamen erkekler tarafından inşa edilen ve sürdürülen cumhuriyetlerin, tarikatların ve kurumların dünyasından bahsediyoruz. Ve bu dünyada aşk bir silahtır. Seks bir silahtır. Gözlerin. Bedenin. Gülüşün." Şahit omuz silkti. "Birer silah. Ve o silahlar sana bin kılıcın veremeyeceği bir güç verir. Binlerce Savaşa Yürüyen'in açamayacağı kapıları açar. Aşk *kralları* devirmiştir, Mia. İmparatorlukları bitirmiştir. Hatta zavallı güneşyanığı göğümüzü bile bozmuştur."

Şahit uzandı ve bir saç telini Mia'nın yanağından çekti.

"Gözlerinde kaybolurlarsa elindeki silahı asla göremezler. Görüntün onları sarhoş ederse, şaraplarındaki zehrin tadını alamazlar." Omuz silkti. "Güzellik bu işi kolaylaştırır, hayatım. Şu andakinden çok daha kolay kılar. Üzücü olabilir. Yanlış da olabilir. Ama aynı zamanda doğrudur da."

Mia'nın sesi gergin bir fısıltıyla çıktı. Öfke sahne arkasında sırasını kolluyordu.

"Şu anda nasıl olduğu konusunda ne biliyorsunuz ki, Şahid?"

"Ben o kadar çok görüntüye büründüm ki ilk görüntümü neredeyse hatırlamıyorum. Ama ben de bir portre değildim, Mia." Aalea arkasına yaslanıp gülümsedi. "Sana çok benzerdim. Arzuyu bilirdim. Sızısını. Boşluğunu. Onu kendimi tanıdığım kadar iyi tanırdım. Bu yüzden, Marielle bana güzellik verdiğinde, ben o arzuyu başkalarında nasıl uyandıracağımı öğrendim ve önümde hiçbir güç duramadı."

"Marielle..." Mia'nın sesi bir nefesten farksızdı.

Ev dokumacı.

Şimdi anlıyordu. Aalea'nın başka bir dünyadan gelmiş gibi duran güzelliği. Avcı'nın genç yüzü ve yaşlı gözleri. Hatta Muhterem Rahibe'nin görünüşteki o anaç sıcaklığı. Sonunda bu odanın isminin neyi ifade ettiğini anlamıştı. *Maskeler Salonu.* Kızlar aşkına, bu, dağın tamamı için geçerli olabilirdi. Seramik ya da ahşaptan değil, etten yapılma ön cephelerin arkasına gizlenmiş katille, ah onca katil. Güzellik. Gençlik. Yumuşacık bir anaçlık. Gizli saklı bir katiller kadrosunu korumanın, ihtiyaç halinde yüzlerini yeniden şekillendirmekten daha iyi bir yolu olabilir miydi? Bir hedefi baştan çıkarmanın ya da kalabalığın arasına karışmanın ya da tanışılıp unutulmanın göreve uygun bir yüz yaratmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Bize kim olduğumuzu unutturup her birimizi istedikleri şekle sokmalarının daha iyi bir yolu olabilir mi?

Başkalarının gözünde ne kadar kusurlu olursa olsun, bu Mia'nın yüzüydü. Bu insanların, yüzünü onları alması konusunda ne hissettiğinden emin değildi.

Mercurio, *Hiçbir şeyi sahiplenme*, demişti. *Hiçbir şeyi bilme. Hiçbir şey olma.*

Mia derin bir nefes aldı. Güçlükle yutkundu.

Ancak o zaman her şeyi yapabilirsin.

"Gel," dedi Aalea. "Dokumacı seni bekliyor."

Şahit ayağa kalkıp elini uzattı. Mia, Marielle'in çirkin yüz hatlarını, yaralarla dolu, salya akıtan dudaklarını, o biçimsiz, kavruk parmaklarını hatırladı. Muzzik Kedi ayaklarının dibinde iç geçirirken, Mia gücünü topladı. Yumruklarını sıktı. Ödeyeceği bedel buydu. Babası için. Hanesi için.

Bir kere kana bulanınca, kan her yere bulaşır.

Başka ne yapabilirdi ki? Aalea'nın elini tuttu.

Buraya ilk indiğinde fark etmemişti ama Aalea'nın salonunun aksine, Marielle'in odasının duvarları maskelerle *kaplıydı*. Seramik ve alçı maskeler. Cam ve çömlek. Karnaval maskeleri, ölüm maskeleri, çocuk maskeleri ve deri, kemik ve hayvan postundan yapılmış yamru yumru kadim maskeler. Güzel ve çirkin ve arada kalan her türden, hiçbiri dokumacının korkunç yüzünün yanından geçemeyen bir oda dolusu yüz.

Ve görünürde tek bir ayna bile yoktu.

Marielle solgun, uhrevi bir ışığın altında iki büklüm oturuyordu. Yanındaki masanın üstünde, elinde bir küre tutan aslan başlı, ince bir kadın heykeli vardı. Marielle tozlu bir ciltten bir şeyler okuyordu ve sayfalar o çevirdikçe çatırdıyordu. Şahit Aalea varlıklarını haber vermek için duvarı usulca tıklatınca dokumacı başını kaldırmadı.

"İyi akşamlar olsun, Şahit." Konuşurken Marielle'in dudaklarının kenarından bir salya şeridi süzüldü. Kaşlarını çatarak lekelenen sayfayı kuruladı. Mia tiksintiyle dudak büktü.

"Sana da, yüce Dokumacı." Aalea gülümseyerek yere kadar eğildi. "İyi olduğunu umut ediyorum."

"İdare ediyorum, teşekkür ederim."

"Güzel ağabeyin nerede?"

Marielle bu soru karşısında başını kaldırdı. Neredeyse dudaklarını bir kez daha yaracak kadar geniş bir gülümsemeyle, "Karnını doyuruyor," dedi.

"Ah." Aalea elini Mia'nın beline koyup onu odanın içine itti. "Seni rahatsız ettiğimiz için özür dilerim ama sana ilk tuvalini getirdim. Sanırım tanışıyorsunuz."

"Çok az. Bizi tanıştırdığı için sevgili Solis'e teşekkür edebilirsin." Marielle ağzından sızan salyayı sildi ve Mia'ya çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Sana da iyi döngüler, küçük darkin."

Mia dokumacının yüzündeki pis sırıtışa sinir oldu. İlk karşılaşmalarının şok etkisi geçtiği için Marielle'in nasıl bir kadın olduğunu biliyordu. Mia bu türle binlerce kez uğraşmıştı. Kadının onu kışkırtmak için gülümsediğini anlamıştı. Marielle işkenceden keyif alıyordu. Acıyı izlemeyi ve acı vermeyi ve bunu onun kadar seven insanların arkadaşlığını seviyordu.

Sadistin teki.

Bununla birlikte, Şahit Aalea, kadınla neredeyse hürmetle, saygıdan önüne bakarak konuşuyordu. Mia bunun mantıklı olduğunu düşündü. Aalea'nın görüntüsünü korumasına yardım eden kişi Marielle ise, Maskeler Şahidi'nin dokumacıyla arasını iyi tutmak istemesi son derece mantıklıydı. Kahrolası salyalarına rağmen.

"Gel böyle, onu bir yere oturt."

Marielle yüzünü acıyla buruşturarak yerinden kalkarken eliyle Mia'ya tanıdık gelen siyah taşı işaret etti. Deri atkılar ve ışıldayan tokalar. Orada uyanışını, acıyı, belirsizliği ve baş dönmesini hatırlayınca Mia'nın ağzı ekşidi.

"Soyunman gerekecek, küçük darkin," dedi Marielle.

"Ne için?"

Aalea yumuşak elini Mia'nın yanağına koydu. "Bana güven, hayatım."

Mia dokumacıya baktı. Müşfik Kedi ayaklarının dibindeki gölgeye kıvrılmış, korkusunu olabildiğince hızlı bir şekilde içiyordu. Mia yüzünü buruşturup tek kelime etmeden kolunu boynundaki askıdan çıkardı, gömleğini çekip kafasından sıyırdı. Çizmelerini ve pantolonunu da çıkarıp çıplak bir şekilde taşın üstüne uzandı. Teninde taşın soğukluğunu hissetti. Tüyleri diken diken oldu.

Marielle'in dudaklarından dökülen bir kelimeyle, Mia'nın başının üstünde birkaç simyevi küre aydınlandı. Mia kamaşan gözlerini kıstı. Işık, tepesinde dikilen iki karaltıyı bulanıklaştırıyordu. Aalea'nın sesi sıcak ve şekersuyu kadar tatlıydı.

"Seni bağlamalıyız, hayatım."

Mia dişlerini sıktı. Başıyla onayladı. Burada işlerin böyle yürüdüğünü hatırlattı kendine. Bunları en baştan kabullenmişti. Atkıların kol ve bacaklarını sıktığını hissetti ve deri, yaralı dirseğine oturunca yüzünü buruşturdu. Boynunun iki tarafına deri takviyeler yerleştirildi. Mia başını çeviremediğini fark etti.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Marielle tıslar gibi. "Hoş kemikler. Ondan nadide bir güzellik yaratabilirim."

"Bana kalırsa şimdilik hafif bir dokunuş yeter. Açılmak için acele etmemek daha iyi."

"Memelerini bir yerde unutmuş gibi görünüyor."

"Elinden geleni yap, büyük Dokumacı. Her zamanki gibi ustaca olacağından eminim."

"Nasıl istersen."

Mia parmak boğumlarının çıtırtısını duydu. İçe çekilen nefes sesini. İçinde siluetlerin yüzdüğü ışığa gözlerini kırpıştırarak baktı. Kalbi son hızla çarparken, Müşfik Kedi gittikçe artan korkusunu içmeye yetişemiyordu. Çaresizdi. Eli kolu bağlanmıştı. Bir kasap tezgâhının üstüne sabitlenmiş bir et parçasından farkı yoktu.

Kendi kendine, *Burada olmak için çok mücadele ettin,* dedi. *Altı yıl boyunca her yokgecede, her döngüde. Kahrolası altı yıl. Scaeva'yı düşün. Duomo'yu. Remus'u. Ayaklarının dibinde yatan ölüleri. Burada attığın her adım seni onlara biraz daha yaklaştıracak. Her ter damlası. Her kan...*

Nazik eller alnını okşuyordu. Aalea kulağına fısıldadı.

"Canın yanacak, aşkım. Ama inancını koru. Dokumacı ne yaptığını bilir."

"Acıyacak mı?" dedi Mia. "Acıdan hiç..."

Acı. Müthiş, etinden et koparan bir acı. Biçimsiz eller üstünde dolaşıyor, dokumacının parmakları bir senfoni çalıyormuş ve Mia'nın derisi çalgıların yaylarıymış gibi durmadan dans ediyordu. Mia yüzünün dalgalandığını, etinin yanan balmumu gibi eriyip aktığını hissetti. Dişlerini sıkıp çığlığını bastırdı. Gözleri görmüyor, kalbi gümbürdüyordu. Müşfik Kedi altında şişip kabarıyor, odadaki gölgeler sarsılıyordu. Acı gittikçe yakıcı bir hal alırken duvarlardan maskeler döküldü ve o dağlayıcı siyahlığın içinde, Mia birinin elini tutup her şeyin yoluna gireceğine söz verir gibi sıktığını hissetti.

"... *bana tutun, mia...*"

Ama acı.

"... *bana tutun, yanındayım...*"

Ah, Kızlar aşkına, acı...

Sonsuz bir acıydı. Sadece Mia'nın yeniden başlayacağı andan korkarak nefes almasına yetecek kadar yarışıyordu. O bitmek bilmeyen dakikalar boyunca Marielle ona henüz gerçekten *dokunmamıştı* ama Mia kadının ellerini her yerinde hissediyordu. Derisini ayırıp etini bükerken, eriyen yanaklarından yaşlar akıyordu. Marielle ellerini göğsüne ve karnına indirince Mia çığlığını serbest bıraktı. Dişlerinin arasından kayıp giden çığlık, başının üstündeki yakıcı karanlığa tırmandı ve onu hiçbir şey hissedemediği insaflı bir karanlığa sürükledi. Mia artık hiçbir şey bilmiyordu. Hiç olmuştu.

"... *seni bırakmayacağım...*"

Kocaman bir hiç.

Güzel değildi.

Sonrasında odasında otururken, Mia dokumacının ona bu armağanı vermediğini fark etti. Aalea gibi can bulmuş bir heykel olmamıştı. Bir generalin uğrunda ordular kuracağı, bir kahramanın uğrunda bir tanrıyı ya da iblisi katledeceği, bir ulusun savaşa gireceği birine dönüşmemişti. Ancak Mia şifonyerinin aynasına bakarken, büyülendiğini fark etti. Parmak uçlarını yanaklarında, burnunda ve dudaklarında gezdirirken elleri hâlâ titriyordu.

Müşfik Kedi korkusuyla beslenmekten şişmiş halde yastıkların üstünden ona bakıyordu. Mia yatağında uyandığında kedi, olmayan gözleriyle hâlâ ona bakıyordu. Şahit Aalea ortalıkta yoktu ama Mia parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Aynanın karşısına otururken, aynada bir yabancı görmeyi beklemişti. Ancak perdahlı gümüşteki yüze baktığında kendi yüzünün orada olduğunu anladı. Kara gözler, yay biçimindeki kalp dudaklar, hepsi onundu. Fakat nasılsa... hoştu. Güzellik sınırında bir hoşluk değil. Her döngüde sokakta yanınızdan geçen, sık rastlanan bir hoşluk. Yanınızdan esip geçerken dikkatinizi çeken ama gözden kaybolduğu anda unuttuğunuz türden bir hoşluk.

Sanki yüzünün yapbozunda eksik bir parça yerini bulmuştu. Bir şekilde büyük fark yaratan ince değişiklikler. Daha dolgun dudaklar. Düzelmiş bir burun. Kaymak gibi pürüzsüz bir ten. Altlarındaki morluklar yok olunca gözleri de irileşmişti. İrileşmek deyince...

Mia boynundaki bağı çöktü ve bir zamanlar memelerinin olmadığı yere baktı.

"Kızlar aşkına," diye mırıldandı. "Bunlar yepyeni..."

"... *eminim yorum yapmaktan kaçındığımı sen de fark etmişsindir...*"

Mia aynanın çerçevesinin üstünde oturan kedi olmayan kediye baktı. "Sakinliğine hayranım."

"... *aslında aklıma zekice bir söz gelmiyor...*"

"O zaman bu küçük jesti için Çene'ye şükürler olsun."

"... *ya da dikkat çekecek kadar büyük jestleri için. bu örnekte olduğu gibi...*"

Mia gözlerini devirdi.

"... *böyle kalmayacak kadar iyi olduğunu ikimiz de biliyorduk...*"

Mia aynadaki yansımasına döndü. Ona bakan yeni yüze baktı. Doğrusu tuhaf hissedeceğini sanmıştı. Bir şeyi, kimliği, benliği, bireyselliği elinden alınmış, hatta saldırıya uğramış gibi. Ama bu hâlâ onun yüzüydü. Kendi eti. Kendi bedeni. Ve Mia aynadaki kıza omuz silkerken, kız da ona omuz silkti. Her zaman yaptığı gibi. Her zaman yapacağı gibi.

İtiraf etmeliydi.

Dokumacı işini iyi biliyordu.

15. BÖLÜM

HAKİKAT

Mia sabah kalktığında Naev kapısının önünde bekliyordu. Mia'nın yeni yüzünü görünce peçesinin altındaki gözleri büyüdü. Mia harap dudaklarından ne diyeceğini bilememesinin sonucu, belirsiz bir tıslamanın kaydığını duydu. Sonunda, "İyi döngüler, Naev,"de karar kıldı.

"... Naev haber vermeye geldi. Naev gidiyor."

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Gidiyor mu? Nereye?"

"Son Umut. Sonra da güney kıyısında Kassina şehrine. Naev bir süre burada olmayacak. O, Naev dönene kadar her adımını dikkatli atmalı. Hakikate sadık kalmalı. Güçlü olmalı. Ve dikkatli."

Mia başını tamam der gibi salladı. "Olurum. Teşekkür ederim."

"Gel. Naev ona kahvaltıya kadar eşlik edecek."

İkili dolambaçlı koridorlardan Gök Mihrabı'na ilerlerken, Mia bir anda yanındaki kadın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. Naev kan yemininde samimi görünüyordu ama Mia ona ne kadar güvenmesi gerektiğini bilmiyordu. Kadın tek kelime etmemiş olsa da Mia'nın yeni yüzünün hayaleti aralarında bir kasvet perdesi gibi asılı duruyordu. Kızın dişlerinin arasında sorulmayı bekleyen bir soru vardı. Methiyeler Salonu'na, kılıcı ve terazisiyle onlara tepeden bakan büyük tanrıça heykeline vardıklarında soru da özgürlüğünü ilan etti.

"Nasıl dayanabiliyorsun, Naev?" dedi.

Naev bir anda durdu. Mia'ya soğuk, siyah gözlerle baktı. "Neye?"

"Çölde neyi kastettiğini anladım. Bunu yüzüne neyin yaptığını sorduğum zaman. *'Aşk'* demiştin. *'Sadece aşk.'*" Mia Naev'in gözlerinin içine baktı. "Sen Adonai'yi seviyordun."

"Seviyordun değil," diye yanıtladı Naev. "*Seviyorsun.*"

"Adonai de seni seviyor mu?"

"... Belki bir zamanlar."

"Yani Marielle, ağabeyini sevmeni kıskandığı için mi yüzünü parçaladı?" Mia inanamıyordu. "Muhterem Rahibe ne dedi?"

"Hiçbir şey." Naev omuz silkip yürümeye devam etti. "Bir sürü Eli var. Ama Afsuncusu o kadar çok değil."

"Yani hiçbir şey yapmadı mı?" Mia kadına yetişti. "Bu doğru değil, Naev."

"Doğru ile yanlışın burada bir anlam ifade etmediğini görecek."

"Burayı hiç anlamıyorum. Bu heykelin altında bir çırak öldürüldü ve kimin yaptığını bulmak kilise yönetiminin umurunda değil sanki."

"Duyarsızlık duyarsızlığı doğurur. Yakında, o da onlar kadar umursamaz olacak."

Bir anda kalakalma sırası Mia'daydı. "Ne demek istiyorsun?"

Kadın dipsiz siyah gözlerini Mia'ya çevirdi. Tepelerindeki heykele baktı. "Naev yeni yüzünü beğendi. Dokumacı işini biliyor, değil?"

Mia içgüdüsel olarak elini yanağına götürdü. "... Biliyor."

"Eski görüntüsünü özlüyor mu? Kemiklerindeki değişimi hissediyor mu?"

"Sadece görüntümü değiştirdiler. Ben hâlâ dündöngüdeki benim. İçimde."

"Böyle başlar. Dokuma sadece başlangıç. Kelebek tırtıl halini hatırlar. Ama çamurun içinde debelenen o şey için acımadan başka bir şey hisseder mi? O güzel kanatlarını açıp uçmayı öğrendikten sonra?"

"Ben kelebek değilim, Naev."

Kadın elini Mia'nın kolunun üstüne koydu.

"Burası çok şey verir. Ama daha fazlasını alır. Dışarıdan onu güzel yaparlar ama içeride bir korkuya şekil vermeyi amaçlarlar. Bu yüzden, gerçekten önem verdiği bir parçası varsa, Mia Corvere ona sıkı sıkı tutunmalı. Sımsıkı. İstediklerini almak için ne vereceğini kendine sormalı. Ve neyi kendine saklayacağını. Çene'ye birini daha yem ettiğimizde kendimizden bir parçayı da yem ederiz. Ve çok geçmeden geriye hiçbir şey kalmaz."

"Ben kim olduğumu biliyorum. Ne olduğumu. Asla unutmam. *Asla.*"

Naev tepelerinde duran taş heykeli işaret etti. Merhametsiz siyah gözler. Geceden yapılma cüppe. Solgun sağ elinde sımsıkı tuttuğu kılıç.

"O bir tanrıça, Mia. Her şeyin yanı sıra ve ötesinde, sen artık O'nunsun."

Mia Naev'e baktı. Sonra gözlerini heykele çevirdi. Siyah duvarlar, sonu gelmeyen merdivenler, nereden geldiği bilinmeyen koro müziği. Işin aslı, bir yanı hâlâ şüphe içindeydi. Tanrılar ve tanrıçalar. Işık ile Karanlık arasındaki savaş. Gölgelerle birkaç numara yapıyor olabilirdi ama Niah tarafından seçildiği düşüncesi ona biraz abartılı geliyordu. Böyle bir yerde bile. Tanrısallığı bir yana, Naev'in peçeli yüzüne bakarken, insanların, Kutlu Ölümün Anası'nın asla akıl erdiremeyeceği kadar gaddar olabildiklerini biliyordu. Buna bizzat şahit olmuştu. Babasının başına gelen neydi? Hanesinin? Bu ölümsüzlerin işi değildi. İnsanların eseriydi. Konsüllerin, kardinallerin ve onların süs köpeklerinin. Kahkahaları Mia'nın aklından çıkmıyordu. İsimleri iliklerine dağlanmıştı.

Scaeva.

Duomo.

Remus.

Burası onu ne kadar değiştirirse değiştirsin, Mia asla affetmeyecekti. Asla unutmayacaktı.

Asla.

"Son Umut'ta bol şans," dedi sonunda. "Kahvaltı etmeliyim. Açlıktan ölüyorum."

Kadın Mia'nın önünde eğildi ve gri cüppesini ve kızıl buklelerini savurarak döndü. Kendi kendine mırıldanmasına rağmen, Mia Naev'in giderken ne söylediğini duymuştu.

"O da ölüyor."

Mia Gökyüzü Mihrabı'na herkesten önce gelmişti; boş masalardan birine oturup parmaklarını yeni yüzünde dolaştırdı. Teni güneşte fazla kalmış gibi biraz acıyordu. Göğsü ve karnı da biri yumruklamış gibi sızlıyordu. Dahası açlıktan ölmek üzereydi; yulafını ve peynirini nefes almadan mideye indirdikten sonra bir kâseye dumanı tüten tavuk çorbası doldurdu.

Diğer çömezler gelmeye başladılar. Mia'nın, adının Belle olduğunu öğrendiği koyu renk saçlı, açık yeşil gözlü Liis'li bir kız. Tek kulaklı Petrus ve durmadan kendi kendine konuşan elleri dövmeli oğlan.* Avcı yanından geçerken onu başıyla selamladı, Aaela ise bilmiş bir gülümsemeyle baktı. Solis ona hiç bakmadan yanından geçip gitti. Mia adamın belindeki boş kını süzdü; yıpranmış siyah deriden yapılma kın, iç içe geçmiş kaleydoskop desenleriyle süslüydü. Avcı'nın yarışmasında elli puan değerindeydi. Onu yürütmek Cepler dersinde birinciliğe elli puan yaklaşmak anlamına geliyordu. Ve muhtemelen onu çalarken yakalanma halinde karnının deşilip organlarının sökületeceği anlamına.

Belki de işe daha basit bir şeyle başlamalıyım.

Ashlinn Mia'nın karşısına otururken ağzı tıka basa dolmuştu bile.

"Eeeğ, nağsılğ gığdiyoğ..."

Mia'nın yüzüne bakınca kızın gözleri fal taşı gibi açılıverdi; az kalsın tıkanıyordu. Yarı çiğnenmiş lokmasını yüzünü buruşturarak yuttu ve ancak bir süre öksürdükten sonra konuşabildi.

"Demek Şahit Aalea seni Marielle'e götürdü bile."

---

* Birkaç döngü sonra öğle yemeğinde kulak misafiri olduğunda, Mia oğlanın kendine "Pip" dediğini ve kendi kendine değil, bıçağıyla konuştuğunu fark edecekti. Görünüşe bakılırsa "Güzel" adını verdiği uzun, acımasız bir hançerdi.

Mia dudağını büzerek omuz silkti. Gülümseyince bir tuhaf hissetmişti.

"Çene aşkına, dokumacı hedefi on ikiden vurmuş. Burnunu bile düzeltmiş. İyi olduğunu duymuştum ama, Kızlar aşkına, o dudaklar." Ashlinn'in bakışları aşağı kaydı. "Ve o memeler..."

"Anladık," dedi Mia yüzünü buruşturarak.

Kız bardağını kaldırdı. "Gece'nin hakikati aşkına, Corvere, birinci sınıf olmuş. Acayip kıskandım. Daha önce on iki yaşında bir oğlan gibi dümdüzdün..."

Mia, "Anladık dedim," diye homurdandı.

Ash pis pis sırıtarak ekmeğini ısırdı. Bir başka çömez dumanı tüten bir çorba kâsesiyle yanlarından geçti. Mavi gözler. Yanları kısa kesilmiş ama yanağındaki köle damgasını gizlemek için bir perçemi uzun bırakılmış koyu renk saçlar. Bir yılan gibi kıvrılarak yanlarında durdu ve kaşını kaldırarak Mia'ya baktı.

"Oturmamın sakıncası var mı, Çömez?"

Kızın sesi duygudan yoksun ve kaldırım taşı gibi dümdüzdü ama gözlerinde zekâ pırıltıları dans ediyordu. Mia bir süre lokmasını çiğnedi. Sonunda omuz silkerek yanındaki tabureyi işaret etti. Esmer kızın yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. Sonra hızlı bir hareketle oturup elini uzattı.

"Carlotta," dedi aynı ölü kız sesiyle. "Carlotta Valdi."

"Mia Corvere."

"Ashlinn Järnheim."

Carlotta başıyla selam verdi ve diğer çömezler salona girdiği için sesini alçaltı.

"Şahit Aalea seni dokumacıya mı götürdü?"

Mia başıyla onayladı. Kızı tepeden tırnağa süzdü. İnce, kasları yerli yerinde bir kızdı. Işıl ışıl gözlerini kalın sürmelerle çevrelemişti. İnce dudakları siyaha boyalıydı. Saç kesimi, örtmeye çalışsa da simyevi damgayla yanağına mühürlenmiş iç içe geçen üç çember, eğitimli bir köle, belki de bir zanaatkâr ya da yazıcı olduğunun habercisiydi.* Mia kızın hangi evden kaçtığını bilemiyordu. Ancak damgayı hâlâ taşıyor olması kaçak olduğunun ispatıydı. Belli ki kız çok cesurdu. Cumhuriyet'te kaçak

---

* Itreya'da kölelik sıkı kurallara bağlı bir iştir; Administratii'nin bir kanadı tamamen piyasanın düzenlenmesine ayrılmıştır. Köleler yeteneklerine, dolayısıyla parasal değerlerine göre üçe ayrılır.

İlk sınıf sağ yanaklarında tek bir halkadan oluşan simyevi bir mühür taşıyan alelade kölelerden oluşur. Gündelikçiler, hizmetkârlar vs. İkinci sınıf savaşmak için eğitilenlerdir; dövüşçüler, ev muhafızları ve köle lejyonları yüzlerinde iç içe geçmiş iki halkadan oluşan bir damga taşır. Üçüncü ve en değerli sınıf belli bir eğitim seviyesine ve değerli yeteneklere sahiptir. Müzisyenler, yazıcılar, odalıklar ve benzerleri, değerlerinin üstünlüğünü ifade eden iç içe geçmiş üç halkayla damgalanır.

Bu simyevi damgaların çıkarılması acı verici, pahalı ve gizli kapaklı bir süreçtir ve Administratii tarafından sıkıca kontrol edilir. Bir kölenin özgürlüğünü kazanması için kendini efendisinden satın alacak parayı bulması yetmez, damga çıkarma ücretini de ödemek zorundadır. İşte bu yüzden Cumhuriyet'teki pek çok kölenin damgayı mezara kadar taşıması şaşırtıcı değildir.

kölelerin kaderi ancak magistratiinin aklına gelebilecek bir gaddarlıkla son bulurdu. Esaretten kaçmak için her şeyi riske atarak buraya gelmek...

"Nasıldı?" diye sordu Carlotta. "Dokuma yani?"

Mia kızı birkaç dakika daha süzüp tarttıktan sonra nihayet, "Aklının alamayacağı kadar acıdı," dedi.

"Ama değerdi, değil mi?"

Mia omuz silkti. Göğsüne baktı ve yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hissetti.

"Sen söyle."

Ashlinn de sırıtarak parmak uçlarını Mia'nınkilere sürttü. Carlotta gülümsemeyi sadece kitaplarda okumuş biri gibi beceriksizce sırıtırken köle damgasına düşen saçını düzeltti. Mihraba giren diğer çıraklar da Mia'nın yeni ancak tanıdık yüzünü ilgiyle süzüyordu. Ash'in ağabeyi Osrik. Zayıf ve sessiz Suskun. Hatta Jessamine bile gözünü dikip ona bakmaktan alamamıştı kendini. Mia kendini bileli ilk kez bu kadar ilgi uyandırıyordu.

Jessamine'in kankası Diamo gözlerini ondan ayıramayınca, kızıl saçlı kız kaburgalarına bir dirsek indirdi. Mia bir başka çömeze baktı; Marcellus adında güzel siyah gözleri olan yakışıklı Itreyalı da ona bakıyordu. Mia yüzüne uzandı. Şahit Aalea'nın sözlerinin beyninde çınladığını duydu. Teninin altında şiştiğini hissetti.

Güç, diye düşündü.

Artık bir tür gücüm var.

"Nazik hanımlar," dedi gülümseyen bir ses. Tric üstü tereyağlı taze çavdar ekmeği ve bir kâse çorbayla dolu tepsisiyle davet beklemeden Ashlinn'in yanına çöktü. Başını kaldırmadan hepsini bir çırpıda mideye indirmeye hazırlanarak ekmeğine ve çorbasına daldı. Ancak tam ilk lokmasını ağzına atarken duraksadı.

Gözlerini kırpıştırdı.

Şüpheli bir tavırla çorbasını kokladı.

"... hım..."

Cüzdanını çalmış ya da annesine nahoş bir lakapla hitap etmiş gibi çatık kaşlarla ekmeğine baktı. Gözlerine düşen perçemleri kenara iterek kaşığını Mia'ya uzattı.

"Kokusu sana da tuhaf geliyor mu? Yemin ede..."

Kızın yeni yüzünü nihayet fark edince çenesi esintiyle ardına kadar açılan paslı bir kapı gibi aşağı sarktı.

"Dikkat et de ağzına ejderhagüvesi kaçmasın," dedi Ashlinn pis pis sırıtarak.

Tric'in bakışları Mia'ya kilitlenmişti. "Ne oldu sana böyle?"

Mia, "Dokumacı," dedi omuz silkerek. "Marielle."

"Yüzünü mü aldı?"

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Almadı. Sadece... değiştirdi, o kadar."

Tric ona dik dik baktı. Kaşları daha da çatıldı. Henüz elini sürmediği sabah kahvaltısına bakıp çorbayı kenara itti. Ve tek kelime etmeden kalkıp gitti.

"Kızdı galiba." dedi Carlotta.

"Sevgili atarı." dedi Ashlinn sırıtarak.

Ash gaklamaya benzer bir sesle gülerken, Mia vuracakmış gibi yumruğunu kaldırdı.

O taburesinden kalkarken, Ash alay etmeye devam etti. "Ah, aşkım, geri döööön."

Mia, "Siktir git," diye homurdandı.

"Çok kolay lokmasın, Corvere. Onların senin peşinden koşması gerekiyor."

Mia kızların şakalarını duymazdan geldi ama uzaklaşmaya hazırlanırken Ash sağlam kolundan yakaladı.

"Bu sabah Hakikatler dersi var. Şahit Ölümceköldüren geç kalınmasından hiç hoşlanmaz."

Carlotta, "Evet," diye onayladı. "Duyduğuma göre kadın, acemi çaylaklardan birini geç kaldığı için öldürmüş. Bir kez uyarmış. İki kez uyarmış ve sonra oğlanın büyük salonda isimsiz bir mezarı olmuş."

Mia, "Çok saçma," diye homurdandı. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Carlotta, Mia'nın dirseğine baktı. "Yanağını çizdiğin için kolunu kesip atan cinsten biri."

"Ama öldürmek?"

Ash omuz silkti. "Babam, Osrik ile beni gelmeden önce uyarmıştı, Corvere. Örümceköldüren ters düşmek isteyeceğin son Şahit."

Mia iç geçirerek istemeye istemeye yerine oturdu. Ama Ash akıllıca bir şey söylemişti. Mia buraya teselli dağıtmaya değil, ailesinin intikamını almaya gelmişti. Konsül Scaeva ve yardakçılarını kalbi kanayan bir aptal öldürecek değildi ya. Tric'i rahatsız eden her neyse, bekleyebilirdi. Mia hiç konuşmadan kahvaltısını bitirdikten sonra (Tric'in iddiasının aksine çorbadan tuhaf bir koku almıyordu) Ash ve Carlotta'yla birlikte Hakikatler Salonu'nun yolunu tuttu.

Sükûr Dağı'ndaki bütün odalar arasında en kolay bulunan odanın Hakikatler Salonu olacağını çok geçmeden öğrenecekti. Kıvrımlı merdivenden inerken, tiksintiyle burnunu kırıştırdığını fark etti.

"Çene ve kan aşkına, bu koku da ne?"

Charlotta'nın yüzünde derin bir saygı okunuyor, gözleri sessiz bir coşkuyla ışıldıyordu.

"Hakikat," diye mırıldandı.

Onlar karanlıkta ilerledikçe pis koku da etkisini artırıyordu. Çürük ve taze çiçek kokusu birbirine karışmıştı. Kurumuş otlar ve asitler. Taze biçilmiş çim ve

pas. Çömezlerin ulaştığı çift kanatlı büyük kapı, ardına kadar açılarak onları bir koku dalgasının içine çekti.

Mia derin bir nefes alıp Şahit Örümceköldüren'in dersliğine adım attı.

Aaela'nın salonundaki kırmızının yerini burada yeşil almıştı. Limon yeşilinden yeşime, yeşilin her tonuna boyalı vitraylı camdan içeri zümrüt rengi bir ışık süzülüyordu. Odanın ortasında demirağacından kocaman bir sıra göze çarpıyordu. Her yere hokkalar ve parşömen kâğıdı dağıtılmıştı. Duvarlardaki raflara içi çeşitli maddelerle dolu binlerce farklı kavanoz sıralanmıştı. Masaya bir sürü cam nesne dizilmişti. Borular, pipetler, huniler, tüpler. Odadaki imbik ve kâselerde oluşan çeşitli reaksiyonlardan ahenksiz fokurtular ve tıslamalar yükseliyordu.

Dersliğin bir ucunda daha küçük bir masa, masanın arkasında yüksek sırtlı, oymalı bir sandalye vardı. Masanın üstünde diğer aygıtların yanı sıra içi samanla dolu cam bir teraryum vardı. Besili, siyah ve pürüzsüz altı sıçan teraryumun içinde dolaşıp duruyordu.

Tric, Mia'dan önce gelmiş ve sıranın ucuna oturmuştu. Mia içeri girince görmezden geldi. Ash'in yanına oturan Mia önündeki aletleri incelemeye başladı. Deney şişeleri, tüpler ve fokurdayan kavanozlar. Bir simyacının atölyesine ait aletler. Ve tam Mia burada ne tür bir "hakikatin" öğretildiğinden şüphe duymaya başlarken, düşünceleri bal kıvamında bir sesle bölündü.

"Bir zamanlar bir adamı ölümünden yedi yokgece önce öldürdüm."

Mia gözlerini önüne çevirip sırtını dikleştirdi. Salonun sonundaki perdenin arkasından biri çıktı. Uzun boylu, zarif, sırtı bir kılıç gibi dimdik bir kadın. Rastalı saçları dağınıktı. Kusursuzdu. Teni cilalanmış Dweymeri cevizi gibi koyu renkliydi ve yüzünde zerrece dövme yoktu. Koyu zümrüt renkli cüppesini boynuna taktığı altınlarla tamamlamıştı. Belinde ucu kavisli üç hançer asılıydı. Dudakları siyaha boyanmıştı.

Şahit Örümceköldüren.

"Itreyalı bir senatörü karısının öpücüğüyle öldürdüm," diye devam etti. "Vaanlı bir toprak sahibinin canını, şişeye elimi bile sürmeden en sevdiği altınşaraptan bir kadehle aldım. Gelmiş geçmiş en büyük Luminatii kılıç ustalarından birini, tırnağımdan daha küçük bir kemik parçasıyla öldürdüm." Kadın teraryumun önünde durdu; içindeki fareler karanlık gözlerini ona dikmişlerdi. "Tek bir çiçeğin nektarı bizi bu narin kabuklarımızdan hiçbir bıçağın neden olamayacağı bir vahşetle ayırabilir. Ve hiçbir öpücüğün olamayacağı kadar yumuşak bir dokunuşla."

Örümceköldüren içinde bir düzine peynir parçası olan bir parça tülbenti havaya kaldırdı. Kumaşı açıp peynirleri teraryumun içine attı. Sıçanlar ciyaklayarak yemeklerinin peşine düştüler ve saniyeler içinde bütün peyniri mideye indirdiler.

"Size sunacağım hakikat budur," dedi Örümceköldüren çömezlere dönerek. "Ancak zehir, kabzası olmayan bir kılıçtır, çocuklar. Yalnızca namlusu vardır. İki yönlü ve her daim keskin. Sizin kanınızı dökmemesi için, nasıl tutacağınıza çok dikkat etmelisiniz."

Örümceköldüren parmaklarını teraryumun duvarlarına vururken Mia içerideki sıçanların tamamının öldüğünü fark etti.

Şahit başını eğdi ve hararetle mırıldandı.

"Duy beni, Niah. Duy beni, Ana. Bu et senin ziyafetin. Bu kan senin şarabın. Bu canlar, bu sonlar, benden sana armağan. Onları bağrına bas."

Örümceköldüren gözlerini açıp çömezlere baktı. Salona çöken ölüm sessizliğini sesiyle bozdu.

"Şimdi. Bu kurbanların sonunu neyin getirdiğini kim tahmin etmek ister?"

Sessizlik sürdü. Kadın dudaklarını büzerek bakışlarını çömezlerin üstünde dolaştırdı.

"Haydi, konuşun. Burada sıçanı fareye tercih ederim."

Sonunda Diamo, "Dulyürüyüşü," dedi.

"Dulyürüyüşü, ölüm gelmeden önce karın ağrısına ve kan kusmaya neden olur, Çömez. Bu kurbanlar hiç itiraz edemeden öldüler. Başka?"

Mia zümrüt rengi ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Sonra sildi. Belki ona öyle geliyordu. Belki de içerideki havasızlıktandı. Ama nefes almakta zorlanıyordu.

"Haydi ama," dedi Örümceköldüren. "Cevap ileride işinize yarayabilir."

"Aspira?" dedi Marcellus öksürmek için ağzını kapamadan önce.

"Hayır," dedi Örümceköldüren. Aspira solunur, ağız yoluyla alınmaz."

"Dağlalesi," dedi biri. "Sonsuzgölge," dedi bir diğeri. "Karaiz zehri." "Garez."

"Hayır," dedi Örümceköldüren. "Hayır. Hayır. Hayır."

Mia terle ıslanan dudağını sildi. Gözlerini kırpıştırdı. Ash'e bakınca, kızın da benzer bir solunum sıkıntısı yaşadığını fark etti. Gözleri kanlanmıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Etrafına bakınca diğer çömezlerin de aynı durumda olduğunu gördü. Jessamine. Suskun. Petrus.

Bir istisna dışında herkes...

Örümceköldüren'in siyah dudaklarında bir gülümseme büyüyordu. "Hızlı düşünün, çocuklar."

Tric dışında herkes...

"Kahretsin," dedi Mia.

Gözlerine düşen perçemleri kenara iterek kaşığını Mia'ya uzattı.

"Kokusu sana da tuhaf geliyor mu?.."

Tric şaşkın gözlerle etrafında hızlı hızlı soluyan çömezlere bakıyordu. Belle göğsünü tutarak yere devrildi. Pip'in dudakları neredeyse mosmordu. Mia ayağa kalkarken taburesi gürültüyle taş zemine devrildi. Örümceköldüren kusursuz kaşını havaya kaldırarak ona baktı.

"Bir sorun mu var, Çömez?"

"Kahvaltı..." Mia soğuk terler dökerek nefes almaya çalışan diğer çömezlere baktı. "Çene aşkına, kahvaltımıza zehir katmış!"

Gözler büyüdü. Küfürler ve fısıltılar. Korku çömezlerin arasında kavurganyazda kolayca yayılan bir otlak yangını misali hızla yayıldı. Örümceköldüren kollarını göğsünde kavuşturarak masasına yaslandı.

"Cevabın ileride işinize yarayabileceğini söylemiştim."

Mia'nın gözleri salonda dolaştı. Göğsü sıkışıyor, kalbi gümbürdüyordu. Zehir bilgisini, tekrar tekrar okuduğu *Simyanın Gerçekleri* sayfalarını hatırlamaya çalıştı. İçinde her an biraz daha tırmanan paniği görmezden geldi. Müşfik Kedi yanında olduğu sürece korkmazdı. Ne biliyordu?

Zehir sindirildi. Tatsız. Neredeyse kokusuz.

Semptomlar?

Nefes darlığı. Göğüste sıkışma. Terleme. Acı yok. Sanrı yok.

Mia etrafına bakınca Carlotta'nın da ayağa kalktığını, kendi kendine bir şeyler mırıldanan köle kızın gözlerinin raflarda dolaştığını gördü. Ashlinn'in dudakları ve tırnakları moruyordu.

Hipoksia.

"Ciğerler," diye fısıldadı. "Solunum yolları."

Örümceköldüren'e baktı. Zihninin çarkları son hızla dönerken gözlerinin önünde siyah noktacıklar dans ediyordu.

"Kırmızı yıldız çiçeği..." dedi nefes nefese.

Gözlerini kırpıştırdı. Bir başka ses, onun fısıltısına yankı olmuş, cevabı onunla aynı anda bulmuştu. Carlotta'ya bakınca köle kızın kanlanmış gözlerle kendisine baktığını gördü. Ama biliyordu. *Anlamıştı.*

"Sen mavituz ile demirtuzu bul," dedi Mia. "Ben bibersütünü kaynatayım."

İki kız sendeleyerek ağzına kadar dolu raflara ulaştılar ve karıştırmaya başladılar. Mia acıyı bir kenara bırakarak kolunu askısından çıkardı, bir inmekökü kutusunu kenara itti, bir kurutulmuş gururotu kavanozunu yere düşürüp kırdı. Parmak uçlarında yükselip rafın arka tarafında kalan bibersütü kavanozuna uzanırken Tric'e baktı ve masanın üstüne dizilmiş gaz ocaklarından birini işaret etti.

"Tric, şunu yak!"

Suskun boğulur gibi sesler çıkararak dizlerinin üstüne düştü. Marcellus göğsünü tutarak taburesinden sırtüstü devrildi. Tric hiç soru sormadan ocağı yakıp aynı hızla kenara çekilirken, nefes nefese ve ter içinde kalan Mia alevin üstüne cam bir kap yerleştirdi. Kabın içine bibersütü doldurdu; grimsi sıvı neredeyse anında fokurdamaya başladı. Oda Mia'nın gözlerinin önünde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Jessamine dört ayak üstüne düşmüştü. Diamo kaya gibi yere devrildi. Örümceköldüren tüm bunları, dudaklarında aynı siyah tebessümle sessizce izliyordu. Parmağını bile oynatmadan. Tek kelime etmeden.

Mavituzu nihayet bulan Carlotta ocağa doğru yürürken düşmekten son anda kurtuldu. Morumsu taneleri titreyen elleriyle, fokurdayan camın içine boşalttıktan sonra üstüne bir avuç yeşil demirtuzu attı. Cam kaptan önce bir dizi minik patlama sesi duyuldu, ardından tepesinden yeşilimsi yoğun bir duman yükseldi. Pis koku ağzına kadar dolu bir helâda kaynayan şekeri andırıyordu ama Mia dumanı içine çektikçe göğsündeki sıkışmanın hafiflediğini ve gözlerindeki noktacıkların azaldığını hissetti. Kapta kabarmaya devam eden duman, ağırlığı ve yoğunluğuyla zemine doğru alçalmaya başlamıştı.

Carlotta yarı baygın Suskun'u yakına sürüklerken Mia, Belle ile Petrus'un dumana yaklaşmasına yardım etti. Ash ile Pip kıpırdayamaz olmuştu. Dudakları ve gözleri morarmıştı. Ancak pis kokulu dumanın yayılmasından sadece birkaç dakika sonra hepsinin soluk alıp verişi normale döndü. Elleri titriyordu. Yüzlerinde, olanlara inanamayan bir ifade vardı.

Odanın içinde bir el çırpma sesi yankılandı. Büyük bir şok yaşayan çömezler dayandığı masasından gülümsemeye devam eden Örümceköldüren'e döndüler.

"Mükemmel," dedi Şahit, bakışları Carlotta ile Mia arasında gidip gelirken. "En azından ikinizin Hakikat konusunda biraz bilgi sahibi olduğunu görmek beni sevindirdi."

"Ve bu... Bu bizi sınama şekliniz miydi?" dedi Carlotta inler gibi.

"İtirazın mı var, Çömez?" Örümceköldüren başının yana yatırdı. "Buraya Kutlu Ölümün Anası'nın ölümlü bir enstrümanına dönüşmeye geldiniz. Onun hizmetinde geçecek bir ömrün size daha nazik davranacağını mı sanıyorsunuz?"

Mia hâlâ nefes almakta zorlanıyordu ama bir şekilde ses çıkarmayı başardı.

"Ama Şahit... ya cevabı hiçbirimiz bilemeseydik?"

Örümceköldüren bakışlarını, artık susan cam kabın etrafında ayakta duran ya da oturan çömezlerin üstünde dolaştırdı. Parmaklarını bir kez daha ölü sıçanların teraryumuna vurdu.

Mia'ya baktı. Ve belli belirsiz bir hareketle omuz silkti.

"Yerlerinize dönün."

Çömezler hâlâ biraz sarsakça yerlerine geçtiler. Marcellus yanlarından geçerken Mia ile Carlotta'nın sırtlarını sıvazladı. Suskun ve Petrus başlarını eğerek teşekkür ettiler. Belle hâlâ kendine gelememişti, başı bacaklarının arasında, oturuyordu. Kızlar yerlerine dönerken Ashlinn Mia'ya "Sana söylemiştim," bakışı attı. Örümceköldüren'in geç kalan bir çömezi öldürdüğü hikâyesi artık olmayacak bir şey gibi görünmüyordu.

"İyi gösteriydi, Corvere," diye fısıldadı Ash.

Mia, "Gösteri mi?" diye tısladı. "Çene aşkına, hepimiz nalları dikmiş olabilirdik."

"Tricky dışında hepimiz." Ash Dweymeriye döndü. Tric, Belle'in sırtını sıvazlıyordu, gözleri iri iri açılmıştı ama zarar görmemişti. "O dövmelerin altında etkileyici bir burnu varmış. Bir dahaki sefere bir yemeğin tuhaf koktuğunu düşünürse, hatırlatın ben de pas geçeyim."

Örümceköldüren, Ash'e ters ters bakarak boğazını temizledi. Kız anında suspus oldu.

"Pekâlâ." Şahit ellerini arkasında kavuşturup odada ağır adımlarla yürümeye başladı. "Bıçakların ötesinde. Yayların ötesinde. Kurbanınız ister parlak bir zırha bürünmüş efsanevi bir savaşçı olsun, ister altın tahtında oturan bir kral. Doğru zehirden bir dirhem bile bir garnizonu mezarlığa, bir cumhuriyeti harabeye dönüştürmeye yeter. İşte evlatlarım, benim burada size sunacağım Hakikat budur."

Şahit Ölümceköldüren eliyle Mia ve Carlotta'yı işaret etti.

"Şimdi, belki kurtarıcılarınız size kırmızı yıldız çiçeği zehrinin nasıl işlediğini anlatabilirler."*

Carlotta derin bir nefes alıp Mia'ya baktı. Omuz silkti.

"Ciğerlere saldırıyor, Şahit," diye yanıtladı yine o duygusuz sesiyle. Toparlanmıştı.

"Kana tutunarak nefes alınmasını engelliyor," dedi Mia.

"Siz ikiniz, *Simyanın Gerçekleri*'ni okudunuz sanırım?"

---

* "Kralkatili" olarak da bilinen kırmızı yıldız çiçeği Itreya monarşisinin hükümdarlığı süresince en çok tercih edilen zehirdi. El'de edildiği çiçeğin nadideliği nedeniyle, kırmızı yıldız çiçeğinden bulmak zordu ve ortalama bir ilik düğün ziyafetinden daha pahalıya mal olurdu. Hem kurbana bir saygı ifadesi (etkisi çok hızlı görüldüğü ve nispeten az acı verdiği için) hem de katil açısından sapkın bir böbürlenme aracı olarak (sadece en zenginlerin gücü yettiği için) kabul edilirdi. Itreya monarşisinin zirve dönemlerinde zehir en az üç Itreya kralının ve iki büyük kardinalin de aralarında olduğu çok sayıda üst düzey soylunun öldürülmesinde kullanıldı.

Babası kırmızı yıldız çiçeğiyle zehirlenerek öldürülünce tahta geçen VII. Francisco, çiçeği Çene'nin bir aracı ilan etti ve ülke sınırları içindeki bütün bitkilerin yakılmasını emretti. Bu emir çok ani bir enflasyona neden oldu ve hiç kimse bir sera bulundurmaya cak öngörüye sahip olmadığı için kırmızı yıldız çiçeği bir anda gözden düştü. Ne yazık ki bu durum, siyahiz zehri ve aşındırıcı "garez" gibi daha az insaflı karışımların, yeterince güçlü bağlantılara sahip olmayan katiller arasında rağbet görmesine neden oldu.

Ölüm döşeğinde, öldürücü dozda garez, midesi ve bağırsaklarında yavaş yavaş çözülürken, VII Francisco'nun aklı bu ironiyi anlayacak kadar yerinde miydi, insan merak ediyor.

"Yüzlerce kez," dedi Carlotta başıyla onaylayarak.

"Eskiden yatağa onuna girerdim," dedi Mia.

Biri, "Haspam okuma da biliyormuş," diye mırıldandı.

"Anlamadım?" Örümceköldüren döndü. "Seni duyamadım, Çömez Jessamine?"

Şahit'in gösterisinden sonra hâlâ biraz sersem görünen kızıl saçlı kız, gözlerini kaçırdı.

"... Bir şey demedim, Şahit."

"Ah, evet. Elbette, zehrin yıldız çiçeği tohumundan nasıl elde edildiğini anlatmak üzereydin değil mi? Yüz kiloluk bir adamı öldürmeye yetecek ölümcül dozun ne kadar olduğunu mesela?"

Jessamine'in yanakları kızardı, dudaklarını sıktı.

"Eee?" dedi Örümceköldüren. "Cevaplarını bekliyorum, Çömez."

"Nitrik filtrasyon," dedi Carlotta. "Emilmiş şeker ve kalay yatağının içine. Kaynatılıp yoğunlaştırılıyor. Yetişkin bir erkek için öldürücü doz yarım dirhemdir."

Jessamine kıza gizlemeye gerek görmediği bir nefretle baktı.

"Mükemmel."Örümceköldüren başıyla onayladı. "Çömez Jessamine, belki sen de Çömez Carlotta'yı örnek alıp bir dahaki sefere dersi bölmeden önce konu hakkında bilgi sahibi olursun. Bu bilgi bir döngü hayatını kurtarabilir. Bu hakikatin zaten netlik kazandığını sanıyordum."

Kız başını eğdi. "... Evet, Şahit."

Örümceköldüren daha fazla uzatmadan kara tahtaya döndü ve zehirlerin temel özelliklerini anlatmaya koyuldu. Uygulama şekli. Etki. Hız. Kusursuz bir duruşu, sert bir tavrı vardı. Daha birkaç dakika önce yirmi yedi çocuğun canını almanın kıyısına geldiğine inanmak zordu. Solunumu nihayet normale dönen Mia, Carlotta'ya baktı ve başını hafifçe eğdi.

Dudaklarını, "*Çok iyi iş çıkardın*," der gibi oynattı.

Kız köle damgasının üstüne düşen saçını düzeltip başını eğdi. "*Sen de.*"

Mia dikkatini derse verdiği sırada, gözucuyla Jessamine'in bir parşömen parçasına bir şeyler karalayıp Diamo'ya uzattığını gördü. Kızıl saçlı kız Carlotta'yı kısık gözlerle süzüyordu. Köle kız daha az önce onun hayatını kurtardığı halde, belli ki Jessamine'in can düşmanlarının sayısı ikiye çıkmıştı. Mia o zehirli bakışları dışında bir şey yapıp yapamadığını düşünmekten alamadı kendini.

Ders sırasında Mia ve Carlotta'nın zehir konusunda diğer çömezlerden hayli önde olduğu iyice anlaşıldı. Bu durum Mia'yı gururlandırmıştı. Şahit Solis'in, canına okuması onu itiraf etmek istemeyeceği kadar çok sarsmıştı. Şahit Aalea'ya ziyareti ona bu dünyanın bazı yönleri hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduğunu göstermişti. Ancak, *bu konuyu* iyi biliyordu. O ve Carlotta soruları peş peşe cevaplayıp Hakikatler

Şahidi'nden gönülsüz ama saygı dolu bir gülümseme kazandıkça, Mia geldiğinden beri ilk kez kendini oraya ait hissettiğini fark etti. Hatta mutlu bile olmuştu.

Elbette fazla uzun sürmedi.

Hiçbir şey sürmez.

16. BÖLÜM

YÜRÜYÜŞ

Sükût Dağı'na rutine yakın bir şey hâkim olmuştu. Mia farkına bile varmadan döngüler birbirini kovalıyor, o daimi karanlıkta saatlerin nasıl akıp gittiği sadece çanlar çaldıkça anlaşılıyordu. Selçağıran'ın ölümünün ardından bütün çırakların sorgulanmasına ve Muhterem Rahibe'nin yat saati sınırı geçerliliğini korumasına rağmen, Kilise'nin cinayet soruşturması ilerleme kaydetmiyordu. Katilin kimliğini merak etmekle birlikte Mia kendine kafasını yoracak daha acil meseleler olduğunu hatırlatmıştı. Scaeva, Remus ve Duomo kendi kendilerini öldürmeyeceklerdi ne de olsa. Bu yüzden bütün dikkatini derslerine verdi. Kolu askıdan çıkacak kadar iyileşince, el becerisinde ortalamanın üstüne çıktığını göstermiş ve zehir işinde ustalaşmıştı.* Şahit Aalea'nın nazik öğretmenliğinde manipülasyonun ve baştan çıkarma sanatının temel özelliklerini anlamaya bile başlamıştı.

Önce Ashlinn, ardından da gerçeği söylemek gerekirse zaten yeterince yakışıklı olan Marcellus dokumadan geçtiler. Yeni yüzler armağan etmek ya Marielle'i yıpratıyor ya da kadın sadece kaprisli davranıyordu. Her iki durumda da çömezlerle işini

---

* Örümceköldüren sonraki haftalarda sınıfını iki kez daha katletmeye çalıştı. İlki bir sabah erken saatte banyo suyuna kattığı "ürperti" olarak bilinen bir temas zehriyle, ikincisi de Avcı'yla ittifak kurup çömezlerin yatak odalarının kilitlerini uçlarına bir atı bile öldürecek kadar dağlalesi zerk edilmiş iğnetuzağıyla değiştirmesiyle gerçekleşti.

Dağlalesi tuzakları yüzünden iki çömez hayatını kaybetti. Biri Mia'nın pek tanımadığı Angio adında ürkek bir oğlan, diğeri ise Avcı'nın sınıfının en iyi öğrencilerinden Larissa adında yumuşak huylu bir kızdı. Merhiyeler Salonu'nda acemi çaylakların ve Rahiplerin katıldığı sade bir tören düzenlendi. Cesetleri Ana'nın diğer hizmetkârlarının yanına, duvarlardaki adsız mezarlara gömüldü. Mia tören boyunca gözlerini Örümceköldüren'den ayırmadı ve bir pişmanlık belirtisi aradı. Şahitle sadece bir kez, ağıt söylenirken göz göze geldiler.

Ve kadın omuz silkmekle yetindi.

hayli ağırdan alıyordu. Bu hızla giderse hepsinin Marielle'in dokunuşunun acısını tatması aylar sürecekti.

Avcı'nın öğrenciler için düzenlediği yarışma da çok yavaş başladı; ilk haftalarda sadece birkaç puan dağıtıldı. Dokuz vuruşluk yat saati belli ki çoğu çömezin odasından çıkmasına engel oluyordu ve Ashlinn ile Mia da gece çıkma yasağından sonra bir daha hiç kaçamak yapmadılar. Ancak çok geçmeden Cepler Salonu'nun kara tahtasına notlar düşülmeye başladı. Önce bir iki puanlık küçük notlar geldi ve çıraklar özgüvenlerini kazandıkça basit maddeler listeden silinmeye başladı. Ash başı çekiyordu ama Jessamine de hemen arkasındaydı ve Örümceköldüren'in neredeyse ölümcül zehirleme girişiminden hasar almadan çıkmış gibi görünen Suskun üçüncü sıradaydı. Mia kendi adına hafif parçalardan birkaçını hızla ele geçirmişti ama yarışmanın yönünü daha zor parçaların değiştireceğini biliyordu ve henüz hiçbir çömez Solis'in kınını ya da Örümceköldüren'in bıçaklarını çalacak kadar cesur değildi.

Diğer Şahitler de kendi yarışmalarını duyurdular ve çömezlere her dersin en iyi iki öğrencisinin Kılıç olmayı garantileyeceği bir kez daha hatırlatıldı. Şarkılar Salonu'nda her şeyin mubah ve tam temasın serbest olduğu bir dövüş ustalığı yarışması düzenlenecekti. Kazanan Solis'in imtiyaz puanını alacaktı.

Gerçekler Salonu'nun zümrüt yeşili ışığında, Şahit Örümceköldüren imkânsız derecede karmaşık bir simyevi zehrin formülünü tahtaya yazdı ve (hâlâ korku içinde olan) çömezlere, doğru panzehiri kim getirirse, onun galip geleceğini açıkladı. Elbette bir de uyarı vardı. Çömezler, önce Örümceköldüren'in zehrini almak suretiyle, panzehiri kendi üstlerinde denemeye gönüllü olmak zorundaydı. Panzehir iş görürse ne âlâ. Görmezse...

Şahit Aalea'nın yarışmasına gelince...

En ilginç yarışma onunkiydi.

Kadın çömezler bir gece tam dokuz vuruş öncesi toplanıp Maskeler Salonu'na götürüldüler. Bu sıradışı bir olaydı; yat saati yaklaşıyordu ve daha önemlisi Şahit Aalea genelde bire bir ders yapardı. Onunki özel ilgi gerektiren incelikli bir sanattı ve çok sayıda ergeni aynı odada toplamanın baştan çıkarma sanatı derslerinde verim sağladığı pek görülmemişti. Ancak nedense o gece bütün kızlar Şahit'in karşısına hep birlikte getirildiler.

Aaela bordo renkli incecik bir ipek elbise giymiş ve mücevher takmamıştı. Çömezleri, başını yana yatırarak, kan kırmızısı dudaklarında tatlı bir tebessümle karşıladı.

"Hanımlar, bu akşam tablo gibi değil miyiz?"

Kızlara tek tek sarılıp onları sevgiyle öptü. Şahit onu kollarının arasına alırken, Mia gülümsemesinin sadece ona özel olduğundan o kadar emindi ki. Kadının öptüğü yanaklarının kızardığını hissetti.

"Bu konunun üstünde çalışmalıyız, hayatım," dedim Aaela, Mia'nın tenini okşayarak. "Dudaklarının asla söylememesi gereken bir sırrı yüzünün ele vermesine sakın izin verme." Sayıları toplamda dokuzu bulan kızlara döndü. "Şimdi, hanımlar. Diğer Şahitlerin sıkıcı yarışmalarını duyurduğunu öğrendim. Birkaç ıvır zıvır araklamak, birbirinizi canınız çıkarana kadar pataklamak falan. Ancak Kutlu Ölümün Anası sayısız beceriden istifade eder. Bu yüzden ben de size kendi yarışmamı ilan ediyorum."

Kadın kızlara tek tek gülümseyerek baktı.

"Yıl sonu gelmeden, hepiniz bana bir sır getirmelisiniz."

Carlotta tek kaşını kaldırdı. Mia elinde olmadan kendini köle kızı dikkatle süzdü. Kız hiç gülümsemezdi ve sesi mezar kadar soğuktu. Ama Lotti'nin sadece tek kaşını kaldırarak harikalar yaratabildiği artık anlaşılmıştı. Sıkkınlığını, merakını, keyif aldığını o tek kaşını kaldırarak anlatabiliyordu. Mia'nın bunu daha iyi becerdiğini gördüğü tek kadın, annesiydi.

"Sır mı, Şahit?" diye sordu kız.

"Evet." Aaela gülümsedi. "Sır."

Ashlinn gözlerini kırpıştırdı. Sadece birkaç gece önce, dokumacı yüzünde harikalar yaratmıştı. Yuvarlaklığından ve çillerinden eser kalmamıştı. Bir günebakan tarlası kadar güzeldi. Tabii günebakanların saçlarını cenkörgüleriyle düğümleyip, bir yere sabitlenmemiş ne varsa çalma alışkanlıkları olsaydı...

"Nasıl bir sır, Şahit?"

"Tatlı bir sır. İğrenç bir sır. Tehlikeli bir sır. Sırlar da âşıklar gibidir, hayatım. Ancak gerekli sırlara sahip olduktan sonra gerekli kıyasları yapıp doğru kararı verebilirsiniz."

Aalea bir araya toplanan kızlara gizemli bir tebessümle baktı.

"Yani. Bana bir sır verin. Bana en iyi sırrı getiren imtiyaz notumu alır ve Maskeler Salonu'nu birincilikle tamamlar." Aaela boyalı parmaklarını havada salladı. "Çocuk oyuncağı."

"Şahit, nerede aramalıyız?" diye sordu Jessamine. "Dağın içinde mi?"

"Kara Ana aşkına, hayır. Ben bu duvarların sırlarını çoktan kuruttum. Yeni bir şey istiyorum. Geceleri içimi ısıtacak bir şey."

"Bu tür sırları burada değilse, nerede bulacağız?" diye sordu Mia.

"Bütün sırların kaynağında. Çürük kalbi göğe ardına kadar açık..."

Mia'nın yüreği yerinden oynadı. Aaela tek bir yeri kastediyor olabilirdi. Bütün sırların kaynağı. Cumhuriyet'teki bütün entrikaların doğduğu yer. Konsül Scaeva'nın gücünün merkezi, Aa rahiplerinin ve Duomo'nun katedralinin makamı, Remus ve Luminatii lejyonlarının göz açtırmadığı yer.

Tanrımezarı.

Ancak Köprüler ve Kemikler şehri bir okyanus uzaktaydı. Mia'nın Tanrımezarı'ndan buraya ulaşması için sekiz haftalık bir gemi yolculuğunun ardından bir hafta boyunca kum canavarlarıyla boğuşması gerekmişti.

Ana aşkına, oraya nasıl gideceğiz?

Aalea çömezleri Dağ'ın kıvrılıp bükülen derinliklerine sokup, Marielle'in yüzler odasının önünden ve Mia'nın daha önce hiç geçmediği granit koridorlardan geçirdi. Taş, cam gibi pürüzsüz, sıcaklık yukarıdakinden biraz daha fazlaydı. Hava ağırdı ve derinlere doğru ilerledikçe, Mia aldığı her nefeste kokudan biraz daha emin oluyordu...

Bu mümkün müydü?

Koridorun sonu simya kürelerinin aydınlattığı geniş bir odaya açıldı. Yere üçgen biçiminde, tek kenarı on metre uzunluğunda büyük bir küvet oyulmuştu. Üçgenin her köşesinde, taşa esrarengiz semboller kazınmıştı. Peki ya havuzun içi?

Mia, "Kan," diye mırıldandı.

Havuzun ne kadar derin olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama yüzeyi fırtınaya kapılmış bir okyanus gibi dalgalıydı. Mia etrafındaki duvarlara bakınca, granite kazınmış haritaları gördü. Şehirler. Ülkeler. Cumhuriyet'in tamamı ve başkentleri. Leş Dehlizi, Elai, Vizka ve Tanrımezarı. Yanlarında, aralarında, bakmanın bile gözlerini acıttığı başka mühürler vardı. Büyünün yağlı keskinliğinin yanında havuzun bakırımsı kokusu da duyuluyordu.

Yumuşak bir ses, "Çömezler," dedi. "Sizi selamlıyorum."

Mia, Sözcü Adonai'nin ince karaltısının ışığa çıktığını gördü. Renksiz teniyle tezat oluşturan koyu renk deri pantolonu kalçalarından düştü düşecek gibi görünüyordu. Çıplak kolları ve gövdesi kanlı çizimlerle kaplıydı. Beyaz saçları biçimli alnından geriye taranmıştı ve pembe gözleri biraz morarmış görünüyordu.

Taze cesetleri andıran güzelliği bu loş ortamda âdeta ışıldıyordu.

"Yüce Sözcü." Aalea kanı umursamadan Adonai'yi yanaklarından öptü. "Her şey hazır mı?"

"Köprüler ve Kemikler Şehri bekliyor." Adonai'nin gözleri, bir araya toplanan çömezlerin üstünde dolaştı. "Bu gece sadece donaların mı var?"

"Donlar yarın akşam."

"Nasıl istersen."

Aalea kızlara döndü. "Mücevherlerinizi çıkarın, canlarım. Ne bir yüzük, ne de başka bir şey. Bıçak ya da toka da kalmasın. Daha önce hayatı tatmamış hiçbir şey bu yolda yürüyemez."

"Hepiniz annesinden yeni doğmuş bebekler gibi çıplak kalmalı ve vücutlarınızı bu ipeklerle sarmalısınız." Sözcü duvardaki cüppe askılarını işaret etti. "İçiniz rahat olsun, daha önce görmediğim hiçbir şeye sahip değilsiniz. Gerçi diğer tarafta üstünüzü yeniden değiştirmeniz gerekecek."

Diğer taraf mı? Adonai neden bahsediyor?

Mia bu sessiz şüphelerine rağmen, çizmelerini ve kemerini çıkardı. Gömleğini başından çıkarırken kolu acıyınca yüzünü buruşturdu. Ancak hançerini bileğindeki deri kından çözerken biraz tereddüt etti. Bu hançeri Mercurio'dan geri almayı hak etmek için yıllarca çalışmıştı. Onu geride bırakmak...

Adonai, Mia'yla göz göze geldi ve ona miskin, tatlı bir tebessümle baktı.

"Hançerin mezarkemiğinden değil mi?"*

"Evet."

"O zaman Yürüyüşü yapabilir." Sözcü başını yana yatırdı. "Kemik. Asırlar önce içinden hayat akmış. Yine de emanet bırakmak istersen, korkun olmasın. Yaşayan hiçbir hırsız bu örümceğin kilerini soyacak cesarete sahip olamaz."

Mia, Adonai'nin yüzünü kaplayan kırmızı mühürlere, öfkeli bir kızıl deniz gibi köpürüp kabaran kan havuzuna bakarken ona inanmakta hiç zorluk çekmedi. Yine de bıçağı bileğindeki kında bırakıp eşyalarının geri kalanını bu görev için hazırlanan granit oyuklardan birine tıkıştırdı. Deri giysilerinin altındaki ipek iç çamaşırına kadar soyunurken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

---

* Tanrımezarı'nda Kaburgalar ve Omurga'nın yapıldığı malzeme "mezarkemiği" olarak bilinir, oysa çelikten daha dayanıklıdır. Mezarkemiğini işleme sırları zamanla kaybolduysa da Demir Loncasında üst düzey iki simyacının o sırlara hâlâ vakıf olduğu söylenir.

Tanrımezarı'nın inşa edilmesi sırasında içleri oyulsa da Kaburgalar ve Omurga artık Itreya hazinesi olarak kabul edilmektedir ve onları herhangi bir şekilde tahrif etmenin cezası çarmıha gerilmektir. Şehrin doğuşu sırasında ele geçirilen mezarkemiğinin büyük kısmı yüzyıllar içinde kayboldu ve malzeme bugün neredeyse paha biçilemez değerli bir eşya olarak kabul ediliyor. Bunun dışında, Luminatii lejyonunun elit askerleri mezarkemiğinden zırhlar giyer ve en varlıklı ve güçlü haneler mezarkemiğinden yapılma, genelde bıçak, nadiren de mücevher biçimindeki yadigârlara sahiptir. Itreya kralları mezarkemiğinden bir taç takardı; bugün o taç Senato Evi'nde *Nonquis Itarem* kelimelerinin kazındığı mermer bir kaidenin üstünde durur.

"Bir daha asla."

Yakından bakarsanız, nazik dostum, tacın, onu giyen son adamın kan lekesini hâlâ taşıdığını görebilirsiniz.

Adonai üçgen havuzun tepe noktasında avuçlarını yukarı açarak çömeldi. Başıyla Aaela'ya işaret verdi. Şahit cüppesini omuzlarından sıyırıp tenini açığa çıkardı. Mia hayretler içinde, utanma kavramından habersiz kadına bakıyordu. Aalea'nın uzun saçları, süt beyazı kıvrımlarından ve sırtından aşağıya bir gece nehri gibi akıyordu. Çıplak bir halde kırmızılığın içine, ortaya doğru ilerledi. Havuz ilk anda yalnızca birkaç santim derinmiş gibi görünüyordu ama çok geçmeden, Şahit, saçları arkasındaki kanın içinde süzülerek, bel hizasında suyun içinde ilerlemeye başladı.

Adonai kendi kendine bir şeyler mırıldanırken gözleri yuvalarında ters döndü. Oda daha da ısınırken bakır ve demir kokusu ağırlaştı. Kan Mia'nın gözlerinin önünde dönmeye başladı; havuzun kenarlarına çarparak saat yönünde dönüyor ve Adonai'nin fısıltıları yakarı dolu nazik bir şarkıya dönüşürken girdap her an biraz daha hızlanıyordu. Adonai'nin gözleri kan kırmızısına dönmüş, dudakları mutlu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Mia'nın gözleri büyümüş, dili büyünün tadıyla karıncalanıyordu.

Aalea ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde havaya kaldırdı. Gözleri kapalı, yüzü dingindi. Ve birden, hiç beklenmedik bir anda, Şahit hiç karşı koymadan girdabın içine çekilerek gözden kayboldu. Hiç ses çıkarmadan.

Girdap durulduu. Kan yeniden yönsüz, yüzeyinde küçük dalgaların dans ettiği haline döndü. Sessizlik bir süre, bir hainin cesedi gibi havada asılı kaldı.

"Sıradaki," dedi Adonai.

Mia, Ashlinn'e baktı. Carlotta. Jessamine. Belle. Kararsızlıkları yüzlerinden okunuyordu. Daha önce aralarında böyle bir afsun gören olmamıştı. Kızlar aşkına, bin yıldır, bu duvarlar dışında hiç kimse böylesine tanık olmuyordu. Ancak her zamanki gibi Mia'nın içinde, en olması gereken anda bile, en ufak bir korku yoktu. Gölgesi hoşnut bir tavırla iç geçirdi.

Tek kelime etmeden, ayak parmaklarının arasında kanın yoğun kıvamını ve sıcaklığını hissederek havuza girdi. Taş pürüzsüzdü, kaymamak için yavaş adımlarla bel hizasındaki merkeze yürüdü. Adonai yeniden fısıldamaya başladı. Mia'yı tam ortasına alan akıntı yine gittikçe artan bir hızla dönmeye başladı. Kız başının döndüğünü hissederek gözlerini simyevi ışığa kapadı ve dengesini sağlamak için kollarını iki yana uzattı. Burun deliklerine kan kokusu doldu. Oda sallanıyordu. Ve tam konuşmak üzereyken düşmeye başladığını hissetti; aşağıya, daha da aşağıya, muazzam bir anaforun içine çekiliyordu.

Kırmızı dalgalar boyunu aşarken bütün dünya dönüyor, kaynıyor, köpürüyordu. Ciğerlerinde hava kalmamıştı. Ağzında kan vardı. Her şey amniyotik bir karanlığa gömülmüştü, uzak ama devasa bir kalbin sesi Mia'yı saran kan sıcaklığındaki siyah-

lıkta boğuluyordu. Işıksız bir rahimde, minik bir bebek. Yukarıya, orada olduğundan emin olamadığı bir ışığa doğru yüzdü. Ta ki nihayet...

Nihayet...

Yüzeye çıkana kadar.

Mia bir anda ışığın içine fırladı. Öğürüyordu. Nefes nefeseydi. Nazik eller onu tuttu, yumuşacık sesler her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Gözlerinden yoğun ve yapış yapış bir şeyi koparırcasına çekip atınca, kendini bel hizasında, pıhtılaşmış bir kan havuzunda buldu. Yanında düşmesin diye onu tutan köle damgalı iki adam duruyordu. Havuzdan çıkmasına yardım ettiler, ayağı kayıp sendeleyince onu tuttular. Mia tepeden tırnağa kan içindeydi, yere damlayan kan saçını ve iç çamaşırını tenine yapıştırmıştı. Gözlerini kırptığında kirpiklerini birbirine yapışıyordu.

"Çene aşkına," diye inledi.

Yumuşak bir kumaşa sarınıp Ellerden biri tarafında büyük bir ara odaya götürüldü. Orada üçgen biçimindeki üç havuzdan ikincisinde yıkanan Şahit Aaela'yı gördü. Kadın ılık ve kokulu bir sudan döktüğü suyla saçlarını duruluyordu. Buharlı havada çiçekli bir parfüm kokusu hâkimdi ama Mia altında ölümün kokusunu alıyordu. Kan. Çürümüş et ve bok.

"Önce yıkan," dedi Aalea hafif kanlı havuzu işaret ederek. "İkinci havuzda sabunlanacak, üçüncüde durulanacaksın."

Mia sessizce başını salladı. Sırılsıklam olan kınını çıkarıp ilk havuza girdi. Aaela üçüncü havuza geçmişti ve Mia ikinci havuza geçerken Ashlinn tepeden tırnağa kıpkırmızı bir halde, yapış yapış bir maskenin arkasında açık mavi gözlerini kırpıştırıp yalpalayarak içeri girdi.

"Şey, değişikti," dedi.

Aaela güldü. Buharlarlı sudan çıkıp üstüne ipek bir cüppe geçirdi. Kırmızıya boyalı bir kapıyı işaret etti. "Hazır olduğunuzda, orada giysiler bulacaksınız, canlarım."

Gülümseyip çıplak ayaklarla oradan uzaklaştı. Ashlinn iç çamaşırını çıkarıp havuza atladı ve yüzeyin altında gözden kaybolduğu suyu daha koyu bir kırmızıya boyadı. Bir süre sonra kırmızı suyu gözlerinden silerek yüzeye döndü.

"Demek Kan Yürüyüşü buymuş," dedi.

"Böyle mi diyorlar?" dedi Mia.

"Evet." Kız kulaklarındaki suyu boşaltmak için başını yana eğdi. "Babam Kılıçların Cumhuriyet'te böyle yer değiştirdiğini anlatmıştı. Bütün büyük şehirlerde Ana'ya adanmış bir şapel varmış. Bir kan banyosu olduğu sürece, Adonai bizi herhangi birine yürütebilir. Hepsine."

"Yani ustamın bana Fısıltıharabeleri'nden onca yolu yürütmesi boşunaydı."

Ash omuz silkti. "Öyle *herkesi* Yürütmüyorlar, Corvere. Adonai'nin eşikten geçmene izin vermesi gerek. Kızıl Kilise, müstakbel çömezlerin hepsine Aşkahlı bir kan hatibine ulaşacaklarını söyleyecek değil ya. Senato bunu öğrenirse, Adonai'yi ele geçirmek için her yolu denerler. Cumhuriyet'in ordularını dünyanın her yerine istediği gibi gönderdiğini düşünsene."

"Peki neden bizim öğrenmemize izin verdiler? Daha bir, iki aylık çıraklarız."

Ash omuz silkmekle yetindi.

"Çene aşkına. Bu kadar kanı nereden buluyorlar?" diye soludu Mia. "Kimbilir kaç galon."

Ashlinn kaşlarını oynattı. "Yakında öğrenirsin."

"Hoşuma gitmeyecek, değil mi?"

Ashlinn gülmekle yetindi ve yeniden kanlı suyun içine gömüldü.

Mia, "Domuzcu," diye soludu. "Tabii ya."

Domuz seslerinin doldurduğu geniş alana bakarken nahoş parçaların yerlerine oturduğunu hissetti.

Çocukluğu Kalçalar'ın altında geçtiği için, Tanrımezarı'nın Kasaplar Körfezi'nin dört mezbahayla çevrili olduğunu biliyordu. Zenginlerin tabaklarına taze et koymak için artıkları körfeze atan dört çürümüş et ve leş kokusu dağı. Mezbahalardan ikisi büyük baş hayvanlarla, üçüncüsü egzotik etlerle, sonuncusu ise sadece domuzlarla uğraşırdı. "Domuzcu" diye bilinen yer diğerlerine göre daha küçük ve daha düzenliydi. "Jambon" adıyla tanınan bir adam ve "Pastırma", "Paça" ve "Domuzcuk" adındaki üç oğlu tarafından işletilen mezbaha, Tanrımezarı'nın ilik halkı arasında bütün Itreya'nın en iyi domuz etinin adresi, daha sorgulanabilir kesimde ise, birinin Luminatii'nin ilgisini uyandırabilecek bir cesede sebep olması durumunda, cesetten kurtulmak için mükemmel bir yer olarak bilinirdi.*

Kadın çömezler basit deri kıyafetler ve pelerinler içindeydi. Hamamın geniş cephaneliğinde sade ama iş gören bıçaklarla silahlandıktan sonra, dönen bir merdivenden yukarı çıkarılmışlardı. Gittikçe artarak şiddetlenen hayvan leşi kokularıyla bir asma kata çıktılar. Saat geçti ve kasaplar yokgece için evlerine dönmüşlerdi ama

* Bunların çok az sayıda olduğunu belirtmeliyim. Luminatii çoğunlukla, maaşlarını ödeyenleri korur, yani Tanrımezarı Senatosu'nu rahatsız eden suçlarla ilgilenirdi. Şehrin suç unsurları cinayetlerini kendileriyle sınırlı tuttukları ve Kalçalar'ın altında kaldıkları sürece, yanlış insanlara çatan bir mürekkep bağımlısının ya da arenada yanlış gladyatöre bahis oynayan bir pezevengin öldürülmesi umurlarında olmazdı. Luminatii Itreya başkentinde bir kanun ve düzen aracı değildi, nazik dostum. Statüko aracıydı.

Yine de kazalar oluyordu. Ve bu durumlarda, insan Domuzcu'da çalışan bir tanıdığı olsun isterdi.

aşağıdaki büyük kapalı alanda domuzlar kıpır kıpırdı. Mia kesim alanının kan lekeli taşının üstünde hiç şüphesiz uçları aşağıdaki havuza açılan giderler gördü. Hesabını yaparken, matematikten nefret etmeye başladığını fark etti.

"Az önce domuz kanıyla yıkandık," dedi Carlotta duygusuz bir sesle.

"Muhtemelen insan kanı da," dedi Mia.

"Şaka yaptığını söyle."

Mia başını hayır der gibi salladı. "Tanrımezarı haydutlarının çoğu, soru sorulmasını istemediklerinde pisliklerinden burada kurtulur."

Carlotta bakakalmıştı. Mia omuz silkti.

"Aç domuzlar ne bulsa yer."

Kız uzun kâküllerinin suyunu sıkarak, "Aman ne harika," diye homurdandı.

"Jambon Usta ve oğulları Kilise'nin Elleridir," dedi Aalea. "Yerel haydutlardan kazandıkları para Tanrımezarı operasyonlarına katkı sağlar. İtiraf etmeliyim, enfes bir ironi. Acaba şehrin seçkinleri domuzların tam olarak neyle beslendiklerini bilseler Jambon'un Birinci Sınıf Söğüşleri'ne yine bayılırlar mıydı?"*

"Çoooook harikaaa!" dedi Carlotta aynı duygusuz sesle ve saçını iyice sıkmaya devam ederek.

"Kan kandır, hayatım," dedi Şahit gülümseyerek. "Domuzlar. Fakirler. Büyükbaş hayvanlar. Krallar. Anamız için hiçbir farkı yok. Hepsi aynı rengi bırakır. Ve hepsi aynı şekilde arındırır."

---

* Hiç şüphesiz domuzların araba tekerleği, tahta bacak ve sahipleri de dahil, her şeyi vemeleriyle ilgili hikâyeler duymuş olsanız da bu hayvanların efsanevi iştahlarıyla ilgili masalların çoğu abartıdan ibarettir. Yine de Domuzcu'ya anakaradan gönderilen domuzlar buraya indirildiklerinde genelde bir hafta boyunca aç bırakılmış olur ve yedi döngü boyunca havadan başka yiyecek bulamasanız, yanlış adama biraz fazla borç takmış bir Vaanlının parçalanmasını izlemek, size de beş servisli enfes bir ziyafet gibi görünebilir, nazik dostum.

İtreyalı denizciler arasında Tanrımezarı'na gitmek için yola çıkan ancak fırtınalı bir zifirgece sırasında yolunu kaybedip Sükût Denizi'nde bir adacığa vuran *Beatrice* adında bir domuz gemisini konu alan ünlü bir söylenti dolaşır. Kazadan on iki denizci kurtulmuştur ancak sonraki birkaç hafta içinde, denizciler gizemli bir şekilde tek tek kaybolurlar. Sonunda güneşler doğduğunda tek bir denizci kurtulmuştur. Oradan geçen bir Dweymeri trol gemisi tarafından kurtarılan Benio adındaki miço, arkadaşlarının tamamının enkazdan sağ kurtulan ve geceleri ortaya çıkıp çaresiz denizcileri tek tek mideye indiren yırtıcı bir dişi domuz tarafından yendiğini anlatır.

Denizciler bu acımasız domuza "Pembe" adını verir.

Medeniyete dönen zavallı Benio, jambon ve kızarmış domuz etinden oluşan bir kahvaltı karşısında aklını yitirir ve kalan dongülerini geçirmesi için Tanrımezarı Tımarhanesi'ne gönderilir. Pembe'nin hâlâ adada yaşadığı, yolunu kaybeden denizcilerle karnını doyurduğu ve zifirgece çökerken göğe bakarak uluduğu anlatılır.

Bu rivayetlerin doğruluğu, elbette çeşitli domuz gemilerinin güvertelerinde sarhoş kafayla yapılan dedikoduların doğruluğuna bağlıdır. Ancak gerçek şu ki; on üç yaşındayken Mercurio'dan Domuzcu'da olanları bütün detaylarıyla öğrenen Mia Corvere bir daha ağzına domuz eti sürmemeye yemin etmiştir.

Mia kadının gözlerine baktı. Sürmelerin ve boyaların ötesine. Gizemli güzelliğinin arkasına. Vurdumduymazlığı yüzünden böyle konuştuğunu düşünmek kolay olurdu. Naev'in uyardığı gibi, aldığı düzinelerce canın bütün empatisini yok ettiğini. Ama Mia Maskeler Şahidi'nin Kutlu Ölümün Anası'na hizmetinin farklı bir itici gücü olduğunu hissediyordu. Mia aynı duyguyu paylaşmadığı için çok daha korkutucu gelen bir neden.

Adanmışlık.

İşin aslı, Mia gerçekten inandığından emin değildi. Gökteki ışık tanrıları onu izliyor muydu? Gece'nin Anneleri günahlarını sayıyor muydu? Dalgalar bir denizciyi boğduğunda, nedeni gerçekten Okyanusların Efendisi'nin layıkıyla kurban verilmemesi ya da Fırtınaların Efendisi'nin canının sıkkın olması mıydı? Yoksa hepsi tesadüf müydü? Kader miydi? Peki, aksini düşünmek çılgınlık mıydı?

Mia'nın inancı her zaman bu kadar sarsılmaya meyyal değildi. Bir zamanlar inancı bir rahibinki kadar sağlamdı. Kudretli Aa'ya, Dört Kız'a, kulak verecek herkese dua ederdi. Kurban niyetine parmaklarını iğnelerle deler ya da saç tutamlarını yakardı. Gözlerini yumup O'na annesini eve geri getirmesi için yalvarırdı. Kardeşini koruması için. Bir döngü, harika bir döngüde, yeniden bir arada olmaları için. Her yokgecede, Mercurio'nun dükkânındaki yatağına kıvrılmadan önce dua ederdi.

On dördüncü yaşının gerçek karanlığına kadar her yokgecede.

Ya o zamandan beri?

Sakın bakma.

"Haydi, canlarım," dedi Aalea. "Gidin bana sırlar getirin. Hoş sırlar. Yokgece sona ermeden, ceplerinizde fısıltılarla geri dönün. Ve Aa'nın görüş alanına adım atarken, Kutlu Efendimiz sizi gözetsin ve onun melun ışığından korusun."

Ash, "Anamız bizi korusun," diye tekrarladı.

"Anamız bizi korusun," dedi diğer çömezler.

Mia gözlerini kapadı. Başını eğdi. Yeniden on dört yaşındaki haline dönmüş gibi yaptı. Duaların bir fark yaratacağına, ilahi güçlerin gerçekten önemsediğine ve bir şekilde, nasılsa, her şeyin önünde sonunda yoluna gireceğine inanan o kız gibi.

"Efendimiz," diye fısıldadı, "bizi korusun."

Çömezlerin hepsi getireceği sırrın, ağırlığına göre değerlendireceğini biliyordu ve işbirliğiyle ulaşılan sırlara ödül yoktu. Bu yüzden, Ash çok iyi bir yol arkadaşı olsa da ve Mia Carlotta'nın mizah anlayışından ve kıvrak zekâsından keyif almaya başlamış olsa da kızlar ilk fırsatta yollarını ayırdılar. Mia liman bölgesini on üç yaşındaki bir oğlanın sağ elini tanıdığı kadar iyi tanırdı ve peşinde kim-

senin olmadığından emin olana kadar ücra ara sokaklar ve dar geçitler arasında mekik dokudu.

Hiç kesintisiz aylarca süren bir karanlıktan sonra güneşe çıkmak tuhaftı. Işık gözlerini acıtıyordu ve vuran gölgesi keskin, siyah ve derin olsa da Mia onunla yakınlığının, Sükût Dağı'nın içindeyken bildiği o kolay kontrolün aksine daha silik kaldığını hissediyordu. Elini pelerinin içine attı ve cephanelikten aldığı tel çerçeveli azurit gözlüğü taktı.*

Ayaklarının dibinden bir ses fısıldayarak, "...*nereye gidiyoruz?...*" diye sordu.

"Madem Aalea sır istiyor," diye gülümsedi, "o zaman biz de ona sır veririz."

Geniş açıklığı ve köprüyü geride bırakıp merdiveni indikçe, körfezin pis kokusu da hafiflemeye başladı. Yokgecedeki tek ses rüzgârın uğultusuydu ve sokaklar neredeyse boştu. Kırmızı pelerinli Luminatii devriyeleri rüzgârlı anacaddeleri arşınlıyor ve köşelerdeki çancı çocuklar rüzgârın gürültüsünde yeni saati duyurmaya çalışıyorlardı ama halkın büyük kısmı evlerine çekilmişti. Gökyüzünde sadece Saan vardı, hava soğumaya başlamıştı ve körfezden esen rüzgâr insanı üşütüyordu. Mia omuzlarını öne eğerek kıvrımlı kanallardan geçti ve nihayet büyüdüğü sefil sokaklara ulaştı. Küçük Liis'in pazaryerini çevreleyen ara sokaklara çıktı.

Saan alçaldığı için gölgeler uzundu. Mia karanlığa sarınarak dilenciler ile çalıntı ganimetler ve zar oyunları için kavga eden sokak çocuklarının arasından geçti. Bir duvara Ateşin Efendisi için küçük bir mabet kurulmuş, Tsana'nın heykeli erimeye başlayan mumlarla çevrilmişti. Tanrımezarı'nın her köşesinde savaşçı ve savaş tanrıçası olan Tsana'nın tapınaklarına rastlanırdı ve barış zamanlarında bile, Tsana'dan taraf olması istenen basit ihtilaf ve çatışmalar eksik olmazdı. Ancak bu mabette kimse yoktu.

Mia gölgepelerinini üstünden atıp etrafı kolaçan etti. Kimsenin olmadığını görünce uzanıp heykelin yüzünü kuzeydoğuya çevirdi. Parmaklarını küle batırdıktan sonra mabedin önünde çömeldi ve heykelin ayaklarının arasına "3"

---

* Eczacılar Itreya'daki ışık ve karanlık dengesizliğinin, Tanrımezarı Timarhanesi'ni dolduran "rüyahastalığı" mağdurlarının sayısının her geçen gün çoğalması ve Baygınlık gibi yatıştırıcılara bağımlılık düzeyinin artması gibi, pek çok yaygın sağlık sorununun kaynağı olduğunu tahmin ediyorlar. Azurit gözlük, kabul gören az sayıda çareden biridir. Gözlüğün simyevi bir işlem sonucu mavi ya da yeşile çalan camları gökyüzündeki baskın güneşin parlaklığını azaltır ve varlıklı vatandaşları Aa'nın haşin öfkesinden büyük ölçüde korur.

Daha geniş bir alana ulaşacak sağlık girişimleri için devlet tarafından desteklenen sayısız komisyon kurulsa da karısının yıllar boyunca göğünden uzak tutulması Aa'nın kendi arzusu olduğu için ışıkla ilgili hastalıklar meselesini ele almak kâfirlik olarak görülebiliyor. Bu nedenle, bu meseleyle mücadele etme çabaları sık sık Senato'daki ateşli kilise savunucularının ve elbette son derece güçlü bir topluluk olan Itreya Perdeciler Loncası lobicilerinin engellemeleriyle karşılaşıyor.

Ah, Demokrasi.

rakamını ve "kraliçe" kelimesini yazdı. Sonra yeniden gölgesine sarınıp pazaryerinden uzaklaştı.

Mia sokak sanatçılarının, kaba saba bağırışların taştığı evlerin arasından ilerlerleyip yol üstünde karşılaştığı Luminatii devriyelerini kibarca selamlayarak Kalçalar'dan geçti. Tutulmayan Sözler Köprüsü'nü* geçti, aşağıdaki kanaldan şık bir gondolun içinde derin ve kederli bir sesle "Mi Aami"nin nakarat kısmını söyleyen yaşlı bir adam geçiyordu.

"... *şimdi nereye gidiyoruz...?*"

"Kalkan Kolu'na."

"... *kalkan kolundan nefret ederim...*"

"İtirazın bir kenara yazıldı."

"... *orada sır bulmayı mı umuyorsun?..*"

"Bir arkadaş bulmayı umuyorum."

Kalkan Kolu, beş ana adadan oluşan Tanrımezarı takımadalarının yukarı doğu tarafında kalır. Metropolün pek çok bölgesi gibi –Ocak, Testis, Omurga– çok basit bir nedenle bu adı almıştır: kanatlarınız varsa, nazik dostum ya da bu cildin en başındaki haritaya dönecek olursanız, Köprüler ve Kemikler Şehri'nin dış hatlarının sırtüstü uzanmış başsız bir figürle dikkat çekici benzerliğini siz de fark edebilirsiniz.

Kalkan Kolu adli binalar ile şaşırtıcı sayıda katedrale ev sahipliği yapar ve Tanrımezarı'nın muazzam sukemerinin giriş noktasıdır. Adalar ayrıca Luminatii'nin ana karargâhının –Beyaz Palazzo'nun– yanı sıra Tanrımezarı'nın on Savaşa Yürü-

---

* Tanrımezarı'ndaki en yüksek ve orijinal adı Kuleler Köprüsü olan köprü. Yeni adını ve bir intihar noktası olarak popülerliğini CÖ 39'da Büyük Kardinal Bartolemew Albari'nin metresi Francesca Delphi'nin zifirgece karnavalı sırasında oradan ölüme atlamasıyla elde etti. Francesca Delphi, Yukarı Valentia'daki küçük bir araziden daha değerli mücevher kakmalı altın bir *domino*'yu da kapsayan eksiksiz bir Karnaval kılığı içindeydi.

İntihar haberi duyulunca cesedini, daha önemlisi taktığı maskeyi arama çalışmaları birkaç boğulma, en az dört bıçaklanma vakasına ve küçük bir ayaklanmaya neden oldu. Dedikodu değirmeni, Albari'nin kilisedeki konumundan feragat edip metresine, 39'un gerçek zifirgecesi çökmeden evlenme sözü verdiğini fısıldadı. Albari sözünü yerine getirmeyince, kız kardinalin ona verdiği bütün mücevherleri kuşanmış, ailesine bu utanç verici ilişkiyi açıklayan bir not bırakıp ölüme atlamış.

Kardinal Albari'nin talihsizliğine bakın ki o dönemde Francesca'nın babası Marcinus Delphi, Cumhuriyet'in konsüllerinden biriymiş. Skandal Albari'nin meslekten men edilmesine ve halkın önünde kamçılanmasına neden olmuş ve eski kardinal de metresinin can verdiği köprüden atlamış. Zaman içinde hikâye değişmiş, acıklı bir öyküye dönüşmüş: Toplum yüzünden ayrı düşen ve yasak tutkuları sonları olan iki aşık. O zamandan beri, karasevdaya düşen pek çok genç kendini bu köprüden atmakta ve Tutulmayan Sözler Köprüsü'nün etrafındaki kıyıların kontrolü (dolayısıyla karasevdalıların cesetlerini yağmalama hakkı) yerel haydutlar arasında sayısız çete savaşına neden olmuştur.

Gelin görün ki Francesca'nın maskesi de cesedi de hiçbir zaman bulunamaz.

En azından bir insan tarafından.

yen'inden ikisini barındırır. Demir devler sıkılı dev yumruklarıyla etraflarındaki binalara tepeden bakarlar.

Mia, Kalkan Kolu'nun büyük meydanına, Sırça Meydan'a doğru ilerledi. Dışarıdaki nöbetçiyi kibarca selamladıktan sonra oluklu granit sütunlar, gösterişli kemerler ve ön tarafındaki heybetli Aa heykeliyle göz alan Beyaz Konak'ı geçti. Savaş kostümlerini kuşanmış Her Şeyi Gören'in kılıcı ve kalkanı havadaydı. Cepler Salonu'nda başına gelenleri hatırlayan Mia, gözlerini Aa'nın göğüs zırhına işlenmiş Teslis'ten gayrihtiyarı kaçırdı.

Meydanın kenarında kalan küçük tavernaya yöneldi. Kapının üstündeki tabelada "Kraliçenin Yatağı"* yazıyordu. Binanın arka sokaklarında küçük bir keşiften sonra içeri girdi ve kendine kuytu bir köşede bir masa buldu. Ne istediğini sormaya gelen yorgun görünüşlü barmene viski siparişi verdi. Tam yerini alırken çevredeki katedrallerin çanları on ikiyi vurmaya başladı.

"... *işte başlıyoruz...*"

"Şişşt."

"... *sana buradan nefret ettiğimi söylemiştim...*"

Doğruyu söylemek gerekirse Mia çan sesini severdi. Metalin metale çarpma sesi, çan kulelerinden havalanıp rüzgâra karışan uyuyan güvercinler. Saat vurulurken Beyaz Konak'ın önündeki muhafızın nöbet değiştirmesini izledi. Beyaz zırhlar içinde, kırmızı pelerinleri rüzgârla dalgalanan Luminatii devriyeleri. Aynı renkler içinde çok yakışıklı ve göğün tavanı kadar uzun görünen babasını düşündü. Ölürken gülümseyen adamı. Viskiyi kafasına dikip bir tane daha ısmarladı.

Sonra da beklemeye koyuldu.

Saatler ilerledi. Çanlar önce biri, sonra ikiyi vurdu. Mia o saatte hâlâ uyanık olan az sayıdaki müşterinin alçak sesle konuşmalarını dinleyerek içkisini yudumladı.

---

* Tanrımezarı'ndaki en eski tavernalardan biri olan *Kraliçenin Yatağı*, son derece cüretkâr bir meyhaneci olan Darius Cicerii tarafından XIII. Fransisco'nun saltanatı sırasında kurulmuş ve yine meyhaneci tarafından bu isim uygun görülmüştü zira Fransisco'nun kraliçesi Donatella... pek hafifmeşrep bir kadındı ve avam tabaka bu imayı pek sevmişti. Kimi konuşmalar zaman zaman şu şekilde ilerlerdi:

"Ertesidöngü ağzımızı tatlandıralım, sevgili dostum."

"Fevkalade bir düşünce. Nerede buluşuyoruz?"

"Kraliçenin Yatağı'nda olur mu?"

"Son zamanlarda buranın çok revaçta olduğunu duydum."

(Ve ortalığı çınlatan şen kahkahalar sürüp gider.)

Neticede taverna hıncahınç dolup taşıyordu. XIII. Fransisco resmi bir ziyafette tavernanın ismini öğrendiğinde, çileden çıkan karısı Kraliçe Donatella'nın beklediğinden çok daha... az kızar. Dahası Kral, tavernacının şerefine kadeh kaldırmaları gerektiğini söyler ve konuklarına dönerek, "Galiba Kraliçenin Yatağı'nı ben de ziyaret etsem iyi olacak. Kızlar biliyor ya, uzun zamandır mübarek şeyi görmedim," der.

(Ve gergin bir sessizlik sürüp gider).

Diğer çömezlerin nerelerde olabileceğini, ne tür sırlar öğreneceklerini merak ediyordu. Çanlar nihayet üçü vururken, kapının üstündeki ziller şangırdadı ve başında üç köşeli bir şapka, sırtında uzun, deri palto olan bir adam içeri girdi. Onu görünce Mia'nın içi kıpırdadı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Adam etrafına bakınca köşedeki genç kızı fark etti. Kendine baharatlı şarap ısmarladıktan sonra bastonunu tıkırdatıp topallayarak Mia'nın masasına geldi.

"Merhaba, küçük Karga," dedi Mercurio.

Barmen kız şarabı getirdi. Kız yakınlardayken Mia kendini tutup kıpırmadı. Yalnız kalır kalmaz yaşlı adamın elini sıktı; onu yeniden gördüğü için içi içine sığmıyordu.

"Şahit," diye fısıldadı.

"Yüzün... farklı görünüyor." Yaşlı adamın kaşları çatıldı. "Daha iyi."

"Keşke ben de senin için aynısını söyleyebilseydim." Mia gülümsedi.

"O güzel yüzün altında hâlâ aynı ukala saklı desene." Mercurio burnunu çekti. "Takip edildin mi diye sorarak sana hakaret etmeyeceğim. Gerçi gizli bir görüşme için iyi bir yer seçmişsin."

Mia meydanın karşısındaki Beyaz Konak'ı işaret etti. "Şehrin bu kısmında çömez arkadaşlarıma rastlama ihtimalim düşük."

"Bakıyorum seni hâlâ öldürmemişler."

"Denemediklerini söyleyemem."

Yaşlı adam gülümsedi. "Örümceköldüren, ha?"

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Bize bunu yapacağını biliyor muydun? Neden beni uyarmadın?"

"Emin *değildim*. Sınavları her sene değiştirirler. Hem zaten ustalar gizlilik yemini eder ve sen yumruğun ineceğini bilir gibi davransaydın, nedenini merak ederlerdi." Yaşlı adam omuz silkti. "Ayrıca, belli ki bilmen gerekenleri zaten öğretmişim. Hâlâ hayatta ve iyi olduğuna göre."

Mia dudaklarını açıp kapadı ama yapıştıracak bir cevap bulamadı. Yaşlı adam söylediklerinde haklıydı. Sonuçta ona *Simya'nın Gerçekleri*'nin kopyasını Mercurio vermişti. Çene'ye şükürler olsun ki Mia kitabı okumaya diğerlerinden daha fazla zaman ayırmıştı.

"Haksız sayılmazsın," dedi nihayet.

"Söyle bakalım. Seni Mezar'a hangi rüzgâr attı? Aalea mı?"

"Evet."

Mercurio başını salladı. "Şanslısın. Şehri her sene değiştirirler. Tanrımezarı'nda elini attığın yerden dedikodu çıkar. Benim başladığım yıl, eski Şahit Thelonius bizi lanet olası Vizka'ya göndermişti. Bir sürü Dweymerili balıkçı karısından dedikodu koparmaya çalıştığını düşün."

"Sır öğrenmek konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadım."

"O zaman dışarıda pratik yapıyor olman gerekmez mi?"

"Zamanımı seninle içki içerek geçirebilmem için bana ödünç bir sır verirsin diye düşünmüştüm."

Mercurio mavi gözleri kırışarak gülümsedi. Yeniden onun yanında olmak Mia'nın içini ısıtmıştı. Tanrımezarı'ndan ayrılalı sadece üç ay olmasına rağmen, huysuz yaşlı herifi özlediğini itiraf etmek zorundaydı. Alçak sesle Kilise'yi anlatmaya başladı. Dağı. Solis'le yaşadıklarını.

"Evet, kahrolası ukalanın tekidir," diye söylendi Mercurio. "Fakat kılıçta üstüne yoktur. Onun öğrettiklerini iyi belle."

"Derslerine giremezken bir şeyler öğrenmem zor." Mia rengi sarı ve grinin hoş bir tonuna dönen kolunu gösterdi. "İyileşmek bilmiyor."

Mercurio, "Çok saçma," diye çıkıştı. "Morluk bile yok. Yarın o derse döneceksin." Mia'nın itiraz etmeye hazırlandığını görünce sesini yükseltti. "Solis canına okuduysa ne olmuş? Dersini al. Bazen zayıflık bir silahtır. Kullanacak kadar akıllıysan tabii."

Mia dudağını ısırdı. Başını salladı. Mercurio'nun doğruyu söylediğini, Solis'ten olabildiğince çok şey öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Tanrımezarı'na dönünce, Kilise'de eğitim alma nedeni zihnine eskisinden daha fazla kazınmıştı. Baktığı her yerde hatırlatacak bir şeyler görüyordu. Çocukken yaşadığı Kaburgalar. Luminatii ve parlak, beyaz zırhları ona babasını hatırlatıyordu.

Babasını ondan alan piç kurularını...

"Ben gittiğimden beri Scaeva'dan yeni bir haber var mı?" diye sordu.

Mercurio derin bir iç çekti. "Tek konsül olarak dördüncü döneme adaylığını koyuyor ama bunun kimseyi şaşırtacağını sanmam. Senato'nun yarısı ona kölelik ediyor ve diğer yarısı patırtı kopartamayacak kadar korkak ya da aç gözlü. İkinci konsül koltuğu daha uzun süre boş kalacak gibi görünüyor."

Mia hayretle başını salladı. Cumhuriyet kurulup Itreyalılar son krallarını öldürdüğünde, monarşinin enkazının üstüne kurulan yeni sistemin amacı yeni bir monarşiyi imkânsız hale getirmekti. Itreyalılar her zifirgecede onları yönetecek konsülleri seçerdi ama Senato Binasında *iki* konsüllük makamı vardı ve hiçbir konsülün peş peşe iki dönem görev almasına izin verilmeyecekti. Cumhuriyet'in amacı buydu. İktidarın paylaştırılması ve iktidar görevinin kısa süreli olması.

General Antonius ordusunu Senato'ya karşı ayaklandırdığı zaman, Scaeva Itreya anayasasında Cumhuriyet'in ihtiyaç dönemlerinde tek başına konsüllük yapmasına izin verecek çağdışı değişiklikler yapılmasını sağlamıştı ancak...

"Hâlâ olağanüstü hal yetkilerini mi kullanıyor?" Mia iç geçirdi. "Kralyaratan Isyanı bastırılalı *altı yıl* oldu. O piçin *taşakları*..."

"Şey, Senato'yu hâlâ bir kriz olduğuna ikna etmekte zorlanıyor olabilir ama bir katil, Cumhuriyet'in başındaki kişiyi tanıklarla dolu bir katedralde öldürmeye yeltenince, kendini haklı göstermesi kolaylaşıyor. Zifirgece Katliamı Senato'ya şehrin hâlâ ne kadar tehlikeli olduğunu gösterdi. Artık Scaeva'ya ulaşmak için koca bir orduyu aşman gerek. Lazımlığı bir Luminatii muhafızına tutturmadan işemiyor."

Mia viskisinden bir yudum aldı. Gözleri masadaydı.

Mercurio, "Kardinal Duomo, Scaeva'ya hâlâ annesinin memesini emen bir bebek kadar bağlı, elbette," diye homurdandı. "Rahiplerine vaazlar verdiriyor, *muhteşem konsülümüze* ve *altın barış çağına* övgüler yağdırıyor." Yaşlı adam homurdandı. "Altın zorbalık çağı demek daha doğru olur. Tahtta yeni bir kıç görmeye, Kralyaratanların ordularını ayaklandırdıkları zamandan daha yakınız. Ama avam takımı hepsini yutuyor. Barış istikrar demektir. İstikrar da para. Scaeva artık neredeyse dokunulmaz."

"Bana zaman ver," dedi Mia. "Ben ona dokunurum. Hem de hiç nazik bir dokunuş olmayacak."

"Ah, evet, ne sorun çıkabilir ki?"

"Scaeva ölmeli, Mercurio."

Mercurio, "Sen sadece derslerine odaklan," diye söylendi. "Kılıç olmaya hâlâ çok uzaksın. Kilise seni daha fazla sınayacak ve burası ile bitiş çizgisi arasında gömülmenin pek çok yolu var. Kılıç olduktan sonra Scaeva için endişelenirsin, bir saniye öncesi bile erken. Çünkü onu artık sadece tam donanımlı bir Kılıç haklayabilir."

Mia gözlerini indirdi. Başını tamam der gibi salladı. "Bunu yapacağım. Söz veriyorum."

Mercurio ona baktı. Azarlamak için doğmuş gözleri biraz yumuşar gibi oldu.

"Nasıl gidiyor?"

"Fena değil." Mia omuz silkti. "Kolumun kesilmesi dışında."

"Yakında bir şeyler yapmanızı isteyecekler. Karanlık şeyler. Bağlılığınızı ispatlamanız için."

"Elimi çoktan kana buladım."

"Ben hak edenleri öldürmekten bahsetmiyorum, küçük Karga. Doğru, cellatlarının canını aldın. Ama o babanı asan adamdı. Bu en yumuşak olanımız için bile kolay bir iş." Yaşlı adam iç geçirdi. "Bazen doğru mu yaptım diye düşünüyorum. Seni bu işe sokarak. Bütün bunları öğreterek."

"Sen kendin söyledin," diye tısladı Mia. "Scaeva kahrolası bir zorba. Olmeli. Sadece benim için değil. Cumhuriyet için. Halk için."

"Halk ha? Mesele bu yani?"

Mia masanın üstünden uzanıp yaşlı adamın elini sıktı. "Bunu yapabilirim, Mercurio."

"Evet..." Mercurio'nun sesi bir anda boğuklaşmıştı. "Biliyorum, evlat."

Mia'nın hiç görmediği kadar bitkin görünüyordu. Her şeyin ağırlığı, her döngü, üstüne biraz daha çöküyordu. Teni kâğıt gibiydi. Gözleri kan çanağı.

Çok yaşlı görünüyor.

Mercurio boğazını temizleyip şarabın kalanını kafasına dikti. "Önce ben çıkayım. Bana on dakika ver."

"Tamam."

Yaşlı katil gülümsedi ve bir an tereddüt eder gibi duraksadı. Mia ayağa kalkıp ona sarılmamak için kendini zor tuttu. Ama yerinde kaldı. Mercurio bastonunu aldı ve onu başıyla usulca selamladı. Dönüp kapıya doğru bir adım attıktan sonra da ansızın durdu.

"Kan aşkına, az kalsın unutuyordum."

Paltosunun cebine uzanıp içyağıyla mühürlenmiş küçük, ahşap bir kutu çıkardı. Mia ahşabın üstüne dağlanmış mührü tanıdı. Yaşlı adamın ince sigaralarını satın aldığı küçük dükkânı hatırladı. İlk sigarasını içmesine izin verdiği geceyi. Forumun üstündeki mazgallı siperlerde otururlarken. Her yer karanlıkken. Elleri titreyerek. Kan lekeli parmaklarla. On dört yaşındayken.

Sakın bakma.

"Kara Dorian." Mia gülümsedi.

"Kâğıt. Tütün. Yürüyüşü geçebilir. Bırakmaya çalıştığın zamanı hatırlıyorum. Orada sigarasız kalmaman daha iyi olur diye düşündüm."

"Kesinlikle." Mia gözleri yaşararak kutuyu adamın elinden aldı. "Teşekkür ederim."

"Arkanı kolla. Önünü de." Mercurio elini havada belli belirsiz salladı. "Ve geri kalanları."

"Her zaman."

Yaşlı adam şapkasının önünü eğdi, yakalarını kaldırdı. Ve tek kelime daha etmeden topallayarak tavernadan çıktı. Mia içinden dakikaları sayarak adamın arkasından baktı. Gittikçe uzaklaşan sırtından gözünü ayırmadan.

"Yakında bir şeyler yapmanızı isteyecekler. Karanlık şeyler. Bağlılığınızı ispatlamanız için."

Mia çenesini ellerine dayayıp düşüncelere daldı.

Kapıdan Luminatii'nin beyaz zırhlı ve kırmızı pelerinli gürültücü bir erkek güruhu giriyordu. Mia kahkahalarını duyunca başını kaldırınca genç yüzleri ve yakışıklı gülümsemeleriyle karşılaştı. Konak'ın bu kadar yakınında görevlendirildiklerine göre muhtemelen hepsi ilik mensuplarının oğullarıydı. Hanelerinin politik çıkarlarını daha ileri taşımak için lejyonda birkaç sene görev yapacaklardı. İşler farklı

bir şekilde gelişseydi, Mia da muhtemelen böyle bir oğlanla nişanlanırdı. Ayrıcalıklı bir hayat sürmek ve bir an bile durup...

"Affedersiniz," dedi bir ses.

Mia gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. Luminatiilerden biri tepesinde dikiliyordu. Zengin çocuğunun dişlerini ortaya çıkaran çapkın bir gülümsemeyle.

"Özür dilerim, Mi Dona," dedi eğilerek. "Tek başınıza oturduğunuzu elimde olmadan fark ettim ve bunun Işığa hakaret olduğunu düşündüm. Size katılmama izin verir misiniz?"

Mia'nın tüyleri diken diken oldu, parmakları seğirmeye başladı. Fakat tek başına içki içen ilikli bir kız gibi göründüğünü fark edip Aalea'nın çok zor öğrenilen cazibe derslerini hatırlayınca, kabaran tüylerini derhal indirip en güzel gülümsemesini takındı.

"Ah, çok hoş olurdu," dedi. "Gurur duydum efendim ama korkarım annem beni bekler. Belki başka zaman?"

"Eminim anneniz bir içki daha içmenize ses çıkarmaz." Oğlan umutlu bir bakışla tek kaşını kaldırdı. "Sizi daha önce burada görmedim."

"Özür dilerim, efendim." Mia masadan kalktı. "Ama gerçekten gitmeliyim."

"Dur bakalım." Delikanlı masanın önüne dikilip Mia'nın kalkmasına engel oldu. Bakışları kararmaya başlamıştı.

Mia kabaran öfkesini bastırmaya çalıştı. Sesinin sakin çıkmasına özen gösterdi. Gözlerini önüne indirerek, "İzninizle, bayım," dedi. "Yolumu kapatıyorsunuz."

"Ben sadece arkadaşça davranıyorum, küçük hanım."

"Siz buna arkadaşlık mı diyorsunuz, bayım?" Öfkesi nihayet sahneye çıkarken, Mia'nın gözleri parladı. "Başkaları pislik gibi davrandığınızı söyleyebilir."

Oğlanın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Her istediğini yaptırmaya alışık bir oğlanın ani öfkesi. Eldivenli eliyle Mia'nın bileğini yakalayıp sıktı.

Mia oğlanın çenesini oracıkta kırabilirdi. Dizini taşaklarına indirebilirdi. Göğsüne oturup bütün kızların onun eğlence malzemesi olmadığını öğrenene kadar suratına vurmaya devam edebilirdi. Ama bu, Şarkı'yı bilen biri olduğunu ele verirdi ve sonuçta oğlanın yarım düzine arkadaşının olduğu bir mekândaydılar. Bu yüzden kendi kolunu Mercurio'nun öğrettiği şekillerde bükerek oğlana dengesini kaybettirmekle ve demir sertliğindeki tutuşundan kurtulmakla yetindi.

Kol düğmeleri kopup fırladı. Kumaş yırtıldı. Bileğindeki kın büküldü ve derinin kopma sesinin ardından Mia'nın mezarkemiği hançeri yere düştü.

Ağır bir el oğlanın ensesine yapıştı ve bir sigara tiryakisinin çatallı sesi kükredi.

"Kızı rahat bırak, Andio. Buraya güvercinleri ürkütmeye değil, içmeye geldik."

Oğlan da Mia da oğlanın omzunun stünden arkaya bakınca yüzbaşı zırhı içindeki bir adamın genç askere tepeden baktığını gördüler. Ciddi yüzünde yara izleri olan iriyarı bir adamdı.

"Bağışlayın, Yüz–"

Yüzbaşı kıçına gürültülü bir tekme indirip onu Mia'dan uzaklaştırdı ve yoldaşlarına katılana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Tek gözünü örten deri yamaya bakılırsa gazi olmalıydı. Elini tüylü miğferinin ön tarafına götürüp özür diler gibi Mia'yı selamladı.

"Adamımın saygısızlığı için affınızı dilerim, Dona. Umarım size bir zarar vermemiştir."

"Hayır, efendim." Mia gülümserken nabzı sakinleşmeye başlamıştı. "Teşekkürler, Yüzbaşı."

Adam başını hafifçe eğdi ve eğilip yerden Mia'nın hançerini aldı. Hafifçe eğilerek hançeri ona uzattı. Kız daha fazla gülümsedi ve görünmeyen etekleriyle reverans yaptıktan sonra hançeri adamın elinden aldı. Ancak koluna geri takarken, yüzbaşının gözleri hançerde ve kabzasındaki kuzgundaydı. Alnı hafifçe kırıştı.

Mia'nın rengi soldu.

Ah, Kızlar aşkına...

Adamı şimdi tanımıştı. Altı yıl olmuştu ama onu unutmamıştı. İçine tıkıldığı varilin üstüne eğilen güzel mavi gözler ve sırf eğlence olsun diye köpek yavrusu boğabilecek bir adamın gülümsemesi.

"Çene aşkına," diye soludu ilki. "On yaşından büyük olamaz."

"On bir yaşını asla göremeyecek." İkinci adam omuz silkti. "Kıpırdama, evlat. Canın çok yanmayacak."

Yüzbaşı artık gülümsemiyordu.

Mia boş bardağını devirerek masanın yanından geçti. Kısa bir reverans ardından hızla kapıya yönelmeyi denedi ama bu kez yüzbaşı, az önceki askerin yaptığı gibi yolunu kapatmıştı. Parmakları Mia'nın yıllar önce mezarkemiği hançeriyle şişlediği gözü örten deri parçasına uzanmıştı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Bu imkânsız..."

"İzninizle, efendim."

Mia adamın yanından geçmeye çalıştı ama yüzbaşı kolunu yakalayıp sımsıkı tuttu. Mia kurtulmanın yolunu bir şekilde bulabileceğini düşünerek, zor da olsa öfkesini bastırdı. Urken bir geyik gibi kaçıp gitmesi dikkat çekerdi. Ancak adam kolunu büktü ve bileğindeki kına yerleştirdiği hançere tekrar baktı. Kabzasındaki minik kehribar gözlü kuzguna.

"Işık aşkına..." diye soludu adam.

"Yüzbaşı Alberius?" diye seslendi az önce azar işiten asker oğlan. "Her şey yolunda mı?"

Yüzbaşı gözlerini Mia'ya sabitlemişti. Köpek yavrusu katili bakışlar sonunda sahneye çıkmıştı.

"Ah, her şey gayet yolunda," dedi.

Mia'nın dizi adamın kasıklarına, dirseği çenesine yapıştı. Yüzbaşı bir çığlık attı ve kıçüstü devrilirken miğferi başından fırladı. Mia kapıya ulaşabilmek için adamın üstünden atladı. Lejyonerlerin harekete geçmesi bir an sürdü; kumandanlarının patates çuvalı gibi devrildiğini görmek onları afallatmıştı ama çok geçmeden kaçan kızın peşinden sokağa fırladılar. Mia arkasında ıslık sesleri, öfkeli haykırışları ve koşan ayakların sesini duydu.

"Tanrımezarı'ndaki onca bar arasında..." diye soludu. "Kimin aklına gelir?"

"... *konağın dibindeki barı seçen sensin...*"

Mia pelerinin başlığını kafasına geçirdi ve anayoldan kıvrımlı bir ara sokağa saptı. Çöplerin ve ayyaşların, şekerkızların ve tatlıoğlanların arasından var gücüyle koşuyordu. Arkasında yine ayak sesleri, ıslıklar ve daha fazla adam vardı. Ayağının altındaki parke taşları kayıyor, dar duvarlar üstüne kapanıyordu. Bir kenarı en çok üç metre uzunluğunda, tam ortasında fokurdayan eski bir fıskiye olan küçük bir meydana daldı. Fıskiyenin üstünde, etekleri dalgalardan oluşan Tanrıça Trelene'nin etrafı mumlar ve kahrolası adaklarla çevrili bir heykeli vardı. Mia küçük bir sundurmaya çekilip gölgepelerinini omuzlarına sararak bütün dünyayı kasvet ve karanlığa gömdü.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Ağır çizmeler. Mia pelerinin arasından güneşçeliği bıçaklarını çekerek meydana giren bir düzine Luminatii'nin belirsiz siluetlerini seçti. Askerler Mia'yı göremeyince ayrılıp farklı yönlere dağıldılar. Mia ayaklarının dibindeki Müşfik Kedi'yle kıpırdamadan durdu; birlikte kapının önündeki koyu bir lekeden ibarettiler. Bir grup askerin daha bağırıp koşarak geçmesini bekledi.

Nihayet sessizlik.

Mia sindiği yerden yavaşça doğruldu ve pelerinin altında el yordamıyla duvar boyunca ilerledi. Böyle zamanlarda, tabii gerçekten böyle bir şey yaptıysa, onu İşaretlediği için Ana'ya kusur bulmak zordu. Ancak sihir söz konusu olduğunda, neredeyse kör gözlerle ve yarı görünmez halde sendeleyerek ilerlemek Adonai ile Marielle'in büyücülüğünün yanında solda sıfır kalırdı. Herkes bir bedel ödüyor diye düşündü. Adonai kontrol edebildiklerinin karşılığında susuzluk çekiyordu. Marielle başkalarının etlerini dokurken kendi etini çürütüyordu. Mia görünmez kalabiliyordu ama bunu yaparken kendisi de bir şey görmüyordu.

Arka sokaklarda usul usul ilerledi ancak Kalkan Kolu'nu Küçük Liis kadar iyi bilmezdi. Müşfik Kedi önden yürümesine rağmen, bu hızla giderse Mia'nın Domuz-

cu'nun yolunu bulması saatler sürerdi. Bu yüzden sonunda gölgeleri üstünden atıp en yakın caddeye saptı. Oradan ana yola döndü, bir sokak ötedeki Luminatilerden bile kaçınarak Kalbe giden üç köprüden geçip nihayet Testisler'e ulaştı. Köpek yavrusu katiline rastlamak sinirlerini altüst etmiş, anılarını canlandırmıştı. Zincire vurulan annesi. Ağlayan bebek kardeşi. Dünyasının darmadağın olduğu o döngü. Dağ'a dönmeli, bu piç kurularından mümkün olduğunca uzaklaşmalıydı.

Düşünmek için bir an durdu.

Soluklanmak için. Bütün dikkatini, her yerde beyaz zırhları ışık, kılıçları ateş saçan kalabalık erkek gruplarını aramaya vermeseydi, liman bölgesine girerken peşine takılan baştan aşağı sıva grisi bir kılık içindeki karaltıyı fark edebilirdi. Tahta kaldırımda, arkasındaki gölgeyi birbirlerine işaret ederek ona yaklaşan genç erkek çetesini fark edebilirdi. Ayaklarında asker botları, pelerinlerinin altında kalın sopaları andıran şüpheli şişkinlikler olduğunu.

Bütün bunları çok geç olmadan fark edebilirdi.

Ama çok geçti.

17. BÖLÜM

ÇELİK

Sert bir tokat.

Yüzüne çarpılan su.

Tükürükler saça saça soluklanma.

"Uyan, canımın içi."

Mia gözlerini açar açmaz pişman oldu. Alnından ensesine kadar kör edici bir acı yayıldı. Kırık dökük anılar. Bir grup erkek. Sopalar. Arkası kesilmeyen darbeler. Sövgüler. Hançerinin parıltısı. Ağzında kan.

Sonra karanlık.

Yüzünü buruşturarak etrafına baktı. Taş duvarlar. Parmaklıklı bir penceresi olan metal bir kapı. Ağır, demir bir sandalyeye oturtulmuştu. Elleri arkada kelepçelenmişti. Müşfik Kedi gölgesinde sinmiş, korkusunu içiyordu. Yalnız değildi.

Asla yalnız olmayacaksın.

"Uyan."

Kafasını yana savuran bir tokat daha indi yüzüne. Cansız ve sular süzülen saçları tenine yapışmıştı. Ayaklarını savurmaya çalıştı ama zincire vurulduklarını fark etti.

"Uyandım, kahrolası orospu çocuğu!"

Mia onu tokatlayan adama baktı. Bir metre seksen santim boyunda ve neredeyse bir o kadar geniş, iri cüsseli, kastan ibaret bir adam. Yüzünde yüzden çok yara izi vardı. Yanında hoş görünümlü, boş bakışlı, yapılı bir adam daha vardı. İkisi de beyaz cüppeler giymişti. Boyunlarındaki ağır demir zincirlerde Aa'nın mucizesinin kopyaları asılıydı. Cüppelerinin kol kısımlarında minik kan damlaları vardı.

"Ah, siktir," dedi Mia solur gibi.

İtiraf rahipleri...

"Tam üstüne bastın," dedi ölü bakışlı adam. "Hem kitaba hem zincirlere bağlı olduğun için bize doğru cevap vermek zorundasın."

Yara izli adam odanın içinde ağır ağır ilerleyip Mia'nın tam arkasında durdu. Mia boynunu çevirince, üstü aletlerle dolu masayı gördü. Penseler. Teneke makasları. Kanatlı vidalar. Yanan kömürle dolu bir mangal. En az beş farklı çekiç türü.

İçinde en ufak bir korku yoktu. Sesinde en ufak bir titreme olmadığı gibi. Ölü bakışlı ikinci adama baktı.

"Bilmek istediğiniz nedir, Kardeş?"

"Sen Mia Corvere'sin."

Adımı nereden biliyorlar?

"...Evet."

"Darius Corvere'nin kızı. Altı yıl önce Senato emriyle idam edilmişti."

O yüzbaşı... Alberius... Scaeva'ya bu kadar çabuk haber ulaştırmış olamazdı, değil mi?

"... Evet."

Ağır eller omuzlarına inip etini sıktı.

Yaralı suratlı adam arkasından, "Kralyaratan'ın kızısın," dedi. "Taşaklarımı kaldırımda sektirsinler, sence de bu harika bir ikram değil mi, Kardeş Micheletto?"

Ölü gözlü adam bakışlarını Mia'dan ayırmadan gülümsedi.

---

* Aa'nın kilisesinin neredeyse dinin kendisi kadar eskiye dayanan bir bölümü olan İtirafçılık, tahmin edebileceğiniz üzere Cumhuriyet'in içindeki kâfirliğin kökünü kazımakla görevliydi. Özellikle Gece Ana'ya tapanlarla meşgul olan İtirafçılar, Aa'nın rahiplerinin en coşkulu –ya da dengesiz– olanları arasından seçilirdi. İtirafçılık'ın o zamanki başkanı Attia Fiorlini işi, kariyerinin ilk yıllarında kâfirliğinden şüphe duyduğu kocasını çarmıha gerecek kadar ileri götürmüştü. Üstleri onun bu adanmışlığından çok etkilenmişti ve o günden sonra Fiorlini'nin yıldızı hızla parlamıştı.

Oysa Attia'nın, eşiyle ilgili suçlamaları ortaya atması, adamın hizmetkârlardan biriyle oynaştığını öğrenmesinden sonraya rastlıyordu.

Yine de, bir taşla iki kuş...

"Ah, hem de çok nadir bulunan bir ikram. İçim kıpır kıpır."

"Ben suç işlemedim," dedi Mia. "Aa'nın tanrıdan korkan bir kızıyım, Kardeş."

Adı Micheletto olan gülümsemeyi bıraktı. Tokadı Mia'nın kafatasının karanlığında saklı duran yıldızları açığa çıkardı. Kafası gevşek bir halde omzuna düşerken Micheletto'nun kükremesi kulaklarında çınladı.

"Onun adını bir daha anarsan, tanrıtanımaz dilini lanet olası bir tereyağı bıçağıyla kesip çayıma atarım."

Mia derin bir nefes aldı. Acının yatışmasını bekledi. Hızlı bir şekilde düşünmeye çalıştı. Bağlıydı. İkiye karşı tekti. Nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Yardıma gelecek kimsesi de. Bugüne kadar düştüğü en korkunç durum değildi, doğru. Ama, Kızlar aşkına, ikinciliğe oynayabileceği kesindi.

Başını savurarak yüzüne düşen saçları itti ve tepesinde dikilen itirafçıya baktı.

"Bu akşam nerede olduğunu söyle," dedi rahip. "Tanrımezarı'na gelmeden önce."

"Gelmeden mi?" Kız başını salladı. "Kardeş, ben hayatım boyunca..."

Santino ensesini tutup sıkınca Mia acıyla tısladı. Konuşurken, adamın dudaklarının kulağına değdiğini hissetti, nefesi bayat şarap ve tütün kokuyordu.

"Kardeş Micheletto sana bir soru sordu, canımın içi. Ve o dilini bir yalana daha dolamadan önce, saçından hâlâ kan kokusu aldığımı söylesem iyi olur..."

Bunu duyunca Mia'nın kalbi tekledi. Gölgesinin tireştiğini hissetti; Müşfik Kedi korkusunu içmiyor, yiyordu sanki. Kızıl Kilise'den geldiğini biliyor olmaları mümkün müydü? Havarilerin Dağ'dan nasıl gidip geldiği konusunda bir fikirleri var mıydı? Jüstikus Remus suikastçıları yok etmeye daha Zifirgece Katliamı'ndan önce yemin etmişri. Köklerini kazımak için İtirafçıları görevlendirmesi akla yatkındı. Ama onlar...

"Bize bu akşam nerede olduğunu söyle. Tanrımezarı'na gelmeden önce."

"Ben sekiz yaşımdan beri Tanrımezarı'ndan hiç..."

Çat. Yüzünde parlak kırmızı bir el izi çıktı.

"Bize bu akşam nerede olduğunu söyle. Tanrımezarı'na gelmeden önce."

"Hiçbir yerde değildim, Kardeş, ben..."

Sandalyesi arkaya çekildi, demirin taşa sürtünürken çıkardığı o korkunç gıcırtı kulaklarında çınladı. Mia odanın bir köşesinde içi koyu renkli, cansız bir suyla dolu bir varil gördü. Kaba eller saçlarına yapışıp kafasını suya batırdı ve onu bir süre orada tuttular. Mia debelendi, çırpındı ancak kelepçeler hareketini engelliyor, eller onu sımsıkı tutuyordu. Acımtırak karanlığa ağzından köpükler saçarak homurdandı. Liman suyu diye düşündü. Muhtemelen doğrudan Kasaplar Körfezi'nden geliyordu. Kan, sintine suyu ve bok.

Ve beni o suda boğuyorlar.

Gözlerinin önünde siyah noktacıklar dans ediyordu. Ciğerleri yanıyordu. El onu yakalayıp suyun içinden çıkarınca Mia ağzından sular saçarak umutsuzca nefes aldı. "Bize bu akşam nerede olduğunu söyle. Tanrımezarı'na gelmeden önce."

"Lütfen, du..."

Bir kez daha suya batırıldı. Acı ve karanlık. Gölgesi çaresizlik ve umutsuzluk içinde ayaklarının dibine sinmişti. Ancak burada onu saklayabilecek bir karanlık pelerini yoktu. Onu esir alan bu adamların ayaklarını zemine sabitlemenin bir anlamı da. Ana'nın Seçilmişi ha? Bayağı bir işine yarıyordu hani. Tanrıça neden suyun altında nefes almasını sağlayamıyordu ki?

Ciğerleri patlayacak gibi olduğunda tekrar ışığa çıkarıldı. Göğsü hızla inip kalkıyor, bacakları titriyordu. Öksürerek nefes almaya çalıştı. Korku artık özgürlüğünü ilan etmeye başlamıştı. Müşfik Kedi tamamını içemiyordu. Buna rağmen korkusunu bastırmayı başardı. Korkunun dişlerine bir tekme savurup suratına tükürdü.

"Bize bu akşam nerede olduğunu söyle. Tanrımezarı'na gelmeden önce."

"Hiçbir yerde değildim!" diye kükredi.

Kafası yine suya sokuldu. Kaldırıldı. Soru defalarca tekrarlandı. Mia çığlık attı. Küfretti. Ağlamayı denedi. Yalvarmayı. Sonuç alamadı. Her yakarışı, her gözyaşı, her sövgüsü aynı cevapla karşılandı.

"Bize bu akşam nerede olduğunu söyle. Tanrımezarı'na gelmeden önce."

Ancak gözyaşlarının ve ağlamaların arkasında, Mia'nın zihni durmadan işliyordu. Onu öldürmek isteselerdi çoktan öldürürlerdi. Nereden geldiğini bilselerdi, Domuzcu'nun yolunu tutmuş olurlardı. İtirafçılar Luminarii ile işbirliği içindeyse, o zaman bu piçler Scaeva ile Remus'un köpekleri demekti. Babasını öldüren adamların. Mia'yı yıllar önce bu yola sokan adamların. Kızıl Kilise onlardan intikam almak için en büyük şansıydı. Ve bu aptallar biraz boğulma korkusu yüzünden intikamından vazgeçmesini mi bekliyorlardı?

Kendini kafasının içindeki karanlığa çekti. Gördüğü işkenceyi yarı kendinde bir halde büyülenerek izledi. Onunla saatlerce uğraştılar. Ta ki sesi çatlayıp ciğerleri çığlık atmaya ve her nefesi göğsünü ateş gibi yakmaya başlayana kadar. Suya batırıldı, hırpalandı. Tükürüklere ve tokatlara maruz kaldı. Saatlerce.

Sonra durdular. Onu elleri arkasında bağlı, sandalyesine yığılmış bir halde bıraktılar. Leş gibi körfez suyu kokan saçları bir kefen gibi yüzünden aşağı sarkıyordu. Her yeri ezilmişti. Kanıyordu. Boğulmaktan zor kurtulmuştu.

Ölmekten.

"Bütün döngü bizim, hayatım," dedi Santino. "Ve bütün yokgece."

"Ve su dilini çözmezse," dedi Micheletto. "Başka yöntemlerimiz de var."

İri adam alet masasından bir demir çubuk aldı. Yanan mangalın içine itip ısınmaya bıraktı. Kömürlerin üstüne tükürünce bir cızırtı yükseldi.

"Demir kızarınca geri geleceğiz. Sen bu arada kime sadık olduğunu iyi düşün. Kıymetli kâfirler sürünün uğrunda ölmeye değeceğini sanıyor olabilirsin. Ama inan bana ölümden çok daha kötü kaderler var. Ve biz o kaderlerin hepsini iyi biliriz."

İtirafçılar kararlı adımlarla odadan çıkıp ağır demir kapıyı arkalarından kapadılar. Mia bir anahtarın şangırtısını ve çekilen sürgünün sesini duydu. Uzaklaşan ayak sesleri. Çok uzaktan gelen çığlıklar.

"... mia..."

Kız gözüne düşen saçları savurdu. Hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Titriyordu. Öksürüyordu. Sonunda ayaklarının dibine biriken gölgeye baktı.

"İyiyim, Müşfik Kedi."

"...şu ikisi iki itirafçı olarak, bayağı sevimli insanlara benziyor..."

"Güneşler altında, beni nasıl fark ettiler ki?"

"... mercurio..."

"Saçma."

"... yüzbaşı? Alberius?.."

"Benim kiliseyle birlikte olduğumdan haberi yoktu ki: Bu işin arkasında daha büyük bir şey varmış gibi geliyor. Daha derin."

Müşfik Kedi başını yana yatırdı. Sessiz ve düşünceliydi.

"... bulmacaları sonra çözeriz. önce seni buradan çıkarmalıyız..." dedi en sonunda.

"Yanımda olup bunları söylediğin çok mutluyum."

Mia'nın bakışları odada dolaştı. Mangalda ısınan çubuk. Masanın üstündeki aletler. Çizmelerini ve silahlarını almışlardı. Mercurio'nun ona verdiği sigara kutusunu da. Kelepçeler çok sağlamdı. Ayakları sandalyeye zincirlenmişti. Bağ kısımlarını eliyle yoklayınca kelepçelerin normal bir kilit yerine ağır demir sürgülerle kapatıldığını anladı.

"Siktir..." diye soludu.

"... gevşetmelisin..."

"Yapamam," diye tısladı çaresizce sürgülere ulaşmaya çalışırken. "İnsanın kendi elleriyle kurtulması ancak boktan bir kelepçeyle mümkün olabilir."

"... o zaman ellerini kullanma..."

Kedi olmayan kedi onları çevreleyen gölgelere bakıyordu.

"Bu işin böyle yürümediğini sen de biliyorsun."

"... yürüyebilir..."

"Yeterince güçlü değilim, Müşfik Kedi."

"... güçlüydün..."

Mia yutkundu. Zihin gözünde sahneler canlandı. Karanlık koridorlar. Işıksız taşlar.

Sakın bakma.

"... hatırlıyor musun?.."

"Hayır."

"... seni öldürecekler, mia. çökertemezlerse tabi... zaten çökertseler de her şekilde öldürecekler..."

Mia dişlerini sıktı. Olmayan gözleriyle ona bakan kedi olmayan kediye baktı.

"... dene..."

"Müşfik Kedi, ben..."

"... dene..."

Mia gözlerini kapadı. Kirpiklerinin arkası siyah ve ılıktı. Bu rutubetli küçük hücredeki gölgeleri hissetti. Soğuk. Eski. Güneşler buraya hiç ulaşamamıştı. Karanlık derindi. Serin ve aç. Onları yaşayan varlıklar gibi etrafında hissedebiliyordu. Mangalın cılız ışığında işveyle titreştiklerini. Birbirlerini devirerek ses çıkarmadan güldüklerini. Onu tanıyorlardı. Onlara rüzgârın dağlara dokunduğu gibi dokunan, cılız, solgun bir varlık. Fakat Mia yumruklarını sıkarak uzanınca sustular.

Bekliyorlardı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Mia.

Onları büktü. Arkasına kıvrılmaları için zeminin üstünden kaydırdı. Bileklerindeki demirin etrafına sarılmaları için. Gölgeler onun emriyle, kelepçelerini yerlerine sabitleyen demir sürgülerin etrafına sımsıkı dolandılar. Çektiler.

Ve sürgüler bir santim bile oynamadı.

Sonuçta sadece gölgeydiler.

Rüyalar kadar gerçek.

Duman kadar sert.

"İşe yaramıyor," diye iç geçirdi Mia. "Yapamıyorum."

"... yapmalısın..."

"Yapamıyorum!"

"... daha önce yaptın ve bir kez daha yapmazsan, burada ölüp gideceksin, mia..."

Mia'nın elleri titriyordu. Gözlerinde nefret dolu yaşlar ışıldamaya başlamıştı.

"... etrafındaki karanlığa değil..."

Kedi olmayan kedi ona iyice sokuldu ve gözsüz bir varlık ne kadar dikkatli bakabilirse, gözlerine o kadar dikkatli baktı.

"... içindeki karanlığa emret..."

Uzaktan gelen ayak sesleri.

Boğuk çığlıklar.

"Tamam."

Mia gözlerini kapadı. Bu kez uzanmadı. Kendi içinde esnedi. Güneşlerin hiç değmediği yerlerinde. Teninin altındaki biçimsiz siyahlıkta. Dişlerini sıktı. Alnında ter damlaları parlıyordu. Gölgeler titredi, dalgalandı, iç geçirdi. Daha da karardılar. Sertleştiler. Keskinleştiler. Onlar sürgülere yapışırken Mia'nın yüzü buruştu, hızlı bir koşu tutturmuş gibi nabzı ve kalbi hızlandı. Ancak sürgüler yavaş, çok yavaş da olsa titremeye başladı. Dönmeye. Saniye saniye. Milim milim. Mia'nın boynundaki damarlar gerildi. Dudağı tükürükle ıslandı. Tıslıyordu. Yalvarır gibi. Sonunda yumuşak bir tıkırtı duydu. Sonra bir tane daha. Bileklerindeki demir, taş zemine düştü.

Özgürdü.

Mia, Müşfik Kedi'ye baktı. Ağzı olmamasına rağmen gülümsediğini anladı.

"... *işte bu kadar...*"

Ayak bileklerindeki demirleri kurcalayıp gevşetti. Saçları ve giysileri sırılsıklam halde ayağa kalkıp kapıya gitti. Pencere kısmı kapalıydı ama demirin üstüden kulak kabarttı. Taştan yankılanan belli belirsiz çığlıklar duydu. Sese bakılırsa uzun bir koridor olmalıydı. Metal ve ayak sesleri.

Gittikçe yaklaşıyorlar.

Masadan bir çekiç kaptı, gölgeleri etrafına çekip kendini karanlıkla sarmaladı ve bir köşeye sindi. Kapının sürgüsü tangırdadı, kilit yerinden oynadı. Kardeş Santino içeri girdi, boş sandalyeyi ve terk edilmiş kelepçeleri görünce gözleri büyüdü. Mia'nın çekici suratına inerken dizi de kasıklarıyla buluştu. Adam boğuk bir inleme çıkararak yere yığıldı. Santino'nun arkasındaki Kardeş Micheletto'nun yüzü şaşkınlıktan donmuştu. Mia ona saldırdı ama kendi karanlığında neredeyse kör olduğu için darbesi fazla kenara geldi ve itirafçı bir adım geri çekilerek kolluğuyla darbeyi karşıladı. Gözlerini kısarak dikkatle bakınca bir bulanıklığın kıpırdadığını görüp üstüne atıldı. Mia'yı sımsıkı yakaladı. Çekiç alnına isabet edince çığlık attı. Kızı da yanında sürükleyerek yere düştü.

İkili taşın üstünde bir süre boğuştu. Micheletto tam olarak göremediği kızı yakalamaya, Mia tam olarak neye saldırdığını göremeden düzgün bir darbe indirmeye çalışıyordu. Sonunda katıksız yırtıcılığı, işe yaramayan bir gizliliğe tercih ederek gölgepelerinini fırlatıp attı. Dirseğiyle adamın burnunu yamyassı ederken yumruğunu çenesine geçirdi.

Kafasının yan tarafına inen gaddar bir yumruk onu sersemletti. İkinci bir darbe yere yuvarlanmasına neden oldu. Santino'nun kanlar akan harap yüzüyle arkasında ayağa kalktığını anladı. Mia da ayağa kalkmaya çalıştı ama adam kafasını kolunun arasına kıstırıp hareket etmesine engel oldu. Gölgeler kıvranıyordu ama başına aldığı darbeler Mia'yı sersemlettiği için onları sıkı tutamıyordu. Arkaya doğru sert bir tekme

savurdu; yumuşak bir yere denk geldiğini hissetti ve acı dolu bir haykırma duydu. Ancak sonra tükürükler ve küfürler saçarak sandalyeye geri oturtulduğunu fark etti, dağılan saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Santino onu tutarken Micheletto bileklerini tekrar bağladı. Masanın üstündeki aletler titredi, odadaki gölgeler yılan misali kıvranıyordu. Mia'nın alnına sert bir şey indi, nefesi kesildi, kanlar içindeki başı omzuna düştü.

Micheletto, "Küçük orospu," diye tısladı.

Topallayarak ve burnundan kanlar akarak mangalın başına gitti ve çubuğu kömürün arasından çekti. Çubuğun ucu öfkeli bir turuncuya dönmüştü. Mia sandalyede çırpındı ama Santino onu tutarken diğer itirafçı çubuğu yüzüne yaklaştırdı. Mia dondu. Dağlayıcı sıcağı teninin sadece bir iki santim uzağından hissediyordu. Saçının ucu sıcak demire değince kokulu bir duman yükseldi.

"Ah be güzelim," dedi Santino. "Korkarım birazdan güzelliğinden pek bir şey kalmayacak."

Kafasının iki yanındaki eller kıpırdamasına engel oluyordu. Mia kendi nefesinin tıslamasını duydu. İçinde artık öfkeden başka bir duygu kalmamıştı. Sonu buysa eğer, yalvararak gitmeye hiç niyeti yoktu.

Sakın sinme. Sakın korkma. Ve asla, asla unutma.

"Bize bu akşam nerede olduğunu söyle," diye hırladı Micheletto. "Tanrımezarı'na gelmeden önce."

"Siktir git."

"Tanrımezarı'na gelmeden önce neredeydin?" diye bağırdı Micheletto.

Demir tenine artık sadece bir nefes uzaktaydı. Şimdiden yakmaya başlamıştı. Mia midesinin bulandığını, terin gözlerini yaktığını hissetti. İtirafçıya baktı. Dudaklarını büzerek fısıldadı.

"Siktir. Git."

Kardeş başını iki yana salladı.

Ve içi boş bir gülümsemeyle çubuğu Mia'nın gözüne kaldırdı.

"Yeter."

Kardeş'in gülümsemesi dondu. Mia'nın kafasını tutan eller gevşedi. Her iki itirafçı da hazırola geçer gibi doğruldular. Birader Micheletto kenara çekilince kapıda pelerinli bir karaltı göründü.

Mia uzun siyah saçlar gördü. Dipsiz siyah gözler. Belinde ikiz bıçaklar.

Son derece sadece.

Son derece ölümcül.

Etraflarını saran karanlığın dalgalanmasıyla Mia'nın midesinde bulantıya benzer bir his canlanırken Müşfik Kedi titriyordu.

Bir kurt uluması.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Cassius.

Micheletto ve Santino aynı anda yanıtladılar. "Emredersiniz, Lordum."

İki adam Lord'u neredeyse yere kadar eğilerek selamladıktan sonra Mia'ya bakarak başlarını eğdiler ve odadan çıktılar. Lord Cassius hücreye girerken Mia'nın içi ani bir korkuyla doldu; Müşfik Kedi ayaklarının dibindeki siyahlıkta iyice sinmişti. Kılıçların Efendisi iki elini arkasında birleştirerek Mia'nın karşısında dururken, uzun siyah saçları görünmez bir esintiye kapılmış gibi dalgalanıyordu. Teni pürüzsüz bir kaymaktaşını andırıyordu. Sesi ise bal ve kanı.

"Aferin. Çömez. Tebrik ederim."

"Lord Cassius?"

Mia etrafına baktı. Midesindeki bulantının nedeninin, onun varlığında hissettiği dehşet ve heyecanın ötesinde bir şey olduğunu anladı.

Rahatlama. Öfke. Sıkıntı.

"Sınavdı," diye soludu.

"Gereklilik," dedi Cassius. "Artık Kan Yürüyüşü'nü bildiğin için. Çelik, zehir ya da et konusunda becerilerinizin ötesinde, Kızıl Kilise'nin havarilerinin bol miktarda barındırdığından emin olmamız gereken bir erdem daha var."

Mia Kara Prens'in gözlerinin içine baktı. Elleri titriyordu.

"Sadakat," diye fısıldadı.

Cassius başıyla onayladı. "Kızıl Kilise itibarıyla gurur duyar. Bu cemaatin üstlendiği hiçbir iş yarım bırakılmadı. Tek bir havari bile izimizi sürenlere sırlarımızı vermedi. Her yıl, sürüye yeni yüzler katar ve sizi en keskin halinizi verecek şekilde bileriz. Ancak bazı kılıçlar ne kadar bilenirse bilensin, aslında onlar camdan yapılmıştır."

"Cam mı?"

"Bir cam kırığı bir adamın gırtlağını kesebilir. Kalbini parçalayabilir. Bileğini kemiğine kadar yarabilir. Ama yanlış yerden bastırırsan, kırılır. Demir ise kırılmaz."

Solgun dudaklarında cılız bir gülümseme beliren Cassius'un eli belindeki bıçağa uzandı.

"Konsül Scaeva'ya başarısız suikast girişiminin ardından Kardinal Duomo Kızıl Kilise'nin ortadan kaldırılmasını ilahi bir görev ilan etti. Jüstikus Remus ve Luminatisi Cumhuriyet'in dört bir yanında izimizi sürüyor. Aşkah büyücülerinin gücü elimizin altında. Her metropolde şapellerimiz var. Havarilerimiz düşmanlarımızın eline düşerse, dağılmayacaklarından emin olmalıyız. İşte bu yüzden..."

"Yani Şahit Aalea'nın yarışması bir oyun muydu?"

"Ah, hayır. Ona en iyi sırrı götüren çömez Maskeler sınıfını birincilikle tamamlayacak. Ve hepinizin bu şehir oyununa, sır aramaya tekrar gönderileceğinizden hiç

şüphen olmasın. Tabiri caizse yalnızca nabız yoklamak için bu fırsattan istifade ediyoruz."

"Ya Tanrımezarı'na gelen diğer çömezler? Onları da deniyor musunuz?"

"Hepinizi deniyoruz."

"Çözülen oldu mu?"

"Her zaman birileri çözülür."

Adam Mia'nın gözlerine baktı. Belki bir tür azar bekliyordu.

Mia sessizliğini koruyarak ve midesindeki bulantıyı bastırmaya çalışarak adamın dipsiz gözlerine baktı. O yağlı safra tadı kursağından gitmiyor, ellerinin titremesini saklamak için sandalyeye tutunmak ihtiyacı duyuyordu. Bu adamda onu bu kadar etkileyen neydi? Onun türünden olması mı? Adamdaki karanlık Mia'nın içindeki karanlığa mı hitap ediyordu?

Mia arkasında yumuşak ayak sesleri duydu. Alçak perdeden bir kurt uluması.

Tutulma...

"Siz karşılaştığım ilk darkinsiniz," dedi sonunda. "Konuştuğum."

"Belki de sonuncuyumdur," dedi Cassius. "Kabul törenine daha çok yokgece var. Ve benzerliğimizin sana Ana'nın salonlarında imtiyaz kazandıracağını sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

Kara Prens'in gözlerinde ölümcül bir soğuk vardı. Güzelliği daha da soğuktu. Mia arkasındaki gölgekurdun gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordu. Müşfik Kedi, gölgesinde durduğu yerde kabarıp tısladı ve Mia'nın ayaklarının dibindeki taştan, alçak bir mırıltı geldi. Mia'nın aklına takılan soru bir süre dilinin ucunda asılı kaldıktan sonra ses buldu. Havada asılı kalan incecik bir duman gibi.

"Biz neyiz?"

"Sen ne olduğumuzu düşünüyorsun?"

"Mercurio, Drusilla..." Mia yutkundu. "Bizim Ana'nın seçilmişleri olduğumuzu söylüyorlar."

Kılıçların Efendisi kahkaha atınca Mia'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Sen öyle olduğuna mı inanıyorsun, küçük darkin? Seçilmiş?"

"Neye inandığımı bilmiyorum," diye tısladı. "Siz öğretirsiniz diye ummuştum."

"Neye inanacağını mı?"

"Ne olduğumu?"

"Ne olduğunun bir önemi yok," dedi Cassius. "Olman önemli. Ve kendinle ilgili daha büyük bir bulmacanın cevabını arıyorsan, hak edene kadar benden duymayı bekleme. Bir açıdan, tek bir açıdan hoşnut olmalısın. Çünkü hiç değilse bu konuda aynıyız."

Kılıçların Efendisi kolundan bir hançer çekerek ona doğru eğilirken Mia'nın yüreği ağzına geldi. Cassius uzanıp kızın bileğindeki ipi kesti.

"Sen ve ben, ikimiz de katiliz. Hepimiz katiliz. Ve getirdiğimiz her ölüm bir duadır. Kutsal Ölümün Anası'na bir sunu. Ölüm merhamettir. Ölüm uyarıdır. Ölüm başlı başına bir amaçtır. Bütün bunlar bizim bilmemiz ve dünyaya sunmamız gerekenlerdir. Kurt kuzuya acımaz. Fırtına boğulana merhamet etmez."

Cassius yeniden Mia'nın gözlerine baktı. Konuştuğu zaman sesi Mia'nın göğsünde gümbürdüyordu.

"Ancak her şeyden önemlisi, bizler hizmetkârlarız. Havariler. Çevresi düşmanlarla çevrili. Ölüme sadık. Biz eğilmeyiz, bükülmeyiz. Asla. Bu hücrede öğrendiğin gerçek bu. Kendinle ilgili sorabileceğin her tür sorunun ilk cevabı bu. Ve sana uymuyorsa, Çömez ve belki de bize gelmekle hata ettiğini düşünüyorsan, sesini yükseltmenin zamanıdır."

Demek öyle. Cevap alamayacaktı. Sadece başka sorularla karşılaşmıştı. Cassius darkin konusunda daha büyük gerçeklere vakıfsa bile burada paylaşmayacaktı. Belki de hiç paylaşmayacaktı. Ya da, dediği gibi, *hak edene* kadar paylaşmayacaktı.

Bu yüzden Mia yüzünü buruşturarak sandalyeden kalktı. Bacakları titriyordu. İliklerine kadar hasta hissediyordu. Üşümüştü. Islaktı. Leş gibi körfez suyu ve kan kokuyordu. Yanakları şişmiş, gözleri morarmış, dudakları yarılmıştı. Yanağına yapışan ıslak saçları iterek Cassius'un gözlerinin içine baktı.

Elini uzattı.

"Sigaralarımı geri alabilir miyim?"

Kendini çok zorlaması gerekti ama içinde tutmayı başardı.

Bodrumdaki hücreden çıkarıldı; aydınlık kaldırımdan ve Domuzcu'nun altındaki gizli tünellerden geçirildi. Ellerinin arasında içyağıyla mühürlenmiş ahşap bir kutu vardı. Kolunda mezarkemiğinden hançeri. Dudaklarında ise tek bir fısıltı dahi yoktu.

Dağ'a ikinci Kan Yürüyüşü daha kolay olmadı. Mia giysilerini çıkarıp mezbahanın altındaki kan kırmızısı havuza girdi. Akıntının altına düştü ve bir an bütün soruları ve korkularıyla sonsuza dek orada kalmayı düşündü. Ama sonra Mercurio'nun ona hediye ettiği kuruyu ve mezarkemiğinden hançerini sımsıkı tutarak ağırlığı üstünden itmeyi başardı.

Üç hanyo sonra, hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı etmek için, sessiz bir Elin refakatinde Gökyüzü Mihrabına çıkan dönen merdivenleri tırmanıyordu. Erkek çömezler ortalıkta görünmüyordu, belki de paylarına düşen dayak ve işkenceyi yaşamak için çoktan Tanrımezarı'na gitmişlerdi. Ashlinn'i bir masada otururken gördü. Dudağı

şişmiş, yanağı yarılmıştı. Mia kızın gözlerine bakamadı. Yemeğini aldı, yerine oturdu ve tek kelime etmeden kahvaltı etmeye koyuldu. Testi geçen diğer çömezlerin tek tek merdivenin başında göründüğünü ve önceki yemeklerde gördüğü gülümseme ve şakalaşmalardan eser kalmadığını fark etti.

Kahvaltının sonunda o uzun ve yalnız masada sadece Ashlinn, Jessamine, Carlotta ve Mia oturuyordu. Hepsi dayak yemişti. Her tarafları morarmış ve kanamıştı. Ama en azından hayattaydılar. Önceki akşam Aalea'nın salonunda toplanan dokuz kızdan sadece dördü geri dönebilmişti.

Dört demir.

Geri kalanı camdı.

Birbirlerine baktılar. Carlotta her zamanki gibi duygularını belli etmiyordu. Jessamine zafer kazanmış gibiydi. Ash'in alnında ince bir kaygı çizgisi belirmişti, muhtemelen ağabeyinin başına gelebileceklerden endişeliydi. Ama hiçbiri konuşmuyordu. Mia gözünü tabağından ayırmıyor, aldığı küçük lokmaları sonuna kadar çiğniyordu. Kahvaltısını son kırıntısına kadar bitirmeye çalıştı. Sosu kaba bir taşa bulaşan kanı temizler gibi son damlasına kadar toplamaya. Ve kahvaltısı bitince sessizce ayağa kalkıp odasına gitti ve kapıyı arkasından kapadı.

Aynada yüzüne baktı. Morarmış, koyu gözler. Titreyen incecik dudaklar.

"... *çok üzgünüm, mia...*"

Mia yatağının kenarına kıvrılan kedi olmayan kediye baktı. Cassius ve Tutulma, Müşfik Kedi'yi Mia'dan daha beter sarsmışlardı. Ancak darkinler, Kılıçların Efendisi ve yoldaşıyla ilgili soruları dudaklarında ölüverdi.

"Sorun değil, Müşfik Kedi," dedi iç geçirerek.

"*...sakın sinme...*," dedi Müşfik Kedi. "*... sakın korkma...*"

Mia başıyla onayladı. "Ve asla ama asla unutma."

Mia aynanın önüne oturdu ve karşısındaki kıza uzun uzun baktı. Cassius'un tarif ettiği katile. Canavar. Sadece bir an, Scaeva darmadağın etmese hayatının nasıl olabileceğini düşündü. Babasının yüzünü hatırlamaya çalıştı. Annesininkini unutmaya. Gözlerinin yaşlarla yandığını hissetti. Bir damla bile kalmayana kadar gitmelerini istedi. Geriye sadece Mia ve aynadan ona bakan kuru gözlü kız kalana kadar.

Mercurio sadakat testinin yaklaştığını biliyor olmalıydı. Cassius ile Rahiplerin planladıklarını. Bir başkası olsa ustası onu uyarmadığı için ihanete uğramış gibi hissedebilirdi ama Mia sadece gurur duyuyordu. Yaşlı adam onu neyin beklediğini bilmesine rağmen tek kelime etmemişti. Nedeni umursamaması değildi.

Bilmesiydi.

Cassius ve Rahipliğin hiçbir fikri yoktu. Mia'nın hamuru hakkında en ufak bilgi sahibi değillerdi. Ama *Mercurio* biliyordu.

Demir mi cam mı? diye sormuşlardı.

Mia çenesini sıktı. Başını salladı.

İkisi de değildi.

O çelikti.

18. BÖLÜM

KIRBAÇ

Lord Cassius'un sınavından sağ kurtulanların toplam sayısı on yediydi. Dört kız. On üç erkek. Hepsi de farklı kan, morluk ve hırpalanma halindeydiler. Suskun'un gözleri öylesine morarmıştı ki oğlan üç döngü boyunca doğru dürüst bir şey göremedi. Marcellus haftalarca topalladı. Pip'in çenesi neredeyse kırılmıştı, bir ay boyunca sadece çorba yiyebildi.*

Mia Tric'in sağ kurtulup kurtulmamasını önemsememesi gerektiğini biliyordu ama oğlan merdiveni çıkıp sessizce yemeğinin başına oturunca kendini ona gülümserken buldu. Tric başını kaldırıp onu gülümserken yakalayınca gülümsemesini gizlemeye çalışmadı.

Tric de ona gülümsedi.

Kılıç tutan kolu hâlâ tamamen iyileşmemişti ama Mercurio'nun azarı Mia'yı derinden etkilemişti. Ekibin derslere devam edebilecek kadar iyileştiğine karar verilince, Mia Şarkılar Salonu'na katılmaya karar verdi. Zaten düzinelerce dersi kaçırmıştı; biraz daha uzatırsa Solis'in yarışmasında çok geriye düşme riski baş gösterecekti. Kendine zaten şans vermiyordu. Birinci olarak tamamlamayı umduğu tek sınav Örümceköldüren'in panzehirini üretmekti. Ancak Örümceköldüren'in yarışmasında hata yapmak ölüm demekti ve ayrıca, tam donanımlı bir Kılıç olarak mezun olursa mümkün olduğunca fazla kılıç becerisine ihtiyaç duyacaktı. Döngü boyunca kıçının üstünde oturup okuma yapmak ona böyle bir şey sağlamazdı.

Mia Şarkılar Salonu'na girerken Jessamine canını çıkarmakla meşgul olduğu cansız eğitim mankeninden başını kaldırıp ona *canın cehenneme* diyen bir gülümsemeyle baktı. Mia çemberdeki yerini alırken, Solis o korkunç kör gözlerini ona

* Çenesinin iyileşme sürecinde bıçağıyla daha az konuştu; Mia işkencecileri bulup teşekkür etmeyi çok isterdi.

dikerek tek kaşını kaldırdı. Mia'nın açtığı kesik henüz Dokumacı Marielle tarafından iyileştirilmemişti. Anlaşılan Sonuncu yıpranmış yanağını süsleyen yeni yara izini taşımaya karar vermişti.

Şahit onu selamlamaya tenezzül etmediği gibi, Tanrımezarı'ndan dönmeyen çıraklara da değinmedi.

"Montoya'nın çift el formları konusunda hafızalarımızı tazeleyerek başlayacağız," dedi. "Pratik yaptığınızı tahmin ediyorum. Çömez Jessamine belki de Çömez Mia'ya yokluğunda kaçırdıklarını gösterme nezaketini gösterirsin."

Bir gülümseme daha. "Zevkle, Şahit."

Çömezler ikili gruplar halinden çalışmaya başladılar. Jessamine silah rafına gitti ve kendine bir çift kavisli hançer alıp bir çifti de Mia'ya attı. Mia bıçakları sıkıca kavrarken dirseğinden bir şikâyet yükseldi.

"Gerçek çelikle mi pratik yapıyoruz, Şahit?" diye sordu Mia.

Sorusunu cevaplarken Sonuncu'nun yüzü taş gibiydi. "Teşvik gibi düşün."

Jessamine tek kelime etmeden bıçakları kaldırıp Mia'nın gırtlağına saldırdı. Kız geri çekildi; kızıl saçlının darbelerinden kendini korumakta bile zorlanıyordu. Anlaşılan yokluğunda sınıf büyük ilerleme kaydetmişti ve eğitim eksiği ve hâlâ güçsüz durumda olan koluyla kendini umutsuzca ezilirken buldu. Jessamine coşkulu ve becerikliydi ve Mia'nın yapabildiği tek şey, iç organlarını olmaları gereken yerde tutmayı başarmaktı. Koluna ve göğsüne bir çizik aldı ve kanı taş zemine damlarken küfretti.

Jessamine gülümsedi. "Mola vermek ister misin, Corvere?"

"Çok teşekkür ederim, hayatım. Molayı çenen verebilir."

Jessamine gülmekle yetinerek hançerlerini savurmaya devam etti. Mia, Solis'in müdahalesini beklememesi gerektiğini bildiği için yaralarından sızan kanı durdurur durdurmaz mücadeleye döndü. Jessamine'in bıçaklarından kaçarken, bir yandan da elinden geldiğince etraftakileri izliyordu. Bıçaklarla bir saat çalıştıktan sonra kılıçlara geçtiklerinde de Jessamine acımasızlığını sürdürdü. Mia sabahın geri kalanını kıçını zeminden toplamakla geçirdi ve dersin sonunda kan ve morluklar içinde yere yapışmıştı. Jessamine bıçağını tam şahdamarının üstüne dayamıştı. Ve her ne kadar kontrolü elden bırakmasa da Mia kızın bileğini şöyle bir çevirip taşları kırmızıya boyamamak için her şeyini vereceğinden emindi.

Jessamine, Solis'i selamladı, Mia'ya pis pis güldü ve silahları raftaki yerlerine koydu. Sızlayan dirseğini tutarak yerden kalkan Mia'nın içi öfke kaynıyordu. Sakatlık yüzünden kaybettiği zaman ona pahalıya patlamıştı ve korktuğu için daha da geriye düşmüştü. Arayı kapamak için iki kat çalışması gerekecekti ve bu arada Jessamine "kazara" karnını deşebilirdi.

İşin acı tarafı o ve Jess bir elmanın iki yarısı gibiydiler. İkisi de Kralyaratan İsyanı sonucu yetim kalmıştı. İkisi de ailelerinden olmuşlardı ve itici güçleri aynı açlıktı. Jess'in gözü öfkeden bu denli kör olmasa, çok iyi arkadaş olabilirlerdi. Sadece nefretin yaratabileceği sağlam bir bağ kurabilirlerdi. Ve her ne kadar Jessamine'in babasının ölümünün sorumlusu Darius Corvere değil, Julius Scaeva olsa da Mia kanının bir damlasını bile görmenin diğer kızı neden gülümsettiğini anlayabiliyordu.

Canını yakanların canını yakamıyorsan, bazen herhangi birinin canını yakmak da iş görür.

Elbette aldığı büyük yenilgiden sonra bütün bunlar küçük tesellilerdi. Peki ya Jess bir Şahit'in görüş alanının dışındayken kan arzusuna teslim olmaya karar verirse?

Hayır, böyle bir şey olmayacak.

Mia topallaya topallaya salondan çıkarken başını iki yana salladı.

Böyle bir şey kesinlikle olmayacak.

"Nasılsınız, Don Tric?"

Onu derslerden sonra Methiyeler Salonu'nda Niah'nın heykeline bakarken bulmuştu. Oğlan selamına gamzeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Onu tepeden tırnağa süzdü.

"Çene aşkına, Jessamine canını çıkarmış."

"Bıçaklanmaktan iyidir."

"Görünüşe bakılırsa o da eksik kalmamış."

"Galiba dokumacıya gitsem iyi olur. O halleder."

Tric, Marielle'in adı geçince yüzünü buruşturdu ve bakışlarını yeniden yukarıdaki heykele çevirdi. Parmak uçlarını korkunç dövmelerine değdirerek, elini dalgın bir tavırla yüzünde dolaştırdı. Mia'nın kendini oğlanın profilini süzerken yakalayıp saniye geçmeden aptallığı için azarlaması ilk değildi. Tric'in o dövmeler olmasa çok can yakacağı kesindi. Ve Mia oğlanın Drusilla'nın sınavından sağ dönmesine sevinmişti. Yine de...

Gözünü büyük ödülden ayırma, Corvere.

"Bir fikrim var," dedi.

"Ah, yaşadık," diye mırıldandı Tric.

Mia vurmaya hazırlanır gibi yumruğunu kaldırdı. Aynı anda oğlanın yüzü Marielle'in gölgesinden kurtuldu ve bir gülümsemeyle aydınlandı. Tric yüzünü Niah'nın heykelinden Mia'ya çevirip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Anlat bakalım."

"Fark etme inceliğini gösterdin mi bilmiyorum ama Şarkılar'da biraz geri kalmışım."

"Biraz mı?" Tric kişner gibi güldü. "O cansız mankenler bile seni paspas edebilir, Solgun Kız."

Mia yüzünü buruşturarak "Çok teşekkür ederim," dedi. "Siktir olup gitmeyi arzu edersen ben burada sabırla dönmeni beklerim."

Tric kaşını kaldırdı. Mia öfkesine gidip bir köşeye oturmasını emrederek iç geçirdi.

"Özür dilerim," diye homurdandı.

"Gerek yok," dedi Tric gülümseyerek. "Kibarlığın sana yakıştığından emin değilim."

"Bir teklifim var."

"Beni şımartıyorsun."

"O tür bir teklif değil, şapşal."

Mia omzuna bir yumruk indirince Tric sırıttı. Ancak Mia ışıldayan o ela gözlerde bir hayal kırıklığı gölgesi görür gibi oldu. Duruşunda ve başını yana yatırışında bir şey vardı. Mia'nın Aalea'nın eğitiminde geçen ayların sonunda fark etmeye başladığı bir şey.

İstemek.

"Şarkılar'da canıma okunuyor," dedi. "Sen de Örümceköldüren'in dersinde ancak bir hadımın haya koruyucusu kadar iş görüyorsun." Mia, Tric'in itiraz homurdanmasına geçit vermedi. "Bu yüzden, sen, Jessamine kafamı koparmasın diye, Solis'in kılıç derslerinde açığımı kapamama yardım edeceksin; ben de kabul töreninden önce zehirlenmemene yetecek kadar bilgi sahibi olmanı sağlayacağım. Anlaştık mı?"

Tric'in kaşları çatıldı. Mia, İstemek ile Sağduyunun boğuştuğunu görür gibiydi.

"Kılıç olarak hepimize yetecek kadar yer yok, Mia. Teknik olarak birbirimize rakibiz. Neden yardım etmek isteyeyim?"

"Ben lütfen dediğim için?"

"Lütfen demedin ki."

Mia elini salladı. "Küçük bir teknik ayrıntı."

Tric gülümseyince bir eli kalçasında duran Mia da sırıttı. Aalea, soran kişi cevabı zaten biliyorsa, sessizliğin en iyi cevap olabileceğini söylemişti. Bu yüzden sessizliğini korudu ve o iri, güzel gözlere bakarak İsteğin onun adına konuşmasına izin verdi. Bir yanı Aalea'nın sanatını arkadaşının üstünde denemeyi deli gibi istiyordu ama Tric'in de dikkat çektiği gibi, teknik açıdan rakiptiler. Ve Aalea'nın söylemeyi çok sevdiği gibi, "üstüne kan bulaşmasını istemiyorsan, asla bıçak taşıma."

"Tamam," dedi Tric sonunda. "Her akşam, derslerden sonra bir saat. Yarın Şarkılar Salonu'nda buluşalım."

Mia reverans yaptı. "Teşekkürlerimi kabul buyurun, Don Tric."

Mia, Tric'in anlaşmayı mühürlemek için uzattığı eli sıktı. Bir süre elleri kenetlenmiş halde durdular. Oğlan başparmağını bileğinin kavisine sürtünce, Mia'nın teni karıncalandı. Kendine gelen Tric elini çekti ve özre benzer bir şey geveleyip hızla uzaklaştı. Mia aksi yöne gitmek için dönerken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Gölgesi konuşmaya başladı.

"... *bir suratım olmasa da şu anda surat astığımı söylediğimde, bana inan...*"

Mia gözlerini devirdi. "Peki, babacığım."

"... *elbette amacın aşna fişne hallerine girmekse, belki de ben susmalıyım...*"

"Peki, babaaa..."

"... *benimle bu ses tonuya konuşma, genç hanım...*"

Mia sırıttı ve Müşfik Kedi'nin kafasının içinden geçen şaka yollu bir tekme savurdu. Kız ve gölgesi yataklarına ve rüyalarına kavuşmak için odalarının bulunduğu yönde uzaklaşmaya başladılar.

Karanlığın içinden güzel bir oğlan çıktı ve açık mavi gözleriyle arkalarından baktı.

Her zamanki gibi tek kelime etmedi.

Uzun saatler sonra, kapının kuvvetle vurulma sesi Mia'yı kitaplarının kollarının arasından çekiverdi. Kız bileğindeki hançerini çekip omuzlarına bir pelerin sardı. Kapıya sessizce yaklaşıp diğer tarafta bekleyen kişiye fısıldadı.

"Ash?"

"Lütfen kapıyı aç, Çömez."

Mia hançerini daha sıkı kavrayıp anahtarı çevirdi ve karanlık koridora baktı. Dışarıda başlıklı uzun siyah bir cüppe içinde bir El duruyordu. Mia'nın aklına Naev geldi. Bir an acaba nerede diye merak etti.

"Muhterem Rahibe Drusilla tarafından çağrılıyorsun," dedi El.

"Elbette," dedi Mia hafifçe eğilerek. "Nasıl isterse."

Koridora bakınca, başka Ellerin diğer çömezlerin kapısını çaldığını gördü. Ashlinn yastıkta ezilmiş saç örgüleriyle sendeleyerek kapıdan çıktı. Mia kızın az ötesinde ağabeyi Ostik'i gördü; sivri saçları kafatasından akıl almaz açılarla fışkırıyordu. Görünüşe bakılırsa herkes uyandırılmıştı, yani Mia'nın başı özellikle belada olmasa gerekti.

Yaşasın küçük mucizeler.

Grup Ellerin peşi sıra ilerlerken Mia, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Ben de senden daha fazlasını bilmiyorum," dedi Ash esneyerek. "Ama bahse girerim, iyi bir şey değildir."

"Bence de."

Çömezler dönen merdiveni tırmanırken, karanlığın derinliklerinden hayali koronun sesi duyuluyordu. Methiyeler Salonu'na varınca Mia da diğerleri gibi heykelin önünde eğildi, elini alnına, gözlerine ve dudaklarına değdirdi. Bütün rahiplerin toplanmış olduğunu gördü. Koyu kırmızı ince elbisesinin içinde kusursuz görünen Aalea, zümrüt yeşili kıyafetinin içinde her zamankinden daha asık suratlı bir Örümceköldüren, koyu renk deri kostümleri içinde gülümseyen bir Avcı ve dik dik bakan bir Solis. Niah'nın gölgesinde duran Drusilla'nın ağzı bir çizgi gibi gerilmişti. Yanında da heykelin demir halkalarına zincirlenmiş bir halde...

"Suskun..."

Belden yukarısı çıplak, gözleri siyah bir bezle bağlıydı ve salona arkası dönük duruyordu. Çömezler heykelin kaidesinin etrafında yarım daire çizerek sıralanırken sessiz ve temkinliydiler. Ashlinn başını sallayarak Mia'ya, "Kan kırbacı," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Şişşt. İzle."

"Katıldığınız için teşekkürler, Çömezler," dedi Drusilla. "Bir Kılıcın hayatını yöneten birkaç temel kural vardır. Ana'ya hizmet edeceğiniz güne sağ çıkabilirseniz, kanunun sınırları dışında yaşarsınız. Bu nedenle, bizler bu duvarların arasında olduğunuz sürece size olabildiğince özgürlük tanırız. Ancak bununla birlikte, koyduğumuz bazı kuralları yok sayamazsınız.

"Çömez Selçağıran'ın ölümünün ardından, hepiniz çanlar dokuz kez vurduktan sonra odanızdan ayrılmamanız konusunda uyarıldınız. Size yat saatini ihlal ederken yakalananların, ciddi bir şekilde cezalandırılacağını duyurmuştum. Buna rağmen aranızdan biri kararlılığımı sınamayı seçti." Drusilla elini Suskun'a doğru salladı. "Şimdi bu çılgınlığın bedeline tanık olacaksınız."

Muhterem Rahibe kaideden inip gölgelere döndü.

"Sözcü? Dokumacı?"

Mia iki karaltının vitraylı camdan üzülen ışığa çıktığını gördü. Sözcü Adonai'nin deri pantolonunun altında çizme yoktu ve çıplak gövdesine öylesine geçirilmiş gibi duran kırmızı ipek bir cüppe giymişti. Kız kardeşi Marielle tepeden tırnağa dökümlü siyah bir kumaşla sarmalanmıştı. Kardeşler oğlanın arkasında yerlerini aldılar. Marielle eklemlerini insanın içini kaldıran ıslak bir çatırtıya neden olarak tıkırdatmaya başlayınca Suskun başını çevirdi. Gözleri bağlı olmasına rağmen sesi tanımış olmalıydı. Mia oğlanın derin bir nefes alıp yüzünü tekrar taşa çevirdiğini gördü.

Rahibe Drusilla demir gibi bir sesle konuştu.

"Başlayın."

Marielle elini kalıdırıp parmaklarını uzattı. Mia durduğu noktadan kadının yüzünü, kanamalı bir gülümsemeyle çatlayan korkunç dudaklarını görebiliyordu. Marielle kendi kendine bir şeyler mırıldandı, gözlerini kıstı ve elini yumruk yaptı.

Havada yankılanan bir şaklamanın ardından Suskun'un sırtının bir parçası çürümüş meyva gibi kopuverdi. Oğlan başını arkaya atarken teninde, omurgasına görünmez bir kırbaç inmiş gibi dört korkunç yarık açılmıştı. Kaslar kan püskürterek parçalanırken Mia yaraların arasından ışıldayan pembe kemiğin görüntüsü karşısında yüzünü buruşturdu.

Ancak oğlan tek bir ses çıkarmadı.

Marielle elini rahat bir tavırla baş belası bir sineği kovalar gibi bir kez daha salladı. Suskun'un etinde bu kez bel kısmını parçalayan dört yeni kesik açıldı. Vücudundaki bütün kaslar gerilmiş, kol ve boynundaki damarlar belirginleşirken güzel yüzü acıyla çarpılmıştı. Mia diğer çömezlerin görüp görmediğini bilmiyordu ama baktığı açıdan, oğlanın yırtılan dudaklarının boş ve pembe damaklarını açığa çıkardığını görünce afalladı.

Kara Ana aşkına, dişi yok.

Marielle elini bir kez daha salladı. Oğlanın eti bir kez daha yırtıldı. Bacaklarında uzun yarıklar açılırken sırtı lime lime olmuştu. Ayaklarının dibine kan birikmeye başlamıştı. Atardamarlarından fışkıran kan havada delice desenler çiziyordu. O kadar acı çekmesine rağmen oğlandan tek bir fısıltı dahi çıkmıyordu. Çömezler, Marielle ellerini kıpırdattıkça Suskun'un derisinin daha fazla açılmasını dehşet içinde izlediler. Ve bütün bu süre boyunca oğlan çoktan ölmüş gibi sessizdi.

Dakikalar geçti. Islak yırtılma sesleri. Yağmur damlaları. Suskun, yağmur gibi kanıyordu. Başı omuzlarının üstünde sallanıyordu. Ayaklarının dibindeki kan gölü gittikçe koyularak genişliyordu. Daha fazla dayanamazdı, değil mi? Mia Ash'e döndü ve tıslar gibi, "Onu öldürüyorlar," dedi.

Ash hayır hayır der gibi salladı.

"İzle."

Marielle kanlı sırıtışı gittikçe büyüyerek dehşet verici çalışmasına devam ediyordu. Suskun, zincirlerini cansız bir şekilde çekiştirdi ama artık bilincini büyük ölçüde kaybetmişti. Mia derisinin altından oğlanın kaburgalarını sayabiliyordu, tek bir görünmez darbe daha sonunu getirmeye yetecekmiş gibi görünürken Muhterem Rahibe elini kaldırdı.

"Yeter."

Marielle, gülümsemesi yüzünde donarak Drusilla'ya baktı. Ancak dokumacı başını yavaşça öne eğdi, elini bariz bir isteksizlikle indirdi.

"Ağabeyim, canım ağabeyim," diye tısladı.

Adonai öne çıktı ve düz beyaz saçlarını yüzünden itti. Albino, yumuşak ve ezgili bir melodiyle kendi kendine şarkı söyler gibi fısıldamaya başladı. Sözcükler Büyük

Bazilika'daki koro sesi gibi salonda yankılandı. Mia'nın büyülenmiş bakışlarının önünde, Suskun'un ayaklarının dibinde biriken kan kıpırdamaya başladı.

Kan önce gizli bir titreşimle dalgalandı. Ama sonra yavaş yavaş, çok uyuşuk hareketlerle oğlanın ayaklarının dibindeki taşın üstünde geri çekildi ve Suskun sarsılarak çırpınırken bacaklarından yukarı tırmanıp Marielle'in açtığı yaralardan içeri aktı. Mia hatibin bir ceset kadar solgun yüzüne baktı. Gözleri alışılmış pembeliğinin yerine kan kırmızıydı. Gülümsemesi ise mutluluk saçıyordu.

Marielle ellerini ağabeyinin ellerinin yanına kaldırdı. Kanlı bir dokuma tezgâhının başındaki bir dokumacı gibi havada kıpırdattı. Suskun, ağzı açık, yüzü terle ışıldayarak eğilip bükülürken yaraları tek tek kapandı. Korkunç yarıklar ve yırtıklar. Hamurlaşmış, kıyılmış et. Suskun hiç ses çıkarmadan çırpınırken yaralarının her biri geriye tek bir çizik bile kalmayacak şekilde iyileşti.

Oğlan dudaklarından salyalar akarak zincirlerde asılı kaldı. Bilincini hepten kaybetmemişti. Her anında kendindeydi. Çömezler ona dehşet ve hayranlık karışımıyla bakıyordu.

Eller kelepçeleri çözdüler ve en ufak bir yara izinin bile kalmadığı omuzlarına bir cüppe sardılar.

"Onu odasına götürün," dedi Drusilla. "Yarınki derslerden izinli sayılacak."

Eller, Ana'nın sözüne itaat ederek Suskun'u aralarına alıp sürüklercesine salondan çıkardılar. Muhterem Rahibe'nin masmavi bakışları diğer çömezlerin üzerinde dolaştı. Anaç ifadesi gitmiş, o annelere has sevgi geçici olarak silinmişti. Karşılarında yüzündeki örtüyü kaldırmış bir katil duruyordu. Bu, Lord Cassius ve adamları Tanrımezarı'ndaki o karanlık hücrede çömezlerine işkence ederken hiç ses çıkarmadan bir köşeye çekilen kadının ta kendisiydi. Sekiz öğrencisini gülümseyerek ölüme uğurlayan kadın.

"Daha fazla gösteriye gerek olduğunu hiç sanmıyorum," dedi. "Bir çömez daha dokuz çan sonrasında odasının dışında yakalanırsa, aynı tecrübeyi yaşar. Hoş, bir dahaki sefere, Dokumacı Marielle'in işi sonuna kadar götürmesine de göz yumabilirim."

Rahibe ellerini cüppesinin kollarının içinde birleştirdi. Başıyla selam verdi.

"Şimdi. Gidin ve uyuyun, çocuklar."

Uyku çok yavaş geldi ve Mia kalkma saatini haber veren çanlardan çok önce uyanıp duvarlara baktı. Kılıç tutan koluna gücüne geri kazandırmakta kararlı olduğu için bir süre egzersiz yaptı; yatağının ayakucunda şınav, oda kapısında barfiks çekti. Birkaç dakikanın sonunda dirseği acıdan kopacak gibiydi ama gözleri yaşarana kadar mücadeleye devam etti. Sonunda yere yığıldı ve yattığı yerde, arada Solis'i piçlikle de itham ettiği sövgüler sıralayarak nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Odasından çıkıp banyoya doğru yürümeye başladı. Çömezlerden birinin kapısının önünden geçerken bir çarpma sesinin hemen ardından bir şangırtı duydu. Kapının önünde durdu, içeriden bir dizi gümbürtü ve patırtı daha geliyordu.

"... başkasının işine burnunu sokanlar, burunlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalır..."

"Meraklıyım diyelim."

"... merakın kediye ne yaptığını duymuşsundur..."

Mia kapıya yanaşıp kulağını ahşaba dayadı.

Kapı bir anda açılınca Mia irkilerek geri kaçtı. Orada, karanlığın içinde Suskun'u gördü. Gözleri kırmızı, teni solgundu. O güzel yüzü yaşlarla doluydu. Vücudunun çıplak olan üst kısmı besbelli harcadığı efor yüzünden ter içindeydi. Arkasındaki oda karman çormandı. Çekmeceler altüst edilip duvara çarpılmış, yatak çarşafları lime lime edilmişti. Mia oğlanı tepeden tırnağa süzdü. İnce ve kaslı bir vücudu vardı. Göğsünde tüy yoktu. Bileklerindeki birkaç morluk dışında vücudunda Marielle ve Adonai'nin işkencesinden hiçbir iz yoktu.

Oğlan ona dik dik bakıyordu. Dudakları incecikti. Gözlerinde öfke vardı.

"Affedersin, Suskun," dedi Mia. "Sesleri duydum da."

Suskun, suskun kaldı. Hareketsizdi.

"Sen iyi misin?"

Cevap alamadı. Sadece soğuk ve ıslak bir bakış. Mia oğlanın önceki akşam başı öne düşmüş halini, dişsiz damaklarını açıkta bırakan kıvrık dudaklarını hatırladı. Bu yüzden mi hiç konuşmuyordu? Bütün dişlerini nasıl kaybetmişti. Kilise'ye girmesini sağlayacak aşarı bir araya getirmek için kendisi çekmiş olabilir miydi?

Mia ve oğlan öylece durdular, ikisi de kıpırdamak istemiyordu. Sessizlik, Tanrımezarı'nda vurulan yokgece çanlarından bile daha gürültülüydü.

"Üzgünüm," dedi Mia. "Sana yaptıkları için. Acımasızlıktı."

Oğlan başını hafifçe yana yatırdı. Omuz silker gibi bir hareket yaptı.

"Konuşmak istersen..."

Suskun ona pek de neşeli olmayan bir gülümsemeyle baktı.

"Yani," dedi Mia hafifçe sallanarak. "Yazmak demek istedim. İstersen, ben buradayım."

Oğlan Mia'nın gözlerine baktı. Geri çekildi ve mor bileğinin bir hareketiyle kapıyı Mia'nın suratına çarptı. Mia hızla geri çekilerek burnunu yeniden kırmaktan son anda kurtuldu. Başparmaklarını kemerine takıp omuz silkti.

"... bence bayağı işe yaradı..."

"Denediğim için kızamazsın," dedi Mia koridorda yoluna devam ederken.

"... bu bir tür taktik mii..."

"Ne var yani, önemsemem kötü bir şey mi?"

"*... kötü değil, sadece anlamsız...*"

"Bak, bana bir getirisinin olmaması umursamamamı gerektirmez. Ona işkence ettiler. Müşfik Kedi. Yara izinin olmaması onda iz bırakmadığı anlamına gelmez. Naev'in dediği gibi. Burada önemli sayılan şeylerle ilgilenmeliyim."

"*... önemli mi? o oğlan senin için bir hiç...*"

"Onu rakip olarak görmem gerektiğini biliyorum. Kılıç olarak hepimize yer olmadığını da biliyorum. Ama bu kilise beni kalpsiz birine dönüştürmek için tasarlanmış. Bu yüzden merhametli yanıma sahip çıkmam her döngüde biraz daha önem kazanıyor."

"*...merhamet sana karşı kullabilecek bir zaaf. scaeva, duomo ve remus aynı merhamete sahip olmayacaklar...*"

"Al sana, ona sıkı sıkı tutunmam için bir neden daha."

"*...pöff...*"

"Peh."

"*...grrr...*"

"Kapa çeneni."

"*... sen de büyü biraz...*"

Kahkahaları çınlayınca gölgeler gülümsedi.

"Asla."

Kız ile kedi olmayan kedi karanlığa karıştılar.

19. BÖLÜM

MASKELİ BALO

Haftalar karanlık içinde, vurulan çanlar, yemek saatleri dışında saatin farkına bile varmadan, peş peşe eklenen ilim saatleriyle geçiyordu.* Mia ve Tric her döngü, ders sonrası ya Şarkılar Salonu'nda ya da Hakikatler Salonu'nda antrenman yapıyorlardı. Şarkılar'da her oturumda, Mia ya Jessamine ya da Diamo'yla eşleştiriliyor ve kanıyla yerleri boyuyordu. Ve her ne kadar Tric'in varlığından her an biraz daha fazla keyif aldığını fark etmeye başlasa da ihtiyaç duyduğu akıl hocasının o olduğundan şüpheliydi.

* Lord Cassius'un sadakat testinden kalan yaralar artık neredeyse kapanmıştı ve Pip'in bıçağıyla konuşmaları da kaldığı yerden Mia'yı deli ederek son hızla devam ediyordu.

Kış iyiden iyiye gelmişti ve Büyük Aşar yaklaşırken kar Tanrımezarı'nı çamurlu beyaz bir örtüyle süslemeye başladı. Bir yokgeceden diğerine, hoş gölgeler Adonai'nin odalarından Kan Yürüyüşüyle şehre geçiyor ve topladıkları sırları dönüşte Aalea'nın ayaklarında seriyorlardı. Maskeler Şahidi, yarışmasını kimin kazanabileceği konusunda ser verip sır vermiyordu.

Dokumacı çalışmaya devam ediyor, yüzleri tek tek değiştiriyordu. Jessamine'in yırtıcı güzelliğine güzellik katmış, Osrik'in doğal yakışıklılığını ince bir dokunuştan geçirmiş, hatta Petrus eksik kulağına yeniden kavuşmuştu. Yeni dokunan çömezler Aalea'nın çeşitli silahlarını –derslerde ve sonrasında küçük flört ve dokunma oyunları– kullanmaya başlamışlardı bile. Yemek saatlerinde Mia havada yepyeni bir elektrik hissediyordu. Kaçamak bakışlar, gizli gülümsemeler. Çömezlerin döktüğü kan ve ter nedeniyle bunu hak ettiklerini düşünüyordu. Dersler gittikçe sertleşiyordu, çömezlerin yarısı hayatından olmuştu bile. Mia biraz zararsız eğlencenin kimseye zararı olmayacağını düşünüyordu.

Ve sonra maskeli balo gelip çattı.

Çömezler bir akşam yemeğinden sonra Adonai'nin dairesine çağırıldılar. Herhangi bir girizgâha gerek görülmeden tek tek Kan Yürüyüşüne alındılar. Mia iç çamaşırına kadar soyunurken aç gözleri üstünde hissediyordu; diğerleri soyunurken o da aynısını yapmıştı. Domuzcu'nun altında kan kırmızısı sıcaklıktan çıkarken, çömezlere iyice yıkanıp çabucak giyinmeleri söylendi. On yedi çırak üstü kapalı bir gondolla –aşağısı kurtarmazdı– Tanrımezarı'nın ilik semtine götürüldüler. Mia, Carlotta, Ashlinn ve Osrik'le birlikteydi ve gondolun tentesinin altından Tanrımezarı'nın en zengin ve en güçlülerinin mülklerini izliyordu. Gondolu süren Eller, hizmetkârların en şık giysilerine bürünmüşlerdi; sırma süslemeli frak ceketler ve ipek çoraplar. Saan'ın kanı andıran kırmızı ışıltısının yüzü, kabaran ağır gri bulutların arkasına düşmeye başlamıştı ama Mia, azurit gözlüğünü burnunun üstüne indirip gözlerini kısmıştı.

Renkli camın üstünden Carlotta'ya baktı ve Marielle'in kızın yüzünden yarattığı şiiri hayranlıkla süzdü. Dokuma sadece birkaç döngü önce yapılmıştı ve farkı ya da diğer acemi öğrencilerin ona nasıl bakakaldığını görmemek elde değildi. Carlotta'nın dudakları dolgunlaşmış, vücudu yuvarlaklaşmıştı. Ve bir zamanlar yanağını süsleyen simyevi köle mührünün yerinde şimdi artık sadece açık renkli pürüzsüz bir ten vardı.

Mia, "Dokumacı işi biliyor," diye gülümsedi.

Carlotta, Mia'ya baktıktan sonra yüzünü yeniden pencereye çevirdi.

"Haklısın."

"Ah, haydi, tablo gibisin, Lotti," diye itiraz etti Ash. "Marielle işinin ehli."

Kız kardeşinden dirsek yiyen Osrik de söze girdi. "Ah, evet. Tablo gibi, hiç şüphe yok."

"Çok tuhaf," diye mırıldandı Carlotta. "İnsan neleri özlüyor."

Eli köle mührünün olduğu yere gitti. Parmakları pürüzsüz teninde dolaştı. Başka bir şey demedi, Mia da üstüne gitmek istemedi. Ama önünden akan şehre bakarken kızın gözlerinde dans eden anıları görebiliyordu. Carlotta'nın irislerini daha koyu bir maviye boyayan gölgeleri.

Bir köle kız zehir sanatını nerede öğrenmiş olabilir?

Onu Kilise'ye katılmaya iten ne?

Neden burada?

Mia, Örümceköldüren'in ödülünde en büyük rakibinin Carlotta olduğunun farkındaydı. Müşfik Kedi doğru söylemişti; merhamet ona karşı kullanılabilecek bir zayıflıktı. Umursamamalıydı.

Ama nedense umursuyordu.

Gondolları sonunda beş katlı bir konağın önündeki küçük iskeleye yanaştı; sadece ilik sakinlerinin sahip olabileceği türden bir evin önündeydiler.

"Bu ne şimdi?" diye fısıldadı Mia.

Ashlinn ile Osrik aynı anda omuz silkti; anlaşılan babaları onlara her şeyi anlatmamıştı. Mia iskeleye çıkmadan önce mezarkemiği hançerini dördüncü kez kontrol etti. Kanaldan buz gibi rüzgâr esiyordu ve ayağının altındaki zemin kaygandı.

Çömezler konağın antresine alındılar. Gösterişli Liis tarzında güzel portrelerin asılı olduğu duvarlar kırmızıydı.* Çiçeklerle dolu vazolar havayı yumuşacık bir kokuyla dolduruyordu ve gömme şöminede gürül gürül bir ateş yanıyordu.

---

* Liis portre sanatı Cumhuriyet'in en iyisi olarak bilinir ve en iyi ressamlar yaptıkları işlerin karşılığında küçük servetler kazanabilirler. XIV. Francisco'nun maiyetinde yaşayan ünlü bir ressam olan Vaiello, oyle korkutucu bir servet edinmişti ki krallığı iki kez satın alabilecek parası olduğu söylenirdi. Ne yazık ki çok fazla şarap, Francisco'nun ikinci oğlu Donatello, dört direkli bir yatak ve bir kırbaç içeren bir hadisenin ardından Vaiello ihanetten yargılandı ve ölüme mahkûm edildi.

Tahmin edileceği gibi, Vaiello'nun idam edilmesi tablolarının değerinde ciddi bir tırmanışa yol açtı ve o tabloların sahibi olan ilik sakinleri küçük servetlere kondular. Ancak bu durum beklenmedik bir şekilde, Liisli ressamların peş peşe cinayete kurban gitmesine neden oldu; çünkü bazı kurnaz soylular kendi koleksiyonlarının değerini artırmak için tabloları yapan zavallı piçleri katletmenin peşine düşmüşlerdi. Ressamlar sinekler gibi peş peşe dökülmeye başladı ve Vaiello'nun ölümünden sonraki ilk birkaç ayda, "portre ressamlığı" krallığın en tehlikeli mesleğine dönüştü.

Bu ressam ölümleri tam gaz devam ederken, sipariş alabilecek durumdaki usta sayısındaki azalma, yeni çalışmaların fiyatlarının ürkütücü bir şekilde tırmanmasına neden oldu. Değerlerinin arttığını fark eden bu ustalar daha az çıra'c yetiştirerek fiyatların daha da yükselmesine yol açtılar. Krizin zirve yaptığı dönemde, standart bir portre fiyatının Yukarı Valentia'da iki adet orta ölçekli mülk ve bir ilk doğan kız evlada denk olduğu söylenir. Bu çöküş, Kral Francisco'nun araya girmesi ve eş zamanlı olarak biri Tanrımezarı'nda, diğeri Elai'de (buradaki daha fazla bilinen bir üniversitedir) iki üniversiteyi Liis'e ressam yetiştirilmesiyle görevlendirmesi ve Liisli bir ressam öldürmenin cezasının çarmıha gerilmek olacağını ilan etmesiyle son buldu.

Bu arada bu olay Tanrımezarı'ndaki Büyük Lonca'da hâlâ arz-talep kanunlarının kusursuz bir örneği olarak anlatılır. Vaiello'nun anısına, "Binici Kırbacı Prensibi" olarak anılır.

Şahit Aalea muazzam dönen merdivenin tepesinde durmuştu. Bunun sadece kitaplarda rastlanan saçma bir ifade olduğunu düşünse de, Aalea'nın görüntüsü Mia'nın nefesini kesti. Şahit siyah dantel ve incilerle süslenmiş, uzun etekleri uçuşan kan kırmızısı bir elbise giymişti. Elbisenin beli, ejderkemiğinden bir korseyle acı verici bir şekilde sıkılmıştı ve düşük omuzlu kesimi, pürüzsüz ve süt beyazı tenini açıkta bırakıyordu. Aalea elinde zarif, fildişi bir çubuğun ucuna yerleştirilmiş *domino* bir maske tutuyordu.

Lotti'nin gözleri büyüdü; yüzüyle ilgili şüphelerini bir süreliğine unutmuştu.

"Böyle bir elbiseye girebilmek için kendi annemi öldürürdüm."

"Ben böyle bir elbiseye girmek için hem seni hem anneni öldürürdüm," diye fısıldadı Ash.

"Dans etmek mi istiyorsun, Järnheim?" dedi Lotti duygusuz bir ifadeyle. "Melfi-kesimli bir korse ve aynı kumaştan eldivenlerle tamamlanmış Liis işi ipek brokardan bir tuvalet? Ben seni gömerim be."

Mia ve Ash'in kahkahası Aaela'nın duman kadar yumuşak sesiyle bölündü.

"Çömezler," diye gülümsedi. "Hoş geldiniz ve geldiğiniz için teşekkürler. Kızıl Kilise'ye girişinizden bu yana üç ay geçti. Derslerin uzadıkça uzadığını ve çok ağır geldiğini biliyoruz bu yüzden arada bir, Kilise'yi... biraz gevşemenize izin vermeye ikna ediyorum."

Aalea çömezlere gökyüzündeki güneşi aratmayan bir gülümsemeyle baktı.

"Büyük Aşar yaklaşıyor ve malum, insanın sevdiklerine armağanlar vermesi âdettendir. Katıldığım en eğlenceli partilerin ev sahibi ve genç bir ilik mensubu olan Praetor Giuseppe Marconi'nin konağı kanalın karşı tarafında. Bu akşam bu Praetor, Tanrımezarı sosyetesinin sadece en üst tabakasının davet edildiği geleneksel Büyük Aşar galasına ev sahipliği yapıyor. Ve sizin de... davetiyeleriniz ayarlandı.

Aalea bir anda, hiç yoktan bir avuç parşömen çıkarıp yelpaze gibi sallayarak boynunu serinletti.

"Elbette, hepinizin böyle seçkin bir geceye davet edilme nedeninizle ilgili ikna edici bir hikâye uydurmanız gerekecek. Ancak sizi bunun için yeterince hazırladığımdan eminim. Sonuçta bu bir maskeli balo ve istediğiniz yüzü seçebilirsiniz."

Şahit eliyle çift kanatlı bir kapıyı işaret etti.

"İçeride uygun kıyafetler bulacaksınız. Keyfinize bakın, canlarım. Gülün. Sevin. Yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayın ve bir an için bile olsa, hizmet etmenin ne olduğunu unutun."

Aalea yaldızlı davetiyeleri dağıttıktan sonra kızları çift kanatlı kapıdan içeri soktu. Mia içeride o güne dek gördüğü en güzel tuvalet ve paltolarla dolu askıları gördü. En iyi kesimler. En zengin kumaşlar. Ashlinn ipekli korselerin arasına dalarken, Jessamine bile her zamanki asık suratını bir yana bırakmıştı.

Mia fal taşı gibi açılmış gözlerle kürk, kadife, damask ve dantel ormanında dolaşmaya başladı. Böyle giysileri bu kadar yakından görmeyeli uzun yıllar olmuştu. Giymeyeli daha da uzun. Küçükken en büyük balo ve galalara katılır, en güzel elbiseleri giyerdi. Senatörlerin balo salonlarında babasının ayaklarının üstüne basarak dans ettiği zamanları hatırlıyordu. Bir an altüst oldu. Kaybettiği hayatın anıları, olabileceği ama asla olamadığı insana dair düşünceler üstüne çullanmıştı.

Parmaklarını Aalea'nın onlar için hazırladığı maskelerin üstünde gezdirdi. Hepsi yüzü tamamen kaplayan, oval biçimli *volto*lardı*. İnci beyazı seramik zemin altınla süslenmişti ve hepsinde sağ gözün altında kan kırmızısı üç gözyaşı damlası vardı. Dokununca kadife hissi veren, ince işçilikli maskelerdi.

"Sence de bütün bunlar biraz fazla değil mi?"

Mia dönünce Tric'in asık bir suratla diğer çömezlere baktığını gördü. Osrik ve Marcellus çeşit çeşit yelek ve kravatlar deneyerek ve "Önden buyurun, efendim," "Hayır, hayır, siz önden buyurun, efendim," gibi cümleler mırıldanarak birbirlerine reverans yapıyorlardı. Carlotta kendi etrafında dönerken farklı tonlar yansıtan akıllara zarar bir kumaştan yapılma bir elbise giymişti. Suskun tepeden tırnağa beyazlar içindeydi; sadece yeleği ışıltılı bir simle işlenmişti.

"Biraz mı?" dedi Mia.

"Bizim Ana'nın havarileri olmamız gerekiyor. Oysa hepsi çocuk gibi davranıyor."

Gerçeği söylemek gerekirse Mia da onlara katılmanın eşiğine kadar gelmişti. Aalea onları Tanrımezarı'na ilk gönderdiğinde bir hücreye kapatılmış ve Kılıçların Efendisi'nin emriyle neredeyse ölesiye hırpalanmıştı. O zamandan beri hepsi Köprüler ve Kemikler Şehri'ne defalarca gitmişlerdi ama Mia bu "hediyenin" gerçek olamayacak kadar iyi olduğu duygusunu üstünden atamıyordu. Yine de omuz silkti.

"Arada sırada eğlenmekten zarar gelmez. Sen de dene. Hoşuna gidebilir."

Tric, "Saçma," diye homurdandı. "Ben buraya eğlenmeye gelmedim."

"Sakin ol, huysuz yüzbaşım." Mia maskelerden birini alıp Tric'in yüzüne tuttu. "Arada gülsen bile kimse görmeyecek."

Tric iç geçirdi ve erkek giysilerinin bulunduğu rafları süzdü. Ceketler, düşük kollu işlemeli yelekler, ışıltılı tokalı çizmeler ve pırıltılı düğmeli yelekler.

"Bu tür işlerde pek bilgili değilim," diye itiraf etti. "Aalea elinden geleni yapıyor ama doğrusunu istersen nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Mia elinde olmadan gülümsedi. Kolunu uzattı.

"O zaman iyi ki yanındayım, Don Tric."

---

* İt. Yüz, çehre. (ed.n.)

Tric sonunda şık bir görüntüye kavuştu. Gerçi onunki kadar geniş omuzlara uyacak bir şey bulmak başlı başına bir mücadele olsa da Mia sonunda Tric'e altınyaldızlarla işlemeli kömür grisi (anlaşılan bu sezon erkek giyiminde koyu renk modaydı) uzun bir frak bulmayı başardı. Oğlan yüzünü buruşturarak otururken, Mia rastalı saçlarını olabildiğince düzgün bir şekilde topladı ve boynuna beyaz bir ipek kravat bağladı. Mia'nın eserini aynada inceleyen Tric hoşnutsuz bir tavırla başını salladı. Ashlinn köşeden yüksek sesle ıslık çaldı.

Mia kendine ezilmiş kadifeden koyu şarap rengi cüretkâr bir tuvalet seçti ve başına aynı kumaştan üç köşeli bir şapka yerleştirdi. Gözlerine sürme çekti, dudaklarını burgonya kırmızısına boyadı. Aalea kırmızı tonlarını tercih ediyordu, ten renkleri benzediği için Mia kumar oynamaya değebileceğine karar vermişti. Bir çift uzun eldiven ve kurt kürkünden bir şal seçtikten sonra aynaya bakıp kendine gülümsedi.

Ash köşesinden bir ıslık daha çaldı.

Çömezler yeniden solmaya yüz tutan güneşe çıkıp gondolla kanalın karşı tarafına taşındılar. Geniş iskeleden Marconi Konağı'nın kapılarına doğru ilerlerken, Mia misafirlerin bazılarının gondollar, diğerlerinin ise soğukta kişneyen ve ayaklarını yere vuran atların çektiği faytonlarla geldiğini gördü. Suyun bulunduğu yönden acı bir rüzgâr esiyor ve Mia'nın nefesi havada asılı kalıyordu. Bulutların arkasında kalan soluk kırmızı güneş yüzünden gözlerini kısarak kurt kürküne daha sıkı sarınırken, omuzları açıkta bırakan bir tuvalet giydiğine pişman oldu. Ashlinn'le kol kola yürüyen Tric, Mia'nin titrediğini fark edince onu ısıtmak için boştaki kolunu beline sardı.

Mia'nın elbise seçimiyle ilgili pişmanlığı biraz azaldı.

Çömezlerin hepsi *volto*larını takmış, yüzlerini maskelerin pürüzsüz seramiklerinin arkasına saklamıştı. Girişe doğru ilerlerken, Mia diğer misafirlerin de benzer kıyafetler içinde olduğunu gördü ve bazı maskeleri gördükçe şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Bir beyefendi, göz çukurlarında simya kürelerinin yandığı, fildişinden oyulmuş bir kurukafa takmıştı. Bir kadın, güneş doğru açıdan vurduğunda alev alev dalgalanırmış gibi görünen ateşkuşu tüylerinden bir *domino* takmıştı. En göz alıcı maske, henüz ergenlik çağındaki bir genç kızın taktığı ve yüzüne birebir oturan, uzun ve siyah bir ipek demetiydi. İpek rüzgârda ucu açık bir yelken gibi salınıyordu ancak içeri girdiklerinde de,esinti olmamasına rağmen dalgalanmaya devam etti.

Onları yanaklarında köle mührü olan hizmetkârlar ve ortalama bir insanın yıllık gelirinin yetmeyeceği pahalı giysiler karşıladı ve büyük antreye buyur edilmeden önce davetiyeleri kontrol edildi. Praetor Marconi'nin duvarları mermerden, kapı kolları altından olan konağından zenginlik akıyordu. Tavandan Dweymeri kristalinden

yapılma avizeler sarkıyordu ve içerisi yumuşak bir müzik ve yüzlerce sesin kahkaha, fısıltı ve şarkıların karıştığı uğultusuyla doluydu.

"Demek insanların yarısı böyle yaşıyor," dedi Tric.

"Ben burada uzun süre kalmaya dayanabilirim," dedi Ash. "Eski çevren bu muydu, ha, Corvere? Her zaman bu kadar fiyakalı mıdır?"

Mia önlerindeki ihtişama baktı. Bir zamanlar ait olduğu dünyaya.

"Herkesin daha uzun boylu olduğunu hatırlıyorum."

Garsonlar altın tepsilerle geldiler. Misafirlerin maskelerini çıkamadan şaraplarını yudumlayabilmeleri için Dweymeri kristalinden kadehlere zarif pipetler yerleştirilmişti. Tatlı ikramlar, şekere batırılmış meyveler. İnce sigaralar ve uyku otuyla doldurulup hazırlanmış pipolar, mürekkep dolu iğneler. Mia görüntülerin, seslerin ve kokuların aklını başından aldığı salonda elinde kadehiyle dolaşırken Aaela'yı da şüphelerini de endişesini de unuttu. Tric'le birlikte balo salonuna açılan çift kanatlı kapıya geldiklerinde, soytarı maskesi içindeki bir hizmetkâr önlerinde eğildi.

"Mi Don. Mi Dona. İsimlerinizi alabilir miyim?"

Tric davetiyesini cebinden alev almış gibi hızla çıkardı.

"Çok teşekkür ederim," dedi hizmetkâr. "Ancak adınızı almam gerekiyor, Mi Don."

"Ne için?"

Mia sinir bozucu sessizliği karamel kadar pürüzsüz bir sesle bozdu.

"Adım Kucaklayan, Vizka Adası'ndan Denizmızrağı kabilesinin Bara'sı."

Tric telaşla Mia'ya baktı. Hizmetkâr, Mia'yı selamladı.

"Teşekkür ederim, Mi Dona. Ya siz?"

"Eşlikçisiyim."

"Teşekkürler." Hizmetkâr balo salonunun basamaklarını tırmandı ve yüksek sesle, "Denizmızrağı kabilesinin barası ve kavalyesi."

Üç yüz küsur misafirden birkaçı ikiliye baktıysa da büyük kısmı sohbetlerini sürdürdüler. Mia, Tric'i kolundan tuttu ve onlara bakan insanları başıyla selamlayarak merdivenden indi. Yanlarından geçen bir hizmetkâra eliyle işaret edince, hizmetkâr ince fildişi bir ağızlığa tutturulmuş siyah bir sigarayı yakıp saygılı bir tavırla Mia'ya uzattı. Mia sigarayı maskesinin dudaklarının arasından kaydırıp hoşnut ve gri bir nefes çekti.

"*Kucaklayan* mı?" diye tısladı Tric.

"Domuzdürten'den iyidir."

"Kan aşkına, Mia..."

"Ne?" dedi Mia pis pis gülerek. "Eminim sen pek güzel kucaklıyorsundur."

"Kara Ana bana yardım et," diye iç geçirdi. "Kahrolası bir içkiye ihtiyacım var."

Bir anda oğlanın yanında, güneşlerin altında var olan neredeyse her tür içkinin bulunduğu tepsiler taşıyan on dört uşak beliriverdi. Tric önce şaşırdı, sonra omuz silkip iki altınşarap kadehi aldı.

"Çok incelisin," dedi Mia kadehlerden birine uzanırken.

"Haydi oradan, bunlar benim. Kendi içkini kendin al."

Mia'nın gözleri maskeler, ipekler ve tenler denizinde dolaştı. Yukarıdaki asma kata yerleşmiş yaylı sazlar dörtlüsünden yayılan güzel notalar bir parfüm havayı doldurmuştu. Salonun ortasında para babası erkekler ve şık giyimli kadınların oluşturduğu çiftler kâh sohbet ederek kâh gülüşüp birbirlerine kur yaparak dans ediyorlardı. Gizlenmiş yüzler deryasında kristal kadehlere çarpan altın yüzüklerin şıngırtısı çınlıyordu. Aalea haklıydı; bütün bunların içinde kim olduğunu unutmak çok kolaydı.

Mia iç geçirdi. Başını salladı.

"Ne manzara ama," dedi Tric.

"Eskiden benim dünyam burasıydı," dedi yumuşak bir sesle. "Özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi."

Kristale vurulan metalin şıngırtısı dikkatini çekince Mia bakışlarını asma kata çevirdi. Bütün gözler yüzünün yarısı altın varaklı bir dominonun arkasındaki gülümseyen beyefendiye çevrilirken müzik sustu. Adamın sim işlemeli ipek ceketini değerli taşlarla süslenmiş bir kravat tamamlıyor, her parmağında ayrı bir yüzük parlıyordu.

Ev sahibimiz Praetor Marconi olmalı.

Adam zengin ve derin bir sesle, "Hanımlar ve beyler," dedi. "Mütevazi evime hepiniz hoş geldiniz. Uzun bir konuşmayla sizi eğlencenizden alıkoyacak değilim ancak Büyük Aşar zamanı geldi ve her birinize, özellikle muhteşem konsülümüz Julius Scaeva'ya teşekkür etmemem büyük gaflet olurdu."

Mia çenesinin kasıldığını hissetti. Gözleri kalabalığı taradı.

"Gelin görün ki soylu konsülümüz galamıza katılmadı ama yine de her birinizden birer kadeh alıp şerefine kaldırmanızı rica ediyorum. Kralyaratanlar bizi yeniden monarşinin boyunduruğunda köle yapmaya yelteneli altı yıl oldu. Konsül Scaeva Cumhuriyet'i kurtaralı ve bizi altın bir huzur ve refah çağına kavuşturalı, altı koca yıl. Onsuz, bunların hiçbiri mümkün olamazdı."

Genç praetor kadeh kaldırdı. Salondaki herkes, Mia dışında herkes onu taklit etti. Ona bakınca Tric'in gözleri büyüdü. Konsülün şerefine kadeh kaldırmamak skandalı davet etmek demekti. Mia kırılmalarından korkacak kadar dişlerini sıkarak yanından geçen bir tepsiden bir kadeh aldı ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte havaya kaldırdı.

"Konsül Julius Scaeva'ya!" diye haykırdı Marconi. "Her Şeyi Gören onu kutsasın!"

Kalabalığın cevabı gecikmedi. "Konsül Scaeva!"

Kadehler tokuşturuldu, içkiler kafaya dikildi, odayı nazik alkışlar doldurdu. Praetor Marconi misafirleri selamlayarak inerken müzik yeniden başladı. Mia'nın, maskesinin ardındaki yüzü asıktı. Bir anda bu dünyaya, bu hayata olan özlemi birkaç saniye öncesine göre...

"Dans eder misin?" diye sordu Tric.

Mia gözlerini kırpıştırdı. Tric'in maskesine ve altındaki ela gözlerine baktı.

"Ne?"

"Dans. Eder. Misin?" diye tekrarladı Tric.

Mia kendini tutamayarak güldü. "Neden? Sen eder misin?"

"Şahit Aalea bir süredir öğretiyor. Olur da kendimi ilik mensubu bir ailenin kızıyla ya da zevk sahibi bir donayla bir ilişkinin içinde bulursam diye."

"Zevk sahibi donaların standartları hayli yüksektir, Bara Kucaklayan."

"İlla bilmek istiyorsan, Aaela mükemmel olduğumu söylemişti."

Oğlan dirseğini uzattı. Mia etrafına baktı. Gülümseyen boş yüzler arkalarındaki gerçek yüzleri gizliyordu. Altına ve yalanlara batırılmış ilik mensubu piçler. Mia hiç kendini buraya ait hissetmiş miydi? Burası hiç onun dünyası olmuş muydu?

Maskesini kaldırıp altınşarabı kadehini kafasına dikti. Geçen tepsiden bir kadeh daha alıp onu da aynı hızla bitirdi.

"O zaman, canı cehenneme."

Yanan sigarasını yakınındaki bir şarap kadehinde söndürüp Tric'in koluna girdi.

Dans pistine ilerlerken, Tric kılıç tutmaktan nasırlaşmış iri eliyle elini sıkıca tuttu. Mia'nın midesinde kelebekler uçuşurken Tric bu kez elini kızın beline koydu. Mia müzik sesinin yükselip etraftaki konuşmaları bastırmasına içinden bir küfür savurdu. Orada o boş, gülümseyen yüzler denizinde dans etmeye başladılar.

Tuhaftı ama oğlanın yüzü örtülü olduğu için Mia sadece gözlerini görebiliyordu. O ışıltılı ela gözlere bakıp sadece kendisine odaklandıklarını görmek. Sergilenmeye çıkmış onca inci, mücevher, ipek, ışıltı ve ihtişam. Altına batırılıp çıkarılmış gibi görünen bütün güzel don ve donalar. Ve Tric buna rağmen, sadece ona bakıyordu.

Mia onu Şarkılar Salonu'nda izlerken ne kadar zarif olduğunu görmüştü ama Aalea'nın derslerindeki beceriksizliğine rağmen oğlan çok iyi dans ediyordu. Mia kendini bir anda kollarının arasına havalanırken, oğlanın etrafında döndürülüp kolunun üstünde arkaya yatırılırken buldu. Müzik hızlandıkça dünyanın geri kalanı bir hiçliğe dönüşüyordu. Bir an, ailesi bir cinayetle dağılmış, yakıcı bir intikam susuzluğu çeken o kız olmaktan, Mia Corvere olmaktan çıktı. Artık çömez bir suikastçı ya da bir tanrıçanın hizmetkârı değildi. Sadece bir kızdı. Ve Tric de bir delikanlı. Gözleri birbirlerinden başka her şeye kör olmuştu. Aalea'nın sesi kulaklarında çınlıyordu.

"Keyfinize bakın, canlarım. Gülün. Sevin. Yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayın ve bir an için bile olsa, hizmet etmenin ne olduğunu unutun."

"Davetiyeler lürfen."

Mia müziğin sustuğunu fark etti. Salon sessizdi. Dönünce kendini cilalı mezarkemiği göğüs zırhlarını kuşanmış üç Luminatii lejyonerine bakarken buldu. Liderleri mahkeme duvarı gibi bir adamdı. Soğuk mavi gözleri Tric'e sabitlenmişti.

Asker, "Davetiyeler," diye tekrarladı.

Tric, Mia'ya baktı. Ceketinin cebine uzandı.

"Elbette."

Yüzbaşı parmaklarını şaklatarak kalabalığın kenarında duran Ashlinn ve Osrik'i işaret etti. "Onlarınkilere de bakın. Kanlı gözyaşı olan herkesinkine." Şaşkın misafirlerin arasına dağılan askerler Aalea'nın maskelerini takan çırakları tek tek seçmeye başladılar. Suskun. Pip. Jessamine. Petrus. Carlotta...

Tric elini cebinden çıkardığında, elinde sadece toz taneleri vardı.

"Daha bir dakika önce burada olduğundan eminim."

Mia da korsesinin iç kısmındaki gizli cebe uzandı. Ama davetiyesini güvenli bir şekilde sakladığı yerde bir avuç tozdan başka bir şey bulamadı. Sanki...

Sanki...

"Düşündüğüm gibi," dedi yüzbaşı. "Bizimle gelin Bara Kucaklayan."

Eller Tric'in dirseğine yapıştı. Mia'nın bileğine. Mia Osrik'e bakınca, Ashlinn'in de omuzlarından yakalandığı ana denk geldi. Gözüne kelepçeler ilişti, çeliğin ışıltısı. Etraflarındaki davetliler balonun kesintiye uğraması karşısında afallamıştı; Praetor Marconi evinin huzurunu bozmaya kimin cüret ettiğini bilmek istiyordu. Ancak o huzur yanılsaması bir anda yok oldu.

Tric onu tutan eli yakalayıp sahibinin kolunu büktü ve dirseğinden kırdı. Mia korsesinden çıkardığı hançeri bileğini tutan Luminatii'ye sapladı. Jessamine şarap kadehini lejyonerlerden birinin suratında patlatırken bir şangırtı ve boğuk bir çığlık duyuldu. Osrik avazı çıktığı kadar kükrüyordu.

"Koşun! Koşun!"

Mia hançeri askerden çıkardı ve ona uzanan bir lejyoneri daha kana buladı. Tric çoktan harekete geçmişti, salonda önüne çıkan erkek ve kadınlara çarparak son hızla koşuyordu. Geçerken havada yakaladığı bir içki tepsisini bir pencereye fırlattı ve tuzla buz olan camda açılan delikten kendisi de dışarı fırladı. Mia da hemen arkasındaydı, bir cam kırığı kolunu yarınca acıyla inleyerek konağın yan tarafında uzanan ince çim şeride yuvarlandı. Tric'in üstüne düşerek oğlanın ciğerlerindeki havanın bir *puffff* sesi eşliğinde boşalmasına neden oldu.

"Durun!" diye kükredi bir ses. "Işık adına durmanızı emrediyorum!"

Mia yüzünü acıyla buruşturarak Tric'i de ayağa kaldırırken üstü başı kan içindeydi. İkili kırık camların çatırtılarını ve telaşlı çığlıkları arkada bırakarak, binaların

arasındaki dar bir yoldan son hızla koşmaya başladılar. Mia yukarıdan bir camın patladığını duydu ve Suskun'un kırmızıya boyanmış beyaz ceketiyle karşıdaki konağın çatısına atlayıp orada yuvarlandığını gördü. Arkalarından ağır çizmelerin gürültüsü geliyordu. Mia teninde rüzgârın ısıran soğuğunu hissetti. İkili konağın arazisini çevreleyen dövme demirden yüksek çite ulaşınca, Tric çevik bir hareketle kendini diğer tarafa attı.

"Haydi!" dedi tıslar gibi.

Mia omzunun üstünden arkaya bakınca dört Luminatii'nin ellerinde ışıldayan alev alev güneşçeliği kılıçlarla ona doğru koştuğunu gördü. Ancak üstündeki tuvalet, bırakın karşısında yükselen üç metrelik demir parmaklığı, canhıraş bir kovalamaca için bile en uygun kıyafet değildi. Mia hançeriyle bir kesik atarak tuvaletin kalça hizasından yırtılıp açılmasını sağladı. Parmaklıklara atıldı ve alev saçan uzunkılıçların havada ıslık çalararak dilim dilim ettiği dövme demiri eriyik küreciklere dönüştürdüğü anda, kendini diğer tarafa atmayı başardı. Aradan Tric'in kolu göründü, bıçağı kıpkırmızı parlıyordu. Mia oğlanın acıyla haykırdığını duydu. Yanına, parke taşlarının üstüne indiği anda ikisi birlikte, dondurucu rüzgârda dörtnala koşmaya başladılar.

"Nereye?" dedi Tric nefes nefese.

Mia, "Aalea," diye soludu.

Tric başıyla tamam işareti verip iskeleye yöneldi ve zavallı bir hizmetkârı suyun içine itip gondola el koydu. Mia da gondola atladı ve suyu yararak hızla ilerlerlerken, yarım düzine kadar Luminatii çoktan arkalarındaki bir su aracına doluşup peşlerine düşmüştü. Tric gondolunu Şahit'le buluştukları konağa çevirdi. Ön tarafta tek bir El, pencerelerde ışık yoktu. Ön kapıdan içeri daldıklarında giriş holünü ve giyindikleri salonu boş buldular. Hava tozlu ve soğuktu. Sanki yıllardır kimse ayak basmamış gibi.

Ağır çizme sesleri. Ardına kadar açılan ön kapılar. Mia bir küfür savurup Tric'in elini tuttu ve birlikte arka kapıya, oradan da binanın arkasında uzanan dar ara sokağa koştular. Arkalarından bağırış sesleri ve çelik çınlamaları geliyordu. Biraz ötedeki suyolundan takviye birlik çağıran ıslıkların ve yere vuran ayakların sesleri yankılanıyordu. Tric onu başka bir konağın mutfak girişine çekti; hizmetkârların ciyaklamaları arasında son hızla mutfaktan antreye koşup ön kapıdan parke taşlı işlek yola fırladılar.

Mia'nın kolundan oluk oluk kan akıyordu. Tric ise nefes nefese böğrünü tutuyordu. Mia oğlanın ceketinde bir yanık izi gördü, yanık et kokusu aldı. Parmaklıklardaki mücadele sırasında Tric güneşçeliğinin tadını almış olmalıydı; yeleği kan içindeydi.

"İyi misin?" dedi soluk soluğa.

"Koşmaya devam et!"

"Sıktır et koşmayı!" diye çıkıştı Mia. "Kahrolası bir korsenin içindeyim!"

Kız yanlarından geçen bir atlı arabaya atıldı ve ikinci sınıf bir malikânenin üniformasını giyen sürücünün şaşkın bakışları arasında adamın yanına tırmandı.

"Merhaba," dedi.

"Mer..."

Adam karnına yediği dirsek darbesiyle sürücü koltuğundan parke taşlı yola yuvarlandı. Mia dizginlere asılıp atları kişnemeler eşliğinde durdurdu ve *volto*sunu yüzünden çekip tek kaşını kaldırarak Tric'e baktı.

"Arabanız bekliyor, Mi Don."

Tric atlı arabanın arka basamağına atlayınca, tam nefes nefese bir Luminatii dörtlüsünün peşlerinden sokağa fırladığı bir anda, Mia atların dizginlerini şaklattı. Araba köprüler ve parke taşların üstünde sarsılıp sallanarak son sürat ilerlerken Mia düşmekten son anda kurtulduğu koltuğunda bir küfür savurdu. Arabanın ilik mensubu sahibi neler olduğunu anlamak için başını camdan dışarı uzattı ve sürücüsünün olması gerektiği yerde gece elbisesi lime lime olmuş bir genç kız gördü. Adam itiraz etmek için ağzını açarken, omzuna gölgelerden yapılmış gibi görünen bir kedi tünemiş olan Mia, kan lekeli teniyle gözlerini kısarak ona baktı.

Adam tek kelime etmeden başını içeri çekti.

"...bayağı havadar oldu sanki, değil mi?.."

"Öyle de denebilir."

"... elbisenin yarısını kaybetmiş gibisin..."

"Fark etmen büyük incelik."

"... gerçi şu oğlanla dans edişini düşününce, sadece yarısını kaybetmiş olmak sende hayal kırıklığı yaratmış olmalı..."

Mia gözlerini devirdi ve atları daha sert kamçıladı.

Kalçalar'ın güneyine varınca arabadan indiler. Mia parke taşlı zemine atladı ve üç köşeli şapkasını eğerek arabanın şaşkın sahibini selamladı. Sürücü koltuğunda rüzgârın soğuğu daha acımasızdı ve genç kızın dudakları morarmaya başlamıştı. Giysi seçimine bir kez daha lanet etmenin kıyısındayken, Tric frak ceketini çıkardı ve tek kelime etmeden kızın omuzlarına sardı. Ceket Tric'in sıcaklığını taşıyordu.

Arka sokakları ve küçük köprüleri koşarak geride bırakıp Kasaplar Körfezi'nin güneyine kadar geldiler. Domuzcu'ya varınca sessizce içeri girip, o anda sessizliğin hüküm sürdüğü kesimhanenin üstündeki asma katın basamaklarını tırmandılar.

Mia kan kaybından sersemlemiş, kolundan akan kan Tric'in ceketinin kolunu sırılsıklam etmişti. Tric'in yeleği ve pantolonu da ıslaktı ve elini yan tarafındaki berbat kesiğe bastırıyordu. Yüzleri solgun ve acılıydı ve müziğe, dansa, viskiye dair anılar çoktan geride kalmıştı. Canlarını zor kurtarmışlardı. Burunlarına dolan leş gibi bakır ve tuz kokusunun arasında, dönen merdiveni sessizce inip aşağıdaki kanlı odaya ulaştılar.

Şahit Aalea onları bekliyordu.

Zarif tuvaleti, ejderkemiğinden korsesi ve güzel *domino*su gitmişti. Siyahlar içindeydi ve kuzgun siyahı saçları kalp biçimindeki açık tenli yüzünü çevreliyordu. Tek renk gülümsemesindeydi. Mia'nın kolundan akan kan kadar kırmızı dudaklarında.

"İnsancılık oynarken eğlendiniz mi, canlarım?" diye sordu.

"Sen..." Hâlâ nefes nefese olan Tric yüzünü buruşturdu. "Sen..."

Şahit seramik kaplı zeminde onlara doğru yürüdü. Tric'in elini yarasının üstünden kaldırıp cıkcıkladı. Mia'nın kanlı parmak uçlarını öptü.

"Size hediyemiz," dedi. "Bir hatırlatma. Onların arasında yürüyebilirsiniz. Aralarında eğlenebilirsiniz. Aralarında yaşayıp gülebilir ve sevebilirsiniz. Ama ne olduğunuzu bir an bile unutmayın."

Aalea Mia'nın elini kaldırdı.

"Ve hizmet etmenin ne olduğunu *asla* unutmayın."

Şahit eliyle arkasındaki havuzu işaret etti.

"Büyük Aşar kutlu olsun, çocuklar."

20. BÖLÜM

YÜZLER

İçlerinden sadece biri Tanrımezarı'ndan dönemedi. Tovo adındaki siyah saçlı, gülerken gamzeleri çıkan oğlan. Oğlan için Methiyeler Salonu'nda sessiz bir ayin düzenlendi.

Adsız bir taş.

Boş bir mezar.

Koro ilahiler söyleyip Muhterem Rahibe onları tepeden izleyen taş tanrıçaya yakaran sözlerle seslenirken, Mia içinde kötü hissettiğine dair bir iz bulmaya çalıştı. Bu oğlanın kim olduğunu ve neden burada öldüğünü merak etmeye çalıştı. Ancak ayini soğuk bakışlar ve gergin dudaklarla izleyen diğer çömezlere bakarken, hepsinin aklından ne geçtiğini biliyordu.

Onun ölmesi benim ölmemden iyidir.

Mia, Tovo'nun adının anıldığını bir daha hiç duymadı.

Haftalar Büyük Aşar kutlanmadan, bir daha şükür sunulmadan akıp gitti. Maskeli balo duvarların arasındaki son şakalaşma havasını da alıp götürmüş gibiydi. Dokumacı işine devam ediyor, diğerlerini sanat eserlerine dönüştürüyordu ama gülümsemeler, göz kırpmalar, flörtleşmeler ve dokunuşlar bitmişti. Daha önce anlamamış olan varsa bile, bunun artık bir oyun olmadığının farkına varmışlardı.

Diamo'nun dokumadan geçtiği döngüde, Mia, Tric'in Cepler dersini atladığını fark etti. Avcı'nın pudra tuzaklarını ve bu tuzaklardan nasıl kaçınılacağını anlattığı hayli zahmetli dersin ardından dönen merdiveni tırmandı ve Dweymeri delikanlısını Şarkılar Salonu'nda buldu. Gömleğini çıkarmıştı. Teni terden parlıyordu. Ellerindeki çift ahşap kılıcıyla eğitim mankenine, cilasına çığlık attıracak sertlikte darbeler indiriyordu.

"Tric. Avcı'nın dersini kaçırdın."

Oğlan onu duymazdan geldi. Ahşap figüre inen darbelerin gürültüsü boş salonda, *çat çat çat,* yankılanıyordu. Tric'in çıplak gövdesi parlıyor, terden ıslanmış kâkülleri yüzüne düşüyordu. Yerde yarım düzine kadar kırık eğitim kılıcı duruyordu. Bütün döngüyü orada geçirmişe benziyordu...

"Tric?"

Mia oğlanın koluna dokunup onu durdurdu. Tric neredeyse hırlayarak ona döndü ve kolunu sert bir hareketle geri çekti. "Sakın bana dokunma."

Mia oğlanın bakışlarındaki öfkeye şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Aynı gözlerin dans ederken ona nasıl baktığını, parmaklarını parmaklarına nasıl kenetlediğini düşününce...

"Sen iyi misin?"

"Evet." Tric gözlerini silerek derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Haydi işe koyulalım."

Salonun altın ışıklarının altında, bir çember çizerek birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Ellerindeki tahta kılıçlarla Mia'nın Caravaggio'su* üstünde çalışmaya koyuldular. Ancak daha birkaç dakika geçmeden, Tric'in ders verecek havada olmadığı anlaşıldı. Mia hata yapınca akşamdan kalma bir kurt gibi uluyor, yanlış

---

* Çağının en korkulan kılıç ustalarından biri olan Antony Caravaggio, Kral III. Francisco'nun sarayında düellocuydu. Varlıklı genç donalara düşkünlüğüyle nam salan bir hovarda olan Caravaggio hayatı boyunca kırk üç düello yaptı ve kayıtlara göre on dört piç peydahladı. İki elinde birer kılıçla dövüşen Caravaggio zaman içinde adıyla anılmaya başlayan çifte silah kullanımının öncüsü oldu.

Ironiye bakın ki Caravaggio'nun sonunu getiren de bu ikiz tutkusu oldu. Caravaggio, Varus'un ikiz kızları Lucilla ve Lucia ile geçirdiği sarhoş gecenin ardından Don Lentülus Varus'la girdiği düelloda öldürüldü. Söylentiye göre hâlâ sarhoş ve kılıcını kullanamayacak kadar bitkin olan Caravaggio'nun rakibi tarafından haklanması çok kolay oldu. Böyle bir kılıç ustası için ne onursuz bir son.

Rivayete göre, Caravaggio'nun son sözü şu oldu: "Değerdi..."

Şahit Aalea onları bekliyordu.

Zarif tuvaleti, ejderkemiğinden korsesi ve güzel *domino*su gitmişti. Siyahlar içindeydi ve kuzgun siyahı saçları kalp biçimindeki açık tenli yüzünü çevreliyordu. Tek renk gülümsemesindeydi. Mia'nın kolundan akan kan kadar kırmızı dudaklarında.

"İnsancılık oynarken eğlendiniz mi, canlarım?" diye sordu.

"Sen..." Hâlâ nefes nefese olan Tric yüzünü buruşturdu. "Sen..."

Şahit seramik kaplı zeminde onlara doğru yürüdü. Tric'in elini yarasının üstünden kaldırıp cıkcıkladı. Mia'nın kanlı parmak uçlarını öptü.

"Size hediyemiz," dedi. "Bir hatırlatma. Onların arasında yürüyebilirsiniz. Aralarında eğlenebilirsiniz. Aralarında yaşayıp gülebilir ve sevebilirsiniz. Ama ne olduğunuzu bir an bile unutmayın."

Aalea Mia'nın elini kaldırdı.

"Ve hizmet etmenin ne olduğunu *asla* unutmayın."

Şahit eliyle arkasındaki havuzu işaret etti.

"Büyük Aşar kutlu olsun, çocuklar."

20. BÖLÜM

YÜZLER

İçlerinden sadece biri Tanrımezarı'ndan dönemedi. Tovo adındaki siyah saçlı, gülerken gamzeleri çıkan oğlan. Oğlan için Merhiyeler Salonu'nda sessiz bir ayin düzenlendi.

Adsız bir taş.

Boş bir mezar.

Koro ilahiler söyleyip Muhterem Rahibe onları tepeden izleyen taş tanrıçaya yakaran sözlerle seslenirken, Mia içinde kötü hissettiğine dair bir iz bulmaya çalıştı. Bu oğlanın kim olduğunu ve neden burada öldüğünü merak etmeye çalıştı. Ancak ayini soğuk bakışlar ve gergin dudaklarla izleyen diğer çömezlere bakarken, hepsinin aklından ne geçtiğini biliyordu.

Onun ölmesi benim ölmemden iyidir.

Mia, Tovo'nun adının anıldığını bir daha hiç duymadı.

Haftalar Büyük Aşar kutlanmadan, bir daha şükür sunulmadan akıp gitti. Maskeli balo duvarların arasındaki son şakalaşma havasını da alıp götürmüş gibiydi. Dokumacı işine devam ediyor, diğerlerini sanat eserlerine dönüştürüyordu ama gülümsemeler, göz kırpmalar, flörtleşmeler ve dokunuşlar bitmişti. Daha önce anlamamış olan varsa bile, bunun artık bir oyun olmadığının farkına varmışlardı.

Diamo'nun dokumadan geçtiği döngüde, Mia, Tric'in Cepler dersini atladığını fark etti. Avcı'nın pudra tuzaklarını ve bu tuzaklardan nasıl kaçınılacağını anlattığı hayli zahmetli dersin ardından dönen merdiveni tırmandı ve Dweymeri delikanlısını Şarkılar Salonu'nda buldu. Gömleğini çıkarmıştı. Teni terden parlıyordu. Ellerindeki çift ahşap kılıcıyla eğitim mankenine, cilasına çığlık attıracak sertlikte darbeler indiriyordu.

"Tric. Avcı'nın dersini kaçırdın."

Oğlan onu duymazdan geldi. Ahşap figüre inen darbelerin gürültüsü boş salonda, *çat çat çat*, yankılanıyordu. Tric'in çıplak gövdesi parlıyor, terden ıslanmış kâkülleri yüzüne düşüyordu. Yerde yarım düzine kadar kırık eğitim kılıcı duruyordu. Bütün döngüyü orada geçirmişe benziyordu...

"Tric?"

Mia oğlanın koluna dokunup onu durdurdu. Tric neredeyse hırlayarak ona döndü ve kolunu sert bir hareketle geri çekti. "Sakın bana dokunma."

Mia oğlanın bakışlarındaki öfkeye şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Aynı gözlerin dans ederken ona nasıl baktığını, parmaklarını parmaklarına nasıl kenetlediğini düşününce...

"Sen iyi misin?"

"Evet." Tric gözlerini silerek derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Haydi işe koyulalım."

Salonun altın ışıklarının altında, bir çember çizerek birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Ellerindeki tahta kılıçlarla Mia'nın Caravaggio'su* üstünde çalışmaya koyuldular. Ancak daha birkaç dakika geçmeden, Tric'in ders verecek havada olmadığı anlaşıldı. Mia hata yapınca akşamdan kalma bir kurt gibi uluyor, yanlış

---

* Çağının en korkulan kılıç ustalarından biri olan Antony Caravaggio, Kral III. Francisco'nun sarayında düellocuydu. Varlıklı genç donalara düşkünlüğüyle nam salan bir hovarda olan Caravaggio hayatı boyunca kırk üç düello yaptı ve kayıtlara göre on dört piç peydahladı. İki elinde birer kılıçla dövüşen Caravaggio zaman içinde adıyla anılmaya başlayan çifte silah kullanımının öncüsü oldu.

İroniye bakın ki Caravaggio'nun sonunu getiren de bu ikiz tutkusu oldu. Caravaggio, Varus'un ikiz kızları Lucilla ve Lucia ile geçirdiği sarhoş gecenin ardından Don Lentülus Varus'la girdiği düellода öldürüldü. Söylentiye göre hâlâ sarhoş ve kılıcını kullanamayacak kadar bitkin olan Caravaggio'nun rakibi tarafından haklanması çok kolay oldu. Böyle bir kılıç ustası için ne onursuz bir son.

Rivayete göre, Caravaggio'nun son sözü şu oldu: "Değerdi..."

adım atınca bağırıyordu ve en sonunda, kılıcını Mia'nın koluna derisini sıyıracak kadar sert indirdi.

"Kara Ana aşkına!" Mia bileğini tuttu. "İşte bu çok acıttı!"

"Amaç gıdıklamak değil," dedi Tric. "Jessamine'in karşısında da böyle gardını düşürürsen, gırtlağını boydan boya keser."

"Bak, seni öfkelendiren her neyse, anlatmak istersen dinlerim. Ama hıncını çıkaracak birini arıyorsan, seni mankenlerle baş başa bırakayım."

"Ben öfkeli değilim, Mia."

"Ah, öyle mi?" Mia kanamaya başlayan bileğini gösterdi.

"Sana ders vermemi istedin. Ben de veriyorum."

Mia iç geçirdi. "Şu duygusuz yüz ifadesi saçmalığı sıkmaya başladı, Don Tric."

Tric, "Siktir git, Mia!" diye bağırarak kılıçlarını fırlattı. "Sana bir şey yok dedim!"

Kılıçlar antrenman çemberinin içinde gürültüyle yere düşerken Mia olduğu yerde durdu. Tric'in gözlerinin içine baktı. Tenini kaplayan o korkunç mürekkep desenlerine. Altındaki yara izlerine. Henüz dokumacının elinin değmediği tek çırağın o olduğunu fark etti.

"Dinle," diyerek iç geçirdi. "Başkalarının sorunlarını halletmek konusunda dünyanın en parlak insanı sayılmam. Ve burnumu sokmak da istemem. Ama içini dökmek istersen, buradayım."

Tric yüzünü buruşturup boşluğa baktı. Mia hamleyi karşı tarafa, soruyu dile getirmeyi sessizliğe bıraktı. Uzun süren aksi bir sessizliğin ardından, Tric nihayet konuştu.

"Onu alacaklar," dedi.

"Anlamadım."

"Anlaman da gerekmiyor."

"Gerekmeyebilir," dedi Mia kılıcını kenara bırakırken. "Yine de anlamak isterim."

Tric bir kez daha iç geçirdi. Mia bağdaş kurup oturdu ve eliyle yanındaki taşa vurdu. Tric neredeyse dudaklarını sarkıtacak kadar asık bir suratla olduğu yerde çöküp dizlerinin üstüne oturdu. Mia oturduğu yerde kayarak yanında olduğunu hissettirecek kadar yaklaştı. İkisinin de suskunluğunu koruduğu uzun dakikalar geçti. Adını şarkılarından alan bir salon için fazla derin bir sessizlik.

Bütün bunlar Mia'ya aptallık gibi geliyordu. Hele burada. Burası katil yetiştiren bir okuldu. Çıraklar sinekler gibi peş peşe ölüyordu. Tric yarın sabaha kalmadan ölmüş olabilirdi. Ve o burada oturmuş, içini dökmesini sağlamaya çalışıyordu.

Kara Ana aşkına, aptallıktan da beter. Çok saçma.

Ancak belki de amaç buydu. Belki de Naev'in dediği gibiydi. Bunca duyarsızlık karşısında belki de gerçekten önemli olan şeylere sahip çıkmalıydı. Mia matlaşmış

saçları gözlerine düşen bu yabancı delikanlıya bakarken, onun gerçekten önemli olduğunu fark etti.

Mia için *önemliydi.*

"Selçağıran'ı ben öldürmedim," dedi Tric sonunda.

Mia gözlerini kırpıştırdı. Dürüst olmak gerekirse, o zamandan beri yaşanan onca ölümden sonra, oraya ilk gittiklerinde öldürülen Dweymeri delikanlısının ölümünü neredeyse unutmuştu.

"Sana inanıyorum."

"İstedim. Ama biri benden önce davrandı." Tric, Mia'ya yan yan baktı. Sesi öfkeden boğuklaşmıştı. "Bana *koffi* dedi, Mia. Ne demek olduğunu biliyor musun?"

Mia bir an konuşamadı. "Tecavüz sonucu..."

"Doğmuş bir piç," dedi Tric öfkeyle. "Tecavüz sonucu doğmuş bir piç."

Mia içinden derin bir iç geçirdi.

Demek doğruymuş.

"Yani baban bir Dweymeri korsanı mıydı? Annen de..."

"Annem bir baranın kızıydı."

"Ne?"

Tric, "İnanır mısın bilmem ama bir prenses," diye kıkırdadı. "Yani ben kısmen soyluyum."

"Bara mı?" Mia kaşlarını çattı. "Annen Dweymeri miydi?"

Anlamıyordu. Okuduklarına göre, tecavüz ve yağmalamaların failleri Dweymeri korsan lordları ve mürettebatlarıydı. Ama Tric'in annesi bir Ddweymeri'yse...

"Adı Yeryüzügezgini'ydi. Baramız Kılıçkıran'ın üçüncü çocuğu." Tric ismi acı bir tadı varmış gibi tükürürcesine söylemişti. "Senin şimdiki halinden çok büyük değilmiş. Geleneksel Gökler Festivali için Vizka'ya gidiyormuş. Bir fırtına kopmuş. Bir hizmetçisi ve bir lostromo arkadaşlarıyla birlikte kayalara çarpmışlar. Yüz kişiden yalnızca üçü sağ kurtulmuş.

"Onu Itreyalı bir trol gemisi bulmuş. Kaptan onları gemiye almış. Oğlanı denizejderlerine atmış. Anneme ve hizmetçisine tecavüz etmiş. Ve kim olduğunu öğrenince büyükbabama ağırlığınca altın karşılığı kızını geri alabileceği haberini göndermişler."

"Çene aşkına." Mia, Tric'in elini sıktı. "Çok üzüldüm, Tric."

Tric buruk bir gülümsemeyle kıza baktı. "Büyükbabam hakkında tek bir şey söyleyeceğim. Kızlarını çok severdi."

"Altınları vermiş mi?"

Tric başını hayır der gibi salladı. "Saklandıkları yeri bulup yerle bir etmiş. Erkek, kadın, çocuk kim varsa öldürmüş. Ama kızını geri almış. Dokuz ay sonra da bir torunu olmuş. Yüzüme her baktığında babamı görürdü."

Mia oğlanın gözlerine kalbi sızlayarak baktı.

Kahverengi değil, ela.

"Ama sen baban değilsin, Tric."

Oğlan, hikâyesi dudaklarında kuruyuvermiş gibi baktı ona. Havada bir değişiklik olmuştu sanki, Tric'in bakışında, Mia'nın karnındaki bir alevi tutuşturan bir şey vardı. O dipsiz gözlerde. Tenine kazınmış o nefret desenlerinde. Mia'nın kalp atışları hızlandı. Tric'in elindeki avuçları terliyordu. Titriyordu.

"... mia..."

Ayaklarının dibindeki gölge gibi titriyordu.

"... mia, dikkatli ol..."

"Vay, vay, vay."

Sessizlik büyüsü bir anda paramparça olunca Mia gözlerini kırpıştırdı. Jessamine yanında Diamo'yla basamakların başında duruyordu. Kızıl saçlı kız, siyah deri pantolonu ve kolsuz bluzuyla dövüş antrenmanına hazır görünüyordu. Kızın iri cüsseli yardakçısı da çirkin bir ışıltı taşıyan bakışlarıyla yanı başındaydı.*

Jessamine başparmaklarını kemerine takıp salonda dolaşmaya başladı.

"Ben de yokgecelerini nasıl geçirdiğini merak ediyordum, Corvere."

Mia ayağa kalkıp kızı tepeden tırnağa süzdü. "Umurunda olduğunu bilmiyordum, Jess."

Kızıl saçlı kız yerdeki kırık kılıçlara ve eğitim mankenlerine baktı.

"Antrenman mı yapıyordunuz?" dedi pis pis sırıtarak. "Oysa dua etmeniz daha iyi olurdu."

"Özrümü kabul et," dedi Mia bir şey arar gibi yere bakarak. "Ne düşündüğün o kadar umurumda değil ki son söylediklerini kıçımın neresine sallamışsam bulamıyorum."

Jessamine kaburgalarını tutarak neşesiz ve kısa bir kahkaha attı. Sonra yüzündeki gülümseme bir anda düştü ve taşa çarpmış gibi tuzla buz oldu.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun, sürtük?" dedi Diamo.

"Ah, sürtük demek." Mia başını salladı. "Çok yaratıcı. Sırada ne var? Kahpe mi? Hayır, fahişe, yanılıyor muyum?"

Diamo gözlerini kırpıştırdı. Mia oğlanın zihnindeki hakaret listesinde bu sözcüklerin üstünü çizdiğini ve yerlerini alacak başka bir şey bulamadığını görür gibiydi.

---

* Marielle oğlanın yüzünü dokurken çok iyi bir iş çıkarmış olsa da Mia ona her bakışında Diamo'yu tiksindirici olmaya sadece bir tık uzak buluyordu. İtreyalı oğlanın bakışında Mia'ya büsbütün çirkin gelen soğuk ve acımasız bir ışık vardı.

Gözlerin ruha açılan bir pencere olduğu gerçekse, Diamo'nunkiler ışık almayan, duvarları hasırla astarlanmış bir hücreye açılıyordu.

Tric de ayağa kalktı ve iri Itreyalının karşısında omuzlarını dikleştirdi ama Mia onun kolunu tuttu. Jessamine'in burada bir oyun çevirmesi pek olası değildi ve Mia döngü boyunca laf yetiştirebilirdi. İkisini de oradan topallayarak göndereceğinden emindi.

"Ne istiyorsun, Kızıl?"

"Kafatasını Senato Binası'nın basamaklarında, babamınınkinin yanında görmek," dedi Jess.

Mia iç geçirdi. "Julius Scaeva seninki gibi, benim babamı da idam etti. Bu bizi düşman değil, müttefik yapar. İkimizin nefreti de aynı..."

"Bana nefretten bahsetme," diye hırladı Jessamine. "Sen nefretin tadını hiç almamışsın, Corvere. Benim bütün ailem senin lanet olası hain baban yüzünden öldü."

Mia, "Babama bir kez daha hain dersen," diye kükredi, "ailene arzu ettiğinden daha çabuk kavuşursun."

"Biliyor musun, çok komik." Jessamine gülümsedi. "Küçük dostun Ashlinn, Avcı'nın hırsızlık yarışmasında açık ara önde gidiyor. Muhtemelen bu dağdaki her odaya girecek cürete sahip. Ondan senin adına iş bitirmesini istersin sanıyordum. Ama bir hafta önce Avcı'nın salonuna girdim ve hâlâ orada olmasaydı..."

Mia gözlerini devirdi. "Dört Kız aşkına, sen ne saçmalıyorsun?"

Jessamine'in sırıtışı yeni çelik gibi keskindi. Elini kolsuz bluzunun yakasından içeri uzattı. Dönen ve loş ışıkta bile ışıldayan bir şey çıkardı.

"Ah, önemli bir şey değil."

Mia bir anda midesinin bulandığını hissetti. Karnına bir sancı saplandı. Sanki bir anda gözlerini kör eden bir ışık çakmıştı. Gözlerine siper etmek için elini havaya kaldırarak geriye doğru sendelerken ince bir zincirin ucunda ışıldayan, pembe altın, platin ve sarı altından yapılma üç halkayı gördü.

Ah, Tanrıça aşkına...

Avcı'nın Teslis'i. Aa'nın Sağ Eli tarafından kutsanmış kutsal madalyon.

Jessamine, gülümsemesi gittikçe büyüyerek ona yaklaşırken, Mia sendeleyerek geri çekildi. Korkunun buz gibi dalgaları boyunu geçerken, Müşfik Kedi de gölgesine sinmişti. Ve tepedeki vitraylı camdan içeri çok az güneş girmesine rağmen, ışık Mia için kör ediciydi. Yakıcı. Dağlayıcı. Jessamine yaklaşmayı sürdürürken Mia ağzında safra tadıyla tökezleyerek dizlerinin üstüne düştü. Tric eğitim kılıcını kaptı ve "O lanet olası şeyi kaldır, Jess," diye hırladı.

Kız dudaklarını büzdü. "Sadece biraz eğleniyoruz, Triccik."

"Sana kaldır dedim!"

Kız elinde ışıldayan güneşlerle Mia'ya bir adım daha yaklaştı. Tric eğitim kılıcını kaldırınca Diamo karşılık vermek için çekiç elleri seğirerek öne çıktı. Oğlanlar kapışmaya başladılar; Tric tahta kılıcını keskin bir çatırtıyla Diamo'nun koluna in-

dirince, İtreyalı acıyla kükreyerek bir yumruk savurdu. İki genç yumruklar, dirsekler ve küfürlerin uçuştuğu bir boğuşmaya tutuştular. Ancak bu arada Jessamine her an biraz daha yaklaşıyor, Mia ise boğazına yükselen kusmuğu bastırmaya çalışarak taşın üstünde geri geri kaçıyordu.

Çaresizdi. Müşfik Kedi'nin korkusu içine akıyor ve kendi korkusunu ikiye katlıyordu. Hatta üçe. Sırtı sert bir şeye çarpınca, duvara kadar geldiğini anladı. O korkunç, kör edici ışığa karşı gözlerini kapadı. Karanlık etrafında kıvranıyor, çok uzun süre güneşe marzuz kalmış çiçekler gibi soluyordu. Jessamine daha da yaklaşırken Mia ışığın fiziksel bir ağırlık gibi üstüne çöktüğünü hissetti. Kalbi göğsünden fırlayacak kadar gürültülü çarpıyordu ve sonunda Müşfik Kedi kendini Mia'nın gölgesinden kopardı.

Özgürlüğünü ilan edip kaçtı.

"Müşfik Kedi!" Gölge bir yandan tıslayarak yıldırım hızıyla uzaklaştı. Taş zemini aştı. Merdivenleri indi. Kedi gözden kaybolurken Mia ezici dalgalarla üstüne çullanan dehşetin etkisiyle bir çığlık koyverdi. Jessamine'in bacaklarına güçsüz bir tekme savurunca kız gülerek kenara çekildi. Mia Tric'in bağırdığını duyabiliyordu. Nabzı kulaklarında atıyordu. Acı. O kadar karanlık bir korku yaşıyordu ki öleceğini sandı. Ve tam artık dayanamayacağını sanırken ve o korkunç ışık gözlerini yakıp kör etmek üzereyken...

"Ana aşkına, burada neler oluyor?"

Jessamine döndü, vücudu ışığın önünü kesti. Mia mide bulantısının ve yakıcı gözyaşlarının arasından kollarını göğsünde kavuşturmuş, beyaz gözlerini hiçliğe sabitlemiş Şahit Solis'in eğitim çemberinin ortasında durduğunu gördü. Tric ve Diamo boğuştukları yerden doğrulurken, Jessamine madalyonu bluzunun altına itti. Güneşler ortadan kalkınca, Mia'nın vücudunu harap eden acı neredeyse aynı anda yatıştı. Ancak Müşfik Kedi ortalıkta olmadığı için, korku yağlı bir gelgit gibi iç organlarından içeri süzülmeye devam ediyordu. Sallanarak ayağa kalktı ve kalbi hızla çarparak etrafına baktı. Arkadaşından hiçbir iz yoktu.

Solis, "Bir soru sordum, çömezler," diye kükredi.

Mia Şarkılar Şahidini duymazdan gelerek, duvarın dibinden ayrılmadan Jessamine'den uzaklaştı. Kör gözler ayak seslerine çevrildi ama kapının kemerli girişine ulaşan Mia titreyen bacaklarla merdivenden aşağı koştu. Solis'in bir kez daha kükreyerek bir açıklama istediğini duydu. Tric arkasından seslendi ama Mia onu duymazdan geldi ve sendeleyerek karanlığın içinde ilerledi.

"Müşfik Kedi?"

Cevap alamadı. Arkadaşının varlığına dair bir his de yoktu. Sadece uzun zaman önce unuttuğu korkunun ezici ağırlığı vardı. Elleri titriyordu. Dudakları. Kedinin onu bırakıp gittiğini anladı.

Beni terk etti...

"Müşfik Kedi!"

"Mia, dur!" Tric basamakları koşarak iniyordu.

Kız onu bir kez daha duymazdan geldi ve gölgekedinin adını seslenerek vitraylı camların loş ışığına boğulmuş dolambaçlı koridorlarda ilerlemeye devam etti.

"Dur!" Tric onu kolundan yakaladı.

"Bırak beni!"

"Burası lanet olası bir labirent. Her yerde olabilir."

"İşte bu yüzden onu bulmalıyım ya zaten!" Mia dönüp karanlığa seslendi. "Müşfik Kedi!"

"Sadece korktu, hepsi bu. Hazır olduğunda geri dönecektir."

"Bunu bilemezsin! O güneşler, o kaltak, *canını yaktılar*!"

"O zaman planın ne? Karanlığında içinde *karanlık* bir şey arayarak dolaşmak mı? Bir dakika düşünsene!"

Mia gözlerini kırpıştırdı. Nefesini düzene sokmaya çalıştı. Korkuyla mücadele ediyordu. Ağırlıkla. Soğukla. O kadar fazlaydı ki. Tanrıça aşkına, yıllardır bu kadar çok şeyi bir arada hissetmemişti. Müşfik Kedi onu fıçının içinde kıvrılmış bir halde bulduğu ve ona hayatını kurtaran o hançeri armağan ettiğinden beri. Ancak Tric'in Dağ'ın önünde söyledikleri doğruydu; gölgekediye bu kadar uzun zaman bel bağladıktan sonra korkuyla kendi başına mücadele unutmuştu. Bacakları titriyordu. Karnı yağlı bir buzla doluydu sanki. Gözlerini kapayıp kendine sakin olmayı telkin etti. Korku gülerek üstüne gelmeye devam etti. Çok büyüktü. Çok fazla.

Kedi onu terk etmişti. Mia daha önce onu terk ettiğini hiç hatırlamıyordu.

Yalnızım...

"Ah, Tanrıça," diye soludu. "Ah, Tanrıça, bana yardım et."

Karanlıkta durdu. Devam edecek gücü kalmamıştı. Kıpırdamadan duramayacak kadar korkuyordu. Ne zaman gözünü kırpsa, o lanetli güneşlerin görüntüsü göz kapaklarının gerisinde dans ediyordu. Mia onu hâlâ hissedebiliyordu. O akıl almaz nefreti. Her Şeyi Gören'in, gözünü kör eden üç gözü. Bunu hak etmek için ne yapmıştı? Nesi vardı böyle? Müşfik Kedi dönmezse ne yapacaktı?

Sonra bir anda hissetti. Onu saran güçlü kolları. Onu sımsıkı tutan kolları. Tric onu göğsüne bastırıp sımsıkı sarıldı. Saçlarını okşadı. Onu bağrına bastı.

"Tamam," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek."

Mia delikanlının çıplak teninin sıcaklığına odaklandı. Kalp atışına. Gözleri kapalıydı. Sadece nefes alıyordu. Isınmıştı, güvendeydi ve o kadar da yalnız değildi. Karşı koydu. Korkuya. Yavaş yavaş. Gıdım gıdım. Ama sonunda onu ayaklarının dibine kadar itmeyi ve olabildiğince sertçe ezmeyi başardı. Bir yandan, bütün bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. Güneşlerin onu neden yaktığını. Bir tanrının nefretini uyandırmak için ne yaptığını. Korkudan beslenen bir yaratığı bu denli korkutan şeyin ne olduğunu.

"Çok fazla sorum var," diye fısıldadı. "Ama yeterince cevap yok."

"Ne yapacaksın peki?"

Mia burnunu çekip güçlükle yutkundu. Ellerini Tric'in göğsüne koydu ve bütün gücünü toplayıp kendini geri itti. Oğlanın gözlerine bakarken kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Dudakları dudaklarına sadece birkaç santim mesafedeydi.

"Mia?"

Kız derin bir nefes aldı. Taşa bakınca gölgesinin, yanındaki oğlanın gölgesinden daha koyu olmadığını gördü. Artık iki kişiye yetecek kadar koyu değildi. Ve orada, karanlığın içinde, kendi bulmacasının cevabını nihayet kendisi verdi.

"Sanırım bu salonların en tehlikeli adamını işe almanın zamanı geldi," dedi.

Tric Şarkılar Salonu'na, az önce kaçtıkları Şahit'in bulunduğu yöne baktı. "Oysa az önce bu salonların en tehlikeli adamından kaçtığımızı sanmıştım."

Mia gülümsemeye çalıştı.

Yapamayınca başını hayır der gibi sallamakla yetindi.

"Anlaşılan kütüphanecilerle yeterince zaman geçirmemişsiniz, Don Tric."

21. BÖLÜM

SÖZCÜKLER

İkili ancak Tric'e yeni bir gömlek bulacak ve Mia'nın odasında göldekediden bir iz arayacak kadar durdu. Mia yatağının altını, köşeleri ve dolapları aramasına rağmen hiçbir şey bulamayınca zaman kaybetmeden karanlığa geri döndüler. Akşam yemeği çanları çalıyordu ama Mia ile Tric Gök Mihrabı'ndan uzağa, karanlığın derinliğine yöneldiler ve kütüphaneye varana kadar durmadılar. Üç buçuk metre yüksekliğinde

ve otuz santim kalınlığındaki çift kanatlı kapı Mia'nın serçeparmağını dokundurmasıyla, hiç ses çıkarmadan açıldı.

Tanıdık koku Mia'yı alıp daha mutlu döngülerine götürdü; Mercurio'nun dükkânının üstündeki odasında, en sevdiği dostlarından oluşan dağlarla çevrili olarak geçirdiği saatlere. Onu yaşadığı üzüntüden, güneşlerin cafcaflı ışığından ve annesi ile kardeşinin ışıksız bir hücrede kilit altında olduğu düşüncesinden uzaklaştıran dostları.

Kitaplar.

Mia ayaklarının dibine, kütüphaneye ondan önce giren gölgesine baktı. Hâlâ Tric'inkinden daha koyu değildi. Hiç fark yoktu. İçindeki boşluk dişlerini göstererek bir kez daha şaha kalkarken Mia bir adım daha atamayacak kadar korktuğunu fark etti. Ancak sonunda yumruklarını sıktı, kütüphaneden içeri girdi, mürekkep, toz, deri ve parşömen kokusunu içine çekti. Tric yanında duruyor ve raflar deryasına bakıyordu. Mia kelimeleri içine çekti. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca sözcük.

"Vakanüvis Aelius?" diye seslendi.

Cevap alamadı. Mürekkep ve tozdan ibaret bu krallıkta sessizlik hüküm sürüyordu.

Bir kez daha seslendi. "Vakanüvis? Merhaba?"

Merdivenlerden ana kata inip raflar ormanına daldı. Odayı aynı kaynaksız ışık aydınlatıyordu ama kitapların arasında ışık daha solgun, gölgeler daha koyuydu. Kitap yığınlarının arasında dolaşırken, kendilerini dört bir yandan kuşatılmış bir halde buldular. Süslü rulolar ve tozlu ciltlerle, büyük ve kalın albümlerle ve harflerin kazındığı eski kutsal kitaplarla dolu siyah raflar tavana kadar yükseliyordu. Yazıcıların ve kraliçelerin sesleri. Savaşçıların ve azizlerin. Tanrıtanımazların ve tanrıların. Artık hepsi ölümsüzdü.

Vakanüvise seslenerek ve gölgelerin arasında kaybolarak rafların arasında dolaştılar. Raflar her yöne kıvrılıp bükülen bir labirent oluşturuyordu. Tric boğazını temizledi ve sesi karanlığın içinde yankılanarak konuştu.

"Burada tek başımıza dolaşmamız doğru mu?"

Mia kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarparak kitap yığınlarını tarıyordu. "Benim cesur yüzbaşım korktu mu?"

"Jilet dilli ukala prenses tavrının doğal kendini savunma taktiğin olduğunu biliyorum ama belki de burada *olma* nedenimin sana yardım etmek olduğunu hatırlatsam iyi olur."

Mia ona yan yan baktı. "Evet. Özür dilerim."

"Ne arıyoruz?"

Mia derin bir nefes aldı. Başını salladı.

"Jesamine o güneşleri havaya kaldırınca sanki biri beni ateşe vermiş gibi oldum. Işık beni yakıp kül edecekmiş gibi. *Hiçbir* anlam veremiyorum ve bundan bıktım.

Burası gördüğüm en büyük kütüphane. Dünyanın herhangi bir yerinde darkinlerle ilgili bir cilt varsa, burasıdır. Ne olduğumu öğrenmeliyim, Tric."

"Şahidin sana kendinle ilgilibir şey öğretmedi mi?"

"Tahminime göre, Mercurio da darkinler hakkında buradakilerden daha fazla bilgi sahibi değil. Kilise, Ana'nın bana dokunduğunu söylüyor ama bunun ne anlama geldiğini *bildiklerini* sanmıyorum. Ve Tanrımezarı'nda sorduğumda Lord Cassius ancak bir tuğla yığını kadar açıklayıcıydı."

"Lord Cassius da mı darkin?"

"Lord Cassius piçin teki."

Mia dudağını ısırarak omuz silkti.

"Gerçi elmacıkkemikleri hiç fena değil."

Kız vakanüvise seslenerek ama cevap alamayarak yürümeye devam etti. Kitapların sırtlarını inceleyerek geçerken, kütüphanedeki kitapların çoğunun bilmediği dillerde yazılmış olduğunu gördü. Hiç görmediği alfabelerle. Çatık kaşlarla, özellikle tozlanmış ciltlerle dolu bir rafın önünde durdu ve isimleri okumak için gözlerini iyice kıstı. Gözleri siyah deri ciltli büyük bir kitaba ve gümüş rengiyle kazınmış harflere takıldı.

"Ama bu imkânsız," dedi nefesi kesilmiş gibi.

Kitabı, ağırlığı karşısında zorlanarak raftan çekti. Ayaklarını sürüyerek küçük akaju bir okuma masasının başına geldi ve sayfaları dikkatle açmaya başladı.

"Olamaz..."

Tric omzunun üstünden bakıyordu. "Evet. Bildiğin kitap işte."

"Bu bir Efasus. *Harikalar Kitabı.*"

"İyi bir şey mi?"

"Bilmem. Var olan bütün kopyalar Parlak Işık'ta yakılmıştı. Bu kitap... var olmamalı." Mia'nın gözleri raflarda dolaştı. "Bak, Bosconi'nin *Aykırı Düşünceler*'i. Ve Büyük Lantimo'nun *Karanlık ve Işık Üzerine* tezi."

"Mia, içimden bir ses burada olmamamız gerektiğini söylüyor."

Mia'nın korkusunun da aşağı kalır yanı yoktu ama genç kız onu olabildiğince bastırdı. "Ne olduğuma dair gerçek burada bir yerde olmalı. Bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Belki de İ harfinden başlamalıyız?"

"İ mi?"

"İnatçının İ'si, iddiacının İ'si...."

"İyi de bundan sana ne'nin İ'si."

"Hah, işte böyle!"

Gülmek iyi gelmişti. Mia'nın içindeki ürpertiyi azaltmıştı. Ancak Tric bir anda sustu, gülümsemesi dudaklarında solarken, kaşlarını çatarak karanlığa baktı.

"Sen de hissettin mi?"

"Neyi hissettim mi?"

Mia başını yana yatırdı. Ve karanlıkta kulak kesilirken, önce ayaklarının altında hissettiği belli belirsiz titreşim, çizmelerinden yukarı tırmanıp belkemiğinin köküne yerleşti.

"İşte bunu hissettim," diye fısıldadı.

Her şey belli belirsiz bir şekilde, ciltlerin yerlerinde titreşmesiyle başladı. Ancak çok geçmeden raflar titreşmeye, kitaplar mırıldanmaya, toz yumuşak bulutlar halinde dökülmeye başladı. Titremeler gittikçe şiddetlenip yer ayaklarının altında sarsılırken Mia'nın gözleri karanlığı taradı. Kalbi artık son hızla çarpıyordu. Labirentte ne kadar derine ulaştıklarını bilmiyordu ama burası şu anda olunacak en doğru yer gibi görünmüyordu. Gölgesinde Müşfik Kedi olmayınca korkusu tavan yapmıştı. Ağzı kurumuştu. Nabzı hızlanmıştı.

"Ana aşkına, bu da ne?" dedi Tric.

Mia kayışımsı bir ses duydu. Büyük bir kütle, taş zeminin sürükleniyormuş gibi. Sonra kütüphanenin karanlık köşelerinden bir yerden bir kükreme yükseldi.

"Buradan hemen çıkalım, Mia."

"Tamam." Mia başını salladı. "Haydi."

Sürükleme sesi gittikçe şiddetlenirken, ikili Mia'nın geldiklerini umduğu yöne koştular. Ancak yüzsüz sıralar halinde yüksek raf ormanlarının hepsi birbirine benziyordu. Karanlığın içinde bir kükreme daha yankılanınca ikisi de korkuyla irkildi ve Tric Mia'yı elinden tutup son hızla koşmaya başladı.

"Ne bu?"

"Bilmek bile istemiyorum! Koş!"

Artık raflardan kitaplar dökülüyordu. Bir köşeyi dönerlerken, Mia bir çıkmaza geldiklerini fark etti. Küfrederek geri döndüklerinde bir kükreme daha duyuldu. Ses bu kez daha yakından gelmişti. Fazla yakından. Her ne olacaksa bir parçası olmak istemeyen Mia havadan avuçlayıp kopardığı gölgelerle kendini sarmaladı. Ve bunu daha önce hiç yapmamış olmasına rağmen, güneşin dokunuşunu hiç tatmamış bir karanlıkla sarmalanmış haliyle Tric'i omuzlarından yakalayıp yanına, karanlığın içine çekti.

Oğlanı sımsıkı tutarak arkalarındaki rafların dibine sığındı. Bu yakınlıkta oğlanın kalp atışlarını kaburgalarında hissedebiliyordu, onun da kendisi kadar korktuğunu anladı. Karanlık örtünün altında neredeyse kör olan Tric kaşlarını çatarak havayı kokladı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Mia.

"Kokusunu alamıyorum."

"Hiç mi?"

Tric başını hayır anlamında salladı. "Sadece kitapların kokusunu duyuyorum ve senin."

"Banyo zamanım mı gelmiş?"

"Bu bir davet mi?"

"Ah, siktir git..."

Bir kükreme daha. Çok daha yakından. Sesin sahibi her neyse gizlendikleri pelerinin altından etrafı göremedikleri için kaçamıyorlardı; koşmaya kalkışsalar bir rafa bodoslama çarpmaları işten değildi. Bu yüzden Mia Tric'i kollarıyla sarıp onu iyice aşağı çekerek olabildiğince küçülmelerini sağladı. Korku, içinde şiştikçe şişiyor, bir zamanlar Müşfik Kedi'nin doldurduğu boşluğa akıyordu. Mia oğlanın sırtına iyice yaslanıp titrememeye çalıştı.

Islak bir gıcırtının karıştığı sürükleme sesi gittikçe şiddetlendi. Altlarındaki zemin sarsılıyordu. Mia gölgepelerinin altından çok büyük bir şeyin taşın üstünde sürünerek önlerinden geçtiğini gördü. Dişlerle kaplı düzinelerce kût ve kaba kafası olan uzun ve yılankavi bir karaltı gördü. Dev bir tırtıl gibi kendini öne itmek için bel kemiğini eğip bükerek ve havayı koklayarak rafların arasında ilerliyordu. Mia korkudan titreyerek hançerine yapıştı. Zayıflığı için kendine küfretti. Çocukluk ettiği için.

Tric tek kelime etmeden arkaya uzanıp elini tuttu ve sıktı.

Terden sırılsıklam oldukları karanlığın içinde dakikalar geçmek bilmiyordu. Bu şey her neyse onları fark etmeden geçti ve rafların arasında yavaş yavaş sürünmeye devam etti. Mia ile Tric birbirlerine sokuldular ve yaratığın sesi duyulmaz olana kadar bir fare kadar sessiz kaldılar.

"Artık çıkabilir miyiz?" diye tısladı Tric sonunda.

"Bence... eveeettt."

Mia gölgepelerini bir kenara atıp Tric'in ayağa kalkmasına yardım etti. Bir rafın tepesine tırmanıp labirentten bir kaçış yolu bulmak için raf denizinin çevresini taradı. Uzakta kütüphanenin kapılarını görebiliyordu; bir ışık oyununa yenilmemek için gözlerini kırpıştırdı. Kapılar kilometrelerce uzakta görünüyordu...

"Bi şiy mi aradınız?"

Gölgelerden gelen sesle yüreği ağzına gelen Mia bir küfür savurdu. Tric elinde bıçağıyla saçlarını savurarak olduğu yerde hızla döndü.

Mia bir kibritin çakıldığını duydu ve akıl almaz kalınlıktaki gözlük camlarına yansıyan alevi ve iki beyaz saç tutamını gördü. Havaya tarçın kokulu ince bir duman yayılırken, Vakanüvis Aelius üstü, tehlike oluşturacak kadar kitapla dolu tahta

bir el arabasını iterek ışığa çıktı. El arabasının burun kısmındaki küçük tabelada İADELER yazıyordu.

"Çene aşkına, burada herkes lanet olası parmaklarının ucunda falan mı yürüyor?" dedi Tric.

Yaşlı adam beyaz sırıtışının arasından gri bir duman üfledi. "Kolay heyecanlananlardansın demek."

"Ne bekliyordun ki? O şeyi gördün mü?"

Aelius gözlerini kırpıştırdı. "Ha?"

"O canavarı. O şeyi! Tanrıça aşkına, neydi o?"

Yaşlı adam omuz silkti. "Kitap kurdu."

"Kitap..."

"... kurdu," dedi Aelius başıyla onaylayarak. "En azından ben onlara öyle diyorum."

"Onlar?" Mia kulaklarına inanamıyordu.

"Ah, evet. Burada birkaç tane yaşıyor. Gördüğünüz küçüklerdendi."

"*Küçük mü?*" diye bağırdı Tric.

Yaşlı adam dumanın arasından gözlerini kısarak baktı. "Ah, evet, hem de çok kolay heyecanlananlardansın."

"Öyle bir şeyin kütüphanende dolaşmasına izin mi veriyorsun?"

Aelius omuz silkti. "Öncelikle, *benim* kütüphanem değil. Burası Kutlu Ölümün Anası'na ait. Ben sadece içindekilerin kaydını tutarım. Ve kitapkurtlarının ortalıkta dolaşmasına ben *izin vermem*. Onlar... *kendileri* dolaşır." Yaşlı adam omuz silkti. "Burası eğlenceli bir yer."

"Eğlenceli..." diye homurdandı Mia.

"Şey, öyle ha ha çok komik tadında olmadığı kesin."

Aelius kulağının arkasından bir sigara daha aldı. Kendisininkiyle yakarak mürekkep lekeli parmaklarıyla kıza uzattı.

"Sigara?"

Mia'nın içi hâlâ korku dolu ve sinirleri allak bullaktı. Belki bir sigara onu biraz yatıştırırdı. Bu yüzden ona sırıtarak bakan yaşlı adamın yanına gidip titreyen parmaklarla sigarayı aldı. Uzun ve sessiz dakikalar boyunca orada durdular. Mia dudaklarındaki şeker kâğıdının tadını çıkarırken, nabzı nihayet normale yaklaştı. Dumanları Tric'e doğru üfledi ve oğlan burnunu kırıştırarak öksürünce ona kıs kıs güldü.

"İyi sigara," dedi sonunda.

"Evet."

"Ama markasını tanıyamadım."

"Öldü." Aelius omuz silkti. "Artık böyle yapmıyorlar."

"Bu kitaplar gibi mi?"

"Ha?"

Mia rafları işaret etti. "Bu isimlerin bazılarını tanıyorum. Var olmamaları gerekiyor. Şimdi düşününce, mantıksız değil. Burası cinayet tanrıçasına adanmış bir kilise."

Tric Mia'nın ne demek istediğini anlayınca gözlerini kırpıştırdı. "Yani Niah'nın kütüphanesi ölmüş kitaplarla mı dolu?"

Aelius dumanların arasından onlara bakarak başını ağır ağır salladı.

Sonunda, "Bazıları," dedi. "Bazıları yakılmış kitaplar. Ya da geçmiş çağlarda unutulmuş. Bazıları yaşama şansını hiç bulamamış. Terk edilmiş, kısmen hayal edilmiş ya da başlanamayacak kadar korkutucular. Öldürülmüş tiranların anıları. Çarmıha gerilmiş kâfirlerin teoremleri. Vaktinden önce ölmüş dehaların şaheserleri."

Mia raflara baktı. Başını salladı. Bu unutulmuş ve doğmamış sayfalarda hangi harikalar saklıydı kim bilir? Hangi dehşetler?

"Peki ya... kurtlar?" dedi Mia.

Aelius, "Dürüst olmam gerekirse nereden geldiklerinden emin değilim," diyerek omuz silkti. "Belki kitapların birinden? Bu sayfalardaki şeyler her zamam oldukları yerde *durmaz*, ne demek istediğimi anlıyor musun? Yalnızca sözcüklerin tehlikede olduğunu düşündüklerinde ortaya çıkarlar. Ya da... bilirsin işte... acıktıklarında."

"Ne yiyorlar?" diye sordu Tric.

Yaşlı adam gözlerini delikanlıya dikti. "Sence?"

"Yaklaşık dört aydır buradayız." Mia sigarasından derin bir nefes çekti. "Kilisenin daha ilk döngüde böyle şeylerden bahsetmesi gerektiğini düşünmüyorsun, değil mi? 'Ah bu arada, Çömezler, kütüphanede kurdumsu devasa şeyler yaşıyor, bu yüzden Çene aşkına, kitaplarınızı zamanında iade edin,' mi diyeceklerdi?"

"Ya başka çömezler de buraya gizlice ve tek başlarına gelirlerse?" dedi Tric. "Avcı'nın yarışması kütüphaneden çalınan her kitaba altı puan kazandırıyor."

"Şey, Avcı piçin teki, öyle değil mi?" dedi Aelius.

"Ya biri buraya ciddi ciddi girip bir kitap çalmaya çalışırsa?"

Yaşlı adam gülümsedi. "Sence?"

Tric'in ağzı açık kaldı. "Tanrıça aşkına..."

"Bak, kurtlar sadece sözcükleri kurcalayanlarla uğraşır. Ve bu tür kitaplarla haylazlık edecek kadar aptalsan, başına gelecekleri hak etmişsin demektir. Hepsi bir yana, seni *uyarmıştım*." Aelius Mia'nın yüzüne doğru bir duman halkası üfledi. "İlk karşılaşmamızda hangi koridorda yürüdüğüne bağlı olarak bir daha asla kimsenin seni görmeyeceğini söylemiştim."

"Pekâlâ, bu durumda gelecekte hangi koridorlardan uzak durmalıyız?" diye sordu genç kız.

"Değişir." Yaşlı adam omuz silkti. "Burası zaman zaman değişir. Her döngüde yeni kitaplar ortaya çıkar. Diğerleri benim koymadığım yerlere taşınır. Bazen varlığından bile habersiz olduğum bölümler bulurum."

"Ve sizden bütün bunların kaydını tutmanız mı bekleniyor?"

Aelius başıyla onayladı. "Boktan bir iş, gerçekten."

"Belki yardım alabilirsiniz?" dedi Tric.

"Bir zamanlar dört asistanım vardı. Çok iyi gitmedi."

"Neden? Onlara ne oldu ki?"

Yaşlı adam oğlana yan yan baktı. Karanlığın içinde üç ses bir ağızdan yankılandı. "*Sence?*"

Mia sessizliğin içine ciğer dolusu gri duman üfledi.

"Burada darkinler hakkında kitap yoktur sanırım, değil mi?"

Vakanüvis, Mia'nın gölgesine baktı. Sonra da kızın gözlerine. "Neden?"

"Bunu hayır olarak mı almalıyım?"

"Sadece bir *soru*. Böyle kütüphanelerin en harika yanı şu: Hiç olmamış ya da yazılmamış her kitap önünde sonunda burada yer alacaktır. Mesele lanet olası şeyleri bulmakta. Özel bir şey aramak çok çaba gerektiriyor. Ve bazen bu kitaplar çok öfkeli olabiliyorlar. Özellikle yananlar. Bazen bulunmak *istemezler*."

Mia bütün umudunun bir anda uçup gittiğini hissetti. Tric'e bakınca oğlan da çaresizlik içinde omuz silkti.

"Ama," dedi yaşlı adam onu tepeden tırnağa süzerek, "sen sayfalara yabancı bir kıza benzemiyorsun. Belli oluyor. Ruhunda kelimeler var."

"Ruhumda kelimeler mi var?" diye homurdandı Mia. "*Okuduktan Sonra Yakın*?"

"Dinle, kızım," dedi Aelius burnunu çekerek. Sevdiğimiz kitaplar da bizi sever. "Ve biz sayfalarda izimizi bırakırken, sayfalar da bizde iz bırakır. Sende bunu kendimde gördüğüm kadar net görebiliyorum. Sen sözcüklerin kızısın. Anlatacak bir hikâyesi olan bir kız."

"Kızıl Kilise havarileri hakkında hikâye anlatılmaz, Vakanüvis," dedi Mia. "Bizim için şarkılar söylenmez. Aşk şarkıları ya da şiirler yazılmaz. Burada insanlar gölgede yaşar ve ölür."

"Pekâlâ, o zaman belki de olman gereken yer burası değildir."

Mia bu söz karşısında adama keskin bir bakış attı. Duman yüzünden gözleri kısıktı.

"Her neyse." Yaşlı adam yaslandığı raftan doğrulurken iç geçirdi. "Gözümü açık tutarım. Ve darkinler hakkında okumaya değer bir kitap bulursam, sana haber veririm. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Mia adamın önünde eğildi. "Çok teşekkürler, Vakanüvis."

"İkiniz de artık gitseniz iyi olur. Benimle birlikte. Çok fazla kitap var. Çok az yüzyıl."

Yaşlı adam İADELER arabasını iterek ve kapıya kadar yol boyunca arkasında şeker kokulu ince bir duman bırakarak Mia ile Tric'i rafların oluşturduğu labirentin arasından geçirdi. Ve mesafe Mia'ya kilometrelerce görünürken, bir kâğıt ve sözcükler ormanını geride bırakarak çıkışa varmaları sadece birkaç dakika sürdü.

"Uğurlar olsun."

Aelius ikisini de selamladıktan sonra gülümsedi ve kapıları hiç ses çıkarmadan kapadı.

Tric o çarpık bir gülümsemeyle kıza döndü. "Ruhunda kelimeler var demek?"

"Ah, siktir git."

Oğlan kollarını iki yana açtı ve yüksek sesle, "Anlatacak hikâyesi olan bir kız!" dedi.

Mia, Tric'in pazusuna sert bir yumruk savurdu. Mia sakat dirseğini sallayarak küfrederken, oğlan geri çekildi. Sonra iki yumruğunu birden kaldırıp Mia'nın kafasına doğru iki yumruk salladı ama Mia elinin tersiyle oğlanın yumruklarını savuşturdu ve oğlan arkasını dönerken kaba etine bir tekme savurdu. Ve sonra birlikte karanlığın içinde yol almaya başladılar.

Mia oğlanın elini tutmamak için kendini zor tutuyordu.

Çok zor.

22. BÖLÜM

GÜÇ

Güneşler gökyüzünden son kez düştüğünde kız on dört yaşındaydı.

Cumhuriyet'in en büyük ozanları bir Itreya gün batımını tam anlamıyla anlatmayı hiçbir zaman başaramamışlardı. Aa'nın rahipleri Işık Tanrısı'nın en kısa zamanda dönmesi için yakararak binlerce hayvan kurban ettikçe Tanrımezarı'nın sokaklarını pis bir kan kokusu sarmıştı. Saan'in ufuktaki kızıl ışıltısı, Saai'nin soluk mavisine karışarak iç karartıcı bir çivit mavisine dönüyordu. Işığın tamamen ölmesi üç döngü sürerdi. Gece Ana'nın gökyüzünün hâkimiyetini kısa bir süre için ele geçirdiği, dualar, kurbanlar ve tomurcuklanan bir isteriyle geçen üç döngü.

Ve sonra, zifirgece Karnavalı başlardı.

Mia cümbüş sesine uyandı. Demir Loncası'ndan gelen aralıksız havai fişek patlamalarının amacı Çene'yi korkutup ufukta kaybolmasını sağlamaktı. Mia elini uzatıp gölgelerin oynaşmasını izledi. Son birkaç döngüdür içinde büyüyen gücün nihayet çiçeklendiğini hissediyordu. Elini şöyle bir sallaması, bir gölge sürgününün koca bir kitap yığınını havaya kaldırarak ciltlerini odanın dört bir yanına saçmasına yetti. Genç kızın isteğiyle, daha fazla gölge uzanıp kitapları tek tek yerlerine kaldırdı. Yatak odasının kapısını bakışıyla açtı. Parmağını bile kıpırdatmadan giyindi.

"... bravo," *dedi Müşfik Kedi,* "...ellerim olsaydı alkışlardım..."

Mia kendi poposuna bir şaplak attı. "Tatlı kıçımı öpecek dudaklara da razı olurdum."

"... önce kıçını bulmam gerekirdi..."

"Kıçlar şaraba benzer, Müşfik Kedi, her zaman azı çoğundan iyidir."

"... hem güzel hem filozof. sakin ol, kalbim..."

Kedi olmayan kedi kendi şeffaf göğsüne baktı.

"... ah, bir dakika..."

Kız kemerindeki, çizmelerindeki ve gömleğinin koluna kıstırılmış bıçakları kontrol etti. Çarpık kâkülü ve çöküк avurtlarıyla pek çelimsizdi ama dünyada geçirdiği on dört yılın özgüveniyle doluydu. Alt kata kulak kabartınca Yaşlı Mercurio'nun tanıdık mırıltısını duydu; dükkânın müşteriden sayılmayan müdavimlerinden biriyle dedikodu yapıyor olmalıydı. Yaşlı adam cümbüşü sevmezdi. Tanrımezarı'nın diğer sakinlerinin aksine, Mia'nın ustası bu akşam sokaklardan uzak duracaktı. Dışarıda yeterince gözü vardı zaten.

"... yani bunu yapmakta ısrarcısın, öyle mi?.."

Mia arkadaşına baktı. Şakacı ifadesi silinip yerini sert ve solgun yüzüne bıraktı.

"Bu benim en iyi şansım. Hiç zifirgecedeki kadar güçlü hissetmedim. Yapacaksam, bu gecelerde yapacağım."

"... yaşlı adama söylemelisin..."

"Beni vazgeçirmeye çalışır."

"... kendine neden diye sormuyor musun?.."

"Zifirgecede orada muhafız olmuyor, Müşfik Kedi."

"... çünkü sukut birazdan başlayacak. yüzlerce mahkûm, felsefe taşından çıkma hakkı için birbirini katledecek. gerçekten orada, onların yanında olmak istiyor musun?.."

"Dört yıl, Müşfik Kedi. Dört yıldır o hücrede kilitliler. Kardeşim yürümeyi o hapishane hücresinde öğrendi. Annem güneşleri en son ne zaman gördü, bilmiyorum. Bunun için değilse, bunca yıldır ne için eğitiliyorum? Onları oradan çıkarmalıyım."

"... sen on dört yaşında bir kızsın, mia..."

"Yani senin canını sıkan on dört yaşında olmam mı, kız olmam mı?"

"...mia..."

Mia, "Hayır," diye çıkıştı. "Bu iş bu akşam bitecek. Yanımda mısın yoluma mı çıkacaksın?"

Kedi olmayan kedi iç geçirdi.

"... nerede durduğumu biliyorsun. her zaman..."

"O zaman bu konuyu kapatalım, olur mu?"

Pencereden dışarı çıktı. Sokağa. Hengâme ve cümbüş. Herkes karnaval maskelerini takmıştı; güzel dominolar, korku salan voltolar ve gülen punchinellolar[*]*. Kız yüzünde bir soytarı maskesi, kafasında bir pelerinle kalabalığın arasına karıştı. Yeminler Köprüsü'ndeki iç geçiren sevdalıların, Metelik Köprüsü'ndeki seyyar satıcıların yanından geçip kırık dökük kıyıya ulaştı. Çalıntı gondolunun çadır bezini çekip aldı ve kollarını iki yana açıp gözlerini kapadı. Kuytulardan, yarıklardan kıvrılarak çıkan karanlık, kızı ve sandalı gecenin örtüsüne sardı.*

Karanlığa gizlenerek Kasaplar Körfezi'ni aştı ve yükselen gelgit yüzünden sallanan Divaneler Köprüsü'nün yaya yolunun altından geçti[†]*. Açık denize ulaşınca pelerinini üstünden attı ve okyanustan yükselen uğursuz taş yığınına ulaşmak için saatlerce sürecek bir yolculuğa başladı. Annesinin ve erkek kardeşinin Julius Scaeva'nın emriyle, umutsuzluk ve çaresizlikle baş başa uzun seneler geçirdiği deliğe doğru yola koyuldu.*

Ama bugün hepsi bitecekti.

Eğri büğrü kayalıklara yanaştı; gölgeler güvenle yanaşmasına yardım etti. Karanlık, gondolu kıyıya çekti. Taş'ı çevreleyen kayaların sivri öpücüklerinden korudu. Mia dudaklarını yaladı, tuzlu havayı içine çekti.Martıların uzaktan gelen şarkısını dinledi. Taş'ın derinliklerinden şiddetin sesi yankılanmaya başlamıştı. Müşfik Kedi korkusunu içerek cesaretini ve kararlılığını korumasına yardım etti.

---

* (İt.) Soytarı maskesi. (ed.n.)

† Konsül Julius Scaeva'nın emriyle inşa edilen Divaneler Köprüsü baştan sona uç uca eklenmiş su araçlarından –gemiler, tekneler, gemi batırıcılar ve feribotlardan yapılmıştı. Itreya anayasasının buyruğuyla, konsüller sadece bir dönem, yani yaklaşık üç yıl görevde kalabilirdi. Bu yüzden, Scaeva Kralyaratan Isyanı'nda Cumhuriyet'in kriz döneminde olağanüstü hal gerekliliği iddiasıyla bir ilke imza atıp ikinci kez aday olunca, en dobra politik rakibi Senatör Suetonius Arlani'nin, 'Scaeva'nın Kasaplar Körfezi'ni yürüyerek geçme şansı bu divanelikte başarıya ulaşmasından daha fazla,' dediği söylenir.

Scavea benzeri görülmemiş bir cy başarısına imza atınca, bulabildiği bütün deniz araçlarını satın alıp hepsini birbirine bağlayarak derme çatma bir köprü oluşturdu ve körfezi çıplak ayakla yürüdü. Arlani'nin yorumundan sonra Divaneler Köprüsü adını alan köprü o günden beri Tanrımezarı'nın önemli noktalarından biri ve konsülün *zafer anıtı*nda kira ödemeden barınan serserilerin, evsizlerin ve dışlanmışların evi oldu. Scaeva'nın bu duruma aldırdığı söylenemez.

Senatör Arlani'ye gelince, konsülün seçim zaferinden birkaç hafta sonra Felsefe Taşı'nda müebbet hapse mahkûm edildi. Hapse atılmasının halka açık beyanlarıyla hiçbir ilgisi olmadığına sizi temin ederim.

Mia kollarını iki yana açtı. Zihin gücüyle yukarı çekilmeyi diledi. Damarlarında akan güç daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Gittikçe koyulaşan karanlığı andıran siyah bir yakınlık. Uzun siyah sürgünler Mia'yı sardı, parmaklarından kayıp Taş'ın yüzeyindeki tuğla duvara saplandı. Büyük bir örümceğin şeffaf bacakları gibi onu yukarı çektiler. Ve kız tutuna tutuna tırmanmaya başladı.

Yüksek duvarın tepesine ulaştı, saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Mazgallı siperleri ve duvarların tepesindeki birbirine dolanmış sarmaşıkları aştı. Gölgeler onu kundaktaki bir bebek gibi sarmalayıp ölümün bakırımsı kokusuna taşıyordu.

Mia öylesine yoğun bir karanlıkla sarmalanmıştı ki kanlı taşın koridorlarında etrafını pek göremeden ilerliyordu. Cesetler. Her yerdeydi. Boğulmuş ve bıçaklanmış erkekler. Kendi zincirleriyle öldüresiye dövülmüş, kendi uzuvlarıyla ölesiye hırpalanmış. Her yerde ölümün sesi yankılanıyor, havasız duvarların arasında insan artıklarının pis kokusundan durulmuyordu. Yanından koşarak geçen karaltılar, yerde birbirine dolanmış, çığlık atan karaltılara karışıyordu. Çok uzaktan, karanlığın duymasına izin vermediği bir yerden çığlıklar geliyordu.

Mia kaburgaların arasından kayan bir bıçak gibi Felsefe Taşı'ndan içeri süzüldü. Bu hapishane. Bu mezbaha. Açık hücrelerden kapıları hâlâ mühürlü olan, Sukut'ta şanslarını denemek istemeyen cılız ve açlıktan nefesi kokmuş mahkûmların kilitli olduğu daha sessiz kısımlara ulaştı. Daha iyi görebilmek için gölgepelerinini üstünden atıp parmaklıkların arasından, bir deri bir kemik korkuluklara dönmüş boş bakışlı hayaletlere bakmaya başladı. Neden insanların Senato'nun bu korkunç kumarında şanslarını denemek istediklerini anlayabiliyordu. Savaşırken ölmek, burada karanlıkta açlıktan ölmeyi beklemekten iyiydi. Ayağa kalkıp devrilmek, dizlerinin üstünde yaşamaya yeğdi.

Tabii dört yaşındaki oğlunuz da sizinle birlikte kilit altında değilse.

Korkuluklar Mia'yı onlara işkence etmeye gelen Ocaksız bir hortlak sanarak bağırışıp duruyorlardı. Mia bu blokta gözleri fal taşı gibi açık, oradan oraya koştu. Çaresizdi. Gölgesindeki kediye rağmen korkuyordu. Buralarda bir yerde olmalıydılar. Dona Corvere bu kâbustan kaçma şansı için oğlunu dışarıdaki kan gölüne sürüklemiş olamazdı ya.

Olabilir miydi?

"Anne!" diye seslendi Mia gözlerinde yaşlarla. "Anne, benim, Mia!"

Sonsuz koridorlar. Işıksız bir karanlık. Gittikçe koyulaşan gölgeler.

"Anne?"

"Anne!"

Mia hızla fırlayıp yataktan doğrulduğunda saç telleri tenini kaplayan tere yapışmıştı. Kalbi göğüskafesinin içinde âdeta gümbürdüyor, göğsü hızla inip kalkı-

yordu ve gözleri kocaman açılmıştı. Karanlıkta panik içinde gözlerini kırpıştırdı ve Sükût Dağı'ndaki kaynaksız aydınlatmanın yumuşacık bir ışıkla sarmaladığı odasını sonunda tanıdı.

"Sadece rüyaymış," diye fısıldadı.

Rüya değil. Kâbus. Senelerdir görmediği türden. Ne zaman korkular Mercurio'nun dükkânının üst katındaki yatağına süzülse, ne zaman o uyurken geçmişinden hayaletler kafatasının içine üşüşse Müşfik Kedi hep yanında olurdu. Onları lime lime ederdi. Ama Mia artık tek başınaydı. Rüyalarının insafına kalmıştı.

Anılarının.

Kızlar aşkına, Müşfik Kedi nerede olabilir ki?

Mia titreyerek yatağından doğruldu. Başı öne düştü. Kollarını kendine sardı. Korku, göğsünün içinde nabzıyla eş zamanlı atıyordu. Mia yumruğunu sıkınca gölgeler duvar boyunca titreşti. Güneşler gökyüzünden son kez düştüklerinde, gölgelerin, emrine uyarak nasıl toplandıklarını hatırlıyordu. O son...

Sakın bakma.

İyi olacağını sanmıştı. Kütüphane ziyaretinden sonra Tric yatağına kadar ona eşlik etmiş, Müşfik Kedi'nin mutlaka geri döneceğini söyleyerek onu teselli etmişti. Dokuz çan vurulurken Mia her şeyin yoluna gireceğine inanmaya çalışarak yatağına kıvrılmıştı. Ancak onu koruyan arkadaşının yokluğunda hiçbir şey rüyalarını durduramazdı. O ışıksız, kana bulanmış çukura dair anılarını. İçinde bulduklarını.

Sakın bakma.

Gözlerini sımsıkı kapadı.

Sakın bakma.

Boş oda. Boş yatak. Yalnızlık. Dalga dalga üstüne gelen korku. Yıllardır hiç gerçek anlamda tek başına kalmamıştı. Yanında biri olmadan, dehşet saçan uykuyla yüzleşmemişti. Ellerini gözlerine bastırıp iç geçirdi.

Dokuz çan vurulmuştu. Muhterem Rahibe'nin yat saatini çiğnemek aptallık olurdu, hele de Suskun'a yaptıklarını gördükten sonra. Ama Ashlinn'le gizlice çıktıklarında yakalanmamışlardı. Ve olmak istediği yer sadece birkaç kapı ötedeydi.

Olmak istediğim yer mi?

Önünde uzanan o bitmek bilmeyen uykusuz saatlerin hayali.

Müşfik Kedi'nin geri dönmeyebileceğine dair giderek büyüyen korkusu.

Göğsünde filizlenen kesinlik hissi.

Olmak istediğim yer.

Karanlık bir koridor. Titreyen eller. Mia sesi bastırmak için gölgeyi kilidin içine itmişti ama parmakları zangır zangır titrerken bir an kilidi kıracağını sandı. Kapıyı tıklatsa başka biri duyabilirdi. Ashlinn. Diamo. Jessamine.

Kilit nihayet tıkırdadı. Kapı gölgenin bastırdığı belli belirsiz bir menteşe gıcırtısıyla açıldı. Mia karanlık odaya şöyle bir bakıp içeri girdi. Biri onu kolundan yakalayıp bıçağını gırtlağına bastırarak sırtını duvara yaslayınca korkuyla iç geçirdi. Oğlan onu tanıyınca duraksadı ve bıçağı gırtlağından çekerken dişlerini sıkarak konuştu.

"Çene aşkına, burada ne arıyorsun?"

"Sürpriz yapmak istedim?"

"O kahrolası boğazını kesebilirdim!"

Mia dörtnala koşan kalbini sakinleştirmeye, korkuyu konuşmasına izin verecek kadar uzağa itmeye çalıştı.

"Uyuyamadım," diye fısıldadı.

"Ve gizlice odama girdin. Hem de dokuz çandan sonra. Ya yakalansaydın?"

"Özür dilerim." Mia kuruyan dudaklarını yaladı. Yutkundu.

Tric hâlâ ona tutarken nefesini içine çekebileceği kadar yakınındaydı. Mia oğlanın çıplak uyuduğunu fark etti; çıplak teni loş ışıkta parlıyordu. Gözleri oğlanın vücudunda, tüysüz gövdesindeki sert kaslarda, boynunun ve kollarının sert kirişlerinde dolaştı. Nefesi biraz daha hızlandı. Onu uyandıran korku hâlâ içinde köpürüp duruyordu ama şimdi yanına bir şey daha eklenmişti. Daha eski bir şey. Daha güçlü.

Bunu istiyor muyum?

Mia oğlanın merhametle yumuşayan ela gözlerinin içine baktı. Nasıl bir şey olduğunu bilemezdi. Müşfik Kedi'nin onun için ne ifade ettiğini anlayamazdı. Yine de Mia oğlanın öfkesinin eridiğini ve yerini yumuşak duygudaşlığa bıraktığını gördü.

"Ben de özür dilerim. Beni korkuttun."

Tric iç geçirdi ve geri çekilmeye davrandı. Mia'nın dudaklarından sözsüz bir itiraz döküldü ve elini uzatıp parmak uçlarını oğlanın koluna değdirdi. Tric'in tüyleri diken diken oldu. Mia elini oğlanın güçlü omzuna koydu. Kendini geri çekmesine izin vermedi.

"Mia..."

"Bu gece burada uyuyabilir miyim?"

Tric'in kaşları çatıldı. Ela gözleri Mia'nınkilere kenetlenmişti.

"Uyumak mı?"

Oğlan çıplak olduğu için Mia bacağında ağırlığını hissedebiliyordu. Başını hafifçe eğdi ve puslu kirpiklerinin arasından ona baktı. Tric'in hareketlendiğini hissedince dudakları manidar bir gülümsemeyle kıvrıldı. Maksatlı bir yavaşlıkla boştaki elini

aşağı indirdi. Parmaklarıyla oğlanı okşayıp kabarışını hissetti. Mia onu tamamen eline geçirip parmaklarını ipek pürüzsüzlüğündeki alt kısmında dolaştırırken oğlan iç geçirdi. En ufak bir dokunuşunun bile onu alevlendirdiğini görmek, Mia'nın içini karanlık bir hazla doldurdu.

Kızlar aşkına, öyle sıcaktı ki. Neredeyse avcunu yakıyordu. Ve Mia'nın içindeki o buzdan korku yerini gittikçe büyüyen bir ateşe bırakarak erimeye başladı.

Uzanıp oğlanın altdudağını dişledi. Kanatacak kadar sertti. Dilinde tuz tadı aldı. İçinde yükselen alevler korkusunu her an biraz daha boğuyordu. Tric geri çekilmeyi denedi ama Mia'nın eli onu iyice kavrayıp sıktı. Tric taş kesildi, inleyerek gözlerini yumdu. Mia'nın dudakları, içini sarhoş eden bir sıcaklıkla doldururken, bir gülümsemeyle kıvrıldı. Karşısında heybetli bir kas yığını, bir katil duruyordu ama Mia onu tek eliyle, ürkmüş bir geyiği tutar gibi zapt edebiliyordu.

Mia korkuyordu. Sersemlemişti. Ancak her şeyin ötesinde onu istediğini fark etmişti. Onu içine çekmek istiyordu. Ona sahip olmak. Ve korkusu, *beklentisi* bu arzuyu daha da şiddetlendiriyordu. O anda ne gittiği yerlerin ne de yaptıklarının bir önemi kalmıştı. Önünde ya da arkasında uzanan ölüm yollarının da. Sadece Tric'in miski andıran erkeksi şehvet kokusunu duyuyordu. Avcunun içinde sıcaklığını, tenının altında bir çekiç misali atan nabzını hissetmek, dili onun dilini arayıp dudakları dudaklarına kavuşurken iç çekişlerini yutmak. Mia onu uzun uzun öperken Tric inliyordu, genç kız onu sertçe itip duvara yaslanmasına neden olurken, oğlanın elleri saçlarını kavradı.

Mia'nın dudakları artık Tric'in boynundaydı ve dili nabzının yanan çizgisinin üstünde dolaşıyordu. Bir eliyle pürüzsüz göğsünü keşfederken, diğeriyle onu okşayarak titremesine ve iç geçirmesine neden oluyordu. Korkmaya devam ederek ve nefesi titreyerek aşağı doğru indi ve dudaklarını köprücükkemiğinden göğsüne kaydırdı. Tric nazik bir tutuşla onu durdurdu ve dudağındaki kanla gözlerinin içine baktı.

"Mia... bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak *istiyorum*."

Gözlerini oğlanın gözlerinden ayırmadan yavaşça dizlerinin üstüne indi. Titreyen erkekliğini iki eliyle okşamaya devam etti ve Tric'in başını arkaya atarak inlediğini görünce gülümsedi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı; Aalea'nın konuyla ilgili onca dersine rağmen, kendinden hiç emin değildi. Ancak, içindeki korkuyu tamamen boğacak bir şiddetle ona sahip olmak istiyordu.

Dilini yanan tenine değdirerek oğlanı yerinden sıçrattı. Tanrıça aşkına, ne kadar sertti. Ağzını açıp aletini kökünden ucuna kadar yaladı. Oğlan inleyince o da elinde olmadan gülümsedi. Erkekliğinin ucundaki tuzlu tat dudağını yakıyordu. Onu yu-

karıdan aşağıya öperken, Tric'in dizlerinin bağı çözülecek gibiydi. Mia dudaklarını dilinin ucuyla ıslatıp onu ağzının içine aldı.

İşte o zaman kendini kaybetti. Artık sadece güdüleriyle hareket ediyordu. Oğlanın pürüzsüz sıcaklığına inanamıyordu. Tric önce biraz bocalasa da ve arzudan yanarak kızın saçlarını avuçladı ve yanakları içine çökmüş bir halde, aletinin kavrayan Mia'yı yukarı, aşağı yönlendirmeye başladı.

Tric artık onundu. Tamamen. Bütünüyle. Umutsuzca. Kızlar aşkına, Mia neredeyse kendinden geçmişti. Mutlak kontrol duygusu ve dilinin kıvraklığıyla neden olduğu inleme ve titremelerin sevinciyle, o da inlemeye ve açlığına teslim olmaya başlamıştı. O anda artık istediği tek bir şey vardı. Artık kan lekeli çarşafların üstünde tir tir titreyecek bir bakire değildi. Ya da kâbuslarının esiri bir kız. Korkak bir bakire değildi.

Tric saçlarını daha sıkı tuttu, nabzı iyice hızlanmıştı. Ciğerlerinde yeterince hava yokmuş gibi göğsü sarsılıyordu.

"Mia," diye inledi. "Ben..."

Mia oğlanın sıçradığını, ağzının içinde nabız misali attığını fark etti. Onu her an biraz daha kendine çekiyordu. Sırtı yay gibi gerilmişti, bacakları titriyordu. Ve sonra bütün kasları gerilerek kızın adını haykırdı ve ağzını tatlı ve tuzlu bir sıcaklıkla doldurdu. Mia yaptığı şeyden aldığı güçle âdeta sarhoş olmuştu. Eliyle oğlanın aletini ovmaya devam ederek onu son damlasına kadar sağdı, ta ki Tric acının karıştığı hazza daha fazla dayanamayıp inleyerek ve göğsü hızla inip kalkarak onu kendinden uzaklaştırana kadar.

Mia yerden doğrulduğunda, ışıldayan dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. Oğlanın gözlerindeki hayret, açlık ve haz dolu bakışı görünce kıkırdadı. Tric ayakta durmakta, nefes almakta ve konuşmakta güçlük çekiyordu. Ve Mia bütün bunları ona yalnızca birkaç saniyede yapmıştı.

Demek Aalea bunu kastediyordu diye düşündü.

"İyi misin?" diye sordu.

Tric gözlerini kırpıştırdı. Başını iki yana salladı. "Belki, bana bir dakika ver."

Mia gülerek döndü ve kendini yatağın üstüne bıraktı. Çarşaflar hâlâ sıcaktı ve oğlanın kokusu kürk örtüye sinmişti. Tric de yanına yığıldı. Mia tamamen giyinikken o çıplaktı. Gözlerine düşen perçemleri itip yastıkların üstünden genç kıza baktı.

"Önce bir şikâyetim olmadığını belirtmek isterim ama bu ne içindi?"

"Bir nedeni olması şart mı?"

"Genellikle."

"Senden hoşlanıyorum." Mia omuz silkti. "Ve yapabileceğimi görmek istedim. Aaela üstünde pratik yapmamız için beline kuvvetli bir Liisli köle getirmeden önce."

Tric güldü. "Nedense gerçeğin bundan ibaret olduğunu sanmıyorum."

"Yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum. Gözlerimi kapadığımda gördüklerim..."

Mia kaşlarını çattı ve cümlesini yarıda bırakarak başını iki yana salladı. Tric parmağını yanağında ve dudaklarının kıvrımlarında gezdirdi.

"Benim de iblislerim var. Ve senden gerçekten hoşlanıyorum. Ben sadece... bu akıllıca mı diye sorguluyorum."

"'Bu' derken?"

"Bu. Biz." Tric etraflarındaki karanlığı işaret etti. "Burada uzun süre kalmayacağız. Ve Kılıçlığa kabul edildiğimizi varsayarsak ayrı şapellere gönderileceğiz. Katil olacağız, Mia. Bizim hayatımız... mutlu sonla bitecek hayatlardan değil."

"İstediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun? Mutlu son mu?"

"Asıl bilmece de bu ya." Tric iç geçirdi. "Ne istediğini bilmiyorum."

Mia yatakta yuvarlandı ve dirseğinin üstünde doğruldu. Uzun siyah saçları Tric'in tenine değerken o tatlı ela gözlere baktı. "Sen aptalın tekisin."

"Doğru." Tric gülümsedi.

Mia oğlanın ağzını ağzının içine alarak öptü. Bir elini göğsünde, karnının tümseklerinde ve girintilerinde, dudaklarının yumuşaklığının aksine kaslarının sertleştiğini hissederek dolaştırdı. Gözleri kapalıydı. Karanlıkta yalnızdı ama hiç yalnız değildi.

Öpüşmelerine ara verip dikkatle Tric'in yüzüne baktı. Tenindeki o korkunç nefret karalamalarını. Yara izlerini. Hepsinin ötesindeki o güzel, dipsiz gözleri.

"Rüyaları uzak tut yeter. Bütün istediğim bu. Benim için bunu yapabilir misin?"

Tric, Mia'nın gözlerinin içine baktı. Başını ağır ağır sallayarak, "Yapabilirim," dedi.

Mia oğlanın elini tutup kendine çekti. Memesinin üstüne bastırdı, gergin karnının üstünden pantolonunun içine kaydırdı. Oğlanın parmakları tüylerinin üstünde dolaşıp daha aşağı kayarken Mia'nın nefesi kesildi.

Tric'in dudaklarını araladığını, parmaklarını usulca içine kaydırdığını hissetti. Penisini tutmak için elini aşağı indirdi ama oğlan onu sırtüstü yatmaya zorlayarak usta dokunuşlarla belkemiğinden yukarı keyifli bir ürpertinin tırmanmasına neden oldu.

"Sıra bende," diye fısıldadı.

Mia arkasına yaslandı ve oğlan boynunu öperken zevkle inledi, onu cesaretlendirecek sözcükler mırıldandı. Tric gömleğini yukarı sıyırıp dilini sertleşen meme uçlarının etrafında dolaştırırken inlemesi daha da şiddetlendi. Oğlan memesini ağzının içine alıp emerken, parmakları bacak arasında sihrini konuşturmaya devam ediyordu. Mia'nın merkezinden bütün vücuduna bir sıcaklık yayılıyor, istekle ıslanan uylukları

titriyordu. Tric kızın pantolonunun bağcıklarını koparırcasına çözdü, pantolonu bileklerine kadar indirdi. Mia çizmelerine takılan pantolondan tepinerek kurtulmaya çalıştı ama sadece birini çıkarabildi. Tric onu okşamaya, en yumuşak yerinde daireler çizmeye devam ederken, tek ayağı hâlâ pantolonun içindeydi.

"Ah, Kızlar aşkına," diye soludu. "Ah, evet."

Tric tek eliyle memesini okşayarak ve diğeriyle bacaklarının arasında ateşler tutuşturmaya devam ederek önünde diz çöktü. Ve dudaklarına son bir öpücük daha kondurduktan sonra Mia'nın titreyen vücudundan aşağı kaydı. Memelerine, karnına yakıcı öpücüklerden bir yol çizerek. Mia onun nereye gittiğini anlamıştı, bir anda tekrar korkuya kapılarak gözlerini açtı. Saçlarından kavrayıp onu yukarı çekmeye çalıştı.

Tric ona kör edici açlığın arkasında yanan bir soruyla baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Mia.

"Ama yapmak *istiyorum*."

Mia'nın bacağını kaldırdı ve dizinin arkasındaki hassas deriyi öperek içini ürpertti. Parmak uçlarını gittikçe gerilen karnından aşağı kaydırdı. Dudaklarını uyluklarının iç kısmına indirirken, Mia yeni çıkan sakallarını ve nefesinin ıslaklığını teninde hissetti. Sonunda şehvet korkusuna galip gelince, oğlanın saçlarını sıkıca tutup onu aşağı indirdi. Tric bilerek ve işkence gibi bir yavaşlıkla daha aşağı ve daha yakına indi ve taze terini yalayarak inlemesine ve nefesinin hızlanmasına neden oldu. Dudaklarına ulaşınca durdu ve Mia hava, kendisi de boğulmak üzere olan bir adammış gibi onu içine çekti. Mia yakarır gibi inledi. Tric'in nazik parmaklarıyla katlarını açmasının ardından, dilinin ilk dokunuşu geldi.

Mia, "Ah, Tanrıçam," diye inledi.

Dili önce nazik bir dokunuşla şişkin tomurcuğunun etrafında dolaştı. Mia sırtını yay gibi gerip bacaklarını havaya kaldırdı. Tric dilini bir sokup bir çıkararak, arada serin nefesiyle üfleyerek onunla âdeta oynuyordu. Mia kendini bu hisse öylesine kaptırmıştı ki artık tamamen oğlanın insafına kalmıştı. Ama Kızlar aşkına. Bunu istiyordu. Bundan zevk alıyordu. Tric'in saçlarına yapışıp onu alması, daha fazla tatması ve tutuşturması için kendine bastırdı.

Tric dilini ritmik bir şekilde oynatırken Mia gözleri dönmüş bir halde yatakta çırpınıyordu. İçindeki eziyet dolu sıcaklık gittikçe artıyor, hava sözsüz yakarılarıyla doluyordu. Tam daha fazla dayanamayacağını düşünürken, hızlı ve sıcak bir baskı daha hissetti. Tric parmaklarıyla ıslak dudaklarını aralayıp parmağını yavaşça içine itmişti.

Mia'nın beyninde kıvılcımlar çakıyor, parlak ışık gözlerini kör ediyordu. Tric içindeki ritmini dilinin hızına uydurarak onunla oynamaya devam ederken, Mia

zevkle inledi. Her soluğunda daha fazla titriyor, içinde kabaran ve gizli bir baraj duvarını zorlayan taşkın sel karşısında âdeta kıvranıyordu. Tric parmakları, ağzı, dili ve nefesiyle hiç durmadan çalışırken, gözlerinin gerisinde yıldızlar çarpışıyor, dudaklarının arasından tutamadığı küfürler firar ediyordu. "Ah, siktir, Ah, siktir, Ah, siktir." Sonunda baraj yıkıldı ve sel dudaklarından kopan sessiz bir çığlıkla taşarken, Mia başını arkaya atıp yay gibi gerildi.

Tric yavaşladı, elini çekti ama diliyle ıslak dudaklarını nazikçe okşamaya devam etti. Ve sonra onu, cinsel organı dudaklarıymış ve onunla son kez vedalaşıyormuş gibi öptü.

Tam Mia ellerini saçlarının arasından çekerken başını kaldırdı. Kıza çarpık bir gülümsemeyle baktı.

"İyi misin?"

"Tanrıça aşkına... bunu yapmayı... nereden öğrendin?"

Oğlan sırıtarak kendini yatağa çekti ve Mia'nın yanına uzandı. "Dans etmeyi öğrendiğim yerde. Şahit Aalea bir ilik sakinini baştan çıkarma durumunda kalmam ihtimaline karşı, birkaç püf noktası öğretti."

Mia kalbi küt küt atarak iç geçirdi. "Bir daha gördüğümde teşekkür edeceğim."

Tric gülümsedi, uzanıp onu öptü. Dilleri birbirine dolanırken, Mia oğlanın dudaklarında kendi tadını aldı. Elini aşağı indirince Tric'in hâlâ taş gibi sert, demir gibi sıcak olduğunu fark etti. Daha fazlasını istiyordu. Ama zihninin gerisinde soğuk bir korku yanıyor, ayağını sallayıp pantolonundan kurtularak oğlanın üstüne çıkarken bile korkusunun şiddeti her an artıyordu. Gömleğini çıkarınca Tric memelerine atıldı ve onu öpmeye, ısırmaya başladı. Mia arkaya uzanıp mızrak gibi yanan aletini tuttu ve sızlayan dudaklarına değdirdi. Onu okşarken, her santimini içine itmemek için kendini zor tutuyordu.

"Seni istiyorum," dedi Tric nefes nefese. "Kahrolası Gece Ana aşkına, seni istiyorum."

Mia'nın dudakları dudaklarını buldu ve sıcaklığıyla tenini okşayarak, "Ben de seni," dedi. "Ama..."

"Ama ne?"

"Güvenli olur mu bilmem."

Tric kızın kalçalarını sımsıkı tuttu ve ağzını memelerinden ayırmadan onu kendine çekti. Mia sızlayan dudaklarıyla onu sürüklerken kızın içine girdi. Ah, kutsal Kızlar aşkına, öyle güzel bir hisli ki Mia az kalsın kendini kaybedecekti. Arzuluyordu. İstiyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar. Ama saçlarını oğlanın parmaklarından çözüp ağzını sızlayan meme uçlarından ayırdı. Arkaya uzanıp içinde bir santim daha ilerlemesine izin verirken, boğazının derinliğinden bir inilti yükseldi.

Ama sonra durdu. Kendini bomboş bırakmak pahasına oğlanın üstünden kalktı. Tric iç geçirdi ama Mia gülümseyerek ona şaka yollu bir tokat atıp yatağa itti ve terden ıslanan kürkün üstüne, yanına uzandı.

"Bu akşam olmaz, Don Tric," diye fısıldadı.

Tric yastık ve kürklerden oluşan dağınıklığın arasına sırtüstü uzandı. Nefesini düzene sokmak için boşuna çabalıyordu.

"Çok soğuksun, Solgun Kız," demeyi başardı.

Mia elini tutup kendi bacaklarının arasına bastırdı. "Ne demiştin?"

"Çene aşkına, işte şimdi sadistlik etmeye başladın."

Mia güldü ve yastıkların üstüne yatıp gözlerini tavana dikti. Gözlerini kısıp büktüğü gölgelerin kıvranmalarını izledi. Korku gitmişti. Zihninde yanan bilgelik tarafından bütün halinde yutulmuştu.

Şu anda bana sahip olmak için her şeyi yapar. İstediğim her şeyi. Benim için öldürür. Benim için ölür. Son nefesini içimde verebilmek için yüzlercesinin kanında yüzer.

Mia sırtını yay gibi gererek elini bacaklarının arasına kaydırdı. Orada bulduğu tatlı sızıya bastırarak gözlerini yumdu ve iç geçirdi.

Kralları deviren güç, budur. İmparatorlukların sonun getiren. Hatta göğü parçalayan.

Nemli parmaklarını gülümseyen dudaklarında gezdirdi.

Güç budur.

Saatler sonra deliksiz ve rüyasız bir uykudan uyandı. Kedi gibi gerinerek bacaklarını birbirine bastırdı ve Tric'in ona dokunuşunun anılarına daldı. Yanında uyuyan ve mürekkep desenlerinin altındaki yüzü uykuyla yumuşamış oğlana baktı. Kendine sadece rüyaları uzak tutmak için olduğunu söyledi.

Sabah çanlarına az kaldığını tahmin ettiği ve Suskun'un kamçılanmasını çok iyi hatırladığı için, diğer çömezler uyandığında Tric'in odasından gizlice çıkarken görülmemenin herkesin yararına olacağına karar verdi. Bu yüzden sessizce giyindi ve oğlanı uyandırmadan odadan çıktı. Gölgepelerinini omuzlarına sarıp yolunu duvarda el yordamıyla bularak odasına ulaştı. Ve kilidi tek hareketle açıp içeri girdi her şeyden bihaber bir halde içeri süzüldü. Ve rahat bir nefes aldı.

"... *kusursuz suç...*"

"Müşfik Kedi!"

İşte orada, yatağının ayakucundaydı, loş ışıkta bir ton daha koyu bir karaltı. Mia ona dokunma, kucağına alıp sıkma dürtüsüyle kürklerin üstüne âdeta uçtu. Ve kedi kucağına zıplayınca, elleri içinden geçerken belli belirsiz, kadifemsi bir yumu-

şaklık hissettiğini fark edip şoke oldu; buz gibi soğuk, bebek nefesi gibi yumuşacık bir his. Kedi omuzlarına atılıp saçlarının arasına dalınca uzun tutamlar yumuşak bir esintiye kapılmış gibi dalgalandı.

"Seni çok merak ettim, küçük pislik!"

"*... çok özür dilerim...*"

Mia yastıkların üstüne sırtüstü uzanınca kedi olmayan kedi göğsünün üstüne zıplayıp gözlerinin içine baktı. Bütün gece kayıptı. Arkadaşının dönüşüyle yaşadığı büyük rahatlamaya rağmen, Mia sormadan edemedi.

"Nerelerdeydin?"

"*... ah, tiyatroya küçük bir ziyaret, hızlı bir bira ve fahişe turu, bilirsin işte...*"

"Orada dur. Ukalalıkla kurtulamazsın. Saatlerdir yoksun."

"*... bakıyorum ben yokken kendini oyalayacak bir şeyler bulmuşsun...*"

"Ah, athenaeum'a küçük bir yolculuk, bir şeyler okuma, bilirsin işte."

Kedi olmayan kedi başını Tric'in odasının bulunduğu yöne çevirdi.

"*... sanırım bilmesem daha iyi olacak...*"

Mia sırıttı ve parmaklarını kedinin içinden geçirirken teninde aynı belli belirsiz ürpertiyi hissetti. O gece nerede uyuduğuyla ilgili sorular biraz daha bekleyebilirdi.

"Eee?" dedi.

"*... eee...*"

" Jessamine, Avcı'nın Teslis'ini çalmış."

"*... gerçekten mi, hiç fark etmedim...*"

"Ukalalık konusunda seni uyardığımı sanıyordum."

"*... bir güneşin, çok fazla parlamaması için diğerini uyarması gibi...*"

"Benden ölesiye nefret ediyor, Müşfik Kedi. Ve şimdi boynunda olduğu sürece kendimizi koruyamayacağımız bir silahı var."

"*... o zaman avcıya, kiliseye söyle, teslisi geri alsınlar...*"

"Kiliseye birilerini gammazlamak pek şık durmaz, sen ne dersin?"

"*... bu durumda, başka planın var mı...?*"

"Eminim yeterince altınşarabının yardımıyla bir plan uydurabilirim."

"*... adi maskaralıklar için zamanın yok, buraya neden geldiğini unutma...*"

"İyi güzel de ya Jess gerçekten babasının intikamını almaya karar verirse? O teslisi çektiği anda, dizlerimin üstüne çöküp içim dışıma çıkana kadar kusmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum."

"*... fark etmediysen diye söylüyorum, jessamine neredeyse etrafındaki herkesten nefret ediyor. bırak seni alt ettiğini sansın, zamanla sıkılacaktır, carlotta'dan da senin kadar nefret ediyor...*"

"Ne yani, yere yatıp beni ezip geçmesini mi bekleyeyim?"

"*... liis'in kabuklu köpeklerini hiç duydun mu...?*"

"Elbette."

"*... hafife alınmaktan hiçbir zaman zarar gelmez, mia, hedefin kılıçlığa kabul edilmek ol*malı..."

Mia dudağını ısırdı. Dilinin ucunda bir soru dönüp duruyordu. Daha önce sormaya gerek duymadığı bir soru. Gerçi kedi olmayan kedi daha önce onu bırakıp gitmemişti. Birlikte geçirdikleri onca yıl, gölgekedi her zaman güvenebileceği tek sırdaşı olmuştu. Yolunu ona göre çizdiği yıldızı. Mia'yı Scaeva'nın adamlarından kurtaran da oydu. Annesinin başına onlar geldiğinde hep onun yanında olmuştu...

Hayır. Sakın.

Sakın bakma.

Ancak Teslis, kediyi Mia'dan daha fazla etkilemişti. Güneşler onu dehşete düşürmüştü ama Müşfik Kedi korkudan neredeyse deliye dönmüştü. Her Şeyi Gören'in bakışında canını bu kadar yakan neydi? Gölgelerden oluşması mı? Yoksa onda basit karanlıktan daha fazlası mı vardı?

"Sen nesin, Müşfik Kedi?"

Kedi olmayan kedi başını eğdi.

"*... dostun...*"

"Başka? Halk hikâyelerinde anlatıldığı gibi bir iblis mi?"

Havada mezartaşlarının arasında esen rüzgârı anımsatan bir kıkırtı çınladı. "*... iblisim, evet. ne zamandır senden şu parşömeni imzalamanı isteyecektim. sakıncası yoksa kanla ve üç nüsha halinde...*"

"Şakalaşacak havamda değilim. Neden anlatmıyorsun?"

"*... çünkü bilmiyorum. seni bulmadan önce, sadece gölgelerde bekleyen bir biçimdim...*"

---

* Kabuklu köpekler Liis kıtasının, domuz gözleri ve jilet gibi dişlerle dolu bir ağzı olan, şişman, tüysüz bir köpeğe benzeyen, açgözlü etoburlarıdır. Şaşırtıcı derecede yırtıcı bir yakın mesafe dövüşçüsü olmakla birlikte, uzun mesafelerde av izi sürecek dayanıklılığa sahip değildir. Sıklıkla leşlerden beslenirler ancak özel bir "avlanma" yöntemi de geliştirmişlerdir.

Yaratık, bacaklarını kanatana kadar ısırarak kendini yüzeysel bir şekilde yaralar. Daha sonra bir süre ortalıkta topallayıp kanını akıtarak yaralanmış gibi yapar; ta ki akbaba, çakal ya da bir başka kabuklu köpek gibi bir leşçinin dikkatini çekene kadar. Sonra ölü numarası yaparak yere yığılır. Bu gösteri saatlerce, hatta bazen döngülerce sürebilir.

Bu hayvanlar kusursuz oyunculardır; işi, başka bir etobur onlardan temkinli bir ısırık alırken hareketsiz kalmaya kadar götürürler. Ancak leşçiş nihayet karnını doyurmaya girişince, kabuklu köpek saldırıya geçer ve güya avcı konumundaki hayvanı parçalara ayırıp kendine uzun bir ziyafet çeker.

Kendi kendilerini yaralamalarının bir sonucu olarak, bu yaratıklar genelde yara kabuklarıyla kaplı olurlar ve isimleri buradan gelir.

Ve eğer merak ediyorsanız, hayır, nazik dostum, kabuklu köpekten iyi bir evcil hayvan olmaz.

"Neyi bekleyen?"

"*... senin gibi birini...*"

"Bu kadar basit yani, ha?"

"*... basit olmasının nesi kötü?..*"

"Çünkü hiçbir şey basit değildir."

"*...şüpheci olmak için fazla gençsin...*"

Mia hızla doğruldu ve Müşfik Kedi'nin içinden geçip yataktan kalktı. Kedi olmayan kedi, her şey yolundaymış gibi patisini yalayıp bıyıklarını temizledi.

"O zaman canın cehenneme. Sırlarını sakla. Kabul törenine geldiği zaman Lord Cassius'u bulurum. Ona darkinleri ve darkin olmanın ne anlama geldiğini sorarım. Ve bu kez, cevap vermek yerine şifreli konuşmaya kara verirse, cevapları ondan zorla alırım. Elmacıkkemiklerinin ne kadar hoş olduğu umurumda değil."

"*... bu hiç akıllıca olmaz, mia...*"

"Neden? Bana gerçeği söyleyebileceği için mi?"

"*... çünkü tehlikeli. bunu sen de hissediyor olmalısın...*"

"Onun yanındayken tek hissettiğim senin korkun."

"*...kendim için korktuğumu mu sanıyorsun?..*"

Mia dilinin ucuna kadar gelen tiradı yuttu ve kürklerin arasında yatan kedi olmayan kediye baktı. Müşfik Kedi'nin o döngüye dek tek yaptığı tek şey onu korumak olmuştu. Küçük bir kızken kâbuslarını kovalamıştı. Onu boğmaya gelen yavru köpek boğucusunun yokgece hayaletlerini kovmuştu. Felsefe Taşı'nda gördüğü korkulukları ve gölgeleri.

"O zaman ben de vakanüvisi beklerim. Kütüphanede gerçekleri yazan bir kitap mutlaka vardır. Bulması an meselesi."

"*... gölgelere hükmetmeyi bir kitaptan öğrenebileceğine gerçekten inanıyor musun?..*"

Mia, "O zaman ne yapmalıyım?" diye bağırdı.

"*... sana binlerce kez söyledim, mia...*"

Mia yatağına kıvrılan arkadaşına baktı. Sırtından aşağı soğuk tırnakların indiğini hissetti. Kafasının içinde uzak çığlıklar yankılandı. Gözyaşlarıyla kaplı o yüzün görüntüsü. Boş bakışlı, korkmuş gözler. Kan.

"*... dışarıdaki karanlığa hükmetmek için, önce içindeki karanlıkla yüzleşmelisin...*"

Nefesi hızlanıyordu. Teni terden ıslanmaya başlamıştı. Pantolonunun ceplerini arayıp sigara kutusunu buldu. İnce bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına koydu.

"*... senin hatan değildi, mia...*"

"Kapa çeneni," diye fısıldadı.

"*... senin hatan...*"

"KAPA ÇENENİ!"

Kız gümüş kutuyu duvara fırlattı. Yüzü çarpılmıştı. Kedi olmayan kedi kulaklarını kafasına yapıştırdı. Kendi içine çekildi ve fısıltıyla konuştu.

"... nasıl istersen..."

Mia iç geçirdi. Gözlerini kapayıp derin derin nefes aldı. Uzun, sessiz dakikaların sonunda kibriti çakıp sigarasını yaktı ve yatağın üstüne oturup derin nefesler çekti. Dumanın kırık helezonlar çizerek odanın loş ışığına karışmasını izledi. Sonunda derin bir iç çekti.

"Lanet bir kariya dönüşüyorum, değil mi?"

"... dönüşüyorum derken?.."

Mia kıkırdayan kediye dik dik baktı ve sigarasının külünü onun üstüne silkeledi.

"... her şey sana o kadar yabancı ki, kolay olamaz..."

Mia sigarasından büyük bir nefes çekti ve dumanı burun deliklerinden üfledi.

"Kolay olması gerekmiyor. Ama bunu yapabilirim, Müşfik Kedi."

"... bundan hiç şüphem yok ve sonuna kadar yanındayım..."

"Gerçekten."

"... gerçekten..."

Mia uyanık yattığı yerde sigaradan arta kalanın yanıp kül olmasını seyretti. Karanlıkta düşünceleriyle baş başa oturdu. Müşfik Kedi haklıydı; amacı Kılıçlığa kabul edilmek olmalıydı. Geri kalan her şey fasa fisoydu. Cepçilik konusunda Ash ya da Jessamine kadar hünerli değildi. Ve Tric'le antrenman yapmak, kılıç becerisine gerektiği kadar yardımcı olmuyordu. Ancak zehir sanatında tek rakibi Carlotta'ydı ve Şarkılar Salonu'ndaki zayıflığını kendi lehine çevirebilirdi. Müşfik Kedi ve Mercurio'nun dediği gibi, hafife alınmak kendi lehine çevirebileceği bir silahtı.

Bahsi dağıtmamın zamanı geldi.

Sigarası kül olunca yatağına uzandı. Dumanın Tric'in tenindeki kalıntılarını öldürmesine minnettardı. *Sadece bir kerelikti*, dedi kendi kendine. *Rüyaları uzak tutmak için.* Yorgunluk onu nihayet yakalayıp uyku onu nazik kollarının arasına çekerken, ağırlaşan kirpikleri yanaklarının üstünde titreşmeye başladı. Ve sonunda uykuya daldı.

Kedi olmayan kedi yanında oturmuş, kâbusların gelmesini bekliyordu.

Her zamanki gibi dikkatliydi.

Her zamanki gibi aç.

Bekleyişi uzun sürmedi.

Mia sabah kahvaltısından önce yatağından kalkıp sessizce odasından çıktı. Çömezlerin yatak odalarının önünden geçip Dağ'ın derinlerine doğru ilerledi. Yanından geçen siyahlar içindeki bir karaltıya kibarca sorması üzerine, dönen

merdivenden aşağıda hiç görmediği bir bölüme indirildi. Toz ve saman, deve ve bok kokusu. Dağ'ın içine oyulmuş büyük bir mağaraya adım atınca, nereye geldiğini anladı.

"Ahır..."

Mağara yaklaşık on beş metre yüksekliğindeydi ve yaklaşık iki düzine kişneyen, hırlayan tükürük makinesini barındıracak kadar ahşap bölme vardı. Yeni gelen kervanın yükünü boşaltan, çölden henüz dönen hayvanlara su veren Elleri gördü. Kervanlar Son Umut'tan ve ötesinden gelen mallarla yüklüydü. Orada, çölün kırmızı tozuna bulanmış Eller arasında Mia ipek bir peçeyle örtülmüş yüzü gördü. Kızıl bukleler. Koyu renk, ışıltılı gözler.

"Naev!"

El döndü, gözlerinin içi gülerek, "Dost Mia," dedi.

Mia ona sarılınca aynı sıcaklıkla karşılık gördü. Kadının teninden ter ve uzun yolculuğun kir ve tozunun kokusunu aldı.

"İşini böldüğüm için özür dilerim," dedi Mia. "Çok yorgun olmalısın. Seni sorarken Son Umut'tan döndüğünden bile emin değildim."

"Yeni geldim." Naev başını salladı. "Her şey yolunda mı?"

"İdare eder," dedi Mia. "Meşgul müsün?"

"Sayılır. Ama Naev ona bir iki dakika ayırabilir."

Kadın Mia'yı da yanına çekerek kuytu bir girintiye girdi. Arka planda kalan bağırışlar ve deve bozlamaları arasında Naev heyecanla bekledi. Mia arkadaşının acelesi olduğuna ve Şahit Aalea'nın altın kurallarına rağmen, bu durumda önsevişmeyi atlamanın daha iyi olabileceğine karar verdi.

Söze, "Fısıltıharabeleri'nde karşılaştığımızda," diye başladı, "en azından ben Karanlığı çağırmadan önce... beni gözlemlemişsin. Adil dövüşseydim, beni alt ederdin."

Naev başıyla onayladı. Sesinde işini yerine getirmekten başka, kibirden eser yoktu. "O Orlani tarzı dövüşüyor," dedi. "Biraz Caravaggio. Yeterince becerikli. Ama kılıç kullanma işi çok yönlüdür ve görünüşe bakılırsa o sadece birini biliyor."

"Ama sen daha fazlasını biliyorsun."

Kadının gözleri parladı. "Naev hepsini bilir."

"O zaman, belki bana yardım edebilirsin."

"Neye ihtiyacı var?"

"Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

Mia gülümsedi.

"Sır saklayıp saklayamayacağına."

23. BÖLÜM

DEĞİŞ TOKUŞ

Sükût Dağı'nda haftalar geçse de büyük kısmının sükûnet içinde geçtiği söylenemezdi.

Şarkılar Salonu çeliğe çarpan çeliğin sesiyle çınlıyordu. Yayların keskin ıslığı ve fırlatılan bıçakların çarpma sesleri. Mia ok atmada pek becerikli olduğunu ispatlasa da neredeyse her derste yenilgiye uğruyordu. Önceki karşılaşmalarından sonra Jessamine'in 'Teslis'i tuniğinin altından eksik etmediğini fark etmişti ve madalyonun oluşturduğu tehdit bir bıçak gibi her an aralarındaydı. Ancak Jess her defasında burnunu sürtmeyi başarsa da Mia, Müşfik Kedi'nin tavsiyesine uyarak öfkesini kilit altında tutmaya çalışıyordu. Eğitimine odaklanmaya. Basit şeylerle uğraşmayı, basit olanlara bırakarak. Mia'nın omurgasızlığından sıkılmış görünen kızıl saçlı, dikkatini alışılmış duygusuz bir kıvraklık ve ölü bakışlarla tepki veren Carlotta'ya çevirmeye başladı.

Ancak Mia'nın yeni kararını tek fark eden Jessamine değildi.

Sabahki ders Hakikatler'di ama Mia yanında Ash ve Lotti'yle salona girince, demirağacından sıraların duvarın dibine itildiğini ve simya malzemelerinin büyük kısmının ortadan kaldırıldığını gördü. Örümceköldüren elinde farklı renklerde keselerle odanın ortasında duruyordu.

Onları başıyla selamlayarak, "Çömezler," dedi. "Lütfen arkamda toplanın."

Grup itaat ederek Şahit'in arkasında bir yarım daire oluşturdu.

"Son birkaç ayı simyevi zehirlerin yapımına ve uygulanmasına ayırmıştık. Ancak simya sadece bir zehir sanatı değildir ve size mesleğinizde basit bir ölüm aracından daha fazlası olarak yardım edebilir.

Örümceköldüren elini siyah ve derin bir kesenin içine sokup başparmağının tırnağı büyüklüğünde minik bir küre çıkardı. Küre pürüzsüzdü ve iyice cilalanmıştı.

"Kadercamı," diye açıkladı. "Simyevi buğular, benim bulduğum bir yöntemle katı halde tutulabiliyor. Sert bir fiziksel etki, süreci kesintiye uğratıp bileşimi yeniden gaz haline döndürür ancak buhar bazlı işlenmemiş silahların aksine, kadercamı hiç iz bırakmaz. Orada olduğunuzu gösterecek ne bir cam kırığı ne de bir tıpa. Camın bizzat kendisi bileşendir."

Şahit küreyi, bir araya toplanan çırakların arasında elden ele dolaştırdı. Mia'nın beklediğinden daha ağır ve soğuktu.

"Bir sürü farklı tür geliştirdim," dedi Örümceköldüren. "İlki akik."

Şahit yere bir avuç siyah küre savurdu. Küreler yere bir düzine minik patlamayla çarptı ve bir anda taştan yoğun bir duman bulutu yükseldi. Yağlı, sis gibi ağır ve Gök Mihrabı'nın üstündeki gece kadar siyahtı.

"Dikkat dağıtmaya yarar ve savunma yöntemlerine yardımcı olur."

Örümceköldüren elini bir başka keseye attı ve üç kadercamı küresi daha çıkarıp karşı duvara fırlattı. Bir kez daha, küreler patlayarak yere yavaş yavaş inen ağır bir dumana dönüştü. Mia bu kadar çok buharın bu kadar küçük bir şeyin içine sığdığına inanamıyordu.

"Zehir incileri. Çoğunlukla adamotu gibi yatıştırıcılardan oluşur, gerçi aspirden çok daha ölümcül çeşitler de yaptım. Ve son olarak..." Şahit bu kez kırmızı bir kadercamı küresi çıkarırken yüzünde alışılmadık bir gülümseme belirdi. "Yakut. Kişisel tercihim."

Örümceköldüren küreyi başka bir duvara fırlattı ve çatırtılı bir patlama sesi eşliğinde, duvarda akkora dönüşen bir ateş küresi infilak etti. Çömezler gözleri fal taşı gibi açılırken geri çekilip, granitten kopan yumruk büyüklüğünde parçaya bakakaldılar.

"Zırhı delip içindeki eti toza dönüştürebilir."

Örümceköldüren çömezlere bir avuç akik kadercamı küresi verip karşı duvarı işaret etti.

"Şimdi. Siz deneyin bakalım."

Çömezler birbirlerine gülümseyerek öne çıkmaya ve küreleri taşa fırlatmaya başladılar. Salonda yankılanan düzinelerce küçük patlama sesi eşliğinde, odanın uzak ucunu siyah bir duman kapladı. Örümceköldüren Suskun ve Tric'e birer yakut küre verdi ve loş salonun patlamalarla aydınlanmasını, siyah dudaklarında haz dolu bir gülümsemeyle izledi. Duman dağılınca çömezler sıralarına oturdular, Örümceköldüren karatahtasına döndü ve kadercamının temel özelliklerini anlatmaya koyuldu.

Ash kulağına eğildiğinde Mia deli gibi not alıyordu.

"Evet. Soru."

"Bebeklerin nereden geldiğiyle ilgili olanı değildir umarım," diye homurdandı Mia. "Çünkü arkadaşlığımızın buna hazır olduğunu hiç sanmıyorum."

"Neden Kızıl'ın, ağzına sıçmasına izin veriyorsun?"

Mia yazmayı bırakıp başını notlarından kaldırdı.

"Ben kimsenin ağzıma sıçmasına izin vermiyorum," diye fısıldadı.

"Şarkılar'da seni eğitim mankeni gibi hırpalıyor. Daha dündöngüde Gök Mihrabı'nda ayaklarını yerden kesti ve karşına geçip sana saydırırken sen başını çevirmekle yetindin."

Mia karşısında oturan ve Diamo'yla birlikte çalışan Jessamine'e baktı. Kızıl saçlı da Örümceköldüren'in o güne dek yarattığı bütün zehirleri gölgede bırakacak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu sen değilsin, Corvere."

"Bir şey yok."

"Kıçıma anlatırsın onu."

Mia tahta başındaki Örümceköldüren'e baktı.

"O..."

Mia dudağını ısırdı. Ashlinn'e döndü. Yardım istemekten hoşlanmazdı. Birine muhtaç olmaktan da. Ama Ash, bir yere sabitlenmemiş ne varsa yürütmesi dışında düzgün bir kızdı. Hem ona anlatınca Kiliseye gammazlamış olmuyordu ki.

"Teslis'i çalmış."

Ash şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

Mia, "Avcı'nın sınıfından," diye tısladı. "Rahip kılığına girdiği döngüde içim dışıma çıkana kadar kusmama neden olan şu madalyon."

Ash tek kaşını kaldırdı. "Bana sadece mideni bozduğunu söylemiştin, Corvere."

"Evet ve bana inanmış gibi yapman büyük incelikti."

Sarışın kız kaşlarını çatarak Jessamine'e baktı.

"Yani seni o kadar sarsan şey Teslis miydi?"

Mia sesini daha da alçaltarak, "Sebebini bilmiyorum," dedi. "Darkin olmamla alakalı sanırım. Jessamine madalyonu Şarkılar Salonu'nda bana tuttu. Nalları dikeceğim sandım."

Ash, Jessamine'in boynunda, gömleğinin altında saklı duran altın zinciri fark etti.

"Sinsi küçük..."

Önlerindeki masada akik bir kadercamı patladı. İki kız yoğun ve siyah bir duman bulutunun içinde kalırken, Ash taburesinden düştü. Diğer çömezlerden kahkahalar yükselirken kızlar bir yandan öksürüp tıksırıyor bir yandan da ellerini sallayarak dumanı dağıtmaya çalışıyordu. Duman yavaş yavaş dağılınca, Mia kendini Örümceköldüren'in sert bakışlarıyla karşı karşıya buldu.

"Çömez Ashlinn. Çömez Mia. Sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey mi var?"

"Hayır, Şahit," diye geveledi Mia.

"Yoksa tavuk gibi gıdaklamanızın dersi anlatmama yardımcı olacağına mı inanıyorsunuz?"

"Hayır, Şahit," dedi Ash, yavru köpek ifadesini yüzüne yerleştirerek.*

"O zaman sessizce dinlediğiniz için teşekkür ederim. Bundan sonra fırlatacağım kürenin rengi farklı olacak."

Örümceköldüren yakut kadercamı kesesini kaldırarak diğer çömezlere baktı. Hepsi bir Demiryazıcıyı utandıracak bir hararetle not almaya döndü. Sabahın geri kalanı sessizlik içinde geçti. Ancak dersin sonunda Ash gözlerini Jessamine'e dikti.

Parmaklarını kütletti.

Ve sonra Mia'ya göz kırptı.

İki döngü sonra, akşam yemeğinin ardından Mia, Örümceköldüren'in formülünün üstünde çalışıyordu. Her akşam notlarının üstüne eğilip bulmacayı çözmeye uğraşıyordu. Ancak başarmak imkânsız görünüyordu; her bileşenin panzehri bir başkasının etkinliğini artırır gibiydi. Ancak bilmeceyi çözmek Mia'nın dersi birinci tamamlaması için en büyük şansıydı ve odasında kaldığı sürece Jessamine'le karşılaşma riski azalıyordu. Kendi kendine söylenerek notları ateşe vermeyi ciddi ciddi düşünürken kapısının kilidinin kurcalanadığını duydu.

"Çene aşkına, sadece kapıyı çalsa olmaz mı?"

Kız zehir ilmi yığınından güçlükle kalkıp paytak adımlarla kapıya gitti ve tokmağı çevirince Ashlinn'i kapının önüne çömelmiş buldu.

"El kemiklerinde bir sorun falan mı var?" diye sordu. Ash iki yumruğunu sıkıp Mia'nın yüzüne doğru salladı.

"Seni komik şey," dedi Mia gülümseyerek. "Ne lazımdı?"

"Lazım demeyelim." Ash göz kırptıktan sonra yerden doğruldu. "Sana verebileceğim bir şey var diyelim."

"Neymiş o?"

"Jessamine'in Teslisi."

Mia yakasına yapışıp onu içeri sürüklerken Ash küçük bir çığlık attı.

"Çene aşkına, nefes al, Corvere."

"Çaldın mı?" diye tısladı Mia.

"Henüz değil." Ash, Mia'nın yatağını kaplayan not yığınına baktı. "Ama çalmak üzereyim, zamanını işe yarar bir şeye harcamak istersen tabii."

"Hiç çıkarmıyor, Ash. Lanet olası banyoda bile boynunda gördüm."

"Banyo demişken, birkaç döngü önce, apışarandaki ısırık izleri gözümden kaçmadı."

Mia kaşını kaldırdı. "Banyoda apış arama mı bakıyordun?"

---

* Ashlinn'in yavru köpek ifadesi meşru bir işi bırakıp, tası tarağı toplayıp tavuk yetiştirmek için sakin bir yere taşınmasına neden olabilir.

Ash omuz silkti. "Bakmaktan zarar gelmez."

"Karar?"

"Eh. Daha iyilerini gördüm."

Mia yumruğunu arkadaşının yüzüne doğru salladı. "Ah, bak sen şu işe, benimki de işe yarıyormuş."

"Tamam, tamam, anladık." Ash gözlerini devirdi. "Olay şu, Jess madalyonu çıkarıyor. Kan Yürüyüşü'nde çıkarmak zorunda çünkü madalyon... nasıl derler, sen söyle..."

"Metal," diye ofladı.

"Yaşasın! Kafası da çalışıyormuş!"

"Siktir git."

"Uyarmak isterim, ısırmaktan pek hoşlanmam."

"Ash, Ana'ya yemin olsun..."

Ash, "Her neyse," diyerek sözünü kesti. "Tesadüfe bak ki az önce Jessamine ve birkaç kişinin daha Tanrımezarı'nda Sır Koparma turuna çıktıklarını öğrendim. Yani tam şu saniyede, bütün eşyaları Adonai'nin havuzunun yanındaki nişlerden birinde uslu uslu bekliyor."

"Yani hatibin mekânında hırsızlık yapmak mı istiyorsun?"

Ashlinn cevap olarak sırıttı.

"Jessamine geri döndüğü anda madalyonun çalındığını anlar," dedi Mia. "Ve alanın ben olduğumu anlamaması için kalın kafalının önde gideni olmalı."

Ashlinn pantolonundan, ucunda üç altın halkanın parladığı bir zincir çıkardı.

"Jessamine hiçbir şey anlamayacak, Corvere."

Mia loş ışıkta kendi etrafında dönerek ışıldayan madalyona baktı. Bir teslis Mezar'ın nezih bölgelerinden birinde küçük bir ev değerinde kıymetli bir metalden yapılmasının dışında son derece sıradan görünüyordu. Mia madalyonun varlığında hiç kötü hissetmedi; anlaşılan Aa'nın müritlerinden biri tarafından kutsanmamıştı. Yine de onu görmek...

"Bunu nereden aldın?"

"Avcı'nın kostümlerinin arasından. O adamın rahip kıyafetlerine özel bir düşkünlüğü var. Koleksiyonunda birkaç kadın iç çamaşırı da buldum." Ash omuz silkti ve Teslisi pantolonunun cebine koydu. "Bu yüzden, yaramazlık yapmaya geliyor musun yoksa biraz daha ısırık izi edinme umuduyla Tricky'yle randevun falan mı var?"

Mia inkâr etmek için ağzını açtı. Ashlinn'in havada kalkan kaşı boşuna nefes tüketmemesini söylüyordu. Mia iç çekerek kapıyı açtı ve eliyle koridoru işaret etti.

"Hah, işte böyle," dedi Ash sırıtarak.

Kızlar Dağ'ın derinliklerinde ilerledikçe, kan kokusu ve hava ağırlaşıyordu. Müşfik Kedi her zamanki gibi Mia'nın korkusunu yutuyordu ama Mia'nın beyninin çalışan kısmı bunun kesinlikle çok kötü bir fikir olduğunu haykırıyordu.

"Bu çok kötü bir fikir, Ash."

"Daha önce de söyledin. Yirmi kere falan."

"Marielle'in Suskun'a yaptıklarını unuttun mu?"

"Çene aşkına, Corvere, babam Diken Kuleleri'nde işkence gördüğünde, taşaklarını koparıp kabuklu köpeklere yedirmişler. Senin bahanen ne?"

"Ne için?"

"Ah, tamamen taşaksız olmanın?"

Mia eliyle memelerini işaret etti. "Şey, bunları görüyorsundur herhalde, değil mi?"

Ash, "Tamam, tamam," diye homurdandı. "Çok kötü benzetme."

Adonai'ye ait bölümün olduğu kata varmışlardı. Mia, Ash'in elini tuttu ve kütüphanede Tric'le yaptığı gibi, etrafındaki karanlığı kendine çekti. Güneşlerin dokunuşunu hiç tatmayan karanlığı. Karanlığın içindeki gücü hâlâ hissedebiliyordu. Kendi içindekini de. Parmaklarını oynatarak gölgepelerinini ikisinin etrafına sardı ve esintideki duman gibi gözden kayboldular.

"Bunun altındayken hiçbir halt göremiyorum," diye tısladı Ash.

"Sana söylemiştim, darkin olmak o kadar da etkileyici değil. Yanımdan ayrılma, yeter."

İkili koridorda simyevi aydınlatmanın loş noktalarını rehber edinerek yavaş yavaş ilerlediler. Sonunda ağır bakır kokusunun izinde Adonai'nin katına ulaştılar. Eşikte durup gözlerini kısarak dikkatle içeri baktılar. Teninde kan kırmızı kabartılar parlayan Adonai havuzun başında çömelmiş, kan havuzunun içine bakıyordu. Her zamanki gibi, çömezlerin hepsi Mezar'dan dönene kadar nöbet tutacaktı.

Aalea, Domuzcu ve diğer Kızıl Kilise şapellerindeki havuzlara Adonai'nin kanından birkaç damlanın karıştırıldığını anlatmıştı. O kan aracılığıyla sözcü, birinin havuza girdiğini *hissedebiliyor* ve eğer isterse, dönüş Yürüyüşünü yapmasına izin veriyordu. Devasa, kan kırmızı bir ağın tam merkezindeki bir örümcek gibiydi; onun varlığı ağ işlevini görüyordu. Mia bir kez daha hayranlıkla karışık bir şaşkınlık yaşıyordu: Adonai'nin yanında onun küçük gölge hileleri, uyduruk bir afsun gibi kalıyordu. Konsül Scaeva ve Luminatii, Kızıl Kilisenin böyle bir gücü olduğunu öğrenirlerse...

"Pekâlâ," diye fısıldadı Ash. "Plan şu. Sen içeri girip dikkatini dağıtacaksın. Ve o senin karşında sersemlemişken ben eşyaların bırakıldığı nişlere gidip Teslis'i araklayacağım."

"Sersemlemişken mi?" diye tısladı Mia. "Bunu nasıl başaracağım."

"Bilmem, sırnaşık olan sensin. Cazibeni kullan."

Bir an için nutku tutulan Mia'nın ağzı açık kaldı.

"Çene aşkına, Ash. Cazibemi mi kullanayım? *Planın* bu mu yani?"

"Şey, bilmiyorum. Sen Aalea'yla hepimizden daha uzun zamandır çalışıyorsun. Şu bayıldığın kalça kıvırma olayını yap. Kadınlığını falan kullan."

"Kadınlığımı falan..."

Mia bir süre hayretle dudaklarını açıp kapadı. Afallamıştı.

Ash, "Kelimelerini kullan o zaman," diye iç geçirdi.

"Al sana birkaç kelime," dedi Mia sonunda. "Neden sen Adonai'yi oyalamıyorsun, bu arada ben de –illa belirtmem gerekirse, ben diyerek tam şu anda bizi *neredeyse görünmez* yapan kızdan bahsediyorum– gidip Teslis'i araklamıyorum?"

"Ah, sevgili yüce görünmez, kusmuk fışkırtmadan ona nasıl dokunacaksın acaba?"

Mia cevap vermek için ağzını açtı. Sonra kapadı. Derin bir iç çekti.

"Tam üstüne bastın."

Ash "haydi" der gibi başını salladı. Heyecanla ona bakıyordu.

"Eee, ne duruyorsun o zaman?"

Mia gözlerini devirdi. Gölgepelerini üstlerinden attı. "Pekâlâ."

Ayağa kalktı, duvarı tıklatıp Adonai'nin bölümüne girdi.

"Sözcü?"

Adonia gözlerini açmadan, uykusunda konuşur gibi cevap verdi.

"İyi akşamlar olsun, Çömez. Şehre mi gideceksin? Şahit Aalea'dan böyle bir haber gelmedi."

"Hayır. Özür dilerim." Mia bir bahane bulmak için umutsuzca çırpınarak yürümeye devam etti. "Ben... Sizinle konuşmak istiyordum."

"Hangi konuda konuşacağımızı sorabilir miyim?"

Mia'nın gözleri duvarlara oyulmuş haritalarda dolaştı. Tanrımezarı'nın irili ufaklı adacıklarında. Leş Dehlizi'nin obsidiyen kalesinde. Vizka limanıda. Oyma figürlerin arasına kanla, Mia uzun süre baktığında yer değiştiren ve bulanıklaşan oymalar çizdirilmişti. Kızıl Kilise bu odadan Cumhuriyet'teki bütün şehirlere dokunabilirdi.

Mia'nın gözleri, kıpırdayan gölgelerin arasına neredeyse gizlenmiş, tanımadığı bir haritaya takıldı. Dış hatları ve sokakları daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen, Tanrımezarı'ndan bile daha büyük, daha geniş bir metropol.

"Burası neresi?" dedi. "Hiç görmemiştim."

"Görmeyeceksin de."

Mia soran gözlerle Adonai'ye baktı. Aalea'nın öğrettiği gibi, sessizliğin onun adına konuşmasına izin verdi. Ancak Adonai gözlerini hâlâ açmamıştı, dudakları güzel, miskin bir tebessümle kıvrıldı. Anlaşılan sözcü de Aalea'nın sanatından haberdardı.

"Neden görmeyeceğimi söyleyebilir misiniz?" dedi Mia sonunda.

Adonai'nin yanıtı, "Çünkü artık yok," oldu.

"Adı neydi."

"Ur Shuum."

"Aşkahi," dedi Mia. "*İlk şehir* demek."

Adonai bıkkınlığını etrafa saçarak iç geçirdi. "Buraya coğrafya dersi için gelmedin, küçük darkin. Ne söyleyeceksen söyle ve açlığım sabrımı tüketmeden kaybol."

Mia, Adonai'nin içtiği kanın nereden geldiğini merak ederek tiksintiyle yutkundu. Omzunun üstünden arkaya bakıp Ashlinn'in hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmeye cesaret edemedi. Olur da gözlerini açmaya zahmet ederse, eşya nişlerini görmesini engellemek için hatibe biraz daha yaklaştı. Bu kadar yakından, açık renk teninin altında gökyüzü mavisine çalan damarlarını görebiliyordu. Köşeli elmacıkkemikleri, uzun kirpikleri ve ah, havada dans eden o akıllı parmaklar. Mia güzelliğinin doğuştan mı yoksa kardeşinin dokuma tezgâhından mı geldiğini merak etti. Ve bir anda onu oyalabileceğini tahmin ettiği bir konuya giriverdi.

"Sizinle Naev hakkında konuşmak istiyordum."

Adonai'nin gözleri açıldı. Beyaz kısımları film gibi incecik, kırmızı bir tabakayla kaplı, irisleri pespembeydi. Çok ağır hareketlerle başını çevirip gözlerini Mia'ya sabitledi. Bakışları kurşun gibi ağırdı. Mia kendini kan kırmızısı ağına takılmış bir sinek gibi hissetti.

Adonai, "Naev," diye tekrarladı.

Hava ağırlaştı, kan havuzunun girdabı biraz daha şiddetlendi. Mia Adonai'nin göz kırpmadığını ilk kez fark etti.

"Fısıltıharabeleri'nde hayatını kurtardım."

"Bunu ben de biliyorum, Çömez."

"Yüzünü gördüm. Marielle'in ona ne yaptığını biliyorum. Bu doğru değil, Adonai."

"Doğru ve yanlışı konuşacak en doğru kişi senmişsin gibi, küçük katil."

"Affedersiniz, anlamadım?"

"Af dileyeceğin kişi ben değilim." Adonai gülümsedi. "Bu mihrapta kendine bir sıra kapmak için cesedini paramparça ettiğin ben değilim, öyle değil mi?"

Mia'nın çenesi kasıldı. "Öldürdüğüm adam da bir katildi. Yüzlerce insanın katili. Belki binlercesinin. Babamı astı. Bunu hak etti. Dibine kadar hak etti."

"Ya diğerleri?"

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Diğerleri mi?"

Adonai miskin ve aheste hareketlerle ayağa kalktı. Mia'ya teninin sıcaklığını hissedebileceği kadar yakın durdu. Öne doğru eğilince kemik beyazlığındaki perçemi Mia'nın alnına sürtündü. Öpülmek için yalvaran ve kandan ıslanmış dudakları Mia'nınkilere bir nefes uzaktaydı. Mia baş döndürücü bir an için öyle yapacağını sandı ve nabzının hızlandığını, içinin bir tuhaf olduğunu hissetti. Oysa Adonai derin bir nefes aldı ve gözkapakları kırpışarak kapandı. Ve gülümseyerek konuştu.

"Üstündeki kan kokusunu alabiliyorum, küçük darkin," dedi.

Mia irkilmemek için kendini zor tuttu. Ya da geri çekilmemek için.

"Kız kardeşinin üstünde büyük etkin var," dedi. "O seni seviyor, Adonai."

"Ben de onu seviyorum. Işığın Karanlığı sevdiği gibi."

"Ama Naev de seni seviyor. Bu yüzden acı çekmeyi hak etmiyor."

Sözcü başparmağını Mia'nın çenesine koydu. Başını hafifçe yana yatırdı. Mia o kırmızı dudakların tenini okşadığını, dişlerinin boynunu ısırdığını hayal etti. Ürpertisini güçlükle bastırdı. Nefes almakta her an biraz daha zorlanıyordu.

Adonai, " Daha önce senin türünden kimsenin tadına bakmadım..." diye fısıldadı.

Dudakları yine bal kıvamında bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ancak Mia gözlerinin içine bakarken, derinlerde hiçbir şey olmadığını fark etti. Bu onun için sadece bir oyun, Mia anlık bir oyalanmaydı. Hatibinki teninden öteye geçmeyen bir güzellikti, kibri iliklerine işlemişti ve içi, kız kardeşinin dışı kadar çarpık ve çürüktü.

Naev ona âşık olabilirdi –ve Mia hangi kadın olsa ona âşık olmasını anlayabilirdi– ama Adonai'nin Marielle hariç, kendinden başka kimseyi sevmediğinden emindi.

Sözcünün elini nazik bir hareketle itti.

"Ve ben de bana dokunmadığınız için teşekkür ederim, Sözcü."

Adonai'nin gülümsemesi büyüdü. "Peki, dokunsam da teşekkür eder miydin?"

Eder miydim?

Havuzdaki kan gittikçe hareketlenirken, Mia'nın ayaklarının dibindeki gölgeler ürperdi. Mia gözlerini kıstı, dişlerini sıktı. Ve tam odadaki sıcaklık dayanılmaz bir hal aldığında havuz köpürüp kabarmaya başlarken, Ashlinn'in sesini duydu.

"Çene aşkına, demek *buradasın*."

Mia sözcüden uzaklaşırken Ashlinn'i kapının eşiğinde gördü.

"Her yerde seni arıyordum, Corvere. Örümceköldüren'in dersine çalışmamız gerekiyordu." Ash içeri girdi ve Adonai'nin önünde yere kadar eğildi. "Çok özür dilerim, Sözcü. Bilge arkadaşımı geri alabilir miyim? Ayaklarının dibine çivilenmiş olmasa gölgesini bile unutacak."

Adonai'nin gülümsemesi kış yaprakları misali döküldü.

"İstediği yere gidebilir." İç geçirdi. "Umurumda değil."

Adonai çömelip gözlerini yeniden havuza sabitledi. Tek kelime etmeden Mia'yı başından savmıştı. Ash arkadaşını elinden tutup odadan çıkardı. Onu koridorda sürüklerken, sadece bir kez, hatibin göremeyeceği ya da duyamayacağı bir mesafeye gelince durdu.

"Kan aşkına," diye soludu. "Bir an gerçekten seni öpmeye yeltenecek sandım."

"Pekâlâ, benden onu oyalamamı sen istedin," dedi Mia. "Şimdi işe yaradığını söyle."

Ashlinn elini pantolonunun içine sokup uzun bir altın zincir çıkardı. Mia bir parlama gördü ve yanmış gibi irkilerek elini gözüne tuttu. "Çene aşkına, o şeyi pantolonunun içine sok."

"Bana gerçekten açık kapı bırakıyorsun, değil mi?"

Ash madalyonu pantolonunun içine sokup Mia'nın omzunu sıvazladı. Kız çekinerek gözlerini açtı ve Teslis'in görünürde olmadığından emin olunca rahat bir nefes aldı.

"Diğeriyle değiştirdin, değil mi?"

Ash başıyla onayladı. "Jess hiçbir şey anlamayacak. Bir dahaki sefere sana madalyon çekene kadar. Bu da onun canına okumak için harekete geçme işaretin olacak."

Ash deri pantolonuna vurdu. "Bunun icabına bakarım. Bir daha kimsenin eline geçmeyeceği bir yere kaldırırım."

"Kusursuz suç," dedi Mia gülümseyerek.

"Kusursuz olsaydı, sonunda bana pasta kazandırırdı."

"Dokuz can henüz vurulmadı." Mia kolunu uzattı. "Mutfak hâlâ açık mıdır?"

"Gördün mü, seni boşuna sevmediğimi biliyordum, Corvere."

Kol kola girip karanlığın içinde kayboldular.

24. BÖLÜM

GERİLİM

Döngüler geçiyordu.

Bekleneceği üzere Ashlinn, Avcı'nın yarışmasında başı çekmeye devam ediyor, ikinci sıradaki Suskun her geçen gün arayı biraz daha kapatıyordu. Gittikçe kızışan rekabetin ışığında, Mia resmi sayıma girmeyecek bir şey çalmaya vakit ayırdığı için arkadaşına minnettardı. Çıraklar her geçen döngü biraz daha yüreklenirken, listeden

basit ıvır zıvırlar yerine daha zorlu parçalar eksilmeye başlamıştı. Yine de Mia kumarbaz olsaydı, serverini Ash'in Cepler sınıfını birincilikle tamamlayacağına yatırırdı.

Gerçi Mia'nın serveti *olsa* Ash, arkadaş falan dinlemez, o serveti çoktan yürütmüş olurdu.

Avcı'nın dersleri Şahit'in kendisi kadar seçme ve eksantrik bir hal alıyordu. Şahit her hafta birkaç saatini Dilsiz* dediği şeyi öğretmeye ayırıyor ve artık o salondaki bütün konuşmaların o dille yapılmasında ısrar ediyordu. Yine bir derste Avcı Cepler Salonu'na tahtadan, tekerlekli bir tank getirdi. İçi kirli suyla doluydu ve içine bir dizi maymuncuk saçılmıştı. Çömezlerin ellerini ve ayaklarını kurşun kelepçelerle bağlayıp peş peşe suyun içine itmeye koyuldu.

Hakkını vermek gerekir, Şahit kimsenin boğulmamasından memnun görünüyordu.

Maskeler Salonu'ndaki dersler ise daha incelikli ve doğruyu söylemek gerekirse, daha eğlenceliydi. Çömezler hâlâ düzenli olarak Tanrımezarı'na gönderiliyordu ve Mia bir düzine yokgeceyi çeşitli tavernalarda zaman öldürerek, söz sanatını konuşturup insanları içki ve güzel gülümsemelerle kandırarak geçirmişti. Administratii'nin iki genç ve hayli yakışıklı mensubunu parmağında oynatmış, limana yakın bir randevuevinde yerel haydut çeteleri arasında vahşi bir darbe hakkında ilginç dedikodulara kulak misafiri olmuştu. Aalea, Mia'nın yeni sırlarını bir gülümsemeyle ve iki yanağına kondurduğu birer öpücükle karşılaşmıştı. Ve Mia'nin Tric'in yatağında geçirdiği gecenin ardından herhangi bir değişiklik fark ettiyse bile, yorum yapmaktan kibarca kaçınmıştı.

O geceyi izleyen döngülerde Mia sabah kahvaltılarında oğlana gülümseme ve derslerde uzun uzun bakma dürtüsüne karşı koydu. Mesafesini korumak için, kılıç kullanımı konusunda derse ihtiyacı kalmadığını söyledi oğlana. Mia aralarında daha fazla bir şeylerin büyümesine izin vermenin aptallık olacağını biliyordu ve Tric, kendi açısından, en azından anlamış gibi görünüyordu. Yine de bazen oğlanı göz ucuyla onu izlerken buluyordu. Geceleri, odasında yalnızken elini bacaklarının arasına kaydırıyor ve Tric'in yüzünü gözünde canlandırmamaya çalışıyordu. Kimi zaman başarıyordu da.

Zaman ilerleyip Kılıçlığa kabul töreni yaklaştıkça, sınavlar daha da zorlaştı. Mia, Scaeva ve onun köpeklerine intikam yemini sayesinde derslerine odaklanmayı

---

* El, parmak ve yüz hareketleriyle konuşulan bir dil. Ustası tarafından uygulandığında, Dilsizce yapılan bir konuşma bir dizi tik, göz kırpma ve incelikli baş sallamalar olarak görülebilir ve bu sanat konusunda bir eğitimi olmayanlar konuşmayı fark etmezdi bile.

Kullanmaya daha yeni başlayanlar genelde bir nöbetin ortasında saçma yüz ifadeleri takınır gibi görünürler ama söylenenlere göre, pratikle mükemmele ulaşılıyormuş.

başarabiliyordu ama bütün çömezler ne kaybedeceklerinin farkındaydı. Büyük Aşar katliamından sonra aralarından biri daha ölmüştü; Şarkılar Salonu'nda rastgele fırlatılan bir gürzle boynu ezilen ve daha Marielle'i çağırmaya kalmadan nefessiz kalıp ölen, Leonis adında bir oğlan.

Eğitime başlayan yirmi dokuz çömezden geriye on beş kişi kalmıştı. İşte bundan sonra, "Mavi Sabah" diye anılacak olan gerçekleşti.

Her krizde olduğu gibi, Müşfik Kedi yine o tanıdık gelen fısıltısıyla başladı.

"*... dikkatli ol...*"

Mia gözlerini açar açmaz hançerini çekti, ansızın uyanıvermişti. Cılız bir tıslama sesi duyuyordu. Yukarı bakınca tavanda, yatağının üstüne denk gelen taşlardan birinin yerinden kaydırıldığını ve ince bir buharın odasına sızdığını fark etti. Havada sigara dumanı gibi aheste aheste ve belli belirsiz bir mavi renkle dans ediyordu.

Mia yere çömelerek hızla kapısına yöneldi ve anahtarı çevirdi ancak kilit yerinden oynamadı. Avcı ve Örümceköldüren'in ilk derslerinden beri iğnetuzakları karşısında temkinli davrandığı için eline ağır bir deri eldiven geçirip kapının kolunu sarstı. Ama kilit yerinden oynamayı reddetti.

"Ah, kahretsin."

"*...mia...*"

Mia omzunun üstünden arkaya bakınca daha fazla mavimtrak buharın içeri süzüldüğünü gördü. Akış gittikçe şiddetleniyor, hava puslanıyordu. Mia dilinde ekşi bir tat duydu. Gözleri yanmaya başlamıştı. En azından semptomları ezbere biliyordu.

"Aspir..." diye soludu.

"*... bir sınav daha...*"

"Tam geç vakte kadar uyumayı planlarken..."

Mia yerden bir gömlek kaptı, komodinin üstündeki suya batırıp yüzüne sardı. Aspir felce neden olur ve yavaş yavaş boğarak öldürürdü. Havadan daha ağırdı ve gaz halindeyken tutuşmazdı. Mia panzehri iyi bilirdi ama elinin altında malzemelerin hiçbiri yoktu. Ancak ağzına kapatacağı nemli bir bez parçası, buharı en azından birkaç dakika boyunca uzak tutardı; bir kaçış yolu bulmasına yetecek kadar.

Gözleri odayı tararken zihninin çarkları son hızla dönüyordu.

Kilit yerinden oynamıyordu ve kapıya omuz atmanın tek getirisi kolunda bir ezilme oldu. Menteşeler demir çivilerle sabitlenmişti ve onları zorlayıp kanırtabilirdi ama bu da *zaman* alırdı ve aspire birkaç dakikadan fazla maruz kalmak, Methiyeler Salonu'nda sessiz bir ayin ve isimsiz bir mezarla son bulurdu.

Yanağını zemine bastırıp kapının altından baktı. Öksürük sesleri geliyordu. Tahtaya vurulan ağır nesnelerin sesini duyabiliyordu. Belli belirsiz çığlıklar. Aralıktan

içeri gittikçe artan panik seslerinin yanı sıra serin, temiz hava süzülüyordu. Çömezler odalarından çıkmayı başaramazsa, hepsi tek tek ölecek demekti.

"Çene aşkına, bu işin şakası kalmadı," diye tısladı.

"... *kabul törenine kadar basınç her geçen gün artacak...*"

Mia nefesini tuttu.

Kapının altındaki aralığa baktı. Tavandaki deliğe.

"Basınç," diye fısıldadı.

Komodininden bir viski şişesi kapıp yatağının gri tüylü kürk örtüsüne boşalttı. Sigaralarını alıp bir kibrit çaktı ve yatağa değdirip geri çekildi. Altınşarabı küt bir *harlama* sesiyle bir anda tutuştu. Mia kapının yanına çömelip alevlerin büyümesini, yatağının harıl harıl yanmasını izledi.

"... *burada bir yerde bir mecaz olabilir...*"

Isı artıyor, sıcak hava, duman ve aspir buharı alevlerle ısınarak tavandaki delikten geri emiliyordu. Mia odasında, orada burada dağınık halde bulunan bir düzine bıçaktan birini kaptığı gibi kapısının menteşesini yerinde tutan çiviye sapladı.

Tamamen tutuşan yatak bir alev topuna dönmüştü. Duman aspirle birlikte tavandaki delikten emiliyordu ama Mia'nın gözleri yine de sulanıyor, boğazı yanıyordu. Mia çivileri tek tek sökü yere atarken her birinden metalik bir yere çarpma sesi çıkıyordu. Sonunda kapıyı yerinde tutan çivilerin büyük kısmını gevşetmişti ve geri çekilip koşarak attığı birkaç tekme, kalan çivileri de yerlerinden edip kapıyı koridora fırlattı.

Mia öksürerek ve yaşaran gözlerini kırpıştırarak koridora çıktı. Örümceköldüren ile Avcı koridorun sonunda dikiliyorlardı. Cepler Şahidi deri ciltli bir defterden isimlerin üstünü çiziyordu. Asık suratlı Hakikatler Şahidi, Mia'yı bir gülümsemeyle karşıladı.

"Sabah kahvaltısı on beş dakika sonra Gök Mihrabı'nda hazır olacak, Çömez," dedi.

Mia bir yandan nefesini düzene sokmaya çalışırken, yatağını söndürmek için odaya giren iki El'e yol vermek için kenara çekildi.

Carlotta'nın kapısının açık olduğunu, kilidin cam gibi paramparça olduğunu gördü. Osrik'in kapısı isten kararmış bir enkaza dönmüştü. Suskun'un kapısının altından bir parşömen rulosu görünüyor ve düzenli bir soluma sesi duyuluyordu. Mia bakarken, Ashlinn'in kapısının sıkışan kilidi bir şekilde açıldı ve kız maymuncuklarını cebine koyup koridora çıkarken Mia'ya göz kırptı.

"Günaydın, Corvere," dedi sırıtarak.

Mia'nın gözleri Tric'in kapısını buldu ve aralık olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Aspir kokusunu ve dumanı arkalarında bırakıp Gök Mihrabı'na gidince, Tric

ile Osrik'i Carlotta'yla aynı masada otururken buldular. Tric'in gözü merdivendeydi ve Mia'yı görünce gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Lotti deri kaplı bir defterin üstüne eğilmişti ve bir yandan not alırken bir yandan da Osrik'e alçak sesle sorular soruyordu. Oğlan da ona doğru eğiliyor, yakışıklı bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarıyla çevresine zorlama olmayan bir cazibe yayıyordu.

Ash ile Mia kahvaltılarını alıp üçlünün yanına oturdular. Tek bir bakış Mia'ya Carlotta'nın bir tür zehir üstünde çalıştığını anlattı ama işin tuhaf yanı Örümceköldüren'in formülüyle bir alakası varmış gibi görünmüyordu. Notlarını şifreli olarak yazmıştı; Elberti dizisinin bir türünün ev yapımı bir zehirle harmanlanmış haline benziyordu.

Eski bir köle kız için akıllıca bir iş.

"Pekâlâ, Lotti'nin buraya herkesten önce geldiğini görmek beni şaşırtmadı. Zehri iyi bilir." Ash, Tric'e baktı. "Ama sen nasıl oldu da o kadar çabuk çıkabildin, Tricky?"

"Ah, bana hiç mi inancın yok?"

"Dur tahmin edeyim. Kapıyı kafanla mı kırdın?"

"Gerek kalmadı." Tric kaşlarını oynattı. "Aspir kokusunu daha onlar kilitlerle oynama fırsatı bulamadan almıştım. Ne olduğunu görmek için başımı koridora uzatınca Avcı bana Dilsizce kaba bir söz söyleyip beni buraya gönderdi."

Ashlinn sırıttı. "Sende de ne burun var ama, Tricky."

Tric omuz silktikten sonra Mia'ya baktı. "Sen nasıl becerdin?"

Mia'nın gözü merdivendeydi. Diğer çömezler sırayla Gök Mihrabı'na geliyordu. Jessamine, Suskun, Diamo, Marcellus... Ama yarım düzine çırak hâlâ eksikti. Ash espri yapabiliyordu ama aşağıda içlerinden bazılarının ölüyor olması mümkündü. Tanıdıkları insanlar. Ve...

Diğerlerinin ona merakla baktığını, kaçışının detaylarını dinlemek için sabırsızlandıklarını fark etti.

"Basınç diferansiyeli," diye açıkladı. "Sıcak buhar tavandaki delikten yükselir. Kapının altından gelen cereyan içeri temiz hava getirir. Basit bir taşınım, Micades'te on dördüncü..."

Mia'nın cümlesi, boş boş bakan üç çift göz karşısında yarıda kesildi.

"Yatağını tutuşturmuş," dedi Carlotta sonunda, gözlerini notlarından kaldırmadan.

Ash bir Mia'ya bir Tric'e baktı. Tam bir şey diyecekken Mia sözünü kesti.

"Tek. Kelime. Etmek. Yok."

Ash bilmiş bilmiş sırıtarak kahvaltısına döndü.

Üç döngü sonra, Mia yepyeni yatağının üstünde oturuyordu. Eski yatağın yanık kokusu belli belirsiz de olsa hâlâ hissediliyordu. Mavi Sabah'ta içlerinden biri daha can vermişti; Dürüst olmak gerekirse Hakikatler'de hiçbir zaman ustalaşamayacak gibi görünen Tanith adında sessiz bir çocuktu. Methiyeler Salonu'na isimsiz bir mezar daha eklendi.

Güneşleri bir daha asla göremeyecek bir çömez daha.

Mia'nın etrafı notlarla çevriliydi; yine Örümceöldüren'in formülünün üstünde çalışıyordu. Dudaklarının arasında bir sigarayla *Simyanın Gerçekleri* ve Şahit'in çaylak öğrencilerine verdiği bir düzine kadar cilt arasında mekik dokuyordu. Mia, Örümceköldüren'in ikircikli güzelliğinin hakkını vermeliydi; bu dilemmayı çözmeye çalışmak zehirli iğneler yığının arasında saman çöpü bulmak gibiydi. Yine de bilmece onu keyiflendiriyordu. O küçük kız ve bulmaca kutusu gibi. Annesinin sesi zihninde çınladı.

"İnsan güzelliğiyle doğar ama zekâsını sonradan edinir."

Sakın bakma.

"... akşam yemeğini kaçıracaksın, mia..."

"Peki, babacığım."

"... miden aşkabi dilinin unutulmuş bir lehçesinde gurulduyor sanki..."

Mia başını notlarından kaldırdığında, formüller hâlâ havada dans ediyordu. Elini guruldayan midesinin üstüne koydu. Cevap oralarda bir yerdeydi, biliyordu. Ama kıvrandıra kıvrandıra elinden kaçıp duruyordu.

"Pekâlâ. Bu kadarı yeter."

Gök Mihrabı çömezlerle doluydu ve hareketli mutfaktan ağız sulandıran kokular yayılıyordu. Şahitler ortalıkta yoktu –hiç şüphesiz bir yerlerde toplanmış, adayların yol alıp almadığını tartışıyorlardı– ama siyah cüppeli Eller oradan oraya koşturup şarap servisi yapıyor ve kirli çatal kaşıkları topluyorlardı.

Mia tabağını kızarmış kuzu ve balla tatlandırılmış yeşilliklerle doldurup Ash ile Carlotta'nın yanına oturdu ve yemeğini nefes bile almandan ağzına tıkmaya başladı. Lotti defterine bir şeyler karalamakla meşguldü. Ash, kızlar sır toplamak için Tanrımezarı'na gittiğinde tanık olduğu bir bar kavgasını anlatıyordu; halktan memnuniyetsiz birkaç kişi Konsül Scaeva'nın ve "olağanüstü hal güçlerinin" aleyhinde konuşurken, görünüşe göre konsülün yönetimini tatminkâr ötesi bulan yarım düzine kadar haydutun saldırısına uğramışlardı.

* Haydutlar Tanrımezarı'ndaki suç faaliyetlerinin –fuhuş, hırsızlık ve organize şiddet gibi– büyük kısmını idare eden düzensiz bir kolektif çeteydi. Yüzlerce yıldır sayısız Itreya kralının tarafını tutarak bela olmayı

Ash kuzu etiyle dolu ağzıyla, "Şehir öfkeli görünüyor," dedi.

Mia başını salladı. "Sokaklarda hiç görmediğim kadar Luminatii var."

"Üstelik Leş Dehlizi'nde görmeye alışık olduğum asker çocuklardan daha yakışıklılar."

"Kafan tek şeye çalışıyor, Järnheim."

Kız sırıttı ve ağabeyi onu inatla görmezden gelirken, kaşlarını oynattı. Mia hâlâ not almakla meşgul olan Carlotta'ya baktı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Kız gözleriyle sayfayı tarayarak, "Yavaş," diye homurdandı. "Tam kaplanı kuyruğundan yakaladığımı sandığım anda dönüp beni ısırıyor. Ama yaklaştım. Sanırım, çok yaklaştım."

Mia'nın içinde tatsız bir kıpırdanma oldu. Lotti, Örümceköldüren'in yarışmasında onu sollayacak olursa...

Osrik, "Sence o notları akşam yemeğine getirmek akıllıca mı?" diye sordu.

"Dona Meşgulparmaklar yürütsün diye odamda mı bıraksaydım?"

Carlotta tek kaşını kaldırarak Ash'e baktı. Kız diğer çömezlerden yürüttüğü eşya ve kıymetli mücevherlerle Avcı'nın oyununda çokça puan kazanmıştı. Mia kişisel olmadığını biliyordu ama Ash'in kolunun yetişeceği yerlerden uzak durmaya özen gösteriyordu. Osrik bile akşam yemeğinde gözle görülür bir mesafede oturmayı seçmişti.

Ash dolu ağzıyla itiraz etmeye çalışırken az kalsın boğuluyordu ve sonunda kemikli kuzu etini havaya kaldırmakla yetindi.

"Dediğim gibi." Carlotta Mia'ya döndü. "Yanımdan ayırmamak daha..."

"Dikkat!"

Yanlarından geçen bir El, bir küfür ve gümbürtü eşliğinde dengesini kaybedip Carlotta ile Mia'nın üstüne düştü ve üstü dolu tepsisini bir şangırtıyla elinden dü-

---

sürdürüyorlardı ve Cumhuriyet kurulduktan sonra da özellikle inatçı keneler gibi, Tanrımezarı'nın Testis bölgesinde yaşamaya devam etmişlerdi. Yırtıcı faaliyetleri ticaretin ve kârın bir parçası olmuştu ve görünüşe bakılırsa hiçbir Luminatii baskını köklerini kurutamıyordu.

Julius Scaeva henüz yeni seçilmiş bir senatörken, daha güçlü durumdaki haydut çetelerine –rıhtımları ve Tanrımezarı'nın depo mıntıkalarını kontrol altında tutanlar gibi– Cumhuriyet'in kasasından resmi maaş bağlamayı teklif eden ilk kişi olmuştu. Haydutlara para ödemenin onlarla mücadele edecek resmi bir polis kuvveti organize etmekten daha ucuza mal olacağını ve istikrar döneminden, çetelerin de fayda göreceğini savunmuştu. Scaeva ilk ödemeyi kendi kişisel servetinden yapmış ve karşılığını Testis'in suç oranlarında neredeyse bir gecede yaşanan şaşırtıcı bir düşüşle almıştı. Bu olay rıhtımda ticaret yapan tüccarlar, Luminatii ve haydutlar arasındaki savaşların ortasında kalan vatandaşlar ve durduk yerde para almanın keyfini süren haydutlar arasında popülaritesini bir anda artırmıştı. Scaeva bu darbeden sonra çeteler arasında "Senatum Populus", Halkın Senatörü olarak anılmaya başlanmıştı.

Elbette, rakip'erinin kapalı kapılar ardında, gıyabında taktıkları isimler bu kadar övgü dolu değildi.

Ama yalnızca kapılar *sımsıkı* kapalıyken.

şürdü. Yarı dolu bir sürahi ve kirli tabaklar masanın üstüne saçılırken çömezlerin üstüne yemek artıkları ve şarap sıçradı. Carlotta içki dökülen ve mürekkebi birbirine karışmaya başlayan notlarını hızla kaptı. Kendini dehşete kapılan hizmetkârdan kurtarmaya çalışırken ıslanan sayfaları avcunun içinde buruşturdu. El özür üstüne özür dilerken Carlotta ayağa kalktı ve hizmetkârı deviren uzun boylu, İtreyalı oğlana baktı.

Diamo.

Oğlan, El'in ayağa kalkmasına yardım ederken, "Çok üzgünüm," dedi. "Tamamen benim hatam."

Carlotta oğlana gözünü bile kırpmadan bakıyordu.

"Bilerek yaptın," dedi usulca.

"Kaza oldu, Mi Dona, sizi temin ederim."

Mia yumuşak bir kahkaha sesi duydu. Dönünce, zehirli bir gülümsemeyle olayı izleyen Jessamine'i gördü. Carlotta da kahkahasını duymuştu; o da kadehini kaldıran Jess'e bakıyordu. Elinde ıslak kâğıtlarla ve sakin bir tavırla kızıl saçlının karşısına dikildi.

"Notlarım mahvoldu," dedi.

"Umarım önemli değildiler," dedi Jessamine pis pis sırıtarak. "Herhalde zehir çalışmanı yemek masasına getirecek kadar aptal değilsindir, öyle değil mi, küçük köle?"

Carlotta'nın eli yüzüne, eskiden simyevi damganın bulunduğu yanağına gitti.

"Kimse benim sahibim değil," dedi yumuşak bir sesle.

"Geri çekilmezsen *ben* olurum, küçük kitapkurdu. Örümceköldüren şu anda burada olmadığı için seni kurtaramaz." Jess pis bir sırıtışla yemeğine döndü. "Şimdi kıymetli notlarını al ve ben bir yerinde bir delik daha açmadan git bir köşede ağla."

Diamo'nun suratında kibirli bir sırıtış vardı. Mia ile Ashlinn sıkıntıyla birbirlerine baktılar. Jessamine'in Solis'in favorilerinden ve Şarkılar Salonu'nun en becerikli çömezlerinden olduğu sır değildi. Carlotta akıllı bir kızdı ama dövüşte Jess'i alt edemezdi. Kızıl saçlı, diğer kızın, kazanamayacağı bir kavgayı başlatmayacak kadar akıllı ve kontrollü olduğunu bildiği için, burnunu sürtmekten zevk alıyordu.

Carlotta etrafındaki çömezlere baktı.

Elindeki notları iyice buruşturdu.

"Bunları ne yapacağım konusunda daha iyi bir fikrim var," diye homurdandı.

Ve yumruğunu iyice geri çekip Jessamine'in çenesine indirdi.

Kızıl saçlı suratında neredeyse komik bir şok ifadesiyle sandalyesinden uçtu. Lotti var gücüyle kızın üstüne atılırken her zamanki duygusuz görüntüsünden eser kalmamıştı. Jessamine'i boğazından tutup kafasını taşa vururken ıslanan kâğıtları ağzına tıkmaya başladı. İkili bir küfür ve ıslak kâğıtlar karmaşasında yerde yuvarlanmaya başladı. Jessamine, Carlotta'nın çenesine bir yumruk indirdi, Lotti'nin

notlarıyla kızıl saçlının burnuna vurmasından çıkan ıslak çatırtı Mia'nın yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Ortada tek bir Şahit, kavgayı ayıracak kimse yoktu. Diamo da Mia ve Ash'le aynı sonuca varmış olacak ki kızları ayırmak için araya girdi. Lotti çırpınıyor ve en sert denizciyi bile oyundan vazgeçirip Demirrahip olmaya ikna edecek sertlikle küfürler savuruyordu. Ancak Jessamine öfkeden kıpkırmızı olmuştu; yüzü çarpılmıştı, burnundan boşalan kan dudaklarından çenesine süzülüyordu. Onu zapt etmeye çalışan Diamo'nun ellerinin arasında havayı pençeleyerek debelenirken gözlerini Carlotta'dan ayırmıyordu.

"Sen öldün, kaltak," diye bağırdı. "Beni duydun mu? Sen artık ölüsün!"

Carlotta, Diamo'ya, "Bırak şunu!" diye kükredi. "Bırak gelsin!"

"O kahrolası kalbini hayvanlara yedireceğim! Seni..."

"YETER!"

Bu ses, hareketlenen çömez topluluğunu bir anda susturdu ve bütün gözler sesin geldiği yöne çevrildi. Mia, Ash'in ağabeyi Osrik'in öfkeden pençe pençe olmuş bir suratla oturduğu sıranın tepesinde dikildiğini gördü.

"Çene aşkına, sizin derdiniz ne? Biz haydut değil, Niah'nın havarileriyiz. Bir *tanrıçanın* evinde bulunuyoruz. Birazcık saygınız olsun!"

Osrik'in tiradı Carlotta'nın ateşini biraz yatıştırmış gibiydi. İki koluna sımsıkı yapışan Mia ve Ash ellerini gevşettiler. Diamo da Jessamine'i bıraktı, kız son bir zehirli bakış atarak çenesindeki kanı sildi ve masasına dönüp hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yemeye devam etti. Bir buz fıçısı gibi soğuk ve sertti.

Mia ve Ash, Carlotta'nın etrafa saçılan notlarını toplamasına yardım ettiler. Üçü kâğıtların başında çömelmişlerdi; Carlotta sayfaları düzene sokmaya çalışıyordu. Çalışması harap olmuş, bazı yerleri tamamen okunmaz hale gelmişti. Omuzları düşmüştü ve her zaman duygusuz olan yüzü berbat durumdaydı. Haftaların emeği bir anda mahvolmuştu. Mia kıza üzüldüğünü hissetti. Lotti cin gibi bir kızdı, üstelik varlığı insana iyi geliyordu. Bu duvarların arasında Ash dışında, arkadaş olmaya en yakın olduğu kişiydi.

Ash, Carlotta'nın pürüzsüz yanaklarına bakarak, "O sürtüğün söylediklerini kafana takma," diye fısıldadı. "Sen artık köle değilsin."

"Ben hiçbir zaman köle değildim."

Carlotta'nın eli taş kesildi. Gözleri bulutlanmaya başlamıştı.

"Beni onlar köle yaptı."

Mia, Ash'e hassas noktanın üstüne daha fazla gitmemesi için uyaran bir bakış attı. Topladığı kâğıtları Lotti'ye uzatırken konuyu da değiştirdi.

"Ben notlarımı odamda saklıyorum," dedi. "Belki senin kadar yol kat etmemişimdir ama istersen ödünç alabilirsin."

Carlotta gözlerini kırpıştırdı. Dalıp gittiği bir anıdan uyanır gibi, maskesi tekrar yerini buldu. Mia'ya cılız bir gülümsemeyle baktı.

"Ben hallederim. Büyük kısmını ezberledim zaten. Örümceköldüren'den salonda geç saate kadar çalışmak için izin isterim. Biraz uykusuz kalıp arayı kapatabilirim belki. Teklifin için teşekkürler ama yine de canına okuyacağım, Corvere."

"Dikkatli ol," diye uyardı Ash. "Senin canına daha beter okumak isteyen biri var."

Carlotta, Jessamine'e baktı. Kız sakin bir tavırla yemeğini yiyor, her döngü burnunun yumrukla kanatılmasına alışıkmış gibi davranıyordu. Acısını göstermeden. Ya da zayıflığını. Jess katlanılacak gibi değildi ama Mia'nın itiraf etmesi gerekirdi ki sıkı bir kızdı.

"Hele bir denesin," dedi Carlotta.

Lotti omzunun üstünden arkaya bakıp Osrik'i tepeden tırnağa süzdü. Oğlan tiradının ardından masadaki yerini almış, asık bir suratla kavga sonrası kargaşaya bakıyordu. "Biliyor musun, ağabeyin sesini yükselttiğinde hiç fena biri değil, Ashlinn."

"Ah, Kara Ana aşkına, ben kusmadan çeneni kapa."

Carlotta yerinden kalktı ve elinde ıslak defteriyle Osrik'in yanına gidip alçak sesle bir şeyler söyledi. Oz ona yakışıklı bir gülümsemeyle karşılık verdi; parmağıyla Lotti'ninkini okşayarak.

Mia, Ash'a bakıp kaşlarını oynattı. "Bayağı samimi olmuşlar. Birkaç döngü önce ikisini bir karışım üstünde birlikte çalışırken görmüştüm. Ve Hakikatler'de biraz fazla sık eşleşiyorlar."

Ash yanaklarını şişirdi ve masanın altına kusar gibi yaptı.

Mia kıs kıs güldü, oysa içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Kabul töreni gittikçe yaklaşıyor, gerilim tırmanıyordu. Kılıçlar çekilmişti. Herkesin Kılıç olamayacağı bilgisi her nefeste hissediliyor, çömezlerin birbirine rakip olması her anı şenlendiriyordu. Bu şekilde düşünmek, işlerini kolaylaştırıyordu. Arkadaşlarının tek tek bertaraf edildiğini görüyorlardı. Her ölüm onları biraz daha soğuk insanlara dönüştürüyordu. Her geçen döngü, Kilise'nin sınavları daha fazla tehlike içeriyor; Rahipliğin çırakların hayatına bakışı daha düşüncesiz ve umursamaz bir hal alıyordu. Mia kendinden başkalarını önemsemenin aptallık olduğunun farkındaydı.

Amaç bu olmalıydı. Naev ne demişti?

Burası çok şey verir. Ama daha fazlasını alır.

İnsanı empati duygusundan ederek. Merhametten. Tek tek. Ölüm ölüm.

Sonunda geriye ne kalacak?

Mia Gök Mihrabı'nda etrafına baktı. Yüzlere. Kan lekelerine. Gölgelere.

Kılıçlar, dedi içinden.

Kılıçlar.

25. BÖLÜM

TEN

İki hafta sonra her şey değişmeye başladı.

Çömezler her zamanki gibi kahvaltıda toplanmıştı. Örümceköldüren'in formülü üstünde çalıştığı uzun saatlerin sonunda Mia'nın kafası kazan gibiydi. Carlotta bütün kahvaltıyı, neredeyse tek kelime etmeden, kurtarılmış defterinde Şahit'in muammaları üstünde çalışarak geçirdi. Çalışmasının mahvolan kısımlarını telafi etmek için Hakikatler Salonu'nda geç saatlere kadar çalışmaktan gözleri kan çanağına dönmüş, göz altları morarmıştı. Ve hiç bahsetmese de Jessamine'le düşmanlıkları havada bir zehir gibi asılı duruyordu. Ashlinn boşlukları, Tanrımezarı'na son ziyaretinde edindiği yeni bir âşığı anlatarak dolduruyordu; oğlan, anlaşılan, uykusunda konuşup babasının işlerini anlatan bir senatör çocuğuydu.

Çömezler Gök Mihrabı'ndan ağır ağır çıkarken, Mia, Şahit Aalea'nın Tric'i kenara çekip alçak sesle bir şeyler söylediğini gördü. Mia, oğlanın yüzünün dövmelerin altında gözle görülür biçimde solduğunu fark etti. İtiraz edecek gibi oldu ama Aalea girişimini mezarkemiği keskinliğinde bir gülümsemeyle engelledi.

O döngünün ilk dersi Şarkılar Salonu'daydı ve Solis son birkaç derstir uzak mesafe silahlarına odaklanıyordu. Tavandan yağlı demir zincirlerin ucunda, samandan mankenler sarkıtılmıştı. Solis çömezleri tek tek dövüş çemberinin içine çağırıp ok veya fırlatma bıçaklarıyla donatıyor ve diğer arkadaşlarından hedefleri sırtlarına ya da başlarına çarpacak şekilde sallamalarını istiyordu. Mankenler, doğru yere isabet etmeleri durumunda çarptıkları kişiyi yere serecek kadar ağırdı ve o darbeye maruz kalmama çabası yeterince sağlam bir motivasyon sağlıyordu. Mia birebir karşılaşmalara ara verdiği, onu Jessamine'in eğitim mankeni olmaktan kurtardığı için minnettardı. Üstelik bu oyunda arkadaşlarında olmayan bir avantaja sahip olduğunu keşfetmişti.

Bunu çemberde yerini alıp dişlerinin arasına sıkıştırdığı bıçakları fırlatırken fark etmişti. Mia uzun saçlarını bir örgüyle toplarken Diamo fırsattan istifade onu hazırlıksız yakaladı ve samanla dolu mankeni hiç ses çıkarmadan Mia'nın savunmasız sırtına doğru itti. Ancak Mia hedefin belkemiğine doğru geldiğini görmemesine

rağmen hissetti. Kenara çekilip saman adamı üç bıçakla delik deşik ettikten sonra asık bir suratla Diamo'ya döndü.

Oğlan ona bir öpücük gönderdi.

Diğer çömezler de hedefleri üstüne savuruyor ancak Mia hepsinden ustalıkla kaçmayı başarıyordu. Belki de nedeni buradaki karanlığın güneş ışığıyla hiç tanışmamış olmasıydı. Mia hedefleri görmese de *hissedebildiğini* fark etmişti.

Gölgelerini hissedebiliyordu.

Çemberin içinde kaldığı sürede hedeflerin hepsinden kaçmayı başardı. Saman adamların arasında bıçaklarını konuşturarak rüzgâr gibi eserken, sonunda Solis'in dersinde iyi olduğu bir şey bulduğu için minnettardı. Vakanüvis Aelius'tan darkinlerin gizemlerinin kilidini açacak bir cilt bulduğu yönünde bir haber gelmemişti. Tanrımezarı'ndaki işkence seansından bu yana Lord Cassius'tan hiç iz yoktu. Ancak Mia yavaş ve emin adımlarla yeteneğine dair daha fazla şey keşfediyordu. Dudaklarına yerleşen gülümseme, dersin ortalarına doğru Tric çemberdeki yerini alana ve Marcellus saman adamı tam sırtına isabet ettirene kadar orada kaldı.

Marco (Mia'ya göre dokumacının müdahalesiyle büyük ilerleme kaydeden) bir gülümsemeyle Tric'i selamlar gibi eğildi.

"Daha hızlı olmalısın, Triccik."

Tric yerden doğrulurken, "Belki bir dahaki sefere ben hazır olana kadar beklemek istersin," diye homurdandı.

"Beklersem egzersizin amacından sapmış olmaz mıyım?"

Tric, "Lanet olası Itreyalılar," diye homurdandı. "Arkanı döndüğün gibi sırtına hançeri saplayacaklarından emin olabilirsin."

Marco'nun yakışıklı gülümsemesi silindi. "Sen de yarı Itreyalısın, aptal herif."

Mia'nın bütün keyfi kaçtı. Tric'in gözleri büyüdü. Ve sonra her şey birbirine girdi. Yumruklar, küfürler, dirsekler, hırlamalar, taşın üstünde boğuşan iki oğlan. Tric bir yumrukla Marco'nun kaşını yardı, dudağını kanattı. Solis çok geçmeden araya girdi ve iki oğlanı da kavgayı kesene kadar kemeriyle dövdü. Marco'yu tutup ayağa kaldırırken Marielle'e gidip yaralarını tedavi ettirmesini emretti.

"Ve sen," dedi Şahit, Tric'e. "Merdivende on tur. Aşağı, yukarı. Başla."

Tric kör adamın gözlerinin için bakınca Mia bir an gerçekten kafa tutmak üzere olduğunu düşündü. Ama oğlan yüzünü buruştursa da itaat etti. Solis diğer çömezlere işlerinin başına dönmelerini emredince, sırası gelen Suskun çemberin içine girdi. Mia Tric'in on turu tamamladıktan sonra da geri dönmediğini fark etti.

Şarkılar bitince onu armaya çıktı. Odasına, Gök Mihrabı'na ve athenaeum'a baktı. Sonunda onu Methiyeler Salonu'nda, parmaklarını kemerine takmış, Niah'nın

heykeline bakarken buldu. Ayaklarının altındaki taşa bin cesedin adı kazınmıştı. Duvarlar adsız mezarlarla kaplıydı.

"Ne var ne yok, Don Tric?"

Tric ona şöyle bir bakıp başıyla selam verdi.

Mia ellerini arkasında kavuşturarak ağır adımlarla oğlanın yanına gitti. Dweymeri yeniden heykele dönmüş, gözlerini Niah'nın yüzüne dikmişti. Heykelin gözlerinde, nerede durursan dur, sana baktığı hissini uyandıran bir bakış vardı. Tanrıça'nın ifadesi sertti. Gizemliydi. Mia heykeltıraşın, eserini yaratırken Niah'yı kime bakarken hayal ettiğini merak etti. Niah'nın teraziyi sağ elinde tuttuğunu ilk kez fark ediyordu. Diğer elinde sımsıkı tuttuğu bir kılıç vardı.

"Solak," dedi Mia. "Benim gibi."

Tric, "Seninle hiçbir benzerliği yok," diye homurdandı. "Açgözlü sürtüğün teki."

"Ona kendi evinde sürtük demenin akıllıca olduğundan emin misin?"

Tric ona yan yan baktı. "Tanrılara inanmadığını sanıyordum."

Mia omuz silkti. "Işık Tanrısı senden ölesiye nefret ediyorsa inanmamak zor."

"Siktirsin. Niah da. Bize ne faydaları var ki? Bize tek bir şey veriyorlar. Hayat. Sefil ve boktan. Ya sonra? Alıyorlar. Dualarını. Yıllarını." Etraflarını saran isimsiz mezarları işaret etti. "Sana verdikleri canı bile."

Tric başını iki yana salladı.

"Tek yaptıkları bu."

"Sen iyi misin?"

Tric iç geçirdi. Omuzları düştü. "Şahit Aalea haber verdi."

Mia sabırla bekledi. Oğlan yanaklarındaki dövmeleri işaret etti.

"Olabildiğince erteledim," dedi. "Akşam yemeğinden sonra. Dokumacı sırası bende."

"Ah."

Mia elini beceriksiz bir tavırla Tric'in koluna koydu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Neden kaçıyordun? Acı yüzünden mi?"

Tric hayır der gibi başını salladı. Mia başka bir şey söylemedi ve sessizliğin onun yerine konuşmasına izin verdi. Oğlanın kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordu. Müşfik Kedi'yi gölgesinde hissetti; leşe çekilen sinekler gibi oğlanın korkusuna çekiliyordu. Mia, Tric'in konuşmak istediğini biliyordu. Tek yapması gereken, bunu yapması için ona...

"Sana annemden bahsetmiştim," dedi Tric. "Babamdan..."

Mia, düşüncesi bile onu hasta ederken başını salladı. Yeniden oğlanın eline dokundu. Tric iç geçirerek ayaklarına baktı. Dilinin ucuna kadar gelen sözcüklerle

mücadele ediyordu. Mia yanında durup elini tutmakla yetindi. Sessizliğin zamanını doldurmasını bekledi.

Tric sonunda, "Tanıştığımızda bana adımla ilgili sorular sormuştun," dedi. "Dweymerilerin Kurtyiyen ya da Omurgakıran gibi isimleri olduğunu söylemiştin." Bir an gülümsedi. "Kucaklayan gibi."

Mia da tek kelime etmeden gülümsedi.

"Ve bana adımın Tric olamayacağını söylemiştin."

"Evet."

Oğlan karşılarında yükselen heykele baktı. Ela gözleri bulutlanmıştı.

"Bir Dweymeri dünyaya geldiğinde, bebek Vizka Adası'ndaki ulu bir sufiye götürülür. Trelene Tapınağı'na. Sufi, bebeği okyanusa tutar ve gözlerinin içine bakıp önünde uzanan yolu görür. Ve dile getirdiği ilk sözcükler bebeğin adı olur. Bir gezgin için Yeryüzügezgini. Bir savaşçı için Ejderhaöldüren. Kaderinde boğulmak olan birine Dalgaiçen.

"Bu yüzden, bir baranın kızına yakışacağı gibi, annem beni henüz üç döngülükken Vizka'ya götürmüş." Tric'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Çelimsizmişim. Dweymeriler iri insanlardır. Atalarımızın devlerden doğduğu söylenir. Ama ben melezdim. Avuç kadar bir şey. Sanırım babama çekmişim. Ebe şaka olsun diye, çok küçük olduğum için annemin dünyaya getirirken beni hissetmediğini söylemiş."

Tric başını iki yana salladı. Gülümsemesi silinmişti.

"Sufi beni havaya kaldırdığında ne demiş biliyor musun?"

Mia başını hayır der gibi salladı. Suskundu ve içi acıyordu.

"*Tu rai ish'ha chē* demiş."

Mia cümledeki kelimelerin ilk harflerini yan yana dizdi. Adını buldu. Ama...

"Dweymeri dilini bilmiyorum," diye mırıldandı.

Tric ona baktı. Gözlerinde öfke ve acı vardı.

"Boğ gitsin." Sesi titrek bir fısıltıydı. "İlk sözcükleri bunlar olmuş. Bana verdiği kahrolası isim bu. *Boğ gitsin.*"

Mia gözlerini yumdu. "Ah, Tric."

"Sufi beni anneme geri vermiş ve beni dalgalara vermesini söylemiş. Okyanusların Efendisi'nin beni kabul edeceğini söylemiş çünkü halkım hiçbir zaman etmeyecekmiş." Buruk bir tebessüm. "Halkım."

Tric Ana'nın ayaklarının dibindeki kaideye oturup karanlığa baktı.

Mia da yanında oturup ona baktı.

"Herhalde annen de rahibeye, *cehenneme kadar yolun var*, demiştir."

"Öyle demiş." Tric güldü. "Annem sağlam kadındı. Büyükbabam da beni boğması konusunda hemfikir olduğu için annem beni Vizka'dan uzaklara götürmüş.

Büyükbabamdan. Benim için adından ve mirasından vazgeçmiş. Her şeyden. Ben on yaşındayken kançiçeğinden öldü. Ama ölüm döşeğinde bana şunu verdi." Tric parmağından hiç eksik etmediği üç gümüş ejderi havaya kaldırdı. "Ve kendimi, onun da inandığı gibi bir insan olduğumu ispatlamamın bir yolunu anlattı."

Tric öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı.

"Dweymeri savaşçıları reşit olurken bir ritüelden geçerler. Ritüelin sonunda karşımıza çıkan herkesin ispatlandığımızı anlaması için yüzlerimiz dövmelenir. Üçejder kabilesinin savaşçıları için sınav hepsinden haşindir. Açık denizde cesaretini göster ve büyük denizejderlerinden biri öldür. Fırtına, kılıç ya da beyaz.

"Annem bana anlattığından beri hep hayalini kurdum. Vizka'nın doğusunda yaşardık. Avuntu adında bir liman. Annem öldükten sonra, bir deniz kurdu bana sandal yapmayı öğretti. Yelken yapmayı. Kayığım için demirağaçlarını kendim kestim. Yapmak bir yılımı aldı. Ve on dört yaşına gelince Avuntu'ya arkamı dönüp açık denize açıldım."

"Anlarsın, fırtınaejderleri iri ama aptaldır. Kılıçlar akıllıdır ama daha ufaktır. Ama beyazejder... O açık denizin kralıdır. Büyük, acımasız ve akıllı. Bu yüzden fokların yavruladığı kuzeye, soğukdenize yöneldim. Tek istediğim Vizka'ya beş buçuk metrelik bir ejder ölüsüyle yelken açmaktı. Büyükbabamın karşısına dikilip hakkımda yanıldığını söylediğini duymak istiyordum. Okyanusların Efendisi'ne beni erkek ilan edecek bir canavar çıkarması için dua ettim. Duama cevap verdi."

Tric gözleri parlayarak, sıktığı dişlerinin arasından soludu.

"Gece Ana aşkına, acayip büyüktü Mia. Görmeliydin. Oltamın ipine çarptığı zaman az kalsın kayığımı ortadan ikiye ayıracaktı. Ancak kancam derine saplanmıştı ve teknem beni yarı yolda bırakmadı. Ejder tekneme bir kez daha toslamaya yeltendi ama zıpkınlarımın tadını alınca, fazla yaklaşmaması gerektiğini öğrendi. Dalgalar bizi savururken ne yemek yedim ne de uyudum. Sadece savaştım. Tam beş döngü boyunca, ellerim kanayarak. Canavarı Vizka Körfezi'nden içeri sürüklediğim zaman büyükbabamın yüzünün alacağı şekli hayal ederek."

"Yoruldu. Aşağıda kalamıyor, gittikçe daha yavaş yüzüyordu. Böylece kürek çekerek yanına sokuldum, en iyi ve en sivri zıpkınımı aldım. Sona sakladığım zıpkını."

Tric rastalarının arasından Mia'ya baktı.

"Hiç, bir ejderin gözlerine baktın mı?"

Kız başını hayır der gibi salladı. Konuşmaya cesareti yoktu. Bu ölümcül sessizliği bozmak istemiyordu. Tric yeniden konuşmaya başladığında Ana'nın heykeli bile kulak kesilmişti sanki.

"Siyah gözleri var. Ölü gözler. O karanlığın içine baktığında yalnızca kendini görüyorsun. Ben de gördüm. *Kendimi.* Kibrit çöpü mızrağını ve babasından aldığı

gözleriyle, o ödü kopmuş küçük piçi. Ve mızrağı tam kalbine sapladım. O küçük oğlanın kalbine. Onu da canavarı da öldürdüm. Ve adam oldum sandım.

"Ejder'in kafasını küpeşteye bağlayıp Vizka Körfezi'ne girdim. Dişleri yumruğum kadardı. Dişlerini ağzından sökerken etrafıma yüz kişi toplanmış olmalı. Sonra dişleri boynuma taktım ve büyükbabamın evinin yolunu tuttum.

"Kim olduğumu sordular. Kimdi bu çelimsiz melez? Onlardan biri olmak için fazla solgun ve ufak tefektim ama usullerini biliyordum. Büyükbabamın evine girip koltuğunun önünde diz çöktüm ve kim olduğumu söyledim. Kızının oğlu. Boynumdaki dişleri ve parmağımdaki yüzüğü gösterdim. Ve sahildeki kafayı işaret ederek erkekliğimi ilan etmesini istedim."

Tric yumruklarını sıktı. Damarları teninin altında, kaslarının arasında gerilmişti. Mia oğlanın titrediğini fark etti. Kederden mi yoksa öfkeden mi, bilmiyordu.

Elini kolunun üstüne koydu. Olabildiğince yumuşak bir sesle konuştu.

"Bana anlatmak zorunda değilsin, Tric."

Adını söylerken, hakaret gibi gelip gelmediğini merak ederek duraksamıştı. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyordu. Çaresiz hissediyordu. Aptal. Aalea'nın onca dersinden sonra. Öğrendiği onca şeyden sonra.

Güçsüz.

Tric başını salladı. Sesi öfkeden boğuk boğuk çıkıyordu.

"O bana..."

Bir an arkasını getiremedi. Tıslar gibi bir ses çıkardı. Boğazını temizledi.

"Bana güldü, Mia. Piç dedi. Orospu çocuğu. *Koffi.* Kızının, ona kafa tuttuğu andan itibaren kızı olmaktan çıktığını söyledi. Onun torunu olmadığımı söyledi."

"*Ama bir erkeksin, küçük koffi,*" dedi. "*Bu yüzden gel ve dövmeni al ki başkaları ne olduğunu anlasınlar.*" Adamları beni tutarken, boynumdan ejderdişlerini koparıp aldı. Ben çığlık atarken onları yüzümde kullandı. Yaralarıma mürekkep döktü ve ben kendimden geçene kadar kadar dövdü."

Mia yanaklarından yaşların süzüldüğünü hissetti. Göğsü acıyor, tırnakları avcuna batıyordu. Kollarını oğlanın boynuna doladı ve sımsıkı sarılıp yüzünü saçlarının arasına gömdü.

"Tric, çok üzgünüm."

Tric dokunuşuna aldırmadan anlatmaya devam etti. Daha yeni açılmış bir yara gibi, zehri sel gibi fışkırıyordu. Kaç yıl içinde tutmuştu?

"Beni büyükbabamın evinin önündeki bir kütüğe bağladılar," dedi. "Çocuklar bana taş atmaya geliyordu. Kadınlar bana tükürüyordu. Erkekler küfrediyordu. Yaralarım mikrop kaptı. Gözlerim şiştiği için göremiyordum." Başını salladı. "En kötü kısmı buydu. Karanlıkta bir sonraki taşın isabet etmesini beklemek. Bir sonraki tokadın. Bir sonraki tükürüğün. Piç. Orospu çocuğu. *Koffi.*"

Mia, "Kızlar aşkına," diye soludu. "Bu yüzden Dağ'a girerken gözlerinin bağlanmasını istemedin."

Tric evet dercesine başını salladı. Dudağını ısırdı.

"Okyanusların Efendisi'ne beni serbest bırakması için yalvardım. Bana işkence edenleri cezalandırması için. En çok da büyükbabamı. Ve üçüncü yokgece, rüzgârlar esmeye başlayıp ölüm, ürpertisini hissedeceğim kadar yaklaştığında bir fısıltı duydum. Bir kadın. Buz gibi sözler.

"'*Okyanusların Efendisi sana yardım edemez, oğul.*'

"'*Böyle ölmeyi hak etmiyorum,*' dedim. Sonra kahkahasını duydum.

"'*Hak etmenin ölümle hiçbir ilgisi yok. Ölüm hepimizi alır. Kötüyü de iyiyi de.*'

"'*O zaman barayı süründürmesi için dua ediyorum,*' dedim. '*Çığlık çığlığa ölmesi için.*'

"'*Bunu yaparsam bana ne verirsin?*'

"'*Ne istersen,*' dedim. '*Her şeyi.*'

"Beni çözdü. Adı Adiira'ydı. Sonra Şahit'im oldu. Yaralarımı tedavi etti ve beni bu yola soktu. Gece Ana'nın beni seçtiğini söyledi. Beni bir silaha dönüştüreceğini. Beni Gece Ana'nın bu dünyadaki aracı yapacağını. Ve bir döngüde öldüğünü görecektim. Büyükbabamın." Tric çenesini sıktı ve dişlerinin arasından tıslayarak, "Çığlık ata ata öldüğünü," dedi.

"Ben de aynı yemini ettim," dedi Mia. "Remus. Duomo. Scaeva."

Tric gülümseyerek, "Senden hoşlanma nedenlerimden biri de bu, Solgun Kız," dedi. "Sen ve ben, aynıyız."

Sonra kendi yüzüne dokundu. Gördüğü işkencenin hikâyesini anlatan kargacık burgacık mürekkep izlerine.

"Her döngü, uyandığımda aynada bunları gördüm. Bana yaptıklarını hatırladım. Adiira beni neredeyse pes edeceğim kadar zorlarken, aynaya bakar ve güldüğünü hatırlardım. Daha önce neye benzediğimi hatırlayamıyorum. Bu dövme... beni ben yapan şey." Tric, Mia'ya baktı. Artık pürüzsüz olan yanaklarına ve kıvrılmış dudaklarına. "Marielle onları alacak. Adiira beni uyarmıştı. Akılda kalmamı sağlıyorlarmış. Peki, onlar gidince ben ne olacağım? Beni ben yapan bu dövmelerdi."

"Saçma," dedi Mia.

Tric şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Seni sen yapan bu." Mia oğlanın kalbinin tam üstündeki kas yığınına vurdu. "Ve bu." Kafasına bir şaplak indirdi. "Bunlar." Ellerini tuttu ve önünde diz çöküp gözlerinin içine baktı. "Köle damgaları. Dövmeler. yara izleri. Nasıl göründüğün, içinde kim olduğunu değiştirmez. Sana yeni bir yüz verebilirler ama yeni bir kalp veremezler. Senden ne alırlarsa alsınlar, sen izin vermediğin sürece, kalbini alamazlar. Gerçek güç budur, Tric. *Gerçek* kuvvet."

Parmakları acıyana oğlanın ellerini kadar sıktı.

"Sağlam dur, beni duyuyor musun? O kahrolası pisliğin mezarının üstünde durduğunu hayal et. Ona yatak olan toprağa tükürdüğünü. Başaracaksın, Tric. Bir döngü, intikamını mutlaka alacaksın. Söz veriyorum. Ana yardımcım olsun, *yemin* ederim."

Oğlan ellerini tutan ellere baktı. "Karanlık bir yolda yürüyoruz, Mia," dedi.

"O zaman biz de birlikte yürürüz. Ben senin arkanı kollarım. Sen benimkini. Ben sona ulaşmadan devrilirsem, sen benim için Scaeva'nın icabına bakarsın. Onu yalvartırsın. Yemin ederim, aynısını ben de senin için yaparım."

Oğlan ona baktı. O dipsiz ela gözlerle. Tenindeki o nefret karalamalarıyla. Mia'nın kalbi küt küt atıyordu. Bakışları kararlıydı, avuçları terliyordu.

"Acıyacak mı?" diye sordu Tric.

"Duruma göre değişir."

"Hangi duruma?"

"Yalan söylememi isteyip istemediğine göre."

Tric güldü ve odanın taş kesilmesine neden olan o karar, büyüyü bozdu. Oğlanın gözlerine bakarken, Mia'nın sırıtışı dudaklarından silindi. Ona biraz daha sokuldu. Ne kadar yaklaşsa yetmiyordu.

Kendini, "Daha sonra," derken buldu. "Yalnız kalmak istemezsen..."

"Sence bu akıllıca bir hareket olur mu?"

"Dokuz çandan sonra mı? Muhtemelen, hayır."

Tric de ona sokuldu. Uzun boylu ve güçlü, ah, ne harikaydı. Yaklaşınca rastaları Mia'nın yanaklarına sürtündü.

"O zaman muhtemelen yapmamalıyız."

Mia fısıldarken dudakları oğlanınkilere değdi. "Muhtemelen haklısın."

Orada bir süre daha kaldılar. Tric parmağını kolunda gezdirirken Mia'nın içi bir tuhaf oluyor, teni karıncalanıyordu. Ne istediğini çok iyi anlamıştı. Aynı şeyi istiyordu. Ancak dokumacının dokuyan elleri, aralarında asılı duruyordu. Ve anı boğarak öldürdü. Tric ayağa kalktı. Karanlığa bakarak derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler, Solgun kız," diyerek gülümsedi.

"Hizmetinizdeyim, Don Tric."

Mia oğlanın uzaklaşmasını izlerken, yokluğunun içini sızlattığını fark etti. O gidince de Tanrıça'nın ayaklarının dibine oturdu. Gölgesi fısıldamaya başladı.

"... *bence oğlandan sonra sen de dokumacıyı ziyaret etsen iyi olur...*"

"Nedenmiş o?"

"... *beynin ve yumurtalıkların yer değiştirmiş gibi görünüyor...*"

"Ah, kes şunu. Gülmekten çatlayacağım diye korkuyorum."

Mia odasına çekildi, notları ile formüllerin arasına dalıp bulmacanın içinde kayboldu. Bir eliyle havaya daireler çizerek odadaki gölgeleri kıvrandırıyor, Müşfik Kedi, fare kovalayan gerçek bir kedi gibi pati atıyordu.

Akşam yemeğini haber veren çan çalarken, bilmeceyle uğraşmaya devam etti ama aklı Tric'te kalmıştı. Dokumacının maskeler odasında işler nasıl gidiyordu acaba? Çömezlerin duygularının tavan yaptığını hissedebiliyordu. Rekabetle birlikte diğer duygular da şiddetleniyordu. Mia, dünyanın gürültüsü artıyor ve her şey daha fazla önem kazanıyormuş gibi hissediyordu. Bir sonraki döngünün ne getireceğini kestiremiyordu. Tric'i sevmiyordu. Aşk aptallıktı. Saçmaydı. Aşkın bu duvarların arasında da onun dünyasında da yeri olmadığını çok iyi biliyordu.

Ancak içten içe, o akşamı tek başına geçirmek istemiyordu.

Karanlıkta bekleyerek geçen saatler. İçinde kanat çırpan kelebekler. İyi miydi acaba? Yüzündeki o nefret karalamaları silinince neye benzeyecekti? Sonunda kim olacaktı?

Kapının vurulmasını bekledi. Saatlerce.

"... *emin misin?..*"

"Eminim."

"... *diyorum ki acaba...*"

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

Ama uyku, oğlandan önce geldi.

Mia yokgecenin karanlığında uyandı ve rüyasız molasından gözlerini kırpıştırarak ayrıldı. Ne kadar uyumuştu? Saat kaç olabi...

İşte yine geldi. Kelebeklerini ayağa kaldıran o nazik ses.

Tik, tık.

Mia yatağından dönerek kalktı ve iç çamaşırının üstüne ipek sabahlığını geçirdi. Yüreği göğüskafesinde kuş gibi çırpınıyordu. Çıplak ayaklarının altında taşın soğuğunu hissetti. Uzandı ve anahtarı titrek bir elle çevirip kapıyı araladı. Ve onu gördü, karanlıkta bir siluet olarak, yüzünün gizli hatlarını çevreleyen rastalarıyla.

Dudakları kupkuru, tek kelime etmeden kenara çekildi. Oğlan koridorda bir o yana bir bu yana baktı ve eşikte dikilmeye devam etti. Dokuz çandan sonra odasının dışında yakalanması, dokumacının elinde işkence çekmesi demekti. Ama girerse ne olacağını biliyordu. İkisi de biliyordu. Mia sonsuz kadar uzun gelen bir nefes boyunca, kirpiklerinin arasında ona baktı. Ve sonunda, oğlan onun iç çekişi kadar sessizce içeri girdi.

Mia masasındaki simya lambasına dokundu ve elinin sıcaklığının lambanın içindeki ışığı kıvılcımlandırmasını bekledi. Tric arkasındaydı, onu hissedebiliyordu.

Gölgesini. Orada olmaktan duyduğu korkuyu. Açlığını. Nefesini tutarak dönüp yüzüne baktı.

Bir tabloya dönüşmüştü, Mia'nın tahmin ettiği gibi. Mürekkep de ejder dişi izleri de gitmiş, yerini pürüzsüz bir ten almıştı. Yanakları belirginleşmiş, gözlerinin etrafındaki çukurlar dolmuştu. Onunki, bir kızın, uğruna bir ordu toplayabileceği, bir tanrıyı ya da iblisi katledebileceği bir yakışıklıktı.

"Dokumacı işini biliyor," dedi Mia.

Tric onunla göz göze gelmekten kaçınarak ayaklarına bakıyordu. Mahcubiyeti Mia'yı gülümsetti.

"Ne hissediyorsun?"

"Eh işte." Tric omuz silkti. "Demek istediğim, ateş ve demir kadar acıdı ama sonrası o kadar kötü değildi."

"Yokluğunu hissediyor musun? İzlerin yani?"

"Onları saklamama izin verdi."

Oğlan boynunda deri bir ipin ucuna asılı küçük cam şişeyi işaret etti. Mia içinin koyu renk, ışıltılı bir sıvıyla dolu olduğunu gördü.

"Yoksa bu..."

Tric başıyla onayladı. "Büyükbabamın eserinden geriye kalan ne varsa."

Mia şişeye dokunmak için uzanırken, parmağını oğlanın teninde dolaştırdı. Tric'in nabzının hızlandığını gördü. Gülümsediğini göstermemek için başını çevirdi.

"İçki?"

Tric bir şey söylemeden başını salladı. Mia kil kaplarla ve Avcı'nın listesindeki değersiz parçaları ararken yürüttüğü şişeyle uğraşmaya başladı. Şahit'in yarışmasında viskinin puan değeri olmasa da Mercurio, görür görmez iyi markalarını nasıl tanıyacağını ona öğretmişti.

Doldurduğu bardaklardan birini Tric'e uzattı. Oğlan bardağını onunkine vurduktan sonra hiç duraksamadan kafasına dikti. Mia ikisine de birer bardak daha doldurdu. "Oturmak ister misin?"

Oğlan önce etrafına, sonra tuvalet masasının altına itilmiş tabureye baktı.

"Sadece bir sandalye var," dedi.

Mia arkasını dönüp sabahlığı omzundan sıyırdı ve kumaş ayaklarının dibine yığılınca, oğlanın gözlerini vücudundan ayıramamasının tadını çıkararak yatağına tırmandı. Şişeyi komodinin üstüne koyup sırtını yastıklara dayadı. Elinde viskiyle ayaklarını uzatıp beklemeye başladı.

Tric taşta hiç ses çıkarmadan yatağa doğru yürüdü. Bir kurdu anımsatan hareketlerle başını uzatıp kokusunu içine çekti. Mia arzusunun kokusunu alabildiğini biliyordu. Kalbi göğüskafesinde deli gibi çarpıyordu. Ağzı, duvarların ötesindeki çöl

gibi kurumuştu. Altınşarabından bir yudum alıp içkinin boğazında bıraktığı isli yanma duygusunun tadını çıkardı. Tric gözlerini ondan ayırmadan şiltenin ucuna ilişti. Aralarındaki yoğun gerilim Mia'nın dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Gerilimi parmak uçlarında hissediyordu. Teninin altında. Arzu. Mia'nın Tric'e, Tric'in ona duyduğu arzu. Aralarında hiçbir şey ve hiç kimse olmadan.

Tric yüzünü buruşturarak içkisini bitirdi. Mia oğlan yutkunurken dudaklarında dans eden ışığı, boynunun derin girintilerini, çenesinin pürüzsüz çizgisini izledi.

"Bir tane daha?"

Tric başıyla onayladı. Konuşmadan. Mia yavaş hareketlerle yataktan kalkarken, kombinezonun askısının omzundan kaydığını fark etti. Bağdaş kurarak yerine oturunca, ipekli kumaş kalçalarının etrafında toplandı. Tric'in bakışlarının üzerinde dolaştığını ve bacaklarının arasındaki gölgeye kaydığını görünce içi karanlık bir sevinçle doldu. Ellerinin ve dizlerinin üstünde doğruldu ve gözlerini gözlerinden ayırmadan kürklerin üstünde emekledi. Oğlanın elindeki bardağa uzandı, parmaklarını dudaklarının üstünde gezdirdikten sonra bileğine dokundu. Çıplak kolunu boydan boya okşarken teninin karıncalanmasını izledi, nefesinin hızlanmasını dinledi. Yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı.

İlk hareketi kimin yaptığından emin değildi. O mu yoksa Tric mi? Tek bildiği çarpışırcasına birleşirken, gözlerinin kapalı olduğu ve ağzının ağzını, yolu ezbere bilirmiş gibi bulduğuydu. Sıcacık bir ten ve daha sıcak dudaklar. Güçlü eller ve sert kaslar. Oğlanın parmakları Mia'nın saçlarını kavradı. Kızın tırnakları Tric'i pençe gibi kavradı. Mia oğlanın dilinde viskinin tadını duydu. Gömleğini yırtarcasına çıkardıktan sonra kemeriyle bir süre uğraşmak zorunda kaldı. Tric kombinezonuna yapıştı ve bir daha hiç ihtiyacı olmayacakmış gibi yırtarcasına çıkardı.

Mia onu sırtüstü yatırdı ve elleri ile dizlerinin üstünde yükselip yüzünün üstüne yerleşti. Aynı anda birbirlerinin tadını almalarını istiyordu. Oğlanın ağzı uyluklarında yakıcı bir yol çizerken, çıplak teninde dolaşan elleri içini ürpertiyordu. Kız inleyerek oğlanın pantolonu dizlerine kadar sıyırdı ve tam onu ağzına aldığı anda Tric'in parmaklarının kadınlığının katlarını açtığını hissetti. Ağzında erkekliğiyle inlerken, Tric'in dili onu okşamaya başlamıştı bile, yakaran fısıltılar, başının üstündeki gölgelere karışıp kayboldu. Parmakları, Ah, Kızlar, Mia'nın dilindeki o pürüzsüz, yakıcı his. Tric'in şişkin tomurcuğuna kapanan ağzı, Mia'nın onu hızla okşayan elleri, aletinin başında ve boylu boyunca yuvarlanan dili. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak. Hepsini isteyerek.

Mia oğlanın üstünden doğrulup duruşunu değiştirdi ve gözlerinde şehvet pırıltılarıyla peşinden fırlayan Tric'i yatağa geri itti. Üstüne tırmanıp, arzudan sarhoş olmuş bir halde erkekliğini avuçladı. İnledikçe daha da sert okşayarak onu kendine

bastırdı. Tric hızla doğrulup memesini ağzının içine aldı ve onu kalçalarından sıkıca tutup kendine çekti. Ancak Mia hiç bitmeyecek gibi gelen bir an daha duraksayıp bir süre daha üstünde asılı kaldı. Gözlerini gözlerine kilitlemişti. Düşüşe bir santim ve sonsuz kadar uzaktılar.

Ancak sonunda ve hiç acele etmeden, acı ve zevkin birbirine karıştığı gözlerini gözlerinden hiç ayırmadan üstüne oturdu. Nefesi ciğerlerine öylesine hapsolmuştu ki iç bile geçiremedi. Tanrıça aşkına, öyle sertti ki. Başı arkaya düşerken kirpikleri titreşiyor, Tric bir memesinden diğerine geçerken onu hiç bırakmak istemezmiş gibi saçlarını tutuyordu. Mia sırtını yay gibi gerip kalçalarını hareket ettirirken, tırnakları oğlanın sırtına batıyordu. Artık tek vücuttular. Birlikte inleyen. Yalvaran tek bir vücut.

Tric elini aralarına, Mia'nın apışarasına kaydırdı. Parmak uçlarıyla ustalıklı daireler çizerek Mia'nın içindeki ateşi iyice körükledi ta ki sonunda geriye gözlerini kör eden tek bir alev kalana kadar. Mia bütün kasları kilitlenirken çığlığını oğlanın saçlarına gömdü. Tric içinde patlayıp yanarken gözleri büyümüş, bütün vücudu sarsılmaya başlamıştı. Mia gözlerinin içine bakınca, oğlanın uçurumun tam kenarında durduğunu ve onu itmesi için yalvardığını anladı. Ve sonuna sadece bir saniye kala, üstünden kalkıp işini eliyle bitirdi ve adını fısıldayarak karnına ve memelerine fışkırmasını inleyerek seyretti.

Elleri ayakları tutmaz bir halde, soluk soluğa yatağa devrildiler.

Titreyen karanlıkta sessizlik hâkimdi. Odadaki gölgeler hazzın sersemliğini yaşar gibi dalgalanıyorlardı. Kitaplar raflardan devrilip açılarak yerlere saçılmıştı. Dolabın kapakları açılmış, tabure devrilmiş, oda savaş alanına dönmüştü. Ancak Tric onu kollarının arasına alıp alnından öperken, Mia minicik bir an da olsa kendini bıraktı. Gözlerini kapadı ve unuttu. Gülümseyerek ve o ılık ışığın her an biraz daha azaldığını hissederek, oğlanın kalp atışlarını dinledi.

Uzun süre hiç kıpırdamadan yattı. Teni teninde, yanağı göğsünde. Etraflarındaki gölgelerin siyahlığını aratmayan saçları bir örtü misali oğlanın üstüne saçılmıştı. Artık tamamen durulan karanlığın içinde fısıldadı.

"O tatlıoğlana çok para vermişim."

Tric'in cevabını bekledi. Saniyeler dakikalara eklendi. Sonunda başını kaldırınca, aralık dudakların arasından kayan düzenli nefesinden, oğlanın çoktan başka bir dünyaya geçmiş olduğunu anladı.

Gülümseyerek başını salladı. Uzanıp onu usulca öptü. Sonra ona sarılıp hoşnut bir iç çekişle gözlerini yumdu ve nihayet uykuya daldı.

Ve o uykunun kollarına yuvarlanırken, gölgelerden yeniden hareketlenmeye başladı.

Önce ağır ağır.

Dalgalanarak.

Kıvranarak.

Sonunda şerit kalınlığında bir biçim alıp karyolanın ayakucuna tünedi.

Kedi olmayan bir kedi, olmayan gözleriyle kıza bakıyordu. Her zamanki gibi sabırla bekledi. Rüyaların gelmesini. Çağrısını duyduğu ilk andan beri, her yokgece ona musallat olmaya gelen korkuları ele geçirme ve yok etme şansını yakalamak için. Her yokgece o uyurken yanına tüneyerek. Her yudumda daha da güçlenerek.

Müşfik Kedi denen şey bekledi. Yüzyıllardır öğrenilmiş bir sabırla. Mezar gibi bir sessizlikle. Çok sürmezdi. Mia'nın sayıklamaya başlaması an meselesiydi. Adını fısıldaması. Bu gece rüyasında ne görecekti acaba? Onu boğmaya gelenleri mi? Babasının savrulan bacaklarını, moraran yüzünü ve çıkardığı sesleri mi? Felsefe Taşı'nı ve orada, on dört yaşında, karanlıkta kaybolduğunda içinde gördüğü korkunç şeyleri mi?

Hiç fark etmezdi.

Hepsinin tadı aynıydı.

Kâbusların gelmesi artık an meselesiydi.

Artık.

An.

Meselesi.

Ancak çok uzun zamandır ilk kez, kâbuslar gelmedi.

Kız korkmuyordu.

Ve orada, o boş karanlıkta kedi olmayan kedi başını yana yatırdı.

Olmayan gözlerini kıstı.

Ve bundan hiç memnun olmadı.

Mia gözlerini açtı. Yatakta doğruldu. Arkemik ışıkta Tric'in bütün çıplaklığı ve muhteşemliğiyle hâlâ yanında olduğunu fark edip yastığa dağılan rastalarını görünce gülümsedi.

İşte yine aynı ses. Onu uyandıran o ses.

Tik, tık.

Tric kıpırdanıp uykusunda kaşlarını çattı. Mia yanağına dokununca oğlan gözlerini açtı ve nihayet nerede olduğunu anlayınca, yumuşak bir tıslama çıkararak hızla doğruldu.

"Kara Ana aşkına, uyuya mı kaldım?"

"Şişşt, kapıda biri var."

Mia emekleyerek yataktan kalktı. Dağınıklığın arasında sabahlığını ararken Tric'in bakışlarını vücudunda hissederek gülümsedi. Siyah ipeği omuzlarına geçirdi ve kapı tekrar vurulurken kapıya yetişti.

Bir ses, "Corvere," diye fısıldadı.

"Ash?" Mia anahtarı çevirdi ve kapı aralığından dışarı baktı. Ash'in her zamanki gibi kilidi kurcalamamasına şaşırmıştı. Kızı mavi gözleri karanlıkta kocaman açılmış bir halde ona bakarken buldu. "Saat kaç?"

"Neredeyse sabah çanları çalacak." Kız Mia'yı itip içeri girerken, başının üstünde siyah fırtına bulutları toplanır gibiydi. "Eller'den biri az önce söyledi. Lanet olası Jessamine, o kaypak..."

Odanın dağınıklığını ancak içeri girince fark etmişti. Kıyafetler ve kitaplar her yerdeydi. Ve, ah, evet, çıplak Dweymeri delikanlısı Mia'nın yatağında oturuyordu.

"Ah," dedi Ash.

Tric selam vermek için elini salladı.

Ash biraz mahcup bir ifadeyle Mia'ya baktı. "Affedersin, Corvere."

Mia tesadüfen oralarda olan varsa Tric'i yatağında görmesin diye kapıyı kapadı. Biri Muhterem Rahibe'ye yat saatinden sonra dışarıda olduğunu söyleyecek olursa...

"Ne olduğunu anlatmayı düşünüyor musun?"

Ashlinn bir şey söylemedi. Dudakları aralıktı; doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibiydi.

"Ne?" Mia arkadaşının gözlerine baktı. "Ne oldu?"

"Mia..."

"Şimdi küfredeceğim, Ash, neler oluyor?"

Kız başını salladı.

Derin bir iç çekti.

"Lotti ömüş."

26. BÖLÜM

YÜZ

Hakikatler Salonu o sabah bambaşka kokuyordu. Çürümüş ve taze çiçek kokularının, kurutulmuş otların ve asitlerin yanına paslı ve tanıdık kokuyu bastıran yepyeni bir koku eklenmişti.

Kan kokusu.

Mia oraya toplanan Elleri iterek kendine yol açarken Ash ile Tric de hemen arkasındaydı. Hizmetkârlar onu durdurmaya çalıştılarsa da içeriden bir ses, "Bırakın

geçsinler," diye seslenene kadar kollarını, dirseklerini savurarak debelenmeyi sürdürdü. Mia salonun yeşil ışığına adım attığında gözleri öfkeyle büyümüştü.

Carlotta, soğuk elinde sımsıkı tuttuğu bir kuştüyü kalemle masanın üstüne yığılmıştı. Önündeki masanın üstünü kaplayan pıhtılaşmış, yapış yapış kırmızı madde, taburesinin altına akıp orada birikmişti. Havada kanın demirimsi kokusuyla birlikte hayalet korosunun ilahisi de asılı kalmıştı..

Muhterem Rahibe ve Örümceköldüren cesedin yanında durmuş, alçak sesle Solis'le konuşuyorlardı. Rahibe Drusilla'nın her zamanki gülümsemesi tamamen silinmişti ve Örümceköldüren her zamankinden daha ciddi görünüyordu. Mia içeri girerken Solis sağ omzunun üstünden boşluğa bakıyordu; yüzü bir mezbahanın zemini gibi kasvetliydi.

"Derslerin başlamasına daha birkaç saat var, Çömezler," dedi Örümceköldüren. "Burada olmamalısınız."

"O bizim arkadaşımız," dedi Mia, Carlotta'nın cesedini işaret ederek.

Örümceköldüren hayır dercesine başını salladı. "Artık değil."

"Nasıl öldü?" diye sordu Tric.

"Ölmedi," dedi Ash sertçe. "Öldürüldü."

"Gırtlağı kesilmiş," diye yanıtladı Örümceköldüren. "Çok hızlı bir ölüm olmuş. Neredeyse acısız."

"Arkadan mı?"

Şahit başıyla onayladı.

Mia, "Jessamine," diye tısladı. "Ya da Diamo. Veya ikisi birden."

"O lanet olası ödlekler," diye fısıldadı Ash.

Rahibe Drusilla kaşını kaldırdı.

"Bu konuda bir şey mi biliyorsunuz, Çömezler?"

Mia, Ashlinn ile Tric'e baktı ve başını ağır ağır salladı. "Carlotta ve Jessanine birkaç döngü önce akşam yemeğinde kavga ettiler, Muhterem Rahibe. Lotti, Örümceköldüren'in formülünü bulmak üzereydi ama Diamo notlarını mahvetti. Lotti az kalsın Jessamine'in burnunu kırıyordu ve Jessamine bu yüzden onu öldüreceğine yemin etti. Kime isterseniz sorun. Hepimiz duyduk."

"Anlıyorum."

"Lotti kaybını telafi etmek için Şahit Örümceköldüren'den geç saate kadar çalışma izni isteyeceğini söyledi. Jessamine ve Diamo burada olacağını biliyorlardı."

"Anlattıklarınıza göre o akşam yemeğinde olan herkes burada olduğunu biliyordu."

"Ama Jessamine onu öldürmeye yemin etti. Hepimizin önünde."

Solis, "Peki, bu tam olarak neyi ispatlar?" diye çıkıştı. "Kısa süre önce bir akşam yemeği sırasında, Çömez Tric'in de başka bir çömezi ölümle tehdit ettiğini

hatırlıyorum. Ve söz konusu çırak ertesi döngüde ölü bulundu." Solis Tric'e döndü. "İtiraf edeceğin bir şey var mı, Çömez?"

"Selçağıran'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok, Şahit, yemin ederim."

İri cüsseli adam Mia'ya döndü ve "Boş tehditler bir insanı katil yapmaz."

Genç kız, "Ölmesi umurunuzda bile değil, değil mi?" diye sordu.

"Tam aksine, fazlasıyla umurumuzda, Çömez," dedi Muhterem Rahibe. "Bu yüzden apaçık çıkarımların üstüne atlamak yerine, enine boyuna araştırıyoruz. Jessamine'in soğukkanlı olduğu doğru. Ama daha birkaç akşam önce bir salon dolusu insanın önünde açıkça tehdit ettiği bir kızı öldürecek kadar aptal olduğuna inanıyor musunuz?"

"Belki de hiçbirinizin umurunda olmayacağını düşünmüştür. Selçağıran'ın gırtlağı kesildiğinde ipucu bulmak için yeri yerinden oynattığınız söylenemez. O zamandan bu yana, yarımızdan fazlası öldü ve hiçbiri için bir damla gözyaşı dökülmedi."

Solis kör gözlerinden alevler saçarak dik dik baktı. "Sana üstlerinle konuşurken sözlerine dikkat etmeni tavsiye ederim, evlat. Jessamine'den hoşlanmadığını herkes biliyor. Şarkılar Salonu'nda canına okuması, hakkında yalanlar yayman için yeterli bir neden. Ve eğer bu toplulukta Carlotta'nın ölümünden istifade edecek biri varsa, o da sendin."

Mia gözlerini kırpıştırdı. Afallamıştı. "Ne?"

"Şahit Örümceköldüren'in muammasını çözmesinin an meselesi olduğunu kendin söyledin. Carlotta panzehri bulursa, sınıfı birincilikle tamamlama şansını kaybederdin, değil mi? Sonuçta Şarkılar Salonu'ndan galip ayrılma konusunda ancak cehennemde bir güneş huzmesi kadar şansın var."

"Seni sefil..."

Tric genç kızın kolunu tutup "Mia," diye uyardı.

"... kalbi kararmış..."

"Corvere," diye geveledi Ash

"... lanet olası..."

"... *mia*..."

"*PİSLİK!*" diye kükredi Mia. "O benim *arkadaşımdı*! Sen *kim* olduğunu sanıyorsun?"

Solis yumruğunu masaya indirdi ve "Ben Kızıl Kilise'nin bir Şahidiyim!" diye kükredi. "Ana'nın yeryüzündeki Kılıcıyım, onun adına tam otuz altı can aldım! Ve bir daha benimle bu şekilde konuşmaya cüret edersen, sana yemin ederim otuz yedinci sen olursun!"

Mia göğsü öfkeyle yanarak bir adım öne çıktı. Solis'le ters düşmenin ne demek olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Yine de aldırmadı; Müşfik Kedi temkini

bütün halinde yutarken korkusuzdu. Tric ve Ash onu kollarından tutup kontrol altına almaya çalıştılar. Ancak odaya sukuneti Muhterem Rahibe'nin sesi getirdi.

"Dün gece neredeydin, Çömez?"

Drusilla başını yana yatırmış, Carlotta'nın cansız bedenine bakıyordu.

"Üç çan civarı?"

Mia'nın dudakları ıslak, gözleri kısıktı. Çenesini sıktı. "Yatağımda elbette."

"Yani nerede olduğun konusunda şahitlik yapacak kimse yok, öyle mi?"

"Hayır."

Muhterem Rahibe sakin mavi bakışlarını ona çevirdi. "Ilginç."

"Neden ilginçmiş?"

"Zamanında ben de birkaç boğaz kestim," dedi Drusilla, Carlotta'yı işaret ederek. "Yaranın görünüşüne bakılırsa, ben katilin solak olduğunu söylerdim."

Odaya sessizlik çöktü. Ashlinn ile Tric huzursuzca bakıştılar. Mia'nın tenindeki ter soğumaya başlıyordu. Rahibe doğruca gözlerinin içine ona bakıyordu.

"Jessamine iki elini de kullanabiliyor," dedi Mia. "İki eliyle de eşit derecede iyi dövüşebiliyor."

"Ya sen hangi elini tercih ediyorsun, Çömez?"

"Sol elimi, Rahibe Drusilla."

Yaşlı kadın masayı işaret etti. Mia kan damlalarının arasında belli belirsiz bir iz gördü. Gırtlağı kesilirken Lotti'nin önünde, masayı fışkıran kandan koruyan dikdörtgen biçimli bir nesne duruyormuş gibi.

"Belli ki Carlotta öldürüldüğünde bir şeyin üstünde çalışıyormuş. Şekil bir defteri düşündürüyor. Belki bir günlük. Herhalde bu konuda bir bilgin yoktur, değil mi, Çömez?"

"Carlotta, Örümceköldüren'in panzehriyle ilgili notlarını o defterde saklardı. Bunu herkes biliyordu."

Muhterem Rahibe başını yana yatırdı. "İlginç."

Mia, Rahibe'nin bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi. Sessizliği Örümceköldüren bozdu.

"Yapacak işlerimiz var, Çömezler. Siz de kahvaltıya geçmelisiniz. Ders saatinde Hakikatler için burada görüşürüz."

Ash, Mia'nın elinden tutup salondan çıkardı. Üçü birlikte Gök Mihrabı'nda ruhsuz bir kahvaltı ettiler. Mia'nın gözü Diamo'daydı. İri cüsseli Itreyalı onu sakin ve ölü gözlerle izliyor, âdeta meydan okuyordu. Jessamine ortalıkta yoktu.

Mia dişlerini sıktı. Ağzındaki yiyecekten toz ve ölümden başka bir tat almıyordu. Ash'in fısıltılarını duymuyordu. Kulakları zonkluyordu. Tric öne çıkıp geceyi Mia'nın yatağında geçirdiği yönünde şahitlik yapmakta ısrar ediyordu. O zaman

Mia, Carlotta'yı öldürmüş olamazdı. Ancak Tric'in dokumacıyla seansı dokuz çandan çok sonra bitmişti ve sadece odasına dönmesine izin vardı. O saatte Mia'nın odasına gitmesi kesinlikle yasaktı. Bu yüzden tartışmanın sonunda Mia sessiz kalması için ona yalvardı. O, içinde yüzdüğü suyun ne kadar sıcak olduğunu anlayana kadar, Tric'in işkence riskini almasının hiçbir anlamı yoktu.

Hakikatler Salonu'ndaki ders sırasında Mia gözlerini Carlotta'nın boş sandalyesinden alamadı. Demirağacı masadan tamamen silmeye Örümceköldüren'in simyasının bile yetmediği belli belirsiz kan lekesi. Kızın son anlarını zihninde canlandırdı. Defterinin üstüne eğilmişken bir el kafasını hızla geriye çekiyor. Bıçağı hissetmesi ile karanlığa teslim olması arasında sadece birkaç korkunç saniye geçiyor.

Mia derse başlamadan birkaç saniye önce gelen Jessamine'e baktı. İçinden sessiz bir yemin etti.

Bu senin sonun olacak, sürtük.

"Mia Corvere."

Mia gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini Jessamine'in yüzünden kaldırınca, Muhterem Rahibe Drusilla'nın yanında yarım düzine kadar Elle birlikte salonun önünde beklediğini gördü.

"Evet, Rahibe Drusilla?"

"Derhal bizimle geliyorsun."

Siyah cüppeli iki El, Mia'yı iki kolundan tuttu. Kız, taburesinden kaldırılıp nazik sayılmayacak bir şekilde kapıdan dışarı çıkarılırken itiraz etmeye çalıştı. Tric'in itirazını, bir taburenin itildiğini ve Muhterem Rahibe'nin emir veren sesini duydu. Kafasını arkaya çevirince yaşlı kadının meşum, siyah karaltıların arasında onları takip ettiğini gördü. Buz mavisi gözlerinde soğuk bir bakış vardı.

"Rahibe Drusilla, beni nereye götürüyorsunuz?"

"Daireme."

"Neden?"

"Sorgu için."

"Ne konuda?"

"Carlotta Valdi'nin öldürülmesi."

Drusilla, Mia'nın kucağına buruşuk bir bez parçası bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bunu açıkla."

Muhterem Rahibe'nin dairesi bitmek bilmeyen bir merdivenin sonunda, Dağ'ın üst kısmında yer alıyordu. İçerisi tavandan sarkan simya camından yapılma heykelden

gelen loş ışıkla aydınlanıyordu. Odanın en dikkat çekici eşyası üstü parşömen yığınlarıyla kaplı oymalı masaydı. Yere beyaz postlar serilmiş, duvarlar beyaza boyanmıştı. Odanın sağ ve sol duvarları tıka basa dolu kitap raflarıyla kaplıydı ancak masanın arkasındaki duvara yüzlerce niş oyulmuştu. Mia nişlerin içinde türlü ıvır zıvır gördü. Bir yüzbaşının hançeri. Dövme altından süslü püslü bir gül. Aa'nın kutsal kitabının kan lekeli bir nüshası. Safir bir yüzük.

Mia bu yadigârların arasında ağzı koyu renk mumla mühürlenmiş yüzlerce küçük gümüş şişe gördü. Naev'in Fısıltıharabeleri'nde boynunda taşıdığı şişenin aynısıydılar. Ve tam ortada, üstü yer değiştiren tuhaf sembollerle kaplı obsidiyen bir kapı, kayanın içine oturtulmuştu.

Oymalı, yüksek sırtlı bir sandalyede oturan Mia, Drusilla'nın onun kucağına bıraktığı beze baktı.

"Neyi açıklayayım, Muhterem Rahibe?"

"Bunu."

Drusilla bez parçasını alıp Mia'nın yüzüne tuttu. Genç kız kız kuruyup kumaşın dokumasının arasına işlemiş küçük, kırmızı bir leke gördü.

"Kana benziyor."

"Carlotta'nın kanı, Çömez. Sözcü Adonai doğruladı."

Mia, Rahibe'nin nadide koleksiyonunu hayranlıkla incelemekte olan albinoya baktı. Sözcü her zamanki gibi yalın ayaktı ve ipekli cüppesinin açık yakasından pürüzsüz göğsü görünüyordu. Her zamanki gibi, tuhaf bir şekilde sıkılmış görünüyordu.

"Maktulün can suyu," diyen Adonai başıyla onaylarken, parmak uçlarını sayısız gümüş şişeden birinin üstünde gezdirdi. "Hiç şüphe yok."

"Anlamıyorum," dedi Mia. "Carlotta'nın kanıysa benimle ne ilgisi var?"

Drusilla kumaşı düzgün bir şekilde katlayıp yeniden Mia'nın kucağına bıraktı.

"Çarşaf bu sabah senin yatağından alındı."

Mia'nın kaşları çatıldı. Beyni hızla işlemeye başlamıştı. "Hiç mantıklı değil."

"Carlotta'nın kanının yatağına nasıl girdiğini açıklayabilir misin, Çömez?"

Mia'nın ağzı açıldı; gözleri odanın içinde dolaştı. Dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. Diamo'nun sabah kahvaltısında tek başına oturduğunu hatırladı. Jessamine'in Örümceköldüren'in dersine son dakikada gelişini.

"Jessamine," dedi tükürür gibi. "Sabah kahvaltısında yoktu. O koymuş olmalı."

"Jessamine bu sabah burada benim yanımdaydı, Çömez," dedi Drusilla iç geçirerek. "Bu mevzu için bizzat tarafımdan sorguya çekiliyordu."

"Muhterem Rahibe, benim Lotti'nin ölümüyle hiçbir ilgim yok. O benim dostumdu!"

"Burada dost diye bir şey yok, Çömez. Kurt kuzuya acımaz. Fırtına boğulandan özür dilemez. Hepimiz katiliz." Mia yaşlı kadının Lord Cassius'un uyarısını tekrarladığını fark ederek ona baktı. "Ve diğer çömezleri öldürmenin bir suç olduğunu açıkça belirtmemize rağmen, Carlotta'nın ölümünde payın olduğunu şimdi itiraf edersen, Kilise sana daha hafif bir ceza verecek."

"Yapmadığım bir şeyi itiraf etmeyeceğim!"

"Bütün kanıtlar aleyhinde." Drusilla masasının kenarına ilişip Mia'ya doğru eğildi. Boynundaki obsidiyen anahtar puslu ışıkta parladı. "Mevcut grupta tek solak sensin. Carlotta'nın, Örümceköldüren'in yarışmasından elenmesi en çok senin işine yarar. Dün gece nerede olduğunu ispatlayamıyorsun ve çarşaflarında kurbanın kanı bulundu; bunu da izah edemiyorsun. Carlotta odanı hiç ziyaret etti mi?"

"Hayır, ama..."

"Belki de Gök Mihrabı'nda Jessamine'le kavgası sırasında bir yeri kesildi. Kanı giysilerine bir şekilde bulaşmış olabilir mi?"

Mia bir an yalan söylemeyi düşündü ama Drusilla'nın bu soruları kavgaya tanık olan herkese soracağını biliyordu. Ve böyle bir durumda yalan söylediği anlaşılırsa...

"Hayır, Lotti'nin bir yeri kesilmemişti." Mia'nın kaşları çatıldı. "Hem siz benim odamda ne arıyordunuz?"

"Elbette Carlotta'nın kayıp defterini arıyorduk."

"Gerçekten bulacağınızı mı düşündünüz? Gırtlağını kestikten sonra defteri odamda tutmak için aptal olmam gerekir, değil mi?"

"Ama iddia ettiğin gibi cinayet için tuzağa düşürülüyor olsaydın, tek bir kan damlası yerine defteri odana bırakmak katilin daha fazla işine gelmez miydi?"

"Bu durumda notları bulsaydınız, bu benim masumiyetimi mi ispatlayacaktı, suçluluğumu mu?"

Drusilla yüzünü buruşturarak kollarını kavuşturdu.

"Nerede olduğun konusunda tanıklık edecek kimsen yok mu?"

Mia'nın tırnakları avcuna battı. Elbette ona şahitlik edebilecek biri vardı. Ama Tric'in onun odasında olduğunu itiraf etmesi, yat saatini ihlal ettiğini itiraf etmesi anlamına gelecekti. Ona kırbaç cezası verirlerdi. Muhtemelen Suskun'dan daha beter olurdu.

"... *nerede olduğuna şahitlik edebilecek biri var...*"

Mia'nın içi sıkıştı. Müşfik Kedi, Muhterem Rahibe'nin masasının üstünde cisme bürünmüştü ve başını yana yatırarak yaşlı kadına bakıyordu. Drusilla şüpheci bir ifadeyle yaratığa döndü. Ancak Mia kedinin Tric'i hiç sevmediğini biliyordu. Ya da ona sadık olmadığını. Mia'yı bu yakışıksız durumdan bir an önce kurtarmak anlamına gelecekse, oğlanı bir kalemde satardı.

"Ah, gerçekten mi?" dedi Drusilla. "Sorsam mı acaba?"

"... *bilmem. sorsanız mı?..*"

Mia, "Müşfik Kedi, sakın," diye uyardı.

"... *neden?..*"

"Çünkü ben rica ediyorum."

Drusilla bu sözün üstüne hızla döndü ve kısık gözlerini Mia'ya dikti. "Çömez, bu suçun ciddiyetini açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum. Çömez Carlotta'yı öldürmekten suçlu bulunman durumunda, en iyi ihtimalle kırbaç cezasına çarptırılacaksın. Hatta belki de öldürüleceksin. Dün akşam için sana tanıklık edebilecek biri varsa..."

Mia bakışlarını kedi olmayan kediye dikti. Yalvarır gibi baktı.

"... *eskiden bana daha fazla güvenirdin...*"

"Lütfen, yapma."

"... *ne değişti, mia?..*"

Drusilla, "Yeter," diye çıkıştı. "Bu kilisenin söz sahibi benim. Onunla değil, benimle konuş. Kutlu Efendimiz adına, emrediyorum."

Müşfik Kedi bu söz üstüne başını çevirdi ve dipsiz bakışlarını Drusilla'ya sabitledi.

"... *çok belli, aslında...*"

"Müşfik Kedi, yapma."

Kedi olmayan kedi kuyruğunu salladı. Yaşlı kadını tepeden tırnağa süzdü.

"... *benim...*"

Bunu izleyen sessizlikte Mia, Adonai'ni kıkırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi. Kedi olmayan kedi ona bakıyor ve bu kadarını tahmin etmiş olmalıydın der gibi başını sallıyordu.

"... *ben yanından hiç ayrılmam. uyurken onu izlerim. dün gece tam olarak ne yaptığını biliyorum...*"

"Sen beni aptal mı sanıyorsun, küçük gezgin?"

"... *bu salonlarda aptallar var, muhterem ana, ama sen de o da o aptalların arasında değilsiniz...*"

Müşfik Kedi başıyla Mia'yı işaret etti.

"... *o bunu yapmazdı ve yapmış olamaz...*"

Drusilla hırlamayı andıran bir ses çıkararak yerinden kalktı ve masanın arkasına geçti. Adonai hâlâ nişlerin önünde dolaşıyor, cılız bir gülümsemeyle küçük şişeleri okşuyordu. Yaşlı kadın parmak uçlarını yüzünün önünde bir çan kulesi gibi birleştirdi.

"Çömez Mia Corvere. Odanda hapis kalacaksın. Yemeğin, derslerini çalışmak için talep edeceğin bütün materyallerle birlikte odana getirilecek. Bu mesele çözülene

dek, dışarıyla temas kurmana izin verilmeyecek ve kapının önüne bir El yerleştirilecek. Kilise bu akşam toplanıp kaderini tartışacak."

Bir anda Mia'nın sandalyesinin iki yanında birer El belirdi. Rahibe'nin gazabını daha fazla kışkırtmanın bir anlamı olmadığını bilen Mia, yavaşça kalktı, kadını selamladı ve odadan çıktı. Eller ona odasına kadar eşlik ettiler ve onu içeri soktuktan sonra kapıyı kapadılar. Mia anahtar deliğinden bakınca, dışarıda pelerinli iki karaltının dikildiğini gördü.

Odasının altı üstüne getirilmiş, çekmeceler tepetaklak edilmiş, yatak çarşafları kaldırılmıştı. Mia çıplak şiltenin üstüne çöktü, bir sigara yakıp tavana baktı.

"Pekâlâ, lanet olsun."

Müşfik Kedi karyolanın başucunda belirip Mia'ya baktı.

"... özrünü yazılı olarak almayı tercih ederim ama şık bir sözlü ifade de yeterli olabilir..."

"Evet," dedi Mia gırtlağını temizleyerek. "O konu için özür dilerim."

"... bu aşina almadığım yepyeni bir şık ifade şekli olsa gerek..."

"Kan aşkına, daha sonra yaldızlı parşömene süslü bir özür yazıp bir dağın tepesinden haykırırım. Şu anda daha acil meselelerimiz var, ne dersin?"

"... seni suçlu bulsalar bile bunun için öldürmezler..."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Beni ibret için kullanabilirler."

"... çok akla yatkın olmaz. katil dokuz çandan sonra odasından kaçabilecek, yakalanmadan hakikatler salonuna gidip kızın gırtlağını boydan boya kesecek, kan damlalarını yıkayıp yatağına dönecek ve bütün bunları kimseye görünmeden yapabilecek kadar becerikliymiş..."

Mia dumanı kedi olmayan kedinin suratına üfledi. "Adı Carlotta'ydı, Müşfik Kedi."

"... öyle bile olsa, katil burada öğretilen sanatlar konusunda hatırı sayılır bir beceri sergiliyor..."

"Ah, evet, göğsüme bir kurdele de takarlar."

"... ondan şüpheliyim. ama ölümcül katiller yetiştiren bir okulun ustalarının, öğrencilerinden birinin gerçekten ölümcül bir katil olmasından çok fazla rahatsız olacaklarından da şüpheliyim..."

Kız sigarasına asılırken gri bir küfür savurdu.

"... jessamine zanlı olmaya en yakın çömez. ama illa doğru olacak diye bir şey yok..."

"Başka kim olabilir?"

"... zehir sanatında en becerikli üçüncü çömez kim...?"

"... Muhtemelen Suskun? Ama Osrik ve Marcellus da fena değiller."

"... ve aralarında bu işi kıvırabilecek gizli hareket becerisine sahip olan?.."

Mia, düşünceler beyninin içinde birbiriyle yarışırken, sigarasından bir nefes daha çekti. Jessamine ortadan kaldırılmalıydı. Ama o ve Diamo ölecek olsalar, Kilise doğrudan Mia'dan şüphelenirdi. Hem zaten bu bir işe yaramazdı. Carlotta konusunda nasıl bir yargıya varılacağını öğrenene kadar onlara kafa yormanın bir anlamı yoktu. Kilise gırtlağını kesmeye karar verirse sorun yığını zaten hatırı sayılır ölçüde azalacaktı.

Mia oturup kendi kendini yemek yerine Örümceköldüren'in formülü üstünde çalışmaya döndü. Yatağından geriye kalanın üstüne eğilip düşüncelerini deri kaplı defterine not etmeye başladı. Loş ışıkta saatler geçirdi. Müşfik Kedi elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu. Bulmaca Mia'nın aklını Kiliseden ve ince ince dokuduğu planlarının birkaç saat içinde yerle bir olma olasılığından uzak tutuyordu. Her şey bozulursa Mercurio ne derdi?

Değiştirebileceklerine odaklan, diye nasihat verirdi. *Geri kalanı kendiliğinden hallolur.*

Mia iç geçirdi.

Öyle ya da böyle.

Saatler sonra kapısının vurulması, Mia'yı kafasının içindeki simya dansından ayırıp loş ışığa geri döndürdü. Kalan sigaralarının yarısını peş peşe tüketmişti; yatağının yanındaki bardak tepeleme külle doluydu. Boğazı acıyor, başı dönüyordu. Sigarasının izmaritini ezerek söndürürken yüzünü buruşturdu.

"Çene aşkına, sigarayı azaltmalıyım."

"*... burada ağzına alacak daha tehlikeli şeyler var...*"

Müşfik Kedi gri pusun arasından ona bakıyordu.

"*... mesela dweymeri delikanlıları...*"

"Ah, bravo. Bir süredir bunun üstünde çalışıyorduk, değil mi?"

"*... dün gecenin büyük kısmında mesela...*"

"İyi geçirilmiş zaman desene."

"*... aklıma daha tehlikeli...*"

"Tamam. Tamam. Yeter. İdam edilmeden önce duymak istediğim son şey senin penis seçimlerimi eleştirmen."

"*... hepsi çok saçma. yaratıcının art niyetine dair bir kanıta ihtiyacın varsa, ortalama bir ergen oğlanın bacakarasına bakmak yeterli...*"

Tak, tak, tak.

"Çömez. Methiyeler Salonu'da bekleniyorsun."

Mia yatağından kalktı. İçinde korku yoktu. Kalp atışları normaldi. Vücudunun çeşitli yerlerine on iki bıçak sakladı. Sonu geldiyse savaşarak gitmekte kararlıydı. Heykelin bakışlarının altında onu neyin beklediğini merak ediyordu.

Odasının kapısının önünde pelerinlerinin başlıkları gözlerinin üstüne kadar indirilmiş altı El bekliyordu. Şahit Avcı da belinde siyahçelik bıçağıyla yanlarındaydı. Adamın her zamanki gülümsemesinden eser yoktu.

Mia onu, "Şahit," diyerek selamladı.

"Bizimle gel, Çömez."

Mia koridordan Methiyeler Salonu'na götürüldü. Müşfik Kedi'nin gölgesinde korkusunu elinden geldiğince hızlı emdiğini hissedebiliyordu. Yine de korku yavaşa yavaş içeri süzülmeye başlamıştı. Elleri terliyordu. Karnında tuhaf bir hafiflik vardı. Sümüklü bir çocuk gibi dizlerinin üstüne çöküp ölmeyecekti. Çok çalışmıştı. Çok yol kat etmişti. Son düzlükte böyle bir şey yüzünden tökezleyip düşmek için mi?

Etrafında her an biraz daha kabaran karanlık her yönden üstüne geliyordu. Artan öfkesine tepki verir gibiydi. Tomurcuklanan kaygısına. Eğer isterse, buyurabilirdi. Uzanıp onu tutacak iradeye sahip olması yeterliydi. Bunu daha önce yapmıştı. Üstelik üstünden çok zaman geçmemişti. On dört yaşındaydı. Taş duvarlar. Havada çığlıklar. Ellerinde kan.

Sakın bakma.

Kilisedekiler, Niah'nın granit bakışının altında toplanmıştı. Çömezler de. Orada son kez bir araya geldiklerinden beri bir kişi daha eksilmişlerdi. Tric endişeli ve sıkıntılı bir yüzle ona bakıyordu. Mia başını iki yana sallayarak dudaklarını sıktı. Hiç ses çıkarmadan, onu da aynısını yapması için uyarıyordu.

Vitraylı camdan süzülen kan kırmızısı ve hayalet beyazı ışık zemine vuruyor, arka planda koronun ilahisi yankılanıyordu. Mia Kilise üyelerinin karşısındaki boş yere götürüldü. Şahitlerin yüzleri asık ve ciddiydi; Muhterem Rahibe'nin ifadesi hepsinden daha karanlıktı.

"Çömez Mia. Kilise Çömez Carlotta'nın ölümünü enine boyuna inceleyip tartıştı. Suçunun sabit bir kanıtı olmamakla birlikte, odanda bulunan kan ve katilin solak olması görmezden gelinemez. Öte yandan gerekçen de inkâr edilemez. Çömez Carlotta'nın ölümüyle birlikte, Örümceköldüren'in dersini en üst sırada tamamlamaya en yakın aday sensin. Bu sabah konuşulanların dışında, kendini savunmak için eklemek istediğin bir şey var mı?"

Mia bir araya toplanan Şahitlerin yüzlerine baktı. Solis'in kör bakışları. Aalea'nın güzel maskesi. Kararlarını vermişlerdi. Ve yalvarmak kesinlikle Mia'ya göre değildi.

"Hayır, Muhterem Rahibe diye yanıtladı."

"Pekâlâ. Kanıtlar ışığında ve aksini düşündürecek güçlü bir delil olmadığı için, suçlu olduğuna hükmedildi. Buradaki çalışmalarının doğası ve cinayetin işlenme şeklindeki ustalık nedeniyle, idam edilmeyeceksin. Ancak, diğer çömezlerin canına kastetmek konusunda *özel olarak* uyarıldınız, bu nedenle, ceza alacaksın. Kan kırbacı. Elli kırbaç."

Mia bir anda bastıran korkuyla dişlerini sıktı. Müşfik Kedi gövdesinde şiştikçe şişiyordu. Çene aşkına, elli kırbaç. Suskun ancak yarısı kadar kırbaçlanmıştı ve az kalsın ölüyordu. Mia çömezlerin oluşturduğu yarım dairenin ucunda duran mavi gözlü oğlana baktı. Oğlanın başını hafifçe eğdiğine yemin edebilirdi. Annesinin sesi kulaklarında çınladı.

Sakın sinme. Sakın korkma. Ve asla, asla unutma.

Tric'le göz göze gelince başını bir kez daha iki yana salladı. Şu anda oğlanın cezayı üstlenmek için öne çıkmasının hiçbir anlamı yoktu. Onca kural lakırdısına rağmen, burası bir katiller okuluydu ve Mia'nın sözümona suçlu bulunduğu eylem en azından bir tür saygınlık içeriyordu. Ya Rahibe'nin yat saatini azgınca öpüşmek için alçakça ihlal etmek?

Derisini diri diri yüzerlerdi. Kelimenin gerçek anlamıyla.

"Dahası," diye devam etti Drusilla. "Bu suçta gerekçen Hakikatler'de avantaj edinme arzusu olduğu için, şu andan itibaren Örümceköldüren'in yarışmasından men edilecek ve dersinde birincilik için rekabete katılamayacaksın."

Mia, Rahibe karnına bir yumruk indirmiş gibi bir anda çöktü. Hakikatler'i birinlikle tamamlamak Kılıçlığa kabul edilmek için en iyi şansıydı ve hepsi de bunu biliyordu. Örümceköldüren'in yarışması olmadan asla Kılıç olamayabilirdi. Kılıç olamazsa ona ne olurdu? Naev'le birlikte Son Umut'a erzak yolculuklarına ya da Leş Dehlizi'nde ya da Elai gibi bok çukurundaki bir kan havuzunda mı hizmet ederdi? Övgüye lâyık bir hizmetkâr olarak Scaeva ve diğerlerinden intikamını almayı nasıl umabilirdi?

Mia etrafındaki yüzlere baktı. Solis gülümsüyordu. Jessamine yaşadığı bütün Büyük Aşarlar bir araya toplanmış gibi sırıtıyordu. Diamo'nun heyecandan neredeyse ağzının suları akıyordu. Rahibe Drusilla, Mia'nın iki yanındaki Ellere başıyla işaret verince adamlar iki kolunu tuttu. Mia kendini zor tutuyordu. Dişlerini sıktı, heykelin gölgesinde Marielle ve Adonai'yi güçlükle seçtiğinde onu heykelin ayaklarının dibindeki demir halkalara götürüyorlardı. Heykelin dibindeki siyahlık titriyordu. Hatibin yüzü ifadesizdi fakat dokumacının kanayan dudaklarında bir gülümseme vardı.

Parmaklarını kütletiyordu.

Eller Mia'nın gömleğini tuttular. Adamlar sırtını açmaya hazırlanırken Mia her an biraz daha geriliyordu. Üstündeki Tanrıça'ya, nereye gitse onu takip eden boş gözlere baktı.

Bana güç ver...

"Durun."

Mia iç geçirdi. Aynı aynda hem rahatlayıp hem öfkelenerek.

Lanet olası aptal...

Mia döndü. Bütün gözler Tric'teydi. Oğlan bir adım öne çıkmış, bir arada duran Şahitlere bakıyordu. "Rahibe Drusilla, bu işe bir son verin."

"Yerine dön, Çömez. Karar verildi. Uygulanacak."

Mia, "Tric, yapma," diye tısladı.

"Karar yanlış. Mia, Carlotta'yı öldürmüş olamaz."

"Karakter değerlendirmen beni hiç ilgilendirmiyor, Çömez."

Tric, "Ben lanet olası karakterinden bahsetmiyorum," diye çıkıştı. "Mia dün gece Carlotta'yı benim bilgim olmadan öldüremezdi."

"Nedenmiş?"

"Tric, *kes şunu!*"

Tric, Mia'nın yakarısını duymazdan gelerek dokumacıya baktı. Dudakları kup-kuruydu. Ancak onu bekleyen cezayı bile bile konuşmaya devam etti.

"Çünkü ben odasında, onun yanındaydım."

Kilise üyeleri, gözlerini tavana dikmiş olan Solis dışında, birbirlerine baktılar. Drusilla, Marielle'e ve ağabeyine baktıktan sonra, Tric'e döndü.

"Yani dokuz çandan sonra odanın dışında olduğunu mu itiraf ediyorsun?"

"Bütün yokgeceyi dışarıda geçirdim. Ash tanıklık edebilir. Bu sabah beni Mia'nın yatağında gördü."

Drusilla, Ashlinn'e döndü. "Bu doğru mu, Çömez?"

Ashlinn dudağını ısırdı. Başını isteksizce salladı. "Evet, Muhterem Rahibe."

Tric, "Yani Carlotta'yı Mia öldürmüş olamaz," diye devam etti. " 'Kanıtınıza' rağmen. Onu Örümceköldüren'in yarışmasından men edemezsiniz. Gece boyunca onunla yataktaydım."

"Madem öyle, bizi neden daha önce bilgilendirmedin?"

"Çünkü ben söylemesini istemedim," dedi Mia.

Tric, "Mia'yı Örümceköldüren'in sınavından eleyemezsiniz," diye üsteledi. "Kılıç olmak onun için her şey demek. Bunu o yapmadı."

Drusilla, Mia'ya baktı. Kilise havarileri de Rahibe'ye bakıyordu.

Kız nefesini tuttu; dakikalar yıllar gibi uzadıkça uzuyordu. Hayalet korosu karanlıkta ilahisine devam ediyor, Mia'nın nabzı damarlarında dörtnala koşuyordu.

Kilise üyeleri kısık sesle aralarında konuştular, fikir alışverişi yaptılar, Mia'nın onca emek harcadığı ve kan kaybettiği her şey muallaktaydı. Tric'i öpebilirdi. Onu yumruklayabilirdi. Ama Tric onun rakibiydi. İlk, son ve her zaman. Onu sevmiyordu. Tric de onu sevmiyordu. Burada, karanlıkta aşka yer olmadığını ikisi de biliyordu. Tric neden onun için bu kadar büyük bir risk almıştı? Mia asla onun için aynısını yapmayacakken?

Sonunda Rahibe Drusilla konuşup Mia'nın zihnindeki çalkantıya son verdi.

"Pekâlâ," dedi. "Bu yeni kanıtın ışığında, Çömez Mia'nın suçu kesinleşmediği için cezası dayanaksız olabilir. Ve bunun için geç kalmış olsa da Kilise, dürüstlüğü için Çömez Tric'i takdir etmeli. Bedeli göz önüne alınarak değerlendirildiğinde, böyle bir cesaret övgüyü hak ediyor."

Drusilla yanındaki Ellere döndü.

"Bağlayın."

Cüppeli siluetler Tric'in etrafını sarıp onu heykelin altına sürüklediler. Bu sırada Drusilla konuşmaya devam ediyordu. "Ne yazık ki, Çömez Tric, dürüstlük bir yana, öyle anlaşılıyor ki Çömez Suskun'a verilen ceza adayları yat saatini ihlal etmekten alıkoyacak kadar etkili olamamış. Belki senin cezalandırılman, bundan sonraki itaatsizliklere engel olur."

Rahibe, Marielle'e döndü.

"Yüz kırbaç."

Çömezlerden bir mırıltı yükseldi. Tric'in rengi soldu. Adonai kan kaybından ölmesini önlese, Marielle ölümüne izin vermese bile, yüz kırbacın eziyeti Tric'in sonu olurdu. Yaşadığı onca şeyden, çektiği onca eziyetten sonra Tric'in varlığı bu kara dağın derinliklerinde, delice çığlıklar atarak ve canını almaları için yalvararak son bulacaktı.

Tric onun için her şeyini riske atmıştı. Neye mal olacağını bile bile, gerçeği söylemişti.

Mia'nın onun için aynısını asla yapmayacağını bile bile.

"Muhterem Rahibe," dedi Mia. "Durun."

Soğuk mavi bir bakış kıza çevrildi. "Çömez?"

Mia derin bir nefes aldı. Gölge ayaklarının dibinde kıvrıldı.

... Bunu yapacak mıydı gerçekten?

"Tric'ten odama gelmesini ben istedim. Suçun yarısı bana ait." Mia bütün gücünü topladı. "Cezanın yarısını ben çekmeliyim."

Salondaki herkes bir anda mezar gibi taş kesildi. Muhterem Rahibe, Şahitlere döndü ve gözleriyle, hepsine tek tek sordu. Avcı omuz silkti. Solis, Tric'in lime lime edilmesini izlemenin Mia'yı cezayı bizzat çekmekten daha çok mahvedeceğini düşünür

gibi başını iki yana salladı. Fakat Aalea başıyla onay verdi, Örümceköldüren de koyu renk gözlerini Mia'dan ayırmadan tasdikledi. Drusilla parmaklarını dudaklarına bastırdı; alnını kırıştırarak düşündü.

"İkisini de bağlayın," dedi en sonunda.

Eller Tric'e heykele kadar eşlik edip bileklerini kilitlediler. Mia gözlerini ondan bir an ayırmadan başını sallıyordu. Oğlan da gergin ve kanı çekilmiş bir yüzle ona bakıyordu.

İkisi aynı anda, "*Seni lanet olası aptal*," diye fısıldadılar.

Mia gömleğinin yırtılırcasına çıkarıldığını hissetti. Bastırıldığı taşın soğuğu tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Omzunun üstünden bakınca, Adonai ve Marielle'in arkasında durdukları gördü. Korkusu Müşfik Kedi'nin iştahını aşmaya başlıyor, nabzı hızlanıyordu.

Kimbilir, Tric için nasıldı?

Oğlan kendi nefesine yetişemiyor gibiydi; sıktığı dişlerinin arasından ciğerlerini şişerecek kadar büyük nefesler almaya çalışıyordu. Büyümüş gözleri bağlandığı siyah taşa sabitlenmişti. Mia prangalarını zorlayarak parmak uçlarını onunkilere uzatmayı ve elini sıkmayı başardı.

"Bana tutun," diye fısıldadı.

Tric akan terden kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. Başını tamam der gibi eğdi. Ve sonra Eller arkalarından sokulup gözlerini bağlayarak ışıklarını tamamen kestiler.

Mia, Tric'in elinin gerildiğini, parmaklarını neredeyse ezercesine sıktığını hissetti. O anda tam olarak nereye döndüğünü biliyordu. On dört yaşına. Büyükbabasının evinin önündeki kütüğe bağlandığı güne. Karanlıkta bir sonraki taşın isabet etmesini beklediği dakikalara. Bir sonraki tokadın. Bir sonraki tükürüğün.

Piç. Orospu çocuğu. *Koffi.*

"Müşfik Kedi," diye fısıldadı.

"*... hayır, mia...*"

"Ona yardım et."

"*... ona yardım edersem, sana kim yardım edecek?..*"

Mia Ellerin bileklerindeki kelepçeleri kontrol ettiğini hissetti. Geri çekildiklerini haber veren ayak seslerini duydu. Tric parmaklarını sıkarken canını acıtıyordu.

"Bana dışarıdaki karanlığa hükmedebilmek için önce içimdekiyle yüzleşmem gerektiğini söylemiştin."

"*... burada olmaz, böyle olmaz...*"

"Burada ve şimdi değilse, nerede?"

Mia gölgenin titrediğini hissetti. İçindeki korku artıyordu.

"Bunu yapabilirim," diye tısladı.

Dokumacı Marielle parmakalrını kütletiyordu.

Rahibe Drusilla'nın sesi bağlı gözlerinin karanlığında yankılandı.

"Başlayın."

Boş, bitmeyecek gibi sonsuz bir an.

"... *nasıl istersen...*"

Karanlık ayaklarının dibinde, son kez veda eder gibi dalgalandı. Müşfik Kedi siyah taşın üstünden Tric'in gölgesine süzüldü. Mia oğlanın nefesinin bir nebze sakinleştiğini duydu, kedi olmayan kedi oğlanın korkusuna hücuma geçerken, Tric'in, parmaklarını sıkan eli gevşedi. Mia orada, o soğuk taşa bağlanmış halde dururken, onu bekleyen eziyete rağmen gülümsediğini fark etti. Salona yüzyıllar kadar derin bir sessizlik çökmüştü. Dünya nefesini tutmuştu.

Ve sonra dokumacı yumruklarını sıktı.

Darbe akkor alevi ve paslı jiletler kadar yakıcıydı. Sırtında taze ve kanayan bir yaraya basılan limon ve tuz misali dört yarık açılırken, Mia'nın dudakları sessiz bir çığlıkla kıvrıldı.

Bütün kasları gerilmişti. Sırtı kâğıt gibi yırtılıyordu. Mia taşa iyice yaslandı; kırbacın ilk acısının yatışmasından açılan boşluğa korku hücum ederken, Tric'in parmaklarını daha da sıkı tuttu. Dondurucu, devasa korku dalgaları boyunu aşarak onu aşağı çekiyordu. Saniyeler geçmek bilmiyordu. Bir sonraki darbeyi bekleyerek geçen her saniye başlı başına bir eziyetti. Mia elinde olmadan, duraksamanın bir an önce son bulması için dua ediyordu. Ve sonra, darbe kusursuz bir acıyla, sırtını dört yerden yırtarak bir kez daha indi.

Mia başını arkaya attı. Ağzı açılmıştı ama çığlık atmayı reddediyordu. Onlara bu zevki tattırmayacaktı. Jessamine ve Diamo. Solis. Bakışlarını üstünde hissediyordu. Gülümsemelerinin tadını duyuyordu. Sırtından akan koyu kıvamlı sıcak kan ayaklarının dibindeki boş gölgede birikti. Dokumacı bir darbe daha indirdi, görünmez kırbaçların sesi havada şakladı ve yakıcı bir acı teniyle buluştu. Tric'in eline, o tek yakıcı düşünceye tutunmaya devam etti; canı ne kadar acırsa acısın,

(şak)
ne kadar istese de
(şak)
çığlığını
(şak)
duymalarına
(şak)
asla
(şak)

izin

(şak)

vermeyecekti.

Ancak onuncu darbede, artık Tric'in elini tutamaz oldu. On ikinci darbe indiğinde, korkusunun kontrolünü de kaybetmişti ve dudaklarından ucuz, cılız, titrek bir çığlık döküldü. Tric'in el yordamıyla elini bulmaya çalıştığını hissedebiliyordu ama yumruğunu sıkmıştı. Başını indirip alnını taşa yasladı. Dayanacak koltuk değneği yoktu. Yoldaşı. Yanında kimsesi yoktu. İçinde. Sadece o *(şak)* ve acı *(şak)* ve korku *(lak)*. Hepsi bütün olmuştu.

Artık başı dönüyordu. Havada süzülür gibiydi ama hâlâ uyanıktı. Bilinç ile büyücülerin ve sihirlerinin unutuşu arasında bir yerdeydi. Yirminci kırbaçtan sonra kısa süren soluklanma sırasında, sıcaklık bacaklarından yukarı akmaya, hasarlı damarlarına, kopmuş arterlerine yeniden girerek onu altüst eden kışa son verdi. Çok uzaklardan Tric'in fısıltısını duydu.

"*Mia, onu geri al...*"

alnını taşa sürterken, gözleri kanlıydı

"*Mia, lütfen...*"

Karanlık karşısına dikilmişti. Uyku duvarının arkasında bir kâbus fırsat kolluyordu. Ve Dokumacı bir darbe daha indirirken, acı yeniden alevlendi ve ağzından sözsüz bir uluma koparken, duvar parçalanmaya başladı. Artık kendinden geçmek üzereydi ve kâbusu kontrol altında tutacak bir uyanıklık hali kalmamıştı. Karyolasının başucuna tünemiş, olmayan gözleriyle kâbusların yolunu gözleyen bir gölgekedi de yoktu. Sadece o vardı. Küçük Mia Corvere. Gittikçe şişen karanlıkta, gittikçe artan korkuyla, gittikçe daha yakınına sokulan delilikle baş başa. Ve kâğıt kadar ince karanlıkta, onlarla arasında ve onunla aralarında o kadar az mesafe kalmıştı ki sonunda yıllardır uykusuna musallat olan şeyleri uyanık gözleriyle gördü.

(şak)

Hayalet değillerdi.

(şak)

Kâbus değillerdi.

(şak)

(şak)

(şak)

Anılarıydı.

27. BÖLÜM

ZİFİRGECE

Bakma.

Mia kanlı taşın koridorlarında, kendine sardığı karanlığın içinde etrafı neredeyse hiç görmeden ilerledi. Cesetler. Her yerdeydi. Boğulmuş ve bıçaklanmış erkekler. Kendi zincirleriyle öldüresiye dövülmüş, kendi uzuvlarıyla ölesiye hırpalanmış. Her yerde ölümün sesi yankılanıyor, havasız duvarların arasında insan bağırsaklarının pis kokusundan durulmuyordu. Yanından koşarak geçen karaltılar, yerde birbirine dolanmış, çığlık atan karaltılara karışıyordu. Çok uzaktan, karanlık yüzünden nereden geldiğini anlamadığı çığlıklar duyuyordu.

Mia kaburgaların arasından kayan bir bıçak gibi Felsefe Taşı'ndan içeri süzüldü. Bir hapishane. Bir mezbaha. Açık hücrelerden, kapıları hâlâ mühürlü olan, Sukut'ta şanslarını denemek istemeyen cılız ve açlıktan nefesi kokmuş mahkûmların kilitli olduğu daha sessiz kısımlara ulaştı. Daha iyi görebilmek için gölgepelerinini üstünden atıp parmaklıkların arasından, bir deri bir kemik korkuluklara dönmüş boş bakışlı hayaletlere bakmaya başladı. İnsanların Senato'nun korkunç kumarında neden şanslarını denemek istediklerini anlayabiliyordu. Savaşırken ölmek, bu karanlıkta açlıktan ölmeyi beklemekten iyiydi. Ayağa kalkıp devrilmek, dizlerinin üstünde yaşamaya yeğdi.

Tabii dört yaşındaki oğlunuz da sizinle birlikte kilit altında değilse.

Korkuluklar Mia'yı onlara işkence etmeye gelmiş Ocaksız bir hortlak sanarak ona sesleniyorlardı. Mia hücrelerin bulunduğu blok boyunca gözleri büyümüş bir halde oradan oraya koştu. Çaresizlik. Gölgesindeki kediye rağmen korku. Buralarda bir yerde olmalıydılar. Dona Corvere bu kâbustan kaçma şansı için oğlunu dışarıdaki kan gölüne sürüklemiş olamazdı ya.

Olabilir miydi?

"Anne!" diye seslendi Mia gözlerinde yaşlarla. "Anne, benim Mia!"

Sonsuz koridorlar. Işıksız bir karanlık. Gittikçe koyulaşan gölgeler.

"Anne?"

"... ben diğer koridorları arayacağım. böylesi daha hızlı olur..."

"Çok uzaklaşma."

"... sakın korkma..."

Müşfik Kedi koridorda sekerek uzaklaşırken Mia ürperdi. Karanlık gittikçe artıyordu, dans eden gölgelerin arasında, sönmek üzere olan bir meşaleyi duvardan çekip aldı. İçi soğuk bir korkuyla doldu ama dişlerini sıkarak onu bastırmayı başardı. Nefesi hızlanıyor, cesaretin el verdiği en yüksek sesle seslenerek koridordan koridora geçerken kalbi hızla çarpıyordu.

"Anne?"

Her an Taş'ın biraz daha derinlerine ilerliyordu.

"Anne!"

Ve sonunda, en derin çukurun yolunu buldu. En karanlık deliğin.

Işığın hiç değmediği bir yerin.

Sakın bakma.

"Güzel çiçek."

Kız karanlıkta gözlerini kıstı. Sesi duyunca yüreği sıkıştı.

"Anne?"

Mia sönmeye yüz tutmuş meşalenin ışığında iyice yaklaşıp parmaklıkların arasından leş gibi bir hücreye baktı. Islak taşlar. Çürümüş saman. Sinek, bok ve çürüme kokusu. Ve orada bir köşede, paçavralar ve kendi ıslak saçlarıyla sarmalanmış, sopa gibi incecik kadını gördü.

"Anne!"

Işık karşısında yüzünü buruşturarak elini kaldırsa da Dona Corvere'nin tebessümü sapsarı, kırılgan ve çok ama çok genişti.

"Güzel şey," diye fısıldadı. "Güzel şey. Ama burada çiçek olmaz, hayır. Hiçbir şey büyümez. Ne o?" Büyümüş gözleri Mia'dan başka her yere bakarak karanlığı taradı. "Ne o?"

"Anne?" Mia çekingen adımlarla parmaklıklara sokuldu.

"Çiçek yok, hayır."

Dona Corvere gözlerini ışıktan korumak için kapayarak öne arkaya sallanmaya başladı.

"Hepsi gitti."

Kız meşaleyi elinden bırakıp parmaklıkların yanına çöktü. Karşısında duran titrek iskelete bakarken kalbi bir milyon cam kırığına bölündü. Çok fazla.

Çok fazla beklemişti.

"Anne, beni tanımadın mı?"

"Ben yokum," diye fısıldadı annesi. "O yok. Hayır. Hayır."

Kadın kanlı parmaklarıyla duvarları pençeliyordu. Mia kurumuş kan ve kırık tırnaklarla yapılan işaretleri gördü. Dona Corvere'nin çıplak elleriyle kazınmış delilik desenleri. Orada çürüyerek geçirdiği bitmek bilmeyen zamanın çetelesi.

Mia onu görmeyeli dört uzun yıl olmuştu ama bu, annesinin güzelliğini hatırlayamayacağı kadar uzun bir süre değildi. Bir düellocunun kılıcından daha keskin bir zekâ. Yürüdüğü yerleri titreten bir öfke. O kadın neredeydi şimdi? Gözlerini kaçırmaması için Mia'yı eteklerine bastıran o kadın? Babası ipin ucunda kıvranırken bakmaya zorlayan? Gökyüzü bile ağlarken.

Mia'nın kulaklarında babasının öldüğü döngünün bir yankısı gibi Scaeva'nın sesi çınlıyordu.

Ve sen o karanlıkta kör olurken, tatlı Zaman Ana güzelliğini, iradeni ve Itreya ipeğine sarılı bir Liis pisliğinden fazlası olduğuna dair inancını elinden alacak.

Dona Corvere matlaşmış saçlarını çiğneyerek başını salladı. Bir zamanlar mücevher ve altınların ışıldadığı o kuzguni siyahlık şimdi pirelere yuva olmuştu ve çürümüş saman çöpleriyle kaplıydı. Mia parmaklıkların arasından elini uzattı. Olabildiğince uzağa yetişmeye çalıştı.

"Anne, benim, Mia."

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Altdudağı titriyordu.

"Lütfen, anne, seni seviyorum"

Dona Corvere bunu duyunca ürperdi. Kanlı parmaklarının arasından ona baktı. Gözbebeklerinin kırık döküle derinliklerinde bir ışık yandı. Eskiden olduğu kadından geriye kalan bir şey, yüzeye çıkmak için tırmalıyor gibiydi. Senatörlere korku salan kadın. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Sen öldün," diye soludu. "Ben de seninle öldüm mü?"

"Anne, hayır, benim."

"Seni boğdular. Benim güzel kızımı. Bebeğimi."

"Anne, lütfen," diye yalvardı Mia. "Seni kurtarmaya geldim."

"Ah, evet," diye fısıldadı Dona Corvere. "Beni Ocak'a götür. Oturmama ve uyumama izin ver. Kızlar şahit, dinlenmeyi hak ettim."

Mia derin bir iç çekti. Yüreği parçalanıyordu. Gözleri yaşlıydı. Ama hayır. Kaybedecek bir saniye bile yoktu. Buradan uzaklaştıklarında, annesinin yaralarını iyileştirmek için bolca zamanları olacaktı. Birlikte buradan...

... birlikte...

Mia karanlıkta gözlerini kırpıştırdı. Gözleri hücrede dolaştı.

"Anne, Jonnen nerede?

"Hayır," diye fısıldadı annesi. "Çiçek yok. Burada hiçbir şey büyümez. Hiçbir şey."

"Kardeşim nerede?"

Kadının dudakları biçimsiz sözcükler dillendirdi. Dudakları açılıp kapandı. Tırnaklarını derisine geçirdi, ellerini keçeleşmiş saçlarına daldırdı. Yanaklarından yaşlar süzülürken dişlerini sıkıp gözlerini kapadı.

"Gitti," diye soludu. "Babasıyla. Gitti."

"Hayır." Mia başını sallayarak acıyan göğsünü tuttu. "Ah, hayır."

"Ah, Kızlar, beni affedin."

Bütün gücünü harcamak zorunda kaldı. Her zerresini. Ama kederini bir kenara itmeyi başardı. Ayağının altında ezdi. Yakıcı gözyaşlarını tuttu. Bebek kardeşini kollarının arasında tuttuğu, ağlamasını susuturmak için şarkılar söylediği yokgeceleri hatırlamamaya çalıştı. Annesinin yürek yakan inlemelerini duymazdan gelerek hücre kapısının ağır kilidini inceledi. Kemerinden bir maymuncuk çıkarıp Mercurio'nun ona öğrettiği şekilde çalışmaya başladı. İşe odaklanarak. Ezbere alışkanlığın verdiği rahatlığa sığınarak. Karanlık etrafında titriyordu. Uzaktan gelen ölüm çığlıkları şiddetlenmişti sanki. Yoksa daha yakından mı geliyorlardı?

Sakın bakma.

Annesinin eli gölgelerin arasından uzandı. Mia'nın bileğine yapıştı. Kız geri kaçacak gibi oldu ama Dona Corvere onu sımsıkı tuttu. Çürük bir nefesle tısladı.

"Öldüysen, sana nasıl dokunabiliyorum?"

"Anne, ben ölmedim." Kadının diğer elini tutup yüzüne bastırdı. "Gördün mü? Yaşıyorum. Senin gibi. Yaşıyorum."

Dona Corvere bileğini acıtacak kadar sıktı.

"Ah, Tanrım," diye soludu. "Ah, asla. Çiçek yok..."

"Şişşt. Seni buradan çıkaracağız."

Dona Corvere, "Minik oğlum," diye sızlandı. "Tatlı küçük Jonnen'im. Gitti. Gitti."

Kirli yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Kar gibi yumuşacık bir fısıltıyla, "Mia'm da öldü," dedi.

"Hayır, ben buradayım." Mia kanayan o harap parmakları öptü. "Anne, benim."

"... mia yol açık, acele etmeliyiz..."

Müşfik Kedi yanında belirmiş, fısıltısıyla karanlığı bölmüştü. Dona Corvere gölgekediye baktı ve teni haşlanmış gibi tısladı. Dişlerini gösteren bir hırlamayla parmaklıklardan geriye, uzak bir köşeye çekildi.

"Anne, her şey yolunda. O benim arkadaşım."

"Kara gözler. Beyaz eller. Ah, Tanrım, hayır..."

"... mia, gitmeliyiz."

"O senin içinde," diye fısıldadı Dona. "Ah, Kızlar aşkına, o senin içinde."

Mia'nın elleri titriyordu. Kilit bana mısın demiyordu. Paslanmış ve kirden iyice tıkanmıştı. Dona Corvere bir köşeye sinmiş, Aa'nın kötülükten sakınma işa-

retini taklit ederek üç parmağını Müşfik Kedi'ye kaldırmıştı. Mia yukarıdan gelen karmaşanın gürültüsünü, ölenlerin çığlıklarını duyabiliyor, havada kanın ağırlığını hissediyordu. İşte o anda içi annesinin maruz kaldığı eziyetin, dönüştürüldüğü harabenin öfkesiyle doldu. Güneşler artık ufkun çok aşağısına inmişti ve dışarıdaki zifirgecenin gücü kemiklerinde her an biraz daha artıyordu. Hiç düşünmeden iki elini havaya kaldırdı ve gölgeler titrerken yüzü çarpıldı. Sıvı karanlık, aralarından süzüldüğü parmaklıklara sertçe asıldı. Demir gıcırdayarak menteşelerinden söküldü, parmaklıklar kurumuş dallar gibi parçalanırken hücrenin girişi açıldı. Mia açtığı delikten içeri girip elini uzattı.

"Sen onunsun," diye tısladı annesi. "Sen onunsun."

"... mia, gitmeliyiz..."

"Anne, benimle gel."

Dona Corvere başını hayır der gibi salladı. Gözleri dehşet doluydu. "Sen benim bebeğim değilsin."

Mia annesinin elini yakaladı. Kadın çığlık atarak elini kurtarmaya çalıştı ama Mia onu çok sıkı tutuyordu. Annesini karanlık şeritleriyle bağlayarak ayağa kalkmaya zorladı ve hücreden dışarı sürükledi. Alinne Corvere artık kızını tanımıyor gibiydi, elinden kurtulmak için kıvranıyordu. Ama Mia onu sımsıkı tutmaya ve koridorlardan geçirip merdivenden yukarıdaki mazgallı siperlere soğru sürüklemeye devam etti. Leş kokusu gittikçe artıyor, ölüm şarkısı giderek şiddetini artırıyordu. Ve cesetlerin arasında düşe kalka ilerlerken, donanın inlemeleri çığlıklara dönüştü. Kan çanağı gözleri yakıcı ışık karşısında kısılmıştı. Ağzı açıktı.

Çığlık atıyordu.

"... sessiz olmalı!.."

"Anne, kes şunu, bizi duyacaklar!"

"Bırak beni! BIRAK BENİ!"

"... mia!.."

Karşısındaki karanlıktan, elinde bir çift kanlı kelepçe tutan bir adam çıktı. Onları fark edince kükreyerek koşmaya başladı. Mia ona dönüp bileklerini çevirdi. Gölgeler fırlayıp havaya kaldırdıkları adamı duvara çarptılar. Adam kan içinde, sersemlemiş bir halde dizlerinin üstüne düşerken, iki mahkûm daha köşeyi döndü. Henüz ergenlik çağında, yüzleri kanla kaplı iki oğlan. Karanlık Mia'nın buyruğuyla kabarıp oğlanları samandan yapılmış bez bebekler gibi tokatladı. Ancak Mia onlarla uğraşırken annesini bırakmıştı; Dona Corvere elinden kurtulup koridorda koşmaya başladı.

"Anne!" Duvara çarptığı adam titrek bacaklarının üstünde doğrulup üstüne atıldı. Mia onu bir kez daha duvara çarptı ama bu kez daha sert davrandığı için adam ıslak

bir iç çekişle yere yığıldı ve orada kaldı. Mia durması için yalvararak annesinin arkasından koşmaya başladı.

"Anne, dur! Lütfen!"

Alinne koşmaya devam etti ve bir dizi taş basamağı tırmanıp bir avluya çıktı. Zifiri karanlıkta geçen yıllardan sonra gözünü kamaştıran meşale ışıklarından korunmak için elini gözlerine siper etmişti. Arkasına bakıp gölgelerin canlı varlıklar gibi etrafında kıvrandığı kızını görünce inledi. Kızının yanında bir iblis vardı. İçinde bir iblis vardı.

"Anne, dur!"

"Benden uzak dur!"

Karşıdaki karanlığın arasından, açlıktan kurumuş gariban bir oğlan çıktı, elinde ince, eğri büğrü bir çelik vardı. Alinne'den daha korkmuş durumdaydı. Yine de o korkuyla ve panikle öne atıldı ve bıçağı kırmızıya boyandı. Dona sendeledi. Göğsünü tuttu. Ve arkasında, kızı çığlık attı.

"HAYIR!"

Gölgeler, kendi başlarına buyruk hareket eder gibi uzanıp oğlanı ve kanlı bıçağını yakaladılar ve tekrar tekrar duvara çarptılar. Mia taş zemine yığılan annesinin yanına çöktü. Göğsü ıslak ve kırmızıydı.

"Anne, hayır, hayır, hayır!"

Kız elini yaraya bastırıp kanı durdurmaya çalıştı. Parmaklarının arasından neredeyse onları çevreleyen gölgeler kadar koyu renkli bir kan akıyordu. Dona kızının gözlerine baktı. Kendi gözlerindeki ışık sönmeye yüz tutmuştu.

"Kızım... değilsin."

Yapış yapış ve kırmızı eliyle Mia'nın elini sıktı.

Onu itti.

"Sadece gölgesisin."

Alinne'in göğsü sarsıldı, gözünün feri her an biraz daha sönüyordu. Kız etrafında kıvrılıp bükülen gölgelerin ortasında, taşın üstüne çömelmişti. Bina sarsılıyordu. Duvarlar çatlıyordu. Tavan dökülüyordu. Mia'nın ellerinde kan vardı. Dört bir yanında gerçekleşen ölümler beyninde yankılanıyor, kanları taşların arasına yuva yapmış karanlığın içine sızıyordu.

SAKIN BAKMA.

Kız kuzguni saçları görünmeyen bir rüzgârla uçuşarak ayağa kalktı. Yumruklarını sıktı. Etrafında yüzlerce gölge dans ediyordu. Duvarlar çatırdayarak yarılıyordu. Tavan bel vermeye ve ufalanmaya başladı. Ve tuğlalar parçalara ayrılıp tonlarca beton merdiveni ve içindeki her şeyi yok ederek çökerken, kız o kıvranan karanlık sürgünlerinden birinin içine adım attı.

ve beş kat

yukarıdaki

bir gölgenin içinden çıktı.

Artık üst katlardaydı. Sukut tam gaz devam ediyordu. Katiller ve maktuller. Kaos ve kan. Kasaplıklarının kalıntılarına bulanmış, ellerinde ilkel silahlar ya da koparılmış uzuvlar tutan insanlar. Biri Mia'yı gördü ve suratını kaplayan bir ölüm sırıtışıyla ona doğru bir adım attı. Mia'nın adama bakması, karanlığın adamı parçalamasına yetti. Oyuncağı kırılmış öfkeli bir çocuk gibi parçalarını etrafa savurdu. Mia'nın etrafındaki duvarlar yarılıyor, bir o yana bir bu yana yatıyordu. Tuğlalar un ufak oluyordu. Başka insanlar da koşarak geldi. Ölüme batmış kadın ve erkekler, çürümüş paçavralar gibi yırtıldıklarıyla kaldılar. Kız, Taş'ın mazgallı siperlerini takip ederek koşarken, arkasında duvarlar yerle bir oluyor, toza dönmüş molozlar ve taş kırıkları sel halinde denize yuvarlanıyordu.

Felsefe Taşı Yana yatmaya başladı; tuğlaların ve taşların arasındaki gölgeler tek tek serbest kalıp ağlayan kızın etrafında dönen karanlık fırtınasına eklenirken, hapishane artık büyük parçalar halinde yıkılmaya başlamıştı. Mia'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Yüzü kederden çarpılmıştı. Gözleri siyah kehribar misali kapkaraydı. İçinde tutamayacağı kadar çok. Taşıyamayacağı kadar ağır.

"... mia!.."

Gölgelerden oluşan kedi yanında belirdi ve inleyen taşların, ölen insanların ve sızlanan karanlığın sesini bastırmak için bağırdı. Hapishanenin dış duvarı boydan boya ayrılırken, surlar aşağıdaki okyanusa devriliyordu. Hırsızlar ve haydutlar kanlı mücadelelerine son verip köşelere sinmeye ya da kaçtıkları hücrelere koşmaya başlamışlardı. Mia'nın ayaklarının altındaki taşlar, onu kıvranan bir karanlık ağın içinde, havada asılı bırakarak kayıp gittiler.

"... mia, kes şunu!.."

Kızın bütün vücudu karanlıkla sarmalanmıştı. Sırtından kanatları hatırlatan mürekkep siyahı sürgünler fışkırıyor, parmak uçlarından jilet keskinliğinde karanlık şeritler uzuyordu. Siyah gözleri körfezin karşısına, Köprüler ve Kemikler Şehri'nden yükselen Kaburgalar'a kilitlenmişti. Ailesini darmadağın eden kibirli konsülün yönettiği Itreya Senatosu ve ilik mensubu soyluların yuvası. Babasını öldüren. Kardeşini öldüren. Ve şimdi annesinin de canını alan konsülün.

Kız başını hayır der gibi salladı. Hırlarcasına,

"Bu iş ancak o durduğu zaman duracak," dedi.

Ve ellerini sıkıp titreyen yumruklara dönüştürürken gözden kayboldu.

Bir adım.

Taş'ın dibinde, girintili çıkıntılı kayaların gölgeleri arasındaydı.

Bir adım.

Körfezin karşısında, kıyı çizgisinin hareket halindeki siyahlığında.

Bir adım.

Bulvarda durmuş, gülen maskelerinin içindeki Karnaval kabalığına bakıyordu. Müşfik Kedi artık yanında değildi ama öfke yanı başında yürüyor, korkunun kök salmaya çalıştığı yeri yok ediyordu. Mia taşkın bir su yolunun üstünde taştan taşa seken bir çocuk gibi, bir gölgeden diğerine atlıyordu. O geçerken insanlar titriyordu. Etrafındaki şehir bulanıklaşmış ve silinmişti. Biraz daha koyu bir karanlığın önündeki loş siluetler gibi. Ancak tepedeki gece göğü güneş ışığı kadar parlaktı. Yıldızlar bir cenaze kefeninin üstüne serpiştirilmiş elmaslar gibi parlıyordu. Gölgeler ona şarkılar söylüyordu. Ona sımsıkı sarılıp gözlerini siliyorlardı. Karınlarında biri sızı, dillerinde bir arzuyla.

Aç, diye düşündü Mia.

Karanlık acıkmıştı.

Gözleri ufuk çizgisini taradı ve uzaktaki çatıların üstünden yükselen Kaburgaları gördü. Adım. Bir adım daha. Ve bir adım daha. Ta ki kendini Büyük Bazilika'nın önünde bulana kadar. Zifirgece ayini için orada olacaklarını biliyordu. Tek sıra halinde. Konsül Scaeva. Kardinal Duomo. Jüstikus Remus. Sahte bir dindarlık, güzel cüppeler. Kana batmış eller birleşmiş, gözler göğe çevrilmiş, bir daha asla göremeyecekleri güneşler için dua ediyor olmalıydılar.

Mia bir zafer takının gölgesinden çıkıp bazilikayı karşısına aldı. Etrafı mermer sütunlarla sarılı, geniş, dairesel bir avlu. Tam ortada, yüce Aa'yı kılıcını çekmiş, açık tuttuğu avcunda üç büyük simya küresiyle tutarken gösteren on beş metre yüksekliğinde bir heykel. Avlunun ilerisinde vitraylı camlar ve gösterişli kubbelerden oluşan heybetli bir yapı yükseliyordu. Kemerli geçitleri ve kuleleri aç Karanlığı kovmak için boşuna çabalayan yüz küreyle aydınlatılmıştı.

Avlu, bu siyahlıktaki gecelerde içeri girmelerine izin verilecek kadar varlıklı ya da soylu olmayan halkla doluydu. Ancak her sütunun yanında ışıltılı beyaz zırhları ve kırmızı pelerinleri miğferlerindeki kuştüyleriyle tamamlanan adamlar dikiliyordu. Luminatii lejyonerleri bazilikanın kutsal salonlarında toplanan senatörleri ve praetorları, genel valilerini ve kardinallerini korumak için toplanmışlardı. Onları görmek Mia'ya babasının ölümünden önceki döngülerdeki halini anımsatmıştı. Mia'yı omuzlarına alıp şehrin sokaklarında gezdirişi. Onu öperken yanağını gıdıklayan sakalları.

Moraran yüzü.

Bacaklarının çırpınışı.

Ah. Ah. Ah.

Mia Aa'nın heykeline baktı. Nefret saçan yüzüne.

"Sana dua ettim. Onları eve getirmen için yalvardım. Her şeyi görmen, acı çektiklerini fark etmene yetmedi mi? Yoksa umurunda mı olmadı?

Her Şeyi Gören cevap vermedi. Mia Işık Tanrısı'na ve kürelerine uzanıp onları siyah şeritlerle sardı. Ve çevredeki kalabalık korkunç çığlıklar atarken yumruklarını sıktı. Kasları düğüm düğümdü. Boynundaki damarlar gerilmişti. Heykel, acı çeken taştan yükselen bir çığlıkla, kaidesinin üstünde sallandı. İnananlardan korku dolu çığlıklar yükseldi ve sonunda heykel devrilip kulakları sağır eden bir gümbürtüyle taş zeminde parçalanırken, ciyaklayan güvercinler misali dört bir yana kaçıştılar.

Gölgeler en yakın Luminatii'ye uzandı, başının ve kalçalarının etrafına dolanıp onu lime lime ettiler. Kanı cilalı zemine sıçradı. İnsanlar çığlık atıyordu. Lejyonerler telaşla kükreyerek bıçaklarını çektiler. Kılıçları, bu toplanma gecesinde bile, kenarlarında safişik dans ediyormuş gibi ışıldıyordu. Mia gördüğü en iri ve güçlü lejyonerin arkasındaki gölgeden çıkarak ayaklarının altındaki gölgelerin arasına girdi. Karanlık kendi iradesiyle hareket edercesine lejyonerin boynuna dolandı ve omurgasını ıslak havai fişekler gibi çatırdattı. Ölü bedenini taşın üstüne attı.

Kalabalıktan biri, "İblis!" diye haykırdı. "Darkin! Katil!"

Artık geniş avluda telaşın sesi yankılanıyordu. Halk inançlı bir izdihamla paramparça olmuş tanrılarının yıkıntılarından kaçıyordu. Dört bir yandan askerler fırladı. Karanlık artık ona şarkı söylüyor, zihnini dolduruyordu. Bilinçli düşüncesini soğuk ve bu köşelere yönlendirip geride sadece öfke bırakarak. Açlık. Siyah sürgünler karanlıkta kamçılanıyordu. Kemik ve kan. Işık gözlerini dağlıyordu. Artık çok fazla kılıç vardı. Çok fazla insan. Mia gölgeden gölgeye sekerek aralarından ilerliyordu. Bıçak kadar keskin siyahlık, onları bez bebekler gibi savuruyor, parlak beyaz metallerin içini açıp içerideki kırmızı kısımları gösteriyordu.

Sütundan sütuna sekti. Aa'nın heykelinin enkazına ve açık avcunda paramparça olan üç güneşe. Mia başını omuzlarından ayıracak bir darbeden son anda kurtuldu. Bir adam daha lime lime oldu. Kız artık basamaklardaydı.Altın işlemeli, çift kanatlı büyük kapı, arkasındaki kılıçların ateşini yansıtıyordu. Mia ellerini kaldırdı, kapıları ardına kadar açarken adını haykırdı.

"SCAEVA!"

İçeride onu adamlar bekliyordu. Kılıçlarını kaldırdıkları anda, Mia'nın kükremesi çığlığa dönüştü. Kardinal Duomo ve rahipleri, en şık giysileri içinde oradaydılar. Babasının idamından sonraki yıllar Kardinal'i çok az değiştirmişti. Onlardan birinden

çok, bir rahibin giysilerini çalmış bir hayduta benziyordu. Siyah sakalı diken dikendi, ağzı bir haykırışla açılmıştı.

"Işık aşkına, ucube, hemen yok ol!"

Değneğinin ucundaki teslis, üç güneşin hepsinden daha parlaktı. Mia ciyaklayarak geri çekildi. Işık o kadar keskin, o kadar sıcaktı ki. Ellerini gözlerine kapayıp şok edici parlaklık karşısında gözlerini kıstı. Ve orada, sahının karşı ucunda, etrafı parlak beyazlar ve kırmızılar içindeki iki düzine lejyonerle çevrilen adamı gördü. Siyah gözleri, mor cüppesi ve başında altın çelengiyle güzel konsül. Babası ölürken gülümseyen adam. Annesini deliliğe mahkûm eden. Kardeşini öldüren.

"SCAEVA!"

"Burası Aa'nın kutsal evi!" diye kükredi Duomo. "Burada bir gücün yok, iblis."

Karşısındaki ışıkla gözleri kamaşan Mia yumruklarını sıktı. Kulakları rüzgârla uğulduyor, sıcaklık onu üç güneş misali hırpalıyordu. Midesinde bir bulantı, ağzında kusmuk vardı. Önünde tutunacak bir gölge yoktu. Çok fazlaydı. Çok parlak. Beyaz zırhlı iriyarı bir adam gördü; vahşi yüzü öfkeden kıpkırmızı, bir yanağında kedi pençesinden kalma bir yara izi olan bir adam.

Remus...

"İndirin şunu!" diye kükredi jüstikus. "Luminus Invicta!"

Luminatii ona çıkan basamakları koşarak tırmanırken Mia hızla döndü. Arkasındaki güneş o kadar kuvvetliydi ki gölgesi bir güneşlerbatımı kadar büyüktü. Kafatasının arkasına aldığı keskin ve yakıcı darbeyle sendeledi. Düzinelerce lejyoner ona yaklaşıyordu. Jüstikus Remus, kılıcından alevler çıkararak ona doğru koşuyordu. Hiddet alev alev yanıyordu. Mia'nın içindeki Karanlık köpürüyordu. Karanlığın tek isteği yok etmekti. Iyice genişeyip döktüğü kanda boğulmak. Mia onu hissedebiliyordu. Her tarafta. Tanrımezarı'nın çatlaklarından süzüldüğünü. O acıyı. Öfkeyi. Şehrin kemiklerinin arasına yuvalanmış saf ve kör edici nefreti.

Bizden nefret ediyor.

Ancak o soğuk ve boş yerlerde, ondan minik bir parça kalmıştı. Öfke, nefret ya da açlıktan ibaret olmayan bir parça. Ölmek istemeyen on dört yaşında bir kız.

Jüstikus kutsal adamların arasından öne fırladı ve güneşçeliği kılıcını bütün ihtişamıyla çekti. Kılıcının kabza başındaki Teslis, kılıcın kendisinden daha parlak bir ateş saçıyordu. Mia geriye doğru sendelerken kılıç koluna bir çizik attı, püsküren kan âdeta kaynıyordu. Remus kılıcını tekrar tekrar savururken Luminatii artık Mia'nın etrafını sarmıştı. Mia hırıltılı bir çığlıkla ayaklarının dibindeki gölgenin ve otuz metre ötedeki aynı gölgenin dışına düştü.

Arbaletler şakıdı. Parlak çeliklerde alevler dalgalanıyordu. Remus kükrüyor, insanlar çığlık atıyordu. Ama Mia uzaklaşmıştı. Gölgeden gölgeye sıçrarken yine taştan taşa

seken o küçük kız olmuştu. Ensesinde kan vardı ve kardinalin ışığı yüzünden neredeyse kör olmuştu. Ve kırgınlık ile öfkenin altında, derinlerde, o soğuk ve boş yerlerde en sığ duygusu yatıyordu.

Başarısızlık.

Kendini forumun üstündeki mazgallı siperlerde buldu. Babasının öldüğü yerin üstünde. Meydan pembeye çalan simyevi bir ışıkla aydınlanmıştı. Âlemciler ve ayyaşlar büyük zemin taşlarının üstünde dans ediyordu. Mia şehrin dört bir yanında yankılanan haykırışları duyabiliyordu. Katil! Iblis! Ucube!

Mia soğuk mezarkemiğinin dibine çöktü. Titrek elleri kana bulanmıştı. Etrafındaki karanlık fısıldıyor, yakarıyor, yalvarıyordu. Tıpkı içindeki karanlık gibi. Ve o, tüm bunların ortasında sadece bir çocuktu. Soğuk ve boş dünyada küçük bir kız. Ve etrafındaki gölgeler onu hiç mi hiç teselli etmiyordu.

Orada ne kadar oturduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ellerindeki kan kabuk bağladı. Şehir karmaşada boğulmuştu. Doğu kıyı çizgisinde toplanan kalabalık Felsefe Taşı'nın yıkıntılarına, kopup denize yuvarlanan surlara bakıyordu. Luminatii devriyeleri artan paniği ve gittikçe şiddetlenen sarhoş kaosu, yumruk yumruğa dövüşleri ve cam kırıklarını bastırmaya çalışarak sokakları arşınlıyordu.

Gölgesinde bir titreme oldu.

"... mia..."

Yanındaki taşta yumuşacık ayak sesleri.

"Seni burada bulacağımı söyledi."

Yaşlı Mercurio kemikleri çatırdayarak yanına çömeldi. Mia ona bakmadı, gözleri ufuk çizgisine kilitlenmişti. Üstlerinde yükselen Kaburgalar'a. Sessizce nöbet tutan Savaşa Yürüyenlere. İlerideki Büyük Bazilika'nın alev alev ışıltısına.

"Zor bir geceydi ha, küçük Karga?" dedi Mercurio.

Mia'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Hıçkırığı özgür bırakılmak için boğazını pençeliyordu. Mia hıçkırık kaçmasın ve başarısızlığını ele vermesin diye dudağını ısırdı. Kan tadı duydu.

Mercurio paltosunun cebinden ince bir gümüş kutu çıkardı. Kibriti çakınca, Mia bir an Duomo'nun ellerinde, Remus'un kılıcında parlayan ışığı anımsayarak irkildi. Yanan karanfil kokusu geceyi boyadı.

"Al bakalım," dedi Mercurio.

Mia yaşlı adama baktı. Ona bir sigara uzatıyordu.

"Sinirlerini yatıştırır," diye açıkladı.

Mia karanlıkta gözlerini kırpıştırdı. Kanlı elleriyle sigarayı aldı. Dudağına götürdü, şeker tadı aldı. Ürpertisini gideren sıcaklığını. İçine çektiği duman, hıçkırıklarını boğdu, titremelerine son verdi. Öksürdü. Gri dumanlar saçtı. Yüzünü buruşturdu.

"Tadı berbat."

"Yarın daha iyi olacak."

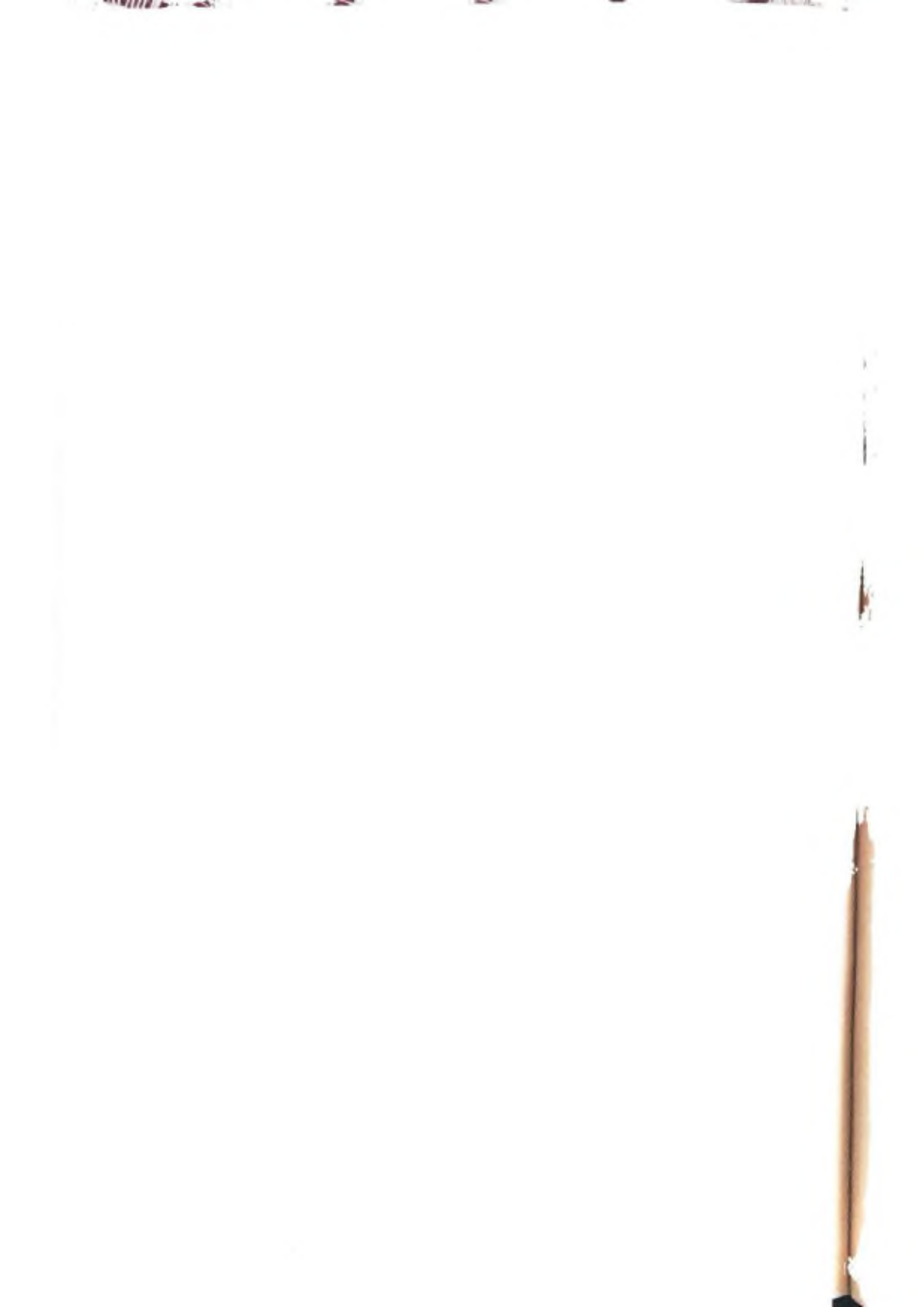
Mia gözlerini şehrin göz kırpan ışıklarına çevirdi. Tanrımezarı'nın yanan kalbi önünde uzanıyordu. Öldürdüğü adamları, savaştığı adamları hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Ne kadar çoktular ve o tek başınaydı. Ellerinde güneşler yanıyordu. Çeliklerinde. Gözlerinde.

"Çok parlaktı," diye fısıldadı. "Çok parlak."

"Sakın korkma, küçük Karga."

Yaşlı adam gülümsedi. Elini sıvazladı.

"Işık ne kadar parlak olursa, gölge o kadar koyu olur."

3. Kitap

Gece Kana Bulanınca

28. BÖLÜM

ZEHİR

Mia ilerleyen saatlerde karanlığa uyandı. Sırtında, Dokumacı'nın darbelerinin indiği yerde bir acının hayaleti duruyordu. Kemikleri hâlâ sızlıyordu. Başını kaldırıp bir çift gözün olması gereken yere baktı. Müşfik Kedi karyolanın başucuna tünemiş, uykudan uyanan kıza bakıyordu.

"... iyi misin?.."

"Sayılır."

"... benden oğlanı korumamı istedin. kâbusu uzak tutamadım..."

"Her zaman orada zaten." Mia iç geçirdi. "Her zaman."

Yatağında doğrulurken başını eğince saçları yüzüne döküldü. Kasları Dokumacı'nın dokunuşundan sızlıyordu ve ağzının içi, kilitleyip kaldırdığı anılar yüzünden kupkuruydu. Bakmayı reddettiği anılar. Annesi. Gecelerin, damarlarında akan gücü. Felsefe Taşı'nı yok eden oydu. Zifirgece Katliamı onun suçuydu. Büyük Bazilika'nın merdivenlerinde düzinelerce insanı öldüren oydu. Taş'ta düzinelercesini daha. Babalar. Kardeşler. Oğullar.

Scaeva'yı öldürmeye çalışmıştı.

Çalışmış ama başaramamıştı.

Ellerinde çok fazla kan vardı. Parmak uçlarında çok fazla güç.

Üstelik ona yaklaşamamıştı bile.

"Yapacak işlerimiz var."

Böyle başladı.

Sonsuzgece göğünün altında zaman hızla geçiyor, kabul töreni gittikçe yaklaşıyordu. Rutin ve ritüelle. Öğünlerle, zorlu bir eğitim ve uykuyla.

Dokumacının elinden elli kırbaca katlanmak az buz iş değildi ve kırbaç cezasının ardından diğer çömezlerin çoğu Mia'ya yeni bir saygıyla yaklaşıyordu. Ancak Tric olayı hiç sızlanmadan aştığı için diğer adayların gözünde bambaşka bir hayranlık kazanmıştı. Şahit Solis bile Şarkılar Salonu'nda kendini sürekli geliştiren tavrına övgüler yağdırıyordu. Dokuz çandan önce baş başa kalmayı başardıkları sayılı dakikalarda (artık hiçbir çömez odasından dışarı adım atmaya cüret edemiyordu) Tric, Mia'ya bunun saçmalık olduğunu, asıl cesur davrananın o değil, Mia olduğunu fısıldıyordu. Ama Mia şanı onun kazanmasından hoşnuttu. Hafife alınmayı tercih ederdi.

Karanlıkta saklanmak, ilgi odağı olmaya yeğdi.

Mia'ya gelince, Solis hâlâ ona merhamet göstermiyordu. Mia kılıçkolunu hâlâ yeterince iyi kullanamıyordu ve üstüne çok fazla gelindiğinde gardı düşüyordu. Şahit kızı kendi sakatlasa da en ufak bir başarısızlığında Mia'yı merdivende koşu cezasına gönderiyordu. Mia bu tacize sessizce katlanıyor, Jessamine veya Diamo'yla eşleştirildiği zamanları göğsü delinmeden atlatmayı başarıyordu. Üstelik bu ikisinden biriyle eşleştirilmesi, tümüyle tesadüflerin işine benzemiyordu.

Mia, Şarkılar'dan sonra kendini sık sık yaralarını iyileştirmesi için Dokumacı'nın kapısını çalarken buluyordu. Marielle kendi açısından kan kırbacı hakkında hiçbir şey söylememişti ve Mia'ya farklı davranmıyordu. Ama Mia unutmadı. Affetmedi.*

Adonai, Mia'ya kardeşinden bile daha az kaygılı yaklaştı. Her zamanki serinkanlılığıyla çömezleri Aalea'ya sır toplamaları için Tanrımezarı'na gönderen düzenli Kan

---

* Mia bu tedaviler sırasında dokumacının odasını süsleyen sayısız yüzü incelemeyi başardı ve koleksiyona bir daha göz atabilmek için kendini Marielle'i ufacık bir çizik için bile ziyaret ederken buldu. Maskeler Cumhuriyet'in dört bir köşesinden toplanmış harikalardı.

Mia Itreya Kanavalı'ndaki *volto*ları, *domino*ları *ve punchinello*ları tanımıştı. Devin denizdeki korkunç yaratıkların şeklinde demirağacından oyulmuş Dweym Adaları'nın savaş maskeleri. Liisli bir Cüzam Rahibi'nin pürüzsüz, kemik beyazı yüzü ve uzun zaman önce ölmüş bir büyücü kralın haremağasının göz kamaştıran kukuletası. Dokumacı her biçim ve boyutta yüze saplantıyla bağlıydı ve bu saplantısını beslemek için sonsuz tuhaflık toplamışa benziyordu.

Dokumacının koleksiyonunun arasında aslan başlarına benzeyen altın harikalar, Aşkahi Fısıltharabeleri'nin önündeki kedi başlı heykellere ve Avcı'nın siyahçelik bıçağının kabzasındaki figürlere benzeyen altın harikalar gördü. Çürümeye yüz tutmuş bir celladın başlığını, kurumuş kana benzettiği bir şeyin kabuk bağladığı bir göz bandı, çoğu henüz bebeklikten çıkmamış bir düzine kadar çocuğun ölüm maskelerini gördü. Ahşap ve metalden yüzler. Kemik ve kurumuş deriden. Süslü ve sıradan. Güzel ve korkunçluk derecesinde çirkin. Dokumacı hepsini toplamıştı.

Mia bazen Marielle'e acıdığını fark ediyordu. Başkalarının eti üzerinde her tür güce sahipken kendi eti üzerinde bir gücünün olmaması berbat bir şey olmalıydı. Ama sonra Marielle'in Naev'in suratına yaptıklarını hatırlıyordu. Ve ne kadar önemli olduğunu bildiği için, sımsıkı tutunmak istese de, acıma duygusu yavaş yavaş ölüyordu.

Arkasında sadece küller bırakarak.

Yürüyüşleri'nin başında bulunuyordu. Mia kendini tavernalarda zaman öldürürken, asker oğlanlarla cilveleşirken, dedikoduların arasında yüzerken buluyordu. Konsül Scaeva'nın, yedi yaşındaki oğlu Lucius'u Luminatii lejyonunda göreve başlatması küçük çaplı bir ayaklanmaya neden olmuştu.* Mia, Jüstikus Remus'un bir senatörün kızından bir piç peydahladığı yönünde fısıltılar duydu. Scaeva'nın sessiz ve derinden imparator ilan edilmenin yolunu yaptığı konuşuluyordu; böylece Senato'nun liderliğini ölene dek elinde tutabilecekti. Mia, gözüne girme umuduyla, bütün bunları ve daha fazlasını Şahit Aalea'ya bildirmişti. Kadın gülümsemek ve Mia'nın yanağına bir öpücük kondurmakla yetiniyor ve yarışmadaki durumu hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu.

Çıldırtıcıydı.

Daha çıldırtıcı olanı, Örümceköldüren'in muammasıydı. Mia her anını o yarışma için çalışarak geçiriyordu ve panzehri henüz bulabilmiş değildi. Durmadan bir şeyler karalıyor ve söylenip duruyordu. Zihin gözüyle simya sembollerinin çarpışmasını izliyordu; sonunda uykusunda bile sembolleri görür olmuştu.

O ve Tric birbirlerinin yörüngesinde ağır ağır dolaşıyor ve her geçen gün yeni bir çarpışmaya çekiliyorlardı. Ancak Dokumacı'nın elinden çektikleri eziyet, hâlâ birlikte olamamanın sızısından daha etkiliydi. Ders arasında zaman, dokuz çanından sonra yer, karanlık bir köşede hırsız gibi sevişerek tatmin olma fırsatı yoktu. Mia daha fazlasına değdiğini düşünüyordu. Bu yüzden ikisi de diğerinin çözüleceği anı kolluyordu. Mia yatağında hayalini kurarken, elleri aşağı kayıyor ve sessizce oğlanın adını haykırıyordu.

Ve sessiz dakikalarda, gölgelerde, Naev'le buluştu.

Bir o kadar ter dökerek.

Ama tek bir çığlık bile atmadan.

"Kara Ana aşkına, bu iş benim sonum olacak."

Mia kahvaltı masasında, göz ucuyla uçan içecek tepsilerini kollayarak notlarının üstüne eğilmişti. Osrik ve Ashlinn karşısında, Tric yanında oturuyordu. Çömezler çatal bıçak tıngırtıları arasında gevezelik ediyor, Pip her zamanki gibi

* Parlayan olmak için minimum yaş on sekizdi ve bu gelenek lejyonun kurulduğu zamanlara dayanıyordu. Luminatii'nin kuruluş doktrini şaşırtıcı derecede detaylı, giriş şartları son derece katıydı. İşin ilginç yanı, kanunlar kadınların lejyona katılmasını yasaklamıyordu. Gerçi tarihte bunu yapan bir kadın olmamıştı.

Henüz.

bıçağıyla konuşuyor ve sanki bıçak cevap veriyormuş gibi her sorudan sonra duraksıyordu.*

Dikkat çekmek için bir bardağa vurulan çatal sesi, bütün bakışları baş masaya çevirdi. Muhterem Rahibe Drusilla yüzünde her zamanki gülümsemesiyle ayağa kalkmıştı. Bir araya toplanan yüzlere baktı ve başını hoşnut bir tavırla salladı.

"Çömezler. Bu döngü, Kızıl Kilise'nin adayları olarak resmi derslere gireceğiniz son döngü. Bu akşamdan itibaren, iki hafta sonraki kabul törenine kadar zamanınızı istediğiniz gibi değerlendirebileceksiniz. Şahit Avcı ve Şahit Aalea çalıntı eşyaları ve sırları bu hafta sonuna kadar kabul edecekler. Ayrıca Şahit Örümceköldüren de muammasının çözümlerini bekliyor olacak. Bugüne kadar hiçbir yarışmacının bir sonuçla gelmediğini belirtmeli ve hiçbir çömezin Şahit'in bulmacasını çözmekle ilgili *bir pişmanlığa* düşmediğini vurgulamalıyım. Örümceköldüren'in başarısızlığın nasıl cezalandırılacağı konusunda yeterince açık davrandığını umuyorum."

Asık suratlı Şahit siyah dudaklarında minik bir tebessümle başını hafifçe eğdi.

"Şahit Solis'in Şarkılar Salonu'ndaki yarışması ahirdöngü itibariyle başlıyor. Ön müsabakalar sabah saatlerinde, finaller ise öğleden sonra gerçekleşecek. Sözcü Adonai ve Dokumacı Marielle yaralarınızla ilgilenmek için görev başında olacaklar."

"Her dersin liste başı çömezleri belirlendiğinde, Kilise bir dizi final sınavı gerçekleştirecek. İçlerinden tatminkâr bir performans sergileyen dört kişi Niah'nın Sağ Eli olarak kabul edilecek ve Lord Cassius'un kanıyla kutsanacak."

Mia güçlükle yutkundu. Uğrunda çalışıp didindiği her şey. İstediği her şey.

"Bu döngü, derslerden sonra iyi bir istirahat çekmenizi öneririm," dedi Drusilla. "Final sınavları ahirdöngü başlıyor."

Yaşlı kadın masadaki yerine oturdu. Çömezler yavaş yavaş aralarında konuşmaya başladılar. Yaklaşan döngülerin ağırlığı üstlerine çökmüş gibiydi. Ancak çok geçmeden bu kaygıların hepsi yemek dağlarının altına gömüldü. Mutfak bu son döngülerde bütün hünerlerini konuşturur gibiydi; tabaklar tepeleme çörekler, enfes lezzetler, taze yumurtalar ve cızırdayan jambonlarla doluydu.

Mia'nın iştahı kaçmıştı. Yüzünü buruşturarak notlarına döndü. Formül gözlerinin önünde dans ediyor, ense köküne oturan baş ağrısı canını sıkıyordu. Bildiği bütün

---

* Mia elbette afsunlu silahlardan bahsedildiğini duymuştu. Liis'in son Büyücü Kralı Her Şeye Kadir Lucius'un düşmanlarını katlederken şarkı söyleyen bir bıçağı olduğu söylenirdi. Efsane kahraman Maximian, "Terminus" adı verilen ve rivayete göre güneşler altındaki bütün insanların –efendisi de dahil– nasıl öleceğini bilen bir kılıç kullanırdı. Itreya efsanesi kendine ait bir aklı olan bıçakların öyküleriyle doluydu.

Elbette Mia, Pip'in bıçağının konuşmayı ancak eşeklerin arabaları döndürebildiği kadar becerebildiğinden şüpheliydi. Yine de, oğlanla her selamlaşmasında "Güzel"e de selam vermeyi ihmal etmiyordu.

İşin aslı şu, nazik dostlarım, şüpheye düştüğünüzde, kaçıklarla muhatap olurken nazik olmak en iyisidir.

dillerde en sert küfürleri sayarken, Ashlinn, ağzı tıka basa yemekle dolu olduğu halde onu izliyor ve renkli küfürlerine kıs kıs gülüyordu.

"Azcık ağa beğ," dedi.

Mia başını defterinden kaldırdı. "Ne?"

Ash, Mia'yı dolu ağzını sergileyen bir manzarayla ödüllendirerek daha net bir şekilde telaffuz etmeye çalıştı.

"Azcık. Ağa. Beğ."

"Kara Ana aşkına, ağzın doluyken konuşmamalısın, Ash," diye homurdandı Osrik.

Ash bir yudum su içti ve yüzünü buruşturarak ağabeyine baktı. "Çok ilginç. Tanrımezarı'na son gidişimde ben de yakışıklı bir askere aynı şeyi söyledim."

Ağabeyi elleriyle kulaklarını kapadı. "Lalalalalaaaa."

"Bir koro oğlanı gibi şakıyordu. Yaparken ve sonrasında. Luminatii oğlanları suyunu son damlasına kadar çıkarıyorlar."

Osrik, "Az önce la la LA dedim sanıyordum," diye homurdandı.

Ashlinn ağabeyinin kafasına küçük bir ekmek fırlattı.

Osrik lapa dolu kaşığını kaldırdı. "İşte şimdi öldün..."

Mia bir savaş patlak vermeden araya girdi.

"Ne diyordun, Ash?"

Kız ikinci ekmeği atmaktan vazgeçip, ağabeyini uyarır gibi parmağını salladı.

"Azıcık ara versen iyi olur dedim. Nefes almadan çalışmak senin için hiç iyi değil. Mezar'a bir dahaki gidişimizde birlikte takılalım. Seni Luminatii barlarına götürürüm. Biraz rahatlarsın."

"Ben zaten rahatım."

"Üniformalı erkekler, Corvere."

"Kafan tek bir şeye çalışıyor, Järnheim."

"En azından lanet olası bir tarağın neye benzediğini biliyorlar."

Ash, Tric'e yan yan baktı; tepki bekliyordu. Hakkını vermek gerekir ki Dweymeri bir ekmeğe uzanıp Ashlinn'in kafasına fırlatırken ifadesiz yüzünü korudu.

"Bazılarımız için işler tıkırında," diye söylendi Mia. "Avcı'nın sınıfında neredeyse 70 puan farkla birincisin. Cepler'i birinci tamamlayacağın kesin."

Ash başını ellerinin arasına aldı ve arkasına yaslanarak iç geçirdi. "Doğal bir yeteneğim varsa ben ne yapayım? Bekçi köpeğinin ağzındaki pirzolayı bile çalabiliyorum. Beni Örümceköldüren'in bıçaklarını yürütürken görecektin, bildiğin büyücülük yaptım."

"Bıçakları yürüttüğünü fark edince Örümceköldüren'in yüzünün aldığı şekli gördüm," dedi Tric. "Sen benden daha yüreklisin, Ash."

Kız omuz silkti. "Aşkta ve hırsızlıkta her şey mübahtır."

"Kabul törenine iki hafta kaldı," diye homurdandı Mia. "Solis'in Şarkılar Salonu'ndaki yarışmaları ahirdöngü başlıyor. Bu şeyi bir an önce çözemezsem, hiçbir zaman çözemeyeceğim. Aalea'nın yarışmasını kimin kazandığını kimse bilmiyor ve Muhterem Rahibe'nin boynundaki anahtarı yürütmediğim sürece, diğer derslerden birini birinci tamamlama şansım sıfır."

"Çene aşkına, ben bile o kadar cesur değilim." Ash yaşlı kadına bakıp ürperdi. "Yüz puanın canı cehenneme. Aklından geçirdiğin için bile seni iki kez öldürür."

"Yani." Mia yeniden notlarına döndü. "Durum ortada."

"Hepsini kâğıda dökmek seni endişelendirmiyor mu?" Ash kaşını kaldırdı.

"Yoksa bunu da çalmayı mı planlıyorsun?"

"Şeytani bakışlarının canı cehenneme, kadın, senden boktan bir hançer çaldım, o kadar. Hem sonra özür de diledim. Gören de âşığını çimdikledim sanır."

"Benim bakışlarım şeytani falan değil."

"Ben sadece notlarını nereye bıraktığına dikkat et diyorum," dedi Ash. "Kızıl'la ya da yanındakiyle işin bitmedi. Lotti'ye ne yaptıklarını unutma."

Mia, Jessamine ile Diamo'nun oturduğu masaya baktı. Carlotta'nın ölümünün intikamını almak için düzinelerce plan yapmış olsa da eyleme koymanın safi aptallık olacağını biliyordu. İkisinden birine bir şey olursa, Kilise üyeleri on saniye geçmeden kapısında biterdi.

Diamo yemeğini yerken onları izliyor, Jess de oğlanın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Mia acaba sevişiyorlar mıdır diye merak etti. Hiçbir zaman aleni sevgi gösterilerinde bulunmuyorlardı ama zayıflığını sergilemek Jessamine'in tarzı değildi. Lotti'nin ölümü aralarına bir duvar örmüştü ve asla arkadaş olmayacaklardı belki ama Mia Jessamine'in babasını düşünmeden edemiyordu. Büyük Bazilika'nın önünde öldürdüğü Lumninatileri. Zifirgece Katliamı'nda kaç çocuğu yetim bırakmıştı? Kaç Jessamine'i?

Öldürdüğü adamların oğulları ve kızları ona, onun Scaeva'ya baktığı gibi mi bakacaklardı?

Mia neye dönüşüyordu?

Gözünü ödülden ayırma, Corvere.

Tatsız düşüncelerini bir kenara bırakıp Ash'a döndü ve "Çok fazla endişelenmek için ben çözümü keşfedene kadar bekleyelim, ne dersin?" diye mırıldandı.

"Ne kadar yakınsın?"

Mia omuz silkti. "Yakınım. Ama yeterince değil."

Ash başıyla Jessamine'in masasını işaret etti. "Pekâlâ, bulsan bile gizli tut. Bir sınıfta birinci olmak için tek şansın buysa, Kızıl izini bulur."

Mia, Ashlinn'e baktı.

"Ne dedin sen?"

"Neyi ne dedim?"

"Kızıl izini bulur."

"Eee?"

"Kırmızı yıldız çiçeği," dedi Mia gözleri büyüyerek. "Siyahiz zehri."

"Ha?"

Mia defterin sayfalarını hızla çevirip karalamalarla kaplı bir sayfa açtı ve parmaklarını notların üstünden kaydırdı. Ash bir şey söylemek için ağzını açtı ama Mia elini kaldırıp onu susturdu. Telaşla bir formül karaladı. Yeniyle eski arasında gidip geldi. Ve sonunda başını kaldırıp ağzı kulaklarında gülümsedi.

"Ashlinn, seni öpebilirim."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

"Sen lanet olası bir *dâhisin*!" diye bağırdı Mia.

Ash ağabeyine döndü ve pis pis sırıtarak, "Gördün mü," dedi, "sana *söylemiştim*."

Mia ayağa kalktı, Ash'i kulaklarından tutup kendine çekti ve dudaklarına okkalı bir öpücük kondurdu. Tric doğaçlama bir alkış zincirini başlatırken Mia notlarını toplayıp Gök Mihrabı'ndan dışarı fırladı. Jessamine ve Diamo onun çıktığını fark edip aralarında konuşmaya başladılar. Tric ve Ashlinn Mia'nın basamaklarda gözden kaybolmasını izlerken, Osrik başını sallayarak yemeğine döndü.

"Bu kız delinin önde gideni."

"Ama iyi öpüşüyor," dedi Ash sırıtarak. "Ona neden deli olduğunu şimdi anlıyorum, Triccik."

Dweymeri yüzünün ifadesizliğini korudu.

Sakin bir tavırla ekmeklere uzandı.

Mia döngünün geri kalanını odasında, parmaklarının arasında bir kurşun kalemle notlarının üstüne eğilmiş bir halde geçirdi. Notları yatağının üstüne yayıp karışımı defalarca gözden geçirdi. Akşam yemeği zili çalınca da yerinden kıpırdamadı ve açlığını bastırmak için bir sigara yaktı. Müşfik Kedi, olmayan gözlerini Mia'nın çözümünün üstünde dolaştırırken bir yandan da mırlıyordu.

"... *dâhice...*"

Mia sigarasından büyük bir nefes çekti. "Tabii iş görürse."

"... *Ya görmezse?..*"

"Kendine yeni bir en yakın arkadaş aramaya başlayabilirsin."

"... *benim şu anda en yakın arkadaşım var mı ki?..*"

Mia külünü kedi olmayan kedinin yüzüne doğru silkeledi. Dokuz çanın vurulduğunu, odalarına dönen çömezlerin yumuşak ayak seslerini duydu. Koridordan

süzülen ışıktan gölgeler geçiyordu. Ve o sırada kapının altından katlanmış bir parşömen parçası içeri itildi.

Mia yatağından kalkıp koridora baktı. Görünürde kimse yoktu. Parşömeni aldı, açtı ve üstüne karalanmış kelimeleri okudu.

Seni istiyorum.
T.

Bu kelimeleri görünce Mia'nın nabzı hızlandı, sefil kelebekler karnının içinde yeniden kanat çırpmaya başladılar. Mia dudaklarının arasındaki sigarasıyla başını kaldırıp Müşfik Kedi'ye baktı. Kedi olmayan kedi, bir not denizinin ortasında, yatakta oturuyordu. Tek kelime etmeden.

"Dokuz çandan sonra odamdan çıkmak için su katılmamış bir aptal olmam gerek."

"*... hele solis'in yarışmasından önceki gece...*"

"Uyumalıyım."

"*... aşk hepimizi aptala çevirir...*"

"Ben ona âşık değilim, Müşfik Kedi."

"*... o zaman etrafındaki herkesin seni âşık sanması iyi bir şey olmalı...*"

Mia yatağının üstüne saçılmış sayfaları toplayıp defterin arasına tıktıktan sonra sıkıca bağladığı defteri çalışma masasının en alt çekmecesinin altına sakladı.

"Arkamı kollar mısın?"

"*... her zaman...*"

Müşfik Kedi kapının altından süzülüp koridoru kontrol etti. Mia gölgelere sarınıp karanlıkta gözden kayboldu. Kedi olmayan kedinin peşinden dışarı çıktı ve çizmelerinden en ufak bir ses çıkarmadan koridorda el yordamıyla yolunu bularak ilerledi. Karşıdaki girişte bir El'in bulanık karaltısı belirince, donakalıp duvara yapıştı. Adamın tamamen gözden kaybolmasını bekledikten sonra yeniden harekete geçti ve sonunda Tric'in kapısının önünde durdu.

Tokmağı yoklayınca kapının kilitli olduğunu gördü. Çömelip anahtar deliğinden baktı ve Tric'in simya lambasının ışığında kitap okuduğunu gördü. Küreden odaya vuran uzun gölgelere uzandı. On dört yaşındaki halini hatırlamıştı. Gecenin gücünü parmak uçlarında hissetmenin nasıl bir şey olduğunu. Ondan artık korkmuyordu. Eskiden kim olduğundan. Ne olduğundan.

Ve gözlerini kapayıp

ayağının dibindeki

gölgenin içine

adım attı

ve gölgenin içinden

oğlanın odasına geçti.

Mia saçları gizli bir esintiyle dalgalanarak karşısında belirince Tric irkildi. Bileğinden bıçağını çekti ama onu tanıyınca durdu. Soran gözlerle kilitli kapıya baktı.

Mia çizmelerini ayağından iterek çıkardı.

"Mia?"

Gömleğini üstünden sıyırıp attı.

"Şişşşt," diye fısıldadı.

Ve Tric'in gözlerindeki sorular ölüverdi.

29. BÖLÜM

AYRILIK

Kollarında uyandı.

Bir an için, nerede olduğunu ve onu nelerin beklediğini unuttu. Tric, göğsü usulca inip kalkarak uyumaya devam ediyordu. Mia zihnini bulutlandıran düşüncelerin arasından bir süre onu seyretti. Sonra sokuldu ve onu son defa öper gibi öptü.

Üstünde bir önceki geceden kalma kıyafetleriyle odadan çıktı. Gölgeden gölgeye sekerek. Hayalet korosuna ve Kilise'nin uyanma seslerine kulak kesilerek. Sonunda kendini Methiyeler Salonu'nda, Niah'nın heykelinin altında buldu. Başını kaldırıp Gece'nin yüzüne baktı.

"... oğlan..."

Mia ayaklarının dibindeki gölgeye baktı. Olmayan gözlerine.

"Ne olmuş ona?"

"... bir daha olmamalı, mia..."

Mia başını yeniden tanrıçaya çevirirken, başını ağır ağır salladı.

"Biliyorum."

"... geleceği yok..."

"Biliyorum."

Bakışları duvarlardaki adsız mezarlarda dolaştı. Kilise'nin kayıplarının isimsiz mezarları. Ayaklarının altındaki taşa baktı. Çizmelerinin altında Kilise'nin binlerce kurbanı yatıyordu. Mia, Niah'nın hizmetkârlarının ölümlerine dair bir işaretin olmamasını ama bu dünyadan aldıkları canların granitin içinde sonsuza dek ölümsüzleştirilmesini hâlâ tuhaf buluyordu. Zifirgece Katliamı'nı düşündü. Kendi ellerinden çıkan düzinelerce ölümü. Göz kamaştıran ışığı. Remus'u. Duomo'yu. Scaeva'yı.

Annesini.

Babasını.

Her şey kana bulanınca, kan her yere bulaşır.

Sabah çanları çalmaya başlamasına rağmen acele etmedi.

Dakikalar peş peşe akarken, o Tanrıça'ya bakmaya devam etti.

Tanrıça da ona bakıyordu.

Her zamanki gibi sessiz.

"... her şey yolunda mı?.."

Mia iç geçirdi. Başını ağır ağır salladı.

"Her şey mükemmel."

Diğer çömezler dinlenmiş ve karınlarını doyurmuş olarak Şarkılar Salonu'ndaki yerlerini almışlardı. Çemberin ortasında duran siyah cüppeli dört El'den biri elinde tepe kısmı açılmış gibi görünen bir insan kafatası tutuyordu. Şahit Solis kör gözlerini tavana dikmiş, Ellerin yanında duruyordu. Mia derse son gelenlerden biriydi; geriye bir tek Ashlinn kalmıştı ve son saniyede koşarak içeri girdi. Şarkılar Şahidi solgun bakışlarını kıza çevirdi.

"Bize katılman ne hoş, Çömez," dedi.

"Burada olmak da çok hoş..." dedi Ash soluk soluğa.

"Korkarım çok sürmeyecek."

Solis diğer çömezlere döndü.

"Şarkılar Sınavı başlıyor. Kuralları sadece bir kez açıklayacağım. İyi dinleyin. Sınavlar elemelerle başlayacak. Her biriniz rastgele beş rakiple, beş kez dövüşeceksiniz. Her dövüş biri pes edene ya da ölümcül darbeyi alana kadar sürecek. Sözcü Adonai ve Dokumacı Marielle bu şenlikler sırasında hazır bulunmayı büyük bir zarafet göstererek kabul ettiler." Solis kılıç raflarının yanında duran ikiliyi işaret etti. "Sizi aciz bırakacak her sakatlanmanızı ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde iyileştirmeye çalışacaklar. Dövüş sırasında istediğiniz anda onlardan yardım isteyebilirsiniz, ancak

bunun sonucu hükmen mağlubiyet olacaktır. Ayrıca dövüş sırasında çemberden çıkmanız da –ya da çıkmaya zorlanmanız– karşılaşmayı kaybetmenize neden olacaktır.

Elemelerin sonunda en çok galibiyet kazanan dört çömez finallere katılmaya hak kazanacak. Finallerdeki her kayıp elenmeye yol açacak. Son dövüşü kim kazanırsa bu sınıftan birincilikle mezun olacak."

Solis'in bakışları bir araya toplanan çömezlerin üstünde dolaştı.

"Sorusu olan?"

"On üç kişiyiz, Şahit," dedi Marcellus. "Tek sayı olayını nasıl çözeceksiniz?"

"Sadece on iki kişi yarışacak. Çömez Diamo kendi isteğiyle sınavdan muaf oldu."

Mia çemberde Diamo'yu aradı; oğlan kollarını göğsünde kavuşturmuş, dosdoğru ona bakarak sırıtıyordu. En çok Mia kadar uykusunu almış gibi görünen Ashlinn, yanındaki ağabeyine fısıldadı:

"Cepler'de açık ara öndeyim ve Şarkılar'da hâlâ şansım var. Diamo kılıçta Jessamine kadar usta değil ama şu anda her şans, sıfır şanstan iyidir, değil mi?"

Osrik hayır dercesine başını salladı. "Geç saate kadar Tanrımezarı'da olmasaydın, bu duvarlar arasında neler olduğu konusunda bir fikrin olurdu."

"Çene aşkına, Oz, ağzındaki baklayı çıkaracak mısın yoksa tahmin oyunu mu oynayacağız?"

"Diamo'nun bu sabah Örümceköldüren'in formülünü çözdüğü söyleniyor."

Mia yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

"Diamo mu?" diye tısladı Ash. "Adam zehirsanatında bir odundan farksız."

Osrik omuz silkti. "Ben sadece duyduklarımı söylüyorum. Kahvaltıdan önce Örümceköldüren'i ziyaret etmiş. Elinde notlarla. Şahit salonu mühürledi ama Diamo bir süre sonra yağmur gibi hafiflemiş halde geri çıktı. Doğruca Solis'e gidip yarışmadan çekilmek istediğini bildirmiş."

Ash, Mia'ya baktı.

"Lotti'nin notları olabilir mi?"

Mia olmaz der gibi başını salladı. "Carlotta'nın muammayı çözdüğünü sanmıyorum."

"Sen notlarını nereye sakladın, Corvere?"

Mia güçlükle yutkundu. Tric'e baktı. Sonra bakışları Muhterem Rahibe'nin yanında oturan Örümceköldüren'e çevrildi. Derin bir sohbete dalan ikili arada bir Diamo'ya bakıyordu. Ve Mia'ya.

"Odama," dedi.

"Ah, o zaman güvende demektir."

Tric, Mia'ya baktı. "Tabii dün gece odandan çıkmadıysan."

Ashlinn'in bakışları ikisinin arasında gidip geldi. "Ah, lütfen bana bunu yapmadığınızı söyleyin."

Mia sessiz kalarak Diamo'ya bakmaya devam etti. Gözünün ucuyla Jessamine'in "işte şimdi canına okundu" gülümsemesini görüyordu. O engerek yeşilindeki ışıltıyı. Örümceköldüren'in ışıltılı bakışını.

Mia, "Çene aşkına, Corvere," diye soludu. "Zevk uğruna notlarını ortada mı bıraktın? Küçük Triccik o kadar da iyi olamaz..."

Tric gücenmiş gibi, bir şey söylemek için ağzını açtı...

Osrik "Kan aşkına, dikkatinizi derse verin," diye fısıldadı. "Başlamak üzere."

Ash, Solis'e ve asistanlarına döndü ve dudaklarını sımsıkı kapadı. İnsan kafatasını tutan El, kafatasını yanındaki diğer El'e vermişti. Tepesi açık kafatasından pürüzsüz, siyah bir taş çekip çırakların görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

"Marcellus Domitian."

Yakışıklı Itreyalı adının söylendiğini duyunca sesin geldiği tarafa baktı. "Evet."

"Öne çık, Çömez," dedi Solis.

Marco başıyla onaylayarak çemberin içine girdi. Boynunu bir tıkırtı duyulacak şekilde iki yana yatırdı, kollarını esnetip ayak parmaklarına dokundu. El bir taş daha çekti ve havaya kaldırırken ismi okudu.

"Mia Corvere."

Mia, Marcellus'un kendi kendine gülümsediğini, Diamo ile Jessamine'in kibirle sırıttıklarını gördü. Marco yetenekli bir dövüşcüydü ve ilk dörde girme şansı çok yüksekti. O güne kadar yaptıkları her maçta Mia'yı açık ara yenmişti ve odadaki herkes bunu biliyordu.

Mia çemberin kenarında duraksadı. Solis kaşını kaldırdı.

"Çömez?"

Mia derin bir nefes aldı ve bir kedi sessizliğiyle çemberin içine girdi. Yavaş adımlarla ilerledi. Nefesi düzenliydi. Çemberin merkezinde, Solis'in diğer yanında durdu. Çıraklar birbirini süzerken, Marcos ağzını büzdü.

"Korkma, Mi Dona," dedi. "Sana nazik davranacağım."

Mia ona ters ters bakınca Marco sırıttı. Ellerden biri açık avcunda gümüş bir rahip meteliği tutuyordu; herhangi bir hilenin olmadığını kanıtlamak için paranın iki tarafını da gösterdi. Bir yüzünde iç içe geçmiş bir güneşler teslisi, diğerinde ise Tanrımezarı'ndaki Senato Binası'nın arkasında gökyüzüne uzanan Kaburgaları'n bir kabartması vardı.

"Çömez Mia, sen söyle."

"Teslis."

El parayı havaya attı. Solis'in eli sinekleri utandıracak bir süratle öne uzanıp parayı havada yakaladı. Şahit'in kör bakışları Mia'nın içine işliyordu.

"Benden aldığın ilk dersi unutmadığından eminim, Çömez," dedi. "Ama sana bir kez daha hatırlatmak isterim ki burası gölgeler değil, Şarkılar Salonu. Bu dövüşler sırasında bıçaktan başka bir şey kullandığından şüphe duyarsam, bu kez sadece kılıçkolunu vücudundan ayırmakla kalmam. Anlaşıldı mı?"

Mia adamın boş gözlerine baktı. Fısıltıdan farksız bir sesle cevap verdi.

"Anlaşıldı, Şahit."

İriyarı adam parayı elinden bıraktı. Para vitraylı camdan süzülen ışıkta ışıldayarak taş zeminde şıngırdadı.

"Senato geldi," dedi El.

"Silahlarını seç, Çömez Mia," dedi Solis.

Mia silah raflarına gitti ve keskin çelik sıraları boyunca yürüdü. Jessamine'e bakarak düz ve uzun bir kılıç ve bir hançer seçti. Kızıl saçlı kız homurdandı. Çemberin etrafında meraklı mırıltılar dolaşırken Tric son derece endişeli görünüyordu. Mia çift el kullanılan geleneksel Caravaggio ya da Delfi stillerinde hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Solis'in derslerinde sürekli kolunun zayıflığı yüzünden azar işitirdi ve Tric ona daha ince noktaları öğretmeye çalışırken pek iyi iş çıkaramamıştı. Oğlanın gözlerindeki soruyu duyar gibiydi.

Ne yapmaya çalışıyorsun?

Ancak Tric bütün şüphelerine rağmen yumruğunu havaya kaldırıp cesaretini artırmak ister gibi başını salladı. Ama Mia daha ileride, Salon'daki gölgelerin arasında diğer Ellerle bir arada duran Naev'i gördü. El her zamanki pelerinine sarınmıştı ve çilek sarısı saçları peçeli yüzünün iki yanına dökülüyordu. Ve Mia başını oğlana değil, kadına bakarak eğdi.

Marcellus dövüşü çabuk kazanmak için güç üstünlüğüne bel bağlayarak, Mia'nın tercihlerine karşılık kendine ağır ve uzun bir kılıç ile küçük bir kalkan seçti. Yerlerini alırlarken, Mia kâkülünün arasından oğlana bakıyordu. Marco'nun güzel yüzünde gülümsemeden eser kalmamıştı. Burada neyin ortaya sürüldüğünü herkes biliyordu. Sınıf birinciliği. Tam donanımlı bir Kılıç olmaya bir adım daha yaklaşmak. Marcellus sakin ve kendinden emin bir tavırla Mia'yı selamladı. Odadaki herkes gibi, o da karşılaşmanın hezimetle sonuçlanacağını biliyordu.

Karanlıkta bir gonk çaldı. Marco, Mia'nın geriye kaçmasını beklediği için kılıcını gaddar ve geniş hareketlerle savurarak öne atıldı. Kızın başka planları olduğundan habersizdi. Sabah kahvaltısından saatler önce Naev'le yapılan planlar. Kılıçları karanlıkta ıslık çalarak çarpışmaya başladılar. Sızılar ve acılar. Solis'in derslerinde güçsüz rolü oynayıp kendini kestirerek, bıçaklatarak ve Jessamine'e, Diamo'ya, Pip'e, Petrus'a, hepsine yenilerek geçirdiği haftalar ve aylar. Hepsi bir zayıflık illüzyonu

Mia sessiz kalarak Diamo'ya bakmaya devam etti. Gözünün ucuyla Jessamine'in "işte şimdi canına okundu" gülümsemesini görüyordu. O engerek yeşilindeki ışıltıyı. Örümceköldüren'in ışıltılı bakışını.

Mia. "Çene aşkına, Corvere," diye soludu. "Zevk uğruna notlarını ortada mı bıraktın? Küçük Triccik o kadar da iyi olamaz..."

Tric gücenmiş gibi, bir şey söylemek için ağzını açtı...

Osrik "Kan aşkına, dikkatinizi derse verin," diye fısıldadı. "Başlamak üzere."

Ash, Solis'e ve asistanlarına döndü ve dudaklarını sımsıkı kapadı. İnsan kafatasını tutan El, kafatasını yanındaki diğer El'e vermişti. Tepesi açık kafatasından pürüzsüz, siyah bir taş çekip çırakların görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

"Marcellus Domitian."

Yakışıklı İtreyalı adının söylendiğini duyunca sesin geldiği tarafa baktı. "Evet."

"Öne çık, Çömez," dedi Solis.

Marco başıyla onaylayarak çemberin içine girdi. Boynunu bir tıkırtı duyulacak şekilde iki yana yatırdı, kollarını esnetip ayak parmaklarına dokundu. El bir taş daha çekti ve havaya kaldırırken ismi okudu.

"Mia Corvere."

Mia, Marcellus'un kendi kendine gülümsediğini, Diamo ile Jessamine'in kibirle sırıttıklarını gördü. Marco yetenekli bir dövüşçüydü ve ilk dörde girme şansı çok yüksekti. O güne kadar yaptıkları her maçta Mia'yı açık ara yenmişti ve odadaki herkes bunu biliyordu.

Mia çemberin kenarında duraksadı. Solis kaşını kaldırdı.

"Çömez?"

Mia derin bir nefes aldı ve bir kedi sessizliğiyle çemberin içine girdi. Yavaş adımlarla ilerledi. Nefesi düzenliydi. Çemberin merkezinde, Solis'in diğer yanında durdu. Çıraklar birbirini süzerken, Marcos ağzını büzdü.

"Korkma, Mi Dona," dedi. "Sana nazik davranacağım."

Mia ona ters ters bakınca Marco sırıttı. Ellerden biri açık avcunda gümüş bir rahip meteliği tutuyordu; herhangi bir hilenin olmadığını kanıtlamak için paranın iki tarafını da gösterdi. Bir yüzünde iç içe geçmiş bir güneşler teslisi, diğerinde ise Tanrımezarı'ndaki Senato Binası'nın arkasında gökyüzüne uzanan Kaburgalar'ın bir kabartması vardı.

"Çömez Mia, sen söyle."

"Teslis."

El parayı havaya attı. Solis'in eli sinekleri utandıracak bir süratle öne uzanıp parayı havada yakaladı. Şahit'in kör bakışları Mia'nın içine işliyordu.

"Benden aldığın ilk dersi unutmadığından eminim, Çömez," dedi. "Ama sana bir kez daha hatırlatmak isterim ki burası gölgeler değil, Şarkılar Salonu. Bu dövüşler sırasında bıçaktan başka bir şey kullandığından şüphe duyarsam, bu kez sadece kılıçkolunu vücudundan ayırmakla kalmam. Anlaşıldı mı?"

Mia adamın boş gözlerine baktı. Fısıltıdan farksız bir sesle cevap verdi.

"Anlaşıldı, Şahit."

İriyarı adam parayı elinden bıraktı. Para vitraylı camdan süzülen ışıkta ışıldayarak taş zeminde şıngırdadı.

"Senato geldi," dedi El.

"Silahlarını seç, Çömez Mia," dedi Solis.

Mia silah raflarına gitti ve keskin çelik sıraları boyunca yürüdü. Jessamine'e bakarak düz ve uzun bir kılıç ve bir hançer seçti. Kızıl saçlı kız homurdandı. Çemberin etrafında meraklı mırıltılar dolaşırken Tric son derece endişeli görünüyordu. Mia çift el kullanılan geleneksel Caravaggio ya da Delfi stillerinde hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Solis'in derslerinde sürekli kolunun zayıflığı yüzünden azar işitirdi ve Tric ona daha ince noktaları öğretmeye çalışırken pek iyi iş çıkaramamıştı. Oğlanın gözlerindeki soruyu duyar gibiydi.

Ne yapmaya çalışıyorsun?

Ancak Tric bütün şüphelerine rağmen yumruğunu havaya kaldırıp cesaretini artırmak ister gibi başını salladı. Ama Mia daha ileride, Salon'daki gölgelerin arasında diğer Ellerle bir arada duran Naev'i gördü. El her zamanki pelerinine sarınmıştı ve çilek sarısı saçları peçeli yüzünün iki yanına dökülüyordu. Ve Mia başını oğlana değil, kadına bakarak eğdi.

Marcellus dövüşü çabuk kazanmak için güç üstünlüğüne bel bağlayarak, Mia'nın tercihlerine karşılık kendine ağır ve uzun bir kılıç ile küçük bir kalkan seçti. Yerlerini alırlarken, Mia kâkülünün arasından oğlana bakıyordu. Marco'nun güzel yüzünde gülümsemeden eser kalmamıştı. Burada neyin ortaya sürüldüğünü herkes biliyordu. Sınıf birinciliği. Tam donanımlı bir Kılıç olmaya bir adım daha yaklaşmak. Marcellus sakin ve kendinden emin bir tavırla Mia'yı selamladı. Odadaki herkes gibi, o da karşılaşmanın hezimetle sonuçlanacağını biliyordu.

Karanlıkta bir gonk çaldı. Marco, Mia'nın geriye kaçmasını beklediği için kılıcını gaddar ve geniş hareketlerle savurarak öne atıldı. Kızın başka planları olduğundan habersizdi. Sabah kahvaltısından saatler önce Naev'le yapılan planlar. Kılıçları karanlıkta ıslık çalarak çarpışmaya başladılar. Sızılar ve acılar. Solis'in derslerinde güçsüz rolü oynayıp kendini kestirerek, bıçaklatarak ve Jessamine'e, Diamo'ya, Pip'e, Petrus'a, hepsine yenilerek geçirdiği haftalar ve aylar. Hepsi bir zayıflık illüzyonu

yaratmak içindi. Ölü numarası yapan bir engerek. Tozun içinde kan kaybeden bir kabuklu köpek.

Mercurio'nun dediği gibiydi.

Zayıflık bazen silahtır.

Kullanacak kadar akıllıysan.

Mia, Marco'nun üçüncü hamlesini hançeriyle karşıladı ve yana bükerek iri yapılı oğlana dengesini kaybettirdi. Marcellus daha önce dövüşlerde yüzlerce kez yaptığı gibi Mia'nın zayıf cevaplarını savuşturmaya hazırlanarak gardını almak için kalkanını kaldırdı. Ancak Mia, Naev'le geçirdiği sayısız saatte kazandığı sürat ve Solis'in insafsız gözlerinin önünde aldığı sayısız yenilgi sırasında sakladığı güçle, kılıcını havaya kaldırdı ve Marco'nun omzunda derin bir kesik açtı.

Şaşırıp dengesini kaybeden oğlan sendeledi. Mia parmaklarının üstünde sekerek ve kana bulanan hançerini savurarak geri çekildi.

Gülümseyerek, "Hâlâ nazik davranmayı düşünüyor musun, Marcos?" dedi.

Oğlan yüzünü buruşturdu ve ikinci kez saldırıya geçti; hamlelerinden seke seke kaçan Mia'nın kafasını teğet geçti. Kız bir dansçı gibi kıvrılıp bükülüyordu ve dövüşleri bu kez Marco'nun kılıçkolunda açtığı ikinci bir derin kesikle son buldu. Kan yerdeki taşa sıçradı. Marcellus yüzdüğü suyun derinliğini nihayet idrak ederken Mia öne atıldı, darbe, darbe, çalım, darbe, oğlanın uzunkılıcını elinden düşürüp bıçağının ucunu Marco'nun deli gibi atan kalbine bastırdı.

"Teslim ol," dedi.

Oğlan suratına baktı. Bıçağına. Göğsü inip kalkıyordu. Teni terden sırılsıklamdı.

"Teslim!" dedi sonunda.

Solis, "Puan!" derken biri gongu çaldı.

Mia hayali eteğini tutarak reverans yaptı ve çemberdeki yerine döndü.

Diğer çömezler şaşkınlık içinde aralarında fısıldaşıp duruyordu.

Naev'in gülümsemesi peçesinin altına gizlenmişti.

Jessamine'in yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

Dövüşler bütün sabah sürdü; yerler ter ve kanla parlıyordu. Osrik, Pip'in karnını neredeyse deşmiş ve Jessamine şimşek hızında bir darbeyle Marco'nun gırtlağını boydan boya kesmiş olsa da Sözcü Adonai ve Dokumacı Marielle her tür ciddi yaralanmayı hızla iyileştirmek için hemen devreye girmişlerdi. Çemberin içinde birkaç damladan fazla kan kaybeden çömez olmadı.

Mia, beklentilere meydan okuyarak ve Solis'in gizleyemediği asık suratının gölgesinde, geriye kalan dört dövüşünden üçünü kazandı. İşin aslı, Mercurio sayesinde

kılıç konusunda hiçbir zaman çok kötü olmamıştı ama Naev'in gizli hocalığı ona daha ince bir beceri kazandırmıştı ve odadaki herkesin, başarısız olmasını beklediği düşüncesi, Mia'nın hepsinin burnunu toptan yere sürtme güdüsünü kamçılamıştı. Karşı karşıya geldiklerinde Ashlinn'i hezimete uğrattı (Avcı'nın yarışmasında başı çektiği için Ash çok fazla endişelenmiş görünmüyordu ama sonrasında Mia'ya hareket çekmekten geri kalmadı) ve ondan çok daha iri olmasına rağmen, kusursuz bir karşı hamleyle etkisiz hale getirip hançerini göğsüne dayadığı Petrus'u da açık farkla yendi.

Eleme müsabakaları son bulunca, en iyi dört çömez çemberin içinde sıralanırken, diğerleri kenardaki sıralara çekildi. Jessamine ile Osrik hiç yenilgi almadıkları için, sırasıyla birinci ve ikinci durumdaydılar. Tric sadece Jess'e yenilerek üçüncü olmuştu. Ve dördüncü sırada, Şahit Solis'in başının etrafında gözle görülür biçimde toplanan fırtına bulutlarına rağmen, Mia Corvere vardı.

Solis, "Şimdi final elemeleri yapılacak," diye ilan etti. "Eşleri seçin."

Solis'in yanındaki Eller, önünde eğildiler. Biri insan kafatasını tutarken, diğeri sona kalan dört isimden birini çekmek için elini kafatasının içine soktu. Mia gözlerini kısarak dikkatle izledi. O içi boş kafatasının içine yuvalanmış gölgeleri hissetti. Finalistlerin her birinin adının kazılı olduğu pürüzsüz siyah taşları. Arkasında tuttuğu parmakları karıncalanmaya başladı.

"Çömez Osrik..." –ikinci bir taş daha– "... Çömez Tric'le karşılaşacak."

Mia çemberde etrafına baktı ve Jessamine'in soğuk gülümsemesiyle karşılaştı.

"Çömez Mia, Çömez Jessamine'le karşılaşacak."

Solis başıyla onay verip iki oğlana döndü.

"Çömezler, yerlerinize."

Mia, Tric'e bakıp gülümsedi. Yenilgisiz Osrik kaslı kolları terle parlayarak çemberden içeri girdi. İki oğlan çemberin iki tarafında yüz yüze durdular, Oz yazı-tura seçimi yaparken, Tric rastalarını yeniden bağlıyordu.

Tric favorisi olan pala ve kalkanı seçerken, Osrik ikiz kısakılıçlar aldı. Karanlığın içinde gonk sesi yankılandı, çelikler buluştu ve fırtınanın vurduğu bir kumsaldaki dalgalar ve kayalar gibi çarpışmaya başladılar. Mia dudağını ısırarak sessizce izledi. Dua ederek.

Anlaşılan, Tanrıça duasına kulak vermişti.

Uzun ve kanlı bir mücadelenin sonunda, Mia ve diğer çömezlerin hayranlık dolu bakışlarının arasında, Tric imkânsızı başardı. Osrik cesaretle mücadele etti; formu neredeyse kusursuza yakındı ama belki de özünde Tric'in kazanacak ve kaybedecek daha çok şeyi vardı. Maç, Osrik'in karnının kasıklarından kaburgalarına kadar yarılmasıyla son buldu ve bağırsak ile kan kokusu, Adonai'nin şarkısıyla birlikte havayı doldurdu.

Adonai ile Marielle, Osrik'in yaralarını iyileştirmek için işe koyuldular. Tric kan ter içinde ve nefes nefese sıralara çekildi. Ama Mia'yla göz göze gelince gülümsedi.

"Çömez Mia," diye seslendi Solis. "Çömez Jessamine. Yerlerinizi alın."

Mia etrafına baktı. Diamo'nun diğer çömezlerle birlikte banklarda oturduğunu gördü. Çarpık ve küstah bir gülümsemeyle Mia'ya bakıyordu.

"Acıktım, Şahit," dedi Mia. "Saat kaç?"

"Neredeyse öğlen çanı zamanı," dedi Solis. "Ama ancak ön müsabakalar tamamlandıktan sonra yemek yiyebileceğiz. Çemberdeki yerlerinizi alın."

Mia yavaş hareketlerle kalktı, kollarını esnetti, ayak parmaklarına dokundu. Kasları sızlıyordu ve kılıçkolu, güçlendirmek için yaptığı onca egzersize rağmen acıyordu. Jessamine pozisyon alacağı yerde bir ileri bir geri gidip gelirken, Mia parmaklarını saçlarının arasından kaydırıp örgüsünü düzeltti. Jessamine'in yeşil gözleri rakibine kilitlenmişti. Avcı kurnazlığı ve hayvani bir öfke taşıyan gözleri.

"Çene aşkına, elini çabuk tut, Corvere."

Mia, Tric'e baktı. Oğlan cesaret vermek ister gibi başını eğip göz kırptı. Ve sonunda, gölgeler etrafında titreşirken, Mia çemberdeki yerini aldı.

Solis bir süre dik dik baktıktan sonra yanındaki El'e döndü.

"Çömez Jessamine, teslis mi senato mu?"

"Teslis."

Para havada parlayarak takla attı.

"Senato geldi," dedi El.

"Çömez Jessamine," dedi Solis. "Silahlarını seç."

Kızıl saçlı, raflara gitti. Dudaklarında her zamanki pis sırıtışıyla omzunun üstünden Mia'ya baktı. Parmağını, pazarda kendine elbise arayan bakire edasıyla dudağına vurarak, bir türlü karar veremiyormuş gibi rafların arasında gidip geldi. Sonunda Mia'nın, seçeceğini çok iyi bildiği ikilide karar kaldı: Bütün Caravaggio dövüşçülerinin tercihi uzun ince kılıç ve hançer kombinasyonu. Silahlar iğne keskinliğindeydi ve Jessamine havada çevirirken neşeli bir ıslık çaldılar. Kız tekrar çemberin içine döndü ve Mia'yı başıyla selamladı.

"Raflarda arbalet olmaması ne yazık, değil mi? Aramızda kırk metre olsaydı belki kıran kırana bir dövüşte şansın olabilirdi, küçük kız."

Mia kızın çıldırtıcı sırıtışını görmezden gelerek silahlar raflarına yürüdü. Raflardan bir ikiz gladyus alıp deneme amacıyla havada birkaç kez salladı. Gladyus meçten daha kısa ama daha ağırdı. Neredeyse onun kadar hızlıydı ve daha fazla hasar verecek şekilde tasarlanmıştı. Sert bir darbe, ince bir kılıcı kolayca mahvedebilirdi ve Naev, Mia'ya ustaca kullanılan bir çift gladyusun bir Caravaggio dövüşçüsünün kolay

kolay yıkamayacağı bir bıçak duvarı oluşturacağını göstermişti. Asıl soru, Mia'nın Jessamine'in hamlelerine karşılık verip vermeyeceğiydi.

Jessamine sıralarda oturan Diamo'ya baktı. Diamo onu ışıl ışıl gözlerle, gülümseyerek ama dikkatle seyrediyordu. Oğlan terden ıslanan üstdudağını sildi.

Sonra Mia'ya bir öpücük gönderdi.

Jessamine, "Oyalanmayı kes, Corvere," diye iç geçirdi. "Bu işi bir an önce bitirelim."

"Tamam," dedi Mia. "Zamanı geldi."

Şahit Solis ve asistanları çemberden çıkıp kızları baş başa bıraktı. Yukarıda parlayan kaynaksız ışık, çembere donuk bir aydınlık veriyordu. Mia, Dokumacı Marielle'e, korkunç denecek kadar çirkin dudaklarındaki gülümsemeye baktı. Sözcü Adonai yanındaki duvara yaslanmış, tırnaklarına bakıyordu. Mia, Muhterem Rahibe, Aalea, Avcı ve Örümceköldüren'in, final dövüşlerini izlemek için toplandığını ve diğer çömezlerle birlikte taş sıralarda oturduklarını gördü. Havada simyevi bir akım dans ediyor gibiydi. Gölgesi fısıldarken, Mia'nın teni karıncalanıyordu.

"... *korku yok...*"

Ashlinn birleştirip ağzının iki yanına dayadığı ellerinin arasından ona seslendi. "Şu kızın çelimsiz kıçına yeri öptür, Corvere!"

Solis, "Yeter!" diye bağırdı.

Mia derin bir nefes aldı.

Jessamine pozisyonunu aldı.

Karanlıkta bir gonk sesi çınladı.

Kızıl saçlı, taşın üstünden sekip Mia'nın boynunu hedef alarak öne atıldı. Mia bu hızlı hamleyi sağ eliyle savuşturarak geri çekildi. Karşı hamlesi Jessamine'in çenesini teğet geçmişti. Kılıçlar çınlıyor, solgun ışık cilalı çeliğin üstünde parlıyordu. İki yarışmacı da başlangıçta temkinliydi; Mia, Jessamine'in becerisini dikkate aldığı, Jessamine ise Mia'nın elindeki çeliğe duyduğu saygıdan. Ancak çok geçmeden, kızıl saçlı özgüvenini kazandı ve etkileyici ayak oyunları ve dolu misali peş peşe inen hamleleriyle Mia'yı çemberin kenarına geri çekilmeye zorladı.

Şarkının sözleri darbe, çalım, hamle, sırasıyla devam ediyordu. Nakaratı ise savuştur, karşılık ver diye gidiyordu. Kızlar çemberin içinde şarkı eşliğinde danslarını ederken kısık gözleri terden tanıyordu. Mia neredeyse tamamen savunmada kalarak dövüşüyor, çemberin kenarında arkaya öne sıçrayıp hamlelerden kaçınıyordu. Ancak üç ya da dört dakikanın sonunda gladyuslar ağırlaşmaya başladı. Takdire şayan birkaç hamle yaptıysa da şimdiden nefes nefese kalmıştı. Uykusuzluğu kendini göstermeye başlamıştı. Midesine kahvaltı girmemiş olması da durumunu iyileştirmiyordu. Odadaki

herkes kadar o da biliyordu ki Jessamine'in daha hafif ve seri silahlarıyla aralıksız saldırısı yeterince uzun sürerse Mia'nın sonunu getirirdi.

Mia gardını almak konusunda ağır kalınca Jessamine üst üste iki yara açmayı başardı. Önce sol koluna ince, kırmızı bir çizik attı, sonra omzunun arka tarafına derin bir oyuk açtı. Mia'nın nefesi hızlanmış, dudakları tükürükten ıslanmıştı. Kan, kılıçları tutuşunu zorlaştırmaya başlamıştı. Ciğerleri yanıyordu. Jessamine ise sadece gülüyor, bir çalım, bir darbe, temposunu koruyordu. Artık Mia'yı oyalıyordu. Zamana oynuyordu. Kan kaybı ve yorgunluk işi bitirebilecekken, gladyuslardan sağlam bir darbe alma riskine girmenin anlamı yoktu.

"Benden korkuyor musun, Jess?" Mia onu etkisiz hale getirme çabasıyla öne atıldı.

"Ödüm patlıyor," dedi kızıl saçlı, Mia'nın koluna bir çizik daha atarken. "Nasıl titrediğimi görmüyor musun?"

İkili, silahlarını havaya kaldırmış, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Islak kâkülleri Mia'nın gözüne giriyordu.

Kabzaları tutan parmakları terden sırılsıklamdı.

Nefes nefeseydi.

"Demek Diamo panzehri buldu, ha?"

Jessamine kırmızı ve zehirli bir gülümsemeyle, "Öyle duydum," dedi.

"Zehirsanatı Liisli kıçında dans etse bile o ahmak anlamaz."

"Şahit Örümceköldüren senin gibi düşünmüyor."

Çalım, savuştur, atıl.

Mia alnındaki teri koluyla sildi. "herhalde bu akşam odama döndüğümde, her şey bıraktığım yerde olur."

"Demek odana döneceğini sanıyorsun, ufaklık."

Jessamine öne atıldı ve Mia'nın yüzüne, göğsüne, karnına peş peşe darbeler indirdi. Mia sendeledi ve kızıl saçlıyı uzaklaşmaya zorlamak için pervasız bir karşı hamle yaptı. Jessamine kılıçlarını hızlı ve emin hareketlerle döndürerek geri çekildi. Hâlâ gülüyordu.

"O satırlar hâlâ ağırlaşmadı mı?" diye sordu.

"Zamanın senden yana olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

Jessamine cevap vermek yerine gülmeyi tercih etti. Ancak öğleni haber veren çanlar vurulmaya, salon birbirine vuran pirinçlerin yankısıyla çınlamaya başladı.

"Peki, Diamo için ne düşünüyorsun?" diye sordu Mia. "Sence zaman ondan da yana mıdır?"

Jessamine alnındaki teri silen oğlana baktı.

"Sen neden bahsediyorsun, Corvere?"

Mia'nın tebessümü bütün yüzüne yayıldı. "İkinizden biri yeterince aptallık edecek mi diye merak etmiştim. Evveldöngü sabah kahvaltısında fazla abarttığımı

düşündüm. Ama ikiniz hiçbir zaman grubun en zekileri olmadınız. Fakat Tric adına gönderdiğin not, ince bir numaraydı. Bir kızı odasından çıkmaya ikna etmekte bir Dweymeri oğlanın üstüne binme vaadinin yerini hiçbir şey tutamaz, değil mi?"

Jessamine dans etmeyi kesip gittikçe büyüyen gözlerini Mia'ya dikti.

"Yine de," diye devam etti Mia. "Diamo notları kendisi kullanmak yerine sana verir mi diye merak ediyordum. Kılıç konusunda daha iyi olduğun için şanslısın. Ve şövalye ruhu en az onun kadar ölü olduğu için de."

Kızıl saçlı, "Beni kafalıyorsun," diye homurdandı.

Mia başını yana yatırdı.

"Öyle mi dersin?"

"J-Jess..."

Diamo'ya dönerken kızıl saçlı kızın yüzü iyice soldu. Oğlan sallanarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Terden sırılsıklam bir halde karnını tutuyor, dudağının kenarından incecik bir kan sızıyordu. Yüzünü buruşturdu ve kırmızıya boyanmış dişlerini göstererek inledi. Etrafındaki çömezler tiksintiyle geri çekilirken, yeri kan rengi kusmuğuyla boyadı.

"Ah, Tanrıça aşkına... Di?"

Oğlan dizlerinin üstüne düşerken Jessamine'in yüzü kireç gibi bembeyazdı. Mia gümüşten daha seri bir hareketle öne atılıp kılıcı Jessamine'in artık tutmayan parmaklarının arasından düşürdü. Kız garda benzer bir şey almaya çalıştı ama Mia hançerini de elinden uçurarak, biçimsiz bir öfke çığlığı eşliğinde kılıcını rakibinin karnına sapladı.

Kızıl saçlı kız, gözleri fal taşı gibi açılarak yarasını tuttu. Mia kan fışkırtma pahasına gladyusunu çıkardı ve Jessamine'in göğsüne gaddarca bir tekme atarak kızın cilalı taş zeminin üstünde kaymasına neden oldu. Solis, "Puan!" diye haykırdı. Karanlıkta bir gonk çaldı. Ancak çemberin çevresinde kargaşa hâkimdi. Adonai ile Marielle, Jessamine'in yanına çöktüler. Sözcü şarkısını söylerken, dökülen kan kızın vücuduna geri akmaya başladı. Dokumacının parmakları kızın karnındaki korkunç yaranın etrafında dans ederek kesiği ördüler. Ancak Jessamine'in gözleri hâlâ Diamo'daydı.

Oğlan dört ayak üstünde, sıraların arasında duruyordu. Bir posta daha kan kustu. Çıraklar bulaşıcı olmasından, boşalan bağırsak ve mesane kokusundan korkarak geri çekildiler ancak Tric ne yapacağını bilemeyerek oğlanın yanına koştu.

"Biri su getirsin!" diye kükredi. "Yardım edin!"

Örümceköldüren, "Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi.

Şarkılar salonuna Diamo'nun uzun ve korkunç iniltilerinin böldüğü derin bir sessizlik çöktü. Örümceköldüren, Muhterem Rahibe'nin yanından kalktı. Yürürken,

"Dün gece benimle olmak istediğin için mi geldin yoksa odandan çıkmak istediğin için mi?"

"İkisi birden olamaz mı?"

"Kullanılmayı sevmem, Mia."

Mia yan gözle etrafındaki çömezlere baktı. Hepsi yemekleriyle meşgul görünse de Mia onları dinlediklerini hissedebiliyordu. Bakışları üstündeydi. Mia Corvere'nin gerçekten hiç görmedikleri bu yüzüne bakıyorlardı. Yalancı. Yılan. Tilki.

"Bak, Diamo notlarımı çaldıysa ve bir mide dolusu zehir içtiyse, o aptala müstahak demektir. O kadar aptal biri gerçek bir şapelde bir ay idare edemez. Ona büyük bir iyilik yaptım."

"İyilik mi?" Tric kaşlarını çattı. "Kendi kanıyla boğularak öldü, Mia."

Mia sıranın ucunda oturan Jessamine'e baktıktan sonra tekrar Tric'e döndü.

"Lotti gibi mi demek istiyorsun?"

Jessamine masaya sertçe vurup et bıçağını yumruğunun içinde sıktı. Bakışlarını üstüne çekmekten çekinerek Şahitlere baktı. Alçak ve ölçülü bir sesle Mia'ya, "Biz Carlotta'ya *elimizi sürmedik*," dedi.

"Külahıma anlat," dedi Ash. "Onu ölümle tehdit ettiğini buradaki herkes duydu, sürtük."

Jessamine, "Kara Ana aşkına, elime fırsat geçse öldürürdüm," diye tısladı. "Ama daha sonra da yaptığımı kabullenirdim, Corvere. En azından sana karşı. Gözlerindeki ifadeyi görmek isterdim." Kızıl saçlı kızın dudakları pis bir sırıtışla kıvrıldı. "Ama Carlotta'nın yüzünün ifadesini de görmek isterdim. İşte bu yüzden yüzü bana dönük olurdu. Canını alırken yüzümü görebilsin diye."

Mia, Jessamine'in cilalı çakmaktaşı gibi ışıldayan gözlerine baktı.

"O zaman sen de aptalın tekisin," dedi.

Tric, "Mia..." diye uyardı.

"Ne?" diye çıkıştı Mia. "Dinle, seninle aynı yatakta yuvarlanmak istemem sana kim olduğumu ve ne yaptığımı yargılama hakkı vermez. Burası çocuk yuvası değil. Çene aşkına, bizler geleceğin katilleriyiz, Tric. Belki sen de buna göre davranmaya başlamalısın. Buraya neden geldiğini hatırlasan iyi olur." Oğlanın boynundaki mürekkep şişesine, büyükbabasının nefretinin kalıntılarına baktı. "Aynalar unutsa da sen eskiden kim olduğunu hatırlasan iyi olur."

Tric'in eli boynundaki kolyeye uzanırken gözleri büyüdü. Aynı anda hem kırgınlık hem öfkeyle.

Mia ikisini de görmezden geldi. Tabağını kenara itti.

"Çemberde görüşürüz."

Ve tek kelime daha etmeden kalkıp uzaklaştı.

Mia, Dweymeri delikanlının gözlerinin içine bakıyordu. Yumuşaklıktan eser yoktu. Yatakta, ona sarılıp saçlarını okşarken sergilediği yumuşaklıktan. Ayrıca kırgınlığından da iz kalkmamıştı. Tric her ikisini de Gök Mihrabı'nda bırakmıştı.

Şimdi Mia'nın tek gördüğü öfkeydi.

Çömezler ve Kilise üyeleri çemberin etrafına toplanmıştı. Solis ve Elleri, gümüş metelikle bekliyorlardı. Mia ile Tric üç metrelik granit dairenin iki ucunda yüz yüzeydiler. Diamo'nun ölümünden tek bir leke kalmamıştı.

"Çömez Mia, teslis mi senato mu?"

"Senato."

Para bir şıngırtı eşliğinde taş zemine düştü.

"Senato."

Tric raflara gitti, acımasız bir pala seçip havada salladı. Sol eline küçük bir kalkan alıp çembere döndü. Gözleri soğuktu. Çenesi kaskatı.

Öfkeli. Onu fena yaralamışım.

Mia da raflara gidip bir hançer ve bir meç seçti.

İyi.

Gonk çaldı. İkili ortada buluştu, çelik çeliğe vururken, hız ve çeviklik, güç ve yırtıcılıkla karşı karşıyaydı. Tric ile Mia'nın aynı yatağı paylaştığını artık bütün çömezler biliyordu. Mia hepsinin, ikisinden birinin yumuşak dövüşmesini beklediğini tahmin ediyordu. Diğerinin kazanmasına izin vermek için.

Ne romantik olurdu ama değil mi?

Gonk sesinin yankısının dinmesinden sadece on saniye sonra, bu düşünce zeminde ölü yatıyordu. Tric kan peşindeydi. Yüzü çarpılmış, dişleri sımsıkı kenetlenmişti. Mia'nın göğsüne ve kafasına yönelik hamleler yaparken saçları havada uçuşuyordu. Kız hızlıydı ama Dweymeri adımlar konusunda kusursuzdu; Mia onu, hızının daha az işe yarayacağı çember kenarına sürüklemeyi başarıyordu. Şaşırtma faktörü artık Mia'dan yana değildi; kılıçkolunun gösterdiği kadar güçsüz, kendisinin de o kadar acemi olmadığını herkes biliyordu. Bu yüzden Tric temkinliydi; gardını yukarıda tutuyor, hiçbir zaman fazla yaklaşıp kendini Mia'nın kılıcına karşı savunmasız duruma düşürmüyordu.

Palası havada bir ıslık çaldı ve kılıçlar çarpışırken havada neşeli notalar çınladı. Mia oğlanın kılıcını kendisininkiyle kilitleyip ona yaklaşırken, Tric de var gücüyle bastırıyordu. Kan ter içinde kalmıştı. Suratı kıpkırmızıydı. Sırıtıyordu.

"Öfkeli görünüyorsunuz, Don Tric."

"Siktir, Mia."

"Daha sonra, aşkım."

Kız dizini savurup oğlanın kasıklarına bir tekme indirince, birkaç çömezden ıslıklar yükseldi. Mia oğlanın iki büklüm olmasından istifade, kenara çekilip çemberin ortasına döndü. Tric toparlanır toparlanmaz, saçlarını savurarak hızla ona döndü. Bir eli hâlâ hasar alan aletinin üstündeydi.

"İstersen öpeyim geçsin," diye seslendi Mia.

Tric öfkeyle kükreyerek çemberin ortasına atıldı. Artık safi öfkeden ibaretti. Mia'yı kollarının arasında tutmanın nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmuştu. Mia geri çekilirken oğlanın koluna bir çizik attı. İkinci bir hamleyle gömleğinin ön kısmını yırtıp karnında kanayan bir yara açtı. Tric'in her an biraz daha fazla öfkelenmesini sırıtarak izliyordu. Etraflarındaki çömezler gösterinin tadını çıkarıyordu. Muhterem Rahibe, Dokumacı ve hatta Sözcü, müsabakayı oturdukları sıraların ucunda ve dikkatle izliyorlardı. Solis'in başı bir şey dinler gibi yana yatmıştı. Çenesini ve yumruklarını sıkmıştı.

Mia seri bir ters el darbesiyle Tric'in palasını havaya savurdu. Tric kalkanıyla öne atılırken eğildi ve kenara çekilerek sıradaki darbesini savuşturdu. Ve ayaklarının dibine sıçrayarak kılıcını karnına gömdü.

Çömezler heyecanla iç çektiler. Ash sevinçle tezahürat yapıyordu.

Mia, Tric'in acı dolu gözlerine baktı.

Bakışlarını bakışlarına kilitledi.

Gülümsüyordu.

"Koffi," diye fısıldadı.

Tric'in rengi attı. Dişlerini sıktı ve ela gözlerini iyice kıstı. Elini uzatıp Mia'nın eline yapıştı ve parmaklarını hançerin kabzasına bastırarak iyice sıktı. Ve boğumları sıkmaktan bembeyaz olmuş, kan dökülen ağzı çarpılmış bir halde, kendini Mia'nın bıçağına doğru itti. Mia'yı kendine çekip kılıcının siperine kadar karnının içine gömülmesini sağladı.

Kalkanını geri çekti ve Mia'nın suratına yapıştırdı. Kız yarılan dudaklarında kanla arkaya doğru sendeledi. Dengesini sağlayınca öne atılıp hançerini bu kez oğlanın göğsüne sapladı. Ancak Tric irkilmedi bile ve kalkanı bir kez daha kızın suratına çarpıp önce gözünün önünde yıldızların uçuşmasına ve hemen ardından başı boynunun üstünde sallanırken gözlerinin arkasının karanlığa gömülmesine neden oldu. Mia göğsüne aldığı üçüncü bir darbeyle yere serildi ve cilalı taşı tırnaklarıyla tutmaya çalışarak doğrulmaya çalıştı. Kaburgalarına bir tekme indi. Sonra bir tekme, bir tekme daha. Kan kırmızısı bir pusun arasından Tric'in kılıcını kendi karnına çekip kızın göğsüne saplamaya çalışır gibi, iki eliyle havaya kaldırdığını gördü.

Mia, "Teslim," diye fısıldadı.

Ve dünya taş kesildi.

Kız, "Teslim oluyorum," diye tekrarlayarak yere yığıldı.

Tric'in göğsü hızla inip kalkıyordu. Kılıcı tutan elleri titriyordu. Gözleri Mia'ya kilitlenmişti.

Kız kanlı dudaklarıyla gülümsedi.

Ve göz kırptı.

"Puan!" diye bağırdı Solis. "Kazanan Çömez Tric."

Oğlan bir daha olduğu yerde durdu. Ela gözleri hâlâ öfkeyle yanıyordu. Mia o anda onu öldürmeyi ne kadar istediğini merak etti. Ama sonra Tric kılıcını indirdi. Bir kenara atıp dizlerinin üstüne çöktü ve öksürerek elini Mia'nın açtığı yeni deliklere bastırdı. Çömezler, gözleri kan şehvetiyle parlayarak ayakta alkışlıyorlardı.

Dokumacı ile Sözcü çembere girip Mia ile Tric'in çelikle birbirlerinde açtıkları yaraları iyileştirmeye koyuldular.

Ama ya sözcüklerle açtıkları.

Mia, Tric'in gözlerinin içine bakınca, cevabı bilmediğini anladı.

Çömezler döngünün geri kalanında serbest bırakıldılar. Yaraları Dokumacı tarafından iyileştirilen ancak çenesi sızlamaya devam eden Mia kendini elleri kalçalarında, odasında dikilirken buldu.

Diamo ve Jessamine izlerini saklamak konusunda iyi iş çıkarmışlardı; birilerinin bu odaya girdiğini düşündürecek çok az işaret vardı. Ancak Mia'nın şüphelendiği gibi, notları masasının altındaki çekmecede yoktu. Hiç şüphesiz sabahın erken saatlerinde Mia henüz Tric'in yatağındayken çalınmışlardı. Hesabına göre, Diamo'nun Örümceköldüren'in zehrini içmesi ile ölümü arasında yaklaşık beş saatlik bir süre vardı. Onu asıl ele veren teri olmakla birlikte, Mia'nın zamanlaması kusursuza yakındı.

"*... kendinden memnun musun?..*"

Müşfik Kedi dolabın üstünden ona bakıyordu.

"Aslına bakarsan, evet."

"*... jessamine'in seni öldürmeye çalışacağına hiç şüphe yok...*"

"Anahtar kelime 'çalışmak'."

"*... ve gök mihrabındaki usta oyunculuğuna rağmen, örümceköldüren'in muammasını henüz çözebilmiş değilsin...*"

"Az kaldı."

"*... diamo notlarını çaldı...*"

"Büyük kısmını hatırlıyorum. Çözüme çok yakınım, Müşfik Kedi."

"*... örümceköldüren'in yarışması altı döngü sonra bitecek, mia...*"

"Burada olup bana bunları söylemen ne güzel."

"... solis'in imtiyazını kazanıp bu işi bitirmeliydin..."

"O zaman Tric Kılıç olamazdı."

"... onun olması senin olmandan daha mı iyi?.."

Mia kendini yatağına bırakıp gözlerini tavana dikti. Hiç konuşmadı. Beyninin içinde düşünceler cirit atıyordu. Müşfik Kedi bütün söylediklerinde haklıydı. O ve Tric'ten daha önemli konular vardı. Scaeva. Dumo. Remus. Mia'nın uğrunda bunca çaba harcadığı her şey. Sadece Kızıl Kilise'de eğitim almış bir katil o pisliklerin canını alabilirdi. Mia'nın son zifirgecedeki saldırı girişimi yeterli kanıttı. Mia dersi birinci olarak tamamlayamazsa, Kılıç olup olmayacağını kim biliyordu? Kızlar aşkına neden Solis'in...

"... o oğlana beslediğin hislerin yargılarına gölge düşürmesine izin veriyorsun..."

"O oğlana duygu beslediğim falan yok."

"... ah, gerçekten mi?.."

"Ah, gerçekten."

"... o zaman onca ayı naev'le gizli gizli çalışarak geçirmen sırf..."

Kapısı çalındı. Mia yatağından kalkıp odada yürüdü. Kapının diğer tarafında saçları yüzüne dökülen Tric duruyordu. Onu görünce Mia'nın kalp atışları bir anda hızlandı. O lanet olası kelebekler midesinde yine işe koyuldu. Dişlerini sıktı, kelebeklerini parmaklarının arasına kıstırıp kanatlarını yoldu. Hepsini tek tek öldürdü.

"İyi döngüler, Don Tric."

"Sana da, Solgun Kız."

Mia oğlanın gömleğine baktı. Göğsüne cilalı demirağacından bir nota anahtarı iğnelenmişti. Solis'in kendisi tarafından, Şahir'in sınıfını birincilikle tamamladığını ispatlayan bir broşla ödüllendirilmişti.

"Tebrikler," dedi.

Oğlan başını eğdi. Dudağını ısırdı. "İçeri girebilir miyim?"

Mia koridorun iki yanına baktı, ortalıkta çömez olmadığını görünce kenara çekildi. Kanatları olmayan böcekler olarak kelebekler, korkunç bir şamata çıkarmakta hiç fena değildi.

"İçki?" dedi çalıntı altınşarabına dönerek.

"Hayır. Çok kalmayacağım."

Mia oğlanın sesindeki tuhaf tınıyı hissetmişti. Dönüp ona baktığı zaman, ela gözlerinin taş gibi sert olduğunu gördü. Omuzları saldırmaya hazırlanan bir erkeğinki gibi dimdikti.

"Kazanmama izin verdin."

"Hayır." Mia başını salladı. "Elimden geldiğince sert dövüştüm."

"Ama benim daha sert dövüşmemi sağladın."

Mia omuz silkti. "Aksi takdirde yumuşak dövüşeceğini biliyordum."

"Beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?"

"Bana ne hissettiğini biliyorum."

"Ah, gerçekten mi? Ne hissediyormuşum?"

Mia gözlerini yere indirip elini saçlarının arasından kaydırdı. Ayaklarının dibindeki gölgeye baktı. Aleni gerçek orada gözünün önündeydi. Dile getirmeyi başaramayarak gözlerini Tric'e kaldırdı. Zaten duyduğunu umarak.

Oğlan başını iki yana salladı. Bakışları hâlâ sertti. Sesi sertti. "O kelimeyi söylemenin bana ne yapacağını biliyordun. Anlamını biliyorsun."

"Özür dilerim," diye iç geçirdi. "Beni, öyle demek istemediğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun. Ama seni kızdırmak zorundaydım. Aksi takdirde kazanmama izin vereceğini biliyordum. Ben Hakikatler'i hâlâ birincilikle tamamlayabilirim. Şarkılar'da birinci olmam şart değildi."

"Bana acımana ihtiyacım yok, Mia."

"Çene aşkına, mesele acımak falan değil! Görev çizelgesinde ikimize de yeterince yer var. Sen Şarkılar'ı birincilikle tamamlayarak Kılıçlığı neredeyse garantiledin. Büyükbabanın mezarını çiğnemeye bir adım daha yaklaştın. Birbirimizin intikamını almaya yardım deceğimize söz verdik, unuttun mu? Senin için en iyisini istediğimi göremiyor musun?"

"Yani beni lir gibi çalmaya karar verdin, öyle mi? İçimi büküp gözümü kör etmeye!" Tric başını iki yana salladı. "Bunları sana Aalea öğretti değil mi? Küçük Mia Corvere. Kuzgun tüyüne bürünmüş kurt. Hepimizi kandırdın. Beni, Diamo'yu, Jessamine'i. İplerini oynattığından haberi olmayan başka kim var? İstediğini elde etmek için başka kimi öldüreceksin?"

"Kızlar aşkına, Tric, burası lanet olası bir..."

"Lanet olası bir çocuk yuvası değil! Biliyorum! Bunu bana bin kez söyledin, Mia."

"Peki, kafanın basması için daha kaç kez söylemem gerek?"

"Bir daha asla."

Bu üç sözcük Mia'ya çenesine inen kalkan gibi çarptı. Daha sonra inkâr etse de fiziksel olarak irkildi.

"Bu işin bu kadar ileri gitmesine izin vermekle aptallık ettik. Beni duyuyor musun, Mia?" Tric parmağıyla önce onu, sonra kendini işaret etti. "Sen ve ben? Bir daha. *Asla*."

"Tric, ben..."

Tric kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Mia'ya göre fazla belirsizlik içeriyordu. Görebildiği bir şeyin üstünde çalışmayı tercih ederdi. Dokunabildiği. Tadabildiği.

Deney tüpleri, kâseler, silindir, şişeler ve sonsuz boru ve hortum sarmallarıyla kendine cam mazlemelerden bir laboratuar kurmuştu. Bu detaylı yapıların içinde solüsyonlar köpürüyor, çözünüyor ya da pıhtılaşıyordu ve Mia arayışını sürdürürken yüzden fazla siyah sıçan bu ölümlü âleme veda etmişti. Örümceköldüren sık sık ziyaretine geliyor, kendi masasında ya da kendi deneyleri üstünde çalışıyordu ama Mia kadının bir ipucu vermesini beklemeyecek kadar gerçekçiydi. Hakikatler sınıfını birincilikle tamamlayacaksa hak etmesi gerekiyordu. Hatta Şahit neredeyse hiç konuşmuyordu; Solis'in yarışmasının hemen sonraki döngüde, "Diamo'ya çok yazık oldu..." demesi dışında.

Mia başını çalışmasından kaldırmıştı. Örümceköldüren ağır adımlarla ve uzun tırnağını camın üstünde gezdirerek Mia'nın son heykelinin yanından geçiyordu. Elleri zehirlerden siyaha boyanmıştı. Dudaklarında siyah boya vardı. Bakışları ise hepsinden daha siyahtı.

Mia, "Panzehiri kullanmadan önce test etmemesi mi yazık oldu?" diye sormuştu.

"Ah, meselede bu zaten," demişti Örümceköldüren. "Zehrime tamamen karşı koymamakla birlikte, Diamo'nun solüsyonu etkilerini geciktirmeyi *başardı*. Bu yüzden bir önceki akşam panzehri üstünde denediği sıçanlar, ertesi sabah solüsyonu bana getirdiğinde hâlâ canlı olabilirdi."

"Hımm," demişti Mia çalışmasına dönerek. "Yazık olmuş *gerçekten*."

Şahit, Mia'nın omzunu sıvazlamış ve tek kelime etmeden salondan çıkmıştı. Diamo o öğleden sonra Methiyeler Salonu'ndaki isimsiz bir mezara gömülmüş, Örümceköldüren, oğlanın adını bir daha hiç anmamıştı.

Muammanın üstünde çalışarak geçirdiği uzun saatler, en azından Tric'le karşılaşmamasına yardımcı oluyordu. Mia aklını işine veriyor ve oğlanı olabildiğince az düşünmeye çalışıyordu. Onunla karşılaşmamak için yemeklerini olmadık saatlerde yiyordu. Gerçekten uyuyabildiği sayılı birkaç saatte oğlan rüyalarını ziyaret edecek olursa, Müşfik Kedi Mia'nın canının sıkılmasına fırsat vermeden rüyaları mideye indiriyordu.

Yarışmanın bitmesine iki döngü kala, Mia yine Hakikatler Salonu'nda, fokur fokur kaynayan bir şişenin üzerine eğilmişti. Dokuz çan vurulmuştu ama Mia, Örümceköldüren'den yat saatinden sonra kalma izni almıştı. Havada yanık şeker ve ölü sıçan kokusu vardı. Koku saçlarına sinmişti ve görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Mia kapıların açıldığını duydu.

Örümceköldüren'i görmeyi bekleyerek başını kaldırdı ama onun yerine açık mavi gözler gördü. Açık bir ten ve çıkık elmacıkkemikleri. Yakışıklıdan ziyade güzel diye nitelenecek bir oğlan.

Çift kanatlı kapı, ziyaretçinin arkasından sessizce kapandı.

Mia'nın eli kolundaki hançere gitti.

"Merhaba, Suskun," dedi.

Oğlan, elbette, hiçbir şey söylemedi. Salonda sessizce ilerleyip Mia'nın karşısında durdu. Dudakları sımsıkı kapalı bir halde, cam düzeneğin arkasından ona baktı.

Elleri arkasındaydı.

Mia afsunlu bir yay kadar gergindi. Sonuçta burası Lotti'nin öldürüldüğü odaydı. Müşfik Kedi, Jessamine ile Diamo'nun suçlu olmayabileceği konusunda onu uyarmıştı. Suskun, dokuz çan vurulduktan sonra dışarıda yakalanmış, ancak yakalandığında tam olarak neyle meşgul olduğunu açıklayan olmamıştı. Ve işte şimdi Suskun *bir kez daha*, dokuz çandan sonra odasının dışındaydı. Üstelik Selçağıran'a ne olduğunu hiç kimse öğrenememişti.

Oğlanın sessizliği öyle derindi ki. Sadece dudakları değil, her şeyi bütünüyle sessizdi. Yürürken ses çıkarmıyordu. Nefes alırken. Hareket ederken giysileri bile hışırdamıyordu. Ve lanet olası elleri hâlâ arkasındaydı.

"Yat saatinden sonra dışarıda dolaşmamalısın," dedi Mia.

Suskun, gülümsemekle yetindi.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Oğlan başını ağır ağır salladı.

Müşfik Kedi, Suskun'un arkasında belirmiş, onları izliyordu. Mia'nın vücudundaki bütün kaslar yay gibi gerilmişti. Parmakları karıncalanırken etrafındaki gölgeler dalgalanmaya başladı. Kendi gölgesi de bükülmeye başladı ve zeminde uzayarak normalden daha koyu bir renge büründü. Suskun ellerini arkasından çıkarıp boş olduklarını gösterdi.

Mia derin bir nefes aldı. Hançerini bıraktı. Suskun Dilsizce konuşmaya başladı. Parmakları öyle hızlı hareket ediyordu ki Mia onu takip etmekte zorlanıyordu.

sana yardım edeyim.

Mia oğlandan daha beceriksiz el hareketleriyle cevap verdi.

ne için yardım edeceksin?

Oğlan fokurdayan karışımları, şişeleri, yoğuşturucuları ve kavanozları işaret etti. Mia oğlanın kan kırbacındaki halini hatırladı. Sessiz çığlıklar atarken ortaya çıkan dişsiz damaklarını. Gözlerini oğlanın gözlerinden ayırmadan el hareketleriyle sordu.

neden?

Suskun duraksadı. Kusursuz alnında bir çizgi belirdi.

seni izliyordum

buraya ait değilsin

Kaş çatma sırası Mia'ya gelmişti. Kafası karışmıştı. Hakarete uğramış gibi hissetti.

ne demek bu?

Oğlanın usta parmakları sessizlikten sözcükler üretmeye devam etti.

kırbaçtan sonra

iyi olup olmadığımı

bir tek sen sordun

başka kimsenin umurunda olmadı

Suskun, başını iki yana salladı.

sen buraya ait değilsin

Mia yüzünü buruşturdu.

ama sen aitsin, öyle mi?

Oğlan başıyla onayladı

diğerleri kadar çirkinim.

Mia'nın kafası iyice karıştı. Fokurdayan camların ve ölümün tatlı kokusunun etrafından dolaşıp oğlanın karşısında durdu ve ellerini tutarak fısıldadı.

"Suskun, sen neden bahsediyorsun? Çirkin olmak kim, sen kim?"

Oğlan bu söze gerçekten güldü. Ses telleri kullanılmamaktan körelmişti, gülüşü gıcırtı gibi çıktı. Elini ağzına kapayıp öne eğildi ama Mia yay biçimindeki dudakların arkasındaki dişsiz damakları sadece bir an da olsa gördü. Gözlerinin arkasındaki çatlakları.

"Sana ne oldu?" dedi usulca.

Oğlanın bakışları içine işledi sanki. Gözleri, güneşten kavrulan göğü andırıyordu.

köleydim.

"Ama köle damgan yok."

güzel kalmamızı sağladılar.

"... sağladılar derken?"

hazhane

Oğlanın sözcükleri işaretlerle anlatmasını izlerken Mia'nın içi buz kesti. Ne demek istediğini hemen anlamıştı. Suskun'un nereden geldiğini. Daha önce kimin malı olduğunu ve neden bütün dişlerini söktüklerini.

"Ah, Tanrıçam," diye soludu. "Çok üzüldüm, Suskun."

anladın mı?

Oğlanın dudakları gülümsemeye benzer bir şeyle kıvrıldı.

sen buraya ait değilsin.

Mia'nın gözleri kaynayan sıvıda ve ölü sıçan, çürük ve pas kokan havada dolaştı.

ama iyilik iyilik getirmeli.

hele böyle bir alanda.

Oğlan elini pantolonunun cebine atınca, Mia bir an kendini yine gömleğinin koluna uzanırken buldu. Etraflarındaki karanlık titriyordu. Fakat Suskun gizlenmiş bir sustalı yerine, siyah deri kaplı bir defter çıkardı. Rastgele bir sayfayı açtı. Mia sayfada şifreli notlar gördü: Elberti dizisinin bir varyasyonunun yazarın kendi uydurduğu bir şeyle karıştırılmış hali. El yazısını tanımıştı. Şifreyi de.

"Bu Carlotta'nın defteri," dedi.

Oğlan başıyla onayladı.

"Nereden aldın?"

Suskun başını yana yatırdı.

söyledim ya

izliyordum.

Mia'nın kalp atışları hızlandı; sayfaları çevirirken pek çoğunun kurumuş kan lekeleriyle kaplı olduğunu gördü. Sonlara yakın bir sayfa tamamen koparılmıştı. Teninin altında bir öfke kabarmaya başladı ama bu duyguyu kontrol altında tutmaya çalıştı. Nedensiz yere patlamanın bir anlamı yoktu. Suskun ona yardım teklif ediyordu. Carlotta'nın notlarını onu öldürmeden de almış olabilirdi. Geldiğinden beri Kilisede sinsi sinsi dolaşıp duruyordu. Ancak genelde doğru cevap en basit cevap olurdu.

Yavaş yavaş ve dikkatle, "Suskun," diye fısıldadı. "... Lotti'yi sen mi öldürdün?"

Oğlan önce Mia'nın gölgesine baktı. Sonra gözlerine.

ne önemi var?

Mia'nın yumrukları sıkıldı. Gözü döner gibi oldu.

"Önemi var çünkü o benim arkadaşımdı!"

Oğlan başını iki yana salladı. Üzgün olduğu bile söylenebilirdi.

bu duvarların arasında sadece bir arkadaşın var.

carlotta değil

tric ya da ashlinn de değil

ben de değilim

Suskun gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Mia onun müttefik olmadığını anladı. Bu, Ah, bu tuhaf oğlandan gelen bir saygı ya da imrenilecek bir arkadaşlık nişanesi değildi. Ödenen bir borçtu, hepsi bu. İyiliğe iyilik. Böyle bir yerde bile. Ve Suskun'un parmakları hareket etmese de sözcükler gözlerinde yüzüyordu.

İster al, ister alma.

Mia defteri oğlanın elinden aldı. Suskun başını hafifçe öne eğince perçemleri ürkek mavi gözlerinin üstüne düştü. Sonra bir güneşışını kadar sessiz, olduğu yerde dönüp kapıya yöneldi. Çift kanatlı kapıyı tek eliyle itmek üzereyken Mia onu durdurdu.

"Suskun."

Oğlan döndü. Bekledi.

"Neden bu notları kendin kullanmıyorsun? Sınıfın birincisi olmak istemiyor musun?"

Suskun, başını yana yatırdı. Manidar bir gülümsemeyle Mia'ya baktı.

Ve tek ses etmeden çıkıp gitti.

Carlotta'nın şifresini çözmek Mia'nın saatlerini aldı. Sadece hayalet korosunun yarenliğinde, karalamaların arasından parçaları birleştirmeye de saatler harcadı. Kayıp sayfa esrarını koruyordu ama sonuçta bir önemi yoktu. Mia'nın aklına Suskun'un, onun Diamo'ya çevirdiği numaranın aynısını kendisine çeviriyor olabileceği geldi. Ama işin aslı, Mia zaten çözüme tadını alacak kadar yaklaşmıştı ve belki de bulmacayı kendi başına çözmesine sadece birkaç saat kalmıştı. Suskun'un onu kendi oyunuyla dolandıracak kadar aptal olduğunu hiç sanmıyordu. Dört eksik parçayı Carlotta'nın düzgün el yazısıyla kâğıda döktüğü düşüncelerin arasında buldu; elinin altından sürekli kayan kilidi açacak anahtarı da.

Bundan emindi.

Mia solüsyonu üç şişeye damıttı. İkisini bir çift fare üstünde harcayıp üçüncüyü kendine ayırdı. İki saat sonra Örümceköldüren kapıları itip Mia'yı ışıldayan cam sarayların arasında otururken bulduğunda, tüylü arkadaşları kafeslerinde uyuyordu.

"Erkencisin, Çömez," dedi Şahit. "Yoksa geç kalmışsın mı demeliyim?"

Kız cevap olarak içi puslu bir sıvıyla dolu cam deney şişesini havaya kaldırdı. Örümceköldüren yeşim renkli elbisesini hışırdatarak yanına geldi. Saçlarını omzunun arkasına atıp Mia'nın elindeki şişeye baktı. Siyaha boyalı dudakları meraklı bir tebessümle kıvrıldı.

"Nedir o?"

"İmkânsızın cevabı."

"Emin misin?"

Mia ayaklarına baktı. O anda Müşfik Kedi yanında olmasa bile korkmayacağından hiç şüphesi yoktu.

Örümceköldüren'e gülümseyerek baktı.

"Bunu anlamanın tek bir yolu var, Şahit."

Duyuru sabah kahvaltısında yapıldı. Örümceköldüren'den bekleneceği üzere, herhangi bir tantana ya da özel övgü yoktu. Şahit, Kiliseüyelerinin ve çırakların toplanmasını bekledi, usulca Mia'nın yanına gitti ve göğsüne bir broş iğneledi. Demirağacından küçük iğne, koyu renkte cilalanmıştı.

Bir kurtörümceği.

Çömezler aralarında fısıldaştılar. Örümceköldüren eğilip Mia'nın alnına siyah bir öpücük kondurdu.

"Tebrik ederim," dedi.

Hepsi bu kadardı.

Mia, Ash'ın sırıtarak uzattığı elini gülümseyerek sıktı. Kızın ona dokunmasına izin vermekle aptallık ettiğini hemen fark edince bütün ceplerini yokladı ve Örümceköldüren'in broşunun hâlâ yerinde olduğundan emin oldu. Ashlinn gözlerini devirerek kıkırdadı ve tek kelime etmeden yemeğine döndü. Mia masanın ucuna bakınca Jessamine'in gizlemeye bile gerek görmediği bir nefretle kendisine baktığını gördü.

"Pekâlâ," dedi Avcı, Kilise havarilerinin masasından kalkarken. "Örümceköldüren ödülünü bahşetmeyi uygun gördüğüne göre artık biz de aynısını yapabiliriz?" Şahit her zamanki çapkın gülümsemesiyle Aalea'ya döndü. "Güzellik yaştan önce gelir, değil mi, Şahit?"

Aalea başını usulca sallayarak itiraz etti. "Çömezlerin Mezar'a gideceği son bir yokgece daha var. Ben favorimi ahirdöngü ilan edeceğim."

"Nasıl istersen," dedi Avcı Şahit eğilip onu selamlayarak. "Benim yarışmama gelince, Cepler sanatında hiçbir çömezin şu andaki lideri geçemeyeceğinden eminim. Katılımcılar arasında itirazı olan yoksa tabii?"

Ashlinn arkasına yaslandı ve çalıntı bir tahtta oturan bir kraliçe gibi gülümsedi. Diğer çömezlerin yüzü asılmıştı ama Avcı doğru söylüyordu. Liderlik tahtasına bakıldığında, Ash, Suskun'dan doksan puan öndeydi ve diğerleri yakınından bile geçmiyordu. Yarışma bitmiş sayılırdı.

"Çömez Ashlinn," diye başladı Avcı. "Bu görevi üstlendiğim günden beri bu salonlarda görülen en cesur hırsızlık gösterisi için tebriklerimi..."

Suskun ayağa kalkınca, Şahit'in cümlesi yarıda kaldı.

"Çömez?" dedi Avcı, kaşlarını çatarak.

Suskun tek kelime etmeden Gök Mihrabı'nı boydan boya geçti. Avcı'nın karşısına dikilip elini cebine attı ve onu selamladıktan sonra açık avcunu Şahit'e uzattı. Çömezler oğlanın elinde ne tuttuğunu görmek için yerlerinden kalktılar. Mia siyah bir ışıltı görür gibi oldu. Gümüş bir zincir.

Oğlanın avcundaki nesneyi tanıyınca nefesi kesilir gibi, "Çene aşkına," dedi.

Ash, "Olamaz..." diye tısladı.

Suskun, Muhterem Rahibe'nin obsidiyen anahtarını avcunda tutuyordu.

Çene aşkına, o anahtarı Rahibe Drusilla fark etmeden nasıl çalmıştı?

Mia, Kilise üyelerinin masasına baktı. Anahtarını Suskun'un avcunda gören Drusilla'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı; eli hızla göğsüne gidip cüppesinin katlarının arasını yokladı. Ancak birkaç saniye sonra dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Sevgili Şahit," diye seslendi. "Korkarım kandırılıyorsun. Oğlan kılığına bürünmüş bir tilki ha?"

Muhterem Rahibe elini kaldırdı. Başparmağı ile işaretparmağının arasında gümüş bir zincire takılı, obsidiyen bir anahtar duruyordu.

"Biliyordum," dedi Ash iç çekerek. "O şeyi çalmış olması imkânsız."

"Aha." Fareci sırıtarak Suskun'un önünde eğildi. "İyi numara, Çömez ama korkarım, burada madrabazlığa puan vermiyoruz. Avcı hakiki parçalar dışında hiçbir şeyi kabul etmez."

Suskun gülümsedi. Anahtarını Avcı'nın avcuna bırakıp Kilise üyelerinin masasına gitti. Aalea'nın dudaklarında kurnaz bir gülümseme vardı; Solis ve Örümceköldüren bile keyiflenmiş görünüyorlardı. Açık tenli oğlan, Rahibe Drusilla'nın önünde durdu ve bir eliyle Dilsizce bir şeyler işaret ederken, diğer elini ona uzattı.

alabilir miyim?

Drusilla'nın kaşları hafifçe çatıldı ama anahtarı vermeye arzı oldu. Suskun çok uzatmadan anahtarı ayaklarının dibine atıp çizmesiyle ezdi. Topuğunu kaldırınca, doğru kupayı buldurmaca oynatan bir sokak düzenbazı tavrıyla teatral bir hareketle yeri işaret etti. Mia anahtarın Suskun'nun çizmesinin altında tuzla buz olduğunu gördü.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı Ash.

Mia, "Kil..." diye soludu.

Rahibe'nin yüzünde şaşkınlık vardı. Avcı'nın da. Orada bulunan bütün çömezlerin. Oğlan, Drusilla'nın boynundan kolyesini çakmakla kalmamış, yaşlı kadının anlamayacağı kadar mükemmel kopyasıyla değiştirmişti.

Salona derin bir sessizlik çöktü. Suskun, Ash'e dönerek elini göğsüne koydu ve eğildi. Mia oğlanın boğazına atılmasını bekleyerek Ash'e baktı. Oysa Ash, biri kasabın kancalarıyla karnını deşmiş gibi bakıyordu. Gözlerinde hayal kırıklığıyla ağabeyine bakarak yerine çöktü. Tric'e yenildiğinden beri ortalıkta hayalet gibi dolaşan Osrik de en az kız kardeşi kadar sersemlemiş ve olanlara bakakalmıştı.

Diğer çömezler Suskun'un gösterisine hayran kalmıştı. Avcı alkışlamaya başladı, sonra Şahit Aalea ve Örümceköldüren de ona katıldılar. Solis ve Muhterem Rahibe de. Avcı, liderlik tahtasına gidip oğlanın adının yanına yüz puan daha ekleyerek onu birinci sıraya yükseltti. Rengi Mia'ya bayılacağını düşündürecek kadar atmış olan Ash'e özür diler gibi bakarak, birincilik iğnesini Suskun'un gömleğine iğneledi. Küçük demirağacı broş kendi içine kıvrılmıştı ve cilalı siyah gözleri vardı.

Bir fare.

"Cepler sınıfının birincisi," dedi Avcı. "Tebrikler."

Lotti'nin notlarına bu yüzden ihtiyacı yoktu. Drusilla'nın anahtarı ondaydı.

Mia ellerini kaldırıp alkışlamaya başladı. Ama Ashlinn'e bakınca elleri taş kesildi. Kılıçlığa kabul edilmek, Mia için olduğu kadar Ash için de önemliydi. Ash ve ağabeyi yıllarca babaları tarafından eğitilmişlerdi. Ana'nın uğrunda sakat kaldıktan sonra evlatlarının onun yerini almasını her şeyden çok isteyen eski bir Kılıç tarafından. Nasıl bir baskı altında olduklarını hayal etmek zor değildi. Babalarının fedakârlığının –kılıçkolunun, gözünün, Tanrıça aşkına, erkekliğinin– bir şeye değdiğini görme arzusunun büyüklüğünü.

Ve şimdi, ikisi de Kılıçlığa kabul edilecek gibi görünmüyordu.

Ash, "Keçi âşığı, katır emen, domuz beceren fahişe dölü," diye homurdandı. Kız Mia'nın odasında durmadan volta atarken, Mia yastıkların arasında oturuyordu. Son sigaralarından biri dudaklarının arasındaydı. Çalıntı altınşarabın sonu Mia'nın komodinin üstündeki iki bardakta, el sürülmemiş halde bekliyordu.

"Tanrıça aşkına, bunu nasıl başardı?" dedi Ash.

Mia, "Akıllı biri," diyerek omuz silkti. "Kimsenin ondan beklemeyeceği kadar akıllı. Dokuz çandan sonra kasten yakalanmış bile olabilir."

"Bilerek mi kırbaç cezası aldığını düşünüyorsun?"

"Belki. Hödüğün teki olduğunu düşünmemiz için."

"Öyleyse, çok işe yaradı."

Mia sigarasından derin bir nefes çekti. "Aynen öyle."

"Ve ben bittim." Ash yüzünü buruşturarak volta atmaya devam etti. "Avcı'nın yarışmasını ben kazanacaktım. Ve gidip salak gibi kaybettim. Lord Cassius'un kabul törenine gelmesine *iki döngü* kaldı. Sen ziyafette diğer Kılıçlarla Ana'nın sütünü yudumlarken ben Elliğe alınacak diğer gereksizlerle takılmak zorunda kalacağım. Tabii beni büsbütün gözden çıkıp Ana'ya kurban etmezlerse."

Mia sigarasından bir nefes daha çekerken duman yüzünden gözlerini kıstı. "Bu durumda bütün yokgeceyi bunun için söylenerek geçirmen en iyisi olur."

Ash öldürücü bir bakışla Mia'ya döndü. "Anlayışlı tavrın için minnettarım, Corvere. Teşekkürlerimi kabul et."

"Anlayışı siktir et," dedi Mia gülümseyerek. "Bana gel, çözümü kap."

Ash ellerini havada salladı. "Çöz bakalım o zaman."

"Aalea henüz birinciyi ilan etmedi, Ash."

"Peki, benim kazanma şansım nedir?"

"Volta atarak odamın zeminine delik açmaya devam edersen, sıfır. Ama Mezar'a gidip özellikle ağız sulandıracak bir sır kaparsan..."

"Samanlıkta iğne aramak desene."

"Pekâlâ, iğne aramak, burada oturup dua etmekten iyidir, değil mi?"

Ash cenkörgülerinden birinin ucunu ağzına soktu. Dalgın bir tavırla ısırdı.

"Seninle geleceğim," dedi Mia.

Ashlinn bunu duyunca başını kaldırdı. "Tric'ten kaçmak için fırsat kolluyorsun demek?"

"Bunun Tric'le ilgisi yok."

"Öyle olduğundan eminim."

Mia bir hareket çekti. Viskisini tek yudumda içti. "Haydi, işe koyulalım."

Ash yüzünü buruşturarak başını salladı. "Bence yalnız gitsem daha iyi olur."

"İki kulak bir kulaktan daha iyi olmaz mı?"

"Öyle." Ash omuz silkti. "Ve teklifin için teşekkürler. Sadece... doğru gelmiyor. Kendi başıma yapamıyorsam belki de burada olmayı hak etmiyorumdur."

Mia başıyla onayladı. Şakalarının ve gülücüklerinin arkasına saklasa da Ash gururlu bir kızdı. Yetenekleriyle gurur duyuyordu. Babasıyla ve mirasıyla da. Mia bir başkasının eteğine tutunarak kabul edilmeyi neden istemediğini anlayabiliyordu. Bu yüzden yatağından kalktı ve arkadaşına sımsıkı sarıldı.

"Tanrıça yanında olsun. Çok dikkatli ol."

Ash de Mia'ya sarıldı; hem de yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sıkarak.

"Biliyor musun, Diamo'yla olayından sonra, buradakiler seni acımasız bir hatun olarak belleddiler. Ama ben öyle olmadığını biliyorum. Biri sevdiklerinin canını yaktığında, onu affetmezsin. Ama bütün bunların altında sen de iyi bir kızsın, Corvere."

Mia, Ash'in yanağına bir öpücük kondurdu ve gülümseyerek, "Kimseye söyleme," dedi. "Korumam gereken bir itibarım var."

"Ben ciddiyim. Bazen böyle bir yerde ne aradığını merak ediyorum, Mia."

"Ne zamandan beri bana Mia demeye başladın?"

"Çok ciddiyim," dedi Ash. "Emin olmalısın."

"Neden?"

Ash arkadaşının gözlerine baktı. Gülümsemesi tamamen silinmişti.

"Ahir akşam burada olmayı gerçekten istediğinden."

"Başka nerede olacaktım ki?"

Ash daha fazlasını söyleyecek gibiydi ama bakışları sertleşti ve kendini tuttu. Kolları Mia'nın belinde, bir süre daha kaldı. Dudakları aralandı. Gözbebekleri büyüdü. Sonra kollarını çözdü, kapıdan çıktı ve hatibi bulmak için harekete geçti. Mia kapıyı arkasından kapayıp yatağına döndü. Elindeki sigaranın yanışını izledi.

Ash neden bahsediyordu? Mia onca emeği bunun için vermişti. İstediği tek şey buydu. Bunca yıl, onca kilometre, mücadele. Buraya gelmek için yaptıkları, bu

kanlı yolda aldığı canlar. Elleri kana bulanmıştı. Ama şimdi Kılıçlığa kabul edilmeye sadece bir adım uzaktaydı.

Remus'un gırtlağına bir adım daha yaklaşmıştı.

Duomo'nun kalbine. Scaeva'nın kafasına.

O zaman hepsine değecekti, öyle değil mi?

Değerdi, değil mi?

Ayaklarının dibinde siyah bir şekil belirdi. Kış ağaçlarının arasında esen rüzgârı andıran bir fısıltıyla,

"... *ahirdöngü*..." dedi.

Mia başını evet der gibi salladı.

"Ahirdöngü."

31. BÖLÜM

DÖNÜŞMEK

Mia o akşam ölü gibi uyudu. Öğle yemeğine yakın bir saatte kapının tıklatılmasıyla uyandı ve diğer taraftan bir El'in alçak sesini duydu.

"Bir saat sonra Methiyeler Salonu'nda ol, Çömez."

Mia acele etmeden giyinip Gök Mihrabı'na gitti. Masalar ve sandalyeler boş, Sükût Dağı hiç olmadığı kadar sessizdi. Mia'nın aklı kabul törenindeydi. Hakikatler sınıfını birincilikle tamamlamıştı ama Muhterem Rahibe onları başka sınavların da beklediğini ima etmişti. Methiyeler Sınıfı'nda onu ne beklediği ya da aşması gereken son engeller konusunda Mia'nın hiçbir fikri yoktu.

Salona giderken kütüphaneye uğradı. Vakanüvis Aelius her zamanki gibi eşikte durmuş, İADELER arabasını ayıklıyordu. Tek kelime etmeden kulağının arkasından eksik etmediği sigarayı alıp Mia'ya uzattı. İkili duvara yaslanıp gözlerini aşağıdaki raf denizine diktiler. Mia kendine izin verse, aşağıda kaç ömür geçirebilirdi? Bu gölgeler ve kan denizini arkada bırakıp o sonsuz sayfalarda kaybolmak çok daha kolay olmaz mıydı?

"Kabul töreni kapıya dayandı, ha?" dedi Aelius.

Mia başıyla onaylayarak kusursuz bir çember biçiminde, çilek kokulu bir duman üfledi.

"Pekâlâ," dedi Aelius omuz silkerek. "Bütün iyi şeylerin..."

Mia dudaklarındaki şekeri yaladı. "Sizden istediğim kitabı bulamadınız, değil mi?"

Vakanüvis başını hayır anlamında salladı. "Ama evveldöngü yepyeni bir kanat keşfettim. Binlerce kitap. Milyonlarca sözcük. Belki orada darkinler hakkında bir şeyler vardır."

Mia aşağıdaki kelimelere baktı. İç çekti.

"Burası çok güzel bir yer. Bir yanım ebediyen burada kalmak istiyor."

"Ne dilediğine dikkat et, küçük hanım."

"Biliyorum," dedi Mia. "Çim her zaman daha yeşildir. Yine de size gıpta ediyorum, Aelius."

"Yaşayanlar ölülere gıpta etmez."

Mia yaşlı adama baktı. Alnında bir çizgi belirdi. Aelius'u kütüphane dışında hiç görmediğini fark etti. Onu Gök Mihrabı'nda yemek yerken ya da bir kez bile eşiği aşıp Kilise'ye girerken görmemişti. Sigarasına baktı. Daha önce hiç görmediği markasına.

Artık böyle yapmıyorlar.

Kutlu Ölümün Anası'nın kütüphanesi.

Bir ölüler kütüphanesi.

"Siz..."

"Ana her zaman ihtiyacı olanı tutar," dedi yaşlı adam.

Mia içi ürpererek bakakaldı. Kalbi dehşet ve hüzünle dolmuştu.

"Kitap kurduyla karşılaştığımız döngüde ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Aelius.

"Belki de burada olmamam gerektiğini söylemiştiniz."

Aelius sigarasından derin bir nefes çekti. Sessiz karanlıkta birbirini kovalayan bir dizi duman halkası üfledi. "Yeni kanada bir bakayım. Darkinler hakkında bir şey bulabilirsem, odana gönderirim. Ya da başka bir yere. Olmak istediğin orasıysa."

Mia gri duman bulutunun arasından kaşlarını çatarak adama baktı.

"Methiyeler Salonu'nda bol şans, küçük hanım," dedi. "İyi iş çıkaracağından eminim."

"Teşekkürler, Vakanüvis."

Aelius sigarasını duvara bastırıp söndürdü ve kalan kısmını cebine koydu.

"Gitsem iyi olur. Çok fazla kitap var."

"Çok az yüzyıl."

Aelius bu sözü üstüne Mia'ya baktı. O bulanık mavi bakışında boş ve korkunç bir şey vardı. Ama omuz silkti ve merdiveni topallaya topallaya inip sonsuz rafların arasında kayboldu.

Karanlık onu bütün halinde yuttu.

Tanrıça'nın gölgesinde üç çırak duruyordu.

Gece Ana taş gözleriyle onlara tepeden bakıyordu.

Mia oraya gittiğinde Tric ve Suskun beklemedeydi ve vitraylı camdan süzülen ışığın kıyısında birkaç El duruyordu. Hayalet koronun ilahisi eşliğinde, cüppeli bir karaltı Mia'ya kaideye kadar eşlik etti. Mia yan gözle bakınca çilek sarısı bukleleri gördü.

"Dost Naev," diye fısıldadı.

Kadın elini sıktı. "Bol şanslar. Sıkı dur."

Mia, Tric'in yanındaki yerini aldı. Oğlanın inatla onu görmezden geldiğini fark etmişti. Kafasının içinde bir gölgenin sesinin yankılandığını duydu.

"... *en iyisi bu, mia...*"

Üç çömez toplanmıştı. Hakikatler, Şarkılar ve Cepler'in galipleri. Mia, Aalea'nın yarışmasını kimin kazandığını, Şahit'in imtiyazını kazanmak için ne tür bir sır gerektiğini merak ediyordu. Arkasında ayak sesleri duydu. Dönüp bakınca Jessamine'i görmemek için dua etti. Derin bir nefes alıp omzunun üstünden arkaya baktı. Ve orada, ışığın kıyısında Ashlinn'i gördü. Yeni örülmüş cenkörgüleri ve karanlıkta ışıldayan gözleriyle. Gömleğine demirağacından küçük bir broş tutturulmuştu. Gülen bir soytarı suratı.

Ash sırıtarak, "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi.

Mia'ya göz kırpıp kaideye tırmandı ve Suskun'un yanındaki yerini aldı. Mia şaşkındı. Ash nasıl bir sır getirmişti acaba? Nasıl bir sır...

"Çömezler."

Mia sırtını dikleştirip gözlerini önüne çevirdi. Salonu'nun iç kısmındaki bir odaya açılan çift kanatlı kapı sessizce açılmıştı. Uzun, siyah bir cüppe giymiş bir El, elinde açık bir parşömen rulosuyla eşikte bekliyordu. Muhterem Rahibe Drusilla da yanı başındaydı.

"Hepinizi tebrik ederim," dedi yaşlı kadın. Hepiniz bu kilisenin dört dersinden birinde ustalık ve diğer alanlarda hatırı sayılır yetkinlik düzeyi sergilediniz. Bu yılki grubun çömezleri arasında Kılıç olarak kabul edilmeye en yakın isimler sizlersiniz. Ancak Lord Cassius sizi bu çemberin sırlarına kabul etmeden önce, önünüzde son bir sınav daha var."

Yaşlı kadın döndü ve bir siyah kumaş girdabı içinde kapıların arkasında gözden kayboldu. Parşömen rulosunu tutan El öne çıktı.

"Çömez Tric?"

Tric derin bir nefes alarak bir adım önce çıktı. "Benim."

"Benimle gel."

Mia, oğlanın Naev'le birlikte uzaklaşmasını izledi. Onu ne bekliyordu acaba? Son ayrılıklarının hatırasını bir kenara itmeye çalıştı. Onu incittiği için hissettiği suçluluk, Tric'in gözlerindeki öfke... O kapının arkasında ölüm bekliyorsa, aralarındaki kırgınlığı gidermek isterdi. Oysa Tric arkasına bile bakmadan eşikten geçmiş ve kapılar arkasından sessizce kapanmıştı. Mia gölgesindeki Müşfik Kedi'nin, etrafında her an biraz daha büyüyen korkuya doğru çekildiğini hissedebiliyordu. Suskun'a baktı. Ashlinn'e. Kızın babası bundan sonra onları neyin beklediği konusunda bir şey söylemiş miydi acaba?

Üçlü heykelin gölgesinde sessizce bekledi. Dakikalar geçti. Yıllar gibi gelen dakikalar. Tek ses o hiç susmayan hayalet korosunun sesiydi. Sonunda kapılar açıldı ve Tric göründü. Çenesi gergin, yüzü biraz solgundu. Görünüşte bir hasar yoktu. Mia'yla göz göze geldiklerinde, kız oğlanın yüzünden tatsız bir ifadenin geçtiğini gördü. Bir an bir şey söyleyeceğini sandı. Ama Tric diğerlerine tek kelime etmeden, dönen merdivenden yukarı çıkarılıp gözden kayboldu.

Ash doğruca karşıya bakıyordu. Neredeyse dudaklarını hiç kıpırdatmadan, fısıldadı.

"Metin ol, Corvere."

"Çömez Mia."

Çift kanatlı kapıdaki El heyecanla ona bakıyordu. Müşfik Kedi gölgesinde mırladı. Mia yumruklarını sıkarak bir adım öne çıktı.

"Evet?"

"Benimle gel."

Mia kaideden indi. Naev yine yanındaydı, Tric'e olduğu gibi ona da eşlik ediyordu. Eşiğe varınca Mia'nın eline dokundu. Başını hafifçe eğdi.

"Metin ol, Mia Corvere," dedi. "Dayan."

Mia kadının gözlerine baktı ama ne demek istediğini sorma şansı yoktu. Kız döndü, karanlık taşların çevrelediği uzun geçitte El'i takip etti. Tek ses yumuşak ayak sesleriydi; koronun sesi, arkalarından kapanan kapının diğer tarafında kalmıştı. Geçidin sonunda, dört tarafı kemerli, vitraylı pencerelerle süslü, geniş kubbeli bir oda vardı. Pencerelerde soyut desenler, kıvrılıp bükülen kan kırmızısı sarmallar çalışılmıştı; yerde on iki ışık şeridi üst üste düşüyordu.

Mia odanın ortasında Muhterem Rahibe'yi gördü. Cüppesinin içinde ellerini kavuşturmuştu ve yüzünde o sabırlı, anaç gülümseme vardı. Boynundaki obsidiyen kolye, göğsü inip kalktıkça ışıldıyordu. Mia, gözleri gölgeleri tarayarak ve başının arkasındaki olmayan gözlerin varlığına sevinerek, dikkatle yaklaştı.

Drusilla'nın önündeki zeminin ıslak olduğu gözünden kaçmadı.

Yeni ovulmuş gibi.

"Selam olsun, Çömez."

Mia yutkundu. "Muhterem Rahibe."

"Bu, kabul töreninden önceki son sınavın. Hazır mısın?"

"Sanırım bu, sınavın ne olduğuna bağlı."

"Basit bir şey. Bir anda olup bitecek. Sizi güneşışığını altı dilime bölecek kadar iyi biledik. Ancak seni daha derin gizemlere kabul etmeden önce, önce kalbinde ne attığını görmeliyiz."

Mia Tanrımezarı'ndaki işkence hücresini düşündü. Lord Cassius'un sadakat testi için onu döven, yakan, neredeyse boğan "itirafçıları". O zaman çözülmemişti. Şimdi de çözülmeyecekti.

"Demir ya da cam," dedi Mia.

"Kesinlikle."

"Bu sorunun cevabını zaten vermedik mi?"

"Sadakatini ispatladığın doğru. Ancak Ana'nın Kılıcı olarak hizmet edeceksen, onun tüm renklerindeki ölümle yüzleşmelisin. Kendi ölümün bu ölümlerden yalnızca biri. Bu da başka bir tanesi."

Mia gölgelerin arasından ayak sesleri duydu. Siyahlar içindeki iki El'in debelenen bir karaltıyı sürükleyerek getirdiklerini gördü. Bir oğlan. Onlu yaşlarında. Gözleri kocaman büyümüş. Yüzünde gözyaşı izleri. Elleri ve ağzı bağlı. Eller oğlanı ışığın merkezine getirip Mia'nın önünde diz çökmeye zorladı.

Kız, Muhterem Ana'ya baktı. Yüzünde yine o tatlı, anaç gülümseme vardı. Kenarları kırışmış o sevecen, yaşlı gözler.

"Bu çocuğu öldür," dedi yaşlı kadın.

Üç kelime. Her biri bir ton ağırlığında.

Dünya durdu. Karanlık Mia'nın üstüne kapanır gibiydi. Omuzlarına çöken ağırlık onu aşağı çekiyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Görmekte.

"Ne?" diyebildi.

"Bu cemaate hizmet ederken, zaman zaman masumların canına kıyman istenebilir," dedi Drusilla. "Bir çocuk. Bir eş. İyi yaşamış bir adam. Nedenini sorgulamak sana düşmez. Ya da kim olduğunu. Ne olduğunu. Sana sadece hizmet etmek düşer."

Mia oğlanın korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerine baktı.

"Aldığımız her can bir duadır," dedi Drusilla. "Her ölüm, Her Şey ve Hiçbir Şey Olan Efendimize bir adaktır. Kutlu Ölümün Anası'na. Ana, Bakire ve Ailemizin Reisi. O seni işaretledi, Mia Corvere. Sen onun hizmetkârısın. Havarisi. Hatta belki de Seçilmişi."

Yaşlı kadın avcunda tuttuğu hançeri uzattı. Mia'nın gözlerine baktı.

"Ve bu oğlanın gırtlağını kesersen, O'nun Kılıcı olursun."

Sonsuz kadar uzun, bir an kadar kısa. Kız o renkli, kan kırmızısı ışıkta kıpırdamadan durdu. Zihninin çarkları hızla dönüyor, kalbi son hızla atıyordu. Kafasının içinde hiç dile getirilmemiş sorular dans ediyordu.

Cevaplarını zaten bildiği sorular.

"Kim bu çocuk?"

"Hiç kimse."

"Ne yaptı?"

"Hiçbir şey."

"Onu neden öldüreyim?"

"Çünkü biz öldürmeni istiyoruz."

"Ama..."

"Demir mi cam mı, Mia Corvere?"

Mia, Drusilla'nın elindeki hançeri aldı. Keskinliğini kontrol etti. Bunun yeni bir kandırmaca olabileceğini, bıçağın belki de hileli olduğunu, tek yapması gerekenin *iradesini* göstermek olduğunu, o zaman her şeyin yoluna gireceğini düşünerek. Ancak bıçak parmağını kanatacak kadar keskindi. O güne kadar tuttuğu bütün bıçaklar kadar sağlam.

Bu bıçağı oğlanın göğsüne saplarsa, onu mezarına koyacağından hiç şüphesi yoktu.

"Kurt kuzuya acımaz," dedi Drusilla. "Fırtına boğulana merhamet etmez."

Kız ayaklarının dibindeki ıslak taşa baktı. O odaya girmeden önceki dakikalarda oradan neyin temizlendiğini çok iyi biliyordu. Tric'in bocalamadığını. Çözülmediğini.

"Hepimiz katiliz," diye fısıldadı. "Hepimiz birer katiliz."

Buraya kadardı. Onca yıl. Onca kilometre. Uykusuz geçen onca yokgece ve bitmek bilmez döngüler. O, bu yola baş koymuştu. Babasını asmışlardı. Onu annesinin kollarından koparıp bebek kardeşini öldürmüşlerdi. Evini, ailesini, dünyasını yok etmişlerdi.

Peki bütün bunlar, bu adsız oğlanı öldürmek için yeterli nedenler miydi?

Oğlanın canını alarak oradaki yerini garantileyecekti. Duomo'nun kalbini delip geçecek, Remus'un bağırsaklarını deşecek, Scaeva'nın gırtlağını boydan boya kesecek bir Kılıç olacaktı. Kızlar da biliyordu ya, üçü de ölmeyi hak ediyordu. Binlerce kez, tekrar tekrar ölmeyi. Çığlık ata ata. Yalvara yalvara. Ağlaya sızlaya.

Ama oğlan da ağlıyordu. Sümüğü dudağına kadar inmişti. Mia oğlana bakınca, oğlan öğürür gibi inledi. Başını iki yana salladı. Mia gözlerindeki sözcükleri görebiliyordu.

Lütfen.

Lütfen, yapma.

Mia, Rahibe Drusilla'ya baktı. Sevecen gülümsemesine. Yumuşak bakışlarına. Ayaklarının dibindeki ıslak taşa. Ve içinde bu oğlanı öldürmek için bir neden aradı. Birinin kardeşiydi. Birinin evladı. Mia'dan daha büyük değildi. Pislik ve kanın arasından derine iniyordu. En iyi niyetlerle döşenmiş bu yola adım attığı anda bir kenara ittiği ahlak anlayışının parçaları. Diamo'nun ölürken attığı çığlıklar kafasının içinde yankılanıyordu. Felsefe Taşı'nda katlettiği sayısız kadın erkek. Büyük Bazilika'nın merdivenlerinde parçaladığı Luminatii lejyonerleri.

Ben çeliğim, dedi kendine.

Hepsi bir saniye sürmüştü. Muhterem Rahibe'nin soğukkanlı bakışlarının altında, sadece bir saniye. Ve bir sonraki an, Mia oğlanın karşısında diz çökmüştü. Bıçağı gırtlağına dayadı. Kalbi göğüskafesinin içinde dört nala koşuyordu. Bir müridin söyleyeceği sözleri söyledi.

Ben çeliğim.

"Duy beni, Niah," diye fısıldadı. *"Duy beni, Ana. Bu et senin ziyafetin. Bu kan senin şarabın. Bu can, bu son, benden sana armağan. Onu bağrına bas."*

Yaşlı kadın gülümsüyordu.

Oğlan ağlıyordu.

Mia derin, titrek bir nefes aldı. Naev'in uyarısı kafasının içinde yankılanıyordu. Ve dehşet içinde, sonunda anladı. Sonunda duydu. Babasının asıldığı mazgallı siperlerin üstündeki forumda duyduğu gibi.

Müzik.

Hayalet korosunun ağıdı. Kendi nabzının gümbürtüsü. Bu zavallı oğlanın yumuşak hıçkırışlarının arasına giren kutsal bir haydutun alkışları, güzel bir konsül ve bozulmuş ve çürümüş bir dünya. Ve Mia o zaman anladı. Hep biliyordu. Onca kilometre, onca yıl, tozlu ciltler, kanayan eller ve zehirli bir kasvet boyunca hep bildiği gibi. Demir, cam ya da çelik; Mia'nın neden yapıldığının hiçbir önemi yokru. Asıl önemli olan bu oğlanı öldürdüğü zaman neye dönüşeceğiydi.

Scaeva ölmeyi hak ediyordu. Duomo. Remus, Diamo. Büyük Bazilika'daki o Luminatii askerleri Senato'nun savaş makinesinin araçlarıydı. Taş'taki erkekler ve kadınlar bile kaşarlanmış suçlulardı. Odasının karanlığında, çok zorlarsa, ölümlerinin haklı olduğuna kendini inandırabilirdi. Bu noktaya kadar öldürdüğü herkesin, aldığı onca canın –çığlıklar orkestrası ve o, kırmızı maestro– hepsinin bunu hak ettiğine inanabilirdi.

Ama ya bu çocuk?

Bu adsız, suçsuz çocuk?

Gerçek şuydu ki onu öldürürse kendisi de ölümü hak edecekti. Onca kilometre ve onca yıldır, intikam, avladığı canavara dönüşmek için yeterli neden değildi.

Mia bıçağını oğlanın gırtlağından çekti.

Yavaş hareketlerle doğruldu.

"Bunun için olmaz," dedi.

Drusilla demir sertliğine bürünen bakışlarla onu süzdü.

"Seni uyardık, Mia Corvere. Ya Ana tarafından işaretlenmişsindir ya da işaretlenmemişsindir. Bunda çuvallarsan, tamamen çuvallarsın. Mercurio'nun onca emeği, onun ayaklarının dibinde, bu duvarlar arasında çalıştığın onca döngü. Kan, ölüm, *hepsi* boşa gidecek."

Mia oğlanın gözlerine baktı. Birinin kardeşi. Birinin oğlu.

Elleri titriyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Dilinde kül tadı vardı.

Yine de...

"Boşa gitmeyecek," dedi.

Ve bıçağı ona geri verdi.

Odasında, karanlıkta yatıyordu. Yanındaki gölge tek kelime etmiyordu. Elindeki son sigarasıydı. Duman tüten ucundan, düşmeye hazır, uzun bir kül öbeği sarkıyordu.

Ona ne yapacaklardı? El olarak mı görevlendireceklerdi?

Kırbaçlayacaklar mıydı?

Öldürecekler miydi?

Her halükârda bir önemi yoktu. Artık asla Kılıç olamayacaktı. Kilisenin derin sırlarını asla öğrenemeyecek, kim veya ne olduğunun sırrını çözemeyecekti.

Hiçbir zaman Scaeva'nın canını almanın gerektireceği kadar keskin olamayacaktı. Scaeva artık onun için dokunulmazdı, tıpkı Mercurio'nun...

Mercurio...

O ne yapacaktı?

Ne diyecekti?

Kapısında bir anahtar sesi duydu. Hançerine uzanma zahmetine bile girmedi. Her kimse, umurunda değildi. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip gözlerini tavana dikti ve kıvrılıp bükülen gölgeleri seyre koyuldu.

Yumuşak ayak sesleri. Soğuk taşta bir bastonun tıkırtısı.

Karyolanın ayakucunda iki büklüm ve yorgun bir karaltı duruyordu.

"Haydi, eve gidelim, küçük Kuzgun."

Mia ıslak gözlerle yaşlı adama baktı.

Ah, Kızlar aşkına, o anda kendinden o kadar nefret ediyordu ki...

"Tamam, Şahit," dedi.

Yanına sadece birkaç parça eşya aldı. Mezarkemiğinden bir hançer. Kazanmak için çok ter döktüğü demirağacından yapılma broş. Kitaplarını ve Lotti'nin kan lekeli notlarını içine sımsıkı bağladığı su geçirmez deri. Başka hiçbir şey Kanlı Yürüyüşü yapamazdı. Mia başka hiçbir şeyi yanına alamazdı.

Naev sözcünün dairesine inen sarmal yolu Mia ve yaşlı adamla birlikte yürüdü. Ancak Adonai'nin alanına girmeyi reddetti.

"Bunu bir iki döngü düşünsün," dedi eşikten. "Kırgınlıklar zamanla iyileşir. Naev onu yeniden burada görmekten çok mutlu olacak. O yokken Naev onun için Muhterem Rahibe'yle konuşabilir. Son Umut yolculuklarında Naev'e eşlik edebilir. İyi bir ülkedir. İyi bir hayat. Belki onun istediği değil..." Odaya ve ilerideki sözcüye bakarak ekledi. "Ama hayat nadiren istediğimiz gibi olur."

Mia başıyla onayladı. Kadının elini sıktı. "Teşekkürler, Naev."

Adonai'nın odasına girdiler. Havada yoğun kan kokusu vardı. Sözcü kana bulanmış bir halde havuzun tepe köşesinde duruyordu. Bakışlarını yerden kaldırmadan Mercurio'yu selamladı.

Yaşlı adam Mia'nın daha önce hiç görmediği kadar yaşlı görünüyordu. Basamaklardan yürüyüşü yavaş ve eziyetli olmuş, her adımda bastonuna yaslanmak zorunda kalmıştı. Mia onun bu yürüyüşü bir daha yapacağını hiç düşünmediğini tahmin ediyordu. Onu –en iyi öğrencisini, hayal kırıklığını– almak için buraya geleceğini ve utançla Tanrımezarı'na sürükleyeceğini. Ancak anlaşılan Muhterem Rahibe Mercurio'ya Mia'nın kabul töreninde bulunmamasının daha iyi olacağını söylemişti. Örümceköldüren, imtiyazının ziyan olmasına öfkelenmişti. Lord Cassius'un zayıflığa ya da zayıf karakterli insanlara harcayacak zamanı yoktu ve diğerlerini kanıyla kutsamak için Dağ'a gelecekti. Mia ise Şahidiyle birlikte Mezar'a dönüp geleceğini uzun uzun düşünecekti. Dağ'a dönüp ömrünü bir El olarak hizmete adayabilirdi. Ya da başarısızlıkla yaşamanın kabul edilemez olduğuna karar verip meselenin icabına kendisi bakabilirdi.

Drusilla, Mia'nın hangi yolu seçmesini tercih ettiğini açıkça ifade etmişti.

Ve Tric'e veda etme fırsatı olmamıştı.

"Haydi, küçük Kuzgun," dedi Mercurio iç geçirerek. "Bu kahrolası havuzlara hiçbir zaman tahammül edemedim. Ne kadar çabuk girersek o kadar çabuk çıkarız."

Bir ses, "Bekle!" diye bağırdı.

Mia belki Tric onu geçirmeye gelmiştir düşüncesiyle yüreği yerinden oynayarak arkasına döndü. Oysa koridordan ona doğru koşan Ashlinn'den başkası değildi.

Göğsünde hayal kırıklığı ve sevinç birbirine karışırken, Ash kollarını omuzlarına dolayıp ona sımsıkı sarıldı. Mia da onu bütün gücüyle kucakladı.

"Veda etmeden mi gidecektin?" diye sordu Ash.

"Döneceğim," dedi Mia. "Birkaç döngü sonra."

Ash, Mia'nın eşyalarına manidar bir bakış attı. Hiçbir şey söylemedi.

"Seni gözüm bir yerden ısırıyor," dedi Mercurio. "Adın ne, evlat?"

"Ashlinn," dedi kız, "Ashlinn Järnheim."

"Torvar'ın kızı mısın yoksa? O yaşlı piç nasıl?"

"Yıllardır nasılsa öyle. Yarı kör. Sakat. Uzuvları eksik."

"Onu gururlandırdın, Ash," dedi Mia. "Diğerlerinin çuvalladığı yerde sen başardın."

"Sen çuvallamadın, Corvere," dedi Ash. "Bunu aklından bile geçirme."

Mia hüzünle gülümsedi. "Eminim."

"Ben ciddiyim." Ash arkadaşının elini sıktı. "Sen hiçbir zaman buraya ait olmadın, Mia. Daha iyisini hak ediyorsun."

Mia'nın gülümsemesi kayboldu. Kafası karışmış gibi baktı. Mercurio sabırsızlıkla homurdandı.

"Haydi, bu kadar kucaklaşma yeter. Gidelim."

Ash yaşlı adama yüzünü buruşturdu. Sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi Mia'ya baktı. Karanlık suya dalmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. Sonra yavaş hareketlerle eğildi, Mia'nın yüzünü ellerinin arasına alıp usulca dudaklarından öptü.

Uzun süren bir öpücük oldu. Ya da belki de yeterince uzun değildi. Ilık, yumuşacık ve baldan tatlı. Mia nasıl olduğuna karar veremeden bitmişti bile. Ash geri çekilip Mia'nın elini sıktı. Gözlerinde dile getirilmeyen milyonlarca kelime ışıldıyordu. Bir o kadarı da Mia'nın diline hapsolmuştu.

Sonunda, "Tric'e hoşça kal dediğimi söyler misin?" diye sordu.

Ash'in yüzü düştü. İç çekti. Başını tamam der gibi ağır ağır salladı.

"Söyleyeceğim. Söz veriyorum."

Mia arkadaşının elini bıraktı. Etrafındaki duvarlara baktı. Simgelere ve kana. Bütün bunları son görüşü olabilir miydi? Adonai'ye, Mercurio'ya, Ash'e baktı. Ve derin bir nefes alarak havuza girdi.

Kırmızı su etrafında çalkalanmaya başladı.

Mia gözlerini kapadı.

Ve düştü.

Ashlinn uzun süre orada, karanlıkta durdu. Olabilecekleri düşünerek parmak uçlarını dudaklarında dolaştırdı. Kanı seyreden Adonai'yi seyretti. Burada kas-

vetin ortasına sinmiş o ölümcül güzelliği. Kırmızı bir ağın merkezinde, iplerindeki en ufak titreşimi bile hisseden bir örümcek.

"Kılıçların Efendisi ne zaman gelecek, Yüce Sözcü?" diye sordu.

Adonai gözlerini kırpıştırdı. Kızın hâlâ orada olmasına şaşırmış gibi kafasını kırmızı sudan kaldırdı.

"Geldiği zaman, küçük Çömez," diye yanıtladı.

Ash gülümseyerek abartılı bir reverans yaptıktan sonra Sözcüye ait bölümden çıktı. Başparmaklarını kemerine takıp cenkörgülerinden birini dişleyerek sarmal merdivenlerini tırmandı. Çanlar ikiyi vurunca küfrederek adımlarını sıklaştırdı. Dağ'ın kalbinden hızla geçip Gök Mihrabı'nın devasa terasına çıktı.

Salon temizlenmiş, kabul töreni şöleni için hazırlanmıştı. Mutfaklar kalabalık ve gürültülüydü ama mihrpta kimse yoktu. Kuytu bir köşede korkuluğa yaslanıp karanlığı seyreden bir kişi dışında.

"Nasıl gidiyor, Tricky?"

Oğlan başını kaldırıp onu selamladı. Gözlerini yeniden aşağıda uzanan harabelere çevirdi. Uçsuz bucaksız güzel geceye.

"Buna bakmaktan hiç bıkmıyorum," dedi.

"Sağlam manzara," dedi Ash, yanındaki korkuluğa yaslanırken.

"Oz benimle konuşmak istediğini söyledi," diye mırıldandı Tric. "Mia hakkında."

"Bir iki döngülüğüne Tanrımezarına gitti. Kafasını toplamak için."

Tric iç geçirerek, "Hâlâ aklım almıyor," dedi. "Burada kalmak için en sağlam gerekçe onundu."

"Neredeyse."

"Son engelde tökezleyeceği aklımın ucundan geçmezdi."

"Belki de tökezlememiştir," dedi Ash omuz silkerek. "Belki de sadece atlamamayı seçmiştir. Kabul töreninde burada olmayacağına seviniyorum. Bir masumu öldürmemeye karar vermek, onu buradakilerden çok daha iyi bir insan yapar."

Tric kıza yan yan baktı. "Sen denemeyi geçtin. Bir masumu öldürdün."

"Çünkü benim burada olmak için Mia'dan daha iyi bir nedenim var, Tricky."

"Neymiş o neden?"

"Aile," dedi Ash.

"Mia da ailesi için buradaydı."

"Öyle," dedi Ash başını sallayarak. "Fark şu: Benim babam hâlâ hayatta. Taşaksız ve huysuz bir eski katilin ne kadar zorlayıcı olabileceğine şaşırırsın."

Tric kıs kıs gülerek tekrar karanlığa döndü. Ash yumuşak bir sesle konuştu.

"Mia sana hoşça kal dediğini iletmemi istedi."

"Dönecek," dedi Tric. "Onu yine göreceğim."

"Ben o kadar emin değilim."

"Eller cüppesi ona çok yakışabilir. Hem ne yapacak ki zaten? Her şeyden elini mi çekecek? Mia? Asla."

"Ah, Eller'e katılmaya karar verebilir. Ama yine de ben onu bir daha göreceğini sanmıyorum."

"Nedenmiş?"

Ash çok derin bir iç çekti. "Dediğim gibi, sende çok sağlam bir burun var, Tric. Ve bu akşamın giriş yemeğinin kokusunu almana izin veremem."

"Sen neden... hırrk."

Tric gözlerini kırpıştırarak Ash'in elindeki hançere baktı. Bıçak kırmızıya bulanmıştı. Ash bıçağı göğsüne bir kez daha saplarken, Tric gömleğinin önüne gittikçe yayılan lekeye bakakaldı. Bir kez daha. Bir kez daha. Gözleri fal taşı açılırken inleyerek kızın gırtlağına uzandı. Fakat Ash yalanları aratmayacak bir hızla onu sertçe itip korkuluğun üstünden sırtüstü düşmesine neden oldu. Oğlan havada taklalar atarak aşağıdaki her daim simsiyah harabelere yuvarlandı.

Hiç ses çıkarmadan.

Hiç sızlanmadan.

Gitmişti.

Ash aşağıdaki karanlığa baktı. Usulca mırıldandı.

"Üzgünüm, Triccik."

Bir mendille yere çömelip taşa damlayan kanı sildi. Bıçağını temizleyip gömleğinin kolunun içine kaldırdı. Omzunun üstünden arkaya baktı. Mihrap hâlâ boştu. Eller yaklaşan şölen için mutfakta hummalı bir koşturmaca içindeydi. Masada dokuz kişilik yer vardı. Şölenin sonunda Kılıçlığa kabulü yapılacak çömezler için üç, Kilise havarilerini oluşturan Drusilla, Avcı, Solis, Aalea ve Örümceköldüren için beş yer. Ve son olarak masanın en başına Kılıçların Efendisi için bir yer hazırlanmıştı. Kızıl Kilise cemaatinin başı için.

"Cassius," diye fısıldadı.

"Tamam mı?"

Ashlinn döndü ve çalıntı Eller cüppesi içindeki karaltıyı gördü.

"Tamam." Ash sırtını dikleştirdi ve harabelere baktı. "Küçük Triccik hiçbir koku alamayacak. Tabii alacak bir koku olursa."

"Ben üzerime düşeni yapacağım," diye yanıtladı ağabeyi.

"Sakın her şeyi batırma, Oz," diye uyardı Ash. "Son fırsatımızı ateşe verdin. Cassius'un icabına aylar önce bakmış olabilirdik. Burada, orta yerde oturuyordu."

"Sana o aptal Selçağıran'ın beni gördüğünü söyledim. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Ah, bir düşüneyim. Onu öldürüp cesedini orta yerde bırakmaya ne dersin? İkinci bir şans yakalamamızı on kat güçleştirmeye?"

"İki sokak haydutu gibi Cassius'un üstüne atlamak aptalca bir plandı, sana bunu o zaman da söyledim. Selçağıran'ın ayağımıza dolaşması büyük bir şanstı. Buna hazırlanmak için aylarca zamanımız oldu. Şöleni zehirlemek, engerek çuvalının tamamını tek bir hamleyle tuzağa düşürmemizi sağlayacak. Benim için zehri hazırlayan çömez öldü. Kokuyu alıp bizi ele verebilecek tek çömez de. Sızlanmayı bırak ve hazır ol."

Ash, "Ben hazırım," diye tısladı.

Osrik omzunun üstünden arkaya baktı ve sesini iyice alçaltarak, "Onlarla dün akşam buluştun, değil mi?"

"Evet." Ash başıyla onayladı. "Bana Maskeler'de birinciliği kazandıran dedikoduyu verdikten sonra. Dediğim gibi, Luminatii oğlanları suyunu son damlasına kadar çıkarıyor.

"Hazırlar mı?"

"Hiç şüphesiz. Soylu jüstikusumuz Birinci ve İkinci bölükleri beklemeye aldı. Yedi çan vururken iki yüz adam Domuzcu'yu bastılar. Sen Adonai'yi motive etmeye bak."

"O ucube kız kardeşini canından çok seviyor. Bıçağım Marielle'in boynundayken istersem ona lanet olası Balinna dansını bile yaptırabilirim."

"Marielle'i yakalarken dikkatli ol. Ne yaptığını sen de..."

Osrik, "Çocuk değilim ben," diye hırladı. "Dokumacıyı ve sözcüyü ben idare ederim. Sen kendi kısmını hallet. Remus ve haydutları geldiğinde Cassius ve Kilisenin diğer üyelerinin el ve ayaklarının bağlı, ağızlarının tıkalı olmasını sağla. İtirafçılar onlarla konuşmak isteyecektir, bu yüzden Yürüyüşü hepsine yaptırmamız gerekecek. Kelepçesiz."

"Korkma." Ash kasvetli bir ifadeyle gülümsedi. "Şahit Aalea bana bir iki ip numarası gösterdi."

"Birkaç saat sonra," dedi Osrik başını sallayarak. "Bu duvarlar yerle bir olacak."

İki kardeş harabelere baktılar. Yukarıdaki sonsuz karanlığa ve milyarlarca ışık noktasına. Tapınarak büyütüldükleri ve şimdi ihanet ettikleri tanrıçanın yüzüne.

"Babam için," dedi Ashlinn.

"Babam için," dedi Osrik.

Kız, ağabeyini yanağından öpüp karalığın içinde uzaklaştı.

32. BÖLÜM

KAN

Domuzcu'daki banyoda kanlarını yıkamış olmalarına rağmen Mia kokusunu teninde hâlâ duyabiliyordu.

Tanrımezarı'nın sokaklarında, Mercurio topallayarak ve ikisi hiç konuşmadan yürüdüler. Yaşlı adamın onu almaya gelmesi ve Drusilla'yla onun adına konuşması Mia için bir teselli olmuştu. Mercurio, Mia'Nın birkaç döngü de olsa Kilise'den uzaklaşmasının zihnini arındıracağını söylemişti. Ona iyi geleceğini. Önündeki seçeneği düşünmesine imkân sağlayacağını.

El olarak yaşamak. Bir hizmetkâr olarak.

Mia suratını asmış, bunu düşünüyordu. El olmakta utanılacak bir şey yoktu. Naev bir El'di başını kimseye eğmiyordu. Belki de o kadar kötü olmazdı. Fısıltıharabeleri'nde ve Güney Aşkah'ta dolaşmak. Dünyanın hiç görmediği yerlerinde güzellikler bulmak.*

Peki ya Scaeva? Duomo? Remus?

Mia bütün hayatını ailesinin intikamının alınmadığını bilerek yaşayabilir miydi?

Körfezden sert, soğuk ve uğultulu rüzgârlar esiyordu. Mezar'da kış bastırmıştı; ufukta demlenip Saan'ın ışığını perdeliyor ve yeniden dünyanın kıyısından yükselirken Saai'nin mavi ışıltısını boğuyordu. Ama yine de... Dışarısı çok aydınlıktı. Neredeyse aylarca süren kesintisiz bir karanlığın ardından göz kamaştırıcı geliyordu. Koronun ilahisinin yerini şehir sokaklarının gürültüsü, satıcıların bağırışları ve katedral çanlarının sesi almıştı. Mia şehri yadırgamıştı.

Burası artık evim gibi gelmiyor.

Kız ve yaşlı adam antikacı dükkânına girerken kapının üstündeki çan şıngırdadı. Mia oraya ilk gidişini hatırladı. Babasının asılarak öldürülüşünden sonraki döngü.

---

* Her ne kadar ana kısımları artık bir harabeye dönmüş olsa da Aşkah'ın kıyı kesimleri hâlâ dünyanın en güzel yerleri arasında. Bin Kule, Nuuvash'ın Toz Şelaleri ya da Büyük Tuz gibi yerlerin doğal ihtişamı bir yana, sihirle kirletilmiş bir cehennemburnundan güneşlerin doğuşunu seyretmek insanın nefesini kesiyor.

Elbette kum canavarı, tozhortlakları ve Fısıltıharabeleri'nin diğer korkunç yaratıkları da aynı görevi yerine getiriyor. Aşkah'da turizm sektörünün olmamasını buna borçluyuz.

Mercurio'nun onu kanatlarının altına alışı. Muhtemelen eğiteceği son çıraktı. Ona verdiği altı yıl. Peki, Mia karşılığında ne vermişti?

Hayal kırıklığı.

Yaşlı adam, bastonu zeminde tıkırdayarak mutfağa doğru topalladı.

"Çok üzgünüm, Mercurio."

Mercurio ona döndü. Kızın gözlerinde ışıldayan yaşları gördü.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi Mia. "İkimizi de hayal kırıklığına uğrattım. Çok özür dilerim."

Yaşlı adam başını iki yana salladı. Ama kıza yanıldığını söylemedi.

"Çay ister misin?" dedi sonunda. "Odana getiririm."

"Hayır. Teşekkür ederim."

Yaşlı adam paltosunu çıkardı. Bir sigara yakıp mutfağa girdi.

Mia odasına çıktığında yaşlı adamın tıngırtılarını hâlâ duyabiliyordu. Öfkesi çarptığı tencerelerde, tangırdattığı tavalarda yankı bulmuştu sanki. Mia yağlı deriden yapılma çantasını yatağın üstüne attı ve kendisi de üstüne devrildi. Daha önce hiç fark etmemişti ama yatağı artık ona küçük geliyordu. Odası gibi.

Bu hayat gibi.

"...şimdi ne yapacağız?.."

Mia yamuk yumuk tarih kitapları yığınının üstüne tüneyen karanlık dilimine baktı.

Gözlerini görebilseydim, orada da hayal kırıklığı bulur muydum?

İç geçirerek, "Uyuyacağız," dedi. "Yüz yıl boyunca."

Yağlı deriden çantasının bağcıklarını gevşetti ve içinden yıpranmış *Çene Teorileri* kitabını çıkardı. *Simyanın Gerçekleri* kitabının kapağını sevgiyle okşadı. Sonra Lotti'nin defterini alıp yatağa oturdu. Suskun'u ve nasıl olduğunu merak ediyordu. Ash. Tric. Kabul törenine hazırlanıyor olmalıydılar. Gök Mihrabı'nda akşam yemeğinden sonra Methiyeler Salonu'na geçecek, orada Cassius'un kanıyla kutsanarak Kılıçların arasına kabul edileceklerdi.

Ellere katılmak için bir neden diye düşündü. En azından Dağ'ın içinde olduğu sürece, athenaeum'a erişimi olabilirdi. Hatta belki zaman zaman Cassius'a bile. Henüz darkinler konusunda gerçek cevaplar alamamış, ne olduğu konusunda gerçek bir fikir edinememişti.

Mia, Lotti'nin çalışmalarının sayfalarını çevirdi. Arkadaşının hazırcevaplılığını ve duygusuz bakışlarını hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Ama sonra Carlotta öldürüldüğünde üstünde çalıştığı sayfalara gelince gülümsemesi silindi. Notların üstünde altındaki kâğıtlara kadar geçen kan lekeleri vardı.

Kan.

Altındaki kâğıtlara kadar geçen.

"Neyi açıklayayım, Muhterem Rahibe?"

"Bunu."

Drusilla bez parçasını alıp Mia'nın yüzüne tuttu. Genç kız kuruyup kumaşın dokusuna işleyen küçük, kırmızı bir leke gördü.

Mia sayfalardaki kan lekelerine gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Dün gece nerede olduğunu ispatlayamıyorsun ve çarşaflarında kurbanın kanı bulundu; bunu da izah edemiyorsun. Carlotta odanı hiç ziyaret etti mi?"

"Hayır, ama..."

Ama o sabah *başka biri* odasını ziyaret etmişti.

"Olamaz," diye soludu.

"... ne olamaz?.."

Mia kedi olmayan kediye baktı. Kelimeler dudaklarına takılmıştı sanki. Gizledikleri düşünceyle birlikte. Mia yatağından doğrulup Carlotta'nın defterinin son sayfalarını açtı. Arkada kayıp sayfaların olduğu kısmı. Masasını karıştırıp bir kömür çubuğu buldu ve eksik kısmı takip eden boş sayfanın üstüne hafifçe sürttü. Orada, siyah tozun arasında minicik izler görebiliyordu. Lotti'nin el yazısıyla kendi uydurduğu şifre ve simya sembolleri.

"... sen ne..."

"Şişşt. Bir dakika dur."

Mia gözlerini zorlayarak silik el yazısına baktı. İzler çok zor okunuyordu. Emin olamıyordu, ama...

"Bu Bayıltma tarifinin biraz değiştirilmiş haline benziyor."

"... şu yatıştırıcının mı?.."

Mia başıyla onayladı. "Ama bu ölçüler en azından bir düzine adama yeter. Lotti neden..."

Carlotta yerinden kalktı ve elinde ıslak defteriyle Osrik'in yanına gidip alçak sesle bir şeyler söyledi. Oz ona yakışıklı bir gülümsemeyle karşılık verdi; parmağıyla Lotti'ninkini okşayarak.

Mia, Ash'a bakıp kaşlarını oynattı. "Bayağı samimi olmuşlar. Birkaç döngü önce ikisini bir karışım üstünde birlikte çalışırken görmüştüm. Ve Hakikatler'de biraz fazla sık eşleşiyorlar."

"Hiç mantıklı değil," diye fısıldadı.

"... gittikçe daha aşina olmaya başladığım bir duygu..."

Mia elinde Lotti'nin defteriyle taburesinden kalktı. Aşağıya, Mercurio'nın yanına inmek üzereyken mutfaktan gelen patırtıyı duydu. Ve yaşlı adamdan hiç duymadığı

kadar sert bir küfür. Mercurio'yu delice teorilerle rahatsız etmek için uygun bir zaman değildi anlaşılan. Muhtemelen Mia'nın kafasını koparırdı.

Defteri tekrar yağlıderinin arasına sardı. Çatmaktan kaşları acımıştı.

Ama eğer haklıysa...

Haklı olmayayım.

"Kiliseye dönmeliyim."

"... *bu kadar çabuk mu?..*"

"Muhterem Rahibe'yle konuşmalıyım."

"... *kabul töreniyle meşgul değil midir?..*"

Mia çoktan pencere kenarına tünemişti. Açık camda rüzgâr uğulduyordu.

"Yanımda mısın, yolumda mı?"

Kedi olmayan kedi iç geçirdi.

"... *sen nasıl istersen...*"

Mia aceleyle Küçük Liis pazarından ve Testis'in kalabalık sokaklarından geçti ve yolunu itiş kakışla açarak Kasaplar Körfezi'ne doğru ilerledi. Fırtına artık Tanrı-mezarı'na varmak üzereydi ve gök gürültüsü ile şimşek gökyüzünde yarışa girmişti. Sakatat ve kanalizasyon kokusu açık okyanusun tuz kokusuna karışıyordu. Mia omuzlarını düşürdü, soğuktan korunmak için başlığını yüzüne indirirken siyah saç tutamları yüzünün etrafında savruluyordu.

Liman kalabalıktı.

Bu tatsız havada gereğinden fazla kalabalık.

Mia, Domuzcu'ya yaklaşırken girişin yan tarafında dikkat çekecek kadar iri adamların dikildiğini gördü. Denizcilerin ve tüccarların hep yaptığı gibi şakalaşmıyor ya da çene çalmıyorlardı. Yaklaşan Mia'yı çatık kaşlarla süzdüler ama kız onlara tatlı bir gülümsemeyle bakıp aralarından geçti. Gözucuyla etrafı inceliyordu.

Hepsi iriyarıydı. Halktan insanlar gibi giyinmişlerdi ama sıradan erkeklere göre fazla yapılıydılar. Ve gözlerini yerden kaldırmayan Mia adamların ayaklarındaki asker çizmelerini fark etti.

Çene aşkına, burada neler oluyor?

Köşeyi dönerken zihninin çarkları da hızla dönüyordu. Gölgepelerinini omuzlarına çekip bir yağmur borusuna tutundu ve bir maymun çevikliğiyle Domuzcu'nun yan duvarına tırmandı. Çatıya çıkınca mezarkemiği hançerini iki kiremitin arasına sokup yerinden çıkardı. Açılan boşluktan kendini içeri bırakıp kirişlerin üstünde emeklerken, aşağıdaki mezbahayı görebilmek için gölgepelerinini üstünden savurdu.

Jambon ve oğullarından hiç iz yoktu. Domuzları işleyen her zamanki kasaplardan da. Ancak her çıkışta ve kan havuzuna inen asma katta hep o iriyarı adamlardan vardı.

Mia kalbi sıkışıp nefesi kesilerek onun da aralarında olduğunu gördü.

Büyük Bazilika'nın merdivenlerinde onunla dövüşeli iki yıl olmuştu. Onu gerçekten yakından gördüğü, babasının unvanını alıp ailesinin topraklarını çaldığı döngünün üstünden ise altı yıl geçmişti. Yine de onu nerede olsa tanırdı. Gördüğü en iri adamdı. Ürkütücü yüz hatlarını çevreleyen biçimli bir sakal ve gözlerinde ışıldayan o hayvani kurnazlık. Yanağında, sadece bir kedinin pençe izinin eseri olabilecek bir yara izi. Diğerleri gibi o da avam tabakadan biri gibi giyinmişti. Görünürde beyaz bir zırh, kırmızı bir pelerin ya da güneşçeliği bir bıçak yoktu. Ancak Mia onu tanımıştı. Dilinden nefret damlayarak fısıldadı.

"Jüstikus Marcus Remus..."

Domuzcu'nun içinde etrafına baktı. Kılıçtutan elleri ve asker çizmeleri olan adamlara. Ve ne olduklarından hiç şüphesi kalmadı.

"... *luminatii*..."

"Kan havuzu için buradalar." Mia gözlerine inanamayarak derin bir nefes aldı. "Kilise'yi istila etmeye hazırlanıyorlar."

"... *adonai karşıya geçmelerine asla izin vermez*..."

"Ya onlarla işbirliği içindeyse?" diye fısıldadı Mia. "Ya da biri onu zorlarsa?"

"... *cumhuriyetin en ölümcül katillerinin inine güle oynaya girmek? hem de bu akşam? lord cassius da orada olacak*..."

"Belki amaç da budur."

Jüstikus Remus kısık gözlerini birliklerden ayırmadan yüzbaşılarından biriyle konuşuyordu.

"Her şey hazır mı?"

"Hazır, Jüstikus." Uzun boylu, demir gibi sert adam yumruğunu göğsüne bastırıp selam durdu. "Mezbaha olaysız ele geçirildi. Aşağıda yaşayan kâfirler ya gözaltına alındı ya da katledildi.

Jüstikus başıyla onaylayıp yanında duran bir diğer adama döndü. Mia'nın da tanıdığı kır saçlı, tek gözü bantlı gazi.

"Yüzbaşı Alberius, ikinci bölük önden girecek ve alanı güvenlik altına alacak. Adamlarınızı hazırlayın. Saldırı beş dakika sonra başlayacak."

Köpek yavrusu katili yumruğunu göğsüne vurdu. "Luminus Invicta, Jüstikus."

Adamlarına döndü ve "İkinci Bölük, toplanın!" diye kükredi.

Yüz Luminatii ciddi suratlarla, sessizlik içinde hazırola geçti. Ellerinde sopalar, kalkanlar ve birkaç mezarkemiği bıçak vardı. Mia en azından güneşçeliği kılıçlarını yanlarına alamayacaklarına minnettardı. Kan Yürüyüşü'nü hiçbir metal geçemezdi ve yanan kılıçlar kuşanmış yüz Luminatii'yle karşı karşıya kalmak, sopalı yüz adamla karşı karşıya kalmaktan biraz daha az korkutucuydu.

Ama sadece birazcık daha.

Remus ikinci adamına döndü ve ölçülü bir sesle konuştu.

"Yüzbaşı Maxxis. Üçüncü bölük biz kâfirleri ve efendilerini zincire vurup dönene kadar burada nöbette kalacak. Birinci Bölük benimle birlikte Gök Mihrabı'na yürüyecek."

Mihrabın adı geçince Mia'nın midesi kasıldı. Remus, Dağ'ı biliyordu. Bu, planını ve işleyişini de bildiği anlamına gelirdi. Kilise'nin içinde bir hain olmadan Luminatii bu bilgilere nasıl ulaşabilmişti?

Fakat Drusilla hepsini sınamıştı! Sürüdeki herkes Domuzcu'nun yerini ele vermek yerine ölmeyi yeğlemişti. Kim Lord Cassius'un itirafçılarının elinden onca işkenceye maruz kaldıktan sonra Kilise'yi Luminatii'ye satardı ki?

Cassius'un itiraf oyunun sadece bir test olduğunu bilen biri.

Bunu fark etmek Mia'nın midesinin bulanmasına neden oldu.

Ashlinn omuz silkerek bir ısırık daha aldı. "Ban bğnun ucun vağım."

"Ne?"

Kız ağzındakini tutup dudağını ısırdı. "Diyorum ki ben bunun için varım. Babam bana ve ağabeyime burasıyla ilgili her şeyi anlattı. En azından bildiği her şeyi."

"Ash ve Oz'un babası..."

"... ne olmuş ona?.."

"Ash bana çocuklarını onun yerini almak için yetiştirdiğini söyledi."

Mia yanında duran gölgeye baktı.

"Ya onları intikamını almaları için yetiştirdiyse?"

"... dünyanın en iyi katillerinin darkin efendisine daimi karanlığın hâkim olduğu bir yerde saldırmak için mi? sadece birkaç yüz adamla? bol şans, sevgili jüstikus..."

"Şansa ihtiyacı olmayacak," diye fısıldadı Mia. "Baygınlık diyorum, anlamıyor musun? Carlotta'nın notlarındaki ölçüler bir düzine insanı uyutmaya yeter. Ash ve Oz ilacı kabul şölenine sızdırırlarsa, Cassius darkin olsa da herkes gibi bayılacaktır."

"... ama tric şölende olacak. zehrin kokusunu alacaktır, öyle değil mi?.."

Mia'nın yüreği ağzına geldi. İçi buz kesti.

"Çene aşkına..."

Müşfik Kedi'nin tek kelime daha etmesine fırsat vermeden kirişlerden aşağı kaydı. Asma kata inince yeniden gölgepelerinine sarınarak Domuzcu'nun duvarlarının önünde koyu renkli bir bulanıklığa dönüştü. İkinci Bölük arkalarında Remus ve birinci adamıyla uygun adımlarla asma kata çıkıyordu. Adamlar kan havuzunun merdivenlerini inerken, iki adam yan yanaydı.

Mia dünyasını karartan gölgepelerinine gizlenerek arkalarından sokuldu. Basamaklar simya lambalarıyla aydınlatılmıştı; Domuzcu'nun kan kokusunun sindiği derinliklere inmek için o ışıkları takip etti. Suyun çalkantısını ve fokurtusunu duydu.

Sessizce ve duvara tutunarak kan havuzuna girmek için sıralarını bekleyen askerlerin yanından geçti. Taştaki sembollerden belli belirsiz bir vınlama yükseliyor, Yüzbaşı Alberius etrafa emirler yağdırırken gücü havada hissediliyordu. Hiçbiri Aşkahi kan-büyüsüne tanık olmamıştı ama haklarını vermeli, Luminatii lejyonerlerinin her biri emredildiği anda ikiletmeden Adonai'nin havuzuna giriyordu. Gözlerini kapayıp dua ederek, Aşkahi sihrinin marifetiyle tek tek gözden kayboluyorlardı.

Bütün gözler havuzun girdabına kilitlenmişti. Duvarlara kanla çizilmiş sembollere. Mia İkinci Bölüğün tamamı geçene kadar beklemeyi düşündü; bu arada Remus'u indirmek için bir fırsat yakalayabilirdi. Ama Tric'i düşündü. Zehri. Şöleni. Ashlinn ve Osrik Kilise'ye ihanet etmişlerse Tric'i öldürmeleri işten bile değildi ve bu düşünce Mia'nın içinin Müşfik Kedi'nin bile tüketemeyeceği bir korkuyla dolmasına neden oluyordu.

Kara Ana aşkına, ne kadar körmüşüm.

Askerler havuzun ortasında dönen girdabın içine çekiliyordu. Mia bütün kibrine rağmen Adonai'in Kilise'ye ihanet edebileceğini hayal edemiyordu; mecbur edilmiş olmalıydı. Her neyse, Mia önce ne olduğunu öğrenmeliydi. İntikam bekleyebilirdi.

Değer verdiği insanlar daha önemliydi.

İroniye hayran kalmamak elde değildi. Kilise'nin istediği canavara dönüşseydi, o adsız çocuğu öldürüp Kılıçlığa kabul edilseydi, Ashlinn ve Osrik'in planından haberi olmayacaktı. Şu anda o da şölen masasında otuyor olacaktı ve diğer çömezler ve Kilise üyeleriyle birlikte zehirlenecekti.

Oysa şu anda onları kurtarabilecek tek kişi oydu.

Mia kan odasının duvarı boyunca ilerledi ve havuzun ve bel hizasındaki tiksindirici sıcaklığın içine süzüldü. Kan Yürüyüşünü aynı anda iki kişinin yapıp yapamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama Adonai'nin kanının bu havuza karıştırıldığını ve sözcünün havuza onunla birlikte giren askerin yanında onun varlığını da algılayabileceğini biliyordu.

Sözcü onu arkadaş olarak görür müydü? Onu...

Kırmızı kabardı. Yer Mia'nın ayaklarının altından kaydı. Mia dönüp kıvrılarak anaforlara karıştı. Ağzı kanla dolmuştu. O korkunç dip akıntısı onu sonsuza dek aşağı çekecek gibi geliyordu. Yukarı, ışığa doğru yüzdü. Göğsü patlayacak gibiydi. Kalbi hızla çarpıyordu. Ta ki sonunda...

Ayağının altındaki taşı hissetti. Kendini yavaşça yukarı iterek yüzeye çıktığında gözlerinden kanlar damlıyordu. Hemen yanından öksüren ve ağzındaki kanı püskürten bir Luminatii lejyoneri fırladı. Arkadaşları onu yukarı çekip ayaklarının üstünde doğrulmasına yardım ettiler. Odadaki adamlar tepeden tırnağa kırmızıya boyanmışlardı ve yüzlerinde sessiz bir dehşet vardı. Adonai'nin kana bulanmış odası

Niah'ya tapanlar hakkında duydukları bütün o iğrenç hikâyelerin doğrulanması gibiydi. Kilise'yi neden kâfirlik olarak gördüklerini anlamak zor değildi. Scaeva ve Duomo'nun onları nasıl düşman olarak yutturabildiğini de.

Dışarıdan bakan biri olsam, ben de bizim için aynı şeyi düşünürdüm.

Mia gözlerini kırpıştırarak yüzündeki kanı sildi.

... Biz.

Omuzlarında gölgepeleriniyle suyun içinde durmaya devam etti; sadece başını, nefes alabileceği kadar çıkarmıştı. Her zamanki gibi, Adonai havuzun başına çömelmişti. Yanında ellerinde demirağacından sopalarla, kanla kaplı bir düzine Luminatii duruyordu. Sözcünün arkasında tanıdık bir gölge görünce Mia'nın nabzı hızlandı.

Osrik...

Oğlan elinde testere dişli, uzun bir bıçak tutuyordu. Ayaklarının dibinde geleneksel siyah cüppesinden soyulmuş biri yatıyordu. Parçalanmış ve çürümüş derisiyle, çarpık ve içler acısı bir haldeydi ve kesime hazırlanan bir yaban domuzu gibi bağlanmıştı. Elleri bağlı, bütün parmakları kırık, pembe gözleri kapalıydı. Ancak göğsünün düzenli inip kalkışı Mia'ya Dokumacı'nın ölü olmadığını ve Adonai'yi bu deliliğe zorlayanın Osrik'in Marielle'in gırtlağına dayadığı bıçak olduğunu söylüyordu.

Sözcü bizim tarafımızda. En azından bu da bir şey.

Kızın zihni bir girdaba dönmüş, kafasının içinde bir yapboz açılmıştı.

Suçluluktan kahrolsa da yukarı koşmanın anlamı yoktu. Gök Mihrabı'nda her ne olduysa, çoktan olmuştu. En azından Ash ve Osrik'in kullandıkları zehir Baygınlıktı; kimse hemen ölmeyecekti. Anlaşılan Luminatii birilerini esir almak istiyordu. İşkence etmek için. Sorgulamak için. Halkın önünde çarmıha germek için. Yolun sonunda Kızıl Kilise hiyerarşisini bekleyenler bunlardı. Ancak şu an için Lord Cassius ve Kilise üyeleri ölü olmaya çok uzaktı. Bu, Tric için de geçerli olabilirdi.

Mia kaynayan havuzun başında şarkı söyleyen Adonai'ye baktı. Onu öldürebileceğini fark etti. Oracıkta gırtlağını kesebilir ve Dağ'ın içindeki birliklerin dışarıyla bağlantısını kesip diğerlerinin gelmesini engelleyebilirdi. Ancak bu Kızıl Kilise'nin cephaneliğindeki en değerli silahın da sonu olurdu. Kan Yürüyüşü olmadan Kilise'nin içi boşalır, şapellerle bağlantısı kopardı.

Yine de Mia bunu umursamalı mıydı?

Tric ile Naev'i kurtarmak bu kayba değmez miydi?

Kanın altında gömleğinin kolunun içine uzanıp mezar kemiği hançerini çıkardı. Adonai'nin kasılarak ona baktığını gördü.

Burada olduğumu biliyor.

Şarkısına devam ederek, kanlar püskürten, dehşete düşmüş yeni Luminatii lejyonerlerin sudan çıkmasını sağlayan Adonai gözlerini yeniden havuza çevirdi. Ancak

Mia adamın hayır der gibi başını salladığını gördüğüne yemin edebilirdi. Ve Mia'nın Dilsizceden tanıdığı küçük bir el işaretiyle düşüncesini ortaya koydu.

El işaretiyle, *Sakın deneme,* diyordu.

Böylece Mia kararını verdi. Sinsice sokulup onu öldürmek gibi bir şansı yoktu ve Adonai direnmeyi kafaya koyarsa, harekete geçtiği anda Mia'yı ele verebilirdi. Dürüst olmak gerekirse Konuşmacı kendi derisine o duvarların arasındaki herkesten daha fazla kıymet verirdi.

Tamam, o zaman. Yapılacak bir şey yok.

Mia kanın içine iyice sinip, düzinelerce lejyonerin Yürüyüşü tamamlamasını bekledi. Bölük tamamlanıp yüz kişi bir araya gelince, Yüzbaşı Alberius bütün kata yayılmaları emrini verdi. Merdivenleri, kapı girişlerini, geçitleri tutacaklardı. Adamları harekete geçerken, yüzbaşı daha genç elemanlarından birine döndü.

"Jüstikus'a her şeyin kontrol altında olduğunu bildirin."

Mia kabuk bağlamaya yüz tutmuş kırmızılığın altında o berbat havuza geri dönme düşüncesi karşısında oğlanın benzinin attığını gördü. Ancak yine de kırmızı suya girip girdabın içinde gözden kayboldu. Mia onun gitmesini izledikten sonra bakışlarını tekrar Adonai'ye çevirdi. Bu, düşmanın daha fazla mevzilenmesinin önünü kesmek için son şansıydı. Sözcü Birinci Bölük gelmeden ölecek olursa...

Kan etrafında çalkalanmaya, dip akıntısı topuklarına asılmaya başladı. Mia sendeleyerek havuzun kenarına tutundu ve mermerde kırmızı bir iz bıraktı. Adonai ellerini havada hareket ettirerek bir kez daha başını salladı.

Aklından bile geçirme.

Mia dişlerini sıktı. Birinci Bölüğün Yürüyüş'e başlamasını izledi. Her dakika başka bir adam, arkadaşları tarafından sudan çekiliyordu. Ve sonunda Mia, altı uzun yıldır öldürme hayaliyle yaşadığı adamın havuzdan çıktığını gördü. Adam çıkmasına yardım etmeye çalışan askerleri eliyle savuşturarak ve taşa bir kan seli akıtarak havuzdan çıktı. Sakalında pıhtılaşmaya yüz tutan koyu kırmızı sıvı, sırtından aşağı yağıyordu. Omuzları Dağ'ın kendisi kadar genişti.

Luminatii Lejyonlarının jüstikusu, Sözcü Adonai'nin tepesine dikildiğinde, ağzı tiksintiyle büzülmüştü.

"Tanrısızlık," diye kükredi. "Tanrısızlık ve sapkınlık."

Adonai hiçbir şey söylemedi; en ufak bir irkilme belirtisi bile sergilemeden jüstikusun gözlerinin içine bakıyordu. Güzel dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle. Remus suratındaki kanı sildi ve bir yaveri onu mezarkemiğinden yapılma güzel bir zırhla kuşatırken ikinci adamına döndü.

"Yüzbaşı, rapor verin."

"Bu kat bizimdir, Jüstikus. Birinci ve İkinci Bölükler tarafından bildirildi."

"Mükemmel." Remus, Adonai'yi işaret etti. "Bu dönek piçi sıkıca bağlayın."

Askerler ellerinde kanla ıslanmış uzun iplerle öne çıktılar. Adonai'yi yere ittiler ve kesilmeyi bekleyen bir dana gibi el ve ayaklarını arkasında bağladılar. Ağzına bir paçavra tıkıldı, bir diğeriyle de gözleri bağlandı. Askerlerden biri fazladan bir de tekme indirdi ama Remus elini kaldırarak onu durdurdu.

Osrik'e baktı ve sert bir tonla, "Kilise üyelerinden ne haber?" diye sordu.

"Ashlinn işi halletti," dedi Osrik. "Gök Mihrabı'na vardığınızda Büyük Aşar domuzları gibi bağlanmış olacaklar. Korkunuz olmasın."

"Biz kibirli Kılıçların Efendisi ve tanrısız güruhuyla birlikte dönene kadar burada bekle." Remus, Adonai'yi işaret etti. "Bu kâfir canını sıkacak kadar seğirse bile, davranışları düzelene kadar kız kardeşini doğrayabilirsin."

Osrik başıyla onayladı. Adonai tehdidi duyunca gerildiyse de hareketsizliğini korudu.

Zırhını tamamen kuşanan Remus etrafındaki ciddi ve kana bulanmış adamlarına baktı. Elini kemerine atıp mezarkemiğinden yapılma, sap kısmı ve kabzasına kanatlarını açmış kuzgun motifleri oyulmuş kılıcını çekti. Kılıcı tanıyınca Mia'nın gözleri kısıldı. Babasının çalışma odasının duvarında, harita koleksiyonunun yanında asılı dururdu.

Bu adam benden daha ne kadarını alabilir?

"Kardeşlerim," dedi Remus. "Bu akşam, görkemli Cumhuriyetimiz'e onlarca yıldır leke süren bir küfre darbe indireceğiz. Bu tanrısız kilisenin rahipleri Tanrımezarı'na, sorgulanmak üzere sağ olarak götürülmeliler. Ancak bu duvarların arasında yolunuzun kesişeceği geceye tapan diğer pisliklerin hiçbirine merhamet etmeyeceksiniz. Bizler Aa'nın Sağ Eliyiz ve bu akşam bu sapkınlık yuvasını dize getireceğiz."

Jüstikus çalıntı kılıcı alnına dayayıp başını eğdi. Odaya dağılan lejyonerler de aynısını yaparak hep bir ağızdan dua ettiler.

"Duy beni, Aa. Duy beni, Baba. Senin alevin benim kalbim. Senin ışığın, benim ruhum. Senin adın ve şanın için, senin adaletin için yürüyorum. Işığını benden eksik etme."

Remus başını kaldırdı. Adamlarına başıyla işaret verdi.

"Luminus Invicta."

33. BÖLÜM

ADIMLAR

Mia bekledi.

Kafasının içi merdivenlerin sonunda yaşanıyor olabileceklerin görüntüleriyle dolsa da, Ashlinn'in ihanetiyle kanı kaynasa da, Remus'tan intikamı elini uzatıp tutabileceği kadar yakındı ancak henüz tadılmamış olsa da, sabırla bekledi. Luminatii, Cassius ve Muhterem Rahibe'yi ele geçirirse, Kızıl Kilise'nin bütün havarileri tehlikede demekti. Arkadaşları. Mercurio. İlk adımı Remus'un kaçışının önünü kapamak olmalıydı. Cassius ile Drusilla'nın İtirafçılar'ın eline düşmesine izin verilemezdi.

Bu yüzden, kanın içinde bekledi. Aptallığına küfrederek. Artık emindi. Lotti'yi Ash öldürmüştü. Cinayeti onun üstüne yıkmaya çalışmıştı. Her an, söylediği her kelime yalandı. Suskun o gece Hakikatler Salonu'nda Mia'yı uyarmıştı.

bu duvarların arasında sadece bir arkadaşın var.

carlotta değil

tric ya da ashlinn de değil

ben de değilim

O arkadaş odasındaki gölgelerinin arasında saklanan, olmayan gözleriyle onu izleyen kediden başkası değildi.

Remus ve bölükleri odadan çıkmışlardı. Ancak sözcünün odasında hâlâ şimdi Aa'nın armasını taşıyan derilere bürünmüş bir düzine Luminatii vardı. Ahşap tokalı kalın zırhların hiçbir yerinde ne bir perçin ne de vida vardı. Saldırı için özel olarak üretildiklerine hiç şüphe yoktu. Yarım düzine adam Adonai ile Marielle'in başında nöbet tutuyordu. Altı kişi de kapının girişinde koridoru izliyordu. Dokumacının bilinci hâlâ kapalıydı; Osrik, bıçağı kadının boynunda, yanında duruyordu.

En baştan başla...

Mia pelerinin altından zaten pek bir şey göremediği için gözlerini kapadı. Odadaki gölgelere uzandı. Şarkılar Salonu'da saman adamlarla olduğu gibi, gölgeleri kendini hissettiği kadar iyi hissedebiliyordu. Yeniden on dört yaşında bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıştı. Büyük Bazilika'nın önünde Aa'nın heykelini yerle bir etmenin. Bir hortlak gibi gölgelerin arasında sekmenin. Ancak hepsinden çok, her

şeyin başlamasına sebep olan, babasının asılmasına, annesinin zincire vurulmasına, kardeşinin daha yürüyemeden ölmesine neden olan adamı hatırlıyordu.

Kanın altında kollarını iki yana uzattı. Parmaklarını açtı. Titreşen loş ışıkta her bir lejyonerin ayağının dibindeki gölgeye uzandı. Gölgeleri kanca gibi kıvırıp askerlerin çizmelerinin tabanlarına geçirdi. Ve olabildiğince ses çıkarmadan Adonai'nin havuzunda doğruldu.

Hatasını daha o anda anladı. O hâlâ gölgepelerinin altında olabilirdi ama bu, içinde bulunduğu kan için geçerli değildi. Mia havuzun kenarındaki taşa tutunup kendini yukarı çekerken, taşa kırmızı noktalar damladı ve avuçlarının altında kanlı el izleri belirdi. Lejyonerler sese dönerken Osrik'in alnı kırıştı.

Kafaları karışmıştı. Tereddütteydiler.

Bu Mia için yeterliydi.

Altındaki gölgeye adım attı.

Gölgeden geçip

Osrik'in arkasındaki

duvarın

gölgesinden çıktı

Lejyonerlerden biri gözucuyla hareketi gördü, telaşla haykırdı ama Mia'nın bıçağı kabzasına kadar oğlanın boynu ile kılıçkolunun birleştiği yere gömülmüş ve oradaki kirişleri tamamen koparmıştı. Osrik çığlık atarak bıçağını sinirsiz parmaklarından düşürürken Mia çenesine indirdiği bir diz darbesiyle onu yere serdi. Hançerini çıkardı ve

ayaklarının dibindeki

karanlığa

basıp

bir başka lejyonerin arkasındaki gölgeye sekti ve bıçağıyla dizlerinin arkasındaki bağları kesip onu da yere devirdi. Yanındaki adam sopasıyla saldırıya geçince, Mia geriye doğru sendeledi ve darbe çenesini kıl payı es geçerken diziyle adamın kasıklarına, içeridekı bütün erkeklerin yüzlerini buruşturmasına neden olacak kadar sert

bir darbe indirdi. Askerler bağırışıyorlardı ama büyücünün kan havuzundan çıkan kana bulanmış bu yaratığın üstüne atılmaya çalışınca, çizmelerinin taşa sabitlenmiş olduğunu fark ettiler.

Mia gecenin gücünün teninin altında aktığını hissedebiliyordu. Karanlığın açlığını. Ana, onu işaretleyen Tanrıça, siyah gözlerini kutsal alanını istila eden bu adamlara dikmişti.

Ve öfkeliydi.

Mia önce birini indirdi, sonra bir diğerini ve bir sopa kapıp, arkasında sadece kanlı aya izleri bırakarak ve karanlık bir lekeden diğerine sekerek, çenelerine, kafa-taslarının arkasına vurmaya başladı. Remus yanına ilik doğumlu gençlerden ya da senatör oğullarından birilerini alma aptallığını göstermemişti. Ancak kana bulanmış bu dehşet verici varlık ve siyah saçları, vahşi gülümsemesi ve kıpkırmızı, kıpkırmızı gözleri karşısında çok geçmeden korkuya teslim oldular.

"Çizmeleriniz!" diye bağırdı biri. "Çizmeleri çıkarın!"

Gölgeler askerlerin sopalarını kaptı Mia onları tek tek yere devirirken, çığlıklarını boğdular. Yakınlardan çığlıklarını duyan ve bakmaya gelen arkadaşları da aynı kaderi yaşadılar; vahşi darbelerle yere devrildiler ya da gırtlakları kesilerek nalları diktiler. Geriye sadece biri kalana kadar. Koyu renk bukleleri kandan sırılsıklam olmuş bir adam çizmelerini çıkarırken sırtüstü düşmüştü ve cehennemden çıkma bu iblis, gölgelerin arasından çıkıp karşısına dikilirken sürünerek duvarın dibine kaçmaya çalışıyordu. İblisin bir elinde kanlı bir bıçak, diğerinde kanlı bir sopa vardı. Saçları siyah yaban otu gibi yüzündeki kana yapışmıştı.

Ağzını açtı. Ve bir kız sesiyle konuştu.

"Üzgünüm."

Hançer indi.

Mia yarattığı kan gölünden doğrulurken bir inleme duydu ve bakınca Osrik'in yerden kalkmaya çalıştığını gördü. Vaanlı oğlanın yanına gidip kafasına sert bir tekme indirerek taş zemine yuvarlanmasını sağladı. Marielle'in yanına çömeldi, hâlâ nefes aldığından emin olunca harap durumdaki vücudunu cüppesinin yırtık pırtık artıklarıyla örttü. Sonra Adonai'nin yanı başına çömelip kelimeleri özenle seçerek konuştu.

"Sözcü, benim, Mia. Şimdi seni çözeceğim. Kız kardeşin hayatta ve iyi. Ne görürsen gör, bir iki dakika boyunca hiç kimseyi öldürmemelisin, anlaştık mı?"

Adonai karşılık olarak başını sallayarak homurdanmakla yetindi. Mia adamın iplerini kesti, ağzındaki ve gözündeki bezleri çözdü. Sözcü yüzü çarpılmış bir halde ama hiç zaman kaybetmeden ellerini havaya kaldırarak ayağa fırladı. Havuzdan yılanlar gibi kıvrılıp bükülen, uçları mızrak gibi sivri kan sürgünleri yükseliyordu.

Albinonun gözleri önce kız kardeşini, sonra da yanında duran ve onu kardeşinin canıyla tehdit eden oğlanı buldu.

Osrik yine inleyip çenesini tutarak kalkmaya çalışıyordu. Adonai parmaklarını kukla oynatan bir kuklacı gibi kıvırdığı ellerini başının üstüne kaldırdı. Havuzdan fırlayan kanlı sürgünler Osrik'in bileklerine ve ayaklarına sarılıp onu taş zeminden kırmızı suyun içine sürüklediler.

"Sana onu öldürme dedim!"

Mia sözcüyü kolundan yakalayıp kendine çevirdi. Sözcü parmaklarını bir kez daha oynatarak bir başka kan kamçısını Mia'nın boğazına doladı ve ayaklarını yerden kesti. Kız nefes alamayarak havada tepinmeye başladı. Odadaki bir düzine gölge, Adonai'nin uzuvlarına sarıldılar ve iğne gibi sipsivri uçlarını gözlerine birkaç santim mesafeye yerleştirdiler.

Mia, "Bırak beni," diye inledi. "Az önce hayatını kurtardım. Kız kardeşinin de. Hepimiz aynı lanet olası taraftayız. Ve yukarıda olanları öğrenmemiz için Osrik bize sağ lazım."

"Belli değil mi?" diye hırladı Adonai. "Luminatii, Lord Cassius için geldi. Daha fazla neyi bilmeye ihtiyacımız var?"

"Bırak. Beni. Pislik."

Adonai hırladı. Ama Mia'nın boğazına sarılan sürgün gevşedi ve onu yavaşça taşın üstüne bıraktıktan sonra tekrar havuza çekildi. Sözcü bir elini sallayınca Osrik nefes nefese ve dudaklarının arasından kanlar fokurdayarak suyun yüzeyinde belirdi.

"Mia, lütfen..." diye fısıldadıktan sonra yeniden suyun içine çekildi.

"Adonai, sen ve Marielle buradan gitmelisiniz."

Adonai, "Nereye ha nereye?" diye bağırdı. "Aramızda bir hain varmış. Luminatii burası ile Tanrımezarı arasındaki bütün şapellerin yerini öğrenmiştir."

"Bu, hepsine saldıracakları anlamına gelmez. Planları ortaya çıkmasın diye bunu yapmamış olmaları daha olası. Büyük ödül Lord Cassius ve onu Tanrımezarı'na geri götürmelerine izin verilmemeli. Siz gidince, medeniyete dönmek için tek bir yolları kalacak."

"Fısıltıharabeleri," dedi Adonai.

"Kesinlikle. Bu yüzden ukalalılığı kes ve hemen buradan git."

"Peki sen ne yapacaksın, küçük darkin? Bir orduyu tek başına mı yok edeceksin?"

"Bırak o da benim sorunum olsun."

"... *bizim sorunumuz...*"

Adonai'nin gözleri Mia'nınkilerden bir an bile ayrılmadı. Sesi taş kadar soğuk ve sertti.

"Bu aşağılık herif benim canım kız kardeşimi, bir tanecik kız kardeşimi tehdit etti, küçük darkin. Senin yerinde olsaydım ve bildiklerine ihtiyacım olsaydı, hayatım üstüne yemin ederim, sorularımı hemen sorardım."

Adonai elini aheste bir hareketle bir kez daha salladı. Osrik kan havuzundan öksürerek ve ağzından kanlar fışkırarak çıktığında artık yarı baygın durumdaydı.

"Osrik, beni duyabiliyor musun?"

"Mia, lüt..."

Mia, "Kapa çeneni, seni bok çuvalı," diye hırladı. "Yaşamak için tek bir şansın var, o da bilmek istediklerimi söylemenle mümkün olacak, anladın mı?"

"Ben..." Oğlan öğürme ve öksürükler arasında başını salladı. "Evet."

"Aralarında ölen var mı?"

"Ha-hayır. Bir tür Baygınlık kullandık. Carlotta'ya normalden daha hızlı etkili olacak özel bir doz yaptırdık. Remus Kilise üyelerini sorgulamak için onları canlı ele geçirmek istiyordu."

"Ya Tric? Baygınlığın kokusunu bir kilometre öteden almış olmalı. Fark etmesini nasıl önlediniz?"

Osrik hiçbir şey söylemedi. Dudakları sessizce kıpırdandı.

"Osrik?"

"Ashlinn, o..."

Mia o zaman anladı. Oğlanın sesinde duydu. Yüreği yere düştü. Kollarının arasında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. Öpüşlerini.

Onu sevmemişti ama...

Hayır.

Onu sevmemişti.

Mia gözlerini açtı. Adonai'ye baktı. Derin bir nefes aldı.

"Bilmem gerekenler bu kadardı."

"Mia, ha..."

Osrik'in sızlanması havuz tarafından yutuldu ve oğlan kendi makûs talihinin içine çekildi.

"... *mia, harekete geçmeliyiz...*"

Mia kedi olmayan kediye baktı ve düşüncelerini toplamak için bir an durdu.

"Adonai, buradan hemen gitmelisiniz. Derhal."

Sözcü ona bir an baktı; duyulabilen tek ses suyun çalkantısıydı. Ama sonra boynuna uzandı, deri bir ipe bağlı gümüş bir şişeyi boynundan kopardı. Mia şişeyi tanımıştı. Naev'in çölde boynunda taşıdığının aynısıydı. Muhterem Rahibe'nin odasındaki nişleri dolduran şişelerden.

"Cansuyum," dedi Adonai. "Olur da galip gelirsen, bunu yere dök, kırmızılık bir tablet, parmağın bir fırçaymış gibi yaz. Ben anlarım."

Mia ipi kendi boynuna bağladı ve kirpiklerindeki kan kalıntılarını sildi. Kanın derisinde kuruduğunu, konuşurken dudaklarının üstünde çatladığını hissedebiliyordu.

"Haydi."

Adonai kız kardeşini kucakladı ve mermer basamakları inip çalkantılı suyun içine girdi. O yürürken kan sanki ona tutunuyor, minik sürgünler yüzeyden havalanıp onu okşuyordu. Mia'ya döndü ve başıyla bir kez selamladı.

"Şansın bol olsun, küçük darkin. Çok ihtiyacın olacak."

"Uyandığında, Marielle'e her şeyi anlat. Bana borcu olduğunu söyle."

Adonai başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Ölülere borçlu olunmaz."

Bunu hızla söyledikten sonra uyuyan bir bebekle konuşan bir baba gibi, havuza ahenkli notalar mırıldanmaya başladı. Kan bir şarkıyla karşılık verdi ve çift demirle dolu selin içinde, o çalkantının arasında gözden kayboldu. Yüzey, bir değirmen havuzu gibi duruldu. Geçişlerini haber verecek en ufak bir dalgalanma bile kalmadı.

Mia saçlarını sıktı. İçlerindeki kanı olabildiğince boşaltmak için çizmelerini baş aşağı çevirdi, Osrik'in tırtıklı bıçağını kınına yerleştirdi. Müşfik Kedi sessizce ve kıpırdamadan onu izliyordu. Ama sonunda fısıldadı.

"... *tric için çok üzgünüm...*"

"Üzülecek bir şey yok."

"... *hissettiğini hissettin, mia, inkâr etmeye gerek yok...*"

"İnkâr etmiyorum."

Sessiz bir iç çekişle dolu bir duraksama.

"... *yalan söylemeye de gerek yok...*"

Koro susmuştu. Sözcünün bölümünden çıkıp Dağ'ın karanlığında ilerlerken Mia'nın fark ettiği ilk şey bu oldu. Bu duvarların arasında ona her an eşlik eden o hayaletimsi ezgi gitmişti. Ayak sesleri daha da güçlenmişti sanki, nefesinin hırıltısı kulaklarını dolduruyordu. Bir şeyler yanlıştı. Teninin altına bir kıymık kaçmış gibi. Sessizlik kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü.

Katın diğer ucuna, daha üst katlara çıkan merdivenlere iki Luminatii yerleştirilmişti. Fakat gözleri yukarı sabitlenmişti; elbette jüstikuslarının ve adamlarının geri dönmesini bekliyorlardı. Mia hem Mercurio'nun hem Avcı'nın gururla sırıtmalarına neden olacak bir sessizlikle yanlarına yaklaştı. Arkalarında doğrulurken, ancak bir fısıltı kadar ses çıkardı. Mezarkemiği hançerinin bir adamın gırtlağını boydan boya

kesip arkadaşının düşüşüne bakmak için dönen diğerini kalbinden bıçaklaması hızlı çekim bir görüntü gibi bir anda olup bitti.

Asker sendeledi ve eli göğsünde, sırtüstü merdivene yığıldı. Gözleri karanlıkta onu öldüren şeyi arıyordu. Mia görebilsin diye pelerinini üstünden attı. Siyah ve kırmızıya bulanmış o solgun çocuğu, yüzünde kurumaya yüz tutan kan maskesini ve ardındaki gözleri görebilsin diye. Elini uzatıp ağzını kapatırken ve gırtlağını keserken gözbebeklerinde ölü bir delikanlının gölgesini görebilsin diye.

"Duy beni, Niah. Duy beni, Ana. Bu et senin ziyafetin. Bu kan senin şarabın. Bu can, bu son, benden sana armağan. Onu bağrına bas."

Kedi olmayan kedi ayaklarının dibinde kabarıp dalgalanarak askerin son korkusunu içti. Mia dört bir yanında onu hissedebiliyordu. Karanlığı. Fısıldadığını. Daha fazlasını istediğini.

Hoşnuttu.

Mia kollarını açtı, gölgelerden yükselmelerini, cesetleri sarmalayıp karanlığın içine sürüklemelerini istedi. Kalıp arkadaşlarının dönmesini ve geride iki askerin ölümlerinin işareti olarak kan damlalarından başka bir şey bulamadıklarını görmek isterdi. Korkunun ilk tohumlarının kök salmasını ve bu adamların evlerinden ne kadar uzak olduklarını fark ettiklerini görmek. Onları çevreleyen karanlığın yalnızca öfkeli olmadığını fark ettiklerini. Açlığını hissetmelerini.

Mia merdivenlerden yukarı koştu, en tepede iki askerle daha karşılaştı ve onları da aşağıdakilerle aynı sonla ödüllendirdi. Burada, Dağ'ın içinde o kadar ufak tefek görünüyorlardı ki. Güneşbıçakları, beyaz zırhları ve kızıl nehirleri andıran pelerinleri olmadan. Her Şeyi Gören'e inançları onları gelininden korumaya yetmeyen ufacık adamlar. Ve o gelinin işaretlediklerinden. Kendi evinde seçtiklerinden. Kendi mihrabında. Kendi tapınağında.

Onu fark ettiklerinde Mia Methiyeler Salonu'na varmak üzereydi. İki lejyonerin işini sessizce bitirirken, yukarıdan iki kişinin daha geldiğini fark etmemişti. Telaşlı kükremeleri duyup dönünce Luminatii'nin ona doğru koştuklarını gördü. Yere eğildi, birinin bacağını dizinden mahrem yerine kadar yarıp uyluğundaki atardamarı kesti ve kanlar içinden yere serilmesini sağladı. İkinci asker sopasını şakağına indirince bir an sendeledi ama karanlığı askerin ayaklarına dolayıp arkasına dolandı ve bıçağını sırtına en az beş altı kez sapladı. Fakat şimdi daha fazla bağırış ve koşan ayak sesleri duyabiliyordu.

Bölüğün başı Alberius'un da aralarında olduğu yarım düzine Luminatii merdivenden ona koşuyordu. Mia pelerinini kuşanıp fark edilmeden yanlarından geçebilirdi. Ama Ashlinn'in ihanetini, Tric'e yaptığını, bu piçlerin, evi olarak benimsediği

yeri istila ettiklerini düşünmek, göğsünde onu bile ürkütecek bir ateşin yanmasına neden oluyordu.

Artık kaçmak yoktu. Saklanmak yoktu.

"Pekâlâ, piç kuruları," diye fısıldadı. "Gelin bakalım."

Lejyonerler onu görünce birbirlerini uyarmak için bağrıştılar. Mia mezarkemiği hançerini çekti, Osrik'in bıçağı sağ elindeydi. Dudaklarındaki kuru kan tabakası çatlayarak hırladı ve onları karşılamak için basamakları koşarak merdiveni tırmandı. Alberius ve yanındaki lejyoner çam yarması gibiydiler; sopaları ve kalkanları hazırdaydı. Yüzbaşı karanlıkta gözlerini kısarak baktı; Mia'nın elindeki hançer dikkatini çekmişti. Hançeri tanıyınca yüzü soldu.

"Sen..." diye soludu.

Üç parmağını alnına bastırıp Mia'ya doğru uzattı.

"Luminus Invicta!" diye kükredi.

Mia hiç ses çıkarmadan çığlık attı; hançerlerini kaldırırken kalbi âdeta şarkı söylüyordu. Luminatii askerleri bir kükremeyle karşılık verip kana bulanmış bu iblise doğru hücuma geçtiler ve kız

ayaklarının altındaki

gölgeye adım atıp

arkalarındaki gölgelerden çıkıp

koşmaya devam edince gözleri büyüdü.

Askerler aniden durdular, en arkadaki asker Mia'nın merdivende gözden kayboluşunu izledi. Alberius kükreyince daha geniş koridorlara ve Dağ'ın içine doğru bir kovalamaca başladı. Mia ileride ona doğru koşan dört Luminatii daha gördü. Hançerleri ışıldayarak hızlandı ve tam sopaları havada, sıktıkları dişlerini göstererek ona ulaştıkları anda Mia

gölgelerin arasından sekti

ve arkalarındaki karanlıktan çıktı.

Döndüler ve nefesini düzene sokmak için iki büklüm olan Mia'ya sersem sersem baktılar. Uzaktan Alberius'un öfkeli haykırışları çınlıyordu. Mia doğruldu, hareket çekerek bir öpücük gönderdi ve koşmaya devam etti.

Vardığında peşinde otuz adam vardı. Dağ'ın içinde yeni çığlıklar çınlıyor, yaklaşan ayak sesleri yankılanıyordu. Mia omzunun üstünden bakınca adamların gözlerindeki öfke ve ölümü gördü, çift kanatlı kapının önünde durdu ve içeri süzülüp kapıları suratlarına kapadıktan sonra dönüp koşmaya devam etti.

Athenaeum'un karanlığına doğru.

Luminatii askerleri kapıları hızla açıp içeri daldılar ve –görünüşe bakılırsa ihmalkârlık nedeniyle– tam yolun ortasına bırakılmış, üstünde İADELER yazan küçük ahşap arabaya çarptılar.

Araba tepetaklak olup taşa çarptı, düzinelerce cilt zeminden kayıp sekerek dört bir yana saçıldı. Kıpkırmızı suratlı Alberius etrafında askerleriyle içeri daldı, arabayı tekmeleyerek kenara itip daha fazla kitabın asma kata yayılmasına neden oldu. Yüzbaşı çatık kaşlar ve kapkaranlık bir suratla etrafı taradı.

Ve sayfalar ve raflar ormanından bir yerden

gümbürdeyen

tangırdayan

bir kükreme yükseldi.

"Her Şeyi Gören aşkına, o ses de neydi?" dedi bir asker.

"Etrafı sarın!" diye emretti yüzbaşı. "O kâfir kaltağı bulup bağırsaklarını sökün!"

Yirmi dokuz göğse, yirmi dokuz yumruk vuruldu. Luminatiii lejyonerleri silahlarını havaya kaldırıp basamakları indiler. Altışar kişilik küçük sütunlara ayrılıp etrafa dağıldılar ve koridor koridor iz sürmeye başladılar. Alberius kısık gözleriyle her girintiyi ve köşeyi tarayarak en iyi adamlarından oluşan gruba liderlik ediyordu. Altı yıldır bir yalanla yaşıyor olmalıydı. Ertesi döngünün, Scaeva'nın Corvere'nin kızının hâlâ hayatta olduğunu öğreneceği döngü olabileceği korkusuyla geçen uykusuz yokgeceler. Ve şimdi sadece gözünü kaybetmenin intikamını almanın değil, başarısızlığının aydınlığa çıkma korkusunu yatıştırma şansını da yakalamıştı.

Kimbilir, belki de kendini şanslı bir sayıyordu.

Karanlığın içinden bir kükreme daha yükseldi.

Artık daha yakındı.

Adamlarından biri, "Yüzbaşı?" diye sordu. "Neydi o?"

Alberius durup karanlığı taradı. Sesini yükseltip raflara doğru seslendi.

"Graccus? Belcino? Rapor verin!"

"Hiçbir iz yok, efendim!"

"Hiçbir şey yok, efendim!"

Bir kükreme daha. Yaklaşan ağır bir şeyin gürültüsü.

Gittikçe yaklaşan.

Yüzbaşı artık sıkıntılı görünüyordu. Belki de ilk coşkusu konusunda tereddüte düşmüştü. Ve tam konuşmak için ağzını açarken yumuşak ayak sesleri bir esinti ve acı dolu bir kükreme duydu. Dönünce lejyonerlerinden birini sırtındaki bir bıçak yarasını tutarken ve koyu renk saçlı, ufak tefek bir kızı kurumuş bir kan maskesinin arasından ona bakarken buldu.

"İyi döngüler, Yüzbaşı," dedi kız.

"O burada!" diye kükredi Alberius.

Kız gülümsedi ve bir şeyi yumuşak bir hareketle adamın göğsüne doğru attı. "Size bir hediyem var."

Yüzbaşı kalkanını kaldırdı ve nesneyi havada durdurdu. Sonra attığı şeyin tozlu deri cildi dağılmak üzere olan ve birkaç sayfası aradan sarkan bir kitap olduğunu anladı. Kitap yerde sekerken birkaç sayfası daha koptu.

"... *hiç akıllıca değil*..." diye bir fısıltı duyuldu.

"Şu lanet olası..."

En üst rafların tepesinden bir şey şaha kalktı. Küt hortumları, kayış gibi bir derisi ve O biçiminde açılmış ağızlarında bir sürü dişi olan, kocaman, çok başlı, korkunç bir şey. Luminatii askerleri çığlık atarak –haklarını vermek gerek, telaşlı değil, uyarı amaçlı çığlıklardı– kalkanlarını ve sopacıklarını havaya kaldırıp diğer koridorlardaki arkadaşlarına seslendiler. Ve sonra o Şey saldırıya geçti ve O biçimli ağızları, bir sürü dişiyle Yüzbaşı Alberius'u sarmalayıp onu bir köpeğin özellikle üzgün ve küçük bir kemiğe yaptığı gibi silkeledi.

Askerler koşarak geldiler. Çığlıklar atarak koştular. Rafların üstünden yeni Şeyler göründü; kocaman ve gözsüz şeyler. Küçük adamları, kükremeler arasında ama tek bir kitap rafındaki tek bir sayfayı yerinden oynatmadan paramparça ettiler.

Bu sırada Mia asma katta, korkuluğun yanı başında gölgelerin içinden çıktı. Parmaklığa yaslanmış, gösteriyi izleyen, sırtı soru işareti gibi bükülmüş yaşlı bir adamın yanında durdu.

"Anlatacak hikâyesi olan bir kız," dedi Aelius gülümseyerek.

"Öyle diyorlar."

"Sigara?"

"Belki daha sonra."

Ve kız gözden kayboldu.

34. BÖLÜM

TAKİP

Mia Hakikatler Salonu'na süzüldü ve yeşil camdan oluşan duvarlarda dans eden cılız ışıkta içerisinin tamamen boş olduğunu gördü. Kilidini dikkatle kurcaladığı çekmeceleri karıştırıp üç kadercamı kesesi buldu. Akik kürelerin büyük kısmı kullanılmıştı ama inci ve yakut kadercamlarının durduğu keseler neredeyse tamamen doluydu. Baygınlık ve Örümceköldüren'in simya ateşiyle dolu iki kese.

İş görür.

Yol üstünde Methiyeler Salonu'na yerleştirilmiş iki Luminatii askerini daha öldürdükten sonra Şarkılar Salonu'nun yolunu tuttu. Tric'in de aralarından birinde yatacağını düşünmemeye çalışarak, isimsiz mezarların önünden geçti. Göğsündeki hüznü öfkeye dönüştürerek. Merdivenlerin yarısını tırmanınca, sopalarla dövüle dövüle öldürülen Ellerin cesetlerini buldu. Üst basamaklara yaklaşırken, açık ama hiçbir şey görmeyen gözlerle cansız yatan Marcellus ve Petrus'un da aralarında olduğu yarım düzine kadar cesetle daha karşılaştı.

Dua edecek zaman yoktu.

Önemseyecek zaman yoktu.

Solis'in salonuna daldı ve kandan ıslanmış gömleğinin üstüne ağır deriden yapılmış bir eğitim yeleği geçirdi. Rafları karıştırıp çizmelerinin içini bıçaklarla doldurduktan sonra kemerine kaliteli, keskin bir gladyus taktı, göğsüne fırlatma bıçaklarıyla dolu bir palaska, sırtına bir sadak ve bir yay astı.

"Çene aşkına..."

Fısıltıyı duyunca yayını kaldırıp etrafındaki gölgeleri savurarak hızla döndü. Basamakların en üstünde toplamda en çok yarım düzine siyah cüppeli karaltı gördü. Aralarında kızıl, kısa saçlı, güzel gözlerinde yeşil avcı gözleri ışıldayan kızı fark etti.

"... Jessamine?"

Kız, "Corvere..." diye tısladı. "Ana aşkına, burada ne arıyorsun?"

Peçeli bir karaltı, grubu yararak öne çıktı. Gözleri gülüyordu.

"Naev onu gördüğüne çok sevindi."

"Tanrıça aşkına, demek iyisin!"

Mia odanın diğer ucuna koşup kadına sarıldı. Ancak Naev bir inlemeyle onu iterek geri çekildi. Mia etrafına bakınca gruptakilerin çoğunun yaralı olduğunu gördü. Jessamine'in gözünün üstünde bir kesik vardı, kolu uyduruk bir askıya alınmıştı ve diğerleri de kırık bileklerini ya da kaburgalarını tutuyorlardı. Naev böğrünü tutarak hızlı hızlı soluyordu.

"Ne oldu? İyi misiniz?"

"Pislikler sel gibi akın etti." Jessamine yüzünü buruşturarak gözlerine akan kanı sildi. "Ne olduğunu anlamadık. Ellerine geçirdikleri bütün El ve çömezleri öldürdüler. Cehennem aşkına, içeri nasıl girebildiler? Kilise üyeleri nerede?"

"Muhtemelen zincirlenmiş durumdalar," dedi Mia. "Ashlinn ve Osrik bize ihanet etti. Kabul töreni şölenine zehir kattılar. Tric'i..."

Mia devamını getiremedi. Başını iki yana salladı.

Jessamine, "Ashlinn mi?" diye soludu. "Osrik? Ama onlar kabul edilmiş havariler."

"Babaları için intikam peşindeler." Mia başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Jüstikus Remus iki yüz adamıyla birlikte burada. Lord Cassius'u ve Kiliseyi ele geçirdiler. Onları işkence ve idam için Mezar'a götürmeyi planlıyorlar."

"Niah'nın havarilerine kendi evinde meydan okuduklarına göre aptal olmalılar." Naev diğer Ellere döndü. "Silahları toplayın. Kılıçlar ve yaylar."

"Onun yanında savaşmamı mı istiyorsun?" Jessamine, Mia'ya dik dik bakıyordu. "Diamo'yu öldürdükten sonra. İmkânı yok."

"Bu işte birlikte hareket etmek zorundayız."

"Bu kaltağın yakınından bile geçmek zorunda değilim."

"Bu saçmalığa zamanımız yok, Jess," dedi Mia. "Burada *Jüstikus Remus*'tan bahsediyoruz. Adam Kralyaratan İsyanı'nı bastırdı. Muhtemelen altı yıldır Senato binasına her girip çıkışında babanın kafatasının üstünden geçiyor. Bana yaşattığın onca saçmalık, onca nefret var ya? Onların tadını almayı gerçekten hak eden bir adamdan bahsediyoruz."

Kız gözlerinde Diamo'nun anısıyla Mia'nın gözlerine baktı. Sahip olmadıkları saniyeler kum saatinden akıp gidiyordu. Jessamine'in Mia'ya duyduğu nefret ailesinin yok edilmesine neden olanlara duyduğu nefretle savaşıyordu. Ancak gerçek şuydu ki o ve Jess aynı kumaştan biçilmişlerdi. İkisi de Kralyaratan İsyanı'yla yetim kalmışlardı. İkisi de ailelerinden olmuştu. Onları sadece nefretin kurabileceği bir öfke birleştiriyordu.

Sonunda tek bir seçenekleri vardı.

"Pekâlâ, ne yapacağız?"

"Adonai gitti." Mia, Naev'in bu sözleri duyunca kasıldığını hissedince arkadaşının koluna dokundu. "Marielle'i götürdü. Güvendeler. Ama Kan Yürüyüşü'ne izin

verilmediği sürece Remus'un dış dünyayla bağlantısı kopmuş olacak. Tanrımezarı'na dönmek için tek bir yolu var."

"Fısıltıharabeleri," dedi Naev.

Mia başıyla onayladı. "Kan Yürüyüşü gibi bir seçeneklerinin kalmadığını artık anlamışlardır. Ama Ashlinn yanlarında. Onları ahıra götürebilir. Develerimizi alıp Son Umut'a doğru yola çıkmak için gidecekleri ilk yer orası."

"O zaman biz de onları ahırlarda vururuz," dedi Jessamine. "Kafalarını koparırız."

Naev, "Kalabalık bir alan," diye onayladı. "Orada sayılarının önemi azalır."

"Yaralısınız," dedi Mia. "Hepiniz. Orası bir mezbahaya dönüşecek ve..."

Jessamine, "Senin ne isteyip istemediğini ne zaman umursadığımı hatırlatır mısın, Corvere?" diye çıkıştı. "Sen kendini Ana'nın dünyaya armağanı sanabilirsin ama sandığın kadar iyi bir kılıç ustası olmanın yakınından bile geçmiyorsun. Bu pisliklerin canına okuma şansı istiyorsan, bizim yardımımıza ihtiyacın olacak."

Mia, Naev'e baktı ve buz gibi sert bir bakışla karşılaştı.

"Doğru söylüyor."

"Pekâlâ." Mia iç geçirdi. "Haklısınız."

Eller tepeden tırnağa silahlandılar, cüppelerinin üstüne deri yelekler geçirip yaylar, kılıçlar ve bıçaklar kuşandılar. Mia kendine avuç dolusu yakut ve inci ayırdıktan sonra kadercamlarını aralarında paylaştırdı. Bu işi nasıl kıvıracakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Aralarında ertesidöngüye sağ çıkacak olan var mıydı, bilmiyordu.

Zaman yoktu.

Şans yoktu.

Korku yoktu.

Etrafındaki havarilere baktı.

Başıyla işaret verdi.

"Gidelim."

Görünüşe bakılırsa Jüstikus Remus iki kez kandırılacak biri değildi.

Dağ'a saldırırken arkasını açıkta bırakmıştı ve aşırı özgüveninin bedelini muhafızlarının katledilmesi ve sözcünün kaybedilmesiyle ödemişti. Planladığı kaçış yolu kapanınca Mia'nın tahmin ettiği gibi ahıra yönelmişti. Ancak hakkını vermek gerekir ki geçmiş hatalarından ders almışa benziyordu.

Ne var ki Jüstikus, Müşfik Kedi'yi hesaba katmamıştı.

Kedi olmayan kedi, Mia ve arkadaşlarının önünden yürüyerek girdiği Methiyeler Salonu'nda havadaki korku titreşimini derhal hissetti. Girintilerde pusuya yatmış ya da iç bölmelerde gizlenmiş karaltıları fark etti. Her Şeyi Gören'e dualar fısıldayan askerleri.

Kedi merdiveni koşarak tırmandı ve Mia'nın omzunda cisme bürünüp kulağına fısıldadı.

Mia, "Methiyeler Salonu'nda lejyonerler varmış," diye tekrarladı. "Kırk kişi kadar."

Naev acınası durumdaki yarım düzinelik gruplarına bakarak, "Kırk," diye fısıldadı.

Mia kemerindeki keseden bir avuç beyaz kadercamı çıkarırken gülümsüyordu. "Sanırım sayıyı eşitleyebilirim. Arbedeyi duyar duymaz içeri koşun."

Kız gölgepelerinine sarındı ve o gözden kaybolurken Jessamine ve diğer Ellerin şaşkınlıkla iç geçirdiğini duydu. Dünya peçesinin altında neredeyse zifiri bir karanlığa gömüldüğü için basamakları el yordamıyla inmek zorunda kaldı. Ama çok geçmeden, kemerli geçidi ve önünde uzanan geniş alanı fark etti. Yerdeki ölü isimleri. Duvarlardaki isimsiz mezarları. Vitraylı camdan süzülen puslu ışığın bulanıklığında Niah'nın heykelinin belli belirsiz siluetini seçebilmişti.

Yavaş yavaş ve neredeyse hiçbir şey göremeden yaklaşıp yakındaki bir sütunun altına çömeldi. Pelerinden etrafını görmesine yetecek kadar bir süre sıyrılıp ayaklarının dibindeki gölgeye girdi ve yerden on iki metre yüksekte, Niah'nın katlı başlığının derin gölgelerine konmuş bir halde yeniden ortaya çıktı.

Luminatii askerlerinden biri yukarıdaki hareketi görüp arkadaşlarını uyarmak için bağırdı ama Mia tünediği yerden kadercamlarını yağdırmaya başladığı için oda yoğun Baygınlık dumanlarıyla kaplanıverdi. En az bir düzine adam dumanı içine çektiği için yere serilirken diğerleri daha iyi sığınaklar bulmak için saklandıkları kuytu girintilerden dışarı fırladı.

Luminatii lejyonerleri mevzilerini belli ederken, siyah, hızlı ve ölüm kadar sessiz Naev, Jessamine ve diğer Eller odaya daldılar. Askerler içlerinden en az beş tanesi daha can verene kadar birden fazla saldırganla karşı karşıya olduklarını bile anlamadılar. Havariler istilacılara sersemletici bir hiddetle saldırdılar; Jessamine'in bıçakları seçilemeyecek bir hızla dans ediyor, Naev kırık kaburgalarına rağmen bir iblis gibi dövüşüyordu. Belki de nedeni evlerinin istila edilmesiydi. Belki de Tanrıça'nın varlığı, ellerindeki kılıç ve teraziydi, katliamı izleyen soğuk taş gözlerdi. Ancak birkaç dakika geçmeden Luminatii baskını bir katliama dönüştü ve siyahlık Aa'nın sadık inananlarının kanlarıyla boyandı.

Mia tünediği yerde elinde arbaletiyle ayağa kalkıp kaçanları tek tek avlıyor, bir havariyi sırtından vurmayı düşünen herkesi etkisiz hale getiriyordu. On ok sonra, bu kez bıçaklarını atmaya başladı ve on iki kat aşağıda heykelin gölgesinden çıkıp zavallı bir aptalın sırtına bir hançer sapladı, bir diğerinin işini avuç dolusu fırlatma bıçağıyla bitirdi. Naev'le sırt sırta dövüşerek kanlı bir çelik duvar ördüler; bıçaklarının şarkısı Ana'nın korosundan geriye kalan boşluğu dolduruyordu, katledilenlerin çığlıkları son adam düştükten sonra bir süre daha yankılanmaya devam etti.

Naev nefes nefese ve kaburgalarını tutarak sendeliyordu. Jessamine kana bulanmıştı ve hızlı hızlı soluyordu. Diğer iki El –Pietro adında, Mia'dan çok büyük olmayan bir oğlan ve Neraius adında bir adam– Luminatii'nin saldırısında kaybedilmişti.

"... *mia...*"

Kız başı öne eğik bir halde Pietro'nun cansız bedeninin başında duruyordu.

Kedi olmayan kedinin olmayan gözlerine baktı.

"... *mia ahırdalar...*"

Mia o sessiz karanlıkta bir süre durdu. Hatırlamamaya çalışıyordu.

Denediğini ama başaramadığını.

"Daha çocuktu, Müşfik Kedi."

Başını iki yana salladı.

"Sadece çocuk."

"... *yas tutma zamanı değil, mia. ne bu oğlan ne de başkası için...*"

Kız gözlerinde kederli bir pırıltıyla ona baktı.

"... *intikamlarını alma zamanı...*"

Mia başını ağır ağır salladı.

Bıçaklarındaki kanları sildi.

Ve koşmaya başladı.

Ahır bir insan, hayvan ve toz deryasına dönmüştü. Ter, kan ve bok kokusu, askerlerin haykırışları, huzursuz develerin homurtuları ve hepsinden fazla Jüstikus Remus'un kükremesi birbirine karışıyordu.

Mia daha önce pelerinin altında sadece bir kişiyi saklamıştı ama Tric dev gibi bir oğlandı ve Naev ile Jessamine ancak yarısı kadar yer kaplıyordu. Bu yüzden diğer yaralı Elleri geride bırakıp kimseye görünmeden merdivenden inip ahıra ulaşmışlardı. Jessamine itiş kakışa bakıp iç geçirdi.

"Cehennem aşkına, çok geç kalmışız."

Luminatii askerleri Dağ'ın duvarlarını açmayı çoktan başarmışlardı; dışarıdaki Fısıltıharabeleri'nden içeri göz kamaştırıcı bir ışık ve kum doluyordu. Askerler iki araba kervanına koştukları develeri dışarıya, tepenin eteklerine çekerken, diğerleri tek tek eyerledikleri hayvanları dizginlerinden tutup dışarı sürüklüyordu. Askerlerin çoğu ilk kez deve gördüklerinden yaptıkları iş de uzun sürüyordu. Jüstikus'un az önce bahsi geçen kükremeleri de bu yüzdendi. Yine de Luminatii'nin kaçmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

Mia en öndeki vagonda kafalarına çuvallar geçirilmiş, el ve ayakları bağlı yedi karaltı gördü. Yüzleri örtülü olmasına rağmen onları hemen tanımıştı. Kilise üyeleri, Suskun olduğunu tahmin ettiği ince yapılı bir oğlan ve son olarak, ip ve kelepçe-

lerden oluşan bir kozanın içinde bağlanmış ve Mia'nın gördüğü en iri Luminatii tarafından taşınan biri daha.

"Lord Cassius," dedi fısıltıyla.

Jessamine, "Kara Ana aşkına," diye tısladı. "Diğer develeri öldürmüşler."

Mia bölmelere bakınca Jessamine'in haklı olduğunu gördü. Askerler tarafından bir kervana koşulmamış ya da eyerlenmemiş ne kadar deve varsa katledilmişti. Mia Dağ'ın kayalık eteklerine bakarak bir küfür savurdu.

"Naev, buraya ilk geldiğimizde dağda bir tür afsun vardı. Bir karışıklık, bir tür..."

"Uyumsuzluk," dedi Naev.

"Evet, o. Sence şimdi de..."

Kadın, "Hayır," diye iç geçirdi. "Sadece Dağ'a davetsiz girmeye çalışanlar olduğunda devreye giriyor. Bu adamlar *çıkmaya* çalışıyor. Uyumsuzluk onları etkilemeyecektir."

"Kahretsin," diye tısladı Mia. "Onları nasıl takip edeceğiz?"

"Gölge büyünle bizi şu kervanlardan birine bindirsen?" dedi Jessamine.

"Çıkmışlar bile. Benim gücüm Dağ'ın derinliklerinde etkili çünkü güneşlerışığı bu duvarlara hiç değmemiş. Ama orada... Hepimizi gizleyecek kadar güçlü olduğumu sanmıyorum. Bizi görürlerse şu istenmeyen develer gibi ölürüz. Ayrıca arabalar dolu. Bize saklanacak yer yoktur."

Mia doğru söylüyordu. Kütüphanede ve Methiyeler Salonu'nda sayılarını hayli eksiltmelerine rağmen, hâlâ yüzden fazla Luminatii ayaktaydı ve sadece altı araba vardı. Kaçırdıkları adamlar ve Son Umut'a bir hafta sürecek yolculukta sağ kalmaları için gerekli erzakların ve arkadaşlarının arasındaki Remus'un adamları bir fıçıya tıkılmış tuzlu domuz şeritleri gibi sıkış tepiştiler.

"Siktir," dedi Jessamine.

"Evet," dedi Mia. "Siktir doğru kelime."

Luminatii askerleri son birkaç deveyi tepenin eteklerine çıkarıp binmekle meşguldü. Remus ilk arabaya çoktan yerleşmişti ve Mia savrulan tozun içinde Ashlinn'i gördü. Arabanın tepesine çıkmış, kıpkırmızı gözlerle, öfke içinde Dağ'ın girişini izliyordu. Mia'nın Adonai'nin dairesinde canlarına okuduğu yarım düzine asker, ağabeyinin başına gelenleri Ash'e anlatmış olmalıydı. Ashlinn, Osrik'in öldüğünü biliyordu. Dahası, sorumlusunun Mia olduğunu da biliyordu.

Kız Remus'a bir şey söyledi ama karşılığını bir kükremeyle aldı. Anlaşılan Luminatii'nin jüstikusu Kilise'nin ele geçirilmesinde yardımı ne kadar büyük olursa olsun, on yedi yaşındaki bir kâfirin dırdırını çekecek havada değildi.

Canını sıktığıma sevindim, sürtük.

Son develer de dışarıdaydı. Arabaların örtüleri çekiliyor, koşum takımları kontrol ediliyordu. Naev harekete geçmeye hazırlanır gibi bir dua mırıldandı ama Mia koluna yapıştı.

"Dışarı çıkamazsın."

Kadın, "Kaçmalarına göz yumamayız," diye tısladı.

"Çok kalabalıklar, Naev. Üç metre yaklaşmadan bizi lime lime ederler."

Jessamine, "Burada hiçbir şey yapmadan oturamayız!" diye çıkıştı.

Mia dudağını ısırdı. En arkadaki arabayla aralarındaki yüz metrelik mesafeye baktı.

"Ben yapabilirim," dedi. "Beni görmezler. Arabaya binebilirim."

"Sonra ne yapacaksın? Yüz Luminatii'yi tek başına mı haklayacaksın?"

Mia'nın gölgesi dalgalandı. Bir serinlik oldu.

"... o hiçbir zaman yalnız değil..."

Mia kuyruğunu iki yana sallayan kedi olmayan kediye baktı. Sonra gölgelerin arasında, toz ve karanlığın içinde çömelmiş otururken, kafasında yapbozun parçaları birleşti. Son parça, son düşünce, son cevap da yerini bulmuştu.

Tik.

"Onları nasıl durduracağımı biliyorum," dedi heyecanla. "Benimle misin?"

Müşfik Kedi sorar gibi başını yana yatırdı.

"... her zaman..."

Naev ile Jessamine'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan Mia gölgeleri onların omuzlarından çekip ahırdan dışarıya, açık havaya fırladı. Kervan harekete geçmişti; Mia bir bulanıklık gibi havalanan tozun arasına karıştı, ağzına ve gözlerine dolan toz ve kum yüzünden neredeyse hiçbir şey görmeden koştu. Luminatii binicilerinin arasından tökezleyerek geçip homurdanan, kanla kaplı askerlerle ağzına kadar dolu olan en arkadaki arabaya ulaştı. El yordamıyla arabanın altına süzüldü, öne doğru emekledi ve ön taraftaki dingilin üstüne tırmanıp beklemeye başladı.

Araba engebeli arazide sarsılarak ilerliyor, sürücüler develeri çok sert kamçılıyordu. Anlaşılan Remus elde ettiği ganimetlerle Dağ'dan olabildiğince uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Jüstikus kedi yavrularını öldürmek ve çocukları kanallara atmak söz konusu olduğunda cesur biri olabilirdi ama planları yolunda gitmediğinde, yüzleşme arzusu da geçerliliğini kaybediyordu.

Ya da Scaeva, Lord Cassius'u Mia'nın hayal edemeyeceği kadar çok istiyordu.

Kız arabanın karnına bir sülük gibi yapışmıştı, şimdilik gözden uzak olduğu için gölgepelerinini bir kenara atıp tutunmaya odaklandı. Sarsılıp zıpladığı, sürekli bir yerini çarptığı için sırtı ve kıçı durmadan yakınıyordu. Dilini kaplayan toz tabakası gözlerine de doluyor, kanla kuruyan saçına yapışıyordu. Mia beş altı kez düşecek gibi oldu, gözlerini kapayıp güç bulmak için dua etti. Yolculuk hiç bitmeyecek gibiydi.

Dağ'dan beş altı saat kadar uzaklaşınca arazi düzelmeye başladı ve yolculuk işkence olmaktan çıktı. Kum yumuşayınca sürücüler kamçılara asıldı. Develer dörtnala koşuyor, arabalar son hızla peşlerinde sürükleniyordu.

İcabına bir bakalım hele...

Sadece Saan gökyüzünde olmasına rağmen, ışık Dağ'ın derinliklerine göre kör ediciydi ve Mia'nın gücü her an azalıyordu. Yine de arabanın altındaki gölgeli kısma uzanıp onu yeniden omuzlarına sardı ve sımsıkı tutundu. Gölgelere bütün gücüyle seslenirken başka bir şeyin cevap verebileceğini umuyordu.

"... sanırım bana bu çölde karanlığı çağırmamanı sana hatırlatmamı tembihlemiştin..."

"Belki de fikir değiştirmek kadınlığın şanındandır."

Müşfik Kedi keyifli bir tınıyla mırlamaya çalıştı.

"... sanırım haklısın..."

Birkaç dakika sonra öndeki arabadan bir çığlık koptu. Yukarıda harekete geçen Luminatii askerlerinin bağırdığını duydu.

"Claudius, sen de gördün mü?"

"Ne bu?"

"Bir tane daha gördüm. İki taneler!"

"Hayır, üç!"

Mia tahtaların gıcırtısı, tekerleklerin tıngırtısı ve yukarıdan gelen bağırışların arasında uzak bir gümbürtü duyar gibi oldu. En öndeki arabadan bir feryat koptu.

"Kum canavarı!"

Kanla kaplı çelimsiz kız, tüneğine sıkıca tutunarak gülümsedi. Bakmasına gerek yoktu; gözleri pelerini yüzünden neredeyse kör olmasaydı bile, tekerleklerden yükselen toz ve çok sayıdaki binici arasında şimdilik onları görme şansı yoktu. Ancak kulak kesildiğinde tıpkı aynı kumlarda Naev'le savaştığında olduğu gibi, onları duyabiliyordu. Çölün derinliklerini yararak gelen devasa cüsselerin gürültüsü. Uzak ve gök gürültüsünü andıran kükremelerin belli belirsiz yankıları.

Büyük canavarlar.

Üstlerine üstlerine geliyordu.

Mia el yordamıyla arabanın altında ilerledi ve altında saklandığı arabayı öndekine bağlayan Y biçimindeki kerestelere ulaştı. Sürücüler peşlerindeki canavarları geride bırakmak için can havliyle kırbaçlara asılıyordu. Mia, Ashlinn'in Fısıltıharabeleri'nin dehşetlerine aşina olduğunu ve nasıl uzak tutulacaklarını bildiğini tahmin ediyordu ve evet, işte başlamıştı bile, demirşarkısının o korkunç tınısı. Luminatii askerleri o lanet olası borulara var güçleriyle vurmaya başlamışlardı, hemen üstündeki hengâme Mia'nın yüzünü buruşturmasına neden oluyordu. Bu gürültünün o iri canavarlar üstünde bir etkisi olup olmadığını bilmiyordu ama müzisyen işi şansa bırakmıyordu. Kakofoni kulak zarını patlatacak cinstendi ve Mia'nın sinirleri yeterince gergindi. Aşağıdan ruh halini yansıtan korkunç bir gümbürtü daha duydu.

Gittikçe yaklaşıyordu.

"... onları çok kızdırıyorsun..."

Mia tükürdü. Ağzının içine o kadar çok toz birikmişti ki konuşmakta bile zorlanıyordu.

"Telafi ederim."

"... nasıl telafi edeceğini sorabilir miyim?.."

Mia'nın kir pas içindeki kanla kaplı suratında beyaz bir gülümseme ışıldadı.

"Akşam yemeği ısmarlayarak."

Arabalar kumların arasında sarsılarak ilerlerken Mia binbir güçlükle en öndeki dingile kadar emekledi ve bağlantı çubuğunun üstüne geçti. Gözlerini örten karanlıkta, yerden havalanan toz bulutlarının arasında belli belirsiz karaltılar seçebiliyordu. Kervanın etrafında, deve sırtında yol alan yaklaşık on beş kadar Luminatii askeri vardı. Her vagonda, hepsi ayağa kalkmış, arkaya bakan belki yirmi yolcu vardı. Mia yerin altındaki gümbürtünün her an biraz daha yaklaştığını duyabiliyordu.

"Bir tane daha!" diye haykırdı biri.

"Batıda! Batıda!"

"Aa'nın Işığı aşkına, şunun büyüklüğüne bakın!"

Mia gözüne dolan kumları eliyle silerken kendi kendine sırıttı. Çölün bu kadar derinlerindeyken, Karanlığı çağırmasının devasa canavarlardan birkaçını oyunu sokacağını ummuştu. Ancak seslere bakılırsa, en okkalılarını oltaya getirmişti.

Dördüncü davetsiz misafirin de kendini göstermesiyle demirşarkısı görevindeki Luminatii askerleri borulara rüzgârda aralık kalmış bir kapı gibi vurmaya başladılar. Mia bir küfür daha savurup kulaklarını tıkadı. Gürültü can sıkıcı olmanın da ötesinde, düpedüz acı vericiydi.

Onun yerine yemek çanını çalalım.

İkinci arabanın bağlantısına zıplayarak arabaların birbirine tam olarak nasıl bağlandıklarını çözmeye çalıştı. Eğilip gözlerini kısınca, yuvarlak bir deliğe geçirilmiş ve kalın bir iple bağlanmış metal bir çubuk gördü. Hızlı harekerlerle çizmesinden bir bıçak çıkardı ve arada bir arabalardaki Luminatii askerlerine bakarak kesmeye başladı.

Tahmin edilebileceği gibi, adamların gözü, pek sevgili suratlarını mideye indirmeyi kafaya koyan dokunaçlı yaratıklardan başka bir şey görmediği için aşağıdaki bağlantı çubuğunun üstüne tüneyen titrek bulanıklığı bir kişi bile fark etmedi. İpler sertti ama Mia el yordamı ve el emeğiyle çözmeyi başardı; arabalar birbirlerine artık sadece çengel ve halkayla bağlıydı.

Sağlam bir sarsıntı yeter...

Çubuğun altına süzülüp kendini ortadaki arabanın altına kadar çekti. Kervan kumun içinde bir kayaya çarpıp zıplayınca Mia çengelin halkadan kurtulmasını bekleyerek nefesini tuttu. Ama hem Luminatii'nin şansı yaver gidiyordu hem kanca

dayanıklıydı. Mia bir ağız dolusu kırmızı toz tükürüp emeklemeye devam etti. Neredeyse hiçbir şey göremiyordu ama ses artık çok yakındı. Tekerleklerin, toynakların ve demirşarkısının gümbürtüsünün arasında ağır bir *tıngırtı* duydu ve askerlerin arabanın iki yanındaki arbaletlerden en yakındaki canavara ok attığını anladı. Dişlerini sıkıp tırnaklarıyla tahtaya tutunarak öndeki ve ortadaki arabaların bağlantı yerine doğru emekledi. Ve bıçağını bir testere gibi kullanarak bağları kesmeyi başardı. Artık arabaları bir arada tutan şey, şans ve yıpranmış birkaç metaldi.

Ve şans her zaman tükenirdi.

Arabaların yönü batıya, canavarların izlemekte zorlanacağı daha kayalık zemine çevrilmişti. Arazi gittikçe çetinleşirken Mia en öndeki vagonun bağlantı noktasına can havliyle tuttundu; arabalar yoldaki çukurların, deliklerin ve taş öbeklerinin üstünden zıplarken tekerlekler çatırdıyor, dingiller gıcırdıyordu. Sürücülerin kamçı darbeleri yüzünden ağızlarından köpükler saçılan develer küçük bir tepenin zirvesine ulaştılar. Kervan tepeden aşağı inerken diğer taraftaki derin bir çukura çarptı. Bağlantı yerleri inledi. Askerler küfretti. Toz, çakıl bulutu ve demir gıcırtıları sürerken en arkadaki araba kervandan koptu.

Tahta çıtırtıları duyulurken bağlantı çubuğu zeminde sekmeye başladı ve tepe üstü kalkan araba, işkence dolu birkaç saniye boyunca burnunun üstünde dengede durduktan sonra yuvarlanmaya başladı. İçindeki yirmi küsur adam çığlık atıp bağırarak bez bebekler misali oradan oraya savrularak ya yırtılan çadır bezinin arasından dışarı fırladılar ya da erzak sandıklarının altında ezildiler. Araba bir süre daha takla atarak yuvarlandıktan sonra kırık dökük, paramparça bir enkaz halinde çatısının üstünde durdu.

Ortadaki arabadan telaşlı çığlıklar yükseldi. Enkazın yakınında, kumun içinden kursağı ardına kadar açık, dokunaçları durmadan hareket eden devasa bir şey fırlayıp işe koyulurken dehşet dolu haykırışlar duyuldu. Adamlar ve develer kaçmaya çalışırken ölüyordu; kırmızı kumun rengi daha da kırmızıya boyanmıştı ve ayrılan arabadaki çaresiz arkadaşları dua edip bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ancak talihsizlik bu ya Luminatii askerlerinden biri arka vagonun nasıl ayrıldığını merak etme sağduyusuna sahipti ve eğilip aşağı bakınca ön ve orta vagon arasındaki bağın da kesilip koparıldığını gördü. Kaşları çatıldı; bu bir ışık oyunu olsa gerekti. Gözlerini kısarak bağ yerinin üstüne tünemiş gibi görünen bulanık şeye baktı. O neye baktığını merak ede dursun, bulanıklık yerinden doğruldu, ona yaklaştı ve mezarkemiği hançerini adamın gözüne saplayıverdi.

Adam seğirir gibi kasıldı ve arabadan yüzükoyun düştü. Bedeni arabanın altına yuvarlanıp tekerleklerin altında ezilirken askerler sürücüyü uyarmak için bağırıştılar. İçindeki adamlar bağırışırken ortadaki araba sarsıldı. Adamlar birbirinin üstüne düşerken dengesini kaybeden araba kırılan tahtaların çatırtısıyla yan yattı ve partnerinden kopuverdi.

Havada toz ve adamlar uçuşuyordu. Dingiller ve kemikler kırılıyordu. Mia kemerindeki keseye uzanıp bir avuç parlak kırmızı renkli küre çıkardı. Ve yarım düzine kadar karaltı, ah, kızlar aşkına, bağlantıya ne olduğunu görmek için arabanın kuyruk kısmında belirince, küreleri yukarıya, parmaklığın üstünden arabanın içine fırlattı.

Fısıltıharabeleri çatırtılı patlama sesleriyle yankılanırken arabanın içinde peş peşe yaşanan patlamalar örtüyü de içindeki adamları da paramparça etti. Mia gölgelerden oluşan pelerinini üstünden savurup kendini bu can pazarının içine attı.

Kılıçlarını çekti. Diş biledi. Kör kör yalpalayan adamların arasından bir yılanın suda ilerlediği gibi kayıp gitti. Çelik parlıyor, askerler haykırarak yere seriliyor, sopalarını aralarındaki bulanıklığa, dumanın içinde ilerleyen kana bulanmış, acımasız bıçakları parlayan karaltıya sallıyorlardı. Bazıları, cehennemden gelen bir *şey*, Niah'nın peşlerine taktığı iblis bir hizmetkâr olduğunu düşündü. Diğerleri Fısıltıharabeleri'nden bir dehşet, çarpık büyülerin aralarına saldığı bir canavar sandı. Ancak Mia bıçağıyla ıslıklar çalarak ve nefesi tıslayarak aralarında ilerlerken, en zekileri iblis olmadığını anladı. Bir dehşet ya da canavar değildi. Bir kızdı. Sadece bir kız. Ve bu düşünce, adını koyabilecekleri bütün iblis ve canavarlardan daha fazla ürküttü onları.

Mia onları hissedebiliyordu. Göremediklerini bile. Işık ne kadar parlak olursa gölgeler o kadar koyuydu. Ve Mia tıpkı Şarkılar Salonu'ndaki saman adamların gölgelerini hissettiği gibi onları da *hissediyordu*. Naev'in ona bahşettiği yeni becerileri ve Büyük Bazilika'nın basamaklarındaki o on dört yaşındaki kızın öfkesiyle saldırdı. Burada onlara yardım edecek kardinaller ya da gözünü alan Teslisler yoktu. Ellerinde güneşçeliği kılıçlar yanmıyor, göğüslerini beyaz, cilalı zırhlar korumuyordu. Göğüslerinde deri yelekler, etraflarında arkadaşlarının yanık bedenleri, kulaklarında patlamaların uğultusu. Ve öldürülmüş ebeveynlerin kızı, öldürülmüş bir kardeşin ablası ve en karanlık ananın işaretlediği Mia, yılların büyüttüğü bir nefretle sarmalanmıştı.

Ve hepsini sırayla, tek tek Çene'ye yem yaptı.

Arabayı çeken develer canavardan çok korktukları için, onları kamçılayacak bir sürücü olmadan da dörtnala koşmaya devam ediyorlardı. Arabanın içindeki düşmanlarını öldüren Mia sırtından arbaletini çıkardı. Tek dizinin üstüne çöküp en yakındaki devenin sürücüsüne nişan aldı. Onu tam kalbinden vurduktan sonra bir ok daha çekip ikincisinin boynuna isabet ettirdi. Birkaç Luminatii menzilinden sapsa da, haklarını vermek gerek, çoğu kükreyip meydan okuyarak arabaya ve içindeki kıza taarruza geçtiler. Ne de olsa Birinci ve İkinci bölüğün, Tanrımezarı'nın en iyi birliklerinin adamlarıydılar. Kâfir bir veledin onları alt etmesine izin verecek değillerdi ya.

Ancak Mia'nın arbaleti durmak bilmiyor, kadercamları havada uçuyor, adamlar eyerlerinden yuvarlanıyor ya da patlamayla savruluyorlardı. Kır saçlı devasa bir adam arabanın korkuluğuna kadar ulaştı ama hançeresine saplanan bir fırlatma bıçağı

onu sonsuza dek susturdu. Bir başkası devesinden arabanın kuyruğuna atladı ama tırnaklarıyla yukarı tırmanırken, Mia adamın ağzına yakut bir kadercamı tıkıp onu tekmesiyle arabadan itince, patlama bir başka devenin de bacaklarını koparıp sürücüsünü, olmayan kanatlarıyla uçurdu.

Mia gözleriyle harabeleri tarayınca canavarların takibi bıraktıklarını gördü. Mia'nın Karanlığa çağrılarına son vermesi ve geride bıraktığı ziyafetle, canavarlar kumların üstünden çığlık çığlığa Luminatii askerlerinin peşinden yuvarlanırken hallerinden hoşnut görünüyorlardı. Mia bıçaklarını kınlarına sokup sürücü koltuğuna atladı; artık dikkatini öndeki arabalara verebilirdi.

Bütün bu can pazarı sürerken Remus'un arabası arayı hayli açmıştı. Ancak gereksiz yolcularının ağırlığından kurtulunca, Mia'nın develeri tükürüp kişneyerek ve develerin koşarken çıktıkları ses her neyse o sesi* çıkararak daha hızlı yol almaya başladılar. Mia'nın arabası kayalık zeminde sıçrayarak ve kırık dökük büyük Aşkah taşlarından oluşan bahçede zikzaklar çizerek arayı yavaş yavaş kapatıyordu. Mia en öndeki arabada Remus'u görebiliyordu ama tek nedeni adamın fazla iri olmasıydı; diğer herkes toz ve kum yüzünden birer karaltıdan ibaretti. Yine de Mia olur da yetişebilirse, önde onu altmış kadar iyi eğitilmiş ve fanatik haydutun beklediğini biliyordu. Nahoş olasılıkları kafasında tartarak, onlara yetiştiğinde tam olarak ne yapması gerektiğini merak etti.

Neyse ki cevabı öğrenmek zorunda kalmadı.

Remus'un kafilesindeki Luminatii askerleri, altmış arkadaşlarının öldüğünü görmüşlerdi ve yardım etmek için hiçbirinin durmaması dikkate değer olmakla birlikte, Itreya'nın en iyileri kin tutmaya *yatkındı*. Mia arayı kapatırken, okçular saldırıya geçti. Mia gölgepelerinin arkasına saklanamazdı çünkü hiçbir şey göremez ve dolayısıyla arabayı idare edemezdi ama daha da önemlisi, arabanın sürücüsünün nerede olduğunu tahmin etmek için Büyük Lonca'nın en büyük âlimi olmaya gerek yoktu. Ancak Remus en iyi adamlarının elliden fazlasını tek başına öldüren bu cılız kızdan fazlasıyla etkilense de kaçmak intikam almaktan daha fazla ilgisini çekiyordu. Bu yüzden adamlarına zavallı develerini kan ter içinde bırakan bu kaçığı vurma emri vermek yerine, zavallı develeri vurmalarını emretti.

Öyle de yaptılar.

İlk ok en öndeki devenin göğsüne isabet edip onu bir ağaç gibi devirdi. Zavallı hayvan dizlerinin üstüne düştü, koşum takımına dolanıp kaldı ve arkasındaki hayvanın tökezlemesine neden oldu. Bunu tozun arasından uçup gelen ikinci bir ok

---

* Farkındayım ki bir devenin çıkardığı sesi tarif edecek bir kelime yok. Köpekler havlar, aslanlar kükrer, ayyaşlar homurdanır.

Cehennem aşkına, develer ne yapar?

izledi, sonra bir üçüncüsü daha ve mide bulandırıcı kemik çatırtıları ve develerin acı dolu böğürtüleri arasında, Mia'nın arabası, biraz önce onu çeken bu rezil arapsaçına bindirdi ve takla atarak kanlı ve feci bir frenle durdu.

Mia arabadan savrulup havada altı metre kadar uçtuktan sonra kumun üstüne yüzükoyun düştü. Düşerken omzunu korumayı başarmıştı, nefesi kesilerek kumun üstünde yuvarlanırken bir çizmesi ayağından fırladı ve nihayet arabasının enkazından on metre kadar ötede, nefesi kesilmiş bir halde ve küfürler savurarak durdu.

Kalkmaya çalıştı; kulakları çınlıyor, başı dönüyordu. Tozun içinde birkaç ok daha uçarken, sendeleyerek dizlerinin üstünde doğruldu ve Remus'un arabasıyla birlikte Lord Cassius'un, Kilise havarilerinin ve bütün intikamının dörtnala uzaklaştığını gördü.

Ellerinin ve dizlerinin üstüne yığıldı. Öğürüyordu. Kaburgaları çatlamış olmalıydı; ağzının içi toz ve safra doluydu. Karnının üstüne düşüp kumu avuçladı.

Emekleyecek takati bile kalmamıştı.

Oysa çok yaklaşmıştı.

Hem de çok.

Ancak son engelde tökezlemişti. Ve düşmüştü.

"Hayatımın hikâyesi buraya kadarmış," diye homurdandı.

Gözkapakları titreşerek kapandı.

İç geçirdi.

Ve karanlığın içine yuvarlandı.

35. BÖLÜM

KARMA

Dürtülüyordu.

Mia gözlerini açmaya cesaret edemeyerek inledi.

Kulakları çınlıyor, kaburgaları sızlıyordu ve aldığı her nefes bir mücadeleydi.

Orada ne kadar yattığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Dakikalar mı?

Saatler mi?

Gözkapaklarının yanmasından güneşlerin varlığını hissedebiliyordu.

Gözlerini açmaya cüret ederse onu neyin beklediğini biliyordu.

Başarısızlık.

Arabası enkaza dönmüştü. Develeri katledilmişti. Sükût Dağı doğuda bir döngülük mesafedeydi ama bu yaralı haliyle iki günde ulaşması bile büyük şans olurdu; tabii o arada kum canavarları ya da toz hortlakları tarafından mideye indirilmediğini var sayarak. Buradan Son Umut'a yaya ulaşmak imkânsızdı ama yine de...

Dürtüldü.

Yumuşak, ıslak ve bıyıklı bir şey. Dudaklarına yoğun ve sıcak bir şey bulaştırıyordu. Mia'nın beyninin ufacık bir parçası o Şey'in hayli büyük ve çok bariz şekilde canlı olduğunu ve şu anda muhtemelen onu *yemeye* bir girizgâh olarak *koklad*ığını haykırıyordu.

Gözkapakları titreşerek yanında bekleyen acıya açıldı. Mia tısladı ve gözlerini kısarak bakınca bir çift iri burun deliğinin onu yine dürttüğünü ve dudaklarına biraz daha –ah, mutluluk diye buna denirdi– sümük bulaştırdığını gördü. Pembe, devasa bir dil, koca sarı dişlerin üstünden kayarken Mia bir anda tamamen uyandı ve kırmızı, ince bir toz bulutunun arasında geri kaçmaya çalışırken, onu yemeye çalışan şeyin ne olduğunu anlayıp durdu.

At.

Siyah, parlak ve iki metre yüksekliğinde.

Dürüst olmak gerekirse bundan aylar önce sağrısının uzaklaştığını görmekten büyük keyif aldığı bir at.

Yine de elinde olmadan sırıttı. Yerden güçlükle doğrulup sendeleyerek atın yanına gitti ve elini kahkahaya şüphe uyandıracak kadar çok benzeyen bir ses çıkaran atın karnında dolaştırdı.

Kollarını boynuna doladı.

Yanağından öptü.

"Selam, Piçkurusu," dedi.

36. BÖLÜM

GÜNBATIMI

Şişman Danioo, Her Şeyi Gören'in ondan nefret ettiğini düşünmeye başlıyordu.

Lem, Kadim Krallık'tan içeri girip yüklü bir kervanın Son Umut'a geldiğini haber verdiğinde, Daniio belki de aptal Kephilerin aptal maceralarından yem olmadan dönmüş olabileceklerini düşünmüştü. Ancak daha sonra Scupps içeri girip kıçını kaşıyarak ve tozla dolan gözlerini kırpıştırarak gelenlerin Kephiler olamayacak

kadar kalabalık olduklarını söylemişti. Scupps'ın öğrenilmiş fikrine göre, daha çok askere benziyorlardı. Peşinde delikanlılarla Son Umut'un kalabalık sokaklarına çıkan Şişman Daniio harap durumdaki kafileyi dikkatle süzmüştü.

"Askerler," demişti Scupps. "Asker değillerse ben de iki gedalık bir orospu çocuğuyum."

Lem yüzünü buruşturdu. "Ben Kephiler diyorum."

"İkingiz de yanılıyorsunuzg." Daniio'nun tombul suratı bir sırıtışla ortadan ikiye ayrılmıştı. "Onlaar *müşteri*."

Garnizon binası yetmiş kişiyi barındıracak kadar büyük olmadığı için, ilik doğumlu dingil Garibaldi (ki kalbi, lanet olası atının yürütülmesinden ötürü hâlâ kırıktı; duyan da gelininden bahsediyor sanırdı) kafilenin Son Umut'a varmasından bir saat sonra Kadim Krallık'a gelmiş, bir çırpıda bütün boş odaları tutmuştu. Kurtyiyen'in gelip ziyaretçileri medeniyete taşıması en az bir hafta daha sürerdi ve Daniio çoktan, kazanacağı küçük servetin hayalini kurmaya başlamıştı.

Elbette bu piç kurularında metelik olmadığını öğrenene kadar.

Avcunda okşayacağı paslı iki gedaları bile yoktu.

Daniio doğruca garnizon binasının yolunu tutmuş, kapıyı yumruklamış ve grubun beş para etmez sorumlusuyla görüşmeyi talep etmişti. Küçük bir meyhane boyutlarındaki yara izli bir adam ağır adımlarla ortaya çıkmış ve kendini bütün Luminatii Lejyonu'nun Jüstikus'u –jüstikus, boru değil– olarak tanıtmıştı. Daniio'ya Kadim Krallık ve içindeki bütün erzaklara "Itreya Cumhuriyeti'nin güvenliği ve emniyeti için el konduğunu" bildirdi. Yüzbaşı At-Âşığı, Daniio'ya kibirli bir gülümsemeyle bakmış, ukâlâ Remus'un kızı olacak kadar genç görünen bir sarışın özür diler gibi omuz silkmiş ve kapı Daniio'nun suratına çarpılıvermişti.

Ve böylece Daniio bir anda lanet olası bir hayır kurumunun efendisi oluvermişti. Çalışmaktan canı çıkıyordu. Umumi salonu ve bütün odaları, homurdanan, bol bol osuran nankör Luminatii piçleriyle doluydu. Cümbüş yapan mürekkepbağımlıları gibi yiyorlardı. Açlıktan ölmek üzere olan balıklar gibi içiyorlardı. Safışıktaki bir hela gibi kokuyorlardı. Ve zavallı Daniio bütün bunlar için *metelik dahi* alamıyordu.

Köpekler Son Umut'a varalı üç döngü olmuştu. Rüzgârların inceliği sayesinde Trelene'nin Âşığı hâlâ dört yokgece mesafedeydi ve Daniio'nun şansına bakılırsa Kurtyiyen ve bütün mürettebatın efsanevi Şarap ve Fahişeler Adası'nda kıyıya vurup uzun bir süre orada kalmaya karar vermesi hiç şaşırtıcı olmazdı.

Bütün bu askerleri üst üste dört döngü, üç öğün doyurmaktan kiler boşalmıştı ve Daniio artık daha çok çorba ve güveç çıkarır olmuştu. Bu akşamın sıcak yemeği bir önceki döngü çıkardığı ton balığı kemiği çorbasıydı ve bir tur daha içki servisi yapmak için umumi salona çıkarken, çorbayı ocağın üstünde bırakmıştı. Barda kalan askerlerin hepsi sıralara ya da sekiz kişilik masalara tıkışmıştı. "Itreya Cum-

huriyeti'nin güvenliği ve emniyeti konulu" hiçbir nutuk Dona Amile ve Yedi Lezzet dansçılarını bedava hizmete ikna edemeyeceğinden piç kurularının döngü boyunca içmek, yakınmak ve Daniio'nun müdavimlerinin rahatını kaçırmak dışında yapacak hiçbir şeyleri yoktu.

Daniio içki servisini yaptıktan sonra mutfağa döndü ve hırlayıp kapıyı ayağıyla çarparak kapadı. Ocağın başına gidip çorbayı kokladı. Biraz tuhaf kokuyordu. Belki de malzemeleri çok fazla bekletmişti. Ama canları cehenneme, bu köpekler zaten beleşe karın doyuruyorlardı ve Daniio, yakınan olursa suratına tükürecek kadar bunalmıştı.

Yemek servisini yaptı, daha fazla şarap isteklerini yerine getirdi. Yarım saat boyunca oradan oraya koşturduktan sonra nihayet birkaç dakikalığına da olsa bir sigara tüttürmek için arka taraftaki sokak arasına çıkmaya fırsat bulabildi.

"Piç kuruları," diye söylendi. "Hepisi de tanrısız piçler ve dilenciler."

Daniio küfrederek duvara yaslandı. Sigaralarını, doğrudan Mezar'dan ithal eden Kurtyiyen'den alırdı. Şekerkâğıdıyla falan, gerçekten iyi maldı. Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi, kutuyu avucuna kıstırıp bir kibrit çaktı.

"Garnizon kulesinde olman gerekiyor, Daniio," dedi bir ses.

"Aa'nın siki," diye küfretti Daniio.

Kibrit kutusu elinden düşüp zemine çarptı. Fısıltı kadar yumuşak, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir kız, gölgelerin arasından çıkıverdi. Körfezden esen fırtına rüzgârları kızın uzun perçemlerini koyu renkli, sert gözlerinin üstünde havalandırıyordu. Kız yavaş hareketlerle yere eğilip kutuyu aldı. Havaya attı ve tek eliyle yakaladı.

"Cehennem ve kan aşkına, ödümü patlattın, gızım," diye küfretti meyhaneci. "Burada böyle sinsi sinsi dolaşarak ne poklar karıştırıyorsun?"

Gözlerini kırpıştırarak kızı süzerken, sol gözü sağ gözünden daha yavaş hareket ediyordu.

"Şey, seni tanıyor muyum? Gözüm bir yerden ısırır sankim."

Kız gülümseyerek uzanıp adamın dudaklarından sigarasını aldı. Sigarayı kendi dudaklarının arasına koyup karşı duvara yaslandı ve yaşaması ona bağlıymış gibi sigaradan derin bir nefes çekti. Doğruyu söylemek gerekirse, kabuk bağlamış saçları, pis teniyle hayli pasaklı görünüyordu. Ama kıvrımları nadir bulunan cinstendi ve dudakları, insanın, tadına bakmak için kendi anasını satacağı türdendi.

Kız, "Garnizon kulesinde olman gerekirdi, Daniio," diye tekrarladı.

"Niçün?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, orada akşam yemeklerini sen veriyorsun."

Danioo kaşlarını çatarak kızı tepeden tırnağa süzdü. Ufak tefek bir şeydi. Daniio'nun yarı yaşındaydı. Ama bakışlarında bir şey vardı. Belki de gözlerinde. Daniio'yu sebepsizce huzursuz eden bir şey.

"Artık vermem," dedi. "Garibaldi ve oğulları motorları bozunca herif öfkeden kriz geçirdiydi. Atının araklandığı yokgece. Artık kendi yemeklerini kendileri pişirir zaar. Yüzbaşının emriynen."

Kız derin bir nefes üfledi.

"Eh, bana uyar. Ama bu durumda bir sorunumuz var demektir."

Daniio bu kızla baş başa olduklarının şiddetle farkında olduğu için, ara sokağın iki ucunu kolaçan etti. Kızın gladyatör arenası dışında kimseye izin verilmeyecek kadar ağır silahlı olduğunun da farkındaydı. Engereğin fareyi süzdüğü gibi onu süzdüğünün de.

Ve henüz gözlerini bir kez bile kırpmadığının.

"Neymiş ki sorun?" diye sormayı başardı.

"Ne duyuyorsun, Daniio?" diye sordu kız.

"... Ha?"

"Dinle," diye fısıldadı kız. "Ne duyuyorsun?"

Tuhaf bir oyun olduğunu düşünse de artık ciddi anlamda huzursuz olan Daniio, başını yana yatırıp kızın isteğini yerine getirdi. Son Umut'ta ölüm sessizliği hâkimdi ama yokgecelerde genelde öyle olurdu. Çoğu insan çoktan evine çekilip elinde bir içkiyle şöminenin yanına yerleşmişti. Garnizon ahırındaki develerin böğürtülerini duydu. Uzakta bir köpeğin havladığını. Akşam rüzgârının kükreyişini ve kıyıya vuran dalgaları.

Omuz silkti. "Pek bir şey eşitmiyom."

"Umumi salonunda altmış adam var, Daniio. Her Şeyi Gören'in sadık hizmetkârları olabilirler ama sence de biraz daha gürültücü olmaları gerekmez mi?"

Daniio'nun kaşları çatıldı. Kız bahsedince fark etmişti, meyhane her zamankinden bir hayli sessizdi. Sigarasını –pekâlâ, artık kızın sigarası olmuştu– içmek için dışarı çıktığından beri içki vermesini emreden ya da yakından tek bir ses duymamıştı.

Kız sigaradan son nefesini çekip izmariti yere atıp topuğuyla ezdi. Ve elini gömleğinin kolunun içine uzatıp mezarkemiğinden yapılmış olması muhtemel, uzun bir hançer çekti. Daniio'nun elleriyle birlikte bütün tüyleri havaya kalktı bir anda gergin halinden çıkıp düpedüz ödü kopmuş haline büründü. Kız elini kemerinin içine atıp pürüzsüz, küçük ve bembeyaz bir cam küre çıkardı.

"O ne ööyle?" dedi Daniio.

"Baygınlık. Evveldöngü yarım torba vardı. Ama şimdi geriye sadece bir tane kaldı."

"Geri kalanı nerede ya?"

"Bu akşam yemeği için pişirdiğin çorbaya kattım."

Daniio riski göze alarak omzunun üstünden arkaya, bara baktı. Mezar kadar sessizdi.

"Şimdi, sorunumuz şu," dedi kız. "Burada servis yaptıktan hemen sonra garnizon kulesinde de servis yapman gerekiyordu. Ve sonra buraya döndüğünde, çatının altındaki bütün askerlerin suratının, çorbanın içinde yüzdüğünü görmen gerekiyordu."

"Onları uyuttun mu?"

Kız hançerine baktı. Sonra tekrar Daniio'nun gözlerine.

"Fazla sürmez."

Daniio konuşmaya çalıştı ama dilinin damağına yapıştığını fark etti.

"Ama artık orada akşam yemeği servisi yapmadığına göre, dikkat dağıtmana ihtiyacım olacak," dedi kız. "Bu yüzden belki yukarı çıkıp... şüphe götürmez derecede saygın ve nadide kurumunda sakladığın değerli ne var ne yoksa almak isteyebilirsin."

Daniio dilini damağından zorla ayırdı.

"Neden ki?" dedi.

Mia kibrit kutusunu tuttuğu avcunu ona uzattı. Daniio'nun ağırkanlı gözü olayı geri kalan her yerinden daha önce yakalayıp hatırı sayılır şekilde büyüdü. Sesi karga gaklamasından farksızdı.

"Ah, hayır..."

"Sağ kalırsam, Kızıl Kilise'nin senin kayıplarını telafi etmesini sağlarım ama kalamazsam..." Kız omuz silkti ve kurnaz bir tebessümle adama baktı. "O zaman özrümü şimdiden kabul et."

Kız gözünü adamdan ayırmadan elindeki kibriti çaktı.

"Acele etsen iyi olur. Biraz sonra burada yanan tek şey saniyeler olmayacak."

Daniio'nun mahzenindeki altınşarabı çok da kaliteli sayılmazdı. Dürüst olmak gerekirse viskiden çok tinere yakındı. Müşterilerinin haberi yoktu ama Daniio bunu yılda bir kez tencerelerini temizlemede kullanırdı ve sonuç her zaman ışıldayan kap kacak olurdu. Ancak içkilerin en harika yanı, üretimleri ne kadar uyduruk ya da tatları ne kadar boktan olursa olsun...

Çok güzel yanmalarıdır.

Mia garnizon kulesine gidip hiç kimseye görünmeden ahırların bulunduğu arka tarafı dolaşıp duvarı tırmandığında Kadim Krallık'ın çatısından dumanlar yükselmeye başlamıştı. Kulenin yüksekliği dokuz metreyi buluyordu ve üst katlarda hiç pencere yoktu. Mia Kilise üyeleri ve Lord Cassius'un orada tutulduklarından hemen hemen emindi. Dağ'dan buraya yaptıkları yolculukta olduğu gibi, ağızlarının bağlı, el ve ayaklarının zincirli olduğunu tahmin ediyordu ama emin olmalıydı. Kalabalık bir asker topluluğuna karşı tek başınaydı ve arazinin planını bilmiyordu. Remus'un

bölüklerinin büyük kısmını diri diri yakmak bir taşla iki kuş vurmanın iyi bir yolu gibi görünüyordu.

Ya da bu örnekte olduğu gibi, altmış kuş.

Doğrusu, Baygınlığın Daniio'nun çorbasında çözüleceğinden bile emin değildi ama şansını denemek mekâna girip etrafa avuç dolusu kadercamı saçmaktan daha iyi bir fikir gibi gelmişti. Yanık etin kokusu rüzgâra karışmıştı ve duman güneşlerin yaktığı göğe iki sütun halinde yükseliyordu ancak Mia'nın Luminatii askerlerine yaşattığı kader yüzünden herhangi bir suçluluk duyacağı varsa da, bu duygu, Tric ve Dağ'da ölenleri hatırlayınca hemen geçmişti.

Kulenin tepesindeki lejyoner ağır pirinç çanlara asılıp, "Yangın! Yangın!" diye haykırmaya başladığında, Mia duvarın yarısına tırmanmıştı. Son Umut halkı evlerinden dışarı fırladı, Yüzbaşı Garibaldi bir küfür savurarak sokağa koştu ve Mia mazgallı siperleri aşıp nöbetçinin gırtlağını boydan boya kesti.

Gölgepelerinini kuşanarak daha nöbetçinin cansız bedeni yere düşmeden, yerdeki kapağı kaldırdı. Oradan en üst kata atlayınca portatif yataklar, dolaplar ve şamatanın nedenini öğrenmek için şiltesinden doğrulan uyku mahmuru bir lejyonerle karşılaştı. Mia gladyusuyla askeri yatağına geri döndürdükten sonra Niah'ya dua ederek oğlanın yüzünü kanlı bir battaniyeyle örttü. Merdivenlerden alt kata indi ve umumi salonun boş olduğunu görünce bir küfür savurdu. Yerden tavana yükselen pencerelerden dışarı bakınca, ön kapının önün dört lejyonerin durduğunu gördü. Remus ile Garibaldi ttavernanın yolunu tutmuş olmalıydı. Bakacak tek bir yer kaldığından mahzenin kapısını açıp karanlığın içine daldı.

Şarap fıçıları, raflar, ahşap sütunlar ve bir köşeye büzülmüş karaltılar iki simya küresinin cılız ışığıyla aydınlanıyordu. Tepetaklak edilmiş bir sandığın etrafında oturan üç Luminatii kâğıt oynuyordu. Mia içeri girince üçü birden başını kaldırdı. Burada pelerinin arkasından bir şey görmek çok zor olduğu için üstünden attı ve kalan az sayıda akik kadercamından birini askerlerin üstüne fırlattı. Oyun masasının tam ortasından siyah bir duman tütmeye başlarken, gedalar ve biralar havada uçuştu ve Mia elinde kılıcıyla son basamaklardan atlayıp en yakınındaki adamın işini tek bir fısıltı çıkarmadan bitirdi.

Loş ışığa rağmen gölgeleri hissedebiliyordu, uzanıp çizmelerini tek tek yere sabitledi. Lider konumundaki asker şaşkınlığına rağmen iyi direndi; karşısındaki kâfire küfrederek karanlık anasıyla buluşmasının yakın olduğunu haykırdı. Ancak bütün kuru gürültüsüne rağmen karnında kılıçla yere serilmesi çok sürmedi; yırtılan zincirli zırhını tutup annesini anarak taşı kendi kanıyla kırmızıya boyadı. Mia, elindeki bıçakları ikinci adama fırlatınc, iki bıçak adama saplanıp onu yere yapıştırdı. Üçüncü adam kaçmak için çizmelerini çekiştirip bağcıklarını çözmek için

debelenirken Mia arkadan yaklaşıp kılıcını kaburgalarının arasına gömdü; bıçak askerin zincirli zırhını delip göğsünden çıkmıştı. Asker tek ses çıkarmadan, açık ve suçlayan gözlerle yere serildi.

Mia bir dua daha fısıldayarak askerin gözlerini kapadı.

Kıvrılarak yükselen dumanın ve pis kan kokusunun arasında onları gördü. Bir köşeye yığılmış yedi karaltı. Elleri, ayakları ve ağzı bağlı Şahit Aalea. Yara bere içindeki baygın Örümceköldüren. Suratı kamçı izlerinden morarıp tanınmaz hale gelmiş, öldüresiye dövülmüş Solis. Hepsi uyanık ve ağızları tıkalı Suskun, Avcı ve Drusilla. Ve son olarak acıyla parlayan siyah gözleri öfkeyle bakan Lord Cassius. Kara Prens. Kılıçların Efendisi. Mia ona bakarken geçmişte karşılaştıklarında hissettiği o tuhaf duyguya kapıldı. Mide bulantısı. Baş dönmesi. Korku. Neredeyse acı vericiydi. Yanında siyah köpek dişlerini sergileyen koyu renkli bir gölge belirdi.

Tutulma.

Gölgekurt tüylerini kabartarak Mia'ya bir adım yaklaştı. Müşfik Kedi, Mia'nın gölgesinde şişinerek ulumaya başladı. İki yaratık birbirlerine dik dik bakarken, Mia onlara seslendi.

"İkiniz de aletlerinizi donlarınıza sokun," diye tısladı.

"...APTAL ÇOCUK, BEN DON GİYMEM..."

"... demek grubun akıllısı sensin..."

"Müşfik Kedi, yeter."

Kedi olmayan kedi suratını asarak sessizliğe büründü. Lord Cassius'un tek bir bakışı Tutulma'nın da aynı şeyi yapmasına yetti. Mia Kilise üyelerinin yanına çömelip Rahibe Drusilla'nın ağzındaki bağı kesip çıkardı.

Yaşlı kadın, "Çömez Mia," diye fısıldadı. "Ne... güzel sürpriz."

Mia, Avcı ile Aalea'nın ağızlarını örten bağları kestikten sonra Lord Cassius'a geldi. Adam cansız eğitim mankeni olarak kullanılmışa benziyordu; dudakları şişmiş, gözleri morarmış, yanakları yarılmıştı. Ancak ağzındaki bez çıkarıldıktan sonra bile tek kelime etmedi.

Mia adamın varlığının neden olduğu rahatsızlığı, göğüskafesinin içinde çırpınan kalbini görmezden gelmeye çalıştı. Her birinin elini ve ayaklarını bağlayan kelepçe ve iplere şöyle bir baktıktan sonra, mezarkemiği hançeriyle Cassius'un bağlarını kesmekle işe koyuldu.

"Sizi buradan çıkarmalıyım," diye fısıldadı. "Dikkatlerini dağıtmayı başardım ama çok sürmez. Yürüyebilir misiniz? Daha iyisi, koşabilir misiniz?"

Drusilla, "Anlaşılan Luminatii bizi şehre sağ salim götürmeyi kafaya koymuş," dedi. "Fakat Solis'in durumu hiç iyi değil ve Avcı evveldöngü iplerinden kurtulmayı başarınca, Jüstikus onu bir süre hiçbir yere kaçamayacak hale getirdi."

Mia Cepler Şahidi'ne bakınca, kavalkemiklerinin tuhaf bir açıyla durduğunu fark etti.

"Kara Ana aşkına," diye fısıldadı. "Bacaklarını kırmış."

Avcı, "Ve parmaklarımı," dedi yüzünü buruşturarak. "Bana hiç sportmence gelmedi."

Mia ipleri kesti ama garnizonun kelepçelerini çözmek hayli uğraştırıcı bir işti. Ağırdemirden yapılmış ve görünüşe bakılırsa, Mia'nın az önce canlarını aldığı üç askerin hiçbirinde olmayan bir anahtarla kilitlenmişlerdi. Kilise üyelerinin her birinin el ve ayak bilekleri zincirlenmişti ve özgür kalmadıkları sürece ancak ayaklarını sürüyerek yürüyebilirlerdi.

Mia, "Kahretsin," diye soludu. "Yanımda maymuncuk yok."

Avcı belli belirsiz gülümseyerek, "Çizmelerimde var," diye fısıldadı. "Sol topuk."

Mia, Avcı'nın söylediği şekilde çizmesinin topuğunu kırdı ve uylukkemiği hareket edince acıyla tıslayan Şahit'e bir özür geveledi. Topuğun içinde birkaç maymuncuk ve küçük bir burma mili bulup Cassius'un zincirlerinin üstünde çalışmaya başladı. Kılıçların Efendisi hırpalanmış haline rağmen Solis'i taşıyabilirdi ve Aalea, Örümceköldüren ve Suskun, Avcı'yı birlikte idare edebilirlerdi. Asıl soru şuydu: Kuyruklarını kıstırıp kaçmalı mıydı yoksa dik durup savaşmalı mıydılar? Solis ile Avcı deve sürecek halde değillerdi ve Mia'nın Luminatii fark etmeden bir deve kafilesi hazırlama şansı sıfırdı. Peki ya güneşçelikleriyle donanmış bir düzine adamla yumruk yumruğa savaşmak? İçlerinden birinin onları kontrol etmeye gelmesi an meselesiydi.

"Cehennem ve kan aşkına..."

Mia fısıltıyı duyunca omzunun üstünden arkaya baktı ve mahzenin merdivenlerinin tepesinde duran karaltıyı gördü. Tozlu çizmeler. Kemerinde hançerler. Sarı cenkörgüleri. İri mavi gözler.

"Ashlinn..."

Mia kolunu uzatıp kızın ayaklarının dibindeki gölgeyi tuttu. Ama kız tek kelime etmeden döndü ve merdivenden yukarı koşup görüş alanından çıktı. Çizmelerinin hafif tıkırtısını başlarının üstündeki tahtada duyabiliyordu; kule kapısına koşuyor olmalıydı.

"Kahretsin, onlara haber verecek."

Mia maymuncukları Cassius'un kucağına attı, ayağa fırladı ve Ashlinn'in peşinden dışarı fırladı. Basamakları üçer üçer çıkıp güneşlerışığına ulaştığı anda garnizon binasının kapısında nöbet tutan dört askerin içeri daldığını, Ashlinn'in de bağırarak Kadim Karllık'a giden tozlu yolda koştuğunu gördü.

Luminatii askerleri buralıydı ve yağmacı sığınmacıların aksine hepsinin güneşçeliği kılıçları vardı. Her ne kadar harabelerden gelen tozla kaplı olsalar da hepsi zırhlıydı ve miğferlerindeki tüyler kırmızının kirli bir tonuna dönmüştü. Haykırarak kılıçlarını çekip içeri daldıklarında çelik alev alev yanıyordu. Yakın dövüş. Ağır silahlı ve zırhlı rakipler. Mia'da onları şaşırtacak bir şey olmadığı gibi, o kılıçlar onu nefis bir tereyağı gibi kesip geçerdi.

Bu ihtimallerin hiçbiri Mia'nın hoşuna gitmedi.

Yere akik bir kadercamı fırlatıp döndü ve basamakları tırmandı. Luminatii askerleri yoğun pusun içinde öksürüp tıksırarak ve durmasını emrederek arkasından koştular. Mia üçüncü kata koşmaya devam ederken bir avuç yakut kadercamı fırlattı; askerlerden birinin göğsüne isabet eden küreler adamın parçalarını odanın dört bir yanına saçtı. Üniformaları yer yer kavrulan ve kan lekelerine boyanan diğerler askerler kalkanlarının arkasına sinerek üçüncü kata daha temkinli ilerlediler. Mia'nın elindeki son kadercamları askerlerin kalkanlarını tamamen eritti, son fırlatma bıçaklarından biri, en öndeki askerin gırtlağına saplanıp adamın parçalanan atardamarını tutarak dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu. Mia çatıya çıkan ip merdivene baktı, kalan iki asker onu kesip biçmeden yukarı çıkabilir miydi acaba? Onun yerine adamların yere vuran gölgelerine uzandı...

En arkadaki asker şaşkın bir ifadeyle devrilirken parlamayan güneşçeliği kılıcı kafasını neredeyse ikiye ayırıyordu. Beyni ve kanı duvarlara sıçrarken bedeninin geri kalanı yere saçıldı. Adamın arkasında, şiş ve morluklarla dolu suratı ve öfkeden kısılmış gözleriyle Lord Cassius göründü. Mia hayranlık ve şaşkınlıkla izlerken, Cassius sol elinin parmaklarını büktü ve odadaki gölgeler bir anda canlanıp adamın etrafında yılanlar gibi kıvranmaya başladılar. Kılıçların Efendisi elini savurarak son lejyonerin kılıcını elinden düşürdü ve güneşçeliği uzun kılıcı tek ses çıkarmadan askerin boynuna savurdu.

Şairleriniz ne derse desin, nazik dostum, bir adamın kafasını gövdesinden tamamen ayırmak güçlü bir hamle ve daha güçlü bir kol gerektirir. Ve anlaşılacağı üzere, Kılıçların Efendisi formunun zirvesinde değildi. Yine de Luminatii yere devrilirken başı boynuna sadece biraz et parçası ve birkaç kırık kemik kalıntısıyla bağlıydı. Bedeni, öldüğüne dair tatsız gerçeği idrak edene kadar yerde bir süre seğirdi.

Mia, Cassius'un baş işareti ve çağrısıyla dalgalanan gölgelere baktı. Midesinde yine o acı verici, yağlı bulantı vardı ve ayaklarının dibindeki Müşfik Kedi titriyordu.

"İyi numara," dedi.

"Numara mı?" Kılıçların Efendisi kaşını kaldırdı. "Sen buna numara mı diyorsun?"

"Sizinle Tanrımezarı'nda karşılaştığımda... siz yakınımdayken..." Mia başını iki yana salladı. "Biz yakınken siz de aynı şeyleri hissediyor musunuz? Mide bulantısı? Korku?"

Cassius cevap vermeden önce uzun bir süre durdu.

"Acıkıyorum."

Mia başını salladı. Ağzı kurumuştu. "Nedenini biliyor musunuz?"

Kılıçların Efendisi yerdeki cesetlere baktı. Onları çevreleyen duvarlara. "Belki de burası bunu konuşmak için en uygun yer değildir?"

"Bana cevap borçlusunuz," dedi Mia. "Belki de o cevapları artık hak etmişimdir."

Tutulma biri onu çağırmış gibi Cassius'un ayaklarının dibinde belirdi. Gölgekurt sesi yerin altından gelirmiş gibi konuşmaya başlayınca, Müşfik Kedi usulca hırladı.

"... GELİYORLAR, CASSIUS. IŞIKGETİREN VE YARDAKÇILARI..."

Kılıçların Efendisi, Mia'ya baktı. Başıyla aşağıyı işaret etti.

"Gel," dedi. "Şu aşağılık heriflerden kurtulalım. Kabul töreninden sonra bildiğim bütün cevapları senine paylaşacağım."

"Kabul mü?" Mia kaşlarını çattı. "Ama ben son sınavda çuvalladım."

Cassius'un dudakları ince bir tebessümle kıvrıldı. "Asıl sınavın aşağıda bekliyor, kardeşim."

"Kardeş mi?"

Cassius basamakları hiç ses çıkarmadan inerek gözden kayboluvermişti. Mia da aldığı onca eğitime rağmen yalpalayan bir ayyaş gibi hissederek peşinden koştu. Cassius hırpalanmıştı, işkence görmüştü ve aç olmasına rağmen bir gölge gibi hızlı hareket edebiliyordu. Çizmeleri taşta hiç ses çıkarmıyordu. Her hamlesi kesindi, boşa giden, abartılı ya da gösteriş olsun diye yapılmış tek bir hareket yoktu. Ön kapıyı itip sokağa çıkarken, saçları esinti varmış gibi arkasında dalgalanıyor, çalıntı kılıcı ışıldıyordu.

Dışarıda bir düzine Luminatii bekliyordu. Yüzbaşı Garibaldi, Mia'yı bir yerden tanıyormuş gibi bakıyordu. Ellerinde güneşçeliği kılıçlarıyla ağır silahlı bir avuç lejyoner. Mezarkemiği zırhının içindeki Jüstikus Remus, yaralı yüzü, o irikıyım heybeti ve kıstığı yırtıcı gözleriyle Cassius'a bakıyordu. Remus'un arkasında ise hayranlık ile nefret arasında gidip gelen bakışlarıyla Mia'ya bakan...

"Ashlinn..." diye fısıldadı Mia.

Remus alev saçan kılıcını havada tutarak bir adım öne çıktı. Mia, on yaşında annesinin eteğine yapışan küçük bir kız olarak onu son kez güneşlerışığında gördüğünde adam bir devdi. Şimdi sadece biraz daha yaşlı görünüyordu. Biraz daha küçük.

Ama sadece biraz.

Jüstikus, "Seni gebertmek gibi bir isteğim yok, kâfir," diye kükredi.

"Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedi Mia nefretle.

Remus kızın dili olduğuna şaşırmış gibi kaşını kaldırdı. Cassius yan gözle Mia'ya baktı ve ağzının köşesiyle, "Galiba benimle konuşuyordu," dedi.

"Galiba umurumda değil." Mia kılıcını bir elinden diğerine geçirerek Remus'a döndü. "Tekrar karşılaşmak ne güzel, Jüstikus. Yanınızdaki hain sürtük kim olduğumu söyledi mi?"

Remus, Ashlinn'e baktıktan sonra pis pis sırıtarak Mia'yı tepeden tırnağa süzdü. "Kim olduğunu biliyorum, evlat. Ve seni bir kâfirler ve katiller ininde görmek beni zerre kadar şaşırtmadı. Armut dibine düşer."

Mia'nın gözleri kısıldı, rüzgâr şiddetini artırırken saçları yüzünün etrafında uçuşmaya başlamıştı. Gölgelerinin kabarıp dalgalanmaya başladığını ve dokunmak ister gibi kıza doğru uzandığını fark eden Luminatii lejyonerleri titreyerek ayaklarına bakıyorlardı.

"Aşağılık ayaktakımını eğlendirmek için babamı astınız," dedi Mia. "Annemi güneşlerışığı görmeyen bir deliğe tıktınız ve deliliğin onu çiğ çiğ yemesine izin verdiniz. Kardeşim daha bebekti ve karanlıkta ölmesine göz yumdunuz. Sense karşıma geçmiş, cinayetten mi bahsediyorsun?"

Mia'nın gözleri yaşarmaya başlamış, yüzü hiddetten neredeyse çarpılmıştı.

"On yaşımdan beri her yokgece sizi öldürmenin hayalini kurdum. Seni, Scaeva'yı ve Dumo'yu. Her şeyden vazgeçtim. Bütün mutluluk fırsatlarını reptim. Her döngüde senin yüzünü ve senden ne kadar nefret ettiğimi nasıl haykıracağımı hayal ettim. Ben artık sadece bundan ibaretim. İçimde kalan tek şey bu. Siz beni öldürdünüz, Remus. Ailemi öldürdüğünüz gibi kesin ve net."

Mia kılıcını Remus'un baş hizasına kaldırdı.

"Şimdi ben de *seni* öldüreceğim."

Remus yanındaki adamlara hırlayarak emretti. "Kızın işini bitirin. Cassius'u bana canlı getirin."

Haklarını vermeli, Itreya Cumhuriyeti'nin en ölümcül adamını yakalama emri, adamları fazla sendeletmedi. Belki de önce on altı yaşında bir kızın ölüm emrini almak ikinci emrin sindirilmesini kolaylaştırmıştı. Ashlinn geride kaldı ama lejyonerler –on ikisi birden– Yüzbaşı Garibaldi en önde olmak üzere, öne çıktılar. Aa'ya dualar ve Her Şeyi Gören Işığa güç yakarılarıyla kalkanlarını kaldırıp öne atıldılar. Ve Kılıçların Efendisi hiç ses çıkarmadan karşılarına dikildi.

Mia dansçı gibi çevik ve zarif hareket eden savaşçılar görmüştü. Kas ve kuru gürültüyle, boğa gibi savaşanlar da vardı. Oysa Cassius bir bıçak gibi hareket ediyordu. Yalın. Kendinden emin. Ölümcül. Tarzında gösteriş yoktu. Zarafet de. Doğrudan amaca odaklıydı. Gölgeler çağrısına cevap verdiler ve Cassius elinin bir hareketiyle

karşısına çıkan ilk lejyoneri etkisiz hale getirip kılıcını adamın göğsüne sapladı. Hamlesi gölgelerin hırlamasıyla tökezletilen ikinci asker karnının üstüne düştü. Cassius sonradan aklına gelmiş gibi, ensesine indirdiği hızlı bir darbeyle adamın işini bitirdi.

Adamın Karanlığı kullanmadaki rahatlığı Mia'yı şaşırtmıştı. Tek güneşin ışığının altında ve bir ikincisi neredeyse doğmak üzereyken, Mia üstlerine saldıran lejyonerlerin bir iki tanesine güçlükle karşı koyabiliyordu. Yine de adamlardan daha iri olan iki tanesinin çizmelerini yere sabitlemeyi başardı ve kalan son yakut kadercamını bir başkasının suratına fırlatıp başını omuzlarından ayırdı. Yanan bir kılıcın ıslık çalarak üstüne geldiğini gördü. Arkaya doğru kıvrılırken, kılıcın sıcaklığını çenesinde hissetti. Çömelme pozisyonu alıp yerde takla atarken, son fırlatma bıçağını atarak karşılık verdi. Bıçak Luminatii'nin boynuna saplandı ve adamın kan içinde ve nefes almayarak yere düşmesine neden oldu.

Mia tozun içinden doğruldu. Gözleri Ashlinn'deydi. İkili havada uçuşan kumların üstünden birbirlerine bakarken katledilmiş iki oğlanın hayaletleri aralarında, havada asılıydı. Tric. Osrik. İkisi de cevaplanmamış sorular. Ancak nedense yeni askerler Mia'ya saldırırken, Ashlinn geride durmaya, kargaşanın kıyısında beklemeye devam etti.

"Benden korkuyor musun, Ash?"

Savuştur. Çalım. Atıl.

Kız, "Böyle olmasını istemezdim, Mia," diye seslendi. "Sana buraya ait olmadığını söylemiştim."

"Bir korkak olduğunu fark edememişim. Ağabeyin daha fazla savaştı."

"Beni yumruk yumruğa dövüşmeye mi tahrik etmeye çalışıyorsun?" Ash üzgün bir tavırla başını salladı. "Bu işin böyle biteceğini mi sanıyorsun, aşkım? Kazanamayacağım bir kılıç dövüşüne gireceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayal kurmak her genç kızın hakkıdır."

"O zaman sen hayal kurmaya devam et. Ben de Aalea'dan ders aldım."

Mia gırtlağını hedef alan bir hamleyi savuşturdu ve ayağıyla karşısındaki askerin gözüne kum savurdu. Adam kalkanıyla ona vurarak karşılık verdi ve Mia'yı tozun içine serdi. Mia son anda kenara çekilince yanan kılıç, kafasının yanına, kuma saplandı ve kız adamın dizlerine sert bir tekme indirdi. Islak bir çatırtı ve boğuk bir çığlık duydu. Naev'den öğrendikleri kulağında çınlayarak ayağa kalktı. Alev alev çelik havayı yararken, dili bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Bakma riskini alınca, Cassius'un, itibarının hakkını sonuna kadar vererek kılıç ustalığını konuşturduğunu gördü. Etrafına yarım düzine ceset saçılmıştı ve iki adam daha yaralı bir halde yerde inliyordu. Pek çok generalin yaptığı gibi, Remus geri çekilip dövüşü ayakçılarına bırakmıştı ama adamları yaprak gibi dökülünce, adam

tozun içine tükürüp kavganın içine yürüdü. Kılıçların Efendisi gölgeleriyle çalım yaparak geri çekilince Remus'un yanan bıçağı karanlıkla karşı karşıya kaldı.

Herkes Cassius'a yönelince, Mia'ya tek bir rakip kaldı. Yüzbaşı Garibaldi. Adam acımasızdı, kalkanını durmadan savuruyor, art arda darbelerle Mia'nın gardını düşürmeye çalışıyordu. Mia hızlıydı ama adamın ağır silahları vardı ve kalkanı Mia'nın indirmeyi başardığı az sayıda darbeyi savuşturuyordu. Garibaldi kalkanını Mia'nın göğsüne çarparak kızı havaya uçurdu. Mia başını yaracak bir hamleden son anda kaçıp hızla çömelir pozisyona geçti ve son akik küresini Garibaldi'nin kalkanına savurdu. Simya küresi patlayarak havaya siyah bir duman saldı. Yüzbaşı sendeleyerek öksürürken Mia son gücünü toplayıp yumruklarını sıktı ve yüzbaşının ayaklarının dibindeki gölgenin kontrolünü ele geçirip tam adam yeniden saldıracakken çizmelerini birbirine doladı. Yüzbaşı sendeledi, kollarını sallayarak sağlamaya çalıştığı dengeyi sonunda kaybetti. Tabanları yere çivilenmiş halde yere yüzüstü kapaklanınca, uyluk kemikleri çatırdayarak kırıldı.

Adam çığlıklar atarak bacaklarını tutarken Mia onu serbest bırakıp gözlerine dolan tozları temizledi. Cassius hâlâ Luminatii askerleriyle dövüşüyordu; bedenleri siyah ile beyazın, gölge ile alevin iç içe geçtiği bir tablo gibiydi. Remus'un kavgaya katılması terazinin iki tarafını dengelemişti; Kılıçların Efendisi savunmaya geçmişti; kılıcı bir an durmuyor, Karanlık âdeta şakıyordu.

Mia, Jüstikus'un öfkeden çarpılan suratına baktı. Ailesinin öldürülmesine yardım eden adam. Eski hayatını harabeye çeviren. Sonra Ashlinn'e döndü. Yeni hayatını alıp lime lime eden ve kanlı bir paçavraya dönüştüren kız. Elinde kılıcı ve kısık mavi gözleriyle ona bakıyordu. Ona sırtını dönmek zekice bir hamle olmazdı. Bu yüzden Mia başını boyun kemiği tıkırdayana kadar yana yatırdı ve ona doğru bir adım attı.

Ash, "Yapma bunu, Mia," diye uyardı.

Mia onu duymazdan gelerek elini kaldırdı ve karanlığı kızın ayaklarına doladı.

"Canın acımayacak," dedi. "Çok acımayacak."

Ash derin bir nefes aldı. İç geçirdi. Ve elini pantolonunun içine atıp altın bir zincirin ucunda dönen bir avuç alev çıkardı.

Teslis.

Madalyonun yaydığı ışık üç güneşin toplamından daha parlaktı. Onu görmek Mia'da kafasının arkasına inen bir sopa etkisi yaratıp dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu. Göz ucuyla Cassius'un sendelediğini, gözlerini korumak için kolunun yüzüne siper ettiğini gördü. Kılıçların Efendisi gardını indirirken Remus hamlesini yapmak üzereydi. Avını canlı ele geçirme çabasıyla Jüstikus bıçağını çevirip yanan sapıyla Cassius'a vurdu. Ancak Remus'un yanında dövüşen ve arkadaşlarının öldürülmesi, yüzbaşısının can vermesi ve cehennemden gölgeler çağıran siyahlar içindeki

bu iblisin arkadaşlarını lime lime etmesi karşısında aklını kaybedecek kadar dehşete düşen diğer lejyoner aynı çekinceyi paylaşmıyordu.

Remus onu uyarmak için haykırırken, lejyoner Teslis'in ışığından ve Remus'un darbesinden zaten afallamış olan Cassius'a saldırdı. Alev alev yanan bir kılıç, kabzasına kadar adamın kaburgalarının arasına gömüldü. Lejyoner kılıcını çekip çıkarırken Kılıçların Efendisi delinen göğsünü tutarak acıyla inledi. Dizlerinin üstüne düştü, kan kusarak öksürdü ve kendini o korkunç, yakıcı ışıktan korumak için bir kolunu havada tutmaya devam ederek, top gibi kendi içine kıvrıldı.

Remus, "Lanet olası aptal!" diye kükreyerek askere döndü ve çenesine okkalı bir yumruk indirdi. Lejyonerin başı yana savruldu ve yüzü kâğıt gibi buruşurken dişleri ağzından fırladı. "Onu sağ istiyordum!"

Mia ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüş, başını öne eğmiş, Ashlinn'in elindeki Her Şeyi Gören'in göz kamaştırıcı nefretinin karşısında gözlerini kapamıştı. Ash Teslisi havada tutarak toprak zeminde ona yaklaştı. Mia sırtüstü döndü ve kendini ayaklarıyla iterek uzaklaşmaya çalıştı. Eziyet. Korku. Müşfik Kedi gölgesine sinmişti ve Mia'nınkini aratmayacak bir çaresizlikle kıvranıyordu.

"Çok üzgünüm, Mia," dedi Ash.

Remus inanmayan gözlerle Ashlinn'e bakıyordu. " O şey bunca zamandır sende miydi? Bütün bunlara istediğin anda son verebilirdin. Seni küçük hain..."

Ashlinn, "Ah, siktir git, pislik," diye hırladı. "Ben bu işe o muhteşem Cumhuriyet için girmedim ve ne sen ne de adamların umurumdasınız. Kendime bir koz saklamak istediysem, bu sadece beni ilgilendirir. Ve kaçırdıysan, hatırlatayım, az önce o sefil canını kurtardım. Bu yüzden belki de sızlanmak yerine az önce seni öldürmeye çalışan kızın canını alıp Kilise üyelerinin geri kalanının kilit altına alınmasını sağlayabilirsin. Tabii sen ve şu aptallar sürüsü kazara onların da karnını deşmek istiyorsanız o başka."

Remus'tan en az otuz santim kısa olmasına rağmen Ashlinn adama tepeden bakıyordu. Remus yüzünün çarpılmasına neden olan bir hırlamayla, keskin kenarında alevler parlayan kılıcını havaya kaldırdı ve Mia'ya yaklaştı.

Mia toprak zeminde geri geri emekliyordu. Acıdan perişan olduğu için ayağa bile kalkamıyordu. Korku artık damarlarını sarmış, şakaklarında atıyordu; demek her şey böyle son bulacaktı. Onca kilometre ve onca yıl. Burada bittiğini görmek için miydi? Unutulmuş bir bok çukurunun çorak topraklarına serilmiş bir halde ve kılıcını dahi kaldıramadan.

Bu muydu?

Dişlerini sıkmıştı. Gözlerinde nefret dolu gözyaşları vardı.

Böyle mi olacaktı?

Işık kör ediciydi, nereye bakarsa baksın, güneşlere bakar gibiydi. Sadece belli belirsiz siluetler görebiliyordu. Ashlinn elinde Işıkla karşısında duruyordu. Remus elinde biraz daha cılız bir alevle tepesine dikilmişti. Yaralı Luminatii askerleri yerde inliyordu. Lord Cassius'un korkusu Mia'nınkine kadar uzanıyordu.

Sakın sinme. Sakın korkma.

Mia başını iki yana salladı. Remus'un siluetine baktı. Gözlerinin içine bakacaktı. Canı ne kadar yanarsa yansın, kalbi onu yalancılıkla ne kadar suçlarsa suçlasın...

"Senden korkmuyorum," diye tısladı.

Bir kıkırtı duydu. Ateşlerden daha cılız olanı, havada biraz daha yükseldi.

"Luminus Invicta, kâfir," dedi Remus. "Kardeşine sevgilerini iletirim."

Bu sözler Mia'yı Teslis'in ışığından daha fazla sarstı. İçinde bir şeyler kırılmıştı. Jüstikus ne diyordu böyle? Jonnen ölmüştü. Mia'nın annesi öyle demişti. Mia'nın Felsefe Taşı'nı yerle bir ettiği gün, Büyük Bazilika'nın merdivenlerinde, yine bu piçin ve bu lanetli ışığın karşısında yere serildiği gün. Sonra babasının öldüğü yerin üstündeki mazgallı siperlerde gözyaşı dökmüştü. Yanındaki Mercurio'ya, *"Çok parlaktı,"* diye fısıldamıştı. *"Çok parlak."*

Yaşlı adam gülümsemişti. Elini sıvazlamıştı.

"Işık ne kadar parlak olursa, gölge o kadar koyu olur."

Ashlinn elinde alev alev Teslis'le karşısında duruyordu. Remus kılıcı havada, başında dikiliyordu. İkisinin arkasında, Mia'nın Jüstikus'un gölgesine karışan gölgesi kumda uzuyordu. Simsiyahtı. Kıvranıyordu. Fakat o korkunç ışığın karşısında hiç olmadığı kadar koyu renkliydi.

Mia gölgesine uzandı. Dişlerini sıktı. Gözlerini kapadı. Dışarıdaki ve içindeki karanlığı hissetti. Ve yumruklarını sıkıp hançerini sımsıkı tutarak

kendi gölgesine basıp

Jüstikus'un, arkaya vuran gölgesinden

çıktı.

Remus'un bedeni teslisin ışığını engelliyor, kör edici ışık adamı dev gibi bir siluete dönüştürüyordu. Ve Mia öne atılıp annesinin Scaeva'nın gırtlağına tuttuğu hançeri, Müşfik Kedi'nin ona karanlıkta hediye ettiği hançeri, daha önce hayatını kurtaran ve şimdi de kurtaracak olan hançeri kabzasına kadar Remus'un boynuna gömdü.

Jüstikus'un Mia'nın açtığı deliğe bastırdığı parmaklarının arasından kan fışkırdı. Mia üstü başı kan içinde geriye doğru sendeledi. Işık onu hâlâ yakıyordu. Gözleri kısıktı. Sendeleyerek yere düşerken karmakarışık saç tutamları yüzüne dökülüyordu.

Remus sendeleyerek kılıcını düşürdü ve kumun içinde titremeye başladı. Artık iki eli de boynundaydı. Parmaklarının arasından kan fışkırmaya devam ediyordu. Sonunda ne olduğunu anlamanın –*beni öldürdü, Tanrım, beni öldürdü*– öfkesiyle pençe gibi büktüğü parmaklarını öne uzatarak hızla kıza döndü. Özgürlüğünü ilan eden kan, zırhlı göğsünden oluk oluk akarken, ürkütücü yüzü artık renksizdi. Luminatii Lejyonunun Jüstikus'u sendeleyerek bir, iki, üç adım attı. Dizlerinin üstüne düştü. Gözünü, kumun üstünde sürünerek uzaklaşmak için çabalayan kızdan bir an ayırmadan.

Remus'un gırtlağından bir çağıltı yükseldi, gözleri artık ışığını kaybetmişti. İri cüssesi bir gümbürtü eşliğinde, yüzüstü yere serildi ve kalbinin son vuruşlarıyla boşalan kan, toprağı kendinden bir ton koyu bir kırmızıya boyadı. Mia'nın hep hayalini kurduğu gibi. Hep istediği gibi.

Öldü.

Ashlinn yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle taş kesilmişti. Mia arkasında, garnizon kulesinin kapısında sahiplerinin etrafına öbeklenmiş yeni gölgelerin toplandığını hissetti.

Muhterem Rahibe.

Kan ve morluklar içindeki Solis, kadının omzuna yaslanmıştı.

Ölüm kadar sessiz olan Suskun, sıktığı elinde günahkâr bir kılıç tutuyordu.

Aalea ve Örümceköldüren aralarında taşıdıkları Avcı'yla Suskun'un hemen arkasındaydılar.

Hırpalanmış ve kan kaybetmiş olmalarına rağmen, katillerin hiçbiri darkin değildi. Kimse Ashlinn'in elinde tuttuğu Teslis'ten korkmuyordu. Ve Itreya Cumhuriyeti'nin en başarılı katillerinden beş tanesiyle karşı karşıya kalan kız, onun yerinde kim olsa yapacağı şeyi yaptı. İntikamın canı cehennemeydi.

Ashlinn dönüp kaçmaya başladı.

Suskun ve Kilise üyelerinin ayakta duracak halleri yoktu; hiçbiri onu kovalayacak durumda değildi. Ama Teslis uzaklaştığı için Mia acısının azaldığını fark etti ve hafifçe öğürerek yüzüstü döndü. Cassius'a baktı ve parmaklarıyla toprağa tutunarak adamın doğru emekledi. Kılıçların Efendisi göğsünü tutmuş, cenin pozisyonunda yatıyordu. Yüzü acıdan çarpılmıştı. Mia usulca bir şeyler mırıldanarak adamın kanlı ellerini çekti ve yarasını görünce rengi attı. Tutulma kulakları kafasına yapışmış halde sızlanarak efendisinin başında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Siyah dişlerini göstererek

"... *APTAL ÇOCUK, ONA YARDIM ET!..*" dedi.

"... Ben..."

"... *ONA YARDIM ET!..*"

Cassius konuşmaya çalıştı. Nefes bile alamıyordu. Dudaklarında yapış yapış bir ıslaklıkla öksürürken Mia'nın elini tutup sıktı. Drusilla topallayarak yanına gelmişti. Kilise üyeleri de etrafına toplandılar.

Mia, "Ölemezsin," diye yalvardı. "Bana cevapları vereceğine söz verdin!"

Cassius acıyla yüzünü buruşturdu; vücudundaki bütün kaslar geriliyor, sırtı her an biraz daha bükülüyordu. Gözlerini Mia'ya dikti. Ve Mia onu iliklerinde hissetti; kadim bir şey, ezici bir çekim, can acıtan bir ürperti ve korkunç, sonsuz bir hiddet. Onun yakınındayken hissettiği açlığın ve bulantının ötesinde bir şey. Özleme yakın bir şey. Ayrı düşmüş âşıklar gibi. Kopan bir uzuv gibi. Kendi eksik parçasını arayan bir yapboz gibi.

Ona sormak istedi. Onun kim olduğunu. Kendisinin kim olduğunu. Dışarıdaki Karanlık ya da içindeki Karanlık hakkında bir şey biliyor muydu? Mia çok yaklaşmıştı. O kadar çok beklemişti ki. Sorular ağzının içinde, dişlerinin arkasında köpürüyor. Mia'nın onları solumasını bekliyorlardı ama kız nefesinin ciğerlerine takılıp kaldığını hissetti. Cassius kan kırmızısı elleriyle uzanıp avcunu Mia'nın yanağına bastırdı. Kanını kızın tenine bulaştırarak. Kanı hâlâ sıcaktı ve tuz ile bakır kokusu Mia'nın ciğerlerine doluyordu. Adam kızın önce bir yanağını, sonra diğerini işaretledikten sonra dudaklarından çenesine inen uzun bir çizgi çizdi. Bu an, bu son, bu hikâye farklı olsaydı, Methiyeler Salonu'nda yapacağı gibi onu kutsuyordu.

Onu Kılıç ilan ediyordu.

Ve Kara Prens hayatta olduğu gibi, sessiz bir iç çekişle, can verdi.

Mia'nın sorularını da yanına alarak.

Gölgekurt durmuştu. Başını kaldırıp havayı iç parçalayan bir ulumasıyla doldurdu. Toprağın üstüne, Cassius'un yanına uzanıp tat alamayan diliyle yüzünü yaladı. Dokunamayan pençeleriyle elini okşadı.

Müşfik Kedi her şeyi sessizce izledi. Olmayan gözlerinde acımayla.

Körfezden fırtına rüzgârları esiyordu, soğuk ve acı. Bitap durumdaki katiller başlarını öne eğdiler. Mia Cassius'un elini tuttu; teninin sıcaklığı her an biraz daha azalıyordu.

Rüzgâra fısıldadı. .

"*Duy beni, Niah. Duy beni, Ana. Bu et senin ziyafetin. Bu kan senin şarabın. Bu can, bu son, bizden sana armağan.*"

İç geçirdi.

"*Onu bağrına bas.*"

SONSÖZ

Kılıçkıran salonunda durmuş, yağmurun Vizka Körfezi'ne yağışını izliyordu.

Yokgece çökmüş, şehri çoğunlukla sessizliğe gömülmüş, Trelene ve Nalipse dışarıda öfke kusarken halkı ocaklarının başına çekilmişti. Okyanusların ve Fırtınaların Efendileri uzun zamandır kavga ediyordu. Kış sert geçmişti; ikizler sürekli birbirlerinin gırtlağına yapışıyordu. Neyse ki bu üçüncü şafaktan önceki son büyük fırtına olacaktı; Kılıçkıran, Shiih'in sarı ışığının bulutların ötesinde, ufukta tomurcuklandığını görebiliyordu ve üçüncü güneşin doğuşu usul usul yaza doğru ilerlediklerinin habercisiydi.

Doğruyu söylemek gerekirse, Kılıçkıran yazı sabırsızlıkla bekliyordu. Kışlar burada, Dweym'de Cumhuriyet'in hiçbir yerinde olmadığı kadar sert geçerdi. Soğuk, her yıl yaşlı kemiklerine daha fazla işler olmuştu. Artık yaşlanıyordu. Üçejder'in Bara'lığını çoktan bırakmış olması gerekirdi ama kızlarının ikisi de beyinden çok kasa sahip birer aptalla evlenmişti. Kılıçkıran, Mercan Tacı'nı iki damadından birine verme düşüncesinden nefret ediyordu. Yeryüzügezgini hâlâ orada olsaydı...

Ama hayır. En küçük kızını düşünmenin ona bir faydası yoktu.

O zamanlar geride kalmıştı, kızıyla birlikte.

Kılıçkıran körfeze arkasını dönüp kalesinin uzun taş koridorlarında ilerledi. O geçerken, hizmetkârlar gözlerini yere dikip eğiliyorlardı. Yukarıdaki kirişler fırtınayla gıcırdıyordu. Odasına gelince kapıyı arkasından kapayıp boş yatağına baktı. Hayatın acımasızlığını düşündü; bir kocanın, kızını bırakın, karısından bile çok yaşaması büyük acımasızlıktı. Mercan Tacı'nı başından çıkarıp kenara bırakırken dudakları kıvrıldı.

"Son zamanlarda çok ağır gelmeye başladı," diye mırıldandı. "Hem de çok ağır."

Titreyen eliyle Dweymeri kristalinden bir şişeyi kaldırıp kendine bir kadeh doldurdu. Bardağı dudaklarına götürürken iç geçirdi. Pencereden cama vuran damlalara baktı, sonra ayaklarını sürüyerek gürül gürül yanan ateşin yanına gitti ve kemiklerini

öpen sıcaklıkla iç geçirdi. Gölgesi arkasında dans ediyor, zemindeki taş ve postların üstünde titreşiyordu.

Kaşlarını çattı. Dudakları aralandı.

Gölgesinin kıpırdadığını fark etmişti. Kıvrılıp büküldüğünü. Taşın üstünde sürünerek uzaklaştıktan sonra kendi içine toplandığını ve sonra da –yüce Trelene aşkına, gördüğüne yemin edebilirdi– ateşin ışığına *doğru* uzadığını.

"Trelene aşkına..."

Gölgesinin elleri kendi başlarına buyruk hareket ederken Kılıçkıran'ın yüzü korkudan bembeyaz oldu. Elleri kendini boğmak ister gibi boynuna uzanıyordu. Yaşlı Bara kendi ellerine ve elindeki altınşarabına baktı ve ateşin sıcaklığına rağmen içi buz gibi ürperdi.

Ve sonra acı başladı.

Önce karnında hafif bir yanma gibi. Akşam yemeğinde baharatı fazla kaçırmış gibi bir sancı. Fakat hızla çiçeklenerek bir anda parlayıp ısındı. Yaşlı adam elini karnına bastırarak yüzünü buruşturdu. Acının geçmesini bekledi.

"Tanrıçam," diye inleyerek dizlerinin üstüne düştü.

Acı artık ateş gibiydi. Akkor gibi. İki büklüm oldu, kristal kadeh elinden düşüp taş zeminde sekti, dökülen altınşarabı ateşin ışığında parladı. Gölgesi artık kendi aklı varmış gibi kıvranarak titriyordu. Yaşlı adamın yüzü çarpıldı, acı yavaş yavaş içini yoluyordu. Hizmetkârlara, adamlarına seslenmek için ağzını açtı. Bir sorun vardı.

Bir sorun vardı...

Bir el dudaklarının üstüne kapanıp çığlığını boğdu. Kulağında serin bir fısıltı duyunca yaşlı adamın gözleri büyüdü. Yanık karanfil kokusu aldı.

"Merhaba, Kılıçkıran."

El, yaşlı adamın sözlerini susturuyordu. Karnı alev almış gibi yanıyordu.

"Seni yalnız yakalamak için fırsat kolluyordum," dedi ses. "Konuşmak için."

Bir kadın, diye düşündü Bara. Bir kız. Yaşlı adam kızın elinden kurtulmak için silkinmeye çalıştı ama kız onu mezarkemiği gibi güçlü, sımsıkı tutuyordu. Gölgesi sırtüstü uzanıp gökyüzünü tutmaya çalışır gibi kıvranmaya, bükülmeye devam ediyordu. Acı ikiye katlanırken, kendini aynısını yaparken buldu, sırtüstü yere devrilip gözünde yakıcı yaşlarla üstündeki karaltıya gözlerinde bakarken.

Düşündüğü gibi, bir kızdı. Süt beyazı bir ten, ince kıvrımlar ve yay biçiminde dudaklar. Kızın ayağının dibindeki karanlıkta bir şekil gördü. Kâğıt gibi yamyassı, yarı saydam ve ölüm kadar karanlık. Kuyruğu sahiplenir gibi, kızın ayak bileğine dolanmıştı. Ve gözleri olmasa da, bir kukla gösterisinde mest olmuş bir çocuk gibi, onu izlediğini biliyordu.

"Şimdi elimi çekeceğim. Tabii çığlık atmaya niyetin yoksa?"

Karnındaki ateş yanmaya devam ederken yaşlı adam inledi. Ama nefret dolu bakışlarını kızdan ayırmadı. Çığlık atmak mı? O Üçejder kabilesinin Bara'sıydı. Bu sinsi velede o zevki yaşatacağına ölürdü daha iyi...

Kılıçkıran hayır dercesine başını salladı. Kız elini çekti. Yanına çömeldi.

"Ki..." diyebildi adam. "Ki..."

"Kim mi?" dedi kız.

Yaşlı adam inlemesini bastırmaya çalışarak başıyla onayladı.

"Korkarım adımı asla öğrenemeyeceksin," dedi kız. "Benimki gölgeli bir yol. Ben bir söylentiyim. Bir fısıltı. Bu dünyanın pisliklerini yokgecelerde kan ter içinde uyandıran bir düşünce. Ve sen pisliğin tekisin, Üçejder kabilesinin Kılıçkıran'ı. Çok değer verdiğim birine kısa süre önce bir söz verdiğim bir pislik."

Yaşlı adamın yüzü çarpıldı, parmaklarıyla karnını yolmaya çalışır gibiydi. İçi asit ve cam kırığıyla doluymuş gibi kaynıyor, yanıyordu. Başını salladı, tükürmeye çalıştı ama sadece inledi. Kız yere dökülen altınşarabına baktı. Ateş, gözlerinde dans ediyordu.

Kadehi işaret ederek, "Garez," dedi. "Arıtılmış bir doz. Midende bir delik açtı bile. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca bağırsaklarını kemirecek. Ve birkaç ahir-döngü boyunca karnın kanayacak, şişecek ve iltihaplanacak. Ve sonunda öleceksin, Üçejder kabilesinin Kılıçkıran'ı. Ona söz verdiğim gibi öleceksin."

Gülümsedi.

"Çığlık ata ata öleceksin."

Kızın yanında bir şekil daha belirdi. Olmayan gözleriyle Kılıçkıran'a bakan bir gölge daha. Bara, bir kurt diye düşündü. Yeraltından geldiği hissini uyandıran bir sesle homurdandı.

"... *HİZMETKÂRLAR GELİYOR. GİTMELİYİZ...*"

Kız başıyla onayladı. Ayağa kalktı. İki gölge, adama bakmaya devam ediyordu. Gözlerindeki hayata. Bütün yanlışlarına ve doğrularına. Bütün başarısızlıklarına, zaferlerine ve arada kalan her şeye.

"Olur da Ocak'ta dolaşırken onu görürsen, Tric'e benden selam söyle."

Kılıçöldüren'in gözleri büyüdü.

Kızın sesi gölge kadar yumuşaktı.

"Onu özlediğimi söyle."

Karanlık dalgalandı ve yaşlı adam yapayalnız kaldı.

Tek yoldaşı çığlıklarıydı.

Koro yine ilahi söylüyordu.

Mia ve Kilise üyeleri peşlerinde Naev, Jessamine ve arama ekibiyle Fısıltıharabeleri'ni aşıp geri döndüklerinde, hayalet ezgiler yeniden başlamıştı. Dağ'ın içi kandan kırmızıya bulanmıştı ve düzinelerce El ve çömez, yanlarında Kılıçların Efendisi'yle birlikte Methiyeler Salonu'ndaki isimsiz mezarlarda yatıyordu. Jüstikus Remus ve Yüzbaşı Alberion'un adları Kilise'nin diğer kurbanlarının yanına, yere kazınmıştı ve Mia'nın tören sırasında üstlerinde dururken aldığı zevk az buz değildi. Sahip olacakları tek mezar burasıydı.

Muhterem Rahibe, Dağ'ın savunulması sırasında hayatını kaybedenleri onurlandıran ve Kızıl Kilise'yi bu felaketten kurtaranları öven bir konuşma yapmıştı. Etrafında toplanan Kilise üyeleri sessiz ve ciddiydiler. Katliamdan sağ kurtulan az sayıdaki El, evvel döngülerden daha cılız bir sesle nakaratları seslendirdiler.

Mia ayin boyunca gözünü tek bir mezardan ayırmadı. Duvara yerleştirilmiş, diğerlerinden hiçbir farkı olmayan bir taş parçası. Yüzü işaretsiz ve içi boştu. Cesedi hiçbir zaman bulunamamıştı. Ancak ayin son bulup cemaatten geriye kalanlar karanlığa çekilince, Mia taşın yanına diz çöktü, mezarkemiği hançerini çıkarıp taşa dört harf kazıdı.

TRIC.

Parmaklarını önce dudaklarına, sonra taşa bastırdı.

Sözcü sözüne sadık kalarak güvenli olduğundan emin olur olmaz Dağ'a geri dönmüştü. Adonai yanında Marielle'le yüzeye çıktığında, dokumacının kırık parmakları tahta çubuklara bağlanmıştı. Parmaklarının iyileşmesi ve Marielle'in becerilerine yeniden kavuşması aylarca sürmüştü. Ama iyileştiğinde yaptığı ilk şey, Mia'ya onun ve Adonai'nin canını kurtarması karşılığında borcunu ödemek olmuştu.

Naev'e yüzünü geri vermişti.

Kadın, Sözcü'nün odasının önünde Mia'nın Üçejder kabilesinin Bara'sını ziyaretinden dönmesini bekliyordu. Kız banyoda vücudunu kaplayan kırmızı sıvıdan arındıktan sonra Naev onu sevgiyle kucaklayıp yanaklarından öptü. Ve odaya da Sözcü'ye de bir kez bile bakmadan Mia'yı odasına götürdü. Naev peçesini takmaya devam ediyordu; belli ki yüzünü saklayarak geçirdiği uzun yıllar böyle bir alışkanlık edinmesine sebep olmuştu ya da Mia gibi o da nasıl göründüğünün değil, ne yaptığının daha önemli olduğunu anlamıştı.

Belki de sadece peçe takmayı seviyordu.

İkili Mia'nın odasının önünde durdu. Naev gülümseyerek kapıyı açtı. Dağ'ın Kılıçlara ait kısmındaki odalar daha geniş, daha mahremdi ve sonsuzgeceyle sarmalanmışlardı. Mia'nın yatağı, içinde kaybolacağı kadar büyüktü. Doğruyu söylemek gerekirse, Mia o yatakta uyumaktan nefret ediyordu. Ne kadar yalnız olduğunu ha-

tırlatıyordu. Ancak Kilise üyelerinin gözünün önünde Cassius tarafından kutsanmıştı. Drusilla ve Solis'in şüphelerine rağmen, o artık bir Kılıç'tı. Kilise onu bir şapelde görevlendirene kadar burada kalacaktı. Elbette Tanrımezarı'nda görevlendirilmek istemişti fakat ne kadar ileri gideceği herkesin malumuydu.

"Unutmadan..."

Naev başucundaki komodini işaret etti. Ahşabın üstünde gümüş bir tokayla bağlanmış siyah deriyle kaplı bir cilt duruyordu.

"Vakanüvis sana gönderdi. Ne anlama geldiğini bileceğini söyledi."

Mia'nın kalbi yerinden çıkacaktı. Naev'e bir kez daha teşekkür ettikten sonra kapıyı arkasından kapayıp şiltesinin üstüne çöktü. Müşfik Kedi karyolanın başucuna, Tutulma ise ayakucuna çekilmişti. İki gölge, olmayan gözlerle birbirlerini süzerken, havada güvensizliğin çatırtısı duyuluyordu. Müşfik Kedi, yanında Tutulma'ya yer olmadığını anlatmak için Mia'ya çok idil dökmüştü. Ancak Lord Cassius ölünce, gölgekurt derin bir mateme gömülmüştü. Günlerce Dağ'ın içinde kederle uluyarak dolaşmıştı. Mia sonunda Drusilla'nın ricasıyla kurdu bulmuş ve birlikte yürüyecek kimsesi olmadığı için onunla yürümesini teklif etmişti. Gölgekurt hiç konuşmadan ona uzun uzun bakınca, Mia bir an reddedeceğini sanmıştı. Ama sonra ayaklarının dibindeki gölgeye bakmış ve daha da koyulaştığını görmüştü.

Üç kişiye yetecek kadar koyu.

Mia kitabı komodinden alıp kapağına baktı. Derinin üstüne, bakmanın bile gözü yorduğu tuhaf semboller işlenmişti. Mia tokayı açınca Vakanüvis'in kargacık burgacık elyazısıyla yazılmış bir not buldu. Altı kelime.

"Anlatacak hikâyesi olan bir kız daha."

Mia eskilikten çatırdayan sayfaları çevirip içindeki güzel çizimlere baktı. Ayaklarının dibinde farklı hayvanların gölgesi olan insanlar. Kurtlar ve kuşlar. Engerekler ve örümcekler. Çirkin ve bilinmez başka şeyler. Mia gözlerinin önünde kıvrılıp bükülen tuhaf mühürlere kaşlarını çatarak baktı.

"Bu yazıyı tanımıyorum."

"... *bu dünyada bu yazıyı okuyabilecek çok fazla insan olduğundan şüpheliyim...*"

"Ama sen okuyabiliyorsun, öyle mi?"

Kedi başını evet der gibi salladı.

"... *nasıl olduğunu bilmiyorum ama harfler benimle konuşuyor...*"

Tutulma, Mia'nın ayaklarından tırmanıp yatağın üstünde onun yanına oturdu. Müşfik Kedi tıslayınca, kurt hırlayarak karşılık verdi ve Mia'nın elindeki sayfalara baktı.

"... *BEN DE OKUYABİLİYORUM...*"

"Adı ne?"

Kedi olmayan kedi Mia'nın omzuna indi ve yer değiştiren tuhaf sembollere baktı.

"... aç karanlık..."

Mia parmaklarını sayfaların üstünde gezdirdi. Siyah mürekkeple çizilmiş gölgeler, yer değiştiren kargacık burgacık metinler. Bu olmalıydı. Bütün sorularının cevabı. Kim olduğunun. *Ne* olduğunun. Sadece basit bir saçmalık da olabilirdi. Hiç olmaması gerektiği için ölmüş bir kitap, Niah'nın ölüler kütüphanesinden cansız bir kabuk daha.

"Benim için okur musunuz?"

"... gerçekten bilmek istiyor musun?.."

"Bunu sorman bile kabahat. Ne olduğumuzu anlamalıyız, Müşfik Kedi."

"... ben bu halimizden memnunum..."

"... BEN SENİN İÇİN OKURUM..."

"... kulübene çekil, melez bozuntusu..."

"...AĞZINDAN ÇIKANA DİKKAT ET, KÜÇÜK ACUZE. SADECE GERÇEK KEDİLERİN DOKUZ CANI VAR..."

"... o senden önce benimdi..."

"... O İLLA BİRİNİN OLACAKSA, KENDİSİNİNDİR..."

Mia elini sayfalara vurdu. Etrafındaki gölgelere baktı.

"Okuyun."

Kedi olmayan kedi iç geçirdi. Kızın omzuna yerleşip yer değiştiren metne baktı. Mürekkep siyahtan da siyahtı ve Mia'nın gözlerinin önünde birbirine karışarak dönüp duruyordu. Yazıya uzun süre bakınca tuhaf bir baş dönmesi yaşadığı için, güzel ve korkunç çizimlere odaklandı. Sayfaları çevirdikçe kedi olmayan kedi kuyruğunu sallıyor, kurt olmayan kurt ise zerrece kıpırdamıyordu.

"... büyük kısmı saçmalık. şeyle ilgili lakırdılar... kırık bir..."

"Bir şeyler olmalı."

"... YAZARIN ADI CLEO. KADIN, CUMHURİYET ÖNCESİ DÖNEMDE YAŞAMIŞ. ÇOCUKLUKTAN BAHSEDİYOR. HENÜZ ÇİÇEK AÇMADAN ACIMASIZ BİR ADAMLA EVLENDİRİLMİŞ. GÖLGELER TEK DOSTUYMUŞ..."

"...ilk kez kanadığı yıl zifirgece çökünce, onu almaya gelen kocasını karanlıkla boğmuş. kaçmış ve şeyi arayarak bütün İiis'i dolaşmış... sanırım şu kelime "hakikat" demek...?"

"... HAKİKAT, EVET."

"... sana sormadım, melez bozuntusu..."

Tutulma homurdanınca Mia gülümsedi ve elini gölgekurdun boynunda dolaştırdı.

Cildin sonraki kısımları daha çok çizimlerden oluşuyordu; yer değiştiren siyah şekiller, çeşit çeşit gölgelerden oluşan bir kadın silueti. Sayfaların tamamı anlaşılmaz

siyah karalamalarla kaplıydı; yıldızları beyaz yamalarla işaretlenmiş zifirgece göğüne benziyordu.

"... BURASI NET DEĞİL. ANNENİN AŞKINDAN BAHSEDİYOR. BABANIN GÜNAHLARINDAN. İÇİNDEKİ ÇOCUK..."

"Hamile miymiş?"

"... kafayı yemiş..."

"Aradığı hakikati bulabilmiş mi?"

Müşfik Kedi, Mia'nın diğer omzuna geçip sayfalara daha yakından baktı.

"... kendi gibi olanları hissettiğinden bahsediyor. örümceğin sineklere çekildiği gibi onlara çekildiğinden..."

Siyahlar içinde bir kadının resmi vardı. Parmak uçlarından gölgeler uzuyordu.

"... açlıktan bahsediyor..."

Sivri dişlerle dolu yüzlerce ağızla kaplı siyah bir sayfa.

"... SONSUZ AÇLIK..."

Kalın fırça darbeleri, siyah ve vahşi.

"... ah, tanrıçam..."

"Ne oldu?"

"... kendisi gibi olanlarla karşılaştığından bahsediyor. karanlıkla konuşanlar. onlarla karşılaştığından ve..."

"... Ve?"

Tutulma genzinden gelen boğuk bir sesle konuştu.

"... ONLARI YEDİĞİNDEN..."

"Cehennem ve kan aşkına..."

Müşfik Kedi, *"... 'çoklar tekti,'..."* diye okudu. *"... 've yine olacaklardı; üçün altında, dördü yükseltmek için, birinciyi azat et, ikinciyi kör et ve üçüncüyü, ah, kara ana aşkına, ben neye dönüştüm böyle'..."*

"Çene aşkına."

"... al benden de o kadar..."

"Bu kitapta sana tanıdık gelen bir şey var mı, Tutulma? Bu çizimlerde? Bu hikâyede? Sen ya da Cassius hiç böyle bir şey görmüş müydünüz?"

"... HIÇ BAKMADIK..."

"Hiç mi?"

"... CASSIUS DOĞASINI SORGULAMAZDI. NE OLDUĞUNA ALDIRMAZDI, ONUN İÇİN ÖNEMLI OLAN TEK ŞEY, OLMASIYDI..."

Mia derin bir iç çekti. Başını iki yana salladı.

"Ona ne olmuş? Cleo'ya yani?"

"... okumaya devam..."

Mia sayfayı çevirirken gölgeler sustu. Parşömenin üstünde, bilinen dünyayı gösteren bir harita vardı. Itreya ve Liis, Vaan ve eski Aşkah ülkeleri. Aşkahi Fısıltı-harabeleri'nin ortasında, yer değiştiren ve sadece kum canavarı olabilecek şekillerin çevrelediği yerde, kırmızı mürekkeple çizilmiş bir X vardı.

"... *bir yolculuktan bahsediyor...*"

"... *'AYIN TACINI ARAYIŞINDAN'...*"

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Ay mı?"

"... *öyle diyor...*"

Mia dudağını ısırdı. Sayfayı çevirince nefesi kesildi.

"Şuna baksanıza..."

Sayfada bilinen dünyanın aynı el tarafından çizilmiş bir haritası daha vardı. Ancak Itreya'nın batı kıyısında, Tanrımezarı'nın bulunduğu körfez yoktu. Orada büyük bir kara parçasından, Sükût Denizi'ne uzanan bir yarımadadan başka bir şey yoktu. Ve yarım adanın kalbinde, bugün büyük başkentin bulunduğu yere yine bir X çizilmiş, yanına kırmızı mürekkeple yer değiştiren bir karalama eklenmişti.

"Ne diyor?"

Müşfik Kedi sayfaya baktı.

"... *'burada düştü'...*"

"Ay mı?"

"... *tahminen...*"

Mia haritaya bakakalmıştı.

Köprüler ve Kemikler şehrinin bulunması gereken yere.

Tanrımezarı.

"Ay kim ya da ne olabilir ki?" diye sordu.

Ama gölgeler cevap vermedi.

SON DEYİŞ

Herhalde artık onu tanıdığınızı sanıyorsunuzdur.

Kiminin Solgun Kız dediği kızı. Ya da Kralyaratan. Ya da Kuzgun. Maestrolar müzik için neyse, ölüm için aynı şeyi ifade eden kızı. Mutlu sonlara, testerenin tene yaptıklarını yapan kızı.

Şimdi arkasında bıraktığı yıkıntılara bir bakın. Solgun bir ışık, köprüler ve kemiklerden oluşan bir şehri içen suların üstünde ışıldarken. Cumhuriyetin külleri başınızın üstündeki karanlıkta dans ederken. Kırık göğe sessizce bakın ve dilinizde demirin tadını duyup yalnız rüzgârların onu tanır gibi adını fısıldayışlarını dinleyin.

Sizce kendi eseri olan dünyayı görünce güler miydi ağlar mıydı?

Sizce işin bu noktaya geleceğini biliyor muydu?

Onu gerçekten tanıyor musunuz?

Henüz değil, küçük ölümlü. Henüz yarısını bile bilmiyorsunuz.

Ne de olsa bu öykü, sadece üçte biri.

Doğum ve yaşam ve ölüm.

Öyleyse şimdi elimi tutun.

Gözlerinizi yumun.

Ve benimle birlikte yürüyün.

K
burada dürtü

Times
s War
i'nün
ve Le-
Cirkus
apları
otuz-

yaşa-
fucu,
hım-
adır.

TEŞEKKÜRLER

Karanlık'a olduğu kadar aşağıda adı geçenlere de müteşekkirim.

Amanda, Peter, Emma, Paul, Justin, Allison, Nancy, Kim, Young, Mike, Melissa, and all at Thomas Dunne/SMP, Emma, Kate, and all at Harper Voyager UK, Rochelle, Alice, and all at Harper Collins Australia, Mia, Matt, Lindsay, Josh, Tracey, Samantha, Stefanie, Steven, Steve, Jason, Megasaurus, Virginia, Kat, Stef, Wendy, Marc, Vilma, Molly, Tovo, Orrsome, Tsana, Lewis, Shaheen, Soraya, Amie, Jessie, Caitie, Louise, Marc, Tina, Maxim, Zara, Ben, Clare, Jim, Weez, Sam, Eli, Rafe, AmberLouise, Caro, Melanie, Barbara, Judith, Rose, Tracy, Aline, Louise, Anna, Adele, Jordi, Ineke, Kylie, Julius, Antony, Antonio, Emily, Robin, Drew, William, China, David, Aaron, George, Margaret, Tracy, Ian, Steve, Gary, Mark, Tim, Matt, George, Ludovico, Philip, Randy, Oli, Corey, Maynard, Zack, Robb, Ian, Marcus, Trent, Winston, Tony, Kath, Kylie, Nicole, Kurt, Jack, Max, Poppy ve aramızdan ayrılan Terry, Douglas ve Pete.

Roma şehri ve halkına.

Venedik şehri ve halkına.

Ve size.

TİPOGRAFİ: MEG MORELY

CHRISTOPHER TOVO

JAY KRISTOFF *The New York Times* uluslararası çoksatanı *Illuminae* ve *Lotus War* serilerinin yazarıdır. Aurealis Ödülü'nün yanı sıra David Gemmel Morningstar ve Legend ödüllerine de aday gösterilmiş; *Kirkus Reviews* ve Amazon En İyi Gençlik Kitapları listesine girmiş, çoğuna hiç gitmediği otuzdan fazla ülkede kitapları basılmıştır.

Yazar iki metre boyundadır ve önünde yaşayacağı daha 13.030 günü vardır. Kung-fucu, suikastçı gizli ajan karısı ve dünyanın en hımbıl köpeğiyle Melbourne'de yaşamaktadır. Mutlu sonlara inanmaz.

KAPAK TASARIMI: YOUNG JIN LIM
KAPAK İLLÜSTRASYONU: JASON CHAN
KAPAK TİPOGRAFİ: MEG MORELY